Kinh Thánh

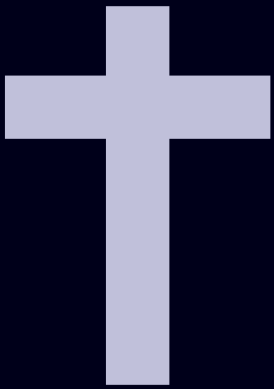

The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e

Contents

MA-THI-Ơ 1
MÁC 63
LU-CA 102
GIĂNG 166
CÔNG VỤ 218
LA-MÃ 282
I CÔ-RINH 310
II CÔ-RINH 338
GA-LA-TI 356
Ê-PHÊ-SÔ 366
PHI-LÍP 376
CÔ-LÔ-SE 383
I TÊ-SA-LÔ-NI-CA 390
II TÊ-SA-LÔ-NI-CA 397
I TI-MÔ-THÊ 401
II TI-MÔ-THÊ 408
TÍT 414
PHI-LÊ-MÔN 417
HÊ-BƠ-RƠ 419
GIA-CƠ 439
I PHIA-RƠ 446
II PHIA-RƠ 454
I GIĂNG 459
II GIĂNG 467
III GIĂNG 468
GIU-ĐE 470
KHẢI THỊ 472

Tin mừng theo
Ma-thi-ơ

1 Gia phổ Đức Chúa Jêsus Christ, con cháu Đa-vít và con
cháu Aùp-ra-ham.
2 Aùp-ra-ham sanh Y-sác; Y-sác sanh Gia-cốp; Gia-cốp
sanh Giu-đa và anh em người.
3 Giu-đa bởi Tha-ma sanh Pha-rê và Xa-ra. Pha-rê sanh
Eách-rôm; Eách-rôm sanh A-ram;
4 A-ram sanh A-mi-na-đáp; A-mi-na-đáp sanh Na-ách-son;
Na-ách-son sanh Sanh-môn.
5 Sanh-môn bởi Ra-háp sanh Bô-ô. Bô-ô bởi Ru-tơ sanh
Ô-bết. Ô-bết sanh Gie-sê;
6 Gie-sê sanh vua Đa-vít. Đa-vít bởi vợ của U-ri sanh Sa-
lô-môn.
7 Sa-lô-môn sanh Rô-bô-am; Rô-bô-am sanh A-bi-gia; A-bi-
gia sanh A-sa;
8 A-sa sanh Giô-sa-phát; Giô-sa-phát sanh Giô-ram; Giô-
ram sanh Ô-xia.
9 Ô-xia sanh Giô-tam; Giô-tam sanh A-cha; A-cha sanh Ê-
xê-chia.
10 Ê-xê-chia sanh Ma-na-sê; Ma-na-sê sanh A-môn; A-môn
sanh Giô-si-a.
11 Giô-si-a đang khi bị đày qua nước Ba-by-lôn sanh Giê-
chô-nia và anh em người.
12 Khi đã bị đày qua nước Ba-by-lôn, thì Giê-chô-nia sanh
Sa-la-thi-ên; Sa-la-thi-ên sanh Xô-rô-ba-bên;
13 Xô-rô-ba-bên sanh A-bi-út; A-bi-út sanh Ê-li-a-kim; Ê-
li-a-kim sanh A-xô.
14 A-xô sanh Sa-đốc; Sa-đốc sanh A-chim; A-chim sanh
Ê-li-út;
15 Ê-li-út sanh Ê-lê-a-xa; Ê-lê-a-xa sanh Ma-than; Ma-than
sanh Gia-cốp;
16 Gia-cốp sanh Giô-sép là chồng Ma-ri; Ma-ri là người
sanh Đức Chúa Jêsus, gọi là Christ.
17 Như vậy, từ Aùp-ra-ham cho đến Đa-vít, hết thảy có
mười bốn đời; từ Đa-vít cho đến khi bị đày qua nước Ba-
by-lôn, cũng có mười bốn đời; và từ khi bị đày qua nước
Ba-by-lôn cho đến Đấng Christ, lại cũng có mười bốn đời.
18 Vả, sự giáng sinh của Đức Chúa Jêsus Christ đã xảy ra
như vầy: Khi Ma-ri, mẹ Ngài, đã hứa gả cho Giô-sép, song
chưa ăn ở cùng nhau, thì người đã chịu thai bởi Đức Thánh
Linh.

19 Giô-sép chồng người, là người có nghĩa, chẳng muốn
cho người mang xấu, bèn toan đem để nhẹm.
20 Song đang ngẫm nghĩ về việc ấy, thì thiên sứ của Chúa
hiện đến cùng Giô-sép trong giấc chiêm bao, mà phán rằng:
Hỡi Giô-sép, con cháu Đa-vít, ngươi chớ ngại lấy Ma-ri làm
vợ, vì con mà người chịu thai đó là bởi Đức Thánh Linh.
21 Người sẽ sanh một trai, ngươi khá đặt tên là Jêsus, vì
chính con trai ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội.
22 Mọi việc đã xảy ra như vậy, để cho ứng nghiệm lời
Chúa đã dùng đấng tiên tri mà phán rằng:
23 Nầy, một gái đồng trinh sẽ chịu thai, và sanh một con
trai, Rồi người ta sẽ đặt tên con trai đó là Em-ma-nu-ên;
nghĩa là: Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta.
24 Khi Giô-sép thức dậy rồi, thì làm y như lời thiên sứ của
Chúa đã dặn, mà đem vợ về với mình;
25 song không hề ăn ở với cho đến khi người sanh một
trai, thì đặt tên là Jêsus.

2

1 Khi Đức Chúa Jêsus đã sanh tại thành Bết-lê-hem, xứ
Giu-đê, đang đời vua Hê-rốt, có mấy thầy bác sĩ ở đông
phương đến thành Giê-ru-sa-lem,
2 mà hỏi rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu? Vì
chúng ta đã thấy ngôi sao Ngài bên đông phương, nên đến
đặng thờ lạy Ngài.
3 Nghe tin ấy, vua Hê-rốt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem
đều bối rối.
4 Vua bèn nhóm các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo
trong dân lại mà tra hỏi rằng Đấng Christ phải sanh tại đâu.
5 Tâu rằng: Tại Bết-lê-hem, xứ Giu-đê; vì có lời của đấng
tiên tri chép như vầy:
6 Hỡi Bết-lê-hem, đất Giu-đa! Thật ngươi chẳng phải kém
gì các thành lớn của xứ Giu-đa đâu, Vì từ ngươi sẽ ra một
tướng, Là Đấng chăn dân Y-sơ-ra-ên, tức dân ta.
7 Vua Hê-rốt bèn vời mấy thầy bác sĩ cách kín nhiệm, mà
hỏi kỹ càng về ngôi sao đã hiện ra khi nào.
8 Rồi vua sai mấy thầy đó đến thành Bết-lê-hem, và dặn
rằng: Các ngươi hãy đi, hỏi thăm cho chắc về tích con trẻ
đó; khi tìm được rồi, hãy cho ta biết, đặng ta cũng đến mà
thờ lạy Ngài.
9 Mấy thầy nghe vua phán xong, liền đi. Kìa, ngôi sao mà
họ đã thấy bên đông phương, đi trước mặt cho đến chừng
ngay trên chỗ con trẻ ở mới dừng lại.

10 Mấy thầy thấy ngôi sao, mừng rỡ quá bội.
11 Khi vào đến nhà, thấy con trẻ cùng Ma-ri, mẹ Ngài, thì
sấp mình xuống mà thờ lạy Ngài; rồi bày của quí ra, dâng
cho Ngài những lễ vật, là vàng, nhũ hương, và một dược.
12 Kế đó, trong giấc chiêm bao, mấy thầy được Đức Chúa
Trời mách bảo đừng trở lại nơi vua Hê-rốt; nên họ đi đường
khác mà về xứ mình.
13 Sau khi mấy thầy đó đi rồi, có một thiên sứ của Chúa
hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm bao, mà truyền rằng:
Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trốn qua nước Ê-díp-
tô, rồi cứ ở đó cho tới chừng nào ta bảo ngươi; vì vua Hê-rốt
sẽ kiếm con trẻ ấy mà giết.
14 Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài đang ban
đêm lánh qua nước Ê-díp-tô.
15 Người ở đó cho tới khi vua Hê-rốt băng, hầu cho ứng
nghiệm lời Chúa đã dùng đấng tiên tri mà phán rằng: Ta
đã gọi Con ta ra khỏi nước Ê-díp-tô.
16 Vua Hê-rốt thấy mình đã bị mấy thầy bác sĩ đánh lừa,
thì tức giận quá, bèn sai giết hết thảy con trai từ hai tuổi
sấp xuống ở thành Bết-lê-hem và cả hạt, theo đúng ngày
tháng mà mấy thầy bác sĩ đã cho vua biết.
17 Vậy là ứng nghiệm lời đấng tiên tri Giê-rê-mi đã nói
rằng:
18 Người ta có nghe tiếng kêu la, phàn nàn, than khóc
trong thành Ra-ma: Aáy là Ra-chen khóc các con mình, mà
không chịu yên ủi, vì chúng nó không còn nữa.
19 Nhưng sau khi vua Hê-rốt băng, có một thiên sứ của
Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm bao, tại nước Ê-
díp-tô, mà truyền rằng:
20 Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-
ra-ên, vì những kẻ muốn giết con trẻ đã chết rồi.
21 Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ
Y-sơ-ra-ên.
22 Song khi nghe vua A-chê-la-u nối ngôi vua cha là Hê-rốt
mà trị vì tại xứ Giu-đê, thì Giô-sép sợ, không dám về; và
bởi đã được Đức Chúa Trời mách bảo trong chiêm bao, nên
người vào xứ Ga-li-lê,
23 ở trong một thành kia tên là Na-xa-rét. Vậy là ứng
nghiệm lời mấy đấng tiên tri đã nói rằng: Người ta sẽ gọi
Ngài là người Na-xa-rét.

3

1 Lúc ấy, Giăng Báp-tít đến giảng đạo trong đồng vắng
xứ Giu-đê,

2 rằng: Các ngươi phải ăn năn, vì nước thiên đàng đã
đến gần!
3 Aáy là về Giăng Báp-tít mà đấng tiên tri Ê-sai đã báo
trước rằng: Có tiếng kêu trong đồng vắng: Hãy dọn đường
Chúa, Ban bằng các nẻo Ngài.
4 Vả Giăng mặc áo bằng lông lạc đà, buộc dây lưng bằng
da; ăn, thì ăn những châu chấu và mật ong rừng.
5 Bấy giờ, dân thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, và cả
miền chung quanh sông Giô-đanh đều đến cùng người;
6 và khi họ đã xưng tội mình rồi, thì chịu người làm phép
báp tem dưới sông Giô-đanh.
7 Bởi Giăng thấy nhiều người dòng Pha-ri-si và Sa-đu-sê
đến chịu phép báp-tem mình, thì bảo họ rằng: Hỡi dòng
dõi rắn lục kia, ai đã dạy các ngươi tránh khỏi cơn giận
ngày sau?
8 Vậy, các ngươi hãy kết quả xứng đáng với sự ăn năn,
9 và đừng tự khoe rằng: Aùp-ra-ham là tổ chúng ta; và ta
nói cho các ngươi rằng Đức Chúa Trời có thể khiến đá nầy
sanh ra con cái cho Aùp-ra-ham được.
10 Bây giờ cái búa đã để kề rễ cây; vậy hễ cây nào không
sanh trái tốt, thì sẽ phải đốn và chụm.
11 Về phần ta, ta lấy nước mà làm phép báp-tem cho các
ngươi ăn năn; song Đấng đến sau ta có quyền phép hơn ta,
ta không đáng xách giày Ngài. Aáy là Đấng sẽ làm phép
báp-tem cho các ngươi bằng Đức Thánh Linh và bằng lửa.
12 Tay Ngài cầm nia mà dê thật sạch sân lúa mình và Ngài
sẽ chứa lúa vào kho, còn rơm rạ thì đốt trong lửa chẳng hề
tắt.
13 Khi ấy, Đức Chúa Jêsus từ xứ Ga-li-lê đến cùng Giăng
tại sông Giô-đanh, đặng chịu người làm phép báp-tem.
14 Song Giăng từ chối mà rằng: Chính tôi cần phải chịu
Ngài làm phép báp-tem, mà Ngài lại trở đến cùng tôi sao!
Đức Chúa Jêsus đáp rằng:
15 Bây giờ cứ làm đi, vì chúng ta nên làm cho trọn mọi
việc công bình như vậy. Giăng bèn vâng lời Ngài.
16 Vừa khi chịu phép báp-tem rồi, Đức Chúa Jêsus ra khỏi
nước; bỗng chúc các từng trời mở ra, Ngài thấy Thánh Linh
của Đức Chúa Trời ngự xuống như chim bò câu, đậu trên
Ngài.
17 Tức thì có tiếng từ trên trời phán rằng: Nầy là Con yêu
dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đàng.

4

1 Bấy giờ, Đức Thánh Linh đưa Đức Chúa Jêsus đến nơi
đồng vắng, đặng chịu ma quỉ cám dỗ.
2 Ngài đã kiêng ăn bốn mươi ngày bốn mươi đêm rồi, sau
thì đói.
3 Quỉ cám dỗ đến gần Ngài, mà nói rằng: Nếu ngươi phải
là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá nầy trở nên bánh
đi.
4 Đức Chúa Jêsus đáp: Có lời chép rằng: Người ta sống
chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra
từ miệng Đức Chúa Trời.
5 Ma quỉ bèn đem Ngài vào nơi thành thánh, đặt Ngài
trên nóc đền thờ,
6 và nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì
hãy gieo mình xuống đi; vì có lời chép rằng: Chúa sẽ truyền
các thiên sứ gìn giữ ngươi, thì Các Đấng ấy sẽ nâng ngươi
trong tay, Kẻo chân ngươi vấp nhằm đá chăng.
7 Đức Chúa Jêsus phán: Cũng có lời chép rằng: Ngươi
đừng thử Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.
8 Ma quỉ lại đem Ngài lên trên núi rất cao, chỉ cho Ngài
các nước thế gian, cùng sự vinh hiển các nước ấy;
9 mà nói rằng: Ví bằng ngươi sấp mình trước mặt ta mà
thờ lạy, thì ta sẽ cho ngươi hết thảy mọi sự nầy.
10 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng nó rằng: Hỡi quỉ Sa-
tan, ngươi hãy lui ra! Vì có lời chép rằng: Ngươi phải thờ
phượng Chúa là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một
mình Ngài mà thôi.
11 Ma quỉ bèn bỏ đi; liền có thiên sứ đến gần mà hầu việc
Ngài.
12 Vả, khi Đức Chúa Jêsus nghe Giăng bị tù rồi, thì Ngài
lánh qua xứ Ga-li-lê.
13 Ngài bỏ thành Na-xa-rét mà đến ở thành Ca-bê-na-um,
gần mé biển, giáp địa phận xứ Sa-bu-lôn cùng xứ Nép-ta-li,
14 để cho ứng nghiệm lời đấng tiên tri Ê-sai đã nói rằng:
15 Đất Sa-bu-lôn và Nép-ta-li, ỳ về trên con đường đi đến
biển, bên kia sông Giô-đanh, Tức là xứ Ga-li-lê thuộc về dân
ngoại…,
16 Dân ấy ngồi chỗ tối tăm, Đã thấy ánh sáng lớn; Và trên
những kẻ ngồi trong miền và dưới bóng sự chết, Thì ánh
sáng đã mọc lên.
17 Từ lúc đó, Đức Chúa Jêsus khởi giảng dạy rằng: Các
ngươi hãy ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần.
18 Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh
em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê,

đang thả lưới dưới biển, vì hai anh em vốn là người đánh
cá.
19 Ngài phán cùng hai người rằng: Các ngươi hãy theo ta,
ta sẽ cho các ngươi nên tay đánh lưới người.
20 Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài.
21 Từ đó đi một đỗi xa xa nữa, Ngài thấy hai anh em
khác, là Gia-cơ, con của Xê-bê-đê, với em là Giăng, đang
cùng cha mình là Xê-bê-đê vá lưới trong thuyền; Ngài bèn
gọi hai người.
22 Tức thì hai người đó bỏ thuyền và cha mình mà theo
Ngài.
23 Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê, dạy dỗ trong các
nhà hội, giảng Tin Lành của nước Đức Chúa Trời và chữa
lành mọi thứ tật bịnh trong dân.
24 Vậy, danh tiếng Ngài đồn ra khắp cả xứ Sy-ri, người ta
bèn đem cho Ngài mọi người đau ốm, hay là mắc bịnh nọ
tật kia, những kẻ bị quỉ ám, điên cuồng, bại xuội, thì Ngài
chữa cho họ được lành cả.
25 Vả lại, từ xứ Ga-li-lê, xứ Đê-ca-bô-lơ, thành Giê-ru-sa-
lem, xứ Giu-đê, cho đến xứ bên kia sông Giô-đanh, thiên
hạ kéo nhau rất đông mà theo Ngài.

5

1 Đức Chúa Jêsus xem thấy đoàn dân đông, bèn lên núi
kia; khi Ngài đã ngồi, thì các môn đồ đến gần.
2 Ngài bèn mở miệng mà truyền dạy rằng:
3 Phước cho những kẻ có lòng khó khăn, vì nước thiên
đàng là của những kẻ ấy!
4 Phước cho những kẻ than khóc, vì sẽ được yên ủi!
5 Phước cho những kẻ nhu mì, vì sẽ hưởng được đất!
6 Phước cho những kẻ đói khát sự công bình, vì sẽ được
no đủ!
7 Phước cho những kẻ hay thương xót, vì sẽ được thương
xót!
8 Phước cho những kẻ có lòng trong sạch, vì sẽ thấy Đức
Chúa Trời!
9 Phước cho những kẻ làm cho người hòa thuận, vì sẽ
được gọi là con Đức Chúa Trời!
10 Phước cho những kẻ chịu bắt bớ vì sự công bình, vì
nước thiên đàng là của những kẻ ấy!
11 Khi nào vì cớ ta mà người ta mắng nhiếc, bắt bớ, và
lấy mọi điều dữ nói vu cho các ngươi, thì các ngươi sẽ được
phước.

12 Hãy vui vẻ, và nức lòng mừng rỡ, vì phần thưởng các
ngươi ở trên trời sẽ lớn lắm; bởi vì người ta cũng từng bắt
bớ các đấng tiên tri trước các ngươi như vậy.
13 Các ngươi là muối của đất; song nếu mất mặn đi, thì
sẽ lấy giống chi mà làm cho mặn lại? Muối ấy không dùng
chi được nữa, chỉ phải quăng ra ngoài và bị người ta đạp
dưới chân.
14 Các ngươi là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên
núi thì không khi nào bị khuất được:
15 cũng không ai thắp đèn mà để dưới cái thùng, song
người ta để trên chân đèn, thì nó soi sáng mọi người ở
trong nhà.
16 Sự sáng các ngươi hãy soi trước mặt người ta như vậy,
đặng họ thấy những việc lành của các ngươi, và ngợi khen
Cha các ngươi ở trên trời.
17 Các ngươi đừng tưởng ta đến đặng phá luật pháp hay
là lời tiên tri; ta đến, không phải để phá, song để làm cho
trọn.
18 Vì ta nói thật cùng các ngươi, đang khi trời đất chưa
qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng không
qua đi được cho đến khi mọi sự được trọn.
19 Vậy, ai hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn
nầy, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ
trong nước thiên đàng; còn như ai giữ những điều răn ấy,
và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước
thiên đàng.
20 Vì ta phán cho các ngươi rằng, nếu sự công bình của
các ngươi chẳng trổi hơn sự công bình của các thầy thông
giáo và người dòng Pha-ri-si, thì các ngươi chắc không vào
nước thiên đàng.
21 Các ngươi có nghe lời phán cho người xưa rằng: Ngươi
chớ giết ai; và rằng: Hễ ai giết người thì đáng bị tòa án xử
đoán.
22 Song ta phán cho các ngươi: Hễ ai giận anh em mình
thì đáng bị tòa án xử đoán; ai mắng anh em mình rằng:
Ra-ca, thì đáng bị tòa công luận xử đoán; ai mắng anh em
mình là đồ điên, thì đáng bị lửa địa ngục hành phạt.
23 Aáy vậy, nếu khi nào ngươi đem dâng của lễ nơi bàn
thờ, mà nhớ lại anh em có điều gì nghịch cùng mình,
24 thì hãy để của lễ trước bàn thờ, trở về giảng hòa với
anh em trước đã; rồi hãy đến dâng của lễ.
25 Khi ngươi đi đường với kẻ nghịch mình, phải lập tức
hòa với họ, kẻo họ nộp ngươi cho quan án, quan án giao
ngươi cho thầy đội, mà ngươi phải ở tù.

26 Quả thật, ta nói cùng ngươi, ngươi trả còn thiếu một
đồng tiền, thì không ra khỏi tù được.
27 Các ngươi có nghe lời phán rằng: Ngươi chớ phạm tội
tà dâm.
28 Song ta phán cho các ngươi biết: Hễ ai ngó đàn bà mà
động tình tham muốn, thì trong lòng đã phạm tội tà dâm
cùng người rồi.
29 Vậy nếu con mắt bên hữu xui cho ngươi phạm tội, thì
hãy móc mà quăng nó cho xa ngươi đi; vì thà chịu một phần
thân thể ngươi phải hư, còn hơn là cả thân thể bị ném vào
địa ngục.
30 Lại nếu tay hữu xui cho ngươi phạm tội, thì hãy chặt
mà liệng nó cho xa ngươi đi; vì thà chịu một phần thân thể
ngươi phải hư, còn hơn là cả thân thể vào địa ngục.
31 Lại có nói rằng: Nếu người nào để vợ mình, thì hãy
cho vợ cái tờ để.
32 Song ta phán cùng các ngươi: Nếu người nào để vợ mà
không phải vì cớ ngoại tình, thì người ấy làm cho vợ mình
ra người tà dâm; lại nếu người nào cưới đàn bà bị để, thì
cũng phạm tội tà dâm.
33 Các ngươi còn có nghe lời phán cho người xưa rằng:
Ngươi chớ thề dối, nhưng đối với Chúa, phải giữ vẹn lời
thề mình.
34 Song ta phán cùng các ngươi rằng đừng thề chi hết:
đừng chỉ trời mà thề, vì là ngôi của Đức Chúa Trời;
35 đừng chỉ đất mà thề, vì là bệ chân của Đức Chúa Trời;
đừng chỉ thành Giê-ru-sa-lem mà thề, vì là thành của Vua
lớn.
36 Lại cũng đừng chỉ đầu ngươi mà thề, vì tự ngươi không
thể làm cho một sợi tóc nên trắng hay là đen được.
37 Song ngươi phải nói rằng: phải, phải; không, không.
Còn điều người ta nói thêm đó, bởi nơi quỉ dữ mà ra.
38 Các ngươi có nghe lời phán rằng: Mắt đền mắt, răng
đền răng.
39 Song ta bảo các ngươi, đừng chống cự kẻ dữ. Trái lại,
nếu ai vả má bên hữu ngươi, hãy đưa má bên kia cho họ
luôn;
40 nếu ai muốn kiện ngươi đặng lột cái áo vắn, hãy để họ
lấy luôn cái áo dài nữa;
41 nếu ai muốn bắt ngươi đi một dặm đường, hãy đi hai
dặm với họ.
42 Ai xin của ngươi hãy cho, ai muốn mượn của ngươi, thì
đừng trớ.

43 Các ngươi có nghe lời phán rằng: Hãy yêu người lân
cận, và hãy ghét kẻ thù nghịch mình.
44 Song ta nói cùng các ngươi rằng: Hãy yêu kẻ thù
nghịch, và cầu nguyện cho kẻ bắt bớ các ngươi,
45 hầu cho các ngươi được làm con của Cha các ngươi ở
trên trời; bởi vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng
kẻ lành, làm mưa cho kẻ công bình cùng kẻ độc ác.
46 Nếu các ngươi yêu những kẻ yêu mình, thì có được
thưởng gì đâu? Những kẻ thâu thuế há chẳng làm như vậy
sao?
47 Lại nếu các ngươi tiếp đãi anh em mình mà thôi, thì có
lạ gì hơn ai? Người ngoại há chẳng làm như vậy sao?
48 Thế thì các ngươi hãy nên trọn vẹn, như Cha các ngươi
ở trên trời là trọn vẹn.

6

1 Hãy giữ, đừng làm sự công bình mình trước mặt người
ta, cho họ đều thấy. Bằng không, thì các ngươi chẳng được
phần thưởng gì của Cha các ngươi ở trên trời.
2 Vậy, khi ngươi bố thí, đừng thổi kèn trước mặt mình,
như bọn giả hình làm trong nhà hội và ngoài đường, để
được người ta tôn kính. Quả thật, ta nói cùng các ngươi,
bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi.
3 Song khi ngươi bố thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm
việc gì,
4 hầu cho sự bố thí được kín nhiệm; và Cha ngươi, là
Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng cho ngươi.
5 Khi các ngươi cầu nguyện, đừng làm như bọn giả hình;
vì họ ưa đứng cầu nguyện nơi nhà hội và góc đường, để
cho thiên hạ đều thấy. Quả thật ta nói cùng các ngươi, bọn
đó đã được phần thưởng của mình rồi.
6 Song khi ngươi cầu nguyện, hãy vào phòng riêng, đóng
cửa lại, rồi cầu nguyện Cha ngươi, ở nơi kín nhiệm đó; và
Cha ngươi, là Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng
cho ngươi.
7 Vả, khi các ngươi cầu nguyện, đừng dùng những lời
lặp vô ích như người ngoại; vì họ tưởng vì cớ lời mình nói
nhiều thì được nhậm.
8 Vậy, các ngươi đừng như họ; vì Cha các ngươi biết các
ngươi cần sự gì trước khi chưa xin Ngài.
9 Vậy các ngươi hãy cầu như vầy: Lạy Cha chúng tôi ở
trên trời; Danh Cha được thánh;
10 Nước Cha được đến; Cha ðýõòc nên, õÒ ðâìt nhý trõÌi!

11 Xin cho chúng tôi hôm nay đồ ăn đủ ngày;
12 Xin tha tội lỗi cho chúng tôi, như chúng tôi cũng tha
kẻ phạm tội nghịch cùng chúng tôi;
13 Xin chớ để chúng tôi bị cám dỗ, mà cứu chúng tôi khỏi
điều ác! Vì nước, quyền, vinh hiển đều thuộc về Cha đời
đời. A-men.
14 Vả, nếu các ngươi tha lỗi cho người ta, thì Cha các ngươi
ở trên trời cũng sẽ tha thứ các ngươi.
15 Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các ngươi
cũng sẽ không tha lỗi cho các ngươi.
16 Khi các ngươi kiêng ăn, chớ làm bộ buồn rầu như bọn
giả hình; vì họ nhăn mặt, cho mọi người biết họ kiêng
ăn. Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bọn đó đã được phần
thưởng của mình rồi.
17 Song khi ngươi kiêng ăn, hãy xức dầu trên đầu, và rửa
mặt,
18 hầu cho người ta không xem thấy ngươi đang kiêng ăn,
nhưng chỉ Cha ngươi là Đấng ở nơi kín nhiệm xem thấy mà
thôi; và Cha ngươi thấy trong chỗ kín nhiệm sẽ thưởng cho
ngươi.
19 Các ngươi chớ chứa của cải ở dưới đất, là nơi có sâu
mối, ten rét làm hư, và kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà
lấy;
20 nhưng phải chứa của cải ở trên trời, là nơi chẳng có
sâu mối, ten rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào ngạch
khoét vách mà lấy.
21 Vì chưng của cải ngươi ở đâu, thì lòng ngươi cũng ở
đó.
22 Con mắt là đèn của thân thể. Nếu mắt ngươi sáng sủa
thì cả thân thể ngươi sẽ được sáng láng;
23 nhưng nếu mắt ngươi xấu, thì cả thân thể sẽ tối tăm.
Vậy, nếu sự sáng láng trong ngươi chỉ là tối tăm, thì sự tối
tăm nầy sẽ lớn biết là dường bao!
24 Chẳng ai được làm tôi hai chủ; vì sẽ ghét người nầy mà
yêu người kia, hoặc trọng người nầy mà khinh người kia.
Các ngươi không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi
Ma-môn nữa.
25 Vậy nên ta phán cùng các ngươi rằng: đừng vì sự sống
mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân thể mình mà lo
đồ mặc. Sự sống há chẳng quí trọng hơn đồ ăn sao, thân
thể há chẳng quí trọng hơn quần áo sao?
26 Hãy xem loài chim trời: chẳng có gieo, gặt cũng chẳng
có thâu trữ vào kho tàng, mà Cha các ngươi trên trời nuôi

nó. Các ngươi há chẳng phải là quí trọng hơn loài chim
sao?
27 Vả lại, có ai trong vòng các ngươi lo lắng mà làm cho
đời mình được dài thêm một khắc không?
28 Còn về phần quần áo, các ngươi lại lo lắng mà làm chi?
Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thể nào:
chẳng làm khó nhọc, cũng không kéo chỉ;
29 nhưng ta phán cùng các ngươi, dẫu vua Sa-lô-môn sang
trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa
nào trong giống đó.
30 Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn
sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp
thể ấy thay, huống chi là các ngươi!
31 Aáy vậy, các ngươi chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta
sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì?
32 Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha
các ngươi ở trên trời vốn biết các ngươi cần dùng những
điều đó rồi.
33 Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và
sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các ngươi mọi
điều ấy nữa.
34 Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về
việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.

7

1 Các ngươi đừng đoán xét ai, để mình khỏi bị đoán xét.
2 Vì các ngươi đoán xét người ta thể nào, thì họ cũng đoán
xét lại thể ấy; các ngươi lường cho người ta mực nào, thì
họ cũng lường lại cho mực ấy.
3 Sao ngươi dòm thấy cái rác trong mắt anh em ngươi,
mà chẳng thấy cây đà trong mắt mình?
4 Sao ngươi dám nói với anh em rằng: Để tôi lấy cái rác ra
khỏi mắt anh, mà chính ngươi có cây đà trong mắt mình?
5 Hỡi kẻ giả hình! trước hết phải lấy cây đà khỏi mắt
mình đi, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em
mình được.
6 Đừng cho chó những đồ thánh, và đừng quăng hột trai
mình trước mặt heo, kẻo nó đạp dưới chân, và quay lại cắn
xé các ngươi.
7 Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở
cho.
8 Bởi vì, hễ ai xin thì được; ai tìm thì gặp; ai gõ cửa thì
được mở.

9 Trong các ngươi có ai, khi con mình xin bánh, mà cho
đá chăng?
10 Hay là con mình xin cá, mà cho rắn chăng?
11 Vậy nếu các ngươi vốn là xấu, còn biết cho con cái
mình các vật tốt thay, huống chi Cha các ngươi ở trên trời
lại chẳng ban các vật tốt cho những người xin Ngài sao?
12 Aáy vậy, hễ điều chi mà các ngươi muốn người ta làm
cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ, vì ấy là luật
pháp và lời tiên tri.
13 Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoảng khoát
dẫn đến sự hư mất, kẻ vào đó cũng nhiều.
14 Song cửa hẹp và đường chật dẫn đến sự sống, kẻ kiếm
được thì ít.
15 Hãy coi chừng tiên tri giả, là những kẻ mang lốt chiên
đến cùng các ngươi, song bề trong thật là muông sói hay
cắn xé.
16 Các ngươi nhờ những trái nó mà nhận biết được. Nào
có ai hái trái nho nơi bụi gai, hay là trái vả nơi bụi tật lê?
17 Vậy, hễ cây nào tốt thì sanh trái tốt; nhưng cây nào xấu
thì sanh trái xấu.
18 Cây tốt chẳng sanh được trái xấu, mà cây xấu cũng
chẳng sanh được trái tốt.
19 Hễ cây nào chẳng sanh trái tốt, thì phải đốn mà chụm
đi.
20 Aáy vậy, các ngươi nhờ những trái nó mà nhận biết
được.
21 Chẳng phải hễ những kẻ nói cùng ta rằng: Lạy Chúa,
lạy Chúa, thì đều được vào nước thiên đàng đâu; nhưng
chỉ kẻ làm theo ý muốn của Cha ta ở trên trời mà thôi.
22 Ngày đó, sẽ có nhiều người thưa cùng ta rằng: Lạy
Chúa, lạy Chúa, chúng tôi chẳng từng nhân danh Chúa mà
nói tiên tri sao? nhân danh Chúa mà trừ quỉ sao? và lại
nhân danh Chúa mà làm nhiều phép lạ sao?
23 Khi ấy, ta sẽ phán rõ ràng cùng họ rằng: Hỡi kẻ làm
gian ác, ta chẳng biết các ngươi bao giờ, hãy lui ra khỏi ta!
24 Vậy, kẻ nào nghe và làm theo lời ta phán đây, thì giống
như một người khôn ngoan cất nhà mình trên hòn đá.
25 Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy; song
không sập, vì đã cất trên đá.
26 Kẻ nào nghe lời ta phán đây, mà không làm theo, khác
nào như người dại cất nhà mình trên đất cát.
27 Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô động nhà ấy, thì bị
sập, hư hại rất nhiều.

28 Vả, khi Đức Chúa Jêsus vừa phán những lời ấy xong,
đoàn dân lấy đạo Ngài làm lạ;
29 vì Ngài dạy như là có quyền, chớ không giống các thầy
thông giáo.

8

1 Khi Đức Chúa Jêsus ở trên núi xuống, có đoàn dân đông
lắm theo Ngài.
2 Nầy, có một người phung đến gần, lạy Ngài, mà thưa
rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có thể làm cho tôi
sạch được.
3 Đức Chúa Jêsus giơ tay rờ người, mà phán rằng: Ta
khứng, hãy sạch đi. Tức thì người phung được sạch.
4 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng người rằng: Hãy giữ,
chớ nói cùng ai; song hãy đi tỏ mình cùng thầy cả, và dâng
của lễ theo như Môi-se dạy, để làm chứng cho họ.
5 Khi Đức Chúa Jêsus vào thành Ca-bê-na-um, có một thầy
đội đến cùng Ngài,
6 mà xin rằng: Lạy Chúa, đứa đầy tớ tôi mắc bịnh bại,
nằm liệt ở nhà tôi, đau đớn lắm.
7 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta sẽ đến, chữa cho nó được
lành.
8 Thầy đội thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước
Chúa vào nhà; xin Chúa chỉ phán một lời, thì đầy tớ tôi sẽ
được lành.
9 Vì tôi ở dưới quyền người khác, tôi cũng có quân lính
dưới quyền tôi nữa; tôi biểu tên nầy rằng: hãy đi! thì nó
đi; biểu tên kia rằng: Hãy đến! thì nó đến; và dạy đầy tớ
tôi rằng: Hãy làm việc nầy! thì nó làm.
10 Đức Chúa Jêsus nghe lời đó rồi, lấy làm lạ, mà phán
cùng những kẻ đi theo rằng: Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, ta chưa hề thấy ai trong dân Y-sơ-ra-ên có đức tin
lớn dường ấy.
11 Ta cũng nói cùng các ngươi, có nhiều người từ đông
phương, tây phương sẽ đến, ngồi đồng bàn với Aùp-ra-
ham, Y-sác và Gia-cốp trong nước thiên đàng.
12 Nhưng các con bổn quốc sẽ bị liệng ra chốn tối tăm ở
ngoài, tại đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.
13 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng thầy đội rằng: Hãy về,
theo như điều ngươi tin thì sẽ được thành vậy. Và chính
trong giờ ấy, đứa đầy tớ được lành.
14 Đoạn, Đức Chúa Jêsus vào nhà Phi-e-rơ, thấy bà gia
người nằm trên giường, đau rét.

15 Ngài bèn rờ tay người bịnh, rét liền mất đi; rồi người
đứng dậy giúp việc hầu Ngài.
16 Đến chiều, người ta đem cho Đức Chúa Jêsus nhiều kẻ
bị quỉ ám, Ngài lấy lời nói mà đuổi quỉ ra; cũng chữa được
hết thảy những người bịnh,
17 vậy cho được ứng nghiệm lời của Đấng tiên tri Ê-sai
đã nói rằng: Chính Ngài đã lấy tật nguyền của chúng ta, và
gánh bịnh hoạn của chúng ta.
18 Vả, khi Đức Chúa Jêsus thấy đoàn dân đông lắm ở xung
quanh mình, bèn truyền qua bờ bên kia.
19 Có một thầy thông giáo đến, thưa cùng Ngài rằng: Lạy
thầy, thầy đi đâu, tôi sẽ theo đó.
20 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời
có ổ; song Con người không có chỗ mà gối đầu.
21 Lại một môn đồ khác thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa,
xin Chúa cho phép tôi về chôn cha tôi trước đã.
22 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy theo ta, để kẻ
chết chôn kẻ chết.
23 Kế đó, Đức Chúa Jêsus xuống thuyền, các môn đồ theo
Ngài.
24 Thình lình biển nổi bão lớn, đến nỗi sóng dậy phủ
thuyền; nhưng Ngài đang ngủ.
25 Các môn đồ đến gần, đánh thức Ngài, mà thưa rằng:
Lạy Chúa, xin cứu chúng tôi với, chúng tôi hầu chết!
26 Ngài phán rằng: Hỡi kẻ ít đức tin kia, cớ sao các ngươi
sợ? Ngài bèn đứng dậy, quở gió và biển; thì liền yên lặng
như tờ.
27 Những người đó lấy làm lạ, nói rằng: Người nầy là ai,
mà gió và biển đều vâng lịnh người?
28 Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia rồi, tại xứ dân Ga-đa-ra,
gặp hai người bị quỉ ám ở nơi mồ đi ra, bộ dữ tợn lắm, đến
nỗi không ai dám đi ngang qua đường đó.
29 Chúng nó la lên rằng: Lạy Con Đức Chúa Trời, chúng
tôi với Ngài có can hệ gì chăng? Có phải Ngài đến đây để
làm khổ chúng tôi trước k” không?
30 Vả, khi ấy, ở đàng xa có một bầy heo đông đang ăn.
31 Các quỉ xin Đức Chúa Jêsus rằng: Nếu Chúa đuổi chúng
tôi ra, xin cho nhập vào bầy heo đó.
32 Ngài biểu các quỉ rằng: Hãy đi đi! Các quỉ ra khỏi hai
người đó, liền nhập vào bầy heo. Tức thì cả bầy ở trên dốc
núi nhảy xuống biển, thảy đều chết chìm dưới nước.
33 Những đứa chăn heo bèn chạy trốn, trở về thành, thuật
các chuyện đã xảy ra, và chuyện hai người bị quỉ ám nữa.

34 Cả thành liền ra đón Đức Chúa Jêsus; khi vừa thấy Ngài,
thì xin Ngài đi ra khỏi xứ mình.

9

1 Đức Chúa Jêsus xuống thuyền lại trở qua biển và đến
thành mình.
2 Nầy, có người đem lại cho Ngài một người đau bại nằm
trên giường. Đức Chúa Jêsus thấy đức tin của các người
đó, thì phán cùng người bại rằng: Hỡi con, hãy vững lòng,
tội lỗi con đã được tha.
3 Khi ấy, có một vài thầy thông giáo đều nghĩ thầm rằng:
Người nầy nói lộng ngôn.
4 Song Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng mấy thầy đó, thì phán
rằng: Nhân sao trong lòng các ngươi có ác tưởng làm vậy?
5 Trong hai lời nầy: một là nói, tội lỗi ngươi đã được tha;
hai là nói, ngươi hãy đứng dậy mà đi, thì lời nào dễ nói
hơn?
6 Vả, hầu cho các ngươi biết Con người ở thế gian có quyền
tha tội, thì Ngài phán cùng người bại rằng: Hãy đứng dậy,
vác lấy giường, mà trở về nhà ngươi.
7 Người bại liền dậy mà trở về nhà mình.
8 Đoàn dân thấy phép lạ đó, thì ai nấy đều sợ hãi, và ngợi
khen Đức Chúa Trời đã cho người ta được phép tắc dường
ấy.
9 Đức Chúa Jêsus đã đi khỏi nơi đó rồi, thấy một người
tên là Ma-thi-ơ đang ngồi tại sở thâu thuế, bèn phán cùng
người rằng: Hãy theo ta. Người liền đứng dậy, mà theo
Ngài.
10 Vả, đang khi Đức Chúa Jêsus ngồi ăn tại nhà Ma-thi-ơ,
có nhiều người thâu thuế cùng kẻ xấu nết đến ngồi ăn với
Ngài và môn đồ Ngài.
11 Người Pha-ri-si thấy vậy, thì nói cùng môn đồ Ngài
rằng: Làm sao thầy các ngươi ngồi ăn chung với người thâu
thuế và kẻ xấu nết vậy?
12 Đức Chúa Jêsus nghe điều đó, bèn phán rằng: Chẳng
phải là người khỏe mạnh cần thầy thuốc đâu, song là người
có bịnh.
13 Hãy đi, và học cho biết câu nầy nghĩa là gì: Ta muốn
sự thương xót, nhưng chẳng muốn của lễ. Vì ta đến đây
không phải để kêu kẻ công bình, song kêu kẻ có tội.
14 Khi ấy, các môn đồ của Giăng đến tìm Đức Chúa Jêsus,
mà thưa rằng: Cớ sao chúng tôi và những người Pha-ri-si
kiêng ăn, còn môn đồ thầy không kiêng ăn?

15 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở
với bạn hữu đến mừng cưới, thì những bạn hữu đó có thể
nào buồn rầu được ư? Nhưng đến ngày nào chàng rể sẽ bị
đem đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn.
16 Không có ai vá miếng nỉ mới vào cái áo cũ; vì nếu làm
vậy, miếng nỉ mới sẽ chằng rách áo cũ, và đàng rách trở
nên xấu hơn.
17 Cũng không có ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu làm
vậy thì bầu nứt, rượu chảy ra, và bầu phải hư; song ai nấy
đổ rượu mới vào bầu mới, thì giữ được cả hai bề.
18 Đang khi Đức Chúa Jêsus phán các điều đó, xảy có
người cai nhà hội kia bước vào, quì lạy trước mặt Ngài mà
thưa rằng: Con gái tôi mới chết; xin Chúa đến, đặt tay trên
nó, thì nó sẽ được sống.
19 Đức Chúa Jêsus bèn đứng dậy, cùng môn đồ Ngài đều
đi theo người.
20 Nầy, có một người đàn bà mắc bịnh mất huyết đã mười
hai năm, lại gần sau lưng mà rờ trôn áo Ngài.
21 Vì người đàn bà ấy tự nghĩ rằng: Nếu ta chỉ rờ áo Ngài,
thì cũng sẽ được lành.
22 Đức Chúa Jêsus xây mặt lại, thấy người đàn bà, thì
phán rằng: hỡi con, hãy vững lòng, đức tin con đã làm cho
con được lành. Liền trong giờ đó, người đàn bà lành bịnh.
23 Khi Đức Chúa Jêsus đến nhà người cai nhà hội, thấy
bọn thổi sáo, và chúng làm om sòm,
24 thì phán rằng: Các ngươi hãy lui ra; con gái nhỏ nầy
chẳng phải chết đâu, nhưng nó ngủ. Chúng nghe thì chê
cười Ngài.
25 Bọn đó đã bị đuổi ra rồi, Ngài bèn vào, cầm lấy tay đứa
gái, thì nó liền chờ dậy.
26 Tin nầy đồn ra khắp cả xứ đó.
27 Đức Chúa Jêsus ở đó ra đi, có hai người mù theo Ngài
mà kêu rằng: Hỡi con cháu vua Đa-vít, xin thương chúng
tôi cùng!
28 Khi Ngài đã vào nhà rồi, hai người mù đến; Ngài bèn
phán rằng: Hai ngươi tin ta làm được điều hai ngươi ao
ước sao? Họ thưa rằng: Lạy Chúa được.
29 Ngài bèn rờ mắt hai người mà phán rằng: Theo như
đức tin các ngươi, phải được thành vậy.
30 Mắt hai người liền mở. Đức Chúa Jêsus lấy giọng
nghiêm phán rằng: Hãy giữ, đừng cho ai biết chuyện nầy.
31 Song lúc hai người ra khỏi nhà, thì đồn danh tiếng Ngài
khắp cả xứ.

32 Khi đi khỏi chỗ đó, thì người ta đem tới cho Ngài một
người câm bị quỉ ám.
33 Quỉ bị đuổi ra rồi, thì người câm nói được. Đoàn dân
lấy làm lạ mà nói rằng: Không hề bao giờ thấy sự như vậy
trong dân Y-sơ-ra-ên.
34 Nhưng người Pha-ri-si lại nói rằng: Người nầy cậy phép
chúa quỉ mà trừ quỉ.
35 Đức Chúa Jêsus đi khắp các thành, các làng, dạy dỗ
trong các nhà hội, giảng tin lành nước Đức Chúa Trời, và
chữa lành các thứ tật bịnh.
36 Khi Ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng
thương xót, vì họ cùng khốn, và tan lạc như chiên không
có kẻ chăn.
37 Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì thật
trúng, song con gặt thì ít.
38 Vậy, hãy cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa
mình.

10

1 Đức Chúa Jêsus gọi mười hai môn đồ đến, ban quyền
phép trừ tà ma, và chữa các thứ tật bịnh.
2 Tên mười hai sứ đồ như sau nầy: Sứ đồ thứ nhất là Si-
môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, và Anh-rê là em người; Gia-cơ
con của Xê-bê-đê, và Giăng là em Gia-cơ;
3 Phi-líp cùng Ba-tê-lê-my; Thô-ma, và Ma-thi-ơ là người
thâu thuế; Gia-cơ con của A-phê, cùng Tha-đê;
4 Si-môn là người Ca-na-an, cùng Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt, là
kẻ phản Đức Chúa Jêsus.
5 Aáy đó là mười hai sứ đồ Đức Chúa Jêsus sai đi, và có
truyền rằng: Đừng đi đến dân ngoại, cũng đừng vào một
thành nào của dân Sa-ma-ri cả;
6 song thà đi đến cùng những con chiên lạc mất của nhà
Y-sơ-ra-ên.
7 Khi đi đường, hãy rao giảng rằng: Nước thiên đàng gần
rồi.
8 Hãy chữa lành kẻ đau, khiến sống kẻ chết, làm sạch kẻ
phung, và trừ các quỉ. Các ngươi đã được lãnh không thì
hãy cho không.
9 Đừng đem vàng, hoặc bạc, hoặc tiền trong lưng các
ngươi;
10 cũng đừng đem cái bao đi đường, hoặc hai áo, hoặc
giày, hoặc gậy; vì người làm việc đáng được đồ ăn.
11 Các ngươi vào thành nào hay là làng nào, hãy hỏi thăm
ai là người đáng tiếp rước mình, rồi ở nhà họ cho đến lúc
đi.

12 Và khi vào nhà nào, hãy cầu bình an cho nhà ấy;
13 nếu nhà đó xứng đáng, thì sự bình an các ngươi xuống
cho; bằng không, thì sự bình an các ngươi trở về các ngươi.
14 Nếu ai không tiếp rước, không nghe lời các ngươi, khi
ra khỏi nhà đó, hay là thành đó, hãy phủi bụi đã dính chân
các ngươi.
15 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, đến ngày phán xét,
thì xứ Sô-đôm và xứ Gô-mô-rơ sẽ chịu đoán phạt nhẹ hơn
thành ấy.
16 Kìa, ta sai các ngươi đi khác nào như chiên vào giữa
bầy muông sói. Vậy, hãy khôn khéo như rắn, đơn sơ như
chim bồ câu.
17 Hãy coi chừng người ta; vì họ sẽ nộp các ngươi trước
tòa án, đánh đòn các ngươi trong nhà hội;
18 lại vì cớ ta mà các ngươi sẽ bị giải đến trước mặt các
quan tổng đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ và
các dân ngoại.
19 Song khi họ sẽ đem nộp các ngươi, thì chớ lo về cách
nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ chỉ
cho các ngươi chính trong giờ đó.
20 Aáy chẳng phải tự các ngươi nói đâu, song là Thánh-
Linh của Cha các ngươi sẽ từ trong lòng các ngươi nói ra.
21 Anh sẽ nộp em cho bị giết, cha sẽ nộp con cho bị giết,
con cái sẽ dấy lên nghịch cùng cha mẹ mà làm cho người
phải chết đi.
22 Các ngươi lại sẽ bị thiên hạ ghen ghét vì danh ta; song
ai bền lòng cho đến cuối cùng, thì sẽ được rỗi.
23 Khi nào người ta bắt bớ các ngươi trong thành nầy, thì
hãy trốn qua thành kia; vì ta nói thật, các ngươi đi chưa
khắp các thành dân Y-sơ-ra-ên thì Con người đã đến rồi.
24 Môn đồ không hơn thầy, tôi tớ không hơn chủ.
25 Môn đồ được như thầy, tôi tớ được như chủ, thì cũng đủ
rồi. Nếu người ta đã gọi chủ nhà là Bê-ên-xê-bun, phương
chi là người nhà!
26 Vậy, các ngươi đừng sợ; vì chẳng có việc gì giấu mà
chẳng phải bày ra, cũng chẳng có việc gì kín nhiệm mà sau
sẽ chẳng biết.
27 Cho nên lời ta phán cùng các ngươi trong nơi tối tăm,
hãy nói ra nơi sáng láng; và lời các ngươi nghe kề lỗ tai,
hãy giảng ra trên mái nhà.
28 Đừng sợ kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn;
nhưng thà sợ Đấng làm cho mất được linh hồn và thân thể
trong địa ngục.

29 Hai con chim sẻ há chẳng từng bị bán một đồng tiền
sao? Và ví không theo ý muốn Cha các ngươi, thì chẳng hề
một con nào rơi xuống đất.
30 Tóc trên đầu các ngươi cũng đã đếm hết rồi.
31 Vậy, đừng sợ chi hết, vì các ngươi quí trọng hơn nhiều
con chim sẻ.
32 Bởi đó, ai xưng ta ra trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ
xưng họ trước mặt Cha ta ở trên trời;
33 còn ai chối ta trước mặt thiên hạ, thì ta cũng sẽ chối
họ trước mặt Cha ta ở trên trời.
34 Chớ tưởng rằng ta đến để đem sự bình an cho thế gian;
ta đến, không phải đem sự bình an, mà là đem gươm giáo.
35 Ta đến để phân rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, dâu
với bà gia;
36 và người ta sẽ có kẻ thù nghịch, là người nhà mình.
37 Ai yêu cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con
trai hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta;
38 ai không vác cây thập tự mình mà theo ta, thì cũng
chẳng đáng cho ta.
39 Ai gìn giữ sự sống mình, thì sẽ mất; còn ai vì cớ ta mất
sự sống mình, thì sẽ tìm lại được.
40 Ai rước các ngươi, tức là rước ta; ai rước ta, tức là rước
Đấng đã sai ta.
41 Ai rước một đấng tiên tri vì là tiên tri, thì sẽ lãnh phần
thưởng của đấng tiên tri; ai rước một người công chính
vì là công chính, thì sẽ lãnh phần thưởng của người công
chính.
42 Ai sẽ cho một người trong bọn nhỏ nầy chỉ uống một
chén nước lạnh, vì người nhỏ đó là môn đồ ta, quả thật, ta
nói cùng các ngươi, kẻ ấy sẽ chẳng mất phần thưởng của
mình đâu.

11

1 Vả, Đức Chúa Jêsus đã dạy các điều đó cho mười hai
môn đồ rồi, bèn lìa khỏi chỗ nầy đặng đi giảng dạy trong
các thành xứ đó.
2 Khi Giăng ở trong ngục nghe nói về các công việc của
Đấng Christ, thì sai môn đồ mình đến thưa cùng Ngài rằng:
3 Thầy có phải là Đấng phải đến, hay là chúng tôi còn
phải đợi Đấng khác chăng?
4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: hãy về thuật lại cùng Giăng
những điều các ngươi nghe và thấy:

5 kẻ mù được thấy, kẻ què được đi, kẻ phung được sạch,
kẻ điếc được nghe, kẻ chết được sống lại, kẻ khó khăn được
nghe giảng tin lành.
6 Phước cho ai chẳng vấp phạm vì cớ ta!
7 Khi họ ra về, Đức Chúa Jêsus mới phán về việc Giăng
cho đoàn dân nghe, rằng: Các ngươi đã đi xem chi trong
đồng vắng? Có phải xem cây sậy bị gió rung chăng?
8 Các ngươi đi xem cái chi nữa? Có phải xem người mặc
áo tốt đẹp chăng? Kìa, những người mặc áo tốt đẹp thì ở
trong đền vua.
9 Nhưng các ngươi lại đi xem cái chi nữa? Có phải là xem
đấng tiên tri chăng? Phải, ta nói cùng các ngươi, cũng hơn
đấng tiên tri nữa.
10 Aáy vì người đó mà có chép rằng: Nầy, ta sai sứ ta đến
trước mặt con, Đặng dọn đường sẵn cho con đi.
11 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong những người
bởi đàn bà sanh ra, không có ai được tôn trọng hơn Giăng
Báp-tít, nhưng mà kẻ rất nhỏ hèn trong nước thiên đàng
còn được tôn trọng hơn người.
12 Song, từ ngày Giăng Báp-tít đến nay, nước thiên đàng
bị hãm ép, và là kẻ hãm ép đó choán lấy.
13 Vì hết thảy các đấng tiên tri và sách luật đã nói trước
cho đến đời Giăng.
14 Nếu các ngươi muốn hiểu biết, thì ấy là Ê-li, là đấng
phải đến.
15 Ai có tai mà nghe, hãy nghe.
16 Ta sẽ sánh dòng dõi nầy với ai? Dòng dõi nầy giống
như con trẻ ngồi giữa chợ, kêu la cùng bạn mình,
17 mà rằng: Ta đã thổi sáo, mà bay không nhảy múa; ta
đã than vãn, mà bay không khóc.
18 Vì Giăng đã đến, không ăn, không uống, người ta nói
rằng: Giăng bị quỉ ám.
19 Con người đến, hay ăn hay uống, thì họ nói rằng: Kìa,
là người ham ăn mê uống, bạn bè với người thâu thuế cùng
kẻ xấu nết. Song le, sự khôn ngoan được xưng là phải, bởi
những việc làm của sự ấy.
20 Vì dân các thành mà Đức Chúa Jêsus đã làm rất nhiều
phép lạ rồi, không ăn năn, nên Ngài quở trách rằng:
21 Khốn nạn cho mầy, thành Cô-ra-xin! Khốn nạn cho
mầy thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay,
đem làm trong thành Ty-rơ và Si-đôn, thì hai thành đó thật
đã mặc áo gai, đội tro, ăn năn từ lâu rồi.

22 Vậy nên ta bảo bay, đến ngày phán xét, thành Ty-rơ và
thành Si-đôn sẽ chịu đoán phạt nhẹ hơn bay.
23 Còn mầy, Ca-bê-na-um là thành đã được cao tới trời, sẽ
hạ xuống tới âm phủ! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa mầy,
đem làm trong thành Sô-đôm, thì thành ấy còn lại đến ngày
nay.
24 Vậy nên ta rao bảo rằng, đến ngày phán xét, xứ Sô-đôm
sẽ chịu đoán phạt nhẹ hơn mầy.
25 Lúc đó, Đức Chúa Jêsus nói rằng: Hỡi Cha! là Chúa
của trời đất, tôi khen ngợi Cha, vì Cha đã giấu những điều
này với kẻ khôn ngoan, người sáng dạ, mà tỏ ra cho những
con trẻ hay.
26 Thưa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy điều đó là
tốt lành.
27 Mọi việc Cha ta đã giao cho ta; ngoài Cha không có ai
biết Con; ngoài Con và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng,
thì cũng không ai biết Cha.
28 Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta,
ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ.
29 Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy
ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các ngươi sẽ được
yên nghỉ.
30 Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.

12

1 Lúc đó, nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua giữa
đồng lúa mì; các môn đồ đói, bứt bông lúa mà ăn.
2 Người Pha-ri-si thấy vậy, bèn nói cùng Ngài rằng: Kìa
môn đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát.
3 Song Ngài đáp rằng: Chuyện vua Đa-vít đã làm trong
khi vua với kẻ đi theo bị đói, các ngươi há chưa đọc đến
sao?
4 tức là vua vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, là
bánh mà vua và kẻ đi theo không có phép ăn, chỉ để riêng
cho các thầy tế lễ.
5 Hay là các ngươi không đọc trong sách luật, đến ngày
Sa-bát, các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày đó, mà
không phải tội sao?
6 Vả lại, ta phán cùng các ngươi, tại chỗ nầy có một đấng
tôn trọng hơn đền thờ.
7 Phải chi các ngươi hiểu nghĩa câu nầy: Ta muốn lòng
nhân từ, không muốn của tế lễ, thì các ngươi không trách
những người vô tội;
8 vì Con người là Chúa ngày Sa-bát.

9 Đức Chúa Jêsus đi khỏi nơi đó, bèn vào nhà hội.
10 ỳ đó, có một người teo một bàn tay. Có kẻ hỏi Ngài rằng:
Trong ngày Sa-bát, có phép chữa kẻ bịnh hay không? Aáy
là họ có ý kiếm dịp kiện Ngài.
11 Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ai trong vòng các ngươi
có một con chiên, nếu đang ngày Sa-bát, bị té xuống hầm,
thì há không kéo nó lên sao?
12 Huống chi người ta trọng hơn con chiên là dường nào!
Vậy, trong ngày Sa-bát có phép làm việc lành.
13 Đoạn, Ngài phán cùng người tay teo rằng: Hãy giơ tay
ra. Người liền giơ tay, thì tay nầy cũng lành như tay kia.
14 Những người Pha-ri-si đi ra ngoài rồi, bàn với nhau,
lập mưu đặng giết Ngài.
15 Song Đức Chúa Jêsus biết điều ấy, thì bỏ đi khỏi chỗ
đó; có nhiều người theo, và Ngài chữa lành cả.
16 Ngài cấm ngặt họ đừng cho ai biết Ngài;
17 để được ứng nghiệm lời đấng tiên tri Ê-sai đã nói rằng:
18 Nầy, tôi tớ ta đã chọn, Là người mà ta rất yêu dấu, đẹp
lòng ta mọi đàng. Ta sẽ cho Thánh Linh ta ngự trên người,
Người sẽ rao giảng sự công bình cho dân ngoại.
19 Người sẽ chẳng cãi lẫy, chẳng kêu la, Và chẳng ai nghe
được tiếng người ngoài đường cái.
20 Người sẽ chẳng bẻ cây sậy đã gãy, chẳng tắt ngọn đèn
gần tàn, Cho đến chừng nào người khiến sự công bình được
thắng.
21 Dân ngoại sẽ trông cậy danh người.
22 Bấy giờ có kẻ đem đến cho Đức Chúa Jêsus một người
mắc quỉ ám, đui và câm; Ngài chữa cho, đến nỗi người câm
nói và thấy được.
23 Chúng lấy làm lạ, mà nói rằng: Có phải người đó là con
cháu vua Đa-vít chăng?
24 Song những người Pha-ri-si nghe vậy, thì nói rằng:
Người nầy chỉ nhờ Bê-ên-xê-bun là chúa quỉ mà trừ quỉ
đó thôi.
25 Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, thì phán rằng: Một
nước mà chia xé nhau thì bị phá hoang; một thành hay là
một nhà mà chia xé nhau thì không còn được.
26 Nếu quỉ Sa-tan trừ quỉ Sa-tan, ấy là tự nó chia xé nhau;
thì nước nó làm sao còn được ư?
27 Và nếu ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỉ, thì con các
ngươi nhờ ai mà trừ quỉ ư? Bởi đó, chính chúng nó sẽ xử
đoán các ngươi vậy.

28 Mà nếu ta cậy Thánh Linh của Đức Chúa Trời để trừ
quỉ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến tận các ngươi.
29 Hay là, có lẽ nào, ai vào nhà một người mạnh sức để
cướp lấy của, mà trước không trói người mạnh sức ấy được
sao? Phải trói người rồi mới cướp của nhà người được.
30 Ai không ở với ta, thì nghịch cùng ta; ai không thâu
hiệp với ta, thì tan ra.
31 Aáy vậy, ta phán cùng các ngươi, các tội lỗi và lời phạm
thượng của người ta đều sẽ được tha; song lời phạm thượng
đến Đức Thánh Linh thì sẽ chẳng được tha đâu.
32 Nếu ai nói phạm đến Con người, thì sẽ được tha; song
nếu ai nói phạm đến Đức Thánh Linh, thì dầu đời nầy hay
đời sau cũng sẽ chẳng được tha.
33 Hoặc cho là cây tốt thì trái cũng tốt, hoặc cho là cây
xấu thì trái cũng xấu; vì xem trái thì biết cây.
34 Hỡi dòng dõi rắn lục; bay vốn là loài xấu, làm sao nói
được sự tốt? Bởi vì do sự đầy dẫy trong lòng mà miệng mới
nói ra.
35 Người lành do nơi đã chứa điều thiện mà phát ra điều
thiện; nhưng kẻ dữ do nơi đã chứa điều ác mà phát ra điều
ác.
36 Vả, ta bảo các ngươi, đến ngày phán xét, người ta sẽ
khai ra mọi lời hư không mà mình đã nói;
37 vì bởi lời nói mà ngươi sẽ được xưng là công bình, cũng
bởi lời nói mà ngươi sẽ bị phạt.
38 Bấy giờ có mấy thầy thông giáo và người Pha-ri-si thưa
cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Bẩm thầy, chúng tôi muốn xem
thầy làm dấu lạ.
39 Ngài đáp rằng: Dòng dõi hung ác gian dâm này xin
một dấu lạ, nhưng sẽ chẳng cho dấu lạ khác ngoài dấu lạ
của đấng tiên tri Giô-na.
40 Vì Giô-na đã bị ở trong bụng cá lớn ba ngày ba đêm,
cũng một thể ấy, Con người sẽ ở trong lòng đất ba ngày ba
đêm.
41 Đến ngày phán xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với
dòng dõi nầy mà lên án nó, vì dân ấy đã nghe lời Giô-na
giảng và ăn năn; mà đây nầy, có một người tôn trọng hơn
Giô-na!
42 Đến ngày phán xét, nữ hoàng nam phương sẽ đứng
dậy với dòng dõi nầy mà lên án nó, vì người từ nơi cùng
trái đất đến nghe lời khôn ngoan vua Sa-lô-môn; mà đây
nầy, có một người tôn trọng hơn vua Sa-lô-môn!
43 Khi tà ma ra khỏi một người, thì nó đi đến nơi khô khan
kiếm chỗ nghỉ, nhưng kiếm không được;

44 rồi nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta mà ta mới ra khỏi;
khi trở về, thấy nhà không, quét sạch, và sửa soạn tử tế.
45 Nó bèn lại đi, đem về bảy quỉ khác dữ hơn nó nữa,
cùng vào nhà đó mà ở; vậy số phận người ấy sau lại xấu
hơn trước. Dòng dõi dữ nầy cũng như vậy.
46 Khi Đức Chúa Jêsus còn phán cùng dân chúng, thì mẹ
và anh em Ngài đến đứng ngoài, muốn nói cùng Ngài.
47 Có người thưa cùng Ngài rằng: Đây nầy, mẹ và anh em
thầy ở ngoài, muốn nói cùng thầy.
48 Ngài đáp rằng: Ai là mẹ ta, ai là anh em ta?
49 Ngài giơ tay chỉ các môn đồ mình, mà phán rằng: Nầy
là mẹ ta cùng anh em ta!
50 Vì hễ ai làm theo ý muốn Cha ta ở trên trời, thì người
đó là anh em, chị em ta, cùng là mẹ ta vậy.

13

1 Cũng ngày ấy, Đức Chúa Jêsus ra khỏi nhà, ngồi bên mé
biển.
2 Đoàn dân nhóm họp xung quanh Ngài đông lắm, đến
nỗi Ngài phải xuống thuyền mà ngồi, còn cả đoàn dân đứng
trên bờ.
3 Ngài dùng thí dụ mà giảng nhiều điều cùng họ. Ngài
phán như vầy: Có người gieo giống đi ra đặng gieo.
4 Khi đang gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim bay
xuống và ăn.
5 Một phần khác rơi nhằm chỗ đất đá sỏi, chỉ có ít đất
thịt, bị lấp không sâu, liền mọc lên;
6 song khi mặt trời mọc lên, thì bị đốt, và vì không có rễ,
nên phải héo.
7 Một phần khác rơi nhằm bụi gai, gai mọc rậm lên, phải
nghẹt ngòi.
8 Một phần khác nữa rơi nhằm chỗ đất tốt, thì sanh trái;
hoặc một hột ra được một trăm, hoặc một hột sáu chục,
hoặc một hột ba chục.
9 Ai có tai, hãy nghe!
10 Môn đồ bèn đến gần Ngài mà hỏi rằng: sao thầy dùng
thí dụ mà phán cùng chúng vậy?
11 Ngài đáp rằng: bởi vì đã ban cho các ngươi được biết
những điều mầu nhiệm của nước thiên đàng, song về phần
họ, thì không ban cho biết.
12 Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ được dư dật;
nhưng kẻ nào không có, thì lại cất luôn điều họ đã có nữa.

13 Vậy nên ta phán thí dụ cùng chúng; vì họ xem mà
không thấy, lắng tai mà không nghe, và không hiểu chi
hết.
14 Vậy, về họ, đã được ứng nghiệm lời tiên tri của Ê-sai
rằng: Các ngươi sẽ lắng tai nghe, mà chẳng hiểu chi; Lấy
mắt xem mà chẳng thấy chi.
15 Vì lòng dân nầy đã cứng cỏi; Đã làm cho nặng tai Và
nhắm mắt mình lại, E khi mắt mình thấy được, Tai mình
nghe được, Lòng mình hiểu được, Họ tự hối cải lại, Và ta
chữa họ được lành chăng.
16 Nhưng phước cho mắt các ngươi, vì thấy được; phước
cho tai các ngươi, vì nghe được!
17 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, có nhiều đấng tiên tri,
nhiều người công chính đã ước ao thấy điều các ngươi thấy,
mà chẳng được thấy; ước ao nghe điều các ngươi nghe, mà
chẳng được nghe.
18 Aáy vậy, các ngươi hãy nghe nghĩa ví dụ về kẻ gieo
giống là gì.
19 Khi người nào nghe đạo nước thiên đàng, mà không
hiểu, thì quỉ dữ đến cướp điều đã gieo trong lòng mình; ấy
là kẻ chịu lấy hột giống rơi ra dọc đường.
20 Người nào chịu lấy hột giống nơi đất đá sỏi, tức là kẻ
nghe đạo, liền vui mừng chịu lấy;
21 song trong lòng không có rễ, chỉ tạm thời mà thôi, đến
khi vì đạo mà gặp sự cực khổ, sự bắt bớ, thì liền vấp phạm.
22 Kẻ nào chịu lấy hột giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe
đạo; mà sự lo lắng về đời nầy, và sự mê đắm về của cải,
làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết quả.
23 Song, kẻ nào chịu lấy hột giống nơi đất tốt, tức là kẻ
nghe đạo và hiểu; người ấy được kết quả đến nỗi một hột
ra một trăm, hột khác sáu chục, hột khác ba chục.
24 Đức Chúa Jêsus phán ví dụ khác cùng chúng rằng:
Nước thiên đàng giống như người kia gieo giống tốt trong
ruộng mình.
25 Nhưng đang khi người ta ngủ, thì kẻ thù chủ ruộng
liền đến, gieo cỏ lùng vào trong lúa mì, rồi đi.
26 Đến khi lúa mì lớn lên, và trổ bông, thì cỏ lùng cũng
lòi ra.
27 Các đầy tớ của chủ nhà bèn đến thưa rằng: Thưa chủ,
chủ không gieo giống tốt trong ruộng chủ sao? Vậy thì cỏ
lùng bởi đâu mà ra?
28 Chủ đáp rằng: Aáy là một kẻ thù đã làm điều đó. Các
đầy tớ thưa rằng: Vậy chủ có muốn chúng tôi đi nhổ cỏ đó

chăng?
29 Chủ rằng: Chẳng nên, e khi nhổ cỏ lùng, hoặc các
ngươi nhổ lộn lúa mì đi chăng.
30 Hãy để cho cả hai thứ cùng lớn lên cho đến mùa gặt;
đến mùa gặt, ta sẽ dặn con gặt rằng: trước hết hãy nhổ cỏ
lùng, bó lại từng bó mà đốt đi; song hãy thâu trữ lúa mì
vào kho ta.
31 Ngài lấy ví dụ khác mà phán rằng: Nước thiên đàng
giống như một hột cải mà người kia lấy gieo trong ruộng
mình;
32 hột ấy thật nhỏ hơn cả các giống khác, song khi đã mọc
lên, thì lớn hơn các thứ rau, và trở nên cây cối, cho đến nỗi
chim trời tới làm ổ trên nhành nó được.
33 Ngài lấy ví dụ khác nữa mà phán rằng: Nước thiên
đàng giống như men mà người đàn bà kia lấy trộn vào
trong ba đấu bột, cho đến chừng nào bột dậy cả lên.
34 Đức Chúa Jêsus lấy lời ví dụ mà phán những điều đó
cùng đoàn dân, Ngài chẳng phán điều gì cùng họ mà không
dùng lời ví dụ,
35 để được ứng nghiệm lời đấng tiên tri rằng: Ta sẽ mở
miệng ra mà nói lời ví dụ, Ta sẽ rao bảo những điều kín
nhiệm từ khi dựng nên trời đất.
36 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus cho chúng về, rồi vào nhà;
môn đồ đến gần mà hỏi Ngài rằng: Xin thầy giải lời ví dụ
về cỏ lùng trong ruộng cho chúng tôi.
37 Ngài đáp rằng: Kẻ gieo giống tốt, là Con người;
38 ruộng là thế gian; giống tốt, là con cái nước thiên đàng;
cỏ lùng, là con cái quỉ dữ;
39 kẻ nghịch thù gieo cỏ ấy, là ma quỉ; mùa gặt, là ngày
tận thế; con gặt, là các thiên sứ.
40 Còn người ta nhổ cỏ lùng mà đốt trong lửa thể nào, thì
ngày tận thế cũng sẽ như vậy;
41 Con người sẽ sai các thiên sứ Ngài thâu mọi gương xấu
và những kẻ làm ác khỏi nước Ngài,
42 và quăng những người đó vào lò lửa, là nơi sẽ có khóc
lóc và nghiến răng.
43 Khi ấy, những người công bình sẽ chói rạng như mặt
trời trong nước của Cha mình. Ai có tai, hãy nghe!
44 Nước thiên đàng giống như của báu chôn trong một
đám ruộng kia. Một người kia tìm được thì giấu đi, vui
mừng mà trở về, bán hết gia tài mình, mua đám ruộng đó.
45 Nước thiên đàng lại giống như một người lái buôn kiếm
ngọc châu tốt,

46 khi đã tìm được một hột châu quí giá, thì đi bán hết
gia tài mình mà mua hột châu đó.
47 Nước thiên đàng cũng giống như một tay lưới thả
xuống biển, bắt đủ mọi thứ cá.
48 Khi lưới được đầy rồi, thì người đánh cá kéo lên bờ;
đoạn, ngồi mà chọn giống tốt để riêng ra, đem bỏ vào rổ,
còn giống xấu thì ném đi.
49 Đến ngày tận thế cũng như vầy: các thiên sứ sẽ đến và
chia kẻ ác với người công bình ra,
50 ném những kẻ ác vào lò lửa; ở đó sẽ có khóc lóc và
nghiến răng.
51 Các ngươi có hiểu mọi điều đó chăng! Các môn đồ thưa
rằng: Có hiểu.
52 Ngài bèn phán rằng: Vì cớ ấy, mọi thầy thông giáo đã
học thông đạo về nước thiên đàng, thì giống như một người
chủ nhà kia, đem những vật mới và cũ ở trong kho mình
ra.
53 Đức Chúa Jêsus phán các lời ví dụ ấy rồi, thì đi khỏi
chỗ đó.
54 Ngài về đến quê hương, rồi dạy dỗ trong nhà hội, đến
nỗi ai nghe cũng lấy làm lạ, mà nói rằng: Bởi đâu mà người
nầy được khôn ngoan và những phép lạ nầy?
55 Có phải là con người thợ mộc chăng? Mẹ người có phải
là Ma-ri, và anh em người là Gia-cơ, Giô-sép, Si-môn, Giu-đe
chăng?
56 Chị em người đều ở giữa chúng ta chăng? Bởi đâu mà
người nầy được mọi điều ấy như vậy?
57 Họ bèn vì cớ Ngài mà vấp phạm. Song Đức Chúa Jêsus
phán cùng họ rằng: Đấng tiên tri chỉ bị trong xứ mình và
người nhà mình khinh dể mà thôi.
58 ỳ đó, Ngài không làm nhiều phép lạ, vì chúng không
có lòng tin.

14

1 Lúc ấy, Hê-rốt là vua chư hầu, nghe tiếng đồn Đức Chúa
Jêsus,
2 thì phán cùng bầy tôi rằng: Đây là Giăng Báp-tít. Người
chết đi sống lại, nhân đó mới làm được mấy phép lạ như
vậy.
3 Số là, bởi cớ Hê-rô-đia, vợ Phi-líp, là em mình, nên vua
Hê-rốt đã truyền bắt trói Giăng và bỏ tù.
4 Vì Giăng có can vua rằng: Vua không có phép được lấy
người đó làm vợ.

5 Vua muốn giết Giăng, song sợ dân chúng, vì họ đều tôn
Giăng là đấng tiên tri.
6 Vừa đến ngày ăn mừng sanh nhựt vua Hê-rốt, con gái
của Hê-rô-đia nhảy múa ở giữa người dự đám, vua lấy làm
thích lắm,
7 đến nỗi lấy lời thề mà hứa cho con gái ấy điều chi nàng
muốn xin.
8 Vậy, nàng bị mẹ xui giục, bèn tâu rằng: Xin lấy cái đầu
Giăng Báp-tít để trên mâm mà cho tôi đây.
9 Vua lấy làm buồn rầu; song vì đã thề lỡ rồi và có những
người dự yến ở đó, nên truyền cho nàng như lời.
10 Vua bèn sai người chém Giăng trong ngục,
11 rồi họ để đầu người trên mâm mà đem cho con gái ấy,
nàng bèn đem cho mẹ mình.
12 Đoạn, các môn đồ của Giăng đến, lấy xác mà chôn, rồi
đi báo tin cho Đức Chúa Jêsus.
13 Đức Chúa Jêsus vừa nghe tin ấy liền bỏ đó xuống
thuyền, đi tẻ ra nơi đồng vắng. Khi đoàn dân biết vậy,
thì từ các thành đi bộ mà theo Ngài.
14 Ngài ở thuyền bước lên, thấy đoàn dân đông đúc, động
lòng thương xót, mà chữa cho kẻ bịnh được lành.
15 Đến chiều tối, môn đồ tới gần Ngài mà thưa rằng: ỳ
đây vắng vẻ, và trời tối rồi, xin thầy cho dân chúng về, để
họ đi vào các làng đặng mua đồ ăn.
16 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Không cần họ phải đi;
chính các ngươi hãy cho họ ăn.
17 Môn đồ thưa rằng: Chúng tôi có đây năm cái bánh và
hai con cá mà thôi.
18 Ngài phán rằng: Hãy đem đây cho ta.
19 Ngài bèn truyền cho chúng ngồi xuống trên cỏ, đoạn,
lấy năm cái bánh và hai con cá đó, ngửa mặt lên trời mà tạ
ơn; rồi bẻ bánh ra đưa cho môn đồ, môn đồ phát cho dân
chúng.
20 Ai nấy đều ăn no, còn bánh thừa lại thâu được đầy
mười hai giỏ.
21 Số người ăn ước chừng năm ngàn, không kể đàn bà
con nít.
22 Kế đó, Ngài liền hối môn đồ xuống thuyền, qua trước
bờ bên kia, trong khi Ngài đang truyền cho dân chúng tan
đi.
23 Xong rồi, Ngài lên núi để cầu nguyện riêng; đến chiều
tối, Ngài ở đó một mình.
24 Bấy giờ, thuyền đã ra giữa biển rồi, vì gió ngược, nên
bị sóng vỗ.

25 Song đến canh tư đêm ấy, Đức Chúa Jêsus đi bộ trên
mặt biển mà đến cùng môn đồ.
26 Khi thấy Ngài đi bộ trên mặt biển, thì môn đồ bối rối
mà nói rằng: Aáy là một con ma; rồi sợ hãi mà la lên.
27 Nhưng Đức Chúa Jêsus liền phán rằng: Các ngươi hãy
yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ!
28 Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin
khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa.
29 Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phi-e-rơ ở trên thuyền
bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa
Jêsus.
30 Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-rơ sợ hãi, hòng sụp
xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi!
31 Tức thì Đức Chúa Jêsus giơ tay ra nắm lấy người, mà
nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao ngươi hồ nghi làm vậy?
32 Ngài cùng Phi-e-rơ lên thuyền rồi, thì gió yên lặng.
33 Các người trong thuyền bèn đến quì lạy Ngài mà nói
rằng: Thầy thật là Con Đức Chúa Trời!
34 Khi qua biển rồi, Ngài và môn đồ đến xứ Ghê-nê-xa-rết.
35 Người xứ đó nhận biết Ngài, thì sai người báo tin cho
khắp các miền xung quanh, và họ đem các kẻ bịnh đến
cùng Ngài,
36 xin chỉ cho rờ đến viền áo mà thôi; vậy ai rờ đến cũng
đều được lành bịnh cả.

15

1 Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si và mấy thầy thông giáo
từ thành Giê-ru-sa-lem đến gần Đức Chúa Jêsus, mà thưa
rằng:
2 Sao môn đồ thầy phạm lời truyền khẩu của người xưa?
Vì họ không rửa tay trước khi ăn.
3 Ngài đáp rằng: Còn các ngươi sao cũng vì cớ lời truyền
khẩu mình mà phạm điều răn của Đức Chúa Trời?
4 Vì Đức Chúa Trời đã truyền điều răn nầy: Phải hiếu kính
cha mẹ ngươi; lại, điều nầy: Ai mắng nhiếc cha mẹ thì phải
chết.
5 Nhưng các ngươi lại nói rằng: Ai nói cùng cha mẹ rằng:
Những điều mà tôi có thể giúp cha mẹ, đã dâng cho Đức
Chúa Trời rồi, thì người ấy không cần phải hiếu kính cha
mẹ.
6 Như vậy, các ngươi đã vì lời truyền khẩu mình mà bỏ
lời Đức Chúa Trời.
7 Hỡi kẻ giả hình! Ê-sai đã nói tiên tri về các ngươi phải
lắm, mà rằng:

8 Dân nầy lấy môi miếng thờ kính ta; Nhưng lòng chúng
nó xa ta lắm.
9 Sự chúng nó thờ lạy ta là vô ích, Vì chúng nó dạy theo
những điều răn mà chỉ bởi người ta đặt ra.
10 Đoạn, Ngài gọi đoàn dân đến, mà phán rằng: Hãy nghe,
và hiểu,
11 Chẳng phải điều chi vào miệng làm dơ dáy người;
nhưng điều chi ở miệng ra, ấy mới là điều làm dơ dáy người
vậy!
12 Môn đồ bèn lại gần, mà thưa rằng: Thầy có hay rằng
người Pha-ri-si nghe lời thầy nói mà phiền giận chăng?
13 Ngài đáp rằng: Cây nào mà Cha ta trên trời không
trồng, thì phải nhổ đi.
14 Hãy để vậy: đó là những kẻ mù làm người dẫn đưa;
nếu kẻ mù dẫn đưa kẻ mù, thì cả hai sẽ cùng té xuống hố.
15 Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa rằng: Xin thầy cắt nghĩa lời
ví dụ ấy cho chúng tôi.
16 Đức Chúa Jêsus hỏi rằng: Các ngươi cũng còn chưa
hiểu biết sao?
17 Các ngươi chưa hiểu vật gì vào miệng thì đi thẳng
xuống bụng, rồi phải bỏ ra nơi kín sao?
18 Song những điều bởi miệng mà ra là từ trong lòng, thì
những điều đó làm dơ dáy người.
19 Vì từ nơi lòng mà ra những ác tưởng, những tội giết
người, tà dâm, dâm dục, trộm cướp, làm chứng dối, và lộng
ngôn.
20 Aáy đó là những điều làm dơ dáy người; song sự ăn mà
không rửa tay chẳng làm dơ dáy người đâu.
21 Đức Chúa Jêsus đi từ đó, vào bờ cõi thành Ty-rơ và
thành Si-đôn.
22 Xảy có một người đàn bà xứ Ca-na-an, từ xứ ấy đến, mà
kêu lên rằng: Lạy Chúa, là con cháu vua Đa-vít, xin thương
xót tôi cùng! Con gái tôi mắc quỉ ám, khốn cực lắm.
23 Nhưng Ngài chẳng đáp một lời. Môn đồ bèn đến gần,
cố nài xin rằng: Xin thầy truyền cho đàn bà ấy về, vì người
kêu van ở đằng sau chúng ta.
24 Ngài đáp rằng: Ta chịu sai đến đây, chỉ vì các con chiên
lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên đó thôi.
25 Song người đàn bà lại gần, lạy Ngài mà thưa rằng: Lạy
Chúa, xin Chúa giúp tôi cùng!
26 Ngài đáp rằng: Không nên lấy bánh của con cái mà
quăng cho chó con ăn.
27 Người đàn bà lại thưa rằng: Lạy Chúa, thật như vậy,
song mấy con chó con ăn những miếng bánh vụn trên bàn

chủ nó rớt xuống.
28 Ngài bèn phán rằng: Hỡi đàn bà kia, ngươi có đức tin
lớn; việc phải xảy ra theo ý ngươi muốn! Cũng một giờ đó,
con gái người liền được lành.
29 Đức Chúa Jêsus từ đó đi đến gần biển Ga-li-lê; rồi lên
trên núi mà ngồi.
30 Bấy giờ có đoàn dân rất đông đến gần Ngài, đem theo
những kẻ què, đui, câm, tàn tật và nhiều kẻ đau khác, để
dưới chân Đức Chúa Jêsus, thì Ngài chữa cho họ được lành.
31 Vậy, chúng thấy kẻ câm được nói, kẻ tàn tật được khỏi,
kẻ què được đi, kẻ đui được sáng, thì lấy làm lạ lắm, đều
ngợi khen Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên.
32 Khi đó, Đức Chúa Jêsus gọi môn đồ đến mà phán rằng:
Ta thương xót đoàn dân nầy; vì đã ba ngày ở cùng ta, bây
giờ không có chi ăn hết. Ta không muốn để họ nhịn đói mà
về, e phải mệt lủi dọc đường chăng.
33 Môn đồ thưa rằng: ỳ nơi đồng vắng nầy, ta há dễ kiếm
đâu đủ bánh, đặng cho dân đông dường ấy ăn no nê sao?
34 Ngài phán hỏi môn đồ rằng: Các ngươi có mấy cái
bánh? Môn đồ thưa rằng: Có bảy cái bánh, cùng vài con
cá.
35 Ngài bèn biểu dân chúng ngồi xuống đất.
36 Đoạn Ngài lấy bảy cái bánh và cá; tạ ơn rồi, bẻ bánh ra
đưa cho môn đồ, môn đồ phân phát cho dân chúng.
37 Ai nấy ăn no cả, còn bánh thừa lượm được bảy giỏ đầy.
38 Số người ăn là bốn ngàn, không kể đàn bà con trẻ.
39 Bấy giờ Ngài cho đoàn dân về, rồi xuống thuyền mà
qua bờ cõi xứ Ma-ga-đan.

16

1 Những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến cùng Đức Chúa
Jêsus, có ý thử Ngài, thì xin làm cho xem một dấu lạ từ trên
trời xuống.
2 Nhưng Ngài đáp rằng: Khi chiều tối đến, thì các ngươi
nói rằng: sẽ tốt trời, vì trời đỏ.
3 Còn sớm mai, thì các ngươi nói rằng: Hôm nay sẽ có cơn
dông, vì trời đỏ và mờ mờ. Các ngươi người biết phân biệt
rõ sắc trời, mà không phân biệt được dấu chỉ thì giờ ư!
4 Dòng dõi hung ác gian dâm nầy xin một dấu lạ; nhưng
sẽ chẳng cho dấu lạ chi khác ngoài dấu lạ của đấng tiên tri
Giô-na. Rồi Ngài bỏ họ mà đi.
5 Khi môn đồ đi đến bờ bên kia, quên đem bánh theo.

6 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Hãy giữ mình
cẩn thận về men của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê.
7 Môn đồ suy nghĩ và luận cùng nhau rằng: Đây là vì
chúng ta không đem bánh theo.
8 Đức Chúa Jêsus biết điều đó, thì phán rằng: Hỡi kẻ ít
đức tin, sao các ngươi tưởng rằng ấy là vì cớ các ngươi
không có bánh?
9 Các ngươi há chưa hiểu, cũng không nhớ năm cái bánh
cho năm ngàn người, và các ngươi lượm được mấy giỏ đầy
bánh thừa sao?
10 Lại há không nhớ bảy cái bánh cho bốn ngàn người, và
các ngươi lượm được bao nhiêu giỏ đầy bánh thừa sao?
11 Các ngươi sao chẳng hiểu rằng không phải về bánh mà
ta muốn nói đâu?… nhưng hãy giữ mình về men của người
Pha-ri-si và Sa-đu-sê.
12 Bấy giờ môn đồ mới hiểu rằng Ngài chẳng bảo giữ mình
về men làm bánh, nhưng về đạo của người Pha-ri-si và Sa-
đu-sê.
13 Khi Đức Chúa Jêsus đã vào địa phận thành Sê-sa-rê
Phi-líp, bèn hỏi môn đồ, mà rằng: Theo lời người ta nói thì
Con người là ai?
14 Môn đồ thưa rằng: Người nói là Giăng Báp-tít; kẻ nói
là Ê-li; kẻ khác lại nói là Giê-rê-mi, hay là một đấng tiên tri
nào đó.
15 Ngài phán rằng: Còn các ngươi thì xưng ta là ai?
16 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Chúa là Đấng Christ, con
Đức Chúa Trời hằng sống.
17 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hỡi
Si-môn, con Giô-na, ngươi có phước đó; vì chẳng phải thịt
và huyết tỏ cho ngươi biết điều nầy đâu, bèn là Cha ta ở
trên trời vậy.
18 Còn ta, ta bảo ngươi rằng: Ngươi là Phi-e-rơ, ta sẽ lập
Hội thánh ta trên đá nầy, các cửa âm phủ chẳng thắng được
hội đó.
19 Ta sẽ giao chìa khóa nước thiên đàng cho ngươi; hễ
điều gì mà ngươi buộc dưới đất, thì cũng sẽ buộc ở trên
trời, và điều gì mà ngươi mở dưới đất, thì cũng sẽ được mở
ở trên trời.
20 Đoạn, Ngài cấm môn đồ đừng nói cho ai biết rằng Ngài,
Đức Chúa Jêsus, là Đấng Christ.
21 Từ đó, Đức Chúa Jêsus mới tỏ cho môn đồ biết rằng
mình phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó
nhiều sự khốn khổ bởi những người trưởng lão, thầy tế
lễ cả, cùng thầy thông giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ

ba phải sống lại.
22 Phi-e-rơ bèn đem Ngài riêng ra, mà can rằng: Hỡi
Chúa, Đức Chúa Trời nào nỡ vậy! Sự đó sẽ không xảy đến
cho Chúa đâu!
23 Nhưng Ngài xây mặt lại mà phán cùng Phi-e-rơ rằng:
ù Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta! Ngươi làm gương xấu cho
ta; vì ngươi chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ
đến việc người ta.
24 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn đồ rằng: Nếu ai
muốn theo ta, thì phải liều mình, vác thập tự giá mình mà
theo ta.
25 Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cớ
ta mà mất sự sống mình thì sẽ được lại.
26 Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình,
thì có ích gì? Vậy thì người lấy chi mà đổi linh hồn mình
lại?
27 Vì Con người sẽ ngự trong sự vinh hiển của Cha mình
mà giáng xuống cùng các thiên sứ, lúc đó, Ngài sẽ thưởng
cho từng người, tùy việc họ làm.
28 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong các ngươi đứng
đây, có một vài kẻ sẽ không chết trước khi thấy con người
ngự đến trong nước Ngài.

17

1 Khỏi sáu ngày, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ, và
Giăng là em Gia-cơ, cùng Ngài đi tẻ lên núi cao.
2 Ngài biến hóa trước mặt các người ấy, mặt Ngài sáng
lòa như mặt trời, áo Ngài trắng như ánh sáng.
3 Nầy, có Môi-se và Ê-li hiện đến, nói chuyện cùng Ngài.
4 Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng:
Lạy Chúa, chúng ta ở lại đây thì tốt lắm; ví bằng đẹp ý
Chúa, thì tôi sẽ đóng ba trại tại đây, một cái cho Chúa, một
cái cho Môi-se và một cái cho Ê-li.
5 Đang khi người còn nói, bỗng chúc có một đám mây
sáng rực che phủ những người ở đó; và có tiếng từ trong
mây phán rằng: Nầy là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi
đường; hãy nghe lời Con đó!
6 Khi môn đồ nghe tiếng ấy, thì té sấp mặt xuống đất, và
sợ hãi lắm.
7 Song Đức Chúa Jêsus lại gần, rờ môn đồ mà phán rằng:
Hãy đứng dậy, đừng sợ!
8 Môn đồ bèn ngửa mặt lên, thì chỉ thấy một mình Đức
Chúa Jêsus mà thôi.

9 Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ ở trên núi xuống,
thì Ngài ra lịnh cấm rằng: Sự các ngươi đã thấy chớ thuật
lại cùng ai, cho đến khi Con người từ kẻ chết sống lại.
10 Môn đồ hỏi Ngài rằng: Vậy thì sao các thầy thông giáo
nói rằng Ê-li phải đến trước?
11 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật Ê-li phải đến mà sửa
lại mọi việc.
12 Nhưng ta phán cùng các ngươi rằng: Ê-li đã đến rồi,
và người ta không nhận biết, song họ lại xử với người theo
ý muốn mình; Con người phải chịu khốn khổ bởi họ cũng
như vậy.
13 Môn đồ bèn hiểu rằng Ngài nói đó là nói về Giăng Báp-
tít.
14 Khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ đã trở lại cùng đoàn
dân, thì có một người đến gần, quì trước mặt Ngài,
15 mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin Chúa thương đến con trai
tôi! vì nó mắc bệnh phong điên, phải chịu đau đớn quá;
thường khi té vào lửa, và té xuống nước.
16 Tôi đã đem nó cho môn đồ Chúa, nhưng chữa không
được.
17 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi dòng dõi không tin và
gian tà kia, ta sẽ ở với các ngươi cho đến chừng nào? Ta sẽ
nhịn nhục các ngươi cho đến khi nào? Hãy đem con đến
đây cho ta.
18 Rồi Đức Chúa Jêsus quở trách quỉ, quỉ liền ra khỏi đứa
trẻ, và từ giờ đó đứa trẻ được lành.
19 Môn đồ bèn đến gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi riêng
rằng: Vì cớ gì chúng tôi không đuổi quỉ ấy được?
20 Ngài đáp rằng: Aáy là tại các ngươi ít đức tin: vì ta nói
thật cùng các ngươi, nếu các ngươi có đức tin bằng một hột
cải, sẽ khiến núi nầy rằng: Hãy dời đây qua đó, thì nó liền
dời qua, và không có sự gì mà các ngươi chẳng làm được.
21 Nhưng thứ quỉ nầy nếu không cầu nguyện và không
kiêng ăn thì chẳng trừ nó được.
22 Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ trải qua trong xứ
Ga-li-lê, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Con người sẽ bị nộp
trong tay người ta.
23 Họ sẽ giết Ngài, nhưng đến ngày thứ ba Ngài sẽ sống
lại. Các môn đồ bèn lo buồn lắm.
24 Khi đã đến thành Ca-bê-na-um, những người thâu thuế
của đền thờ đến hỏi Phi-e-rơ rằng: Thầy ngươi có nộp tiền
thuế chăng?
25 Phi-e-rơ trả lời rằng: Có. Và khi Phi-e-rơ vào nhà, thì

Đức Chúa Jêsus hỏi đón trước rằng: Hỡi Si-môn, ngươi nghĩ
sao? Các vua thế gian thâu lương lấy thuế ai? Thâu của con
trai mình hay là của người ngoài?
26 Phi-e-rơ thưa rằng: Người ngoài. Ngài phán rằng: Vậy
thì các con trai được miễn thuế!
27 Song le, để chúng ta khỏi làm gương xấu cho họ, thì
ngươi hãy ra biển câu cá, bắt lấy con cá nào dính câu trước
hết, banh miệng nó ra, sẽ thấy một đồng bạc ở trong. Hãy
lấy đồng bạc đó, và đem nộp thuế cho ta với ngươi.

18

1 Trong lúc đó, môn đồ lại gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi
rằng: Ai là lớn hơn hết trong nước thiên đàng?
2 Đức Chúa Jêsus gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn đồ,
3 mà phán rằng: quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các
ngươi không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được
vào nước thiên đàng đâu.
4 Vậy, hễ ai trở nên khiêm nhường như đứa trẻ nầy, sẽ là
lớn hơn hết trong nước thiên đàng.
5 Hễ ai vì danh ta chịu tiếp một đứa trẻ thể nầy, tức là
chịu tiếp ta.
6 Song, nếu ai làm cho một đứa trong những đứa nhỏ nầy
đã tin ta sa vào tội lỗi, thì thà buộc cối đá vào cổ, mà quăng
nó xuống đáy biển còn hơn.
7 Khốn nạn cho thế gian vì sự gây nên phạm tội! Vì sự
gây nên phạm tội phải có; song khốn nạn thay cho ai là kẻ
gây nên phạm tội!
8 Nếu tay hay là chân ngươi làm cho ngươi sa vào tội lỗi,
hãy chặt và ném nó cho xa ngươi đi; vì thà ngươi què chân
hay là cụt tay mà vào nơi hằng sống, còn hơn là đủ cả hai
tay hay là hai chân mà bị quăng vào lửa đời đời.
9 Nếu con mắt ngươi làm cho ngươi sa vào tội lỗi, thì hãy
móc mà ném cho xa ngươi đi; vì thà ngươi một mắt mà vào
nơi hằng sống, còn hơn là đủ hai mắt mà bị quăng vào lửa
địa ngục.
10 Hãy giữ mình đừng khinh dể một đứa nào trong những
đứa trẻ nầy; vì ta bảo các ngươi, các thiên sứ của chúng nó
trên trời thường thấy mặt Cha ta, là Đấng ở trên trời.
11 Vì Con người đã đến cứu sự đã mất.
12 Các ngươi tưởng thế nào? nếu người nào có một trăm
con chiên, một con bị lạc mất đi, thì há chẳng để chín mươi
chín con lại trên núi, mà đi kiếm con đã lạc mất sao?

13 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu người kiếm lại
được, thì lấy làm vui mừng về con đó hơn chín mươi chín
con không lạc.
14 Cũng thể ấy, Cha các ngươi ở trên trời không muốn cho
một đứa nào trong những đứa trẻ nầy phải hư mất.
15 Nếu anh em ngươi phạm tội cùng ngươi, thì hãy trách
người khi chỉ có ngươi với một mình người; như người nghe
lời, thì ngươi được anh em lại.
16 Ví bằng không nghe, hãy mời một hai người đi với
ngươi, hầu cứ lời hai ba người làm chứng mà mọi việc được
chắc chắn.
17 Nếu người không chịu nghe các người đó, thì hãy cáo
cùng Hội thánh, lại nếu người không chịu nghe Hội thánh,
thì hãy coi người như kẻ ngoại và kẻ thâu thuế vậy.
18 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ điều gì mà các
ngươi buộc ở dưới đất thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và điều
gì mà các ngươi mở ở dưới đất thì cũng sẽ mở ở trên trời.
19 Quả thật, ta lại nói cùng các ngươi, nếu hai người trong
các ngươi thuận nhau ở dưới đất mà cầu xin không cứ việc
chi, thì Cha ta ở trên trời sẽ cho họ.
20 Vì nơi nào có hai ba người nhân danh ta nhóm nhau
lại, thì ta ở giữa họ.
21 Phi-e-rơ bèn đến gần Đức Chúa Jêsus mà hỏi rằng:
Thưa Chúa, nếu anh em tôi phạm tội cùng tôi, thì sẽ tha
cho họ mấy lần? Có phải đến bảy lần chăng?
22 Ngài đáp rằng: Ta không nói cùng ngươi rằng: đến
bảy lần đâu, nhưng đến bảy mươi lần bảy.
23 Vậy nên, nước thiên đàng giống như vua kia, muốn
tính sổ với các đầy tớ mình.
24 Khi vua khởi soát sổ, thì có người đem nộp một tên kia
mắc nợ vua một vạn ta-lâng.
25 Bởi vì người chẳng có gì mà trả, thì chủ dạy bán người,
vợ con và gia tài người, đặng trả nợ.
26 Kẻ đầy tớ nầy bèn sấp mình xuống nơi chân chủ mà
xin rằng: Thưa chủ, xin giãn cho tôi, thì tôi sẽ trả hết!
27 Chủ bèn động lòng thương xót, thả người về, và tha nợ
cho.
28 Nhưng khi đầy tớ đó ra về, gặp một người trong bạn
làm việc, có thiếu mình một trăm đơ-ni-ê, thì nắm bóp cổ
bạn mà nói rằng: Hãy trả nợ cho ta!
29 Người bạn sấp mình xuống mà nài xin rằng: Xin giãn
cho tôi, thì tôi sẽ trả cho anh.
30 Song người chẳng khứng, cứ việc bắt bỏ tù cho đến khi
trả hết nợ.

31 Các bạn thấy vậy, buồn lắm, đến thuật lại cùng chủ
mình mọi điều đã xảy ra.
32 Chủ bèn đòi đầy tớ ấy đến mà nói rằng: Hỡi đầy tớ độc
ác kia, ta đã tha hết nợ cho ngươi, vì ngươi cầu xin ta;
33 ngươi há lại chẳng nên thương xót bạn làm việc ngươi
như ta đã thương xót ngươi sao?
34 Chủ nổi giận, phú nó cho kẻ giữ ngục cho đến khi nào
trả xong hết nợ.
35 Nếu mỗi người trong các ngươi không hết lòng tha lỗi
cho anh em mình, thì Cha ta ở trên trời cũng sẽ xử với các
ngươi như vậy.

19

1 Đức Chúa Jêsus phán lời ấy xong rồi, thì từ xứ Ga-li-lê
mà đi đến bờ cõi xứ Giu-đê, bên kia sông Giô-đanh.
2 Có nhiều đoàn dân đông theo Ngài, và Ngài chữa lành
các kẻ bịnh ở đó.
3 Người Pha-ri-si bèn đến gần để thử Ngài, mà rằng:
Không cứ vì cớ gì người ta có phép để vợ mình chăng?
4 Ngài trả lời rằng: Các ngươi há chưa đọc lời chép về
Đấng Tạo Hóa, hồi ban đầu, dựng nên một người nam,
một người nữ,
5 và có phán rằng: Vì cớ đó người nam sẽ lìa cha mẹ, mà
dính díu với vợ mình; hai người sẽ cùng nên một thịt hay
sao?
6 Thế thì, vợ chồng không phải là hai nữa, nhưng một
thịt mà thôi. Vậy, loài người không nên phân rẽ những kẻ
mà Đức Chúa Trời đã phối hiệp!
7 Họ lại hỏi Ngài rằng: Vậy chớ sao Môi-se đã dạy lập tờ
để đặng để vợ đi?
8 Ngài phán rằng: Vì cớ lòng các ngươi cứng cỏi, nên
Môi-se cho phép để vợ; nhưng, lúc ban đầu không có như
vậy đâu.
9 Vả, ta phán cùng các ngươi, nếu ai để vợ mình không
phải vì cớ ngoại tình, và cưới vợ khác, thì người ấy phạm
tội tà dâm; và hễ ai cưới người bị để, thì phạm tội ngoại
tình.
10 Môn đồ thưa rằng: nếu phận người nam phải xử với
vợ mình như vậy thì thà không cưới vợ là hơn.
11 Ngài đáp rằng: Chẳng phải mọi người đều có thể lãnh
được lời nầy, chỉ người sẵn có ban cho như vậy mà thôi.
12 Vì có người hoạn từ trong lòng mẹ; có người hoạn vì
tay người ta, và có người tự mình làm nên hoạn vì cớ nước
thiên đàng. Người nào lãnh nổi lời ấy thì hãy lãnh lấy.

13 Khi ấy, người ta đem các con trẻ đến, đặng Ngài đặt
tay trên mình và cầu nguyện cho chúng nó; môn đồ quở
trách những người đem đến.
14 Song Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để con trẻ đến
cùng ta, đừng ngăn trở; vì nước thiên đàng thuộc về những
kẻ giống như con trẻ ấy.
15 Ngài bèn đặt tay trên chúng nó, rồi từ đó mà đi.
16 Nầy, có một người đến hỏi Ngài rằng: Thưa thầy, tôi
phải làm việc lành chi cho được sự sống đời đời?
17 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao ngươi hỏi ta về việc
lành? Chỉ có một Đấng lành mà thôi. Nếu ngươi muốn vào
sự sống, thì phải giữ các điều răn.
18 Người hỏi: Những điều răn gì? Đức Chúa Jêsus phán
rằng: Những điều răn nầy: Đừng giết người; đừng phạm
tội tà dâm; đừng ăn trộm cắp; đừng làm chứng dối;
19 Hãy thảo kính cha mẹ; và: Hãy yêu kẻ lân cận như
mình.
20 Người trẻ đó thưa rằng: Tôi đã giữ đủ các điều nầy;
còn thiếu chi cho tôi nữa?
21 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu ngươi muốn được trọn
vẹn, hãy đi bán hết gia tài mà bố thí cho kẻ nghèo nàn, thì
ngươi sẽ có của quí ở trên trời; rồi hãy đến mà theo ta.
22 Nhưng khi người trẻ nghe xong lời nầy, thì đi, bộ buồn
bực; vì chàng có của cải nhiều lắm.
23 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn đồ rằng: Quả thật,
ta nói cùng các ngươi, người giàu vào nước thiên đàng là
khó lắm.
24 Ta lại nói cùng các ngươi, lạc đà chui qua lỗ kim còn
dễ hơn một người giàu vào nước Đức Chúa Trời.
25 Môn đồ nghe lời ấy, thì lấy làm lạ lắm mà nói rằng: Vậy
thì ai được rỗi?
26 Đức Chúa Jêsus ngó môn đồ mà phán rằng: Điều đó
loài người không thể làm được, song Đức Chúa Trời làm
mọi việc đều được.
27 Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Nầy chúng tôi đã bỏ mọi sự
mà theo thầy; vậy thì chúng tôi sẽ được chi?
28 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, đến k” muôn vật đổi mới, là khi Con người sẽ ngự
trên ngôi vinh hiển của Ngài, thì các ngươi là kẻ đã theo ta,
cũng sẽ ngồi trên mười hai ngôi, mà xét đoán mười hai chi
phái Y-sơ-ra-ên.
29 Hễ ai vì danh ta mà bỏ anh em, chị em, cha mẹ, con
cái, đất ruộng, nhà cửa, thì người ấy sẽ lãnh bội phần hơn,

và được hưởng sự sống đời đời.
30 Song có nhiều kẻ ở đầu sẽ nên rốt, và nhiều kẻ ở rốt sẽ
nên đầu.

20

1 Vả, nước thiên đàng, giống như người chủ nhà kia, tảng
sáng đi ra, để mướn người làm công cho vườn nho mình.
2 Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày
một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình.
3 Ước chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ
khác rảnh việc đứng trong chợ,
4 thì nói cùng họ rằng: Các ngươi hãy đi vào vườn nho
ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho.
5 Họ liền đi. Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người
chủ lại ra, cũng làm như vậy.
6 Ước chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ
khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các ngươi đứng đây
cả ngày không làm gì hết?
7 Họ trả lời rằng: Vì không ai mướn chúng tôi. Người chủ
nói với họ rằng: Các ngươi cũng hãy đi vào vườn nho ta.
8 Đến tối, chủ vườn nho nói với người giữ việc rằng: Hãy
gọi những người làm công mà trả tiền công cho họ, khởi từ
người rốt cho đến người đầu.
9 Những người làm công mướn từ giờ thứ mười một đến,
lãnh mỗi người được một đơ-ni-ê.
10 Rồi tới phiên những người đầu đến, tưởng lãnh được
nhiều hơn; song họ cũng lãnh mỗi người một đơ-ni-ê.
11 Khi lãnh rồi, lằm bằm cùng chủ nhà,
12 mà rằng: Những người rốt ấy chỉ làm một giờ, mà chủ
đãi cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt nhọc cả ngày và
giang nắng.
13 Song chủ trả lời cho một người trong bọn rằng: Bạn ơi,
ta không xử tệ với ngươi đâu; ngươi há chẳng đã định với
ta một đơ-ni-ê sao?
14 Hãy lấy của ngươi mà đi đi; ta muốn trả cho kẻ rốt nầy
bằng như đã trả cho ngươi vậy.
15 Ta há không có phép dùng của cải ta theo ý muốn ta
sao? Hay là ngươi thấy ta ở tử tế mà lấy mắt ganh sao?
16 Đó, những kẻ rốt sẽ nên đầu và kẻ đầu sẽ nên rốt là
như vậy.
17 Trong khi Đức Chúa Jêsus đi lên thành Giê-ru-sa-lem,
Ngài đem riêng theo mười hai môn đồ, dọc đường, phán
cùng họ rằng:

18 Nầy, chúng ta đi lên thành Giê-ru-sa-lem, và Con người
sẽ bị bắt nộp cho các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo,
bọn đó sẽ luận giết Ngài.
19 Họ sẽ nộp Ngài cho dân ngoại hầu để nhạo báng, đánh
đập, và đóng đinh trên cây thập tự; đến ngày thứ ba, Ngài
sẽ sống lại.
20 Bấy giờ, có mẹ của các con trai Xê-bê-đê cùng các
con mình đến gần Đức Chúa Jêsus, lạy Ngài đặng hỏi một
chuyện.
21 Ngài phán rằng: Ngươi muốn chi? Thưa rằng: Xin cho
hai con trai tôi đây ngồi một đứa bên hữu Ngài, một đứa
bên tả, ở trong nước Ngài.
22 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi không hiểu điều
của mình xin. Các ngươi uống được chén mà ta hầu uống
không? Hai người thưa rằng: Chúng tôi uống được.
23 Ngài phán rằng: Thật các ngươi sẽ uống chén ta nhưng
mà ngồi bên hữu hay bên tả ta, thì chẳng phải tự ta cho
được; ấy là cho những người nào mà Cha ta đã sửa soạn
cho.
24 Mười môn đồ kia nghe sự xin đó, thì giận hai anh em.
25 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi đến mà phán rằng: Các
ngươi biết rằng các vua dân ngoại thì ép dân phải phục
mình, còn các quan lớn thì lấy quyền thế mà trị dân.
26 Trong các ngươi thì không như vậy; trái lại, trong các
ngươi, kẻ nào muốn làm lớn, thì sẽ làm đầy tớ các ngươi;
27 còn kẻ nào muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi mọi các ngươi.
28 Aáy vậy, Con người đã đến, không phải để người ta hầu
việc mình, song để mình hầu việc người ta, và phó sự sống
mình làm giá chuộc nhiều người.
29 Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ ra khỏi thành
Giê-ri-cô, thì có một đoàn dân đông theo Ngài.
30 Nầy, có hai người mù ngồi bên đường, nghe nói Đức
Chúa Jêsus qua đó, thì kêu lên rằng: Lạy Chúa, con cháu
vua Đa-vít, xin thương xót chúng tôi!
31 Chúng rầy hai người ấy, biểu nín đi; nhưng họ kêu lớn
hơn nữa, rằng: Lạy Chúa, con cháu vua Đa-vít, xin thương
xót chúng tôi!
32 Đức Chúa Jêsus dừng lại, gọi hai người mù đến, mà
phán rằng: Các ngươi muốn ta làm chi cho?
33 Họ thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho mắt chúng tôi được
mở ra.
34 Đức Chúa Jêsus động lòng thương xót, bèn rờ đến mắt
họ; tức thì hai người thấy được và đi theo Ngài.

21

1 Vừa khi Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ gần đến thành
Giê-ru-sa-lem, và đã tới thành Bê-pha-giê, bên núi Ô-li-ve
rồi, thì Ngài sai hai môn đồ,
2 mà phán rằng: Hãy đi đến làng ở trước mặt các ngươi,
tức thì sẽ gặp một con lừa cái bị cột, với một con lừa con;
hãy mở ra và dắt đến cho ta.
3 Nếu có ai nói chi với các ngươi, hãy trả lời rằng Chúa
cần dùng hai con lừa đó; tức thì họ sẽ gởi lừa đi.
4 Vả, điều ấy xảy ra để cho ứng nghiệm lời của đấng tiên
tri rằng:
5 Hãy nói với con gái thành Si-ôn rằng: Nầy, vua ngươi
đến cùng ngươi, Nhu mì, cỡi lừa Và lừa con, là con của lừa
cái mang ách.
6 Hai môn đồ bèn đi, và làm y theo lời Đức Chúa Jêsus đã
dạy.
7 Hai người dắt lừa cái và lừa con, trải áo mình trên lưng
lừa, và nâng Ngài cỡi lên.
8 Bấy giờ phần nhiều trong đám dân đông trải áo mình
trên đường; kẻ khác chặt nhánh cây mà rải ra giữa đường.
9 Đoàn dân đi trước và theo sau đều kêu lên rằng: Hô-sa-
na con vua Đa-vít! Đáng khen ngợi cho Đấng nhân danh
Chúa mà đến! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao!
10 Khi Ngài đã vào thành Giê-ru-sa-lem, thì cả thành đều
xôn xao, nói rằng: Người nầy là ai?
11 Chúng trả lời rằng: Aáy là Đấng tiên tri Jêsus ở thành
Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê.
12 Đức Chúa Jêsus vào đền thờ, đuổi hết kẻ bán người
mua ở đó; đổ bàn của người đổi bạc, và ghế của người bán
bò câu.
13 Ngài phán cùng họ rằng: Có lời chép: Nhà ta sẽ gọi là
nhà cầu nguyện; nhưng các ngươi thì làm cho nhà ấy thành
ra ổ trộm cướp.
14 Bấy giờ, những kẻ mù và què đến cùng Ngài trong đền
thờ, thì Ngài chữa cho họ được lành.
15 Nhưng các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo thấy sự
lạ Ngài đã làm, và nghe con trẻ reo lên trong đền thờ rằng:
Hô-sa-na con vua Đa-vít! thì họ tức giận,
16 và nói với Ngài rằng: Thầy có nghe điều những đứa
trẻ nầy nói không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có. Vậy chớ
các ngươi chưa hề đọc lời nầy: Chúa đã được ngợi khen bởi
miệng con trẻ và con đang bú, hay sao?
17 Đoạn, Ngài bỏ họ, đi ra khỏi thành mà đến làng Bê-
tha-ni và nghỉ đêm ở đó.

18 Sáng mai, khi trở lại thành thì Ngài đói.
19 Thấy một cây vả ở bên đường, Ngài bèn lại gần, song
chỉ thấy những lá mà thôi, thì Ngài phán cùng cây vả rằng:
Mầy chẳng khi nào sanh ra trái nữa! Cây vả tức thì khô đi.
20 Môn đồ thấy điều đó, lấy làm k", nói rằng: Cớ sao trong
giây phút mà cây vả liền khô đi vậy?
21 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, nếu các ngươi có đức tin, và không nghi ngờ chi
hết, thì chẳng những các ngươi làm được điều đã làm cho
cây vả mà thôi, song dầu các ngươi biểu hòn núi nầy rằng:
Hãy cất mình lên và quăng xuống biển, điều đó cũng sẽ
làm được.
22 Trong khi cầu nguyện, các ngươi lấy đức tin xin việc gì
bất k", thảy đều được cả.
23 Đức Chúa Jêsus vào đền thờ rồi, đang giảng đạo, có
các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân đến mà hỏi
rằng: Bởi quyền phép nào mà thầy làm những sự nầy, và
ai đã cho thầy quyền phép ấy?
24 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta cũng sẽ hỏi các ngươi
một điều; nếu trả lời được, thì ta cũng sẽ nói cho các ngươi
bởi quyền phép nào mà ta đã làm những việc đó.
25 Phép báp-tem của Giăng bởi đâu? Bởi trên trời hay
là bởi người ta? Vả, họ bàn riêng với nhau như vầy: Nếu
chúng ta đáp rằng: Bởi trên trời, thì người sẽ nói với ta
rằng: Vậy sao không tin lời người ấy?
26 Còn nếu đáp rằng: Bởi người ta, thì chúng ta sợ thiên
hạ, vì thiên hạ đều cho Giăng là đấng tiên tri.
27 Vậy, họ trả lời Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi không
biết. Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ta cũng không bảo cho
các ngươi bởi quyền phép nào mà ta làm những điều nầy.
28 Các ngươi nghĩ làm sao? Một người kia có hai đứa con
trai; nói cùng đứa thứ nhất, mà rằng: Con ơi, bữa nay con
hãy ra làm vườn nho.
29 Đứa ấy thưa rằng: Vâng; rồi không đi.
30 Đoạn, người cha đi đến đứa thứ hai, cũng bảo như vậy.
Đứa nầy thưa rằng: Tôi không muốn đi. Nhưng sau ăn
năn, rồi đi.
31 Trong hai con trai đó, đứa nào làm theo ý muốn của
cha? Họ đáp rằng: Đứa thứ hai. Đức Chúa Jêsus phán cùng
họ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, những kẻ thâu
thuế và phường đĩ điếm sẽ được vào nước Đức Chúa Trời
trước các ngươi.
32 Vì Giăng đã theo đường công bình đến cùng các ngươi,

nhưng các ngươi không tin, còn những kẻ thâu thuế và
phường đĩ điếm đã tin người; và các ngươi, khi đã thấy
điều ấy, sau cũng không ăn năn đặng tin người.
33 Hãy nghe lời ví dụ khác. Có người chủ nhà kia, trồng
một vườn nho, rào chung quanh, ở trong đào một cái hầm
ép rượu, và cất một cái tháp; rồi cho những kẻ trồng nho
mướn, và đi qua xứ khác.
34 Đến mùa hái trái, người chủ sai đầy tớ đến cùng bọn
trồng nho, đặng thâu hoa lợi.
35 Bọn trồng nho bắt các đầy tớ, đánh người nầy, giết
người kia, và ném đá người nọ.
36 Người chủ lại sai đầy tớ khác đông hơn khi trước; thì
họ cũng đối đãi một cách.
37 Sau hết, người chủ sai chính con trai mình đến cùng
họ, vì nói rằng: Chúng nó sẽ kính trọng con ta.
38 Nhưng khi bọn trồng nho thấy con đó, thì nói với nhau
rằng: Người nầy là kẻ kế tự đây; hè! hãy giết nó đi, và
chiếm lấy phần gia tài nó.
39 Họ bèn bắt con ấy, quăng ra ngoài vườn nho, và giết
đi.
40 Vậy, khi người chủ vườn nho đến, thì sẽ xử với bọn làm
vườn ấy thể nào?
41 Chúng trả lời rằng: Người chủ sẽ diệt đồ hung ác ấy
cách khổ sở, và cho bọn trồng nho khác mướn vườn ấy, là
kẻ sẽ nộp hoa lợi lúc đến mùa.
42 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Các ngươi há chưa
hề đọc lời trong Kinh Thánh: Hòn đá đã bị người xây nhà
bỏ ra, Trở nên đá đầu góc nhà; Aáy là việc Chúa làm, Và là
một sự lạ trước mắt chúng ta, hay sao?
43 Bởi vậy, ta phán cùng các ngươi, nước Đức Chúa Trời
sẽ cất khỏi các ngươi, và cho một dân khác là dân sẽ có kết
quả của nước đó.
44 Kẻ nào rơi trên hòn đá ấy sẽ bị giập nát, còn kẻ nào bị
đá ấy rớt nhằm thì sẽ tan tành như bụi.
45 Các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si nghe những lời ví
dụ đó, thì biết Ngài nói về mình.
46 Họ bèn tìm cách để bắt Ngài; song sợ thiên hạ vì thiên
hạ tôn Ngài là đấng tiên tri.

22

1 Đức Chúa Jêsus lại phán ví dụ cùng chúng nữa, rằng:
2 Nước thiên đàng giống như một vua kia làm tiệc cưới
cho con mình.

3 vua sai đầy tớ đi nhắc những người đã được mời đến
dự tiệc; nhưng họ không chịu đến.
4 Vua lại sai đầy tớ khác mà dặn rằng: Hãy nói với người
được mời như vầy: Nầy, ta đã sửa soạn tiệc rồi; bò và thú
béo đã giết xong, mọi việc đã sẵn cả, hãy đến mà dự tiệc
cưới.
5 Nhưng họ không đếm xỉa đến, cứ việc đi đường mình;
kẻ nầy đi ra ruộng, kẻ kia đi buôn bán;
6 còn những kẻ khác bắt đầy tớ của vua, mắng chửi và
giết đi.
7 Vua nổi giận, bèn sai quân lính diệt những kẻ giết người
đó, và đốt phá thành của họ.
8 Đoạn, vua phán cùng đầy tớ mình rằng: Tiệc cưới đã
dọn xong rồi; song những người được mời không xứng dự
tiệc đó.
9 Vậy, các ngươi hãy đi khắp các ngã tư, hễ gặp người nào
thì mời cả đến dự tiệc.
10 Đầy tớ đi khắp các đường cái, nhóm lại hết thảy những
người họ gặp, bất luận dữ lành, đến nỗi trong phòng đầy
những người dự tiệc.
11 Vua vào xem khách dự tiệc, chợt thấy một người không
mặc áo lễ,
12 thì phán cùng người rằng: Hỡi bạn, sao ngươi vào đây
mà không mặc áo lễ? Người đó làm thinh.
13 Vua bèn truyền cho đầy tớ rằng: Hãy trói tay chân nó
lại, và quăng ra ngoài nơi tối tăm, là nơi sẽ có khóc lóc và
nghiến răng.
14 Bởi vì có nhiều kẻ được gọi, mà ít người được chọn.
15 Bấy giờ người Pha-ri-si đi ra bàn luận với nhau, để kiếm
cách bắt lỗi Đức Chúa Jêsus về lời nói.
16 Họ sai môn đồ mình với đảng vua Hê-rốt đến thưa
cùng Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi biết thầy là thật, và
theo cách thật mà dạy đạo của Đức Chúa Trời, không tư vị
ai; vì thầy không xem bề ngoài của người ta.
17 Vậy, xin thầy nói cho chúng tôi, thầy nghĩ thế nào: có
nên nộp thuế cho Sê-sa hay không?
18 Đức Chúa Jêsus biết ý xấu của họ, bèn đáp rằng: Hỡi
kẻ giả hình, sao các ngươi thử ta?
19 Hãy đưa cho ta xem đồng tiền nộp thuế. Họ đưa cho
Ngài một đơ-ni-ê.
20 Ngài bèn phán rằng: Hình và hiệu nầy của ai?
21 Họ trả lời rằng: Của Sê-sa. Ngài bèn phán rằng: Vậy,
hãy trả cho Sê-sa vật gì của Sê-sa; và trả cho Đức Chúa Trời

vật gì của Đức Chúa Trời.
22 Họ nghe lời ấy, đều bợ ngợ, liền bỏ Ngài mà đi.
23 Trong ngày đó, có người Sa-đu-sê, là kẻ nói rằng không
có sự sống lại, đến gần Ngài mà hỏi rằng:
24 Thưa thầy, Môi-se có nói: Nếu người nào chết mà
không có con, thì em sẽ lấy vợ góa anh để nối dòng cho
anh.
25 Vả, trong chúng tôi có bảy anh em. Người anh lấy vợ
và chết đi, nhưng vì chưa có con nên để vợ lại cho em.
26 Người thứ hai, thứ ba, cho đến thứ bảy cũng vậy.
27 Rốt lại, người đàn bà cũng chết.
28 Vậy, lúc sống lại, đàn bà đó sẽ làm vợ ai trong bảy
người? vì cả thảy đều đã lấy người làm vợ.
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi lầm, vì không
hiểu Kinh Thánh, và cũng không hiểu quyền phép Đức
Chúa Trời thể nào.
30 Vì đến khi sống lại, người ta không cưới vợ, cũng
không lấy chồng, song những kẻ sống lại là như thiên sứ
trên trời vậy.
31 Các ngươi há không đọc lời Đức Chúa Trời phán về sự
sống lại của kẻ chết rằng:
32 Ta là Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Đức Chúa Trời
của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, hay sao? Đức Chúa
Trời không phải là Chúa của kẻ chết, nhưng của kẻ sống.
33 Chúng nghe lời ấy, thì lấy làm lạ về sự dạy dỗ của Ngài.
34 Người Pha-ri-si nghe nói Đức Chúa Jêsus đã làm cho
bọn Sa-đu-sê cứng miệng, thì nhóm hiệp nhau lại.
35 Có một thầy dạy luật trong bọn họ hỏi câu nầy để thử
Ngài:
36 Thưa thầy, trong luật pháp, điều răn nào là lớn hơn
hết?
37 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi hãy hết lòng, hết linh
hồn, hết ý mà yêu mến Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi.
38 Aáy là điều răn thứ nhất và lớn hơn hết.
39 Còn điều răn thứ hai đây, cũng như vậy: Ngươi hãy yêu
kẻ lân cận như mình.
40 Hết thảy luật pháp và lời tiên tri đều bởi hai điều răn
đó mà ra.
41 Khi người Pha-ri-si nhóm nhau lại, thì Đức Chúa Jêsus
hỏi họ rằng:
42 Về Đấng Christ, các ngươi nghĩ thể nào? Ngài là con
ai? Họ đáp rằng: Con vua Đa-vít.
43 Ngài đáp rằng: Vậy, vì cớ nào vua Đa-vít được Đức
Thánh Linh cảm động, gọi Đấng Christ là Chúa, mà rằng:

44 Chúa phán cùng Chúa tôi: Hãy ngồi bên hữu ta, Cho
đến khi nào ta để kẻ thù nghịch ngươi dưới chân ngươi?
45 Vậy, nếu vua Đa-vít xưng Ngài là Chúa, thì Ngài làm
con vua ấy là thể nào?
46 Không ai thưa lại được một lời, và từ ngày đó, chẳng
ai dám hỏi Ngài nữa.

23

1 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus phán cùng dân chúng và môn
đồ Ngài rằng:
2 Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si đều ngồi trên
ngôi của Môi-se.
3 Vậy, hãy làm và giữ theo mọi điều họ đã bảo các ngươi;
nhưng đừng bắt chước việc làm của họ, vì họ nói mà không
làm.
4 Bọn ấy buộc những gánh nặng khó chịu, để trên vai
người ta, còn mình thì không muốn động ngón tay vào.
5 Họ làm việc gì cũng cố để cho người ta thấy, mang cái
thẻ bài da cho rộng, xủ cái tua áo cho dài;
6 ưa ngồi đầu trong đám tiệc, thích ngôi cao nhất trong
nhà hội;
7 muốn người ta chào mình giữa chợ, và ưng người ta gọi
mình bằng thầy!
8 Nhưng các ngươi đừng chịu người ta gọi mình bằng
thầy; vì các ngươi chỉ có một Thầy, và các ngươi hết thảy
đều là anh em.
9 Cũng đừng gọi người nào ở thế gian là cha mình; vì các
ngươi chỉ có một Cha, là Đấng ở trên trời.
10 Cũng đừng chịu ai gọi mình là chủ; vì các ngươi chỉ có
một Chủ, là Đấng Christ.
11 Song ai lớn hơn hết trong các ngươi, thì sẽ làm đầy tớ
các ngươi.
12 Kẻ nào tôn mình lên thì sẽ bị hạ xuống, còn kẻ nào hạ
mình xuống thì sẽ được tôn lên.
13 Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si,
là kẻ giả hình! vì các ngươi đóng nước thiên đàng trước
mặt người ta; các ngươi không vào đó bao giờ, mà có ai
muốn vào, thì lại ngăn trở.
14 Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si,
là kẻ giả hình! vì các ngươi làm bộ đọc lời cầu nguyện cho
dài mà nuốt nhà đàn bà góa; vì cớ đó, các ngươi sẽ bị đoán
phạt nặng hơn.
15 Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si,
là kẻ giả hình! vì các ngươi đi khắp dưới nước trên bộ để

khuyên một người vào đạo mình; và khi đã khuyên được
rồi, thì các ngươi làm cho họ trở nên người địa ngục gấp
hai các ngươi.
16 Khốn cho các ngươi, là kẻ mù dẫn đường, các ngươi
nói rằng: Nếu người nào chỉ đền thờ mà thề, thì không can
chi; song chỉ vàng của đền thờ mà thề, thì phải mắc lời thề
ấy.
17 Hỡi kẻ dại và mù, vàng, và đền thờ làm cho vàng nên
thánh, cái nào trọng hơn?
18 Lại các ngươi nói rằng: Nếu người nào chỉ bàn thờ mà
thề, thì không can chi; song chỉ của lễ trên bàn thờ mà thề,
thì phải mắc lời thề ấy.
19 Hỡi kẻ mù kia, của lễ, và bàn thờ làm cho của lễ nên
thánh, cái nào trọng hơn?
20 Vậy thì người nào chỉ bàn thờ mà thề, là chỉ bàn thờ và
cả của lễ trên bàn thờ mà thề;
21 người nào chỉ đền thờ mà thề, là chỉ đền thờ và Đấng
ngự nơi đền thờ mà thề
22 còn ai chỉ trời mà thề, là chỉ ngôi của Đức Chúa Trời và
Đấng ngự trên ngôi mà thề vậy.
23 Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-
si, là kẻ giả hình! vì các ngươi nộp một phần mười bạc hà,
hồi hương, và rau cần, mà bỏ điều hệ trọng hơn hết trong
luật pháp, là sự công bình, thương xót và trung tín; đó là
những điều các ngươi phải làm, mà cũng không nên bỏ sót
những điều kia.
24 Hỡi kẻ mù dẫn đường, các ngươi lọc con ruồi nhỏ mà
nuốt con lạc đà!
25 Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-
si, là kẻ giả hình! vì các ngươi rửa bề ngoài chén và mâm,
nhưng ở trong thì đầy dẫy sự ăn cướp cùng sự quá độ.
26 Hỡi người Pha-ri-si mù kia, trước hết phải lau bề trong
chén và mâm, hầu cho bề ngoài cũng được sạch sẽ.
27 Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si,
là kẻ giả hình! vì các ngươi giống như mồ mả tô trắng bề
ngoài cho đẹp, mà bề trong thì đầy xương người chết và
mọi thứ dơ dáy.
28 Các ngươi cũng vậy, bề ngoài ra dáng công bình, nhưng
ở trong thì chan chứa sự giả hình và tội lỗi.
29 Khốn cho các ngươi, thầy thông giáo và người Pha-ri-si,
là kẻ giả hình! vì các ngươi xây đắp mồ mả của đấng tiên
tri, trau giồi mồ mả của người công bình,
30 và nói rằng: Nếu chúng ta ở cùng một thời với tổ phụ,

thì không hùa theo người mà làm đổ máu các đấng tiên tri
vậy.
31 Aáy đó, các ngươi tự làm chứng cho mình rằng thật là
con cháu những người giết các đấng tiên tri.
32 Vậy thì hãy làm cho đầy dẫy cái lường của tổ phụ các
ngươi!
33 Hỡi loài rắn, dòng dõi rắn lục kia, thế nào mà tránh
khỏi sự đoán phạt nơi địa ngục được?
34 Vậy nên, nầy, ta sai những đấng tiên tri, kẻ khôn ngoan,
và thầy thông giáo đến cùng các ngươi; trong những người
ấy, kẻ thì các ngươi sẽ giết và đóng đinh trên cây thập tự,
kẻ thì các ngươi sẽ đánh đập trong nhà hội mình, và các
ngươi sẽ đuổi bắt họ từ thành nầy qua thành kia,
35 hầu cho hết thảy máu vô tội bị tràn ra trên mặt đất,
đổ về các ngươi, từ máu A-bên là người công bình cho đến
máu Xa-cha-ri là con của Ba-ra-chi, mà các ngươi đã giết ở
giữa khoảng đền thờ và bàn thờ.
36 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mọi điều đó sẽ xảy
đến cho dòng dõi nầy.
37 Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, ngươi giết các đấng
tiên tri và ném đá những kẻ chịu sai đến cùng ngươi, bao
nhiêu lần ta muốn nhóm họp các con ngươi như gà mái túc
con mình lại ấp trong cánh, mà các ngươi chẳng khứng!
38 Nầy, nhà các ngươi sẽ bỏ hoang!
39 Vì, ta bảo, các ngươi sẽ không thấy ta nữa, cho đến lúc
các ngươi sẽ nói rằng: Phước cho Đấng nhân danh Chúa
mà đến!

24

1 Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đền thờ, đang đi, thì môn
đồ đến gần để chỉ cho Ngài xem các nhà thuộc về đền thờ.
2 Ngài phán rằng: Các ngươi có thấy mọi điều đó chăng?
Quả thật, ta nói cùng các ngươi, đây sẽ không còn một hòn
đá nào chồng trên một hòn khác mà không bị đổ xuống.
3 Ngài đang ngồi trên núi ô-li-ve, môn đồ tới riêng cùng
Ngài, và nói rằng: Xin Chúa phán cho chúng tôi biết lúc
nào những sự đó sẽ xảy ra? và có điềm gì chỉ về sự Chúa
đến và tận thế.
4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy giữ, kẻo có kẻ dỗ dành
các ngươi.
5 Vì nhiều người sẽ mạo danh ta đến mà nói rằng: Ta là
Đấng Christ; và sẽ dỗ dành nhiều người.

6 Các ngươi sẽ nghe nói về giặc và tiếng đồn về giặc: hãy
giữ mình, đừng bối rối, vì những sự ấy phải đến; song chưa
là cuối cùng đâu.
7 Dân nầy sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ
nghịch cùng nước kia; nhiều chỗ sẽ có đói kém và động
đất.
8 Song mọi điều đó chỉ là đầu sự tai hại.
9 Bấy giờ, người ta sẽ nộp các ngươi trong sự hoạn nạn
và giết đi; các ngươi sẽ bị mọi dân ghen ghét vì danh ta.
10 Khi ấy cũng có nhiều kẻ sẽ sa vào chước cám dỗ, phản
nghịch nhau, và ghen ghét nhau.
11 Nhiều tiên tri giả sẽ nổi lên và dỗ dành lắm kẻ.
12 Lại vì cớ tội ác sẽ thêm nhiều thì lòng yêu mến của
phần nhiều người sẽ nguội lần.
13 Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối cùng, thì sẽ được
cứu.
14 Tin Lành nầy về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra
khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối
cùng sẽ đến.
15 Khi các ngươi sẽ thấy sự gớm ghiếc tàn nát lập ra trong
nơi thánh, mà đấng tiên tri Đa-ni-ên đã nói (ai đọc phải để
ý),
16 thì ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi;
17 ai ở trên mái nhà, đừng xuống chuyên của cải trong
nhà;
18 và ai ở ngoài ruộng, đừng trở về lấy áo mình.
19 Đang lúc đó, khốn khó thay cho đàn bà có mang, và
đàn bà cho con bú!
20 Hãy cầu nguyện cho các ngươi khỏi trốn tránh nhằm
lúc mùa đông hay là ngày Sa-bát;
21 vì lúc ấy sẽ có hoạn nạn lớn, đến nỗi từ khi mới có
trời đất cho đến bây giờ chưa từng có như vậy, mà sau nầy
cũng không hề có nữa.
22 Nếu những ngày ấy không giảm bớt, thì chẳng có một
người nào được cứu; song vì cớ các ngươi được chọn, thì
những ngày ấy sẽ giảm bớt.
23 Khi ấy, nếu có ai nói với các ngươi rằng: Kìa Đấng
Christ ở đây hay là: ỳ đó, thì đừng tin.
24 Vì nhiều christ giả và tiên tri giả sẽ dấy lên, làm những
dấu lớn, phép lạ, nếu có thể được thì họ cũng đến dỗ dành
chính những người được chọn.
25 Nầy, ta đã bảo trước cho các ngươi.
26 Vậy nếu người ta nói với các ngươi rằng: Nầy, Ngài ở
trong đồng vắng, thì đừng đi đến; nầy, Ngài ở trong nhà

thì đừng tin.
27 Vì như chớp phát ra từ phương đông, nháng đến
phương tây, thì sự Con người đến sẽ cũng thể ấy.
28 Nơi nào có xác chết, thì những chim ó sẽ nhóm tại đó.
29 Sự tai nạn của những ngày đó vừa mới qua, thì mặt
trời liền tối tăm, mặt trăng không sáng, các ngôi sao từ
trên trời sa xuống, và thế lực của các từng trời rúng động.
30 Khi ấy, điềm Con người sẽ hiện ra ở trên trời, mọi dân
tộc dưới đất sẽ đấm ngực, và thấy Con người lấy đại quyền
đại vinh ngự trên mây trời mà xuống.
31 Ngài sẽ sai thiên sứ mình dùng tiếng kèn rất lớn mà
nhóm lại những kẻ đã được lựa chọn của Ngài ở khắp bốn
phương, từ cuối phương trời nầy cho đến tận phương kia.
32 Hãy nghe lời ví dụ về cây vả, vừa lúc nhành non, lá
mới đâm, thì các ngươi biết mùa hạ gần tới.
33 Cũng vậy, khi các ngươi thấy mọi điều ấy, khá biết rằng
Con người gần đến, Ngài đang ở trước cửa.
34 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, dòng dõi nầy chẳng
qua trước khi điều kia chưa xảy đến.
35 Trời đất sẽ qua, nhưng lời ta nói chẳng bao giờ qua đi.
36 Về ngày và giờ đó, chẳng có ai biết chi cả, thiên sứ trên
trời hay là Con cũng vậy, song chỉ một mình Cha biết mà
thôi.
37 Trong đời Nô-ê thể nào, khi Con người đến cũng thể ấy.
38 Vì trong những ngày trước nước lụt, người ta ăn, uống,
cưới, gả như thường cho đến ngày Nô-ê vào tàu, -
39 và người ta không ngờ chi hết cho đến khi nước lụt tới
mà đùa đem đi hết thảy, -khi Con người đến cũng như vậy.
40 Lúc ấy, sẽ có hai người nam ở trong một đồng ruộng,
một người được đem đi, còn một người bị để lại;
41 và có hai người nữ đang xay cối, một người được đem
đi, còn một người bị để lại.
42 Vậy hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết ngày nào
Chúa mình sẽ đến.
43 Hãy biết rõ, nếu người chủ nhà đã hay canh nào kẻ
trộm sẽ đến, thì tỉnh thức, không để cho đào ngạch nhà
mình.
44 Vậy thì các ngươi cũng hãy chực cho sẵn, vì Con người
sẽ đến trong giờ các ngươi không ngờ.
45 Ai là đầy tớ trung tín và khôn ngoan, mà người chủ đặt
cai trị đầy tớ mình, đặng cho đồ ăn đúng giờ?
46 Phước cho đầy tớ đó, khi chủ đến thấy làm như vậy!

47 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ đặt kẻ ấy coi
sóc cả gia tài mình.
48 Nếu, trái lại, là một đầy tớ xấu, nó nghĩ thầm rằng:
Chủ ta đến chậm,
49 bèn đánh kẻ cùng làm việc với mình, và ăn uống với
phường say rượu,
50 thì chủ nó sẽ đến trong ngày nó không ngờ và giờ nó
không biết.
51 Chủ sẽ đánh xé xương và định phần nó đồng với kẻ giả
hình. Đó là nơi sẽ có khóc lóc và nghiến răng.

25

1 Khi ấy, nước thiên đàng sẽ giống như mười người nữ
đồng trinh kia cầm đèn đi rước chàng rể.
2 Trong các nàng đó, có năm người dại và năm người
khôn.
3 Người dại khi cầm đèn đi thì không đem dầu theo cùng
mình.
4 Song người khôn khi cầm đèn đi thì đem dầu theo trong
bình mình.
5 Vì chàng rể đến trễ, nên các nàng thảy đều buồn ngủ
và ngủ gục.
6 Đến khuya, có tiếng kêu rằng: Kìa, chàng rể đến, hãy
đi ra rước người!
7 Các nữ đồng trinh bèn thức dậy cả, sửa soạn đèn mình.
8 Các người dại nói với các người khôn rằng: Xin bớt dầu
của các chị cho chúng tôi, vì đèn chúng tôi gần tắt.
9 Nhưng các người khôn trả lời rằng: Không, e chẳng đủ
cho chúng tôi và các chị; thà các chị hãy đi đến người bán
dầu mà mua.
10 Song trong khi họ đang đi mua, thì chàng rể đến; kẻ
nào chực sẵn, thì đi với người cùng vào tiệc cưới, và cửa
đóng lại.
11 Chặp lâu, những người nữ đồng trinh khác cũng đến
và xin rằng: Hỡi Chúa, hỡi Chúa, xin mở cho chúng tôi!
12 Nhưng người đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, ta không biết các ngươi đâu.
13 Vậy, hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết ngày, cũng
không biết giờ.
14 Vả, nước thiên đàng sẽ giống như một người kia, khi
đi đường xa, gọi các đầy tớ mà giao của cải mình.
15 Chủ đó cho người nầy năm ta-lâng, người kia hai, người
khác một, tùy theo tài mỗi người; đoạn, chủ lên đường.

16 Tức thì, người đã nhận năm ta-lâng đi làm lợi ra, và
được năm ta-lâng khác.
17 Người đã nhận hai ta-lâng cũng vậy, làm lợi ra được
hai ta-lâng nữa.
18 Song người chỉ nhận một thì đi đào lỗ dưới đất mà giấu
tiền của chủ.
19 Cách lâu ngày, chủ của những đầy tớ ấy trở về khiến
họ tính sổ.
20 Người đã nhận năm ta-lâng bèn đến, đem năm ta-lâng
khác nữa, và thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi năm
ta-lâng; đây nầy, tôi làm lợi ra được năm ta-lâng nữa.
21 Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín
kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập
ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa
ngươi.
22 Người đã nhận hai ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy
chúa, chúa đã cho tôi hai ta-lâng; đây nầy, tôi đã làm lợi ra
được hai ta-lâng nữa.
23 Chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được
lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi
sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi.
24 Người chỉ nhận một ta-lâng cũng đến mà thưa rằng:
Lạy chúa, tôi biết chúa là người nghiêm nhặt, gặt trong chỗ
mình không gieo, lượm lặt trong chỗ mình không rải ra,
25 nên tôi sợ mà đi giấu ta-lâng của chúa ở dưới đất; đây
nầy, vật của chúa xin trả cho chúa.
26 Song chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ dữ và biếng nhác kia,
ngươi biết ta gặt trong chỗ ta không gieo, và lượm lặt trong
chỗ ta không rải ra;
27 vậy thì ngươi phải đưa bạc của ta lại cho người buôn
bạc, rồi khi ta trở về, sẽ lấy vốn và lời.
28 Vậy, các ngươi hãy lấy ta-lâng của người nầy mà cho
kẻ có mười ta-lâng.
29 Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ dư dật; nhưng
kẻ nào không có, thì cũng cất luôn điều họ đã có nữa.
30 Còn tên đầy tớ vô ích đó, hãy quăng nó ra ngoài là chỗ
tối tăm, ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.
31 Khi Con người ngự trong sự vinh hiển mình mà đến với
các thiên sứ thánh, thì Ngài sẽ ngồi trên ngôi vinh hiển của
Ngài.
32 Muôn dân nhóm lại trước mặt Ngài, rồi Ngài sẽ chia
người nầy với người khác ra, như kẻ chăn chiên chia chiên
với dê ra;

33 để chiên ở bên hữu và dê ở bên tả.
34 Bấy giờ, vua sẽ phán cùng những kẻ ở bên hữu rằng:
Hỡi các ngươi được Cha ta ban phước, hãy đến mà nhận
lấy nước thiên đàng đã sắm sẵn cho các ngươi từ khi dựng
nên trời đất.
35 Vì ta đói, các ngươi đã cho ta ăn; ta khát, các ngươi đã
cho ta uống; ta là khách lạ, các ngươi tiếp rước ta;
36 ta trần truồng, các ngươi mặc cho ta; ta đau, các ngươi
thăm ta; ta bị tù, các ngươi viếng ta.
37 Lúc ấy, người công bình sẽ thưa rằng: Lạy Chúa, khi
nào chúng tôi đã thấy Chúa đói, mà cho ăn; hoặc khát, mà
cho uống?
38 Lại khi nào chúng tôi đã thấy Chúa là khách lạ mà tiếp
rước; hoặc trần truồng mà mặc cho?
39 Hay là khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đau, hoặc bị tù,
mà đi thăm viếng Chúa?
40 Vua sẽ trả lời rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi,
hễ các ngươi đã làm việc đó cho một người trong những
người rất hèn mọn nầy của anh em ta, ấy là đã làm cho
chính mình ta vậy.
41 Kế đó, Ngài sẽ phán cùng những người ở bên tả rằng:
Hỡi kẻ bị rủa, hãy lui ra khỏi ta; đi vào lửa đời đời đã sắm
sẵn cho ma quỉ và những quỉ sứ nó.
42 Vì ta đã đói, các ngươi không cho ăn; ta khát, các ngươi
không cho uống;
43 ta là khách lạ, các ngươi không tiếp rước; ta trần
truồng, các ngươi không mặc cho ta; ta đau và bị tù, các
ngươi không thăm viếng.
44 Đến phiên các người nầy bèn thưa lại rằng: Lạy Chúa,
khi nào chúng tôi đã thấy Chúa, hoặc đói, hoặc khát, hoặc
làm khách lạ, hoặc trần truồng, hoặc đau ốm, hoặc bị tù
mà không hầu việc Ngài ư?
45 Ngài sẽ đáp lại rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi,
hễ các ngươi không làm việc đó cho một người trong những
người rất hèn mọn nầy, ấy là các ngươi cũng không làm cho
ta nữa.
46 Rồi những kẻ nầy sẽ vào hình phạt đời đời, còn những
người công bình sẽ vào sự sống đời đời.

26

1 Vả, Đức Chúa Jêsus đã phán những lời ấy xong rồi, thì
phán cùng môn đồ rằng:

2 Các ngươi biết rằng còn hai ngày nữa thì đến lễ Vượt
qua, và Con người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên cây
thập tự.
3 Bấy giờ các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân
nhóm lại trong tòa thầy cả thượng phẩm tên là Cai-phe;
4 và bàn với nhau dùng mưu chước gì đặng bắt Đức Chúa
Jêsus mà giết.
5 Song họ nói rằng: Không nên làm trong ngày lễ, e trong
dân chúng sanh ra điều xào xạc chăng.
6 Khi Đức Chúa Jêsus ở làng Bê-tha-ni, tại nhà Si-môn là
người phung,
7 có một người đàn bà cầm cái chai bằng ngọc trắng đựng
dầu thơm quí giá lắm, đến gần mà đổ trên đầu Ngài đang
khi ngồi ăn.
8 Môn đồ thấy vậy, giận mà trách rằng: Sao phí của như
vậy?
9 Dầu nầy có thể bán được nhiều tiền và lấy mà thí cho
kẻ nghèo nàn.
10 Đức Chúa Jêsus biết điều đó, bèn phán cùng môn đồ
rằng: Sao các ngươi làm khó cho người đàn bà đó? Người
đã làm việc tốt cho ta;
11 vì các ngươi thường có kẻ nghèo ở cùng mình, song sẽ
không có ta ở cùng luôn luôn.
12 Người đổ dầu thơm trên mình ta là để sửa soạn chôn
xác ta đó.
13 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, khắp cả thế gian, hễ
nơi nào Tin Lành nầy được giảng ra, thì cũng thuật lại việc
người ấy đã làm để nhớ đến người.
14 Bấy giờ có một người trong mười hai sứ đồ, tên là Giu-
đa ỗch-ca-ri-ốt, đến tìm các thầy tế lễ cả,
15 mà nói rằng: Các thầy bằng lòng trả cho tôi bao nhiêu
đặng tôi sẽ nộp người cho? Họ bèn trả cho nó ba chục bạc.
16 Từ lúc đó, nó tìm dịp tiện để nộp Đức Chúa Jêsus.
17 Trong ngày thứ nhất ăn bánh không men, môn đồ đến
gần Đức Chúa Jêsus mà thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi
dọn cho thầy ăn lễ Vượt qua tại đâu?
18 Ngài đáp rằng: Hãy vào thành, đến nhà một người kia,
mà nói rằng: Thầy nói: Giờ ta gần đến; ta và môn đồ ta sẽ
giữ lễ Vượt qua trong nhà ngươi.
19 Môn đồ làm y như lời Đức Chúa Jêsus đã dạy mà dọn
lễ Vượt qua.
20 Đến tối, Ngài ngồi ăn với mười hai sứ đồ.

21 Khi đang ăn, Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng
các ngươi rằng có một người trong các ngươi sẽ phản ta.
22 Các môn đồ lấy làm buồn bực lắm, và lần lượt hỏi Ngài
rằng: Lạy Chúa, có phải tôi không? Ngài đáp rằng:
23 Kẻ nào để tay vào mâm với ta, ấy là kẻ sẽ phản ta.
24 Con người đi, y theo lời đã chép về Ngài; song khốn
nạn thay cho kẻ phản Con người! Thà nó chẳng sanh ra thì
hơn!
25 Giu-đa là kẻ phản Ngài cất tiếng hỏi rằng: Thưa thầy,
có phải tôi chăng? Ngài phán rằng: Thật như ngươi đã nói.
26 Khi đang ăn, Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn rồi, bẻ ra
đưa cho môn đồ mà rằng: Hãy lấy ăn đi, nầy là thân thể ta.
27 Ngài lại lấy chén, tạ ơn rồi, đưa cho môn đồ mà rằng:
Hết thảy hãy uống đi;
28 vì nầy là huyết ta, huyết của sự giao ước đã đổ ra cho
nhiều người được tha tội.
29 Ta phán cùng các ngươi, từ rày về sau, ta không uống
trái nho nầy nữa, cho đến ngày mà ta sẽ uống trái nho mới
cùng các ngươi ở trong nước của Cha ta.
30 Khi đã hát thơ thánh rồi, Đức Chúa Jêsus và môn đồ đi
ra mà lên núi Ô-li-ve.
31 Ngài bèn phán rằng: Đêm nay các ngươi sẽ đều vấp
phạm vì cớ ta, như có chép rằng: Ta sẽ đánh kẻ chăn chiên,
thì chiên trong bầy sẽ bị tan lạc.
32 Song sau khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê
trước các ngươi.
33 Phi-e-rơ cất tiếng thưa rằng: Dầu mọi người vấp phạm
vì cớ thầy, song tôi chắc không bao giờ vấp phạm vậy.
34 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng
ngươi, chính đêm nay, trước khi gà gáy, ngươi sẽ chối ta
ba lần.
35 Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu tôi phải chết với thầy đi nữa,
tôi chẳng chối thầy đâu. Hết thảy môn đồ đều nói y như
vậy.
36 Rồi Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ đi đến một chỗ kêu
là Ghết-sê-ma-nê. Ngài phán rằng: Hãy ngồi đây đợi ta đi
cầu nguyện đằng kia.
37 Đoạn, Ngài bèn đem Phi-e-rơ và hai người con của Xê-
bê-đê đi với mình, tức thì Ngài buồn bực và sầu não lắm.
38 Ngài bèn phán: Linh hồn ta buồn bực cho đến chết;
các ngươi hãy ở đây và tỉnh thức với ta.
39 Rồi Ngài bước tới một ít, sấp mặt xuống đất mà cầu
nguyện rằng: Cha ơi! nếu có thể được, xin cho chén nầy

lìa khỏi Con! Song không theo ý muốn Con, mà theo ý muốn
Cha.
40 Kế đó, Ngài trở lại với môn đồ, thấy đang ngủ, thì Ngài
phán cùng Phi-e-rơ rằng: Thế thì các ngươi không tỉnh thức
với ta trong một giờ được!
41 Hãy thức canh và cầu nguyện, kẻo các ngươi sa vào
chước cám dỗ; tâm thần thì muốn lắm, mà xác thịt thì yếu
đuối.
42 Ngài lại đi lần thứ hai, mà cầu nguyện rằng: Cha ơi!
nếu chén nầy không thể lìa khỏi Con được mà Con phải
uống thì xin ý Cha được nên.
43 Ngài trở lại nữa, thì thấy môn đồ còn ngủ; vì mắt họ
đã đừ quá rồi.
44 Đoạn, Ngài bỏ mà lại đi cầu nguyện lần thứ ba, và lặp
xin như lời trước.
45 Rồi Ngài đi đến với môn đồ, mà phán rằng: Bây giờ các
ngươi ngủ và nghỉ ngơi ư! Nầy, giờ đã gần tới, Con người
sẽ bị nộp trong tay kẻ có tội.
46 Hãy chờ dậy, đi hè, kìa kẻ phản ta đến kia.
47 Khi Ngài còn đang phán, xảy thấy Giu-đa là một người
trong mười hai sứ đồ đến với một bọn đông người cầm
gươm và gậy, mà các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong
dân đã sai đến.
48 Đứa phản Ngài đã trao cho bọn đó dấu nầy: Người nào
mà tôi sẽ hôn, ấy là người đó, hãy bắt lấy.
49 Tức thì Giu-đa đến gần Đức Chúa Jêsus mà rằng: Chào
thầy! Rồi hôn Ngài.
50 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng nó rằng: Bạn ơi!
vậy thì vì việc nầy mà ngươi đến đây sao? Rồi chúng nó
đến gần tra tay bắt Đức Chúa Jêsus.
51 Và nầy, có một người trong những người ở với Đức
Chúa Jêsus giơ tay rút gươm ra, đánh đầy tớ của thầy cả
thượng phẩm, chém đứt một cái tai của người.
52 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hãy nạp gươm vào vỏ;
vì hễ ai cầm gươm thì sẽ bị chết về gươm.
53 Ngươi tưởng ta không có thể xin Cha ta lập tức cho ta
hơn mười hai đạo thiên sứ sao?
54 Nếu vậy, thế nào cho ứng nghiệm lời Kinh Thánh đã
chép rằng việc nầy tất phải xảy đến?
55 Lúc bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng chúng rằng:
Các ngươi đem gươm và gậy đến mà bắt ta, khác nào như
ta là kẻ cướp. Ta thường ngày ngồi trong đền thờ và giảng
dạy tại đó, mà các ngươi không bắt ta.

56 Nhưng mọi điều ấy phải xảy đến, hầu cho những lời
các đấng tiên tri đã chép được ứng nghiệm. Khi ấy, hết
thảy môn đồ bỏ Ngài mà trốn đi.
57 Những kẻ đã bắt Đức Chúa Jêsus đem Ngài đến nhà
thầy cả thượng phẩm Cai-phe, tại đó các thầy thông giáo và
các trưởng lão đã nhóm lại.
58 Phi-e-rơ theo Ngài xa xa cho đến sân của thầy cả thượng
phẩm, vào ngồi với các kẻ canh giữ đặng coi việc ấy ra làm
sao.
59 Bấy giờ các thầy tế lễ cả và cả tòa công luận kiếm chứng
dối về Ngài, cho được giết Ngài.
60 Dầu có nhiều người làm chứng dối có mặt tại đó, song
tìm không được chứng nào cả. Sau hết, có hai người đến,
61 nói như vầy: Người nầy đã nói Ta có thể phá đền thờ
của Đức Chúa Trời, rồi dựng lại trong ba ngày.
62 Thầy cả thượng phẩm bèn đứng dậy mà nói với Ngài
rằng: Những người nầy làm chứng mà kiện ngươi, ngươi
không thưa lại gì sao?
63 Nhưng Đức Chúa Jêsus cứ làm thinh. Thầy cả thượng
phẩm lại nói với Ngài rằng: Ta khiến ngươi chỉ Đức Chúa
Trời hằng sống mà thề, hãy nói cho chúng ta, ngươi có phải
là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời chăng?
64 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời; vả lại, ta nói
cùng các ngươi, về sau các ngươi sẽ thấy Con người ngồi
bên hữu quyền phép Đức Chúa Trời, và ngự trên mây từ
trời mà xuống.
65 Thầy cả thượng phẩm bèn xé áo mình mà nói rằng: Nó
đã nói phạm thượng; chúng ta còn cần gì người làm chứng
nữa sao? Các ngươi vừa nghe lời phạm thượng đó, thì nghĩ
làm sao?
66 Chúng trả lời rằng: Nó đáng chết!
67 Họ bèn nhổ trên mặt Ngài, đấm Ngài, lại có kẻ vả Ngài,
68 mà nói rằng: Hỡi Đấng Christ, hãy nói tiên tri đi; cho
chúng ta biết ai đánh ngươi.
69 Bấy giờ Phi-e-rơ vẫn ngồi ngoài sân. Có một người đầy
tớ gái đến gần, mà nói cùng người rằng: Ngươi cũng là kẻ
ở với Jêsus, người Ga-li-lê.
70 Song Phi-e-rơ chối trước mặt chúng mà rằng: Ta không
hiểu ngươi nói chi.
71 Khi đi ra ngoài cửa, lại có một đầy tớ gái khác thấy
người, bèn nói cùng kẻ ở đó rằng: Người nầy cũng ở với
Jêsus, người Na-xa-rét.
72 Song Phi-e-rơ lại chối và thề rằng: Ta chẳng hề biết

người ấy.
73 Một chặp nữa, những kẻ ở gần đó đến gần nói với Phi-
e-rơ rằng: Chắc thật, ngươi cũng thuộc về đảng ấy, vì tiếng
nói của ngươi khai ngươi ra.
74 Người bèn rủa mà thề rằng: Ta không biết người đó
đâu! Tức thì gà gáy.
75 Phi-e-rơ nhớ lại lời Đức Chúa Jêsus đã phán rằng:
Trước khi gà gáy, ngươi sẽ chối ta ba lần. Đoạn, người
đi ra và khóc lóc cách đắng cay.

27

1 Đến sáng mai, các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong
dân hội nghị nghịch cùng Đức Chúa Jêsus để giết Ngài.
2 Khi đã trói Ngài rồi, họ đem nộp cho Phi-lát, là quan
tổng đốc.
3 Khi ấy, Giu-đa, là kẻ đã phản Ngài, thấy Ngài bị án, thì
ăn năn, bèn đem ba chục miếng bạc trả cho các thầy tế lễ
cả và các trưởng lão,
4 mà nói rằng: Tôi đã phạm tội vì nộp huyết vô tội! Song
họ đáp rằng: Sự đó can gì đến chúng ta? Mặc kệ ngươi.
5 Giu-đa bèn ném bạc vào đền thờ, liền trở ra, đi thắt cổ.
6 Nhưng các thầy tế lễ cả lượm bạc và nói rằng: Không
có phép để bạc nầy trong kho thánh, vì là giá của huyết.
7 Rồi họ bàn với nhau dùng bạc đó mua ruộng của kẻ làm
đồ gốm để chôn những khách lạ.
8 Nhân đó, ruộng ấy đến nay còn gọi là “ruộng huyết.”
9 Bấy giờ được ứng nghiệm lời đấng tiên tri Giê-rê-mi đã
nói rằng: Họ lấy ba chục bạc, là giá của Đấng đã bị định
bởi con cái Y-sơ-ra-ên,
10 và đưa bạc ấy mà mua ruộng của kẻ làm đồ gốm y như
lời Chúa đã truyền cho ta.
11 Đức Chúa Jêsus đứng trước quan tổng đốc, quan hỏi
rằng: Có phải ngươi là Vua của dân Giu-đa không? Đức
Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời.
12 Trong lúc các thầy tế lễ cả và các trưởng lão kiện Ngài,
Ngài không đối đáp gì hết.
13 Phi-lát bèn nói cùng Ngài rằng: Họ có nhiều điều làm
chứng kiện ngươi, ngươi há không nghe đến sao?
14 Song Đức Chúa Jêsus không đáp lại một lời gì, đến nỗi
làm cho quan tổng đốc lấy làm lạ lắm.
15 Phàm đến ngày lễ Vượt qua, quan tổng đốc thường có
lệ tha một tên tù tùy ý dân muốn.
16 Đang lúc ấy, có một tên phạm nổi tiếng, tên là Ba-ra-ba.

17 Khi chúng đã nhóm lại, thì Phi-lát hỏi rằng: Các ngươi
muốn ta tha người nào, Ba-ra-ba hay là Jêsus gọi là Christ?
18 Vì quan ấy biết bởi lòng ghen ghét nên chúng đã nộp
Ngài.
19 Quan tổng đốc đang ngồi trên tòa án, vợ người sai thưa
cùng người rằng: Đừng làm gì đến người công bình đó; vì
hôm nay tôi đã bởi cớ người mà đau đớn nhiều trong chiêm
bao.
20 Song các thầy tế lễ cả và các trưởng lão dỗ chúng hãy
xin tha Ba-ra-ba và giết Đức Chúa Jêsus
21 Quan tổng đốc cất tiếng hỏi rằng: Trong hai người nầy,
các ngươi muốn ta tha ai? Chúng thưa rằng: Ba-ra-ba.
22 Phi-lát nói rằng: Vậy, còn Jêsus gọi là Christ, thì ta sẽ
xử thế nào? Chúng đều trả lời rằng: Đóng đinh nó trên cây
thập tự!
23 Quan hỏi: Song người nầy đã làm việc dữ gì? Chúng
lại kêu la lớn hơn rằng: Đóng đinh nó trên cây thập tự!
24 Phi-lát thấy mình không thắng nổi chi hết, mà sự ồn
ào càng thêm, thì lấy nước rửa tay trước mặt thiên hạ, mà
nói rằng: Ta không có tội về huyết của người nầy; điều đó
mặc kệ các ngươi.
25 Hết thảy dân chúng đều đáp rằng: Xin huyết người lại
đổ trên chúng tôi và con cái chúng tôi!
26 Phi-lát bèn tha tên Ba-ra-ba cho chúng; và khiến đánh
đòn Đức Chúa Jêsus, đoạn giao Ngài ra để đóng đinh trên
cây thập tự.
27 Lính của quan tổng đốc bèn đem Đức Chúa Jêsus vào
công đường, và nhóm cả cơ binh vây lấy Ngài.
28 Họ cổi áo Ngài ra, lấy áo điều mà khoác cho Ngài.
29 Đoạn, họ đương một cái mão gai mà đội trên đầu, và
để một cây sậy trong tay hữu Ngài; rồi quì xuống trước mặt
Ngài mà nhạo báng rằng: Lạy Vua của dân Giu-đa.
30 Họ nhổ trên Ngài, và lấy cây sậy đánh đầu Ngài.
31 Khi đã nhạo báng Ngài rồi, thì họ cổi áo điều ra mà
mặc áo của Ngài lại, rồi đem Ngài đi đóng đinh trên cây
thập tự.
32 Khi họ đi ra, gặp một người ở thành Sy-ren tên là Si-
môn; thì bắt người vác cây thập tự của Đức Chúa Giê-xu.
33 Đã đi tới một chỗ gọi là Gô-gô-tha, nghĩa là chỗ cái Sọ,
34 họ cho Ngài uống rượu trộn với mật đắng; song Ngài
nếm, thì không chịu uống.
35 Họ đã đóng đinh Ngài trên cây thập tự rồi, thì bắt thăm
mà chia nhau áo xống của Ngài.

36 Rồi họ ngồi đó mà canh giữ Ngài.
37 Phía trên đầu Ngài họ để cái bảng đề chữ chỉ về án
Ngài, rằng: Người Nầy Là Jêsus, Vua Dân Giu-đa.
38 Cũng lúc đó, họ đóng đinh hai tên trộm cướp với Ngài,
một tên ở cây thập tự bên hữu, một tên ở cây thập tự bên
tả.
39 Những kẻ đi ngang qua đó chê cười Ngài, lắc đầu,
40 mà nói rằng: Ngươi là kẻ phá đền thờ và dựng lại trong
ba ngày, hãy cứu lấy mình đi! Nếu ngươi là Con Đức Chúa
Trời, hãy xuống khỏi cây thập tự!
41 Các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo và các trưởng lão
cũng nhạo Ngài rằng:
42 Nó đã cứu kẻ khác mà cứu mình không được. Nếu phải
Vua dân Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy xuống khỏi cây thập tự đi,
thì chúng ta mới tin.
43 Nó nhờ cậy Đức Chúa Trời; nếu Đức Chúa Trời yêu nó
thì bây giờ Ngài phải giải cứu cho, vì nó đã nói rằng: Ta là
Con Đức Chúa Trời.
44 Hai tên trộm cướp bị đóng đinh trên cây thập tự với
Ngài cũng nhiếc móc Ngài như vậy.
45 Từ giờ thứ sáu đến giờ thứ chín, khắp cả xứ đều tối
tăm mù mịt.
46 Ước chừng giờ thứ chín, Đức Chúa Jêsus kêu tiếng lớn
lên rằng: Ê-li, Ê-li, lam-ma sa-bách-ta-ni? nghĩa là: Đức
Chúa Trời tôi ơi! Đức Chúa Trời tôi ơi! sao Ngài lìa bỏ tôi?
47 Có mấy người đứng đó, nghe kêu, thì nói rằng: Nó kêu
Ê-li.
48 Liền có một người trong bọn họ chạy lấy một miếng
bông đá, và thấm đầy dấm, để trên đầu cây sậy mà đưa
cho Ngài uống.
49 Nhưng kẻ khác thì lại nói rằng: Hãy để vậy, coi thử có
Ê-li đến giải cứu nó chăng.
50 Đức Chúa Jêsus lại kêu lên một tiếng lớn nữa, rồi trút
linh hồn.
51 Và nầy, cái màn trong đền thờ, bị xé ra làm hai từ trên
chí dưới, đất thì rúng động, đá lớn bể ra,
52 mồ mả mở ra, và nhiều thây của các thánh qua đời
được sống lại.
53 Sau khi Đức Chúa Jêsus đã sống lại, các thánh đó ra
khỏi mồ mả, đi vào thành thánh, và hiện ra cho nhiều người
thấy.
54 Thầy đội và những lính cùng với người canh giữ Đức
Chúa Jêsus, thấy đất rúng động và những điều xảy đến, thì

sợ hãi lắm, mà nói rằng: Thật người nầy là Con Đức Chúa
Trời.
55 Vả, có nhiều người đàn bà đứng coi ở đàng xa, là người
đã đi theo Đức Chúa Jêsus từ xứ Ga-li-lê để hầu việc Ngài.
56 Trong những đàn bà đó có Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri, mẹ
của Gia-cơ và Giô-sép, và mẹ hai con trai của Xê-bê-đê.
57 Đến chiều tối, có một người giàu, ở thành A-ri-ma-thê,
tên là Giô-sép, chính là một môn đồ của Đức Chúa Jêsus,
58 đến nơi Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jêsus. Phi-lát bèn
truyền cho.
59 Giô-sép lấy xác Ngài mà bọc trong tấm vải liệm trắng,
60 và đưa để trong một cái huyệt mới mà người đã khiến
đục cho mình trong hòn đá; đoạn, lăn một hòn đá lớn đến
trước cửa mồ, rồi đi.
61 Có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác ở đó, ngồi đối ngang
huyệt.
62 Đến ngày mai (là ngày sau ngày sắm sửa), các thầy tế
lễ cả và người Pha-ri-si cùng nhau đến Phi-lát
63 mà nói rằng: Thưa chúa, chúng tôi nhớ người gian dối
nầy, khi còn sống, có nói rằng: Khỏi ba ngày thì ta sẽ sống
lại.
64 Vậy, xin hãy cắt người canh mả cẩn thận cho đến ngày
thứ ba, kẻo môn đồ nó đến lấy trộm xác đi, rồi nói với
chúng rằng: Ngài đã từ kẻ chết sống lại. Sự gian dối sau
đó sẽ tệ hơn sự gian dối trước.
65 Phi-lát nói với họ rằng: Các ngươi có lính canh; hãy đi
canh giữ theo ý các ngươi.
66 Vậy, họ đi, niêm phong mả Ngài lại, cắt lính canh giữ,
lấy làm chắc chắn lắm.

28

1 Sau ngày Sa-bát, ngày thứ nhất trong tuần lễ, lúc tưng
tưng sáng, có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác đến thăm mộ.
2 Và nầy, đất rúng động dữ dội, vì có thiên sứ của Chúa
ở trên trời xuống, đến lăn hòn đá ra mà ngồi ở trên.
3 Hình dong của thiên sứ giống như chớp nháng, và áo
trắng như tuyết.
4 Vì đó, những lính canh sợ hãi run rẩy, trở nên như người
chết.
5 Song thiên sứ nói cùng các người đàn bà đó rằng: Các
ngươi đừng sợ chi cả; vì ta biết các ngươi tìm Đức Chúa
Jêsus, là Đấng bị đóng đinh trên thập tự giá.
6 Ngài không ở đây đâu; Ngài sống lại rồi, như lời Ngài
đã phán. Hãy đến xem chỗ Ngài đã nằm;

7 và hãy đi mau nói cho môn đồ Ngài hay rằng Ngài đã
từ kẻ chết sống lại. Đây nầy, Ngài đi trước các ngươi qua
xứ Ga-li-lê; ở đó, các ngươi sẽ thấy Ngài. Aáy, ta đã bảo các
ngươi.
8 Hai người đàn bà đó bèn vội vàng ra khỏi mộ, vừa sợ
vừa cả mừng, chạy báo tin cho các môn đồ.
9 Nầy, Đức Chúa Jêsus gặp hai người đàn bà đó, thì phán
rằng: Mừng các ngươi! Hai người cùng đến gần ôm chân
Ngài, và thờ lạy Ngài.
10 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Đừng sợ chi cả; hãy đi
bảo cho anh em ta đi qua xứ Ga-li-lê, ở đó sẽ thấy ta.
11 Trong khi hai người đàn bà đó đi đường, thì có mấy tên
lính canh vào thành thuật lại cho các thầy tế lễ cả biết mọi
việc đã xảy đến.
12 Các thầy bèn nhóm lại cùng các trưởng lão đặng bàn
luận, xong rồi, thì họ cho những lính đó nhiều tiền bạc,
13 mà dặn rằng: Các ngươi hãy nói rằng: Môn đồ nó đã
đến lúc ban đêm, khi chúng tôi đang ngủ, mà lấy trộm nó
đi.
14 Nếu điều ấy thấu tai quan tổng đốc, thì chúng ta sẽ
khuyên giải người, và làm cho các ngươi khỏi lo sợ.
15 Mấy tên lính đó lấy bạc, và làm theo như lời. Tiếng ấy
đã đồn ra trong dân Giu-đa cho đến ngày nay.
16 Mười một môn đồ, đi qua xứ Ga-li-lê, lên hòn núi mà
Đức Chúa Jêsus đã chỉ cho.
17 Khi môn đồ thấy Ngài, thì thờ lạy Ngài; nhưng có một
vài người nghi ngờ.
18 Đức Chúa Jêsus đến gần, phán cùng môn đồ như vầy:
Hết cả quyền phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta.
19 Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Cha,
Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp tem cho họ,
20 và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các
ngươi. Và nầy, ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến
tận thế.

Tin mừng theo Mác

1 Đầu Tin Lành của Đức Chúa Jêsus Christ, là Con Đức
Chúa Trời.
2 Như đã chép trong sách tiên tri Ê-sai rằng: Nầy, ta sai
sứ ta đến trước mặt ngươi, Người sẽ dọn đường cho ngươi.
3 Có tiếng kêu trong đồng vắng rằng: Hãy dọn đường
Chúa, Ban bằng các nẻo Ngài;
4 Giăng đã tới, trong đồng vắng vừa làm vừa giảng phép
báp-tem ăn năn, cho được tha tội.
5 Cả xứ Giu-đê và hết thảy dân sự thành Giê-ru-sa-lem đều
đến cùng người, xưng tội mình và chịu người làm phép báp
tem dưới sông Giô-đanh.
6 Giăng mặc áo lông lạc đà, buộc dây lưng da ngang
hông; ăn những châu chấu và mật ong rừng.
7 Người giảng dạy rằng: Có Đấng quyền phép hơn ta đến
sau ta; ta không đáng cúi xuống mở dây giày Ngài.
8 Ta làm phép báp-tem cho các ngươi bằng nước; nhưng
Ngài sẽ làm phép báp-tem cho các ngươi bằng Đức Thánh
Linh.
9 Vả, trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus đến từ Na-xa-
rét là thành xứ Ga-li-lê, và chịu Giăng làm phép báp-tem
dưới sông Giô-đanh.
10 Vừa khi lên khỏi nước, Ngài thấy các từng trời mở ra,
và Đức Thánh Linh ngự xuống trên mình Ngài như chim
bồ câu.
11 Lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Ngươi là Con yêu
dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường.
12 Tức thì Đức Thánh Linh giục Ngài đến nơi đồng vắng.
13 Ngài ở nơi đồng vắng chịu quỉ Sa-tan cám dỗ bốn mươi
ngày, ở chung với thú rừng, và có thiên sứ hầu việc Ngài.
14 Sau khi Giăng bị tù, Đức Chúa Jêsus đến xứ Ga-li-lê,
giảng Tin Lành của Đức Chúa Trời,
15 mà rằng: K” đã trọn, nước Đức Chúa Trời đã đến gần;
các ngươi hãy ăn năn và tin đạo Tin Lành.
16 Ngài đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy Si-môn với Anh-
rê, em người, đang thả lưới dưới biển; vì hai người vốn làm
nghề chài.
17 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Hãy theo ta,
và ta sẽ khiến các ngươi trở nên tay đánh lưới người.
18 Tức thì hai người bỏ chài lưới mà theo Ngài.

19 Đi một đỗi xa xa, Ngài thấy Gia-cơ, con Xê-bê-đê, với
em là Giăng, đang vá lưới trong thuyền.
20 Ngài liền kêu hai người; thì họ để Xê-bê-đê, cha mình,
ở lại trong thuyền với mấy người làm thuê, mà theo Ngài.
21 Kế đó, đi đến thành Ca-bê-na-um; nhằm ngày Sa-bát,
tức thì Đức Chúa Jêsus vào nhà hội, khởi dạy dỗ tại đó.
22 Chúng đều cảm động về sự dạy dỗ của Ngài, vì Ngài
dạy như có quyền phép, chớ chẳng phải như các thầy thông
giáo đâu.
23 Vả, cũng một lúc ấy, trong nhà hội có người bị tà ma
ám,
24 kêu lên rằng: Hỡi Jêsus, người Na-xa-rét, chúng tôi với
Ngài có sự gì chăng? Ngài đến để diệt chúng tôi sao? Tôi
biết Ngài là ai: là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời.
25 Nhưng Đức Chúa Jêsus nghiêm trách nó rằng: Hãy nín
đi, ra khỏi người nầy.
26 Tà ma bèn vật mạnh người ấy, cất tiếng kêu lớn, và ra
khỏi người.
27 Ai nấy đều lấy làm lạ, đến nỗi hỏi nhau rằng: Cái gì
vậy? Sự dạy mới sao! Người nầy lấy quyền phép sai khiến
đến tà ma, mà nó cũng phải vâng lời!
28 Danh tiếng Đức Chúa Jêsus tức thì đồn ra khắp cả miền
xung quanh xứ Ga-li-lê.
29 Vừa ở nhà hội ra, Chúa và môn đồ đi với Gia-cơ cùng
Giăng vào nhà Si-môn và Anh-rê.
30 Vả, bà gia Si-môn đang nằm trên giường, đau rét; tức
thì chúng thưa với Ngài về chuyện người.
31 Ngài bèn lại gần, cầm tay người đỡ dậy; bịnh rét dứt
đi, và người bắt tay hầu hạ.
32 Đến chiều, mặt trời đã lặn, người ta đem mọi kẻ bịnh
và kẻ bị quỉ ám đến cùng Ngài.
33 Cả thành nhóm lại trước cửa.
34 Ngài chữa lành nhiều kẻ đau các thứ bịnh, và đuổi
nhiều quỉ, chẳng cho phép các quỉ nói ra, vì chúng nó biết
Ngài.
35 Sáng hôm sau trời còn mờ mờ, Ngài chờ dậy, bước ra,
đi vào nơi vắng vẻ, và cầu nguyện tại đó.
36 Si-môn cùng đồng bạn đi tìm Ngài.
37 Khi kiếm được thì thưa rằng: Hết thảy đang tìm thầy.
38 Ngài phán: Chúng ta hãy đi nơi khác, trong những làng
xung quanh đây, để ta cũng giảng đạo ở đó nữa; vì ấy là
cốt tại việc đó mà ta đã đến.

39 Ngài trải khắp xứ Ga-li-lê, giảng dạy trong các nhà hội
và đuổi quỉ.
40 Có một người phung đến cùng Ngài, quì xuống cầu xin
rằng: Nếu Chúa khứng, có thể khiến tôi sạch được.
41 Đức Chúa Jêsus động lòng thương xót, giơ tay rờ người,
mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi.
42 Liền khi đó, phung lặn mất, người trở nên sạch.
43 Tức thì Đức Chúa Jêsus cho người ra, lấy giọng nghiêm
phán rằng:
44 Hãy giữ chớ tỏ điều đó cùng ai; song khá đi tỏ mình
cùng thầy tế lễ, và vì ngươi được sạch, hãy dâng của lễ
theo như Môi-se dạy, để điều đó làm chứng cho họ.
45 Nhưng người ấy đi, đồn việc đó ra, tới đâu cũng thuật
chuyện, đến nỗi Chúa Giê-xu không vào thành cách rõ ràng
được nữa; song Ngài ở ngoài, tại nơi vắng vẻ; và người ta
từ bốn phương đều đến cùng Ngài.

2

1 Khỏi một vài ngày, Đức Chúa Jêsus trở vào thành Ca-bê-
na-um, và chúng nghe nói Ngài ở trong nhà.
2 Họ họp lại tại đó đông lắm, đến nỗi trước cửa cũng
không còn chỗ trống; Ngài giảng đạo cho họ nghe.
3 Bấy giờ có mấy kẻ đem tới cho Ngài một người đau bại,
có bốn người khiêng.
4 Nhưng, vì đông người, không lại gần Ngài được, nên
dở mái nhà ngay chỗ Ngài ngồi, rồi do lỗ đó dòng giường
người bại nằm xuống.
5 Đức Chúa Jêsus thấy đức tin họ, bèn phán cùng kẻ bại
rằng: Hỡi con ta, tội lỗi ngươi đã được tha.
6 Vả, có mấy thầy thông giáo ngồi đó, nghĩ thầm rằng:
7 Sao người nầy nói như vậy? Người nói phạm thượng
đó! Ngoài một mình Đức Chúa Trời, còn có ai tha tội được
chăng?
8 Đức Chúa Jêsus trong trí đã hiểu họ tự nghĩ như vậy,
tức thì phán rằng: Sao các ngươi bàn luận trong lòng thể
ấy?
9 Nay bảo kẻ bại rằng: Tội ngươi đã được tha; hay là bảo
người rằng: Hãy đứng dậy vác giường mà đi; hai điều ấy
điều nào dễ hơn?
10 Vả, để cho các ngươi biết Con người ở thế gian có quyền
tha tội, thì Ngài phán cùng kẻ bại rằng:
11 Ta biểu ngươi, hãy đứng dậy, vác giường đi về nhà.

12 Kẻ bại đứng dậy, tức thì vác giường đi ra trước mặt
thiên hạ; đến nỗi ai nấy đều lấy làm lạ, ngợi khen Đức
Chúa Trời, mà rằng: Chúng tôi chưa hề thấy việc thể nầy.
13 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus trở lại về phía mé biển; cả dân
chúng đến cùng Ngài, rồi Ngài dạy dỗ họ.
14 Ngài vừa đi qua thấy Lê-vi, con A-phê, đang ngồi tại sở
thâu thuế, thì phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người
đứng dậy theo Ngài.
15 Đức Chúa Jêsus đang ngồi ăn tại nhà Lê-vi, có nhiều
người thâu thuế và kẻ có tội đồng bàn với Ngài và môn đồ
Ngài; vì trong bọn đó có nhiều kẻ theo Ngài rồi.
16 Các thầy thông giáo thuộc phe người Pha-ri-si thấy Ngài
ăn với bọn thâu thuế và kẻ phạm tội, thì nói với môn đồ Ngài
rằng: Người cùng ăn với kẻ thâu thuế và kẻ có tội sao!
17 Đức Chúa Jêsus nghe vậy, bèn phán cùng họ rằng:
Chẳng phải kẻ mạnh khỏe cần thầy thuốc đâu, nhưng là
kẻ có bịnh; ta chẳng phải đến gọi người công bình, nhưng
gọi kẻ có tội.
18 Vả, môn đồ của Giăng và người Pha-ri-si đều kiêng ăn.
Có người đến thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Bởi cớ nào
môn đồ của Giăng và môn đồ của người Pha-ri-si đều kiêng
ăn, còn môn đồ của thầy không kiêng ăn?
19 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Bạn hữu của chàng rể có
kiêng ăn được trong khi chàng rể còn ở cùng mình chăng?
Hễ chàng rể còn ở với họ đến chừng nào, thì họ không thể
kiêng ăn được đến chừng nấy.
20 Song tới k” chàng rể phải đem đi khỏi họ, trong ngày
đó họ sẽ kiêng ăn.
21 Không ai vá miếng nỉ mới vào cái áo cũ; nếu vậy thì
miếng nỉ mới chằng rách áo cũ, mà đàng rách càng xấu
thêm.
22 Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu vậy,
rượu làm vỡ bầu, rượu mất và bầu cũng chẳng còn.
23 Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua đồng lúa mì;
đang đi đường, môn đồ Ngài bứt bông lúa mì.
24 Các người Pha-ri-si bèn nói cùng Ngài rằng: Coi kìa, sao
môn đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát?
25 Ngài đáp rằng: Các ngươi chưa đọc đến sự vua Đa-vít
làm trong khi vua cùng những người đi theo bị túng đói
hay sao?
26 Thể nào trong đời A-bi-tha làm thầy cả thượng phẩm,
vua ấy vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, lại cũng

cho những người đi theo ăn nữa, dầu bánh ấy chỉ những
thầy tế lễ mới được phép ăn thôi?
27 Đoạn, Ngài lại phán: Vì loài người mà lập ngày Sa-bát,
chớ chẳng phải vì ngày Sa-bát mà dựng nên loài người.
28 Vậy thì Con người cũng làm chủ ngày Sa-bát.

3

1 Lần khác, Đức Chúa Jêsus vào nhà hội, ở đó có một
người nam teo bàn tay.
2 Chúng rình xem thử Ngài có chữa người đó trong ngày
Sa-bát chăng, đặng cáo Ngài.
3 Ngài phán cùng người teo tay rằng: hãy dậy, đứng chính
giữa đây.
4 rồi Ngài hỏi họ rằng: trong ngày Sa-bát, nên làm việc
lành hay việc dữ, cứu người hay giết người? Nhưng họ đều
nín lặng.
5 Bấy giờ, Ngài lấy mắt liếc họ, vừa giận vừa buồn vì lòng
họ cứng cỏi, rồi phán cùng người nam rằng: hãy giơ tay ra.
Người giơ ra, thì tay được lành.
6 Các người Pha-ri-si đi ra, tức thì bàn luận với phe Hê-rốt
nghịch cùng Ngài, đặng giết Ngài đi.
7 Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ Ngài lánh ra nơi bờ biển,
có đoàn dân đông lắm từ xứ Ga-li-lê đến theo Ngài. Từ xứ
Giu-đê,
8 thành Giê-ru-sa-lem, xứ Y-đu-mê, xứ bên kia sông Giô-
đanh, miền xung quanh thành Ty-rơ và thành Si-đôn cũng
vậy, dân đông lắm, nghe nói mọi việc Ngài làm, thì đều đến
cùng Ngài.
9 Bởi cớ dân đông, nên Ngài biểu môn đồ sắm cho mình
một chiếc thuyền nhỏ sẵn sàng, đặng cho khỏi bị chúng
lấn ép Ngài quá.
10 Vì Ngài đã chữa lành nhiều kẻ bịnh, nên nỗi ai nấy có
bịnh chi cũng đều áp đến gần để rờ Ngài.
11 Khi tà ma thấy Ngài, bèn sấp mình xuống nơi chân Ngài
mà kêu lên rằng: Thầy là Con Đức Chúa Trời!
12 Song Ngài nghiêm cấm chúng nó chớ tỏ cho ai biết
mình.
13 Kế đó, Đức Chúa Jêsus lên trên núi, đòi những người
Ngài muốn, thì những người ấy đến kề Ngài.
14 Ngài bèn lập mười hai người, gọi là sứ đồ, để ở cùng
Ngài và sai đi giảng đạo,
15 lại ban cho quyền phép đuổi quỉ.
16 Nầy là mười hai sứ đồ Ngài đã lập: Si-môn, Ngài đặt
tên là Phi-e-rơ;

17 Gia-cơ con Xê-bê-đê, và Giăng em Gia-cơ, Ngài đặt tên
hai người là Bô-a-nẹt, nghĩa là con trai của sấm sét;
18 Anh-rê, Phi-líp, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Thô-ma, Gia-cơ
con A-phê, Tha-đê, Si-môn người Ca-na-an,
19 và Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt, chính tên nầy đã phản Ngài.
20 Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ vào trong một cái nhà;
đoàn dân lại nhóm họp tại đó, đến nỗi Ngài và môn đồ
không ăn được.
21 Những bạn hữu Ngài nghe vậy, bèn đến để cầm giữ
Ngài; vì người ta nói Ngài đã mất trí khôn.
22 Có các thầy thông giáo ở thành Giê-ru-sa-lem xuống,
nói rằng: Người bị quỉ Bê-ên-xê-bun ám, và nhờờờờờ chúa
quỉ mà ttttttrừ quỉ.
23 Song Đức Chúa Jêsus kêu họ đến, dùng lời thí dụ mà
phán rằng: Sao quỉ Sa-tan đuổi được quỉ Sa-tan?
24 Nếu một nước tự chia nhau, thì nước ấy không thể còn
được;
25 lại nếu một nhà tự chia nhau, thì nhà ấy không thể còn
được.
26 Vậy, nếu quỉ Sa-tan tự dấy lên nghịch cùng mình, tất
nó bị chia xé ra, không thể còn được; song nó đã gần đến
cùng rồi.
27 Chẳng ai có thể vào nhà một người mạnh sức cướp
lấy của người, mà trước hết không trói người lại; phải trói
người lại, rồi mới cướp nhà người được.
28 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mọi tội lỗi sẽ tha cho
con cái loài người, và hết thảy những lời phạm thượng họ
sẽ nói ra cũng vậy;
29 nhưng ai sẽ nói phạm đến Đức Thánh Linh thì chẳng
hề được tha, phải mắc tội đời đời.
30 Ngài phán như vậy, vì họ nói rằng: Người bị tà ma ám.
31 Mẹ và anh em Ngài đến, đứng ngoài sai kêu Ngài. Đoàn
dân vẫn ngồi chung quanh Ngài.
32 Có kẻ thưa rằng: Nầy, mẹ và anh em thầy ở ngoài kia
đang tìm thầy.
33 Song Ngài phán cùng họ rằng: Ai là mẹ ta, ai là anh em
ta?
34 Ngài lại đưa mắt liếc những kẻ ngồi chung quanh mình
mà phán rằng: Kìa là mẹ ta và anh em ta!
35 Ai làm theo ý muốn Đức Chúa Trời, nấy là anh em, chị
em, và mẹ ta vậy.

4

1 Đức Chúa Jêsus lại khởi sự giảng dạy nơi bờ biển; có

một đoàn dân đông lắm nhóm lại xung quanh Ngài, Ngài
bước lên trong một chiếc thuyền và ngồi đó, còn cả đoàn
dân thì ở trên đất nơi mé biển.
2 Ngài lấy thí dụ dạy dỗ họ nhiều điều, và trong khi dạy,
Ngài phán rằng:
3 Hãy nghe. Có người gieo giống đi ra đặng gieo.
4 Khi đang gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim đến
ăn hết.
5 Một phần khác rơi nhằm nơi đất đá sỏi, chỉ có ít đất
thịt, tức thì mọc lên, vì bị lấp không sâu;
6 nhưng khi mặt trời đã mọc, thì bị đốt, và bởi không có
rễ, nên phải héo.
7 Một phần khác rơi nhằm bụi gai; gai mọc rậm lên làm
cho nghẹt ngòi, và không kết quả.
8 Một phần khác nữa rơi nhằm nơi đất tốt, thì kết quả,
lớn lên và nẩy nở ra; một hột ra ba chục, hột khác sáu chục,
hột khác một trăm.
9 Ngài lại phán rằng: Ai có tai mà nghe, hãy nghe.
10 Khi Đức Chúa Jêsus ở một mình, những kẻ xung quanh
Ngài cùng mười hai sứ đồ hỏi Ngài về các lời thí dụ.
11 Ngài phán rằng: Sự mầu nhiệm của nước Đức Chúa
Trời đã tỏ ra cho các ngươi; nhưng về phần người ngoài,
thì dùng cách thí dụ để dạy mọi sự,
12 hầu cho họ xem thì xem mà không thấy, nghe thì nghe
mà không hiểu; e họ hối cải mà được tha tội chăng.
13 Đoạn, Ngài phán rằng: Các ngươi không hiểu thí dụ ấy
sao? Vậy thì thế nào hiểu mọi thí dụ được?
14 Người gieo giống ấy là gieo đạo.
15 Những kẻ ở dọc đường là kẻ đã chịu đạo gieo nơi mình;
nhưng vừa mới nghe đạo, tức thì quỉ Sa-tan đến, cướp lấy
đạo đã gieo trong lòng họ đi.
16 Cũng vậy, những người chịu giống gieo nơi đất đá sỏi,
là những kẻ nghe đạo, liền vui mừng chịu lấy;
17 song vì trong lòng họ không có rễ, chỉ tạm thời mà thôi,
nên nỗi gặp khi vì cớ đạo mà xảy ra sự cực khổ, bắt bớ, thì
liền vấp phạm.
18 Còn những kẻ chịu giống gieo nơi bụi gai, là kẻ đã nghe
đạo;
19 song sự lo lắng về đời nầy, sự mê đắm về giàu sang, và
các sự tham muốn khác thấu vào lòng họ, làm cho nghẹt
ngòi đạo, và trở nên không trái.
20 Nhưng, những người chịu giống gieo vào nơi đất tốt,
là kẻ nghe đạo, chịu lấy và kết quả, một hột ra ba chục, hột

khác sáu chục, hột khác một trăm.
21 Ngài lại phán cùng họ rằng: Có ai đem đèn để dưới cái
thùng hoặc dưới cái giường chăng? Há chẳng phải để trên
chân đèn sao?
22 Vì chẳng có điều chi kín mà không phải lộ ra, chẳng có
điều chi giấu mà không phải rõ ràng.
23 Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe!
24 Ngài lại phán rằng: Hãy cẩn thận về điều mình nghe.
Người ta sẽ đong cho các ngươi bằng lường các ngươi đã
đong cho, và thêm vào đó nữa.
25 Vì sẽ ban thêm cho kẻ nào có; nhưng kẻ nào không có,
sẽ bị cất lấy điều mình đã có.
26 Ngài lại phán rằng: Nước Đức Chúa Trời cũng như một
người vải giống xuống đất;
27 người ngủ hay dậy, đêm và ngày, giống cứ nẩy chồi mọc
lên, mà người không biết thể nào.
28 Vì đất tự sanh ra hoa lợi: ban đầu là cây, kế đến bông,
đoạn bông kết thành hột.
29 Khi hột đã chín, người ta liền tra lưỡi hái vào, vì mùa
gặt đã đến.
30 Ngài lại phán rằng: Chúng ta sánh nước Đức Chúa Trời
với chi, hay lấy thí dụ nào mà tỏ ra?
31 Nước ấy giống như một hột cải: khi người ta gieo, nó
nhỏ hơn hết các hột giống trên đất;
32 song khi gieo rồi, nó mọc lên, trở lớn hơn mọi thứ rau,
và nứt ra nhành lớn, đến nỗi chim trời núp dưới bóng nó
được.
33 Aáy bởi nhiều lời thí dụ như cách ấy mà Ngài giảng
đạo cho họ, tùy theo sức họ nghe được.
34 Ngài chẳng hề giảng cho chúng mà không dùng thí dụ;
nhưng, khi ở riêng, Ngài cắt nghĩa hết cho môn đồ mình.
35 Đến chiều ngày ấy, Ngài phán cùng môn đồ rằng:
Chúng ta hãy qua bờ bên kia.
36 Khi cho dân chúng tan về rồi, Đức Chúa Jêsus cứ ở
trong thuyền, và môn đồ đưa Ngài đi; cũng có các thuyền
khác cùng đi nữa.
37 Vả, có cơn bão lớn nổi lên, sóng tạt vào thuyền, đến
nỗi gần đầy nước;
38 nhưng Ngài đang ở đằng sau lái, dựa gối mà ngủ. Môn
đồ thức Ngài dậy mà thưa rằng: Thầy ôi, thầy không lo
chúng ta chết sao?
39 Ngài bèn thức dậy, quở gió và phán cùng biển rằng:
Hãy êm đi, lặng đi! Gió liền dứt và đều yên lặng như tờ.

40 Đoạn, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Sao các ngươi sợ?
Chưa có đức tin sao?
41 Môn đồ kinh hãi lắm, nói với nhau rằng: Vậy thì người
nầy là ai, mà gió và biển cũng đều vâng lịnh người?

5

1 Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ qua đến bờ biển bên kia,
trong miền Giê-ra-sê.
2 Ngài mới ở trên thuyền bước xuống, tức thì có một
người bị tà ma ám từ nơi mồ mả đi ra đến trước mặt Ngài.
3 Người thường ở nơi mồ mả, dẫu dùng xiềng sắt cũng
chẳng ai cột trói được nữa;
4 vì nhiều lần người bị cùm chân hoặc bị xiềng, rồi bẻ
xiềng tháo cùm, không ai có sức trị được.
5 Người cứ ở nơi mồ mả và trên núi, ngày đêm kêu la và
lấy đá đánh bầm mình.
6 Người thấy Đức Chúa Jêsus ở đằng xa, chạy lại sấp mình
xuống trước mặt Ngài,
7 mà kêu lớn rằng: Hỡi Đức Chúa Jêsus, Con Đức Chúa
Trời rất cao, tôi với Ngài có sự gì chăng? Tôi nhân danh
Đức Chúa Trời mà khẩn cầu Ngài, xin đừng làm khổ tôi.
8 Vì Đức Chúa Jêsus vừa phán cùng nó rằng: Hỡi tà ma,
phải ra khỏi người nầy.
9 Ngài lại hỏi rằng: Mầy tên gì? Thưa rằng: Tên tôi là
Quân đội; vì chúng tôi đông.
10 Nó lại van xin Ngài đừng đuổi chúng nó ra khỏi miền
đó.
11 Vả, chỗ đó, tại trên núi, có một bầy heo đông đang ăn.
12 Các quỉ cầu xin Ngài rằng: Xin khiến chúng tôi đến
với bầy heo ấy, để chúng tôi nhập vào chúng nó. Đức Chúa
Jêsus cho phép.
13 Các tà ma ra khỏi người đó, bèn nhập vào bầy heo, bầy
heo từ trên bực cao vụt đâm đầu xuống biển. Có độ hai
ngàn con heo chết chìm cả dưới biển.
14 Những kẻ chăn heo trốn, đồn tin nầy ra khắp trong
thành và trong nhà quê;
15 dân sự đổ ra đặng xem điều đã xảy đến. Vậy, chúng
đến cùng Đức Chúa Jêsus, thấy người đã bị nhiều quỉ ám,
đang ngồi, mặc quần áo, trí khôn bình tĩnh, thì sợ hãi lắm.
16 Những người đã thấy việc đó, thuật cho họ nghe chuyện
đã xảy đến cho kẻ bị quỉ ám và bầy heo.
17 Chúng bèn xin Ngài ra khỏi địa phận mình.
18 Lúc Ngài đang bước vào thuyền, người trước đã bị quỉ
ám xin ở lại với Ngài.

19 Nhưng Đức Chúa Jêsus không cho, phán rằng: Hãy về
nhà ngươi, nơi bạn hữu ngươi, mà thuật lại cho họ điều lớn
lao thể nào Chúa đã làm cho ngươi, và Ngài đã thương xót
ngươi cách nào.
20 Vậy, người đi, đồn ra trong xứ Đê-ca-bô-lơ những điều
lớn lao thể nào mà Đức Chúa Jêsus đã làm cho mình; ai nấy
đều lấy làm lạ.
21 Khi Đức Chúa Jêsus lại xuống thuyền qua bờ bên kia,
có đoàn dân đông nhóm họp chung quanh Ngài. Ngài đứng
trên bờ biển.
22 Bấy giờ, có một người trong những người cai nhà hội,
tên là Giai ru, đến, thấy Đức Chúa Jêsus, bèn gieo mình nơi
chân Ngài;
23 nài xin mà rằng: Con gái nhỏ tôi gần chết; xin Chúa
đến, đặt tay trên nó, đặng nó lành mạnh và sống.
24 Đức Chúa Jêsus đi với người; đoàn dân đông cùng đi
theo và lấn ép Ngài.
25 Vả, tại đó có một người đàn bà bị bịnh mất huyết đã
mười hai năm,
26 bấy lâu chịu khổ sở trong tay nhiều thầy thuốc, hao
tốn hết tiền của, mà không thấy đỡ gì; bịnh lại càng nặng
thêm.
27 Người đã nghe tin về Đức Chúa Jêsus, bèn lẩn vào đằng
sau giữa đám đông, mà rờ áo Ngài.
28 Vì người nói rằng: Nếu ta chỉ rờ đến áo Ngài mà thôi,
thì ta sẽ được lành.
29 Cùng một lúc ấy, huyết lậu liền cầm lại; người nghe
trong mình đã được lành bịnh.
30 Tức thì Đức Chúa Jêsus tự biết có sức mạnh đã ra từ
mình, bèn xây lại giữa đám đông mà hỏi rằng: Ai đã rờ áo
ta?
31 Môn đồ thưa rằng: Thầy thấy đám đông lấn ép thầy,
thầy còn hỏi rằng: Ai rờ đến ta?
32 Ngài nhìn chung quanh mình để xem người đã làm điều
đó.
33 Người đàn bà biết sự đã xảy đến cho mình, bèn run sợ
đến gieo mình dưới chân Ngài, tỏ hết tình thật.
34 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi con gái ta, đức tin con
đã cứu con; hãy đi cho bình an và được lành bịnh.
35 Đang khi Ngài còn phán, có kẻ đến từ nhà người cai
nhà hội mà nói với người rằng: Con gái ông đã chết rồi;
còn phiền Thầy làm chi?
36 Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng màng đến lời ấy, phán
cùng cai nhà hội rằng: Đừng sợ, chỉ tin mà thôi.

37 Ngài chẳng cho ai theo mình, trừ ra Phi-e-rơ, Gia-cơ,
và Giăng là em là Gia-cơ.
38 Khi đã đến nhà người cai nhà hội, Ngài thấy chúng làm
om sòm, kẻ khóc người kêu lớn tiếng.
39 Vào nhà rồi, Ngài phán cùng chúng rằng: Sao các ngươi
làm ồn ào và khóc lóc vậy? Đứa trẻ chẳng phải chết, song
nó ngủ.
40 Chúng nhạo báng Ngài. Ngài bèn đuổi chúng ra hết,
đem cha mẹ đứa trẻ với những kẻ theo Ngài, cùng vào chỗ
nó nằm.
41 Ngài nắm tay nó mà phán rằng: Ta-li-tha Cu-mi; nghĩa
là: Hỡi con gái nhỏ, ta truyền cho mầy, hãy chờ dậy.
42 Tức thì đứa gái chờ dậy mà bước đi, vì đã lên mười hai
tuổi. Chúng rất lấy làm lạ.
43 Ngài cấm ngặt chúng đừng cho ai biết sự ấy, và truyền
cho đứa trẻ ăn.

6

1 Đức Chúa Jêsus đi khỏi đó, đến quê hương mình, có các
môn đồ cùng đi theo.
2 Đến ngày Sa-bát, Ngài bắt đầu dạy dỗ trong nhà hội;
thiên hạ nghe Ngài, lấy làm lạ mà nói rằng: Người bởi đâu
được những điều nầy? Sự khôn sáng mà người được ban
cho là gì, và thể nào tay người làm được những phép lạ
dường ấy?
3 Có phải người là thợ mộc, con trai Ma-ri, anh em với
Gia-cơ, Giô-sê, Giu-đê, và Si-môn chăng? Chị em người há
chẳng phải ở giữa chúng ta đây ư? Chúng bèn vấp phạm
vì cớ Ngài.
4 Song Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Đấng tiên tri
chỉ bị quê hương mình, bà con mình và trong nhà mình
khinh dể mà thôi.
5 ỳ đó, Ngài không làm phép lạ nào được, chỉ đặt tay chữa
lành một vài người đau ốm;
6 và Ngài lấy làm lạ vì chúng chẳng tin. Rồi Ngài đi khắp
các làng gần đó mà giảng dạy.
7 Ngài bèn kêu mười hai sứ đồ, bắt đầu sai đi từng đôi,
ban quyền phép trừ tà ma.
8 Ngài truyền cho sứ đồ đi đường đừng đem chi theo hết,
hoặc bánh, hoặc bao, hoặc tiền bạc trong dây lưng, chỉ đem
một cây gậy mà thôi;
9 chỉ mang dép, đừng mặc hai áo.
10 Ngài phán cùng sứ đồ rằng: Hễ nhà nào các ngươi sẽ
vào, hãy cứ ở đó, cho đến khi đi.

11 Nếu có chỗ nào, người ta không chịu tiếp các ngươi,
và cũng không nghe các ngươi nữa, thì hãy đi khỏi đó, và
phủi bụi đã dính chân mình, để làm chứng cho họ.
12 Vậy, các sứ đồ đi ra, giảng cho người ta phải ăn năn;
13 đuổi nhiều ma quỉ, xức dầu cho nhiều kẻ bịnh và chữa
cho được lành.
14 Vả, vua Hê-rốt nghe nói về Đức Chúa Jêsus (vì danh
tiếng Ngài đã trở nên lừng lẫy), thì nói rằng: Giăng, là
người làm phép báp-tem, đã từ kẻ chết sống lại; cho nên
tự người làm ra các phép lạ.
15 Người thì nói: Aáy là Ê-li; kẻ thì nói: Aáy là đấng tiên
tri, như một trong các đấng tiên tri đời xưa.
16 Nhưng Hê-rốt nghe vậy, thì nói rằng: Aáy là Giăng mà
ta đã truyền chém, người đã sống lại.
17 Số là, Hê-rốt đã sai người bắt Giăng, và truyền xiềng
lại cầm trong ngục, bởi cớ Hê-rô-đia, vợ Phi-líp em vua, vì
vua đã cưới nàng,
18 và Giăng có can vua rằng: Vua không nên lấy vợ em
mình.
19 Nhân đó, Hê-rô-đia căm Giăng, muốn giết đi.
20 Nhưng không thể giết, vì Hê-rốt sợ Giăng, biết là một
người công bình và thánh. Vua vẫn gìn giữ người, khi nghe
lời người rồi, lòng hằng bối rối, mà vua bằng lòng nghe.
21 Nhưng, vừa gặp dịp tiện, là ngày sanh nhựt Hê-rốt,
vua đãi tiệc các quan lớn trong triều, các quan võ, cùng
các người tôn trưởng trong xứ Ga-li-lê.
22 Chính con gái Hê-rô-đia vào, nhảy múa, đẹp lòng Hê-
rốt và các ngươi dự tiệc nữa. Vua nói cùng người con gái
ấy rằng: Hãy xin ta điều chi ngươi muốn, ta sẽ cho.
23 Vua lại thề cùng nàng rằng: Bất k” ngươi xin điều chi,
ta cũng sẽ cho, dầu xin phân nửa nước ta cũng vậy.
24 Nàng ra khỏi đó, nói với mẹ rằng: Tôi nên xin điều chi?
Mẹ rằng: Cái đầu của Giăng Báp-tít.
25 Tức thì nàng vội trở vào nơi vua mà xin rằng: Tôi muốn
vua lập tức cho tôi cái đầu Giăng Báp-tít để trên mâm.
26 Vua lấy làm buồn rầu lắm; nhưng vì cớ lời thề mình và
khách dự yến, thì không muốn từ chối nàng.
27 Vua liền sai một người lính thị vệ truyền đem đầu
Giăng đến.
28 Người ấy đi chém Giăng trong ngục; rồi để đầu trên
mâm đem cho người con gái, và người con gái đem cho mẹ
mình.

29 Môn đồ Giăng nghe tin, đến lấy xác người chôn trong
mả.
30 Các sứ đồ nhóm lại cùng Đức Chúa Jêsus, thuật cho
Ngài mọi điều mình đã làm và dạy.
31 Ngài phán cùng sứ đồ rằng: Hãy đi tẻ ra trong nơi vắng
vẻ, nghỉ ngơi một chút. Vì có kẻ đi người lại đông lắm, đến
nỗi Ngài và sứ đồ không có thì giờ mà ăn.
32 Vậy, Ngài và sứ đồ xuống thuyền đặng đi tẻ ra trong
nơi vắng vẻ.
33 Nhưng nhiều người thấy đi, thì nhìn biết; dân chúng
từ khắp các thành đều chạy bộ đến nơi Chúa cùng sứ đồ
vừa đi, và đã tới đó trước.
34 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus ở thuyền bước ra, thấy đoàn
dân đông lắm, thì Ngài động lòng thương xót đến, vì như
chiên không có người chăn; Ngài bèn khởi sự dạy dỗ họ
nhiều điều.
35 Trời đã chiều, môn đồ tới gần Ngài mà thưa rằng: Chỗ
nầy là vắng vẻ, và trời đã chiều rồi;
36 xin cho dân chúng về, để họ đi các nơi nhà quê và các
làng gần đây đặng mua đồ ăn.
37 Ngài đáp rằng: Chính các ngươi phải cho họ ăn. Môn
đồ thưa rằng: chúng tôi sẽ đi mua đến hai trăm đơ-ni-ê
bánh để cho họ ăn hay sao?
38 Ngài hỏi rằng: Các ngươi có bao nhiêu bánh? Hãy đi
xem thử. Môn đồ xem xét rồi, thưa rằng: Năm cái bánh và
hai con cá.
39 Ngài bèn truyền cho môn đồ biểu chúng ngồi xuống
hết thảy từng chòm trên cỏ xanh.
40 Chúng ngồi xuống từng hàng, hàng thì một trăm, hàng
thì năm chục.
41 Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước
mắt lên trời, tạ ơn, rồi bẻ bánh ra mà trao cho môn đồ,
đặng phát cho đoàn dân; lại cũng chia hai con cá cho họ
nữa.
42 Ai nấy ăn no nê rồi;
43 người ta lượm được mười hai giỏ đầy những miếng
bánh và cá còn thừa lại.
44 Vả, số những kẻ đã ăn chừng năm ngàn người.
45 Rồi Ngài liền giục môn đồ vào thuyền, qua bờ bên kia
trước mình, hướng đến thành Bết-sai-đa, trong khi Ngài
cho dân chúng về.
46 Ngài lìa khỏi chúng rồi, thì lên núi mà cầu nguyện.
47 Đến tối, chiếc thuyền đang ở giữa biển, còn Ngài thì ở
một mình trên đất.

48 Ngài thấy môn đồ chèo khó nhọc lắm, vì gió ngược. Lối
canh tư đêm ấy, Ngài đi bộ trên biển mà đến cùng môn đồ;
và muốn đi trước.
49 Môn đồ thấy Ngài đi bộ trên mặt biển ngỡ là ma, nên
la lên;
50 vì ai nấy đều thấy Ngài và sợ hoảng. nhưng Ngài liền
nói chuyện với môn đồ và phán rằng: Hãy yên lòng, ta đây
đừng sợ chi.
51 Ngài bèn bước lên thuyền với môn đồ, thì gió lặng.
Môn đồ càng lấy làm lạ hơn nữa;
52 vì chẳng hiểu phép lạ về mấy cái bánh, bởi lòng cứng
cỏi.
53 Khi Ngài và môn đồ đã qua khỏi biển, đến xứ Ghê-nê-
xa-rết, thì ghé thuyền vào bờ.
54 Vừa ở trong thuyền bước ra, có dân chúng nhận biết
Ngài,
55 chạy khắp cả miền đó, khiêng những người đau nằm
trên giường, hễ nghe Ngài ở đâu thì đem đến đó.
56 Ngài đến nơi nào, hoặc làng, thành, hay chốn nhà quê,
người ta đem người đau để tại các chợ, và xin Ngài cho phép
mình ít nữa được rờ đến trôn áo Ngài; những kẻ đã rờ đều
được lành bịnh cả.

7

1 Bấy giờ các người Pha-ri-si và mấy thầy thông giáo từ
thành Giê-ru-sa-lem đến, nhóm lại cùng Đức Chúa Jêsus,
2 thấy một vài môn đồ Ngài dùng tay chưa tinh sạch mà
ăn, nghĩa là không rửa tay.
3 Vả, người Pha-ri-si và người Giu-đa thường giữ lời truyền
khẩu của người xưa, nếu không rửa tay cẩn thận thì không
ăn;
4 khi họ ở chợ về, nếu không rửa cũng không ăn. Họ lại
còn theo lời truyền khẩu mà giữ nhiều sự khác nữa, như
rửa chén và bình bằng đất hoặc bằng đồng.
5 Vậy, các người Pha-ri-si và các thầy thông giáo hỏi Ngài
rằng: Sao môn đồ thầy không giữ lời truyền khẩu của người
xưa, dùng tay chưa tinh sạch mà ăn như vậy?
6 Ngài đáp rằng: Hỡi kẻ giả hình, Ê-sai đã nói tiên tri về
việc các ngươi phải lắm, như có chép rằng: Dân nầy lấy
môi miếng tôn kính ta; Nhưng lòng chúng nó xa ta lắm.
7 Sự chúng nó thờ lạy ta là vô ích, Vì chúng nó dạy theo
những điều răn mà chỉ bởi người ta đặt ra.
8 Các ngươi bỏ điều răn của Đức Chúa Trời, mà giữ lời
truyền khẩu của loài người!

9 Ngài cũng phán cùng họ rằng: Các ngươi bỏ hẳn điều
răn của Đức Chúa Trời, đặng giữ theo lời truyền khẩu của
mình.
10 Vì Môi-se có nói: Hãy tôn kính cha mẹ ngươi; lại nói:
Ai rủa sả cha mẹ, thì phải bị giết.
11 Nhưng các ngươi nói rằng: Nếu ai nói với cha hay mẹ
mình rằng: Mọi điều tôi sẽ giúp cha mẹ được, thì đã là
co-ban (nghĩa là sự dâng cho Đức Chúa Trời),
12 vậy người ấy không được phép giúp cha mẹ mình sự
gì nữa;
13 dường ấy, các ngươi lấy lời truyền khẩu mình lập ra
mà bỏ mất lời Đức Chúa Trời. Các ngươi còn làm nhiều
việc khác nữa giống như vậy.
14 Bấy giờ, Ngài lại kêu đoàn dân mà phán rằng: Các
ngươi ai nấy hãy nghe ta và hiểu:
15 Chẳng sự gì từ ngoài người vào trong cơ thể làm dơ dáy
người được; nhưng sự gì từ trong người ra, đó là sự làm dơ
dáy người.
16 Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe.
17 Khi Ngài vào trong nhà, cách xa đoàn dân rồi, môn đồ
hỏi Ngài về lời thí dụ ấy.
18 Ngài phán rằng: Vậy chớ các ngươi cũng không có trí
khôn sao? Chưa hiểu chẳng có sự gì ở ngoài vào trong người
mà làm dơ dáy người được sao?
19 Vả, sự đó không vào lòng người, nhưng vào bụng, rồi
bị bỏ ra nơi kín đáo, như vậy làm cho mọi đồ ăn được sạch.
20 Vậy, Ngài phán: Hễ sự gì từ người ra, đó là sự làm dơ
dáy người!
21 Vì thật là tự trong, tự lòng người mà ra những ác tưởng,
sự dâm dục, trộm cướp, giết người,
22 tà dâm, tham lam, hung ác, gian dối, hoang đàng, con
mắt ganh đố, lộng ngôn, kiêu ngạo, điên cuồng.
23 Hết thảy những điều xấu ấy ra từ trong lòng thì làm
cho dơ dáy người.
24 Đoạn, Ngài từ đó đi đến bờ cõi thành Ty-rơ và thành Si-
đôn. Ngài vào một cái nhà, không muốn cho ai biết mình,
song không thể ẩn được.
25 Vì có một người đàn bà, con gái người bị tà ma ám, đã
nghe nói về Ngài, tức thì vào gieo mình dưới chân Ngài.
26 Đàn bà ấy là người Gờ-réc, dân Sy-rô-phê-ni-xi. Người
xin Ngài đuổi quỉ ra khỏi con gái mình.
27 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy để con cái
ăn no nê trước đã; vì không lẽ lấy bánh của con cái quăng

cho chó.
28 Song người đáp lại rằng: Lạy Chúa, hẳn vậy rồi; nhưng
mà chó dưới bàn ăn mấy miếng bánh vụn của con cái.
29 Ngài bèn phán: Hãy đi, vì lời ấy, quỉ đã ra khỏi con gái
ngươi rồi.
30 Khi người trở về nhà, thấy đứa trẻ nằm trên giường,
và quỉ đã bị đuổi khỏi.
31 Đức Chúa Jêsus lìa bờ cõi thành Ty-rơ, qua thành Si-đôn
và trải địa phận Dê-ca-bô-lơ, đến biển Ga-li-lê.
32 Người ta đem một người điếc và ngọng đến cùng Ngài,
xin Ngài đặt tay trên người.
33 Ngài đem riêng người ra, cách xa đám đông, rồi để
ngón tay vào lỗ tai người, và thấm nước miếng xức lưỡi
người.
34 Đoạn Ngài ngửa mặt lên trời, thở ra mà phán cùng
người rằng: Eùp-pha-ta! nghĩa là: Hãy mở ra!
35 Tức thì tai được mở ra, lưỡi được thong thả, người nói
rõ ràng.
36 Đức Chúa Jêsus cấm chúng chớ nói điều đó cùng ai;
song Ngài càng cấm người ta lại càng nói đến nữa.
37 Chúng lại lấy làm lạ quá đỗi mà rằng: Ngài làm mọi
việc được tốt lành: khiến kẻ điếc nghe, kẻ câm nói vậy!

8

1 Những ngày đó, lại có một đoàn dân đông theo Đức
Chúa Jêsus. Vì chúng không có chi ăn, nên Ngài kêu các
môn đồ mà phán rằng:
2 Ta thương xót đoàn dân nầy: vì đã ba ngày nay, không
rời bỏ ta, và chẳng có gì ăn.
3 Nếu ta truyền cho nhịn đói trở về nơi họ ở, dọc đường
chắc sẽ kém sức, vì có mấy người đã đến từ nơi xa.
4 Môn đồ thưa rằng: Có thể kiếm bánh đâu được trong
đồng vắng nầy cho chúng ăn no ư?
5 Ngài hỏi: Các ngươi có bao nhiêu bánh? Thưa: Có bảy
cái.
6 Ngài bèn biểu đoàn dân ngồi xuống đất; đoạn lấy bảy
cái bánh, tạ ơn, rồi bẻ ra trao cho môn đồ để phân phát,
thì môn đồ phân phát cho đoàn dân.
7 Môn đồ cũng có mấy con cá nhỏ; Đức Chúa Jêsus tạ ơn
rồi, cũng khiến đem phân phát như vậy.
8 Ai nấy ăn no nê; rồi người ta thâu được bảy giỏ những
miếng thừa.
9 Vả, những người ăn đó ước chừng bốn ngàn người. Đức
Chúa Jêsus cho chúng về;

10 rồi liền vào thuyền với môn đồ, sang xứ Đa-ma-nu-tha.
11 Có mấy người Pha-ri-si đến đó, cãi lẽ với Ngài, muốn
thử Ngài, thì xin một dấu lạ từ trên trời.
12 Đức Chúa Jêsus than thở trong lòng mà rằng: Làm sao
dòng dõi nầy xin dấu lạ? Quả thật, ta nói cùng các ngươi,
họ chẳng được ban cho một dấu lạ nào.
13 Ngài bèn bỏ họ, trở vào thuyền mà qua bờ bên kia.
14 Vả, môn đồ quên đem bánh theo, trong thuyền chỉ có
một cái bánh mà thôi.
15 Ngài răn môn đồ rằng: Hãy giữ mình cẩn thận về men
người Pha-ri-si, và men đãng Hê-rốt.
16 Môn-đồ nói cùng nhau rằng: Aáy là vì chúng ta không
có bánh.
17 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết điều đó, thì phán rằng: Sao
các ngươi nói cùng nhau rằng đó là tại các ngươi không có
bánh? Chớ các ngươi còn chưa nghe, chưa hiểu sao? Các
ngươi có lòng cứng cỏi luôn ư?
18 Các ngươi có mắt mà sao không thấy? Có tai mà sao
không nghe? Các ngươi lại không nhớ hay sao?
19 Khi ta bẻ năm cái bánh cho năm ngàn người, các ngươi
thâu được mấy giỏ đầy bánh vụn? Thưa: Mười hai giỏ.
20 Còn khi ta bẻ bảy cái bánh cho bốn ngàn người, các
ngươi thâu được mấy giỏ đầy bánh vụn? Thưa: Bảy giỏ.
21 Ngài phán: Các ngươi còn chưa hiểu sao?
22 Kế đó, Đức Chúa Jêsus và môn đồ đi đến làng Bết-sai-
đa. Người ta đem cho Ngài một người mù và cầu xin Ngài
rờ đến người.
23 Ngài bèn nắm tay người mù, dắt ra ngoài làng, thấm
nước miếng trên mắt người, đặt tay trên người, và hỏi, có
thấy chi không?
24 Người mù ngó lên rồi thưa rằng: Tôi thấy người ta, và
nhìn họ đi giống như cây.
25 Rồi Đức Chúa Jêsus lại đặt tay trên mắt người; người
nhìn xem, được sáng mắt, thấy rõ ràng cả thảy.
26 Đức Chúa Jêsus khiến người về nhà, và truyền rằng:
Đừng trở vào trong làng.
27 Đức Chúa Jêsus đi khỏi đó với môn đồ mình, đến trong
các làng gần thành Sê-sa-rê Phi-líp. Dọc đường, Ngài hỏi
môn đồ rằng: Người ta nói ta là ai?
28 Thưa rằng: Kẻ thì nói là Giăng Báp-tít; người thì nói là
Ê-li; kẻ khác thì nói là một trong các đấng tiên tri.
29 Ngài hỏi: Nhưng các ngươi thì nói ta là ai? Phi-e-rơ
thưa rằng: Thầy là Đấng Christ.

30 Đức Chúa Jêsus bèn cấm ngặt môn đồ chớ nói sự mình
cùng ai hết.
31 Bấy giờ, Ngài khởi sự dạy môn đồ rằng Con người phải
chịu khổ nhiều, phải bị các trưởng lão, các thầy tế lễ cả,
và các thầy thông giáo loại ra, phải chịu giết, sau ba ngày
phải sống lại.
32 Ngài nói tỏ tường điều đó với môn đồ. Phi-e-rơ đem
Ngài riêng ra, mà can gián Ngài.
33 Nhưng Đức Chúa Jêsus xây lại ngó môn đồ, và quở Phi-
e-rơ rằng: Hỡi quỉ Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta; vì ngươi
chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc
người ta.
34 Đoạn, Ngài kêu dân chúng và môn đồ, mà phán rằng:
Nếu ai muốn theo ta, phải liều mình, vác thập tự giá mình
mà theo ta.
35 Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; còn ai vì cớ
ta và đạo Tin Lành mà mất sự sống, thì sẽ cứu.
36 Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình,
thì có ích gì?
37 Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn mình ư?
38 Vì giữa dòng dõi gian dâm tội lỗi nầy, hễ ai hổ thẹn
về ta và đạo ta, thì Con người sẽ hổ thẹn về kẻ ấy, khi ngự
trong sự vinh hiển của Cha Ngài mà đến với các thiên sứ
thánh.

9

1 Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Quả thật, ta nói cùng
các ngươi, trong những người đứng đây, có mấy kẻ chẳng
chết trước khi chưa thấy nước Đức Chúa Trời lấy quyền
phép mà đến.
2 Khỏi sáu ngày, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ, và
Giăng đi tẻ với Ngài lên núi cao; và Ngài hóa hình trước
mặt ba người.
3 Aùo xống Ngài trở nên sáng rực và trắng tinh chói lòa,
đến nỗi chẳng có thợ phiếu nào ở thế gian phiếu được trắng
như vậy.
4 Ê-li và Môi-se hiện ra, nói chuyện cùng Đức Chúa Jêsus.
5 Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng:
Lạy thầy, chúng ta ở đây tốt lắm; hãy đóng ba trại, một cái
cho thầy, một cái cho Môi-se, và một cái cho Ê-li.
6 Vì Phi-e-rơ không biết mình nói chi, tại cả ba đều sợ hãi.
7 Lại có một đám mây bao phủ lấy; và từ đám mây có
tiếng phán rằng: Người nầy là Con rất yêu dấu của ta, hãy
vâng nghe người.

8 Thình lình, các môn đồ ngó quanh quất, chẳng thấy ai
nữa, chỉ còn một mình Đức Chúa Jêsus ở với mình mà thôi.
9 Khi từ trên núi xuống, Ngài cấm môn đồ đừng nói lại
với ai những điều mình đã thấy, cho đến chừng nào Con
người từ kẻ chết sống lại.
10 Vậy, môn đồ ghi nhớ lời ấy, và hỏi nhau sự từ kẻ chết
sống lại là gì.
11 Lại hỏi Ngài rằng: Sao các thầy thông giáo nói rằng:
Ê-li phải đến trước?
12 Ngài đáp rằng: Thật Ê-li phải đến trước sửa lại mọi
việc. Vậy thì sao có chép về Con người rằng Ngài phải chịu
khổ nhiều và bị khinh dể ư?
13 Vả, ta nói cùng các ngươi, Ê-li đã đến rồi, người ta đãi
người theo ý muốn mình, y như lời đã chép về việc người
vậy.
14 Đức Chúa Jêsus với ba người đến cùng các môn đồ
khác, thì thấy đoàn dân rất đông vây chung quanh, và mấy
thầy thông giáo đang cãi lẽ với các môn đồ ấy.
15 Cả đoàn dân nầy vừa thấy Ngài, liền lấy làm lạ, thảy
đều chạy đến chào Ngài.
16 Ngài bèn hỏi rằng: Các ngươi cãi lẽ với môn đồ về việc
gì?
17 Một người trong đám đông thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã
đem con trai tôi tới cho thầy; nó bị quỉ câm ám,
18 không cứ chỗ nào quỉ ám vào thì làm cho nổi kinh
phong, sôi bọt mồm, nghiến răng, rồi nó mòn mỏi đi; tôi
đã xin môn đồ thầy đuổi quỉ ấy, song đuổi không được.
19 Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng: Hỡi dòng dõi chẳng tin
kia, ta sẽ ở cùng các ngươi cho đến chừng nào? Ta sẽ chịu
các ngươi cho đến khi nào? Hãy đem con đến cho ta.
20 Chúng bèn đem đứa trẻ cho Ngài. Đứa trẻ vừa thấy
Đức Chúa Jêsus, tức thì quỉ vật mạnh nó, nó ngã xuống
đất, rồi lăn lóc sôi bọt miếng ra.
21 Đức Chúa Jêsus hỏi cha nó rằng: Điều đó xảy đến cho
nó đã bao lâu? Người cha thưa rằng: Từ khi nó còn nhỏ.
22 Quỉ đã lắm phen quăng nó trong lửa và dưới nước, để
giết nó đi; nhưng nếu thầy làm được việc gì, xin thương
xót chúng tôi và giúp cho!
23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao ngươi nói: Nếu thầy làm
được? Kẻ nào tin thì mọi việc đều được cả.
24 Tức thì cha đứa trẻ la lên rằng: Tôi tin; xin Chúa giúp
đỡ trong sự không tin của tôi!

25 Khi Đức Chúa Jêsus thấy dân chúng chạy đến đông, thì
Ngài quở trách tà ma và phán cùng nó rằng: Hỡi quỉ câm
và điếc, ta biểu mầy phải ra khỏi đứa trẻ nầy, đừng ám nó
nữa.
26 Quỉ bèn la lớn tiếng lên, vật đứa trẻ mạnh lắm mà ra
khỏi; đứa trẻ trở như chết vậy, nên nỗi nhiều người nói
rằng: Nó chết rồi.
27 Nhưng Đức Chúa Jêsus nắm tay nó, nâng lên; thì nó
đứng dậy.
28 Khi Đức Chúa Jêsus vào nhà rồi, môn đồ hỏi riêng Ngài
rằng: Sao chúng tôi đuổi quỉ ấy không được?
29 Ngài đáp rằng: Nếu không cầu nguyện, thì chẳng ai
đuổi thứ quỉ ấy ra được.
30 Đoạn, đi khỏi đó, trải qua xứ Ga-li-lê, Đức Chúa Jêsus
không muốn cho ai biết.
31 Vì Ngài dạy các môn đồ rằng: Con người sẽ bị nộp trong
tay người ta, họ sẽ giết đi; Ngài bị giết đã ba ngày rồi, thì
sẽ sống lại.
32 Nhưng môn đồ không hiểu lời ấy, lại sợ không dám hỏi
Ngài.
33 Đến thành Ca-bê-na-um, đang ở trong nhà, Ngài hỏi
môn đồ rằng: Lúc đi đường, các ngươi nói chi với nhau?
34 Môn đồ đều làm thinh; vì dọc đường đã cãi nhau cho
biết ai là lớn hơn trong bọn mình.
35 Ngài bèn ngồi, kêu mười hai sứ đồ mà phán rằng: Nếu
ai muốn làm đầu, thì phải làm rốt hết và làm tôi tớ mọi
người.
36 Đoạn, Ngài bắt một đứa trẻ để ở giữa môn đồ; rồi ẵm
nó trong tay, mà phán rằng:
37 Hễ ai vì danh ta tiếp một đứa trong những đứa trẻ nầy,
tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, thì chẳng phải tiếp ta, bèn là
tiếp Đấng đã sai ta vậy.
38 Giăng thưa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi từng
thấy có người lấy danh thầy mà trừ quỉ, thì chúng tôi đã
cấm, vì họ không theo chúng ta.
39 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đừng cấm làm chi; vì
chẳng ai cùng trong một lúc, vừa nhân danh ta làm phép
lạ, vừa nói xấu ta được.
40 Hễ ai không nghịch cùng ta là thuộc về ta.
41 Còn ai nhân danh ta mà cho các ngươi một chén nước,
vì các ngươi thuộc về Đấng Christ, quả thật, ta nói cùng
các ngươi, người ấy sẽ không mất phần thưởng mình đâu.

42 Nhưng hễ ai làm cho một đứa trong những đứa nhỏ
nầy đã tin, phải sa vào tội lỗi, thì thà buộc cối đá lớn vào
cổ nó mà bỏ xuống biển còn hơn.
43 Nếu tay ngươi làm cho ngươi phạm tội, hãy chặt nó đi;
thà rằng một tay mà vào sự sống, còn hơn đủ hai tay mà
sa xuống địa ngục, trong lửa chẳng hề tắt.
44 Đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết, và là nơi
lửa chẳng hề tắt.
45 Lại nếu chân ngươi làm cho ngươi phạm tội, hãy chặt
nó đi; thà rằng què chân mà vào sự sống, còn hơn đủ hai
chân mà bị quăng vào địa ngục.
46 Đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết, và là nơi
lửa chẳng hề tắt.
47 Còn nếu mắt ngươi làm cho ngươi phạm tội, hãy móc
nó đi; thà rằng chỉ một mắt mà vào nước Đức Chúa Trời,
còn hơn đủ hai mắt mà bị quăng vào địa ngục,
48 đó là nơi sâu bọ của chúng nó chẳng hề chết và là nơi
lửa chẳng hề tắt.
49 Vì mỗi người sẽ bị muối bằng lửa.
50 Muối là vật tốt, nhưng nếu muối mất mặn đi, thì lấy
chi làm cho mặn lại được? 9-51 Các ngươi phải có muối
trong lòng mình, lại phải hòa thuận cùng nhau.

10

1 Đức Chúa Jêsus từ đó mà đi, qua bờ cõi xứ Giu-đê, bên
kia sông Giô-đanh. Đoàn dân đông lại nhóm họp cùng Ngài,
Ngài dạy dỗ chúng y như lệ thường.
2 Các người Pha-ri-si bèn đến gần hỏi để thử Ngài rằng:
Người nam có phép để vợ mình chăng?
3 Ngài trả lời rằng: Vậy chớ Môi-se dạy các ngươi điều
chi?
4 Họ thưa rằng: Môi-se có cho phép viết tờ để và cho
phép để vợ.
5 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Aáy vì cớ lòng các ngươi
cứng cỏi, nên người đã truyền mạng nầy cho.
6 Nhưng từ lúc đầu sáng thế, Đức Chúa Trời làm ra một
người nam và một người nữ.
7 Vì cớ đó, người nam lìa cha mẹ mình mà dính díu với
vợ;
8 và hai người cùng nên một thịt mà thôi. Như thế, vợ
chồng chẳng phải là hai nữa, mà chỉ một thịt.
9 Vậy, người ta không nên phân rẽ những kẻ mà Đức Chúa
Trời đã phối hiệp.

10 Khi ở trong nhà, môn đồ lại hỏi Ngài về việc ấy;
11 Ngài phán rằng: Ai để vợ mình mà cưới vợ khác, thì
phạm tội tà dâm với người;
12 còn nếu người đàn bà bỏ chồng mình mà lấy chồng
khác, thì cũng phạm tội tà dâm.
13 Người ta đem những con trẻ đến cùng Ngài, đặng Ngài
rờ chúng nó; nhưng môn đồ trách những kẻ đem đến.
14 Đức Chúa Jêsus thấy vậy, bèn giận mà phán cùng môn
đồ rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng cấm chúng nó;
vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những kẻ giống như con
trẻ ấy.
15 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai chẳng nhận lấy
nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì chẳng được vào
đó bao giờ.
16 Ngài lại bồng những đứa trẻ ấy, đặt tay trên chúng nó
mà chúc phước cho.
17 Ngài đang ra đi, có một người chạy lại, quì trước mặt
Ngài, mà hỏi rằng: Thưa thầy nhân lành, tôi phải làm chi
cho được hưởng sự sống đời đời?
18 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Sao ngươi gọi ta là nhân
lành? Chỉ có một Đấng nhân lành, là Đức Chúa Trời.
19 Ngươi biết các điều răn: Đừng phạm tội tà dâm; đừng
giết người; đừng trộm cướp; đừng làm chứng dối; đừng
làm gian; hãy hiếu kính cha mẹ.
20 Người thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã giữ mọi điều đó từ
khi còn nhỏ.
21 Đức Chúa Jêsus ngó người mà yêu, nên phán rằng:
Nhưng ngươi còn thiếu một điều. Hãy đi, bán hết gia tài
mình, đem thí cho kẻ nghèo khổ, chắc sẽ được của báu ở
trên trời, rồi hãy đến mà theo ta.
22 Song nét mặt người nầy rầu rĩ về lời đó, đi ra rất buồn
bã, vì có nhiều của lắm.
23 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus ngó xung quanh mình, mà phán
cùng môn đồ rằng: Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời khó
là dường nào!
24 Môn đồ lấy mấy lời đó làm lạ. Nhưng Đức Chúa Jêsus
lại phán rằng: Hỡi các con, những kẻ cậy sự giàu có vào
nước Đức Chúa Trời khó là dường nào!
25 Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào
nước Đức Chúa Trời.
26 Môn đồ lại càng lấy làm lạ, nói cùng nhau rằng: Vậy
thì ai được cứu?
27 Đức Chúa Jêsus ngó môn đồ mà rằng: Sự đó loài người
không thể làm được, nhưng Đức Chúa Trời thì chẳng thế;

vì Đức Chúa Trời làm mọi sự được cả.
28 Phi-e-rơ liền thưa cùng Ngài rằng: Nầy, chúng tôi đã
bỏ hết mà đi theo thầy.
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các
ngươi chẳng một người nào vì ta và Tin Lành từ bỏ nhà
cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất ruộng,
30 mà chẳng lãnh được đang bây giờ, trong đời nầy, trăm
lần hơn về những nhà cửa, anh em, chị em, mẹ con, đất
ruộng, với sự bắt bớ, và sự sống đời đời trong đời sau.
31 Nhưng có nhiều kẻ đầu sẽ nên rốt; có kẻ rốt sẽ nên
đầu.
32 Đức Jêsus và môn đồ đang đi đường lên thành Giê-ru-
sa-lem, Ngài thì đi trước; các môn đồ thất kinh, và những
người đi theo đều sợ hãi. Ngài lại kèm mười hai sứ đồ đi
cùng mình mà phán về những việc phải xảy đến cho mình,
rằng:
33 Nầy, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, Con người sẽ bị
nộp cho các thầy tế lễ cả cùng các thầy thông giáo; họ sẽ
định Ngài phải bị tử hình và giao Ngài cho dân ngoại.
34 Người ta sẽ nhạo báng Ngài, nhổ trên Ngài, đánh đập
Ngài mà giết đi; sau ba ngày, Ngài sẽ sống lại.
35 Bấy giờ, Gia-cơ và Giăng, hai con trai Xê-bê-đê, đến
gần Ngài mà thưa rằng: Lạy thầy, chúng tôi muốn thầy
làm thành điều chúng tôi sẽ xin.
36 Ngài hỏi rằng: Các ngươi muốn ta làm chi cho?
37 Thưa rằng: Khi thầy được vinh hiển, xin cho chúng tôi
một đứa ngồi bên hữu, một đứa bên tả.
38 Nhưng Đức Jêsus phán rằng: Các ngươi không biết
điều mình xin. Các ngươi có uống được chén ta uống, và
chịu được phép báp-tem ta chịu chăng?
39 Thưa rằng: Được. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Các
ngươi sẽ uống chén ta uống, và sẽ chịu phép báp-tem ta
chịu;
40 nhưng chí như ngồi bên hữu và bên tả ta thì không
phải tự ta cho được: ấy là thuộc về người nào mà điều đó
đã dành cho.
41 Mười sứ đồ kia nghe sự xin đó, thì giận Gia-cơ và Giăng.
42 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ mà phán rằng: Các ngươi
biết những người được tôn làm đầu cai trị các dân ngoại,
thì bắt dân phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy quyền
thế trị dân.
43 Song trong các ngươi không như vậy; trái lại hễ ai
muốn làm lớn trong các ngươi, thì sẽ làm đầy tớ;

44 còn ai trong các ngươi muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi
mọi mọi người.
45 Vì Con người đã đến không phải để người ta hầu việc
mình, song để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm
giá chuộc cho nhiều người.
46 Kế đó, Đức Chúa Jêsus và môn đồ đến thành Giê-ri-cô.
Ngài và môn đồ cùng một đoàn dân đông đang từ đó lại đi,
thì có một người ăn mày mù tên là Ba-ti-mê, con trai của
Ti-mê, ngồi bên đường.
47 Vì đã nghe nói ấy là Đức Chúa Jêsus, người Na-xa-rét,
người vùng la lên mà rằng: Hỡi Đức Chúa Jêsus, con vua
Đa-vít, xin thương tôi cùng!
48 Có nhiều kẻ rầy người, biểu nín đi; song người lại kêu
lớn hơn nữa rằng: Hỡi con vua Đa-vít, xin thương tôi cùng!
49 Đức Chúa Jêsus dừng lại, phán rằng: Hãy kêu người
đến. Chúng kêu người mù đến, mà nói rằng: Hãy vững
lòng, đứng dậy, Ngài gọi ngươi.
50 Người mù bỏ áo ngoài, bước tới đến cùng Đức Chúa
Jêsus.
51 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán rằng: Ngươi muốn
ta làm chi cho ngươi? Người mù thưa rằng: Lạy thầy, xin
cho tôi được sáng mắt.
52 Đức Chúa Jêsus phán: Đi đi, đức tin ngươi đã chữa
lành ngươi rồi. (10-53) Tức thì người mù được sáng mắt,
và đi theo Đức Chúa Jêsus trên đường.

11

1 Khi tới gần thành Giê-ru-sa-lem, bên làng Bê-pha-giê
và làng Bê-tha-ni, ngang núi ô-li-ve, Đức Chúa Jêsus sai
hai môn đồ đi,
2 và phán rằng: Hãy đi đến làng ngay trước mặt các
ngươi; vừa khi vào đó, thấy một con lừa con đang buộc,
chưa có ai cỡi; hãy mở nó ra, dắt về cho ta.
3 Hoặc có ai hỏi các ngươi rằng: Vì sao làm điều đó? hãy
đáp lại: Chúa cần dùng nó, tức thì họ sẽ cho dắt lừa về đây.
4 Hai người đi, thì thấy lừa con đang buộc ở ngoài trước
cửa, chỗ đường quẹo, bèn mở ra.
5 Có mấy kẻ trong những người ở đó hỏi rằng: Các ngươi
mở lừa con đó làm chi?
6 Hai người trả lời theo Đức Chúa Jêsus đã dặn; thì họ để
cho đi.
7 Hai người dắt lừa con về cho Đức Chúa Jêsus, lấy áo
mình trải trên nó; rồi Ngài cỡi lên.

8 Nhiều người trải áo mình trên đường; lại có kẻ rải nhánh
cây chặt trong đồng ruộng.
9 Người đi trước kẻ theo sau đều la lên rằng: Hô-sa-na!
Đáng khen ngợi cho Đấng nhân danh Chúa mà đến!
10 Phước cho nước đến, là nước vua Đa-vít, tổ phụ chúng
ta! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao!
11 Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ru-sa-lem, đến nơi đền
thờ; đoạn, liếc mắt xem mọi sự chung quanh, thì trời đã
tối, Ngài bèn ra, đặng đi tới làng Bê-tha-ni với mười hai sứ
đồ.
12 Sáng ngày, khi đã lìa làng Bê-tha-ni rồi, thì Ngài đói.
13 Vừa thấy đàng xa một cây vả có lá, Ngài đến đó xem
hoặc có chi chăng; song, tới gần rồi, chỉ thấy có lá mà thôi,
vì bấy giờ không phải mùa vả.
14 Ngài bèn cất tiếng phán cùng cây vả rằng: Chẳng hề
có ai ăn trái của mầy nữa! Các môn đồ đều nghe lời ấy.
15 Đoạn, đến thành Giê-ru-sa-lem; Đức Chúa Jêsus vào
đền thờ, đuổi những kẻ buôn bán ở đó, lại lật đổ bàn những
người đổi bạc, và ghế những kẻ bán bò câu.
16 Ngài cấm không cho ai được đem đồ gì đi ngang qua
đền thờ.
17 Rồi Ngài dạy dỗ chúng mà rằng: há chẳng có lời chép:
Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu nguyện của muôn dân hay sao?
Nhưng các ngươi đã làm thành cái hang trộm cướp.
18 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo nghe mấy lời,
bèn kiếm cách diệt Ngài; vì họ sợ Ngài, tại cả đoàn dân cảm
động sự dạy dỗ của Ngài lắm.
19 Đến chiều, Ngài và môn đồ ra khỏi thành.
20 Sáng hôm sau, khi đi ngang qua, thấy cây vả đã khô
cho tới rễ;
21 bấy giờ Phi-e-rơ nhớ lại chuyện đã qua, thưa cùng Ngài
rằng: Thầy, coi kìa! Cây vả thầy đã rủa nay khô đi rồi.
22 Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Hãy có đức tin
đến Đức Chúa Trời.
23 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai sẽ biểu hòn núi nầy
rằng: Phải cất mình lên, và quăng xuống biển, nếu người
chẳng nghi ngại trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ
ứng nghiệm, thì điều đó sẽ thành cho.
24 Bởi vậy ta nói cùng các ngươi: Mọi điều các ngươi xin
trong lúc cầu nguyện, hãy tin đã được, tất điều đó sẽ ban
cho các ngươi.
25 Khi các ngươi đứng cầu nguyện, nếu có sự gì bất bình
cùng ai, thì hãy tha thứ, để Cha các ngươi ở trên trời cũng

tha lỗi cho các ngươi.
26 Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các ngươi
ở trên trời cũng sẽ không tha lỗi cho các ngươi.
27 Chúa và môn đồ trở lại thành Giê-ru-sa-lem. Ngài đang
đi dạo trong đền thờ, thì các thầy tế lễ cả, các thầy thông
giáo, và các trưởng lão tới gần Ngài,
28 mà hỏi rằng: Thầy lấy quyền phép nào làm những điều
nầy, hoặc ai đã cho thầy quyền phép làm những điều ấy?
29 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta cũng hỏi các ngươi một
câu; hãy trả lời cho ta, thì ta sẽ nói cho các ngươi biết ta
làm những điều đó bởi quyền phép nào.
30 Phép báp-tem của Giăng đến bởi trên trời hay là bởi
người ta? Hãy trả lời cho ta đi.
31 Vả, họ bàn với nhau như vầy: Nếu chúng ta nói: Bởi
trên trời, thì người sẽ nói rằng: Vậy, sao các ngươi không
tin lời Giăng?
32 Bằng chúng ta nói trái lại: Bởi người ta? Họ sợ dân
chúng, vì ai nấy đều tin Giăng thật là Đấng tiên tri.
33 Nên họ thưa lại cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi
không biết. Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Ta
cũng không nói cho các ngươi biết ta nhờ quyền phép nào
mà làm những điều nầy.

12

1 Đức Chúa Jêsus khởi phán thí dụ cùng họ rằng: Một
người kia trồng vườn nho, rào chung quanh, ở trong đào
một cái hầm ép rượu, và dựng một cái tháp; đoạn cho mấy
người làm nghề trồng nho thuê, mà lìa bổn xứ.
2 Tới mùa, chủ vườn sai một đầy tớ đến cùng bọn trồng
nho, đặng thâu lấy phần hoa lợi vườn nho nơi tay họ.
3 Nhưng họ bắt đầy tớ mà đánh rồi đuổi về tay không.
4 Người lại sai một đầy tớ khác đến; nhưng họ đánh đầu
nó và chưởi rủa nữa.
5 Người còn sai đứa khác đến, thì họ giết đi; lại sai nhiều
đứa khác nữa, đứa thì bị họ đánh, đứa thì bị họ giết.
6 Chủ vườn còn đứa con trai một rất yêu dấu, bèn sai đi
lần cuối cùng mà nói rằng: Chúng nó sẽ kính vì con ta!
7 Nhưng bọn trồng nho đó bàn với nhau rằng: Thằng
nầy là con kế tự; hè, ta hãy giết nó, thì phần gia tài nó sẽ
về chúng ta.
8 Họ bắt con trai ấy giết đi, ném ra ngoài vườn nho.
9 Vậy thì chủ vườn nho sẽ làm thế nào? Người sẽ đến giết
bọn trồng nho đó, rồi lấy vườn nho lại mà cho người khác.

10 Các ngươi há chưa đọc lời Kinh Thánh nầy: Hòn đá bị
thợ xây nhà bỏ ra, Đã trở nên đá góc nhà;
11 Aáy là công việc của Chúa, Và là việc rất lạ trước mắt
chúng ta, hay sao?
12 Những người đó bèn tìm cách bắt Ngài, vì biết rõ rằng
Ngài phán thí dụ ấy chỉ về mình; song sợ dân chúng, nên
bỏ Ngài mà đi.
13 Kế đó, họ sai mấy người thuộc về phe Pha-ri-si và đảng
Hê-rốt đến, để bắt lỗi Ngài trong lời nói.
14 Vậy, mấy người ấy đến, thưa Ngài rằng: Lạy thầy,
chúng tôi biết thầy là người thật, không lo sợ gì ai; vì thầy
không xem bề ngoài người ta, nhưng dạy đạo Đức Chúa
Trời theo mọi lẽ thật. Có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không?
Chúng tôi phải nộp hay là không nộp?
15 Nhưng Ngài biết sự giả hình của họ thì phán rằng: Các
ngươi thử ta làm chi? Hãy đem cho ta xem một đồng đơ-
ni-ê.
16 Họ đem cho Ngài một đồng, Ngài bèn phán rằng: Hình
và hiệu nầy của ai? Họ trả lời rằng: Của Sê-sa.
17 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vật chi của Sê-sa hãy trả
lại cho Sê-sa, còn vật chi của Đức Chúa Trời hãy trả lại cho
Đức Chúa Trời. Họ đều lấy làm lạ về Ngài.
18 Các người Sa-đu-sê, là những kẻ vẫn nói rằng không
có sự sống lại, đến gần mà hỏi Ngài rằng:
19 Thưa thầy, Môi-se đã ban cho chúng tôi luật nầy: Nếu
một người kia có anh em qua đời, để vợ lại, không con, thì
người kia phải lấy vợ góa đó đặng nối dòng dõi cho anh em
mình.
20 Vả, có bảy anh em. Người thứ nhất cưới vợ, rồi chết,
không có con.
21 Người thứ hai lấy vợ góa ấy, sau chết, cũng không có
con; rồi đến người thứ ba cũng vậy.
22 Trong bảy người, chẳng ai để con lại. Sau hết, người
đàn bà cũng chết.
23 Lúc sống lại, đàn bà đó là vợ ai trong bảy anh em? vì
hết thảy đều đã lấy người làm vợ.
24 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Há chẳng phải các ngươi
lầm, vì không biết Kinh Thánh, cũng không hiểu quyền
phép Đức Chúa Trời sao?
25 Vì đến lúc người ta từ kẻ chết sống lại, thì chẳng cưới
vợ, chẳng lấy chồng; nhưng các người sống lại đó ở như
thiên sứ trên trời vậy.
26 Còn về những người chết được sống lại, thì trong sách

Môi-se có chép lời Đức Chúa Trời phán cùng người trong
bụi gai rằng: Ta là Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Đức
Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, các ngươi
há chưa đọc đến sao?
27 Ngài chẳng phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, mà là
của kẻ sống! Thật các ngươi lầm to.
28 Bấy giờ, có một thầy thông giáo nghe Chúa và người
Sa-đu-sê biện luận với nhau, biết Đức Chúa Jêsus đã khéo
đáp, bèn đến gần hỏi Ngài rằng: Trong các điều răn, điều
nào là đầu hết?
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nầy là điều đầu nhất: Hỡi Y-
sơ-ra-ên, hãy nghe, Chúa, Đức Chúa Trời chúng ta, là Chúa
có một.
30 Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn, hết sức
mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.
31 Nầy là điều thứ hai: Ngươi phải yêu kẻ lân cận như
mình. Chẳng có điều răn nào lớn hơn hai điều đó.
32 Thầy thông giáo trả lời rằng: Thưa thầy, thầy nói phải,
hiệp lý lắm, thật Đức Chúa Trời là có một, ngoài Ngài chẳng
có Chúa nào khác nữa;
33 thật phải kính mến Chúa hết lòng, hết trí, hết sức và
yêu kẻ lân cận như mình, ấy là hơn mọi của lễ thiêu cùng
hết thảy các của lễ.
34 Đức Chúa Jêsus thấy người trả lời như người khôn, thì
phán rằng: Ngươi chẳng cách xa nước Đức Chúa Trời đâu.
Rồi không ai dám hỏi Ngài nữa.
35 Đức Chúa Jêsus đang dạy dỗ trong đền thờ, bèn cất
tiếng phán những lời nầy: Sao các thầy thông giáo nói
Đấng Christ là con Đa-vít?
36 Chính Đa-vít đã cảm Đức Thánh Linh mà nói rằng:
Chúa phán cùng Chúa tôi; Hãy ngồi bên hữu ta, Cho đến
chừng nào ta để kẻ thù nghịch ngươi làm bệ dưới chân
ngươi.
37 Vì chính Đa-vít xưng Ngài bằng Chúa, thì lẽ nào Ngài
là con vua ấy? Đoàn dân đông vui lòng mà nghe Ngài.
38 Trong lúc dạy dỗ, Ngài lại phán rằng: Hãy giữ mình
về các thầy thông giáo, là kẻ ưa mặc áo dài đi chơi, thích
người ta chào mình giữa chợ
39 muốn ngôi cao nhất trong các nhà hội cùng trong các
đám tiệc,
40 nuốt các nhà đàn bà góa, mà làm bộ đọc lời cầu nguyện
dài. Họ sẽ bị phạt càng nặng hơn nữa.
41 Đức Chúa Jêsus ngồi đối ngang cái rương đựng tiền

dâng, coi dân chúng bỏ tiền vào thể nào.
42 Có lắm người giàu bỏ nhiều tiền; cũng có một mụ góa
nghèo kia đến bỏ hai đồng tiền ăn một phần tư xu.
43 Ngài bèn kêu môn đồ mà phán rằng: Quả thật, ta nói
cùng các ngươi, mụ góa nghèo nầy đã bỏ tiền vào rương
nhiều hơn hết thảy những người đã bỏ vào.
44 Vì mọi kẻ khác lấy của dư mình bỏ vào, còn mụ nầy
nghèo cực lắm, đã bỏ hết của mình có, là hết của có để
nuôi mình.

13

1 Đức Chúa Jêsus vừa ra khỏi đền thờ, có một người môn
đồ thưa cùng Ngài rằng: Thưa thầy, hãy xem đá và các nhà
nầy là dường nào!
2 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi thấy các nhà lớn nầy
ư? Rồi ra sẽ không còn một hòn đá sót lại trên một hòn
khác nữa; cả thảy đều đổ xuống.
3 Ngài đang ngồi trên núi ô-li-ve, đối ngang đền thờ, thì
Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng và Anh-rê hỏi riêng Ngài rằng:
4 Xin thầy nói cho chúng tôi biết lúc nào các điều đó xảy
đến, và có điềm chi cho người ta biết các sự đó sẽ hoàn
thành?
5 Đức Chúa Jêsus khởi phán rằng: Hãy giữ mình kẻo có
ai lừa dối các ngươi chăng.
6 Có nhiều kẻ sẽ lấy danh ta mà đến, xưng rằng: Chính
ta là Đấng Christ! Họ sẽ dỗ dành nhiều người.
7 Khi các ngươi nghe nói về giặc và nghe tiếng đồn về
giặc, thì đừng bối rối: những sự ấy phải xảy đến; nhưng
chưa là cuối cùng.
8 Vì dân nầy sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ
nghịch cùng nước kia; cũng sẽ có động đất nhiều nơi, và
đói kém. Đó chỉ là đầu sự khốn khổ mà thôi.
9 Còn các ngươi, phải giữ mình; họ sẽ nộp các ngươi trước
tòa án; các ngươi sẽ bị đánh trong các nhà hội, và vì cớ ta,
sẽ đứng trước mặt các quan tổng đốc và các vua, để làm
chứng trước mặt họ.
10 Nhưng trước hết Tin Lành phải được giảng ra cho khắp
muôn dân đã.
11 Vả, khi họ điệu các ngươi đi nộp, chớ có ngại trước về
điều mình sẽ nói, nhưng đến giờ đó, hãy nói theo lời sẽ ban
cho; vì ấy không phải các ngươi nói, bèn là Đức Thánh Linh
vậy.

12 Bấy giờ, anh sẽ nộp em cho phải chết, cha sẽ nộp con;
con cái sẽ dấy lên nghịch cùng cha mẹ mình mà làm cho
phải chết.
13 Các ngươi sẽ bị mọi người ghen ghét vì danh ta; song
ai cứ bền lòng đến cuối cùng, người ấy sẽ được cứu.
14 Khi các ngươi sẽ xem thấy sự tàn nát gớm ghiếc lập ra
nơi không nên lập (ai đọc phải để ý), bấy giờ những kẻ ở
trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi;
15 ai ở trên mái nhà chớ xuống, và chớ vào trong nhà mà
chuyên bất luận vật gì;
16 ai ở ngoài đồng chớ trở về lấy áo xống mình.
17 Trong những ngày đó, khốn cho đàn bà có thai cùng
đàn bà cho con bú!
18 Hãy cầu nguyện cho điều đó chớ xảy ra lúc mùa đông.
19 Vì trong những ngày ấy có tai nạn, đến nỗi từ ban đầu
Đức Chúa Trời dựng nên trời đất cho đến bây giờ chưa hề
có như vậy, và về sau cũng sẽ chẳng hề có nữa.
20 Nếu Chúa chẳng giảm bớt các ngày ấy, thì không có
sanh vật nào được cứu; song vì cớ những kẻ Ngài đã chọn,
nên Ngài đã giảm bớt các ngày ấy.
21 Khi ấy, dầu có ai bảo các ngươi rằng: Kìa, Đấng Christ
ở đây, hay là Ngài ở đó, thì chớ tin.
22 Những christ giả, tiên tri giả sẽ nổi lên, làm những
dấu lạ phép lạ, nếu có thể được thì họ cũng dỗ dành chính
những người được chọn.
23 Hãy giữ lấy, ta đã nói trước cho các ngươi cả.
24 Trong những ngày ấy, sau k” tai nạn, mặt trời sẽ tối
tăm, mặt trăng chẳng chiếu sáng nữa,
25 các ngôi sao sẽ tự trên trời rớt xuống, và thế lực các
từng trời sẽ rúng động.
26 Bấy giờ người ta sẽ thấy Con người lấy đại quyền đại
vinh ngự đến trên đám mây;
27 Ngài sẽ sai các thiên sứ đặng nhóm những kẻ được
chọn ở bốn phương, từ đầu cùng đất cho đến đầu cùng
trời.
28 Hãy nghe lời thí dụ về cây vả. Vừa khi nhánh nó trở
nên non và nứt lộc, thì biết mùa hạ gần tới.
29 Cũng một lẽ ấy, khi các ngươi thấy các điều đó xảy đến,
hãy biết Con người đã tới gần, ở nơi cửa.
30 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, dòng dõi nầy chẳng
qua trước khi mọi sự kia xảy tới.
31 Trời đất sẽ qua đi, song lời ta không bao giờ qua đâu.

32 về ngày và giờ đó, chẳng ai biết chi hết, các thiên sứ
trên trời, hay là Con cũng chẳng biết nữa; song chỉ Cha mà
thôi.
33 Hãy giữ mình, tỉnh thức; vì các ngươi chẳng biết k” đó
đến khi nào.
34 Aáy cũng như một người kia đi đường xa, bỏ nhà, giao
cho đầy tớ mỗi đứa cai quản một việc, và cũng biểu đứa
canh cửa thức canh.
35 Vậy, các ngươi hãy thức canh, vì không biết chủ nhà
về lúc nào, hoặc chiều tối, nửa đêm, lúc gà gáy, hay là sớm
mai,
36 e cho người về thình lình, gặp các ngươi ngủ chăng.
37 Điều mà ta nói cùng các ngươi, ta cũng nói cho mọi
người: Hãy tỉnh thức!

14

1 Hai ngày trước lễ Vượt Qua và lễ ăn bánh không men,
các thầy tế lễ cả cùng các thầy thông giáo tìm mưu đặng
bắt Đức Chúa Jêsus và giết đi.
2 Vì họ nói rằng: Chẳng nên làm việc nầy trong này lễ,
sợ sanh sự xôn xao trong dân chúng.
3 Đức Chúa Jêsus ở tại làng Bê-tha-ni, trong nhà Si-môn
là kẻ phung. Ngài đang ngồi bàn ăn, có một người đàn bà
vào, đem một cái bình bằng ngọc, đựng đầy dầu cam tòng
thật rất quí giá, đập bể ra mà đổ dầu thơm trên đầu Đức
Chúa Jêsus.
4 Có vài người nổi giận nói cùng nhau rằng: Sao xài phí
dầu thơm ấy như vậy?
5 Vì có thể bán dầu đó được hơn ba trăm đơ-ni-ê, mà bố
thí cho kẻ khó khăn. Vậy, họ oán trách người.
6 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để mặc người;
sao các ngươi làm rầy người mà chi? Người đã làm một
việc tốt cho ta.
7 Vì các ngươi hằng có kẻ khó khăn ở cùng mình, khi
nào muốn làm phước cho họ cũng được; nhưng các ngươi
chẳng có ta ở luôn với đâu.
8 Người đã làm điều mình có thể làm được, đã xức xác
cho ta trước để chôn.
9 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong khắp cả thế gian,
hễ nơi nào Tin Lành nầy được giảng ra, việc người đã làm
cũng sẽ được nhắc lại để nhớ đến người.
10 Bấy giờ, Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt là một trong mười hai sứ
đồ, đến nơi các thầy tế lễ cả, để nộp Đức Chúa Jêsus cho.

11 họ vui lòng mà nghe và hứa cho nó tiền bạc; rồi Giu-đa
tìm dịp tiện để nộp Ngài.
12 Ngày thứ nhất về lễ ăn bánh không men, là ngày giết
chiên con làm lễ Vượt Qua, các môn đồ thưa cùng Đức Chúa
Jêsus rằng: Thầy muốn chúng tôi đi dọn cho thầy ăn lễ Vượt
Qua tại đâu?
13 Ngài sai hai môn đồ đi, và dặn rằng: Hãy vào thành,
sẽ gặp một người xách vò nước; cứ theo sau,
14 hễ người vào nhà nào, các ngươi sẽ nói cùng chủ nhà
ấy rằng: Thầy phán: Cái phòng ta sẽ dùng ăn lễ Vượt Qua
với môn đồ ta ở đâu?
15 Chính kẻ đó sẽ chỉ cho các ngươi một cái phòng lớn
trên lầu có đồ đạc sẵn sàng, hãy dọn tại đó cho chúng ta.
16 Vậy, hai môn đồ đi ra mà vào thành, gặp mọi điều như
lời Ngài đã phán, rồi dọn lễ Vượt Qua.
17 Buổi chiều, Ngài đến với mười hai sứ đồ.
18 Đang ngồi ăn, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta
nói cùng các ngươi, trong vòng các ngươi có một kẻ ngồi
ăn cùng ta, sẽ phản ta.
19 Các môn đồ bèn buồn rầu lắm, cứ lần lượt mà thưa
cùng Ngài rằng: Có phải tôi chăng?
20 Ngài đáp rằng: Aáy là một trong mười hai người, là
người thò tay vào mâm cùng ta.
21 Vì Con người đi, y như lời đã chép về Ngài; song khốn
cho kẻ phản Con người! Thà nó chẳng sanh ra thì hơn.
22 Khi đang ăn, Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn, đoạn bẻ
ra trao cho các môn đồ, mà phán rằng: Hãy lấy, nầy là thân
thể ta.
23 Ngài lại cầm chén, tạ ơn, rồi trao cho các môn đồ, và
ai nấy đều uống.
24 Ngài phán rằng: Nầy là huyết ta, huyết của sự giao ước
đổ ra cho nhiều người.
25 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta không uống trái
nho nầy nữa, cho đến ngày ta sẽ uống trái nho mới trong
nước Đức Chúa Trời.
26 Khi đã hát thơ thánh rồi, Chúa và môn đồ đi ra đặng
lên núi ô-li-ve.
27 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Hết thảy các
ngươi sẽ gặp dịp vấp phạm; vì có chép rằng: Ta sẽ đánh kẻ
chăn chiên, thì bầy chiên sẽ tan lạc.
28 Nhưng khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê trước
các ngươi.

29 Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu mọi người vấp phạm vì cớ thầy,
nhưng tôi chẳng hề làm vậy.
30 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi,
hôm nay, cũng trong đêm nay, trước khi gà gáy hai lượt,
ngươi sẽ chối ta ba lần.
31 Nhưng Phi-e-rơ lại thưa cách quả quyết hơn rằng: Dầu
tôi phải chết cùng thầy, tôi cũng chẳng chối thầy đâu. Hết
thảy các môn đồ khác cũng đều nói như vậy.
32 Kế đó, đi đến một nơi kia, gọi là Ghết-sê-ma-nê, Đức
Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Các ngươi hãy ngồi
đây, đợi ta cầu nguyện.
33 Ngài bèn đem Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đi, thì Ngài khởi
sự kinh hãi và sầu não.
34 Ngài phán cùng ba người rằng: Linh-hồn ta buồn rầu
lắm cho đến chết; các ngươi hãy ở đây, và tỉnh thức.
35 Rồi Ngài đi một đỗi xa hơn, sấp mình xuống đất mà
cầu nguyện rằng: nếu có thể được, xin giờ nầy qua khỏi
mình.
36 Ngài rằng: A-ba lạy Cha, mọi việc Cha làm được cả;
xin Cha cất chén nầy khỏi con; nhưng không theo điều con
muốn, mà theo điều Cha muốn.
37 Rồi Ngài trở lại, thấy ba người ngủ; bèn phán cùng Phi-
e-rơ rằng: Si-môn, ngủ ư! Ngươi không thức được một giờ
sao?
38 Hãy tỉnh thức và cầu nguyện, để các ngươi khỏi sa vào
chước cám dỗ; tâm thần thì muốn lắm, mà xác thịt thì yếu
đuối.
39 Ngài lại đi lần nữa, và cầu nguyện, y như lời trước.
40 Ngài trở lại, thấy môn đồ còn ngủ, vì con mắt đã đừ
quá; và không biết trả lời cùng Ngài thể nào.
41 Ngài trở lại lần thứ ba, phán cùng môn đồ rằng: Bây
giờ các ngươi ngủ và nghỉ ngơi ư! thôi, giờ đã tới rồi; nầy,
Con người hầu bị nộp trong tay kẻ có tội.
42 Hãy chờ dậy, đi hè; kìa, đứa phản ta đã đến gần.
43 Ngài đang còn phán, tức thì Giu-đa, là một trong mười
hai sứ đồ thoạt đến với một toán đông cầm gươm và gậy,
bởi các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo, và các trưởng lão
phái đến.
44 Vả, đứa phản Ngài đã cho chúng dấu hiệu nầy: Hễ tôi
hôn ai, ấy là người đó; hãy bắt lấy và điệu đi cho cẩn thận.
45 Vậy, khi Giu-đa đến rồi, liền lại gần Ngài mà nói rằng:
Lạy thầy! Rồi nó hôn Ngài.
46 Chúng bèn tra tay bắt Đức Chúa Jêsus.

47 Có một người trong những kẻ ở đó rút gươm ra, đánh
một đứa đầy tớ của thầy cả thượng phẩm, chém đứt tai đi.
48 Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán cùng chúng rằng: Các
ngươi đem gươm và gậy đến bắt ta như ta là kẻ trộm cướp.
49 Ta hằng ngày ở giữa các ngươi, giảng dạy trong đền
thờ, mà các ngươi không bắt ta; nhưng điều ấy xảy đến,
để lời Kinh Thánh được ứng nghiệm.
50 Bấy giờ, mọi người đều bỏ Ngài và trốn đi cả.
51 Có một người trẻ tuổi kia theo Ngài, chỉ có cái khăn
bằng gai trùm mình; chúng bắt người.
52 Nhưng người bỏ khăn lại, ở truồng chạy trốn khỏi tay
chúng.
53 Chúng điệu Đức Chúa Jêsus đến nơi thầy cả thượng
phẩm, có hết thảy thầy tế lễ cả, trưởng lão, và thầy thông
giáo nhóm họp tại đó.
54 Phi-e-rơ theo sau Ngài xa xa, cho đến nơi sân trong của
thầy cả thượng phẩm; rồi ngồi với quân lính gần đống lửa
mà sưởi.
55 Vả, các thầy tế lễ cả, cùng cả tòa công luận đều tìm
chứng gì để nghịch cùng Đức Chúa Jêsus đặng giết Ngài,
song không kiếm được chi hết.
56 Vì có nhiều kẻ làm chứng dối nghịch cùng Ngài; nhưng
lời họ khai chẳng hiệp nhau.
57 Bấy giờ có mấy người đứng lên làm chứng dối nghịch
cùng Ngài rằng:
58 Chúng tôi có nghe người nói: Ta sẽ phá đền thờ nầy
bởi tay người ta cất lên, khỏi ba ngày, ta sẽ cất một đền thờ
khác không phải bởi tay người ta cất.
59 Song về điều nầy, lời chứng của họ cũng chẳng hiệp
nhau nữa.
60 Khi ấy, thầy cả thượng phẩm đứng dậy giữa hội đồng,
tra hỏi Đức Chúa Jêsus mà rằng: Ngươi chẳng đối đáp chi
hết về những điều các kẻ nầy cáo ngươi sao?
61 Nhưng Đức Chúa Jêsus làm thinh, không trả lời chi hết.
Thầy cả thượng phẩm lại hỏi: Aáy chính ngươi là Đấng
Christ, Con Đức Chúa Trời đáng ngợi khen phải không?
62 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta chính phải đó; các ngươi
sẽ thấy Con người ngồi bên hữu quyền phép Đức Chúa Trời,
và ngự giữa đám mây trên trời mà đến.
63 Bấy giờ thầy cả thượng phẩm xé áo mình ra mà rằng:
Chúng ta có cần kiếm chứng cớ khác nữa làm chi?
64 Các ngươi có nghe lời lộng ngôn chăng? Các ngươi nghĩ
thế nào: Ai nấy đều đoán Ngài đáng chết.

65 Có kẻ nhổ trên Ngài, đậy mặt Ngài lại, đấm Ngài, và
nói với Ngài rằng: Hãy nói tiên tri đi! Các lính canh lấy
gậy đánh Ngài.
66 Phi-e-rơ đang ở dưới nơi sân, có một đầy tớ gái của
thầy cả thượng phẩm đến,
67 thấy Phi-e-rơ đang sưởi, ngó người mà rằng: ngươi
trước cũng ở với Jêsus Na-xa-rét!
68 Nhưng người chối rằng: Ta không biết, ta không hiểu
ngươi nói chi. Đoạn, người bước ra tiền đường, thì gà gáy.
69 Đầy tớ gái đó thấy người, lại nói cùng những người ở
đó rằng: Người nầy cũng là bọn đó.
70 Nhưng người lại chối một lần nữa. Khỏi một chặp,
những kẻ đứng đó nói cùng Phi-e-rơ rằng: Chắc thật, ngươi
cũng là bọn đó, vì ngươi là người Ga-li-lê.
71 Người bèn rủa mà thề rằng: Ta chẳng hề quen biết với
người mà các ngươi nói đó!
72 Tức thì gà gáy lần thứ hai; Phi-e-rơ bèn nhớ lại lời Đức
Chúa Jêsus đã phán rằng: Trước khi gà gáy hai lượt, ngươi
sẽ chối ta ba lần. Người tưởng đến thì khóc.

15

1 Vừa lúc ban mai, các thầy tế lễ cả bàn luận với các
trưởng lão, các thầy thông giáo cùng cả tòa công luận; khi
đã trói Đức Chúa Jêsus rồi, thì giải nộp cho Phi-lát.
2 Phi-lát hỏi Ngài rằng: Aáy chính ngươi là Vua dân Giu-
đa phải không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời.
3 Các thầy tế lễ cả cáo Ngài nhiều điều.
4 Phi-lát lại tra gạn Ngài, mà rằng: Ngươi chẳng đối đáp
chi hết sao? Hãy coi họ cáo tội ngươi biết bao nhiêu!
5 Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng trả lời chi nữa, nên nỗi
Phi-lát lấy làm lạ.
6 Vả, hễ đến ngày lễ Vượt Qua, quan vốn quen thói tha
cho dân một tên tù, tùy theo dân xin.
7 Bấy giờ có một đứa tên là Ba-ra-ba bị tù với kẻ làm loạn,
vì trong khi nổi loạn, chúng nó phạm tội giết người.
8 Đoàn dân đã lên, bèn xin Phi-lát làm cho mình theo như
lệ thường.
9 Phi-lát trả lời rằng: Các ngươi muốn ta tha Vua dân
Giu-đa cho chăng?
10 Vì người biết rõ các thầy tế lễ cả đã nộp Ngài bởi lòng
ghen ghét.
11 Nhưng các thầy tế lễ cả xui dân xin người tha tên Ba-
ra-ba cho mình thì hơn.

12 Phi-lát lại cất tiếng hỏi rằng: Vậy thì các ngươi muốn
ta dùng cách nào xử người mà các ngươi gọi là Vua dân
Giu-đa?
13 Chúng lại kêu lên rằng: Hãy đóng đinh nó vào thập tự
giá!
14 Phi-lát nói cùng chúng rằng: Song người nầy đã làm
điều ác gì? Chúng lại kêu lớn tiếng hơn rằng: Hãy đóng
đinh nó vào thập tự giá!
15 Phi-lát muốn cho đẹp lòng dân, bèn tha tên Ba-ra-ba;
và sai đánh đòn Đức Chúa Jêsus, rồi giao Ngài cho chúng
đem đóng đinh trên cây thập tự.
16 Lính điệu Đức Chúa Jêsus vào sân trong, tức là trong
chỗ trường án; và nhóm cả cơ binh lại đó.
17 Họ choàng cho Ngài một cái áo điều, và đội trên đầu
Ngài một cái mão bằng gai họ đã đương,
18 rồi chào Ngài rằng: Kính lạy Vua dân Giu-đa!
19 Lại lấy cây sậy đánh đầu Ngài, nhổ trên Ngài, và quì
xuống trước mặt Ngài mà lạy.
20 Khi họ đã nhạo cười Ngài như vậy rồi, thì cổi áo điều
ra, mặc áo của Ngài lại cho Ngài, và đem ra để đóng đinh
trên cây thập tự.
21 Có một tên Si-môn kia, người thành Sy-ren, là cha A-
léc-xan-đơ và Ru-phu, ở ngoài ruộng về, đi ngang qua đó;
họ bắt phải vác cây thập tự.
22 Họ đem Đức Chúa Jêsus đến nơi kia, gọi là Gô-gô-tha,
nghĩa là chỗ Sọ.
23 Họ cho Ngài uống rượu hòa với một dược; song Ngài
không uống.
24 Khi đóng đinh Ngài trên cây thập tự rồi, họ chia áo
xống Ngài cho nhau, bắt thăm để biết ai được gì.
25 Lúc đóng đinh Ngài, là giờ thứ ba.
26 Aùn Ngài có ghi vào cái bảng rằng: Vua dân Giu-đa.
27 Cũng có hai đứa ăn cướp bị đóng đinh với Ngài, một
đứa tại cây thập tự bên hữu Ngài, một đứa tại cây thập tự
bên tả.
28 Như vậy được ứng nghiệm lời Kinh Thánh rằng: Ngài
đã bị kể vào hàng kẻ dữ.
29 Những kẻ đi ngang qua đó chế báng Ngài, lắc đầu mà
nói rằng: Ê! ngươi là kẻ phá đền thờ, và cất lại trong ba
ngày,
30 hãy cứu lấy mình, xuống khỏi cây thập tự đi!
31 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo cũng nói với
nhau như vậy, mà nhạo cười Ngài rằng: Hắn đã cứu kẻ
khác; mà cứu mình không được!

32 Hỡi Đấng Christ, Vua dân Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy xuống
khỏi cây thập tự, để cho chúng ta thấy và tin! Hai đứa bị
đóng đinh cùng Ngài cũng nhiếc móc Ngài nữa.
33 Đến giờ thứ sáu, khắp đất đều tối tăm mù mịt cho tới
giờ thứ chín.
34 Đến giờ thứ chín, Đức Chúa Jêsus kêu lớn tiếng rằng:
Ê-lô-i, Ê-lô-i, lam-ma-sa-bách-ta-ni? nghĩa là: Đức Chúa
Trời tôi ơi, Đức Chúa Trời tôi ơi, sao Ngài lìa bỏ tôi?
35 Có mấy người đứng đó nghe vậy, thì nói rằng: Coi kìa,
hắn kêu Ê-li.
36 Có một người trong bọn họ chạy lấy bông đá thấm đầy
giấm, để trên đầu cây sậy, đưa cho Ngài uống, mà nói rằng:
Hãy để, chúng ta coi thử Ê-li có đến đem hắn xuống chăng!
37 Nhưng Đức Chúa Jêsus kêu một tiếng lớn, rồi trút linh
hồn.
38 Màn trong đền thờ xé ra làm đôi từ trên chí dưới.
39 Thầy đội đứng đối ngang Ngài, thấy Ngài trút linh hồn
như vậy, thì nói rằng: Người nầy quả thật là Con Đức Chúa
Trời.
40 Lại có những đàn bà đứng xa xa mà xem. Trong số
ấy có Ma-ri, Ma-đơ-len, Ma-ri là mẹ Gia-cơ nhỏ, và Giô-sê,
cùng Sa-lô-mê,
41 là ba người đã theo hầu việc Ngài khi Ngài ở xứ Ga-li-
lê; cũng có nhiều đàn bà khác nữa, là những người đã theo
Ngài lên thành Giê-ru-sa-lem.
42 Bấy giờ là ngày sắm sửa, nghĩa là hôm trước ngày Sa-
bát; khi đã chiều tối,
43 có một người tên là Giô-sép, ỳ thành A-ri-ma-thê, là
nghị viên tòa công luận có danh vọng, cũng trông đợi nước
Đức Chúa Trời. Người bạo gan đến Phi-lát mà xin xác Đức
Chúa Jêsus.
44 Phi-lát lấy làm lạ về Ngài chết mau như vậy, bèn đòi
thầy đội đến mà hỏi thử Ngài chết đã lâu chưa.
45 Vừa nghe tin thầy đội trình, thì giao xác cho Giô-sép.
46 Người đã mua vải liệm, cất xác Đức Chúa Jêsus xuống
khỏi cây thập tự, dùng vải liệm vấn lấy Ngài, rồi để xác
trong huyệt đã đục trong hòn đá lớn, đoạn, lăn một hòn đá
chận cửa huyệt lại.
47 Vả, Ma-ri Ma-đơ-len cùng Ma-ri mẹ Giô-sê, đều thấy
chỗ táng Ngài.

16

1 Ngày Sa-bát qua rồi, Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri mẹ Gia-cơ,
cùng Sa-lô-mê mua thuốc thơm đặng đi xức xác Đức Chúa

Jêsus.
2 Ngày thứ nhất trong tuần lễ, sáng sớm, mặt trời mới
mọc, ba người đến nơi mộ,
3 nói cùng nhau rằng: Ai sẽ lăn hòn đá lấp cửa mộ ra cho
chúng ta?
4 Khi ngó xem, thấy hòn đá đã lăn ra rồi; vả, hòn đá lớn
lắm.
5 Đoạn, họ vào nơi mộ, thấy một người trẻ tuổi ngồi bên
hữu, mặc áo dài trắng, thì thất kinh.
6 Song người nói cùng họ rằng: Đừng sợ chi, các ngươi
tìm Đức Chúa Jêsus Na-xa-rét, là Đấng đã chịu đóng đinh;
Ngài sống lại rồi, chẳng còn ở đây; hãy xem nơi đã táng
xác Ngài.
7 Nhưng hãy đi nói cho các môn đồ Ngài và cho Phi-e-rơ
rằng: Ngài đi đến xứ Ga-li-lê trước các ngươi; các ngươi sẽ
thấy Ngài tại đó, như Ngài đã phán cùng các ngươi vậy.
8 Các bà ấy ra khỏi mồ, trốn đi, vì run sợ sửng sốt; chẳng
dám nói cùng ai hết, bởi kinh khiếp lắm.
9 Vả, Đức Chúa Jêsus đã sống lại buổi sớm mai ngày thứ
nhất trong tuần lễ, thì trước hết hiện ra cho Ma-ri Ma-đơ-
len, là người mà Ngài đã trừ cho khỏi bảy quỉ dữ.
10 Người đi đem tin cho những kẻ theo Ngài khi trước, và
nay đang tang chế khóc lóc.
11 Nhưng các người ấy vừa nghe nói Ngài sống, và người
từng thấy Ngài, thì không tin.
12 Kế đó, Đức Chúa Jêsus lấy hình khác hiện ra cho hai
người trong bọn môn đồ đang đi đường về nhà quê.
13 Hai người nầy đi báo tin cho các môn đồ khác, nhưng
ai nấy cũng không tin.
14 Sau nữa, Ngài hiện ra cho mười một sứ đồ đang khi
ngồi ăn, mà quở trách về sự không tin và lòng cứng cỏi, vì
chẳng tin những kẻ từng thấy Ngài đã sống lại.
15 Ngài phán cùng các sứ đồ rằng: Hãy đi khắp thế gian,
giảng Tin Lành cho mọi người.
16 Ai tin và chịu phép báp-tem, sẽ được rỗi; nhưng ai
chẳng tin, sẽ bị đoán phạt.
17 Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ nầy: lấy danh ta
mà trừ quỉ; dùng tiếng mới mà nói;
18 bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc, cũng chẳng
hại gì; hễ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành.
19 Đức Chúa Jêsus phán như vậy rồi, thì được đem lên
trời, ngồi bên hữu Đức Chúa Trời.

20 Về phần các môn đồ, thì đi ra giảng đạo khắp mọi nơi,
Chúa cùng làm với môn đồ, và lấy các phép lạ cặp theo lời
giảng mà làm cho v????

Tin mừng theo
Lu-ca

1 Hỡi Thê-ô-phi-lơ quí nhân, vì có nhiều kẻ dốc lòng chép
sử về những sự đã làm nên trong chúng ta,
2 theo như các người chứng kiến từ lúc ban đầu và trở
nên người giảng đạo đã truyền lại cho chúng ta,
3 vậy, sau khi đã xét kỹ càng từ đầu mọi sự ấy, tôi cũng
tưởng nên theo thứ tự viết mà tỏ ra cho ông,
4 để ông biết những điều mình đã học là chắc chắn.
5 Trong đời Hê-rốt, vua nước Giu-đê, có một thầy tế lễ, về
ban A-bi-a, tên là Xa-cha-ri; vợ người là Ê-li-sa-bét, thuộc
về chi phái A-rôn.
6 Cả hai đều là công bình trước mặt Đức Chúa Trời, vâng
giữ mọi điều răn và lễ nghi của Chúa một cách không chỗ
trách được.
7 Hai người không có con, vì Ê-li-sa-bét son sẻ, và cả hai
đều cao tuổi.
8 Vả, Xa-cha-ri cứ theo thứ tự trong ban mình mà làm
chức tế lễ trước mặt Đức Chúa Trời.
9 Khi đã bắt thăm theo lệ các thầy cả lập ra rồi, thì người
được gọi vào nơi thánh của Chúa để dâng hương.
10 Đang giờ dâng hương, cả đoàn dân đông đều ở ngoài
cầu nguyện.
11 Bấy giờ có một thiên sứ của Chúa hiện ra cùng Xa-cha-
ri, đứng bên hữu bàn thờ xông hương.
12 Xa-cha-ri thấy thì bối rối sợ hãi.
13 Nhưng thiên sứ nói cùng người rằng: Hỡi Xa-cha-ri,
đừng sợ, vì lời cầu nguyện ngươi đã được nhậm rồi. Ê-li-
sa-bét vợ ngươi, sẽ sanh một con trai, ngươi khá đặt tên là
Giăng.
14 Con trai đó sẽ làm cho ngươi vui mừng hớn hở, và nhiều
kẻ sẽ mừng rỡ về sự sanh người ra.
15 Vì người sẽ nên tôn trọng trước mặt Chúa; không uống
rượu hay là giống gì làm cho say, và sẽ được đầy dẫy Đức
Thánh Linh từ khi còn trong lòng mẹ.
16 Người sẽ làm cho nhiều con trai Y-sơ-ra-ên trở lại cùng
Chúa, là Đức Chúa Trời của họ;
17 chính người lại sẽ lấy tâm thần quyền phép Ê-li mà đi
trước mặt Chúa, để đem lòng cha trở về con cái, kẻ loạn

nghịch đến sự khôn ngoan của người công bình, đặng sửa
soạn cho Chúa một dân sẵn lòng.
18 Xa-cha-ri thưa rằng: Bởi sao tôi biết được điều đó? Vì
tôi đã già, vợ tôi đã cao tuổi rồi.
19 Thiên sứ trả lời rằng: Ta là Gáp-ri-ên, đứng trước mặt
Đức Chúa Trời; Ngài đã sai ta đến truyền cho ngươi và báo
tin mừng nầy.
20 Nầy, ngươi sẽ câm, không nói được cho đến ngày nào
các điều ấy xảy ra, vì ngươi không tin lời ta, là lời đến k”
sẽ ứng nghiệm.
21 Bấy giờ, dân chúng đợi Xa-cha-ri, và lấy làm lạ, vì người
ở lâu trong nơi thánh.
22 Khi Xa-cha-ri ra, không nói với chúng được, thì họ mới
hiểu rằng người đã thấy sự hiện thấy gì trong đền thánh;
người ra dấu cho họ, mà vẫn còn câm.
23 Khi những ngày về phần việc mình đã trọn, người trở
về nhà.
24 Khỏi ít lâu, vợ người là Ê-li-sa-bét chịu thai, ẩn mình
đi trong năm tháng, mà nói rằng:
25 Aáy là ơn Chúa đã làm cho tôi, khi Ngài đã đoái đến
tôi, để cất sự xấu hổ tôi giữa mọi người.
26 Đến tháng thứ sáu, Đức Chúa Trời sai thiên sứ Gáp-ri-
ên đến thành Na-xa- rét, xứ Ga-li-lê,
27 tới cùng một người nữ đồng trinh tên là Ma-ri, đã hứa
gả cho một người nam tên là Giô-sép, về dòng vua Đa-vít.
28 Thiên sứ vào chỗ người nữ ở, nói rằng: Hỡi người được
ơn, mừng cho ngươi; Chúa ở cùng ngươi.
29 Ma-ri nghe nói thì bối rối, tự hỏi rằng lời chào ấy có
nghĩa gì.
30 Thiên-sứ bèn nói rằng: Hỡi Ma-ri, đừng sợ, vì ngươi đã
được ơn trước mặt Đức Chúa Trời.
31 Nầy, ngươi sẽ chịu thai và sanh một con trai mà đặt tên
là Jêsus.
32 Con trai ấy sẽ nên tôn trọng, được xưng là Con của
Đấng Rất Cao; và Chúa, là Đức Chúa Trời, sẽ ban cho Ngài
ngôi Đa-vít là tổ phụ Ngài.
33 Ngài sẽ trị vì đời đời nhà Gia-cốp, nước Ngài vô cùng.
34 Ma-ri bèn thưa rằng: Tôi chẳng hề nhận biết người
nam nào, thì làm sao có được sự đó?
35 Thiên sứ truyền rằng: Đức Thánh Linh sẽ đến trên
ngươi, và quyền phép Đấng Rất Cao sẽ che phủ ngươi dưới
bóng mình, cho nên con thánh sanh ra, phải xưng là Con
Đức Chúa Trời.

36 Kìa, Ê-li-sa-bét, bà con ngươi, cũng đã chịu thai một
trai trong lúc già nua; người ấy vốn có tiếng là son, mà nay
cưu mang được sáu tháng rồi.
37 Bởi vì không việc chi Đức Chúa Trời chẳng làm được.
38 Ma-ri thưa rằng: Tôi đây là tôi tớ Chúa; xin sự ấy xảy ra
cho tôi như lời người truyền! Đoạn thiên sứ lìa khỏi Ma-ri.
39 Trong những ngày đó, Ma-ri chờ dậy, lật đật đi trong
miền núi, đến một thành về xứ Giu-đa,
40 vào nhà Xa-cha-ri mà chào Ê-li-sa-bét.
41 Vả, Ê-li-sa-bét vừa nghe tiếng Ma-ri chào, con nhỏ ở
trong lòng liền nhảy nhót; và Ê-li-sa-bét được đầy Đức
Thánh Linh,
42 bèn cất tiếng kêu rằng: Ngươi có phước trong đám đàn
bà, thai trong lòng ngươi cũng được phước.
43 Nhân đâu ta được sự vẻ vang nầy, là mẹ Chúa ta đến
thăm ta?
44 Bởi vì tai ta mới nghe tiếng ngươi chào, thì con nhỏ ở
trong lòng ta liền nhảy mừng.
45 Phước cho người đã tin, vì lời Chúa truyền cho sẽ được
ứng nghiệm!
46 Ma-ri bèn nói rằng: Linh hồn tôi ngợi khen Chúa,
47 Tâm thần tôi mừng rỡ trong Đức Chúa Trời, là Cứu
Chúa tôi.
48 Vì Ngài đã đoái đến sự hèn hạ của tôi tớ Ngài. Nầy, từ
rày về sau, muôn đời sẽ khen tôi là kẻ có phước;
49 Bởi Đấng Toàn Năng đã làm các việc lớn cho tôi. Danh
Ngài là thánh,
50 Và Ngài thương xót kẻ kính sợ Ngài từ đời nầy sang đời
kia.
51 Ngài đã dùng cánh tay mình để tỏ ra quyền phép; Và
phá tan mưu của kẻ kiêu ngạo toan trong lòng.
52 Ngài đã cách người có quyền khỏi ngôi họ, Và nhắc kẻ
khiêm nhượng lên.
53 Ngài đã làm cho kẻ đói được đầy thức ngon, Và đuổi kẻ
giàu về tay không.
54 Ngài đã vùa giúp Y-sơ-ra-ên, tôi tớ Ngài, Và nhớ lại sự
thương xót mình. Đối với Aùp-ra-ham cùng con cháu người
luôn luôn,
55 Như Ngài đã phán cùng tổ phụ chúng ta vậy.
56 Ma-ri ở với Ê-li-sa-bét chừng ba tháng, rồi trở về nhà
mình.
57 Bấy giờ, đến ngày mãn nguyệt, Ê-li-sa-bét sanh được
một trai.

58 Xóm riềng bà con nghe Chúa tỏ ra sự thương xót cả thể
cho Ê-li-sa-bét, thì chia vui cùng người.
59 Qua ngày thứ tám, họ đều đến để làm lễ cắt bì cho con
trẻ; và đặt tên là Xa-cha-ri theo tên của cha.
60 Nhưng mẹ nói rằng: Không! phải đặt tên con là Giăng.
61 Họ nói: Trong bà con ngươi không ai có tên đó.
62 Họ bèn ra dấu hỏi cha muốn đặt tên gì cho con.
63 Xa-cha-ri biểu lấy bảng nhỏ, và viết rằng: Giăng là tên
nó. Ai nấy đều lấy làm lạ.
64 Tức thì miệng người mở ra, lưỡi được thong thả, nói
và ngợi khen Đức Chúa Trời.
65 Hết thảy xóm giềng đều kinh sợ, và người ta nói chuyện
với nhau về mọi sự ấy khắp miền núi xứ Giu-đê.
66 Ai nghe cũng ghi vào lòng mà nói rằng: Aáy vậy, con
trẻ đó sẽ ra thể nào? Vì tay Chúa ở cùng con trẻ ấy.
67 Bấy giờ, Xa-cha-ri, cha con trẻ ấy, được đầy dẫy Đức
Thánh Linh, thì nói tiên tri rằng:
68 Ngợi khen Chúa, là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, Vì
đã thăm viếng và chuộc dân Ngài,
69 Cùng sanh ra cho chúng tôi trong nhà Đa-vít, tôi tớ
Ngài, Một Đấng Cứu thế có quyền phép!
70 Như lời Ngài đã dùng miệng các thánh tiên tri phán từ
thuở trước,
71 Ngài cứu chúng tôi khỏi kẻ thù và tay mọi người ghen
ghét chúng tôi;
72 Ngài tỏ lòng thương xót đến tổ tông chúng tôi, Và nhớ
lại lời giao ước thánh của Ngài,
73 Theo như Ngài đã thề với Aùp-ra-ham là tổ phụ chúng
tôi,
74 Mà hứa rằng khi chúng tôi đã được cứu khỏi tay kẻ
nghịch thù, Ngài sẽ ban ơn lành cho chúng tôi, trước mặt
Ngài,
75 Lấy sự thánh khiết và công bình mà hầu việc Ngài, trọn
đời mình không sợ hãi gì hết.
76 Hỡi con trẻ, người ta sẽ kêu con là tiên tri của Đấng
Rất Cao; Con sẽ đi trước mặt Chúa, dọn đường Ngài,
77 Để cho dân Ngài bởi sự tha tội họ mà biết sự rỗi.
78 Vì Đức Chúa Trời chúng tôi động lòng thương xót, Và
mặt trời mọc lên từ nơi cao thăm viếng chúng tôi,
79 Để soi những kẻ ngồi chỗ tối tăm và trong bóng sự chết,
Cùng đưa chân chúng tôi đi đường bình an.
80 Vả, con trẻ ấy lớn lên, tâm thần mạnh mẽ, ở nơi đồng
vắng cho đến ngày tỏ mình ra cùng dân Y-sơ-ra-ên.

2

1 Lúc ấy, Sê-sa Au-gút-tơ ra chiếu chỉ phải lập sổ dân trong
cả thiên hạ.
2 Việc lập sổ dân nầy là trước hết, và nhằm khi Qui-ri-ni-u
làm quan tổng đốc xứ Sy-ri.
3 Ai nấy đều đến thành mình khai tên vào sổ.
4 Vì Giô-sép là dòng dõi nhà Đa-vít, cho nên cũng từ thành
Na-xa-rét, xứ Ga- li-lê, lên thành Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem,
xứ Giu-đê,
5 để khai vào sổ tên mình và tên Ma-ri, là người đã hứa
gả cho mình đang có thai.
6 Đang khi hai người ở nơi đó, thì ngày sanh đẻ của Ma-ri
đã đến.
7 Người sanh con trai đầu lòng, lấy khăn bọc con mình,
đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà quán không có đủ chỗ ở.
8 Vả, cũng trong miền đó, có mấy kẻ chăn chiên trú ngoài
đồng, thức đêm canh giữ bầy chiên.
9 Một thiên sứ của Chúa đến gần họ, và sự vinh hiển của
Chúa chói lòa xung quanh, họ rất sợ hãi.
10 Thiên sứ bèn phán rằng: Đừng sợ chi; vì nầy, ta báo
cho các ngươi một Tin Lành, sẽ làm một sự vui mừng lớn
cho muôn dân;
11 ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các ngươi
một Đấng Cứu thế, là Christ, là Chúa.
12 Nầy là dấu cho các ngươi nhìn nhận Ngài: Các ngươi
sẽ gặp một con trẻ bọc bằng khăn, nằm trong máng cỏ.
13 Bỗng chúc có muôn vàn thiên binh với thiên sứ đó ngợi
khen Đức Chúa Trời rằng:
14 Sáng danh Chúa trên các từng trời rất cao, Bình an
dưới đất, ân trạch cho loài người!
15 Sau khi các thiên sứ lìa họ lên trời rồi, bọn chăn nói với
nhau rằng: Chúng ta hãy tới thành Bết-lê-hem, xem việc
đã xảy đến mà Chúa cho chúng ta hay.
16 Vậy, họ vội vàng đi đến đó, thấy Ma-ri, Giô-sép, và thấy
con trẻ đang nằm trong máng cỏ.
17 Đã thấy vậy, họ bèn thuật lại những lời thiên sứ nói về
con trẻ đó.
18 Ai nấy nghe chuyện bọn chăn chiên nói, đều lấy làm
lạ.
19 Còn Ma-ri thì ghi nhớ mọi lời ấy và suy nghĩ trong lòng.
20 Bọn chăn chiên trở về, làm sáng danh và ngợi khen
Đức Chúa Trời về mọi điều mình đã nghe và thấy y như lời
đã bảo trước cùng mình.

21 Đến ngày thứ tám, là ngày phải làm phép cắt bì cho
con trẻ, thì họ đặt tên là Jêsus, là tên thiên sứ đã đặt cho,
trước khi chịu cưu mang trong lòng mẹ.
22 Khi đã hết những ngày tinh sạch rồi, theo luật pháp
Môi-se, Giô-sép và Ma-ri đem con trẻ lên thành Giê-ru-sa-
lem để dâng cho Chúa,
23 như đã chép trong luật pháp Chúa rằng: Hễ con trai
đầu lòng, phải dâng cho Chúa,
24 lại dâng một cặp chim cu, hoặc chim bò câu con, như
luật pháp Chúa đã truyền.
25 Vả, trong thành Giê-ru-sa-lem có một người công bình
đạo đức, tên là Si- mê-ôn, trông đợi sự yên ủi dân Y-sơ-ra-
ên, và Đức Thánh Linh ngự trên người.
26 Đức Thánh Linh đã bảo trước cho người biết mình sẽ
không chết trước khi thấy Đấng Christ của Chúa.
27 Vậy người cảm bởi Đức Thánh Linh vào đền thờ, lúc có
cha mẹ đem con trẻ là Jêsus đến, để làm trọn cho Ngài các
thường lệ mà luật pháp đã định,
28 thì người bồng ẵm con trẻ, mà ngợi khen Đức Chúa
Trời rằng:
29 Lạy Chúa, bây giờ xin Chúa cho tôi tớ Chúa được qua
đời bình an, theo như lời Ngài;
30 Vì con mắt tôi đã thấy sự cứu vớt của Ngài,
31 Mà Ngài đã sắm sửa đặng làm ánh sáng trước mặt
muôn dân,
32 Soi khắp thiên hạ, Và làm vinh hiển cho dân Y-sơ-ra-ên
là dân Ngài.
33 Cha mẹ con trẻ lấy làm lạ về mấy lời người ta nói về
con.
34 Si-mê-ôn bèn chúc phước cho hai vợ chồng, nói với Ma-
ri, mẹ con trẻ rằng: Đây, con trẻ nầy đã định làm một cớ
cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên vấp ngã hoặc dấy lên, và
định làm một dấu gây nên sự cãi trả;
35 còn phần ngươi, có một thanh gươm sẽ đâm thấu qua
lòng ngươi. Aáy vậy tư tưởng trong lòng nhiều người sẽ
được bày tỏ.
36 Lại có bà tiên tri An-ne, con gái của Pha-nu-ên, về chi
phái A-se, đã cao tuổi lắm. Từ lúc còn đồng trinh đã ở với
chồng được bảy năm;
37 rồi thì ở góa. Bấy giờ đã tám mươi bốn tuổi, chẳng
hề ra khỏi đền thờ, cứ đêm ngày hầu việc Đức Chúa Trời,
kiêng ăn và cầu nguyện.
38 Một lúc ấy, người cũng thình lình đến đó, ngợi khen
Đức Chúa Trời, và nói chuyện về con trẻ với mọi người

trông đợi sự giải cứu của thành Giê-ru-sa-lem.
39 Khi Giô-sép và Ma-ri đã làm trọn mọi việc theo luật
pháp Chúa rồi, thì trở về thành của mình là Na-xa-rét trong
xứ Ga-li-lê.
40 Con trẻ lớn lên, và mạnh mẽ, được đầy dẫy sự khôn
ngoan, và ơn Đức Chúa Trời ngự trên Ngài.
41 Vả, hằng năm đến ngày lễ Vượt qua, cha mẹ Đức Chúa
Jêsus thường đến thành Giê-ru-sa-lem.
42 Khi Ngài lên mười hai tuổi, theo lệ thường ngày lễ, cùng
lên thành Giê- ru-sa-lem.
43 Các ngày lễ qua rồi, cha mẹ trở về, con trẻ là Jêsus ở
lại thành Giê-ru-sa-lem, mà cha mẹ không hay chi hết.
44 Hai người tưởng rằng Ngài cũng đồng đi với bạn đi
đường, đi trót một ngày, rồi mới tìm hỏi trong đám bà con
quen biết;
45 nhưng không thấy Ngài, bèn trở lại thành Giê-ru-sa-
lem mà tìm.
46 Khỏi ba ngày, gặp Ngài tại trong đền thờ đang ngồi giữa
mấy thầy thông thái, vừa nghe vừa hỏi.
47 Ai nấy nghe, đều lạ khen về sự khôn ngoan và lời đối
đáp của Ngài.
48 Khi cha mẹ thấy Ngài, thì lấy làm lạ, và mẹ hỏi rằng:
Hỡi con, sao con làm cho hai ta thể nầy? Nầy, cha và mẹ đã
khó nhọc lắm mà tìm con.
49 Ngài thưa rằng: Cha mẹ kiếm tôi làm chi? Há chẳng
biết tôi phải lo việc Cha tôi sao?
50 Nhưng hai người không hiểu lời Ngài nói chi hết.
51 Đoạn, Ngài theo về thành Na-xa-rét và chịu lụy cha mẹ.
Mẹ Ngài ghi các lời ấy vào lòng.
52 Đức Chúa Jêsus khôn ngoan càng thêm, thân hình càng
lớn, càng được đẹp lòng Đức Chúa Trời và người ta.

3

1 Năm thứ mười lăm đời Sê-sa Ti-be-rơ, khi Bôn-xơ Phi-lát
làm quan tổng đốc xứ Giu-đê, Hê-rốt làm vua chư hầu xứ
Ga-li-lê, Phi-líp em vua ấy làm vua chư hầu xứ Y-tu-rê và
tỉnh Tra-cô-nít, Ly-sa-ni-a làm vua chư hầu xứ A-by-len,
2 An-ne và Cai-phe làm thầy cả thượng phẩm, thì có lời
Đức Chúa Trời truyền cho Giăng, con Xa-cha-ri, ở nơi đồng
vắng.
3 Giăng bèn dạo qua hết thảy miền lân cận sông Giô-đanh,
giảng dạy phép báp-tem về sự ăn năn để được tha tội,

4 như lời đã chép trong sách đấng tiên tri Ê-sai rằng: Có
tiếng kêu la trong đồng vắng: Hãy dọn đường Chúa, ban
bằng các nẻo Ngài.
5 Mọi nơi sũng thấp sẽ lấp cho đầy, Các núi các gò thì bị
hạ xuống; Đường quanh quẹo thì làm cho ngay, Đường gập
ghềnh thì làm cho bằng;
6 Và mọi loài xác thịt sẽ thấy sự cứu của Đức Chúa Trời.
7 Vậy, Giăng nói cùng đoàn dân đến để chịu mình làm
phép báp-tem rằng: Hỡi dòng dõi rắn lục, ai đã dạy các
ngươi tránh khỏi cơn thạnh nộ ngày sau?
8 Thế thì, hãy kết quả xứng đáng với sự ăn năn; và đừng
tự nói rằng: Aùp-ra- ham là tổ phụ chúng ta; vì ta nói cùng
các ngươi, Đức Chúa Trời có thể khiến từ những đá nầy
sanh ra con cái cho Aùp-ra-ham được.
9 Cái búa đã để kề gốc cây; hễ cây nào không sanh trái
tốt thì sẽ bị đốn và chụm.
10 Chúng bèn hỏi Giăng rằng: Vậy thì chúng tôi phải làm
gì?
11 Người đáp rằng: Ai có hai áo, hãy lấy một cái cho người
không có; và ai có đồ ăn cũng nên làm như vậy.
12 Cũng có những người thâu thuế đến để chịu phép báp-
tem; họ hỏi rằng: Thưa thầy, chúng tôi phải làm gì?
13 Người nói rằng: Đừng đòi chi ngoài số luật định.
14 Quân lính cũng hỏi rằng: Còn chúng tôi phải làm gì?
Người nói rằng: Đừng hà hiếp, đừng phỉnh gạt ai hết,
nhưng hãy bằng lòng về lương hướng mình.
15 Bởi dân chúng vẫn trông đợi, và ai nấy đều tự hỏi trong
lòng nếu Giăng phải là Đấng Christ chăng,
16 nên Giăng cất tiếng nói cùng mọi người rằng: Phần ta
làm phép báp-tem cho các ngươi bằng nước; song có một
Đấng quyền phép hơn ta sẽ đến, ta không đáng mở dây
giày Ngài. Chính Ngài sẽ làm phép báp-tem cho các ngươi
bằng Đức Thánh Linh và bằng lửa.
17 Tay Ngài sẽ cầm nia mà giê thật sạch sân lúa mình, và
thâu lúa mì vào kho; nhưng đốt trấu trong lửa chẳng hề
tắt.
18 Trong khi Giăng rao truyền Tin Lành, thì cũng khuyên
bảo dân chúng nhiều điều nữa.
19 Song Hê-rốt, vua chư hầu, đã bị Giăng can gián về việc
Hê-rô-đia vợ của em mình, cùng về các điều ác vua đã làm,
20 thì lại thêm một điều ác nữa, là bắt Giăng bỏ tù.
21 Vả, khi hết thảy dân chúng đều chịu phép báp-tem,
Đức Chúa Jêsus cũng chịu phép báp-tem. Ngài đang cầu

nguyện thì trời mở ra,
22 Đức Thánh Linh lấy hình chim bò câu ngự xuống trên
Ngài; lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Ngươi là Con yêu
dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường.
23 Khi Đức Chúa Jêsus khởi sự làm chức vụ mình thì Ngài
có độ ba mươi tuổi. Theo ý người ta tin, thì Ngài là con
Giô-sép, Giô-sép con Hê-li,
24 Hê-li con Mát-tát, Mát-tát con Lê-vi, Lê-vi con Mên-chi,
Mên-chi con Gia- nê, Gia-nê con Giô-sép,
25 Giô-sép con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con A-mốt, A-mốt
con Na-hum, Na-hum con Eách-li, Eách-li con Na-ghê,
26 Na-ghê con Ma-át, Ma-át con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con
Sê-mê-in, Sê-mê-in con Giô-sếch, Giô-sếch con Giô-đa,
27 Giô-đa con Giô-a-nan, Giô-a-nan, con Rê-sa, Rê-sa con
Xô-rô-ba-bên, Xô- rô-ba-bên con Sa-la-thi-ên, Sa-la-thi-ên
con Nê-ri,
28 Nê-ri con Mên-chi, Mên-chi con A-đi, A-đi con Cô-sam,
Cô-sam con Eân-ma- đan, Eân-ma-đan con Ê-rơ,
29 Ê-rơ con Giê-su, Giê-su con Ê-li-ê-se, Ê-li-ê-se con Giô-
rim, Giô-rim con Mát-thát, Mát-thát con Lê-vi,
30 Lê-vi con Si-mê-ôn, Si-mê-ôn con Giu-đa, Giu-đa con
Giô-sép, Giô-sép con Giô-nam, Giô-nam con Ê-li-a-kim, Ê-
li-a-kim con Mê-lê-a,
31 Mê-lê-a con Men-na, Men-na con Mát-ta-tha, Mát-ta-
tha con Na-than, Na- than con Đa-vít,
32 Đa-vít con Gie-sê, Gie-sê con Giô-bết, Giô-bết con Bô-ô,
Bô-ô con Sa-la, Sa-la con Na-ách-son, Na-ách son con A-mi-
na-đáp,
33 A-mi-na-đáp con Aùt-min, Aùt-min con A-rơ-ni, A-rơ-ni
con Eách-rôm, Eách-rôn con Pha-rê, Pha-rê con Giu-đa,
34 Giu-đa con Gia-cốp, Gia-cốp con Y-sác, Y-sác con Aùp-
ra-ham, Aùp-ra-ham con Tha-rê, Tha-rê con Na-cô,
35 Na-cô con Sê-rúc, Sê-rúc con Ra-gao, Ra-gao con Pha-
léc, Pha-léc con Hê- be, Hê-be con Sa-la,
36 Sa-la con Cai-nam, Cai-nam con A-bác-sát, A-bác-sát
con Sem, Sem con Nô- ê, Nô-ê con La-méc,
37 La-méc con Ma-tu-sê-la, Ma-tu-sê-la con Hê-nóc, Hê-
nóc con Gia-rết, Gia- rết con Mê-lê-lê-ên, Mê-lê-lê-ên con
Cai-nam,
38 Cai-nam con Ê-nót, Ê-nót con Sết, Sết con A-đam, A-
đam con Đức Chúa Trời.

4

1 Đức Chúa Jêsus đầy dẫy Đức Thánh Linh, ở bờ sông
Giô-đanh về, thì được Đức Thánh Linh đưa đến trong đồng
vắng,

2 tại đó, Ngài bị ma quỉ cám dỗ trong bốn mươi ngày.
Trong những ngày ấy, Ngài không ăn chi hết, k” đã mãn thì
Ngài đói.
3 Ma quỉ bèn nói với Ngài rằng: Nếu ngươi là Con Đức
Chúa Trời, thì hãy khiến đá nầy trở nên bánh đi.
4 Đức Chúa Jêsus đáp: Có chép rằng: Loài người được
sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi.
5 Ma quỉ đem Ngài lên, cho xem mọi nước thế gian trong
giây phút;
6 và nói rằng: Ta sẽ cho ngươi hết thảy quyền phép và sự
vinh hiển của các nước đó; vì đã giao cho ta hết, ta muốn
cho ai tùy ý ta.
7 Vậy, nếu ngươi sấp mình xuống trước mặt ta, mọi sự đó
sẽ thuộc về ngươi cả.
8 Đức Chúa Jêsus đáp: Có chép rằng: Ngươi phải thờ
phượng Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một
mình Ngài mà thôi.
9 Ma quỉ cũng đem Ngài đến thành Giê-ru-sa-lem, để Ngài
trên nóc đền thờ, mà nói rằng: Nếu ngươi là Con Đức Chúa
Trời, hãy gieo mình xuống đi;
10 vì có chép rằng: Chúa sẽ truyền cho thiên sứ gìn giữ
ngươi,
11 Các đấng ấy sẽ nâng ngươi trong tay, Kẻo ngươi vấp
chân nhằm đá nào chăng.
12 Đức Chúa Jêsus đáp: Có phán rằng: Ngươi đừng thử
Chúa, là Đức Chúa Trời ngươi.
13 Ma quỉ dùng hết cách cám dỗ Ngài rồi, bèn tạm lìa
Ngài.
14 Đức Chúa Jêsus được quyền phép Đức Thánh Linh, trở
về xứ Ga-li-lê, và danh tiếng Ngài đồn khắp các xứ chung
quanh.
15 Ngài dạy dỗ trong các nhà hội, ai nấy đều khen ngợi
Ngài.
16 Đức Chúa Jêsus đến thành Na-xa-rét, là nơi dưỡng dục
Ngài. Theo thói quen, nhằm ngày Sa-bát, Ngài vào nhà hội,
đứng dậy và đọc.
17 Có người trao sách tiên tri Ê-sai cho Ngài, Ngài dở ra,
gặp chỗ có chép rằng:
18 Thần của Chúa ngự trên ta: Vì Ngài đã xức dầu cho ta
đặng truyền Tin Lành cho kẻ nghèo;
19 Ngài đã sai ta để rao cho kẻ bị cầm được tha, Kẻ mù
được sáng, Kẻ bị hà hiếp được tự do; Và để đồn ra năm
lành của Chúa.

20 Đoạn, Ngài xếp sách, trả lại cho kẻ giúp việc, rồi ngồi
xuống; mọi người trong nhà hội đều chăm chỉ ngó Ngài.
21 Ngài bèn phán rằng: Hôm nay đã được ứng nghiệm lời
Kinh Thánh mà các ngươi mới vừa nghe đó.
22 Ai nấy đều làm chứng về Ngài, lấy làm lạ về các lời đầy
ơn lành từ miệng Ngài ra, và nói rằng: Có phải con Giô-sép
chăng?
23 Ngài phán rằng: Chắc các ngươi lấy lời tục ngữ nầy mà
nói cùng ta rằng: Hỡi thầy thuốc, hãy tự chữa lấy mình;
mọi điều chúng ta nghe ngươi đã làm tại Ca-bê-na-um, thì
cũng hãy làm tại đây, là quê hương ngươi.
24 Ngài lại phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi,
không có một đấng tiên tri nào được trọng đãi trong quê
hương mình.
25 Ta nói thật cùng các ngươi, về đời Ê-li, khi trời đóng
chặt trong ba năm sáu tháng, cả xứ bị đói kém, trong dân
Y-sơ-ra-ên có nhiều đàn bà góa;
26 dầu vậy, Ê-li chẳng được sai đến cùng một người nào
trong đám họ, nhưng được sai đến cùng một đàn bà góa ở
Sa-rép-ta, xứ Si-đôn.
27 Trong đời đấng tiên tri Ê-li-sê, dân Y-sơ-ra-ên cũng có
nhiều kẻ mắc tật phung; song không có ai lành sạch được,
chỉ Na-a-man, người xứ Sy-ri mà thôi.
28 Ai nấy ở trong nhà hội nghe những điều đó, thì tức giận
lắm.
29 Họ đứng dậy kéo Ngài ra ngoài thành, đưa Ngài lên đến
chót núi, là nơi họ xây thành ở trên, để quăng Ngài xuống;
30 song Ngài qua giữa bọn họ và đi khỏi.
31 Ngài xuống thành Ca-bê-na-um, thuộc xứ Ga-li-lê, dạy
dỗ trong ngày Sa- bát.
32 Mọi người đều cảm động về sự dạy dỗ của Ngài; vì Ngài
dùng quyền phép mà phán.
33 Vả, trong nhà hội có một người bị tà ma ám, cất tiếng
kêu lớn lên rằng: Hỡi Jêsus Na-xa-rét!
34 Chúng tôi với Ngài có sự gì chăng? Ngài đến để diệt
chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai: là Đấng Thánh của Đức
Chúa Trời!
35 Song Đức Chúa Jêsus quở nặng nó, mà rằng: Hãy nín
đi, và ra khỏi người nầy. Quỉ bèn vật ngã người giữa đám
đông, rồi ra khỏi không làm hại chi đến người.
36 Mọi người đều sững sờ, nói cùng nhau rằng: Aáy là
đạo gì đó? Người lấy phép và quyền đuổi tà ma, và chúng
nó liền ra!

37 Vậy danh tiếng Ngài đồn khắp các nơi xung quanh.
38 Đức Chúa Jêsus ra khỏi nhà hội, vào nhà Si-môn. Bà
gia Si-môn đang đau rét nặng lắm. Người ta xin Ngài chữa
cho,
39 Ngài bèn nghiêng mình trên người, truyền cho cơn rét,
rét liền lìa khỏi. Tức thì người chờ dậy hầu việc.
40 Khi mặt trời lặn rồi, ai nấy có người đau, bất k" bịnh
gì, đều đem đến cùng Ngài; Ngài đặt tay lên từng người mà
chữa cho họ.
41 Cũng có các quỉ ra khỏi nhiều kẻ, mà kêu lên rằng:
Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời! Nhưng Ngài quở
nặng chúng nó, cấm không cho nói mình biết Ngài là Đấng
Christ.
42 Vừa rạng ngày, Ngài ra đi đến nơi vắng vẻ, một đoàn
dân đông kéo đi tìm Ngài. Họ theo kịp, giữ Ngài ở lại, không
muốn để Ngài đi.
43 Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Ta cũng phải rao Tin
Lành của nước Đức Chúa Trời nơi các thành khác; vì cốt
tại việc đó mà ta được sai đến.
44 Vậy Ngài giảng dạy trong các nhà hội xứ Ga-li-lê.

5

1 Khi Đức Chúa Jêsus, trên bờ hồ Ghê-nê-xa-rết, đoàn dân
đông chen lấn nhau xung quanh Ngài đặng nghe đạo Đức
Chúa Trời.
2 Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ, người đánh cá
đã xuống khỏi thuyền giặt lưới,
3 thì Ngài lên một chiếc thuyền trong hai chiếc, là chiếc
của Si-môn, biểu người đem ra khỏi bờ một chút; rồi Ngài
ngồi mà dạy dỗ dân chúng.
4 Khi Ngài phán xong thì biểu Si-môn rằng: Hãy chèo ra
ngoài sâu, thả lưới mà đánh cá.
5 Si-môn thưa rằng: Thưa thầy, chúng tôi đã làm suốt đêm
không bắt được chi hết; dầu vậy, tôi cũng theo lời thầy mà
thả lưới.
6 Họ thả lưới xuống, được nhiều cá lắm, đến nỗi lưới phải
đứt ra.
7 Họ bèn ra vọi gọi đồng bạn mình ở thuyền khác đến
giúp; bạn kia đến chở cá đầy hai chiếc thuyền, đến nỗi gần
chìm.
8 Si-môn Phi-e-rơ thấy vậy, liền sấp mình xuống ngang
đầu gối Đức Chúa Jêsus, mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin ra
khỏi tôi, vì tôi là người có tội.

9 Số là, vì đánh cá dường ấy, nên Si-môn cùng mọi người
ở với mình đều thất kinh; Gia-cơ và Giăng con Xê-bê-đê, là
những kẻ đồng bạn với Si-môn cũng đồng một thể ấy.
10 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng Si-môn rằng: Đừng sợ
chi, từ nay trở đi, ngươi sẽ nên tay đánh lưới người.
11 Đoạn, họ đem thuyền vào bờ, bỏ hết thảy mà theo Ngài.
12 Đức Chúa Jêsus đang ở trong thành kia, có một người
mắc bịnh phung đầy mình, thấy Ngài thì sấp mặt xuống
đất, mà nài xin rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có
thể làm cho tôi được sạch!
13 Đức Chúa Jêsus giơ tay rờ đến người ấy, mà phán rằng:
Ta khứng, hãy sạch đi. Tức thì, bịnh phung liền hết.
14 Đức Chúa Jêsus cấm người đó học chuyện lại với ai;
nhưng dặn rằng: Hãy đi tỏ mình cùng thầy tế lễ; và dâng
của lễ về sự ngươi được sạch, theo như Môi-se dạy, để điều
đó làm chứng cho họ.
15 Danh tiếng Ngài càng ngày càng vang ra, và một đoàn
dân đông nhóm họp để nghe Ngài và để được chữa lành
bịnh.
16 Song Ngài lánh đi nơi đồng vắng mà cầu nguyện.
17 Một ngày kia, Đức Chúa Jêsus đang dạy dỗ, có người
Pha-ri-si và mấy thầy dạy luật từ các làng xứ Ga-li-lê, xứ
Giu-đê, và thành Giê-ru-sa-lem đều đến, ngồi tại đó, quyền
phép Chúa ở trong Ngài để chữa lành các bịnh.
18 Bấy giờ, có mấy người khiêng một kẻ đau bại trên
giường, kiếm cách đem vào để trước mặt Đức Chúa Jêsus.
19 Nhân vì người ta đông lắm, không biết bởi đâu mà qua,
họ bèn trèo lên mái nhà, dỡ ngói ra, dòng người và giường
nhỏ xuống trước mặt Ngài, giữa đám đô hội.
20 Đức Chúa Jêsus thấy đức tin của họ, bèn phán rằng:
Hỡi người, tội lỗi ngươi đã được tha.
21 Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si bèn nghị luận
rằng: Người nầy là ai mà nói phạm thượng vậy? Ngoài
Đức Chúa Trời, há có ai tha tội được sao?
22 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, cất tiếng phán
rằng: Các ngươi nghị luận gì trong lòng?
23 Nay nói rằng: Tội ngươi đã được tha, hoặc rằng: Ngươi
hãy đứng dậy mà đi, thì bên nào dễ hơn?
24 Vả, hầu cho các ngươi biết Con người ở thế gian có
quyền tha tội: Ngài phán cùng kẻ bại rằng: Ta biểu ngươi
đứng dậy, vác giường trở về nhà.
25 Tức thì kẻ bại đứng dậy trước mặt chúng, vác giường
mình đã nằm, và đi về nhà, ngợi khen Đức Chúa Trời.

26 Ai nấy đều sững sờ, ngợi khen Đức Chúa Trời; và sợ sệt
lắm mà nói rằng: Hôm nay chúng ta đã thấy những việc dị
thường.
27 Kế đó, Đức Chúa Jêsus ra ngoài, thấy một người thâu
thuế, tên là Lê-vi, đang ngồi tại sở thâu thuế. Ngài phán
cùng người rằng: Hãy theo ta!
28 Lê-vi bỏ hết mọi sự, đứng dậy đi theo Ngài.
29 Lê-vi dọn tiệc trọng thể đãi Ngài tại nhà mình, có nhiều
người thâu thuế và kẻ khác cùng ngồi ăn đồng bàn.
30 Các người Pha-ri-si và các thầy thông giáo họ lằm bằm,
nói cùng môn đồ Ngài rằng: Sao các ngươi ăn uống với
người thâu thuế và kẻ phạm tội?
31 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Không phải người
khỏe mạnh cần thầy thuốc, song là người đau ốm.
32 Ta không phải đến gọi kẻ công bình hối cải, song gọi
kẻ có tội.
33 Họ thưa Ngài rằng: môn đồ của Giăng thường kiêng ăn
cầu nguyện, cũng như môn đồ của người Pha-ri-si, chẳng
như môn đồ của thầy ăn và uống.
34 Ngài đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở cùng bạn
mừng cưới mình, các ngươi dễ bắt họ phải kiêng ăn được
sao?
35 Song đến ngày nào chàng rể phải đem đi khỏi họ, thì
trong những ngày ấy họ mới kiêng ăn vậy.
36 Ngài lại lấy thí dụ mà phán cùng họ rằng: Không ai xé
một miếng áo mới mà vá áo cũ. Nếu vậy, áo mới phải rách,
và miếng giẻ mới cũng không xứng với áo cũ.
37 Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ, nếu vậy,
rượu mới làm nứt bầu ra; rượu chảy mất và bầu cũng phải
hư đi.
38 Song rượu mới phải đổ vào bầu mới.
39 Lại cũng không ai uống rượu cũ lại đòi rượu mới; vì
người nói rằng: Rượu cũ ngon hơn.

6

1 Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua giữa đồng
lúa mì, môn đồ bứt bông lúa, lấy tay vò đi và ăn.
2 Có mấy người Pha-ri-si nói rằng: Sao các ngươi làm điều
không nên làm trong ngày Sa-bát?
3 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vậy các ngươi chưa đọc
chuyện vua Đa-vít làm trong khi vua cùng kẻ đi theo bị đói
sao?

4 Thể nào vua vào đền Đức Chúa Trời, lấy bánh bày ra
mà ăn, và cho kẻ đi theo ăn nữa, dầu là bánh chỉ các thầy
tế lễ mới được phép ăn thôi?
5 Ngài lại phán rằng: Con người cũng là Chúa ngày Sa-bát.
6 Một ngày Sa-bát khác, Đức Chúa Jêsus vào nhà hội dạy
dỗ. Tại đó, có một người bàn tay hữu bị teo.
7 Vả, các thầy thông giáo và người Pha-ri-si chăm chỉ xem
Ngài, coi thử Ngài có chữa bịnh trong ngày Sa-bát chăng,
để tìm dịp mà cáo Ngài.
8 Nhưng Ngài biết ý tưởng họ, nên phán cùng người teo
tay rằng: Hãy chờ dậy, đứng giữa chúng ta. Người ấy chờ
dậy, và đứng lên.
9 Đức Chúa Jêsus liền phán cùng họ rằng: Ta hỏi các
ngươi: Trong ngày Sa-bát, nên làm điều lành hay là làm
điều dữ, nên cứu người hay là giết người?
10 Đoạn, Ngài lấy mắt liếc khắp mọi người xung quanh
mình, rồi phán cùng người bịnh rằng: Hãy giơ tay ra. Người
giơ ra, thì tay được lành.
11 Nhưng họ giận lắm, bèn bàn cùng nhau về việc mình
có thể xử với Đức Chúa Jêsus cách nào.
12 Trong lúc đó, Đức Chúa Jêsus đi lên núi để cầu nguyện;
và thức thâu đêm cầu nguyện Đức Chúa Trời.
13 Đến sáng ngày, Ngài đòi môn đồ đến, chọn mười hai
người, gọi là sứ đồ:
14 Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-rơ, Anh-rê em ruột của
Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, Phi-líp và Ba-thê-lê-my,
15 Ma-thi-ơ và Thô-ma, Gia-cơ con của A-phê, Si-môn gọi
là Xê-lốt,
16 Giu-đê con của Gia-cơ và Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt là kẻ phản
Ngài.
17 Kế đó, Ngài cùng môn đồ xuống, dừng lại nơi đồng
bằng. ỳ đó, có nhiều môn đồ Ngài cùng đoàn dân rất đông
từ khắp xứ Giu-đê, thành Giê-ru-sa-lem, và miền biển Ty-
rơ, Si-đôn mà đến, để nghe Ngài dạy và cho được chữa lành
bịnh mình.
18 Những kẻ mắc tà ma khuấy hại cũng đều được lành.
19 Cả đoàn dân đến kiếm cách rờ Ngài, vì từ Ngài có quyền
phép ra, chữa lành hết mọi người.
20 Đức Chúa Jêsus bèn ngước mắt ngó môn đồ, mà phán
rằng: Phước cho các ngươi nghèo khó, vì nước Đức Chúa
Trời thuộc về các ngươi!
21 Phước cho các ngươi hiện đang đói, vì sẽ được no đủ!
Phước cho các ngươi hiện đang khóc lóc, vì sẽ được vui

mừng!
22 Phước cho các ngươi khi vì cớ Con người, thiên hạ sẽ
ghét, đuổi, mắng nhiếc các ngươi, bỏ tên các ngươi như đồ
ô uế!
23 Ngày đó, hãy vui vẻ, nhảy nhót và mừng rỡ, vì phần
thưởng các ngươi trên trời sẽ lớn lắm; bởi tổ phụ họ cũng
đối đãi các đấng tiên tri dường ấy.
24 Song, khốn cho các ngươi và người giàu có, vì đã được
sự yên ủi của mình rồi!
25 Khốn cho các ngươi là kẻ hiện đang no, vì sẽ đói! Khốn
cho các ngươi là kẻ hiện đang cười, vì sẽ để tang và khóc
lóc!
26 Khốn cho các ngươi, khi mọi người sẽ khen các ngươi,
vì tổ phụ họ cũng xử với các tiên tri giả như vậy!
27 Nhưng ta phán cùng các ngươi, là người nghe ta: Hãy
yêu kẻ thù mình, làm ơn cho kẻ ghét mình,
28 chúc phước cho kẻ rủa mình, và cầu nguyện cho kẻ sỉ
nhục mình.
29 Ai vả ngươi má bên nầy, hãy đưa luôn má bên kia cho
họ; còn nếu ai dựt áo ngoài của ngươi, thì cũng đừng ngăn
họ lấy luôn áo trong.
30 Hễ ai xin, hãy cho, và nếu có ai đoạt lấy của các ngươi,
thì đừng đòi lại.
31 Các ngươi muốn người ta làm cho mình thể nào, hãy
làm cho người ta thể ấy.
32 Nếu các ngươi yêu kẻ yêu mình, thì có ơn chi? Người
có tội cũng yêu kẻ yêu mình.
33 Nếu các ngươi làm ơn cho kẻ làm ơn mình, thì có ơn
chi? Người có tội cũng làm như vậy.
34 Nếu các ngươi cho ai mượn mà mong họ trả, thì có ơn
chi? Người có tội cũng cho người có tội mượn, để được thâu
lại y số.
35 Song các ngươi hãy yêu kẻ thù mình; hãy làm ơn, hãy
cho mượn, mà đừng ngã lòng. Vậy, phần thưởng của các
ngươi sẽ lớn, và các ngươi sẽ làm con của Đấng Rất Cao, vì
Ngài lấy nhân từ đối đãi kẻ bạc và kẻ dữ.
36 Hãy thương xót như Cha các ngươi hay thương xót.
37 Đừng đoán xét ai, thì các ngươi khỏi bị đoán xét; đừng
lên án ai, thì các ngươi khỏi bị lên án; hãy tha thứ, người
sẽ tha thứ mình.
38 Hãy cho, người sẽ cho mình; họ sẽ lấy đấu lớn, nhận,
lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng các ngươi; vì các ngươi
lường mực nào, thì họ cũng lường lại cho các ngươi mực
ấy.

39 Ngài cũng phán cùng họ một thí dụ rằng: Kẻ mù có thể
dắt kẻ mù được chăng? Cả hai há chẳng cùng té xuống hố
sao?
40 Môn đồ không hơn thầy; nhưng hễ môn đồ được trọn
vẹn thì sẽ bằng thầy mình.
41 Sao ngươi nhìn thấy cái rác trong mắt anh em mình,
mà không thấy cây đà trong mắt ngươi?
42 Sao ngươi nói được với anh em rằng: Anh ơi, để tôi lấy
cái rác trong mắt anh ra, còn ngươi, thì không thấy cây đà
trong mắt mình? Hỡi kẻ giả hình, hãy lấy cây đà ra khỏi
mắt mình trước đã, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi
mắt anh em.
43 Cây sanh trái xấu không phải là cây tốt, cây sanh trái
tốt không phải là cây xấu;
44 vì hễ xem trái thì biết cây. Người ta không hái được
trái vả nơi bụi gai, hay là trái nho nơi chòm kinh cước.
45 Người lành bởi lòng chứa điều thiện mà phát ra điều
thiện, kẻ dữ bởi lòng chứa điều ác mà phát ra điều ác; vì
do sự đầy dẫy trong lòng mà miệng nói ra.
46 Sao các ngươi gọi ta: Chúa, Chúa, mà không làm theo
lời ta phán?
47 Ta sẽ chỉ cho các ngươi biết kẻ nào đến cùng ta, nghe
lời ta, và làm theo, thì giống ai.
48 Kẻ ấy giống như một người kia cất nhà, đào đất cho
sâu, xây nền trên vầng đá: nước tràn lan, dòng nước chảy
mạnh xô vào nhà đó, nhưng không xô động được, vì đã cất
chắc chắn.
49 Song kẻ nào nghe lời ta mà không làm theo, thì giống
như một người kia cất nhà trên đất không xây nền: dòng
nước chảy mạnh xô vào nhà đó, tức thì nhà sụp xuống, và
sự hư hại lớn lao.

7

1 Khi Đức Chúa Jêsus rao giảng xong mọi lời ấy trước mặt
dân chúng nghe rồi, thì Ngài vào thành Ca-bê-na-um.
2 Vả, một thầy đội kia có đứa đầy tớ rất thiết nghĩa đau
gần chết,
3 nghe nói Đức Chúa Jêsus, bèn sai mấy trưởng lão trong
dân Giu-đa xin Ngài đến chữa cho đầy tớ mình.
4 Mấy người đó đến cùng Đức Chúa Jêsus, mà nài xin
rằng: Thầy đội thật đáng cho thầy nhậm điều nầy;
5 vì người yêu dân ta, và đã cất nhà hội cho chúng tôi.
6 Đức Chúa Jêsus bèn đi với họ. Khi Ngài gần tới nhà,
thầy đội sai bạn hữu mình đi thưa Ngài rằng: Lạy Chúa,

xin đừng tự phiền đến thế, vì tôi không đáng rước Chúa
vào nhà tôi.
7 Tôi cũng nghĩ mình không đáng đến cùng Chúa; song
xin phán một lời, thì đầy tớ tôi sẽ được lành.
8 Vì chính mình tôi là người thuộc dưới quyền kẻ khác,
tôi cũng có quân lính dưới quyền tôi; tôi biểu tên nầy rằng:
Hãy đi! thì nó đi; biểu tên khác rằng: Hãy đến! thì nó đến;
và biểu đầy tớ tôi rằng: Hãy làm việc nầy! thì nó làm.
9 Đức Chúa Jêsus nghe những lời ấy, lấy làm lạ cho thầy
đội, bèn xây lại cùng đoàn dân theo mình, mà phán rằng:
Ta nói cùng các ngươi, dầu trong dân Y-sơ-ra-ên, ta cũng
chưa thấy một đức tin lớn dường ấy.
10 Những kẻ sai đến trở về nhà, thấy đầy tớ lành mạnh.
11 Bữa sau, Đức Chúa Jêsus đi đến một thành, gọi là Na-in
có nhiều môn đồ và một đoàn dân đông cùng đi với Ngài.
12 Khi Ngài đến gần cửa thành, họ vừa khiêng ra một
người chết, là con trai một của mẹ góa kia; có nhiều người
ở thành đó đi đưa với bà góa ấy.
13 Chúa thấy, động lòng thương xót người, mà phán rằng:
Đừng khóc!
14 Đoạn, Ngài lại gần, rờ quan tài, thì kẻ khiêng dừng lại.
Ngài bèn phán rằng: Hỡi người trẻ kia, ta biểu ngươi chờ
dậy.
15 Người chết vùng ngồi dậy và khởi sự nói. Đức Chúa
Jêsus giao người lại cho mẹ.
16 Ai nấy đều sợ hãi, và ngợi khen Đức Chúa Trời rằng:
Có đấng tiên tri lớn đã dấy lên giữa chúng tôi, và Đức Chúa
Trời đã thăm viếng dân Ngài.
17 Tin nầy đồn ra khắp xứ Giu-đê, và khắp xứ xung quanh
nơi đó nữa.
18 Môn đồ của Giăng trình lại hết cả chuyện đó với người.
19 Người bèn gọi hai môn đồ mình, sai đến thưa cùng
Chúa rằng: Thầy có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi
còn phải đợi Đấng khác?
20 Hai người đã đến cùng Đức Chúa Jêsus, thưa rằng:
Giăng Báp-tít sai chúng tôi đến hỏi thầy: Thầy có phải là
Đấng phải đến, hay chúng tôi còn phải đợi Đấng khác?
21 Vả, chính giờ đó, Đức Chúa Jêsus chữa lành nhiều kẻ
bịnh, kẻ tàn tật, kẻ mắc quỉ dữ, và làm cho nhiều người đui
được sáng.
22 Đoạn, Ngài đáp rằng: hãy về báo cho Giăng sự các
ngươi đã thấy và đã nghe: kẻ đui được sáng, kẻ què được
đi, kẻ phung được sạch, kẻ điếc được nghe, kẻ chết được

sống lại, Tin Lành đã rao giảng cho kẻ nghèo.
23 Phước cho kẻ không vấp phạm vì cớ ta!
24 Hai người của Giăng sai đến đã đi rồi, Đức Chúa Jêsus
mới phán cùng đoàn dân về việc Giăng rằng: Các ngươi đã
đi xem chi nơi đồng vắng? Xem cây sậy bị gió rung chăng?
25 Lại các ngươi còn đi xem gì? Xem người ăn mặc tốt
đẹp chăng? Kìa, những người mặc áo sang trọng, và ăn ở
sung sướng, thì ở trong đền đài các vua!
26 Song, rốt lại, các ngươi đi xem gì? Xem một đấng tiên
tri ư? Phải, ta nói, một đấng trọng hơn tiên tri nữa.
27 Aáy về đấng đó mà có lời chép rằng: Nầy, ta sẽ sai sứ
ta đến trước mặt ngươi, Người sẽ dọn đường trước ngươi.
28 Ta nói cùng các ngươi, trong những người bởi đàn bà
sanh ra, không có ai lớn hơn Giăng Báp-tít đâu; nhưng
trong nước Đức Chúa Trời, kẻ rất nhỏ còn lớn hơn Giăng
vậy.
29 Cả dân chúng cùng kẻ thâu thuế chịu Giăng làm phép
báp-tem, đều xưng Đức Chúa Trời là công bình.
30 Song người Pha-ri-si cùng các thầy dạy luật không chịu
Giăng làm phép báp-tem, nên chê bỏ ý Đức Chúa Trời định
về mình.
31 Vậy, ta sẽ sánh người đời nầy với gì, họ giống như ai?
32 Họ giống như con trẻ ngồi ngoài chợ, nói cùng nhau
rằng: Ta đã thổi sáo, mà bay không nhảy múa; ta đã than
vãn, mà bay không khóc.
33 Vả, Giăng Báp-tít đã đến, không ăn bánh, không uống
rượu; thì các ngươi nói rằng: Người mắc quỉ dữ.
34 Con người đến, ăn và uống, thì các ngươi nói rằng:
Aáy đó là người ham ăn mê uống, bạn với người thâu thuế
và kẻ có tội.
35 Song sự khôn ngoan được xưng công bình nhờ những
việc làm của nó.
36 Có một người Pha-ri-si mời Đức Chúa Jêsus ăn tại nhà
mình. Vậy, khi đã vào nhà người Pha-ri-si thì Ngài ngồi bàn.
37 Vả, có một người đàn bà xấu nết ở thành đó, nghe nói
Đức Chúa Jêsus đang ngồi bàn tại nhà người Pha-ri-si, bèn
đem đến một bình ngọc trắng đựng đầy dầu thơm.
38 Người đứng đằng sau, nơi chân Đức Chúa Jêsus, khóc,
sa nước mắt trên chân Ngài, rồi lấy tóc mình mà chùi; lại
hôn chân Ngài, và xức dầu thơm cho.
39 Người Pha-ri-si đã mời Ngài, thấy vậy, tự nghĩ rằng:
Nếu người nầy là đấng tiên tri, chắc biết người đàn bà rờ
đến mình đó là ai, cùng biết ấy là người đàn bà xấu nết.

40 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán cùng người rằng:
Hỡi Si-môn, ta có vài lời nói cùng ngươi. Người thưa rằng:
Thưa thầy, xin cứ nói.
41 Một chủ nợ có hai người mắc nợ: một người mắc năm
trăm đơ-ni-ê, một người mắc năm chục.
42 Vì hai người đều không có chi mà trả, nên chủ nợ tha
cả hai. Trong hai người đó, ai yêu chủ nợ hơn?
43 Si-môn thưa rằng: Tôi tưởng là người mà chủ nợ đã
tha nhiều nợ hơn. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ngươi đoán
phải lắm.
44 Đoạn, Ngài xây lại người đàn bà mà phán cùng Si-môn
rằng: Ngươi thấy đàn bà nầy không? Ta vào nhà ngươi,
ngươi không cho nước rửa chân; nhưng người đã lấy nước
mắt thấm ướt chân ta, rồi lấy tóc mình mà chùi.
45 Ngươi không hôn ta; nhưng người từ khi vào nhà
ngươi, thì hôn chân ta hoài.
46 Ngươi không xức dầu đầu ta; nhưng người lấy dầu
thơm xức chân ta.
47 Vậy nên ta nói cùng ngươi, tội lỗi đàn bà nầy nhiều
lắm, đã được tha hết, vì người đã yêu mến nhiều; song kẻ
được tha ít thì yêu mến ít.
48 Ngài bèn phán cùng người đàn bà rằng: Tội lỗi ngươi
đã được tha rồi.
49 Các người ngồi bàn với Ngài nghĩ thầm rằng: Người
nầy là ai, mà cũng tha tội?
50 Nhưng Ngài phán cùng người đàn bà rằng: Đức tin của
ngươi đã cứu ngươi; hãy đi cho bình an.

8

1 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi thành nầy đến thành kia, làng
nầy đến làng khác, giảng dạy và rao truyền tin lành của
nước Đức Chúa Trời. Có mười hai sứ đồ ở với Ngài.
2 Cũng có mấy người đàn bà đi theo Ngài, là những người
đã được cứu khỏi quỉ dữ và chữa khỏi bịnh: Ma-ri, gọi là
Ma-đơ-len, từ người bảy quỉ dữ đã ra,
3 Gian-nơ vợ Chu-xa, là quan nội vụ của vua Hê-rốt, Su-
xan-nơ và nhiều người khác nữa giúp của cải cho Ngài.
4 Khi có đoàn dân đông nhóm lại, và người hết thảy các
thành đều đến cùng Ngài, thì Ngài lấy thí dụ mà phán cùng
họ rằng:
5 Người gieo đi ra để gieo giống mình. Khi vải giống,
một phần giống rơi ra dọc đường, bị giày đạp và chim trời
xuống ăn hết.

6 Một phần khác rơi ra nơi đất đá sỏi, khi mới mọc lên,
liền héo đi, vì không có hơi ẩm.
7 Một phần khác rơi vào bụi gai, gai mọc lên với hột giống,
làm cho nghẹt ngòi.
8 Lại có một phần khác rơi xuống nơi đất tốt, thì mọc lên,
và kết quả, một thành trăm. Đang phán mấy lời đó, Ngài
kêu lên rằng: Ai có tai mà nghe, hãy nghe.
9 Môn đồ hỏi Ngài thí dụ ấy có nghĩa gì.
10 Ngài đáp rằng: Đã ban cho các ngươi được biết những
sự mầu nhiệm nước Đức Chúa Trời; song, với kẻ khác thì
dùng thí dụ mà nói, để họ xem mà không thấy, nghe mà
không hiểu.
11 Nầy, lời thí dụ đó nghĩa như vầy: Hột giống là đạo Đức
Chúa Trời.
12 Phần rơi ra dọc đường, là những kẻ nghe đạo; nhưng
về sau ma quỉ đến, cướp lấy đạo từ trong lòng họ, e rằng
họ tin mà được cứu chăng.
13 Phần rơi ra đất đá sỏi là kẻ nghe đạo, bèn vui mừng
chịu lấy; nhưng họ không có rễ, chỉ tin tạm mà thôi; nên
khi sự thử thách đến, thì họ tháo lui.
14 Phần rơi vào bụi gai, là những kẻ đã nghe đạo, nhưng
rồi đi, để cho sự lo lắng, giàu sang, sung sướng đời nầy làm
cho đạo phải nghẹt ngòi, đến nỗi không sanh trái nào được
chín.
15 Song phần rơi vào nơi đất tốt, là kẻ có lấy lòng thật thà
tử tế nghe đạo, gìn giữ và kết quả một cách bền lòng.
16 Không ai đã thắp đèn tại lấy thùng úp lại, hay là để
dưới giường; nhưng để trên chân đèn, hầu cho ai vào nhà
đều thấy sáng.
17 Thật không có điều gì kín mà không phải lộ ra, không
có điều gì giấu mà chẳng bị biết và tỏ ra.
18 Vậy, hãy coi chừng về cách các ngươi nghe; vì kẻ đã có,
sẽ cho thêm; kẻ không có, sẽ cất lấy sự họ tưởng mình có.
19 Mẹ và anh em Đức Chúa Jêsus đến tìm Ngài; song vì
người ta đông lắm, nên không đến gần Ngài được.
20 Vậy có kẻ báo cho Ngài biết rằng: Mẹ và anh em thầy
ở ngoài, muốn thấy thầy.
21 Nhưng Ngài đáp rằng: Mẹ ta và anh em ta là kẻ nghe
đạo Đức Chúa Trời và làm theo đạo ấy.
22 Một ngày kia, Ngài xuống thuyền với môn đồ, mà phán
rằng: Hãy qua bên kia hồ; rồi đi.
23 Khi thuyền đang chạy, thì Ngài ngủ. Có cơn bão nổi lên
trong hồ, nước vào đầy thuyền, đang nguy hiểm lắm.

24 Môn đồ bèn đến thức Ngài dậy, rằng: Thầy ôi, Thầy
ôi, chúng ta chết! Nhưng Ngài, vừa thức dậy, khiến gió và
sóng phải bình tịnh thì liền bình tịnh và yên lặng như tờ.
25 Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Đức tin các ngươi ở
đâu? Môn đồ sợ hãi và bỡ ngỡ, nói với nhau rằng: Người
nầy là ai, khiến đến gió và nước, mà cũng phải vâng lời
người?
26 Kế đó, ghé vào đất của dân Giê-ra-sê, ngang xứ Ga-li-lê.
27 Khi Đức Chúa Jêsus lên bờ, có một người ở thành ấy
bị nhiều quỉ ám đi gặp Ngài. Đã lâu nay, người không mặc
áo, không ở nhà, song ở nơi mồ mả.
28 Người ấy vừa thấy Đức Chúa Jêsus thì la lên inh ỏi, và
đến gieo mình nơi chân Ngài, nói lớn tiếng rằng: Lạy Đức
Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời Rất Cao, tôi với Ngài có sự
chi chăng? Tôi cầu xin Ngài, đừng làm khổ tôi.
29 Vì Đức Chúa Jêsus đang truyền cho tà ma phải ra khỏi
người đó mà nó đã ám từ lâu; dầu họ giữ người, xiềng và
còng chân lại, người cứ bẻ xiềng tháo còng, và bị quỉ dữ
đem vào nơi đồng vắng.
30 Đức Chúa Jêsus hỏi người rằng: Mầy tên gì? Người
thưa rằng: Quân đội; vì nhiều quỉ đã ám vào người.
31 Chúng nó bèn cầu xin Đức Chúa Jêsus đừng khiến mình
xuống vực sâu.
32 Vả, ở đó có một bầy heo đông đang ăn trên núi. Các
quỉ xin Đức Chúa Jêsus cho chúng nó nhập vào những heo
ấy, Ngài bèn cho phép.
33 Vậy, các quỉ ra khỏi người đó, nhập vào bầy heo, bầy
heo từ trên bực cao đâm đầu xuống hồ và chết chìm.
34 Các kẻ chăn heo thấy vậy chạy trốn, đồn tin ấy ra trong
thành và trong nhà quê.
35 Thiên hạ bèn đổ ra xem việc mới xảy ra; khi họ đến
cùng Đức Chúa Jêsus, thấy người mà các quỉ mới ra khỏi
ngồi dưới chân Đức Chúa Jêsus, mặc áo quần, bộ tỉnh táo,
thì sợ hãi lắm.
36 Những người đã xem thấy sự lạ đó, thuật lại cho thiên
hạ biết người bị quỉ ám được cứu khỏi thế nào.
37 Hết thảy dân ở miền người Giê-ra-sê xin Đức Chúa
Jêsus lìa khỏi xứ họ, vì họ sợ hãi lắm. Ngài bèn xuống
thuyền trở về.
38 Người đã khỏi những quỉ ám xin phép ở với Ngài,
nhưng Đức Chúa Jêsus biểu về, mà rằng:
39 Hãy về nhà ngươi, thuật lại mọi điều Đức Chúa Trời đã
làm cho ngươi. Vậy, người ấy đi, đồn khắp cả thành mọi

điều Đức Chúa Jêsus đã làm cho mình.
40 Khi trở về, có đoàn dân đông rước Ngài; vì ai nấy cũng
trông đợi Ngài.
41 Có người cai nhà hội tên là Giai-ru đến sấp mình xuống
nơi chân Đức Chúa Jêsus, xin Ngài vào nhà mình.
42 Vì người có con gái một, mười hai tuổi, gần chết. Khi
Đức Chúa Jêsus đang đi, dân chúng lấn ép Ngài tứ phía.
43 Bấy giờ, có một người đàn bà đau bịnh mất huyết mười
hai năm rồi, cũng đã tốn hết tiền của về thầy thuốc, không
ai chữa lành được,
44 đến đằng sau Ngài rờ trôn áo; tức thì huyết cầm lại.
45 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ai sờ đến ta? Ai nấy
đều chối; Phi-e-rơ và những người đồng bạn thưa rằng:
Thưa thầy, đoàn dân vây lấy và ép thầy.
46 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Có người đã rờ đến ta, vì
ta nhận biết có quyền phép từ ta mà ra.
47 Người đàn bà thấy mình không thể giấu được nữa, thì
run sợ, đến sấp mình xuống nơi chân Ngài, tỏ thật trước
mặt dân chúng vì cớ nào mình đã rờ đến, và liền được lành
làm sao.
48 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi con gái ta, đức
tin ngươi đã chữa lành ngươi; hãy đi cho bình an.
49 Ngài còn đang phán, có kẻ ở nhà người cai nhà hội đến
nói với người rằng: Con gái ông chết rồi; đừng làm phiền
thầy chi nữa.
50 Song Đức Chúa Jêsus nghe vậy, phán cùng Giai-ru rằng:
Đừng sợ, hãy tin mà thôi, thì con ngươi sẽ được cứu.
51 Khi đến nhà, Ngài chỉ cho Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng, và
cha mẹ con ấy vào cùng Ngài.
52 Ai nấy đều khóc lóc than vãn về con đó. Nhưng Ngài
phán rằng: Đừng khóc, con nầy không phải chết, song nó
ngủ.
53 Họ biết nó thật chết rồi, bèn nhạo báng Ngài.
54 nhưng Đức Chúa Jêsus cầm lấy tay con ấy, gọi lớn tiếng
lên rằng: Con ơi, hãy chờ dậy!
55 Thần linh bèn hoàn lại, con ấy chờ dậy liền; rồi Ngài
truyền cho nó ăn.
56 Cha mẹ nó lấy làm lạ; nhưng Ngài cấm nói lại sự xảy
ra đó với ai.

9

1 Đức Chúa Jêsus nhóm họp mười hai sứ đồ, ban quyền
năng phép tắc để trị quỉ chữa bịnh.

2 Rồi Ngài sai đi rao giảng về nước Đức Chúa Trời cùng
chữa lành kẻ có bịnh.
3 Ngài dạy rằng: Đi đường chớ đem gì theo hết, hoặc gậy,
hoặc bao, hoặc bánh, hoặc tiền bạc; cũng đừng đem hai
áo.
4 Hễ các ngươi vào nhà nào, hãy ở đó cho đến khi đi.
5 Còn ai không tiếp rước các ngươi, hãy ra khỏi thành họ,
và phủi bụi chân mình để làm chứng nghịch cùng họ.
6 Vậy, các sứ đồ ra đi, từ làng nầy tới làng kia, rao giảng
Tin Lành khắp nơi và chữa lành người có bịnh.
7 Bấy giờ, Hê rốt là vua chư hầu, nghe nói về các việc xảy
ra, thì không biết nghĩ làm sao; vì kẻ nầy nói rằng: Giăng
đã từ kẻ chết sống lại;
8 kẻ khác nói rằng: Ê-li đã hiện ra; và kẻ khác nữa thì
rằng: Một trong các đấng tiên tri đời xưa đã sống lại.
9 Song Hê-rốt thì nói: Ta đã truyền chém Giăng rồi: vậy
người nầy là ai, mà ta nghe làm những việc dường ấy? Vua
bèn tìm cách thấy Đức Chúa Jêsus.
10 Các sứ đồ trở về trình cùng Đức Chúa Jêsus mọi việc
mình đã làm. Ngài bèn đem các sứ đồ đi tẻ ra với mình
đến gần thành kia gọi là Bết-sai-đa.
11 Nhưng dân chúng nghe vậy, thì đi theo Ngài. Đức Chúa
Jêsus tiếp đãi dân chúng, giảng cho họ về nước Đức Chúa
Trời, và chữa cho những kẻ cần được lành bịnh.
12 Khi gần tối, mười hai sứ đồ đến gần Ngài mà thưa rằng:
Xin truyền cho dân chúng về, để họ đến các làng các ấp
xung quanh mà trọ và kiếm chi ăn; vì chúng ta ở đây là nơi
vắng vẻ.
13 Song Ngài phán rằng: Chính các ngươi hãy cho họ ăn.
Các sứ đồ thưa rằng: Ví thử chính mình chúng tôi không
đi mua đồ ăn cho hết thảy dân nầy, thì chỉ có năm cái bánh
và hai con cá mà thôi.
14 Vả, bấy giờ có độ năm ngàn người nam ở đó. Ngài bèn
phán cùng môn đồ rằng: Hãy biểu chúng ngồi từng hàng
năm mươi người.
15 Môn đồ làm theo lời; chúng ngồi xuống hết thảy.
16 Đoạn, Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh và hai con cá,
ngước mắt lên trời, chúc tạ, rồi bẻ ra trao cho môn đồ, đặng
phát cho đoàn dân.
17 Ai nấy ăn no rồi, người ta thâu được mười hai giỏ đầy
những miếng thừa.
18 Một ngày kia, Đức Chúa Jêsus đang cầu nguyện riêng,
môn đồ nhóm lại xung quanh Ngài, Ngài hỏi rằng: Trong

dân chúng, họ nói ta là ai?
19 Thưa rằng: Người nầy nói là Giăng Báp-tít, người kia
nói là Ê-li; kẻ khác nói là một trong các đấng tiên tri đời
xưa sống lại.
20 Ngài lại hỏi rằng: Còn về phần các ngươi thì nói ta là
ai? Phi-e-rơ thưa rằng: Thầy là Đấng Christ của Đức Chúa
Trời.
21 Đức Chúa Jêsus nghiêm cấm môn đồ nói sự ấy với ai,
22 và phán thêm rằng: Con người phải chịu nhiều điều
khốn khổ, phải bị các trưởng lão, các thầy tế lễ cả, và các
thầy thông giáo bỏ ra, phải bị giết, ngày thứ ba phải sống
lại.
23 Đoạn, Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu ai muốn
theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình
mà theo ta.
24 Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cớ
ta mất sự sống, thì sẽ cứu.
25 Nếu ai được cả thiên hạ, mà chính mình phải mất hoặc
hư đi, thì có ích gì?
26 Vì nếu ai hổ thẹn về ta và lời ta, thì Con người sẽ hổ
thẹn về họ, khi Ngài ngự trong sự vinh hiển của mình, của
Cha, và của thiên sứ thánh mà đến.
27 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, một vài người trong
các ngươi đang đứng đây sẽ không chết trước khi chưa
thấy nước Đức Chúa Trời.
28 Độ tám ngày sau khi phán các lời đó, Đức Chúa Jêsus
đem Phi-e-rơ, Giăng và Gia-cơ đi với mình lên trên núi để
cầu nguyện.
29 Đang khi cầu nguyện, diện mạo Ngài khác thường, áo
Ngài trở nên sắc trắng chói lòa.
30 Và nầy, có hai người nói chuyện cùng Ngài; ấy là Môi-se
và Ê-li,
31 hiện ra trong sự vinh hiển, và nói về sự Ngài qua đời,
là sự sẽ phải ứng nghiệm tại thành Giê-ru-sa-lem.
32 Phi-e-rơ cùng đồng bạn mình buồn ngủ lắm, nhưng
vừa tỉnh thức ra, thấy vinh hiển của Đức Chúa Jêsus và hai
đấng ấy đứng gần Ngài.
33 Lúc hai đấng ấy lìa khỏi Đức Chúa Jêsus, Phi-e-rơ thưa
Ngài rằng: Thưa thầy, chúng ta ở đây tốt lắm, hãy đóng ba
trại, một cái cho thầy, một cái cho Môi-se và một cái cho
Ê-li. Vì Phi-e-rơ không biết mình nói chi.
34 Khi người còn đang nói, có một đám mây kéo đến, bao
phủ lấy; và khi vào trong đám mây, các môn đồ đều sợ hãi.

35 Bấy giờ, nghe có tiếng từ trong đám mây phán ra rằng:
Nầy là Con ta, Người được lựa chọn của ta, hãy nghe Người.
36 Khi tiếng ấy phát ra, thì Đức Chúa Jêsus ở một mình.
Các môn đồ nín lặng, không nói cùng ai về sự mình đã
thấy.
37 Bữa sau, khi Chúa cùng môn đồ từ núi xuống, có đoàn
dân đông đến đón rước Ngài.
38 Một người trong đám đông kêu lên rằng: Lạy thầy, xin
thầy đoái đến con trai tôi, vì là con một tôi.
39 Một quỉ ám nó, thình lình kêu la; quỉ vật vã nó dữ tợn,
làm cho sôi bọt miếng, mình mẩy nát hết, rồi mới ra khỏi.
40 Tôi đã xin môn đồ thầy đuổi quỉ đó, nhưng họ đuổi
không được.
41 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi dòng dõi không tin và
bội nghịch kia, ta ở với các ngươi và nhịn các ngươi cho
đến chừng nào? Hãy đem con của ngươi lại đây.
42 Đứa con trai vừa lại gần, quỉ xô nó nhào xuống đất, và
vật vã dữ tợn. Song Đức Chúa Jêsus quở nặng tà ma, chữa
lành con trẻ ấy, và giao lại cho cha nó.
43 Ai nấy đều lấy làm lạ về quyền phép cao trọng của Đức
Chúa Trời. Khi mọi người đang khen lạ các việc Đức Chúa
Jêsus làm, Ngài phán cùng môn đồ rằng:
44 Về phần các ngươi, hãy nghe kỹ điều ta sẽ nói cùng:
Con người sẽ bị nộp trong tay người ta.
45 Nhưng các môn đồ không hiểu lời ấy, vì đã che khuất
cho mình để chẳng rõ nghĩa làm sao; và sợ không dám hỏi
Ngài về lời ấy.
46 Các môn đồ biện luận cùng nhau cho biết ai là lớn hơn
hết trong hàng mình.
47 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng trong lòng môn
đồ, thì lấy một đứa con trẻ để gần mình,
48 mà phán rằng: Hễ ai vì danh ta mà tiếp con trẻ nầy,
tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, tức là tiếp Đấng đã sai ta. Vì
kẻ nào hèn mọn hơn hết trong vòng các ngươi, ấy chính
người đó là kẻ cao trọng.
49 Giăng cất tiếng nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi từng
thấy có kẻ nhân danh thầy mà trừ quỉ; chúng tôi đã cấm
họ, vì không cùng chúng tôi theo thầy.
50 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đừng cấm họ, vì ai
không nghịch cùng các ngươi, là thuận với các ngươi.
51 Khi gần đến k” Đức Chúa Jêsus được đem lên khỏi thế
gian, Ngài quyết định đi thành Giê-ru-sa-lem.

52 Ngài sai kẻ đem tin đi trước mình. Họ ra đi, vào một
làng của người Sa- ma-ri, để sửa soạn nhà trọ cho Ngài;
53 song người Sa-ma-ri không tiếp rước Ngài, vì Ngài đi
thẳng lên thành Giê- ru-sa-lem.
54 Gia-cơ và Giăng là môn đồ Ngài, thấy vậy, nói rằng:
Thưa Chúa, Chúa có muốn chúng tôi khiến lửa từ trên trời
xuống thiêu họ chăng?
55 Nhưng Đức Chúa Jêsus xây lại quở hai người, mà rằng:
Các ngươi không biết tâm thần nào xui giục mình.
56 Rồi Ngài cùng môn đồ đi qua làng khác.
57 Đang khi đi đường, có kẻ thưa Ngài rằng: Chúa đi đâu
tôi sẽ theo đó.
58 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời
có ổ; song Con người không có chỗ mà gối đầu.
59 Ngài phán cùng kẻ khác rằng: Ngươi hãy theo ta. Kẻ
ấy thưa rằng: Xin cho phép tôi đi chôn cha tôi trước đã.
60 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để kẻ chết chôn
kẻ chết; còn ngươi, hãy đi rao giảng nước Đức Chúa Trời.
61 Có kẻ khác nữa thưa rằng: Lạy Chúa, tôi sẽ theo Chúa,
song xin cho phép tôi trước về từ giã người trong nhà tôi.
62 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ai đã tra tay cầm cày, còn
ngó lại đằng sau, thì không xứng đáng với nước Đức Chúa
Trời.

10

1 Kế đó, Chúa chọn bảy mươi môn đồ khác, sai từng đôi
đi trước Ngài, đến các thành các chỗ mà chính Ngài sẽ đi.
2 Ngài phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì trúng, song
con gặt thì ít. Vậy, hãy xin Chủ mùa gặt sai con gặt đến
trong mùa của mình.
3 Hãy đi; nầy, ta sai các ngươi đi, khác nào như chiên con
ở giữa bầy muông sói.
4 Đừng đem túi, bao, giày, và đừng chào ai dọc đường.
5 Hễ các ngươi vào nhà nào, trước hết hãy nói rằng: Cầu
sự bình an cho nhà nầy!
6 Nếu nhà đó có người nào đáng được bình an, sự bình
an của các ngươi sẽ giáng cho họ; bằng không, sẽ trở về
các ngươi.
7 Hãy ở nhà đó, ăn uống đồ người ta sẽ cho các ngươi, vì
người làm công đáng được tiền lương mình. Đừng đi nhà
nầy sang nhà khác.
8 Hễ các ngươi vào thành nào, mà người ta tiếp rước, hãy
ăn đồ họ sẽ dọn cho.

9 Hãy chữa kẻ bịnh ở đó, và nói với họ rằng: Nước Đức
Chúa Trời đến gần các ngươi.
10 Song hễ các ngươi vào thành nào, họ không tiếp rước,
hãy đi ra ngoài chợ, mà nói rằng:
11 Đối với các ngươi, chúng ta cũng phủi bụi của thành
các ngươi đã dính chân chúng ta; nhưng phải biết nước
Đức Chúa Trời đã đến gần các ngươi rồi.
12 Ta phán cùng các ngươi, đến ngày cuối cùng, thành
Sô-đôm sẽ chịu nhẹ hơn thành nầy.
13 Khốn cho mầy, thành Cô-ra-xin! Khốn cho mầy, thành
Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm
trong thành Ty-rơ và thành Si-đôn, thì hai thành ấy đã mặc
áo gai và đội tro mà ăn năn từ lâu rồi.
14 Vậy, đến ngày phán xét, thành Ty-rơ và thành Si-đôn
sẽ chịu nhẹ hơn bay.
15 Còn mầy, thành Ca-bê-na-um, mầy sẽ được nhắc lên
tận trời sao? Không, sẽ bị hạ xuống tới dưới Aâm phủ!
16 Ai nghe các ngươi, ấy là nghe ta; ai bỏ các ngươi, ấy là
bỏ ta; còn ai bỏ ta, ấy là bỏ Đấng đã sai ta.
17 Bảy mươi môn đồ trở về cách vui vẻ, thưa rằng: Lạy
Chúa, vì danh Chúa, các quỉ cũng phục chúng tôi.
18 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta đã thấy quỉ Sa-tan
từ trời sa xuống như chớp.
19 Nầy, ta đã ban quyền cho các ngươi giày đạp rắn, bò
cạp, và mọi quyền của kẻ nghịch dưới chân; không gì làm
hại các ngươi được.
20 Dầu vậy, chớ mừng vì các quỉ phục các ngươi; nhưng
hãy mừng vì tên các ngươi đã ghi trên thiên đàng.
21 Cũng giờ đó, Đức Chúa Jêsus nức lòng bởi Đức Thánh
Linh, bèn nói rằng: Lạy Cha, là Chúa trời đất, tôi ngợi khen
Cha, vì Cha đã giấu những sự nầy với kẻ khôn ngoan, người
sáng dạ, mà tỏ ra cho trẻ nhỏ hay! Thưa Cha, phải, thật
như vậy, vì Cha đã thấy điều đó là tốt lành.
22 Cha ta đã giao mọi sự cho ta; ngoài Cha không ai biết
Con là ai; ngoài Con, và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng,
thì cũng không có ai biết Cha là ai.
23 Đoạn, Ngài xây lại cùng môn đồ mà phán riêng rằng:
Phước cho mắt nào được thấy điều các ngươi thấy!
24 Vì ta nói cùng các ngươi, có nhiều đấng tiên tri và vua
chúa ước ao thấy điều các ngươi thấy, mà chẳng từng thấy,
ước ao nghe điều các ngươi nghe, mà chẳng từng nghe.
25 Bấy giờ, một thầy dạy luật đứng dậy hỏi đặng thử Đức
Chúa Jêsus rằng: Thưa thầy, tôi phải làm gì để được hưởng

sự sống đời đời?
26 Ngài phán rằng: Trong luật pháp có chép điều gì?
Ngươi đọc gì trong đó?
27 Thưa rằng: Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức,
hết trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi; và yêu
người lân cận như mình.
28 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ngươi đáp phải lắm; hãy
làm điều đó, thì được sống.
29 Song thầy ấy muốn xưng mình là công bình, nên thưa
cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Ai là người lân cận tôi?
30 Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán rằng: Có một người
từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô, lâm vào kẻ
cướp, nó giựt lột hết, đánh cho mình mẩy bị thương rồi đi,
để người đó nửa sống nửa chết.
31 Vả, gặp một thầy tế lễ đi xuống đường đó, thấy người
ấy, thì đi qua khỏi.
32 Lại có một người Lê-vi cũng đến nơi, lại gần, thấy, rồi
đi qua khỏi.
33 Song có một người Sa-ma-ri đi đường, đến gần người
đó, ngó thấy thì động lòng thương;
34 bèn áp lại, lấy dầu và rượu xức chỗ bị thương, rồi rịt
lại; đoạn, cho cỡi con vật mình đem đến nhà quán, mà săn
sóc cho.
35 Đến bữa sau, lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán, dặn
rằng: Hãy săn sóc người nầy, nếu tốn hơn nữa, khi tôi trở
về sẽ trả.
36 Trong ba người đó, ngươi tưởng ai là lân cận với kẻ bị
cướp?
37 Thầy dạy luật thưa rằng: Aáy là người đã lấy lòng
thương xót đãi người. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy
đi, làm theo như vậy.
38 Khi Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ đi đường, đến một
làng kia, có người đàn bà, tên là Ma-thê, rước Ngài vào nhà
mình.
39 Người có một em gái, tên là Ma-ri, ngồi dưới chân Chúa
mà nghe lời Ngài.
40 Vả, Ma-thê mảng lo việc vặt, đến thưa Đức Chúa Jêsus
rằng: Lạy Chúa, em tôi để một mình tôi hầu việc, Chúa há
không nghĩ đến sao? Xin biểu nó giúp tôi.
41 Chúa đáp rằng: Hỡi Ma-thê, Ma-thê, ngươi chịu khó và
bối rối về nhiều việc;
42 nhưng có một việc cần mà thôi. Ma-ri đã lựa phần tốt,
là phần không có ai cất lấy được.

11

1 Có một ngày, Đức Chúa Jêsus cầu nguyện ở nơi kia. Khi
cầu nguyện xong, một môn đồ thưa Ngài rằng: Lạy Chúa,
xin dạy chúng tôi cầu nguyện, cũng như Giăng đã dạy môn
đồ mình.
2 Ngài phán rằng: Khi các ngươi cầu nguyện, hãy nói:
Lạy Cha! danh Cha được thánh; nước Cha được đến;
3 xin cho chúng tôi ngày nào đủ bánh ngày ấy;
4 xin tha tội chúng tôi, vì chúng tôi cũng tha kẻ mích lòng
mình; và xin chớ đem chúng tôi vào sự cám dỗ!
5 Đoạn, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Nếu một người
trong các ngươi có bạn hữu, nửa đêm đến nói rằng: Bạn
ơi, cho tôi mượn ba cái bánh,
6 vì người bạn tôi đi đường mới tới, tôi không có chi đãi
người.
7 Nếu người kia ở trong nhà trả lời rằng: Đừng khuấy rối
tôi, cửa đóng rồi, con cái và tôi đã đi ngủ, không dậy được
mà lấy bánh cho anh;
8 ta nói cùng các ngươi, dầu người ấy không chịu dậy cho
bánh vì là bạn mình, nhưng vì cớ người kia làm rộn, sẽ dậy
và cho người đủ sự cần dùng.
9 Ta lại nói cùng các ngươi: Hãy xin, sẽ ban cho; hãy tìm,
sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho.
10 Vì hễ ai xin thì được, ai tìm thì gặp, và sẽ mở cửa cho
ai gõ.
11 Trong các ngươi có ai làm cha, khi con mình xin bánh
mà cho đá chăng? Hay là xin cá, mà cho rắn thay vì cá
chăng?
12 Hay là xin trứng, mà cho bò cạp chăng?
13 Vậy nếu các ngươi là người xấu, còn biết cho con cái
mình vật tốt thay, huống chi Cha các ngươi ở trên trời lại
chẳng ban Đức Thánh Linh cho người xin Ngài!
14 Đức Chúa Jêsus đuổi một quỉ câm; khi quỉ ra khỏi,
người câm liền nói được. Dân chúng đều lấy làm lạ;
15 song có mấy kẻ nói rằng: Người nầy nhờ Bê-ên-xê-bun
là chúa quỉ mà trừ quỉ.
16 Kẻ khác muốn thử Ngài, thì xin Ngài một dấu lạ từ trời
xuống.
17 Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, bèn phán rằng: Nước
nào tự chia rẽ nhau thì tan hoang, nhà nào tự chia rẽ nhau
thì đổ xuống.
18 Vậy, nếu quỉ Sa-tan tự chia rẽ nhau, thì nước nó còn
sao được, vì các ngươi nói ta nhờ Bê-ê-xê-bun mà trừ quỉ?

19 Nếu ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỉ, thì con các ngươi
nhờ ai mà trừ quỉ? Bởi vậy, chính con các ngươi sẽ làm
quan án các ngươi.
20 Nhưng nếu ta cậy ngón tay Đức Chúa Trời mà trừ quỉ,
thì nước Đức Chúa Trời đã đến nơi các ngươi rồi.
21 Khi một người mạnh sức cầm khí giới giữ cửa nhà
mình, thì của cải nó vững vàng.
22 Nhưng có người khác mạnh hơn đến thắng được, thì
cướp lấy khí giới người kia đã nhờ cậy, và phân phát sạch
của cải.
23 Phàm ai không theo ta, thì nghịch cùng ta, ai không
thâu hiệp với ta, thì tan lạc.
24 Khi tà ma đã ra khỏi một người, thì đi dông dài các nơi
khô khan để kiếm chỗ nghỉ. Kiếm không được, thì nó nói
rằng: Ta sẽ trở về nhà ta là nơi ta mới ra khỏi.
25 Nó trở về, thấy nhà quét sạch và dọn dẹp tử tế,
26 bèn đi rủ bảy quỉ khác dữ hơn mình vào nhà mà ở; vậy
số phận người nầy lại khốn khổ hơn phen trước.
27 Đức Chúa Jêsus đang phán những điều ấy, có một
người đàn bà ở giữa dân chúng cất tiếng thưa rằng: Phước
cho dạ đã mang Ngài và vú đã cho Ngài bú!
28 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Những kẻ nghe và giữ lời
Đức Chúa Trời còn có phước hơn!
29 Khi dân chúng nhóm lại đông lắm, Đức Chúa Jêsus
phán rằng: Dòng dõi nầy là dòng dõi độc ác; họ xin một
dấu lạ, song sẽ không cho dấu lạ nào khác hơn dấu lạ của
Giô-na.
30 Vì Giô-na là dấu lạ cho dân thành Ni-ni-ve, thì cũng một
thể ấy, Con người sẽ là dấu lạ cho dòng dõi nầy.
31 Đến ngày phán xét, nữ hoàng Nam phương sẽ đứng
dậy với người của dòng dõi nầy và lên án họ, vì người từ
nơi đầu cùng đất đến nghe lời khôn ngoan vua Sa-lô-môn,
mà nầy, ở đây có Đấng hơn vua Sa-lô-môn!
32 Đến ngày phán xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với
người của dòng dõi nầy và lên án họ, vì dân ấy đã nghe lời
Giô-na giảng dạy và ăn năn; mà nầy, ở đây có Đấng hơn
Giô-na.
33 Không ai thắp đèn mà để chỗ khuất hay là dưới thùng,
nhưng để trên chân đèn, hầu cho kẻ vào được thấy sáng.
34 Mắt là đèn của thân thể; nếu mắt ngươi sõi sàng, cả
thân thể ngươi được sáng láng; song nếu mắt ngươi xấu,
thân thể ngươi phải tối tăm.
35 Aáy vậy, hãy coi chừng kẻo sự sáng trong mình ngươi
hóa ra sự tối chăng.

36 Nếu cả thân thể ngươi sáng láng, không có phần nào
tối tăm, thì sẽ được sáng hết thảy, cũng như khi có cái đèn
soi sáng cho ngươi vậy.
37 Đức Chúa Jêsus đang phán, có một người Pha-ri-si mời
Ngài về nhà dùng bữa. Ngài vào ngồi bàn.
38 Người Pha-ri-si thấy Ngài không rửa trước bữa ăn, thì
lấy làm lạ.
39 Nhưng Chúa phán rằng: Hỡi các ngươi là người Pha-
ri-si, các ngươi rửa sạch bề ngoài chén và mâm, song bề
trong đầy sự trộm cướp và điều dữ.
40 Hỡi kẻ dại dột! Đấng đã làm nên bề ngoài, há không
làm nên bề trong nữa sao?
41 Thà các ngươi lấy của mình có mà bố thí, thì mọi điều
sẽ sạch cho các ngươi.
42 Song khốn cho các ngươi, người Pha-ri-si, vì các ngươi
nộp một phần mười về bạc hà, hồi hương, cùng mọi thứ
rau, còn sự công bình và sự kính mến Đức Chúa Trời, thì
các ngươi bỏ qua! Aáy là các việc phải làm, mà cũng không
nên bỏ qua các việc khác.
43 Khốn cho các ngươi, người Pha-ri-si, vì các ngươi ưa
ngôi cao nhất trong nhà hội, và thích người ta chào mình
giữa chợ!
44 Khốn cho các ngươi, vì các ngươi giống như mả loạn,
người ta bước lên trên mà không biết!
45 Một thầy dạy luật bèn cất tiếng nói rằng: Thưa thầy,
thầy nói vậy cũng làm sỉ nhục chúng tôi.
46 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Khốn cho các ngươi nữa,
là thầy dạy luật, vì các ngươi chất cho người ta gánh nặng
khó mang, mà tự mình thì không động ngón tay đến!
47 Khốn cho các ngươi, vì các ngươi xây mồ mả các đấng
tiên tri mà tổ phụ mình đã giết!
48 Như vậy, các ngươi làm chứng và ưng thuận việc tổ
phụ mình đã làm; vì họ đã giết các đấng tiên tri, còn các
ngươi lại xây mồ cho.
49 Vậy nên, sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời đã phán
rằng: Ta sẽ sai đấng tiên tri và sứ đồ đến cùng chúng nó;
chúng nó sẽ giết kẻ nầy, bắt bớ kẻ kia,
50 hầu cho huyết mọi đấng tiên tri đổ ra từ khi sáng thế,
cứ dòng dõi nầy mà đòi,
51 là từ huyết A-bên cho đến huyết Xa-cha-ri đã bị giết
giữa khoảng bàn thờ và đền thờ; phải, ta nói cùng các
ngươi, sẽ cứ dòng dõi nầy mà đòi huyết ấy.
52 Khốn cho các ngươi, là thầy dạy luật, vì các ngươi đã

đoạt lấy chìa khóa của sự biết, chính mình không vào, mà
người khác muốn vào, lại ngăn cấm không cho!
53 Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đó rồi, các thầy thông giáo
và người Pha-ri-si bèn ra sức ép Ngài dữ tợn, lấy nhiều câu
hỏi khêu chọc Ngài,
54 và lập mưu để bắt bẻ lời nào từ miệng Ngài nói ra.

12

1 Khi ấy, dân chúng nhóm lại kể hàng ngàn người, đến nỗi
giày đạp nhau, Đức Chúa Jêsus mới trước hết phán cùng
môn đồ rằng: Hãy giữ mình về men của người Pha-ri-si, là
sự giả hình.
2 Chẳng có sự gì giấu mà không phải lộ ra, chẳng có sự gì
kín mà không được biết.
3 Vậy nên mọi điều mà các ngươi đã nói nơi tối, sẽ nghe
ra nơi sáng; mọi điều mà các ngươi đã nói vào lỗ tai trong
buồng kín, sẽ giảng ra trên mái nhà.
4 Ta nói cùng các ngươi, là bạn hữu ta: Đừng sợ kẻ giết
xác rồi sau không làm gì được nữa.
5 Song ta chỉ cho các ngươi biết phải sợ ai: phải sợ Đấng
khi đã giết rồi, có quyền bỏ xuống địa ngục; phải ta nói
cùng các ngươi, ấy là Đấng các ngươi phải sợ!
6 Người ta há chẳng bán năm con chim sẻ giá hai đồng
tiền sao? Nhưng Đức Chúa Trời không quên một con nào
hết.
7 Dầu đến tóc trên đầu các ngươi cũng đã đếm cả rồi.
Đừng sợ chi, vì các ngươi trọng hơn nhiều chim sẻ.
8 Ta nói cùng các ngươi, ai sẽ xưng ta trước mặt thiên hạ,
thì Con người cũng sẽ xưng họ trước mặt thiên sứ của Đức
Chúa Trời.
9 Nhưng ai chối ta trước mặt thiên hạ, thì họ sẽ bị chối
trước mặt thiên sứ của Đức Chúa Trời.
10 Ai nói nghịch cùng Con người, thì sẽ được tha; song kẻ
nói lộng ngôn phạm đến Đức Thánh Linh, thì không được
tha đâu.
11 Khi người ta đem các ngươi đến nhà hội, trước mặt
quan án và quan cai trị, thì chớ lo về nói cách nào để binh
vực mình, hoặc nói lời gì;
12 bởi vì chính giờ đó Đức Thánh Linh sẽ dạy các ngươi
những lời phải nói.
13 Bấy giờ, một người giữa dân chúng thưa rằng: Thưa
thầy, xin biểu anh tôi chia gia tài cho tôi.
14 Nhưng Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi người kia, ai đặt
ta làm quan xử kiện hay là chia của cho các ngươi?

15 Đoạn, Ngài phán cùng chúng rằng: Hãy giữ cẩn thận
chớ hà tiện gì hết; vì sự sống của người ta không phải cốt
tại của cải mình dư dật đâu.
16 Ngài lại phán cùng chúng lời ví dụ nầy: Ruộng của một
người giàu kia sinh lợi nhiều lắm,
17 người bèn tự nghĩ rằng: Ta phải làm thể nào? Vì không
có đủ chỗ chứa hết sản vật.
18 Lại nói: Nầy, việc ta sẽ làm: ta phá cả kho tàng và cất
cái khác lớn hơn, thâu trữ sản vật và gia tài vào đó;
19 rồi sẽ nói với linh hồn ta rằng: Linh hồn ơi, mầy đã
được nhiều của để dành dùng lâu năm; thôi, hãy nghỉ, ăn
uống, và vui vẻ.
20 Song Đức Chúa Trời phán cùng người rằng: Hỡi kẻ dại!
Chính đêm nay linh hồn ngươi sẽ bị đòi lại; vậy những của
cải ngươi đã sắm sẵn sẽ thuộc về ai?
21 Hễ ai thâu trữ của cho mình mà không giàu có nơi Đức
Chúa Trời thì cũng như vậy.
22 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn đồ rằng: Aáy vậy,
ta nói cùng các ngươi, đừng vì sự sống mà lo đồ mình ăn,
cũng đừng vì thân thể mà lo đồ mình mặc.
23 Sự sống trọng hơn đồ ăn, thân thể trọng hơn đồ mặc.
24 Hãy xem con quạ: nó không gieo, không gặt, cũng
không có hầm vựa kho tàng chi, mà Đức Chúa Trời còn
nuôi nó; huống chi các ngươi quí hơn chim chóc là dường
nào!
25 Có ai trong các ngươi lo lắng mà làm cho đời mình dài
thêm một khắc không?
26 Vậy nếu đến việc rất nhỏ các ngươi cũng không có thể
được sao các ngươi lo việc khác?
27 Hãy xem hoa huệ mọc lên thể nào: nó chẳng làm khó
nhọc, cũng không kéo chỉ; song ta phán cùng các ngươi,
dầu vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được
mặc áo như một hoa nào trong giống ấy.
28 Hỡi kẻ ít đức tin, nếu loài cỏ ngoài đồng là loài nay
sống mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho mặc thể ấy,
huống chi là các ngươi!
29 Vậy các ngươi đừng kiếm đồ ăn đồ uống, cũng đừng
có lòng lo lắng.
30 Vì mọi sự đó, các dân ngoại ở thế gian vẫn thường tìm,
và Cha các ngươi biết các ngươi cần dùng mọi sự đó rồi.
31 Nhưng thà các ngươi hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời,
rồi mọi sự đó sẽ được cho thêm.

32 Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ chi; vì Cha các ngươi đã bằng
lòng cho các ngươi nước thiên đàng.
33 Hãy bán gia tài mình mà bố thí. Hãy sắm cho mình túi
không hư, và của báu không hề hao kém ở trên trời, là nơi
kẻ trộm không đến gần, sâu mọt không làm hư nát.
34 Vì của báu các ngươi ở đâu, thì lòng cũng ở đó.
35 Lưng các ngươi phải thắt lại, đèn các ngươi phải thắp
lên.
36 Hãy làm như người chờ đợi chủ mình ở tiệc cưới về, để
lúc chủ đến gõ cửa thì liền mở.
37 Phước cho những đầy tớ ấy, khi chủ về thấy họ thức
canh! Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ thắt lưng
mình, cho đầy tớ ngồi bàn mình, và đến hầu việc họ.
38 Hoặc canh hai, canh ba, chủ trở về, nếu thấy đầy tớ
như vậy thì phước cho họ!
39 Hãy biết rõ, nếu chủ nhà hay kẻ trộm đến giờ nào, thì
sẽ tỉnh thức, chẳng để cho nó đào ngạch nhà đâu.
40 Các ngươi cũng vậy, hãy chực cho sẵn sàng, vì Con
người sẽ đến trong giờ các ngươi không ngờ.
41 Phi-e-rơ bèn thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, thí dụ nầy Chúa
phán cho chúng tôi, hay là cũng cho mọi người?
42 Chúa đáp rằng: Ai là người quản gia ngay thật khôn
ngoan, chủ nhà đặt coi cả người nhà mình, để đến dịp tiện,
phát lương phạn cho họ?
43 Phước cho đầy tớ ấy khi chủ nhà về, thấy làm như vậy!
44 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ cho nó quản lý
cả gia tài mình.
45 Nhưng nếu đầy tớ ấy tự nghĩ rằng: Chủ ta chậm đến;
rồi cứ đánh đập đầy tớ trai và gái, ăn uống say sưa,
46 thì chủ nó sẽ đến trong ngày nó không dè, và giờ nó
không biết; lấy roi đánh xé da nó, và để cho nó đồng số
phận với kẻ bất trung.
47 Đầy tớ nầy đã biết ý chủ mình, mà không sửa soạn sẵn
và không theo ý ấy, thì sẽ bị đòn nhiều.
48 Song đầy tớ không biết ý chủ, mà làm việc đáng phạt,
thì bị đòn ít. Vì ai được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại
nhiều; và ai đã được giao cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều
hơn.
49 Ta đã đến quăng lửa xuống đất; nếu cháy lên rồi, ta
còn ước ao chi nữa!
50 Có một phép báp-tem mà ta phải chịu, ta đau đớn biết
bao cho đến chừng nào phép ấy được hoàn thành!
51 Các ngươi tưởng ta đến đem sự bình an cho thế gian

sao? Ta nói cùng các ngươi, không, nhưng thà đem sự phân
rẽ.
52 Vì từ nay về sau, nếu năm người ở chung một nhà, thì
sẽ phân li nhau, ba người nghịch cùng hai, hai người nghịch
cùng ba;
53 cha nghịch cùng con trai, con trai nghịch cùng cha; mẹ
nghịch cùng con gái, con gái nghịch cùng mẹ; bà gia nghịch
cùng dâu, dâu nghịch cùng bà gia.
54 Ngài lại phán cùng đoàn dân rằng: Khi các ngươi thấy
đám mây nổi lên phương tây, liền nói rằng: Sẽ có mưa; thì
quả có vậy.
55 Lại khi gió nam thổi, các ngươi nói rằng: Sẽ nóng nực;
thì quả có vậy.
56 Hỡi kẻ giả hình! các ngươi biết phân biệt khí sắc của
trời đất; vậy sao không biết phân biệt thời nầy?
57 Lại sao các ngươi cũng không tự mình xét đoán điều
gì là công bình?
58 Vậy, khi ngươi đi với kẻ kiện mình đến trước mặt quan
tòa, dọc đường hãy gắng sức giải hòa cùng họ, e họ kéo
ngươi đến trước mặt quan án, quan án giao cho thầy đội,
rồi bỏ tù ngươi chăng.
59 Ta nói cùng ngươi, ngươi trả còn thiếu một đồng tiền,
thì không ra khỏi tù được.

13

1 Cũng lúc ấy, có mấy người ở đó thuật cho Đức Chúa
Jêsus nghe về việc Phi-lát giết mấy người Ga-li-lê, lấy huyết
trộn lộn với của lễ họ.
2 Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp rằng: Các ngươi tưởng
mấy người đó vì chịu khốn nạn dường ấy, có tội lỗi trọng
hơn mọi người Ga-li-lê khác sao?
3 Ta nói cùng các ngươi, không phải; song nếu các ngươi
chẳng ăn năn, thì hết thảy sẽ bị hư mất như vậy.
4 Hay là mười tám người bị tháp Si-lô-ê ngã xuống đè chết
kia, các ngươi tưởng họ có tội lỗi trọng hơn mọi kẻ khác ở
thành Giê-ru-sa-lem sao?
5 Ta nói cùng các ngươi, không phải; nhưng nếu các
ngươi chẳng ăn năn, thì hết thảy cũng sẽ bị hư mất như
vậy.
6 Ngài lại phán thí dụ nầy: Người kia có một cây vả trồng
trong vườn nho mình, đến hái trái mà không thấy;
7 bèn nói cùng kẻ trồng nho rằng: Kìa đã ba năm nay ta
đến hái trái nơi cây vả nầy mà không thấy: hãy đốn nó đi;
cớ sao nó choán đất vô ích?

8 Kẻ trồng nho rằng: Thưa chúa, xin để lại năm nầy nữa,
tôi sẽ đào đất xung quanh nó rồi đổ phân vào.
9 Có lẽ về sau nó sẽ ra trái; bằng không, chúa sẽ đốn.
10 Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus giảng dạy trong nhà
hội kia.
11 Vả, tại đó, có người đàn bà mắc quỉ ám, phải đau liệt
đã mười tám năm; cong lưng chẳng đứng thẳng được.
12 Đức Chúa Jêsus vừa thấy, gọi mà phán rằng: Hỡi đàn
bà kia, ngươi đã được cứu khỏi bịnh;
13 Ngài bèn đặt tay trên mình người. Tức thì, người đứng
thẳng lên được, và ngợi khen Đức Chúa Trời.
14 Bấy giờ người cai nhà hội nhân Đức Chúa Jêsus đã chữa
bịnh trong ngày Sa-bát, thì giận mà cất tiếng nói cùng đoàn
dân rằng: Có sáu ngày phải làm việc, vậy hãy đến trong
những ngày ấy để được chữa cho, đừng đến trong ngày
Sa-bát.
15 Nhưng Chúa đáp rằng: Hỡi kẻ giả hình, mỗi người
trong các ngươi, đang ngày Sa-bát, há không mở bò hoặc
lừa mình ra khỏi máng cỏ, dắt đi uống nước hay sao?
16 Con gái của Aùp-ra-ham nầy, quỉ Sa-tan đã cầm buộc
mười tám năm, há chẳng nên mở trói cho nó trong ngày
Sa-bát sao?
17 Ngài phán như vậy, thì các kẻ thù nghịch cùng Ngài
đều hổ thẹn, và cả dân chúng vui mừng về mọi việc vinh
hiển Ngài đã làm.
18 Vậy, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nước Đức Chúa Trời
giống như gì, ta lấy chi mà sánh với?
19 Nước ấy giống như một hột cải, người kia lấy gieo trong
vườn; nó mọc lên trở nên cây cối, và chim trời làm ổ trên
nhành.
20 Ngài lại phán rằng: Ta sẽ sánh nước Đức Chúa Trời với
gì?
21 Nước ấy giống như men, người đàn bà kia lấy trộn vào
ba đấu bột, cho đến chừng bột dậy cả lên.
22 Đức Chúa Jêsus trải qua các thành các làng, vừa dạy
dỗ vừa đi thẳng tới thành Giê-ru-sa-lem.
23 Có người thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải chỉ ít kẻ
được cứu chăng?
24 Ngài đáp rằng: Hãy gắng sức vào cửa hẹp, vì, ta nói
cùng các ngươi, nhiều người sẽ tìm cách vào mà không vào
được.
25 Khi chủ nhà chờ dậy, đóng cửa lại rồi, các ngươi ở ngoài
gõ cửa kêu rằng: Lạy Chúa, xin mở cho chúng tôi! Chủ sẽ
trả lời rằng: Ta không biết các ngươi đến từ đâu.

26 Bấy giờ các ngươi sẽ thưa rằng: Chúng tôi đã ăn uống
trước mặt Chúa, và Chúa đã dạy dỗ trong các chợ chúng
tôi.
27 Chủ lại sẽ trả lời rằng: Ta nói cùng các ngươi, không
biết các ngươi đến từ đâu; hết thảy những kẻ làm dữ kia,
hãy lui ra khỏi ta!
28 Khi ấy, các ngươi thấy Aùp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp,
cùng hết thảy các đấng tiên tri đều ở trong nước Đức Chúa
Trời, còn các ngươi sẽ bị quăng ra ngoài, là nơi có khóc lóc
và nghiến răng.
29 Lại từ Đông Tây Nam Bắc, người ta sẽ đến mà ngồi bàn
ở trong nước Đức Chúa Trời.
30 Nầy, khi ấy có kẻ rốt sẽ nên đầu, kẻ đầu sẽ là rốt.
31 Cũng trong lúc đó, có mấy người Pha-ri-si đến thưa
Ngài rằng: Thầy nên bỏ chỗ nầy mà đi, vì vua Hê-rốt muốn
giết thầy.
32 Ngài đáp rằng: Hãy đi nói với con chồn cáo ấy rằng:
Ngày nay, ngày mai, ta đuổi quỉ chữa bịnh, đến ngày thứ
ba, thì đời ta sẽ xong rồi.
33 Nhưng ngày nay, ngày mai, và ngày kia ta phải đi, vì
không có lẽ một đấng tiên tri phải chết ngoài thành Giê-ru-
sa-lem.
34 Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, ngươi giết các tiên
tri, và quăng đá các đấng chịu sai đến cùng ngươi, bao
phen ta muốn nhóm họp con cái ngươi, như gà mái túc và
ấp con mình dưới cánh, mà các ngươi chẳng muốn!
35 Nầy, nhà các ngươi sẽ bỏ hoang. Ta nói cùng các ngươi,
các ngươi không còn thấy ta nữa cho đến chừng nào sẽ nói
rằng: Phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến!

14

1 Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus vào nhà một người
kẻ cả dòng Pha-ri-si để dùng bữa, những người ở đó dòm
hành Ngài.
2 Số là có một người mắc bịnh thủy thũng ở trước mặt
Ngài.
3 Đức Chúa Jêsus cất tiếng hỏi thầy dạy luật và người
Pha-ri-si rằng: Trong ngày Sa-bát, có nên chữa bịnh hay
không?
4 Họ đều làm thinh. Ngài bèn đem người bịnh chữa lành,
rồi cho về.
5 Đoạn, Ngài phán cùng họ rằng: Nào có ai trong các
ngươi, đang ngày Sa- bát, nếu có con trai hay là bò mình té
xuống giếng mà không kéo liền lên sao?

6 Họ không đối đáp gì về điều đó được.

7 Ngài thấy những kẻ được mời đều lựa chỗ ngồi trên,
nên phán cùng họ thí dụ nầy:

8 Khi người ta mời ngươi dự tiệc cưới, chớ ngồi chỗ cao
nhất, vì e rằng trong những khách mời có ai tôn trọng hơn
ngươi,

9 người đứng mời sẽ đến nói cùng ngươi rằng: Hãy
nhường chỗ cho người nầy ngồi, mà ngươi xấu hổ vì phải
xuống chỗ chót chăng.

10 Nhưng khi ngươi được mời, hãy ngồi chỗ chót, người
đứng mời sẽ đến nói cùng ngươi rằng: Hỡi bạn, xin ngồi
lên cao hơn. Vậy thì điều đó sẽ làm cho ngươi được kính
trọng trước mặt những người đồng bàn mình.

11 Bởi vì ai tự nhắc mình lên, sẽ phải hạ xuống, còn ai tự
hạ mình xuống, sẽ được nhắc lên.

12 Ngài cũng phán với người mời Ngài rằng: Khi ngươi
đãi bữa trưa hoặc bữa tối, đừng mời bạn hữu, anh em, bà
con và láng giềng giàu, e rằng họ cũng mời lại mà trả cho
ngươi chăng.

13 Song khi ngươi đãi tiệc, hãy mời những kẻ nghèo khó,
tàn tật, què, đui,

14 thì ngươi sẽ được phước, vì họ không có thể trả lại cho
ngươi; đến k” kẻ công bình sống lại, ngươi sẽ được trả.

15 Một người đồng tiệc nghe lời đó, thì thưa Ngài rằng:
Phước cho kẻ sẽ được ăn bánh trong nước Đức Chúa Trời!

16 Nhưng Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có người kia dọn tiệc
lớn, mời nhiều người ăn.

17 Khi đến giờ ăn, sai đầy tớ mình đi nói với những kẻ
được mời rằng: Hãy đến, mọi sự đã sẵn rồi.

18 Song họ đồng tình xin kiếu hết. Người thứ nhất nói
rằng: Tôi có mua một đám ruộng, cần phải đi coi; xin cho
tôi kiếu.

19 Kẻ khác rằng: Tôi có mua năm cặp bò, phải đi xem
thử; xin cho tôi kiếu.

20 Kẻ khác nữa rằng: Tôi mới cưới vợ, vậy tôi đi không
được.

21 Đầy tớ trở về, trình việc đó cho chủ mình. Chủ bèn
nổi giận, biểu đầy tớ rằng: Hãy đi mau ra ngoài chợ, và
các đường phố, đem những kẻ nghèo khó, tàn tật, đui, què
vào đây.

22 Sau lại đầy tớ trình rằng: Thưa chủ, điều chủ dạy, đã
làm rồi, mà hãy còn thừa chỗ.

23 Chủ nhà lại biểu rằng: Hãy ra ngoài đường và dọc hàng
rào, gặp ai thì ép mời vào, cho được đầy nhà ta.
24 Vì, ta nói cùng các ngươi, trong những kẻ đã mời trước,
không có ai được nếm bữa tiệc của ta đâu.
25 Có đoàn dân đông cùng đi với Đức Chúa Jêsus; Ngài
xây lại cùng họ mà phán rằng:
26 Nếu có ai đến theo ta mà không ghét cha mẹ, vợ con,
anh em, chị em mình, và chính sự sống mình nữa, thì
không được làm môn đồ ta.
27 Còn ai không vác thập tự giá mình mà theo ta, cũng
không được làm môn đồ ta.
28 Vả, trong các ngươi có ai là người muốn xây một cái
tháp, mà trước không ngồi tính phí tổn cho biết mình có
đủ của đặng làm xong việc cùng chăng sao?
29 e khi đã xây nền rồi, không làm xong được, thì mọi
người thấy liền chê cười,
30 và rằng: Người nầy khởi công xây, mà không thể làm
xong được!
31 Hay là có vua nào đi đánh trận cùng vua khác, mà trước
không ngồi bàn luận xem mình đem đi một muôn lính có
thể địch nổi vua kia đem hai muôn cùng chăng sao?
32 Bằng chẳng nổi, khi vua kia còn ở xa, sai sứ đi xin hòa.
33 Như vậy, nếu ai trong các ngươi không bỏ mọi sự mình
có, thì không được làm môn đồ ta.
34 Muối là giống tốt; nhưng nếu muối mất mặn, thì lấy
chi làm cho nó mặn lại được?
35 Không dùng chi được cho ruộng hoặc cho phân; người
ta phải bỏ nó ra ngoài. Ai có tai mà nghe, hãy nghe.

15

1 Hết thảy các người thâu thuế và người có tội đến gần
Đức Chúa Jêsus đặng nghe Ngài giảng.
2 Các người Pha-ri-si và các thầy thông giáo lằm bằm mà
nói rằng: Người nầy tiếp những kẻ tội lỗi, và cùng ăn với
họ!
3 Ngài bèn phán cho họ lời thí dụ nầy:
4 Trong các ngươi ai là người có một trăm con chiên, nếu
mất một con, mà không để chín mươi chín con nơi đồng
vắng, đặng đi tìm con đã mất cho k” được sao?
5 Khi đã kiếm được, thì vui mừng vác nó lên vai;
6 đoạn, về đến nhà, kêu bạn hữu và kẻ lân cận, mà rằng:
Hãy chung vui với ta, vì ta đã tìm được con chiên bị mất.

7 Ta nói cùng các ngươi, trên trời cũng như vậy, sẽ vui
mừng cho một kẻ có tội ăn năn hơn là chín mươi chín kẻ
công bình không cần phải ăn năn.
8 Hay là, có người đàn bà nào có mười đồng bạc, mất một
đồng, mà không thắp đèn, quét nhà, kiếm kỹ càng cho k”
được sao?
9 Khi tìm được rồi, gọi bầu bạn và người lân cận mình,
mà rằng: Hãy chung vui với ta, vì ta đã tìm được đồng bạc
bị mất.
10 Ta nói cùng các ngươi, trước mặt thiên sứ của Đức
Chúa Trời cũng như vậy, sẽ mừng rỡ cho một kẻ có tội ăn
năn.
11 Ngài lại phán rằng: Một người kia có hai con trai.
12 Người em nói với cha rằng: Thưa cha, xin chia cho tôi
phần của mà tôi sẽ được. Người cha liền chia của mình cho
hai con.
13 Cách ít ngày, người em tóm thâu hết, đi phương xa, ở
đó, ăn chơi hoang đàng, tiêu sạch gia tài mình.
14 Khi đã xài hết của rồi, trong xứ xảy có cơn đói lớn; nó
mới bị nghèo thiếu,
15 bèn đi làm mướn cho một người bổn xứ, thì họ sai ra
đồng chăn heo.
16 Nó muốn lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho no, nhưng
chẳng ai cho.
17 Vậy nó mới tỉnh ngộ, mà rằng: Tại nhà cha ta, biết bao
người làm mướn được bánh ăn dư dật, mà ta đây phải chết
đói!
18 Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha, mà rằng: Thưa cha,
tôi đã đặng tội với trời và với cha,
19 không đáng gọi là con của cha nữa; xin cha đãi tôi như
đứa làm mướn của cha vậy.
20 Nó bèn đứng dậy mà về cùng cha mình. Khi còn ở đàng
xa, cha nó thấy thì động lòng thương xót, chạy ra ôm lấy
cổ mà hôn.
21 Con thưa cùng cha rằng: Cha ơi, tôi đã đặng tội với
trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con của cha nữa.
22 nhưng người cha bảo đầy tớ rằng: Hãy mau mau lấy
áo tốt nhất mặc cho nó; đeo nhẫn vào ngón tay, mang giày
vào chân.
23 Hãy bắt bò con mập làm thịt đi. Chúng ta hãy ăn mừng,
24 vì con ta đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã mất mà
bây giờ lại thấy được. Đoạn, họ khởi sự vui mừng.
25 Vả, con trai cả đang ở ngoài đồng. Khi trở về gần đến
nhà, nghe tiếng đàn ca nhảy múa,
26 bèn gọi một đầy tớ mà hỏi cớ gì.

27 Đầy tớ thưa rằng: Em cậu bây giờ trở về, nên cha cậu
đã làm thịt bò con mập, vì thấy em về được mạnh khỏe.
28 Con cả liền nổi giận, không muốn vào nhà. Vậy cha nó
ra khuyên nó vào.
29 Nhưng nó thưa cha rằng: Nầy, tôi giúp việc cha đã bấy
nhiêu năm, chưa từng trái phép, mà cha chẳng hề cho tôi
một con dê con đặng ăn chơi với bạn hữu tôi.
30 Nhưng nay con của cha kia, là đứa đã ăn hết gia tài cha
với phường điếm đĩ rồi trở về, thì cha vì nó làm thịt bò con
mập!
31 Người cha nói rằng: Con ơi, con ở cùng cha luôn, hết
thảy của cha là của con.
32 Nhưng thật nên dọn tiệc và vui mừng, vì em con đây
đã chết mà lại sống, đã mất mà lại thấy được.

16

1 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn đồ rằng: người giàu
kia có một quản gia bị cáo với chủ rằng người tiêu phá của
chủ.
2 Vậy, chủ đòi người đó mà nói rằng: Ta nghe nói về ngươi
nỗi chi? Hãy khai ra việc quản trị của ngươi, vì từ nay ngươi
không được cai quản gia tài ta nữa.
3 Người quản gia tự nghĩ rằng: Chủ cách chức ta, ta sẽ
làm gì? Làm ruộng thì ta không có sức làm nổi, còn đi ăn
mày thì hổ ngươi.
4 Ta biết điều ta sẽ làm, để khi bị cách chức, có kẻ tiếp
rước ta về nhà.
5 Người ấy bèn gọi riêng từng người mắc nợ chủ mình
đến, và hỏi người thứ nhất rằng: Ngươi mắc nợ chủ ta bao
nhiêu?
6 Trả lời rằng: Một trăm thùng dầu. Quản gia nói rằng:
Hãy cầm lấy tờ khế, ngồi xuống đó, viết mau: Năm chục.
7 Rồi hỏi người kia rằng: Còn ngươi, mắc bao nhiêu? Trả
lời rằng: Một trăm hộc lúa mì. Quản gia rằng: Hãy cầm
lấy tờ khế và viết: Tám chục.
8 Chủ bèn khen quản gia bất nghĩa ấy về việc người đã
làm khôn khéo như vậy. Vì con đời nầy trong việc thông
công với người đồng đời mình thì khôn khéo hơn con sáng
láng.
9 Còn ta nói cho các ngươi: Hãy dùng của bất nghĩa mà
kết bạn, để khi của ấy hết đi, họ tiếp các ngươi vào nhà đời
đời.

10 Ai trung tín trong việc rất nhỏ, cũng trung tín trong
việc lớn; ai bất nghĩa trong việc rất nhỏ, cũng bất nghĩa
trong việc lớn.
11 Vậy nếu các ngươi không trung tín về của bất nghĩa,
có ai đem của thật giao cho các ngươi?
12 Nếu các ngươi không trung tín về của người khác, ai
sẽ cho các ngươi được của riêng mình?
13 Không có đầy tớ nào làm tôi hai chủ được; vì sẽ ghét
chủ nầy mà yêu chủ kia, hay là hiệp với chủ nầy mà khinh
dể chủ kia. Các ngươi không có thể đã làm tôi Đức Chúa
Trời, lại làm tôi Ma-môn nữa.
14 Người Pha-ri-si là kẻ ham tiền tài, nghe mọi điều đó,
bèn chê cười Ngài.
15 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi làm bộ công bình
qua mặt người ta, song Đức Chúa Trời biết lòng các ngươi;
vì sự người ta tôn trọng là gớm ghiếc trước mặt Đức Chúa
Trời.
16 Luật pháp và các lời tiên tri có đến đời Giăng mà thôi;
từ đó tin lành của nước Đức Chúa Trời được truyền ra, và
ai nấy dùng sức mạnh mà vào đó.
17 Trời đất qua đi còn dễ hơn một nét chữ trong luật pháp
phải bỏ đi.
18 Ai bỏ vợ mình mà cưới vợ khác, thì phạm tội tà dâm,
ai cưới đàn bà bị chồng để, thì cũng phạm tội tà dâm.
19 Có một người giàu mặc áo tía và áo bằng vải gai mịn,
hằng ngày ăn ở rất là sung sướng.
20 Lại có một người nghèo, tên là La-xa-rơ, nằm ngoài cửa
người giàu đó, mình đầy những ghẻ.
21 Người ước ao được ăn những đồ ở trên bàn người giàu
rớt xuống; cũng có chó đến liếm ghẻ người.
22 Vả, người nghèo chết, thiên sứ đem để vào lòng Aùp-
ra-ham; người giàu cũng chết, người ta đem chôn.
23 Người giàu ở nơi âm phủ đang bị đau đớn, ngước mắt
lên, xa thấy Aùp-ra- ham, và La-xa-rơ trong lòng người;
24 bèn kêu lên rằng: Hỡi Aùp-ra-ham tổ tôi, xin thương
lấy tôi, sai La-xa-rơ nhúng đầu ngón tay vào nước đặng
làm cho mát lưỡi tôi; vì tôi bị khổ trong lửa nầy quá đỗi.
25 Nhưng Aùp-ra-ham trả lời rằng: Con ơi, hãy nhớ lại lúc
ngươi còn sống đã được hưởng những sự lành của mình
rồi, còn La-xa-rơ phải những sự dữ; bây giờ, nó ở đây được
yên ủi, còn ngươi phải bị khổ hình.
26 Vả lại, có một vực sâu ở giữa chúng ta với ngươi, đến
nỗi ai muốn từ đây qua đó không được, mà ai muốn từ đó

qua đây cũng không được.
27 Người giàu nói rằng: Tổ tôi ơi! vậy thì xin sai La-xa-rơ
đến nhà cha tôi,
28 vì tôi có năm anh em, đặng người làm chứng cho họ
về những điều nầy, kẻo họ cũng xuống nơi đau đớn nầy
chăng.
29 Aùp-ra-ham trả lời rằng: Chúng nó đã có Môi-se và các
đấng tiên tri; chúng nó phải nghe lời các đấng ấy!
30 Người giàu nói rằng: Thưa Aùp-ra-ham tổ tôi, không
phải vậy đâu; nhưng nếu có kẻ chết sống lại đến cùng họ,
thì họ sẽ ăn năn.
31 Song Aùp-ra-ham rằng: Nếu không nghe Môi-se và các
đấng tiên tri, thì dầu có ai từ kẻ chết sống lại, chúng nó
cũng chẳng tin vậy.

17

1 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn đồ rằng: Không có
thể khỏi xảy đến sự gây nên phạm tội được; song khốn thay
cho ai là kẻ làm ra sự ấy!
2 Nếu ai gây cho chỉ một kẻ nhỏ nầy phạm tội, thì thà
rằng buộc cối đá vào cổ nó mà quăng xuống biển còn hơn.
3 Các ngươi hãy giữ lấy mình. Nếu anh em ngươi đã phạm
tội, hãy quở trách họ; và nếu họ ăn năn, thì hãy tha thứ.
4 Dầu trong một ngày, họ phạm tội cùng ngươi bảy lần và
bảy lần trở lại cùng ngươi mà nói rằng: Tôi ăn năn, thì hãy
tha tội cho họ.
5 Các sứ đồ thưa Chúa rằng: Xin thêm đức tin cho chúng
tôi!
6 Chúa đáp rằng: Nếu các ngươi có đức tin trộng bằng
hột cải, các ngươi khiến cây dâu nầy rằng: Hãy nhổ đi mà
trồng dưới biển, thì nó sẽ vâng lời.
7 Ai trong các ngươi có đầy tớ đi cày hoặc đi chăn, khi
ở ngoài đồng về, biểu nó rằng: Hãy đến ngay mà ngồi ăn,
hay sao?
8 Trái lại, há không biểu nó rằng: Hãy dọn cho ta ăn, thắt
lưng hầu ta, cho đến chừng nào ta ăn uống xong, rồi sau
ngươi sẽ ăn uống sao?
9 Đầy tớ vâng lịnh mà làm, thì chủ có biết ơn gì nó chăng?
10 Các ngươi cũng vậy, khi làm xong việc truyền phải làm,
thì hãy nói rằng: Chúng tôi là đầy tớ vô ích; điều chúng tôi
đã làm là điều chắc phải làm.
11 Đức Chúa Jêsus đang lên thành Giê-ru-sa-lem, trải qua
bờ cõi xứ Sa-ma- ri và Ga-li-lê.

12 Nhằm khi vào làng kia, có mười người phung đến đón
rước Ngài, đứng đằng xa,
13 lên tiếng rằng: Lạy Jêsus, lạy Thầy, xin thương xót
chúng tôi cùng!
14 Khi Ngài thấy họ liền phán rằng: Hãy đi, tỏ mình cùng
thầy tế lễ. Họ đang đi thì phung lành hết thảy.
15 Có một người trong bọn họ thấy mình đã được sạch,
bèn trở lại, lớn tiếng khen ngợi Đức Chúa Trời;
16 lại đến sấp mặt xuống đất, nơi chân Đức Chúa Jêsus,
mà tạ ơn Ngài. Vả, người đó là người Sa-ma-ri.
17 Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán rằng: Không phải
mười người đều được sạch cả sao? Còn chín người kia ở
đâu?
18 Chỉ có người ngoại quốc nầy trở lại ngợi khen Đức Chúa
Trời ư!
19 Ngài lại phán rằng: Đứng dậy đi; đức tin ngươi đã cứu
ngươi.
20 Người Pha-ri-si hỏi Đức Chúa Jêsus nước Đức Chúa Trời
chừng nào đến, thì Ngài đáp rằng: Nước Đức Chúa Trời
không đến cách rõ ràng,
21 và người ta sẽ không nói: ỳ đây, hay là: ỳ đó; vì nầy,
nước Đức Chúa Trời ở trong các ngươi.
22 Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Sẽ có k” các ngươi
ước ao thấy chỉ một ngày của Con người, mà không thấy
được.
23 Người ta sẽ nói cùng các ngươi rằng: Ngài ở đây, hay
là: Ngài ở đó; nhưng đừng đi, đừng theo họ.
24 Vì như chớp nháng lòe từ dưới phương trời nầy đến
dưới phương trời kia, thì Con người trong ngày Ngài cũng
như vậy.
25 Nhưng Ngài trước phải chịu đau đớn nhiều, và bị dòng
dõi nầy bỏ ra.
26 Việc đã xảy đến trong đời Nô-ê, thì cũng sẽ xảy đến
trong ngày Con người:
27 người ta ăn, uống, cưới, gả, cho đến ngày Nô-ê vào tàu,
và nước lụt đến hủy diệt thiên hạ hết.
28 Việc đã xảy ra trong đời Lót cũng vậy, người ta ăn,
uống, mua, bán, trồng tỉa, cất dựng;
29 đến này Lót ra khỏi thành Sô-đôm, thì trời mưa lửa và
diêm sinh, giết hết dân thành ấy.
30 Ngày Con người hiện ra cũng một thể nầy.
31 Trong ngày đó, ai ở trên mái nhà, có của để trong nhà,
đừng xuống mà chuyên đi; ai ở ngoài đồng, cũng đừng trở
về nữa.

32 Hãy nhớ lại vợ của Lót.
33 Ai kiếm cách cứu sự sống mình, thì sẽ mất; ai mất sự
sống mình, thì sẽ được lại.
34 Ta phán cùng các ngươi, trong đêm đó, hai người nằm
chung giường, một người sẽ được rước đi, còn một bị để
lại.
35 Hai người đàn bà xay chung cối, một người được rước
đi, còn một bị để lại.
36 Hai người ở ngoài đồng, một người được rước đi, còn
một bị để lại.
37 Các môn đồ bèn thưa Ngài rằng: Thưa Chúa, sự ấy sẽ
ở tại đâu? Ngài đáp rằng: Xác chết ở đâu, chim ó nhóm tại
đó.

18

1 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ một thí dụ, để tỏ ra
rằng phải cầu nguyện luôn, chớ hề mỏi mệt:
2 Trong thành kia, có một quan án không kính sợ Đức
Chúa Trời, không vị nể ai hết.
3 Trong thành đó cũng có một người đàn bà góa, đến thưa
quan rằng: Xin xét lẽ công bình cho tôi về kẻ nghịch cùng
tôi.
4 Quan ấy từ chối đã lâu. Nhưng kế đó, người tự nghĩ
rằng: Dầu ta không kính sợ Đức Chúa Trời, không vị nể ai
hết,
5 song vì đàn bà góa nầy khuấy rầy ta, ta sẽ xét lẽ công
bình cho nó, để nó không tới luôn làm nhức đầu ta.
6 Đoạn, Chúa phán thêm rằng: Các ngươi có nghe lời quan
án không công bình đó đã nói chăng?
7 Vậy, có lẽ nào Đức Chúa Trời chẳng xét lẽ công bình cho
những người đã được chọn, là kẻ đêm ngày kêu xin Ngài,
mà lại chậm chạp đến cứu họ sao!
8 Ta nói cùng các ngươi, Ngài sẽ vội vàng xét lẽ công bình
cho họ. Song khi Con người đến, há sẽ thấy đức tin trên mặt
đất chăng?
9 Ngài lại phán thí dụ nầy về kẻ cậy mình là người công
bình và khinh dể kẻ khác:
10 Có hai người lên đền thờ cầu nguyện: một người Pha-
ri-si và một người thâu thuế.
11 Người Pha-ri-si đứng cầu nguyện thầm như vầy: Lạy
Đức Chúa Trời, tôi tạ ơn Ngài, vì tôi không phải như người
khác, tham lam, bất nghĩa, gian dâm, cũng không phải như
người thâu thuế nầy.

12 Tôi kiêng ăn một tuần lễ hai lần, và nộp một phần mười
về mọi món lợi của tôi.
13 Người thâu thuế đứng xa xa, không dám ngước mắt lên
trời, đấm ngực mà rằng: Lạy Đức Chúa Trời, xin thương
xót lấy tôi, vì tôi là kẻ có tội!
14 Ta nói cùng các ngươi, người nầy trở về nhà mình,
được xưng công bình hơn người kia; vì ai tự nhắc mình lên
sẽ phải hạ xuống, ai tự hạ mình xuống sẽ được nhắc lên.
15 Người ta cũng đem con trẻ đến cùng Đức Chúa Jêsus,
cho được Ngài rờ đến chúng nó. Môn đồ thấy vậy, trách
những người đem đến.
16 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ mà phán rằng: hãy để
con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn cấm; vì nước Đức Chúa
Trời thuộc về những người giống như con trẻ ấy.
17 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai không nhận lãnh
nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì sẽ không được
vào đó.
18 Bấy giờ có một quan hỏi Đức Chúa Jêsus rằng: Thưa
thầy nhân lành, tôi phải làm gì cho được hưởng sự sống
đời đời?
19 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Sao ngươi gọi ta là nhân
lành? Chỉ có một Đấng nhân lành, là Đức Chúa Trời.
20 Ngươi đã biết các điều răn nầy: Ngươi chớ phạm tội
tà dâm; chớ giết người; chớ trộm cướp; chớ nói chứng dối;
hãy hiếu kính cha mẹ.
21 Người ấy thưa rằng: Tôi đã giữ các điều ấy từ thuở nhỏ.
22 Đức Chúa Jêsus nghe vậy, bèn phán rằng: Còn thiếu
cho ngươi một điều; hãy bán hết gia tài mình, phân phát
cho kẻ nghèo, thì ngươi sẽ có của cải ở trên trời; bấy giờ
hãy đến mà theo ta.
23 Nhưng người ấy nghe mấy lời thì trở nên buồn rầu, vì
giàu có lắm.
24 Đức Chúa Jêsus thấy người buồn rầu, bèn phán rằng:
Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời là khó dường nào!
25 Lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào nước
Đức Chúa Trời!
26 Những người nghe điều đó, nói rằng: Vậy thì ai được
cứu?
27 Ngài đáp rằng: Sự chi người ta không làm được, thì
Đức Chúa Trời làm được.
28 Phi-e-rơ bèn thưa rằng: nầy chúng tôi đã bỏ sự mình
có mà theo thầy.
29 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, người nào vì cớ nước Đức Chúa Trời mà bỏ nhà cửa,

cha mẹ, anh em, vợ con,
30 thì trong đời nầy được lãnh nhiều hơn, và đời sau được
sự sống đời đời.
31 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đem mười hai sứ đồ riêng ra
mà phán rằng: Nầy, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, mọi
điều mà các đấng tiên tri đã chép về Con người sẽ ứng
nghiệm.
32 Vì Ngài sẽ bị nộp cho dân ngoại; họ sẽ nhạo báng Ngài,
mắng nhiếc Ngài, nhổ trên Ngài,
33 sau khi đánh đòn rồi, thì giết Ngài đi; đến ngày thứ ba,
Ngài sẽ sống lại.
34 Song các môn đồ không hiểu chi hết; vì nghĩa những
lời đó kín giấu cho môn đồ nên không rõ ý Đức Chúa Jêsus
nói là gì.
35 Đức Chúa Jêsus đến gần thành Giê-ri-cô, có một người
đui ngồi xin ở bên đường,
36 nghe đoàn dân đi qua, bèn hỏi việc gì đó.
37 Người ta trả lời rằng: Aáy là Jêsus, người Na-xa-rét đi
qua.
38 Người đui bèn kêu lên rằng: Lạy Jêsus, con vua Đa-vít,
xin thương xót tôi cùng!
39 Những kẻ đi trước rầy người cho nín đi; song người
càng kêu lớn hơn nữa rằng: Lạy con vua Đa-vít, xin thương
xót tôi cùng!
40 Đức Chúa Jêsus dừng lại, truyền đem người đến. Khi
người đui lại gần, thì Ngài hỏi rằng:
41 Ngươi muốn ta làm gì cho? Thưa rằng: Lạy Chúa, xin
cho tôi được sáng mắt lại.
42 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy sáng mắt lại; đức tin
của ngươi đã chữa lành ngươi.
43 Tức thì, người sáng mắt, đi theo Đức Chúa Jêsus, ngợi
khen Đức Chúa Trời. Hết thảy dân chúng thấy vậy, đều
ngợi khen Đức Chúa Trời.

19

1 Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ri-cô, đi ngang qua phố.
2 Tại đó, có một người tên là Xa-chê, làm đầu bọn thâu
thuế, và giàu có.
3 Người đó tìm xem Đức Chúa Jêsus là ai, nhưng không
thấy được, vì đoàn dân đông lắm, mà mình lại thấp.
4 Vậy, Xa-chê chạy trước, trèo lên cây sung, để ngó thấy
Đức Chúa Jêsus, vì Ngài phải đi qua đó.

5 Đức Chúa Jêsus đến chỗ ấy, ngước mắt lên mà phán
rằng: Hỡi Xa-chê, hãy xuống cho mau, vì hôm nay ta phải
ở nhà ngươi.
6 Xa-chê vội vàng xuống và mừng rước Ngài.
7 Ai nấy thấy vậy, đều lằm bằm rằng: Người nầy vào nhà
kẻ có tội mà trọ!
8 Song Xa-chê đứng trước mặt Chúa, thưa rằng: Lạy
Chúa, nầy, tôi lấy nửa gia tài mình mà cho kẻ nghèo, và
nếu có làm thiệt hại ai, bất k” việc gì, tôi sẽ đền gấp tư.
9 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hôm nay sự cứu đã vào
nhà nầy, vì người nầy cũng là con cháu Aùp-ra-ham.
10 Bởi Con người đã đến tìm và cứu kẻ bị mất.
11 Họ nghe những lời ấy, thì Đức Chúa Jêsus thêm một thí
dụ nữa, vì Ngài gần đến thành Giê-ru-sa-lem, và người ta
tưởng rằng nước Đức Chúa Trời sẽ hiện ra ngay.
12 Vậy, Ngài phán rằng: Có một vị thế tử đi phương xa,
đặng chịu phong chức làm vua rồi trở về;
13 bèn gọi mười người trong đám đầy tớ mình, giao cho
mười nén bạc, và dạy rằng: Hãy dùng bạc nầy sanh lợi cho
đến khi ta trở về.
14 Song dân xứ ấy ghét người, thì sai sứ theo đặng nói
rằng: Chúng tôi không muốn người nầy cai trị chúng tôi!
15 Khi người đã chịu phong chức làm vua rồi, trở về, đòi
các đầy tớ đã lãnh bạc đến, đặng cho biết mỗi người làm
lợi được bao nhiêu.
16 Đầy tớ thứ nhất đến trình rằng: Lạy Chúa, nén bạn
của chúa sanh lợi được mười nén.
17 Chủ rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành kia, được lắm; vì ngươi
trung tín trong sự nhỏ mọn, ngươi sẽ được cai trị mười
thành.
18 Người thứ hai đến thưa rằng: Lạy chúa, nén bạc của
Chúa sanh lợi ra được năm nén.
19 Chủ rằng: Ngươi được cai trị năm thành.
20 Người khác đến thưa rằng: Lạy chúa, đây nầy, nén bạc
của chúa tôi đã gói giữ trong khăn;
21 bởi tôi sợ chúa, vì chúa là người nghiêm nhặt, hay lấy
trong nơi không để, gặt trong chỗ không gieo.
22 Chủ rằng: Hỡi đầy tớ gian ác kia, ta cứ lời ngươi nói ra
mà xét ngươi. Ngươi biết ta là người nghiêm nhặt, hay lấy
trong chỗ không để, gặt trong chỗ không gieo;
23 cớ sao ngươi không giao bạc ta cho hàng bạc? Khi ta
về, sẽ lấy lại vốn và lời.

24 Chủ lại nói cùng các người đứng đó rằng: Hãy lấy nén
bạc nó đi, cho người có mười nén.
25 Họ bèn thưa rằng: Lạy chúa, người ấy có mười nén rồi.
26 Ta nói cùng các ngươi, ai có, thì sẽ cho thêm; song ai
không có, thì sẽ cất luôn của họ đã có nữa.
27 Còn như những kẻ nghịch cùng ta, không muốn ta cai
trị họ, hãy kéo họ đến đây, và chém đi trước mặt ta.
28 Sau khi Đức Chúa Jêsus phán điều đó, thì đi trước mặt
dân chúng lên thành Giê-ru-sa-lem.
29 Đức Chúa Jêsus gần đến thành Bê-pha-giê và Bê-tha-ni,
ngang núi gọi là ô-li-ve, sai hai môn đồ đi,
30 và dặn rằng: Hãy đi đến làng trước mặt các ngươi; khi
vào làng, sẽ thấy một lừa con buộc đó, chưa hề có ai cỡi;
hãy mở và dắt về cho ta.
31 Hoặc có ai hỏi sao các ngươi mở nó ra, hãy trả lời rằng:
Chúa cần dùng lừa nầy.
32 Hai người được sai ra đi, quả gặp mọi điều y như Đức
Chúa Jêsus đã phán.
33 Đang mở lừa con, các chủ lừa hỏi rằng: Sao mở lừa
con nầy ra:
34 Hai người trả lời rằng: Chúa cần dùng nó.
35 Hai người bèn dắt lừa về cho Đức Chúa Jêsus; rồi lấy
áo mình trải trên con lừa, nâng Ngài lên cỡi.
36 Khi Đức Chúa Jêsus đang đi tới, có nhiều kẻ trải áo trên
đường.
37 Lúc đến gần dốc núi ô-li-ve, cả đám môn đồ lấy làm
mừng rỡ, và cả tiếng ngợi khen Đức Chúa Trời về những
phép lạ mình đã thấy,
38 mà nói rằng: Đáng ngợi khen Vua nhân danh Chúa mà
đến! Bình an ở trên trời, và vinh hiển trên các nơi rất cao!
39 Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si ở trong đám dân đông
nói cùng Ngài rằng: Thưa thầy, xin quở trách môn đồ thầy!
40 Ngài đáp rằng: Ta phán cùng các ngươi, nếu họ nín
lặng thì đá sẽ kêu lên.
41 Khi Đức Chúa Jêsus gần đến thành, thấy thì khóc về
thành, và phán rằng:
42 Ước gì, ít nữa là ngày nay, mầy đã hiểu biết sự làm cho
mầy được bình an! Song hiện nay những sự ấy kín giấu nơi
mắt mầy.
43 Vì sẽ có ngày xảy đến cho mầy, khi quân nghịch đào
hố xung quanh mầy, vây mầy chặt bốn bề.
44 Họ sẽ hủy hết thảy, mầy và con cái ở giữa mầy nữa.
Không để cho mầy hòn đá nầy trên hòn đá kia, vì mầy

không biết lúc mình đã được thăm viếng.
45 Đức Chúa Jêsus vào đền thờ rồi, bèn đuổi những kẻ
bán ở đó ra,
46 mà phán rằng: Có lời chép rằng: Nhà ta sẽ là nhà cầu
nguyện; song các ngươi làm thành ra một cái hang trộm
cướp.
47 Hằng ngày Ngài giảng dạy trong đền thờ. Các thầy tế lễ
cả, các thầy thông giáo, cùng người tôn trưởng trong dân
tìm phương giết Ngài;
48 nhưng họ không biết dùng chước chi, vì dân sự đều
chăm chỉ mà nghe Ngài nói.

20

1 Một ngày trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus đang
dạy dỗ dân chúng trong đền thờ và rao truyền Tin Lành,
thì các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo, và các trưởng lão
đến thình lình,
2 hỏi Ngài như vầy: Hãy nói cho chúng tôi, bởi quyền
phép nào mà thầy làm những điều nầy, hay là ai đã ban
cho thầy quyền phép ấy?
3 Ngài đáp rằng: Ta cũng hỏi các ngươi một câu. Hãy nói
cho ta:
4 Phép báp-tem của Giăng đến bởi trên trời, hay là bởi
người ta?
5 Vả, những người ấy bàn cùng nhau rằng: Nếu chúng
ta nói: Bởi trời, thì người sẽ nói với ta rằng: Vậy sao các
ngươi không tin lời người?
6 Lại nếu chúng ta nói: Bởi người ta, thì cả dân sự sẽ ném
đá chúng ta; vì họ đã tin chắc Giăng là một đấng tiên tri.
7 Vậy nên họ trả lời rằng không biết phép ấy bởi đâu mà
đến.
8 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta cũng không nói cho
các ngươi bởi quyền phép nào ta làm những điều nầy.
9 Đức Chúa Jêsus phán cùng dân chúng lời thí dụ nầy:
Người kia trồng một vườn nho, đã cho kẻ trồng nho mướn,
rồi bỏ xứ đi lâu ngày.
10 Đến mùa nho, chủ sai một đầy tớ tới cùng những kẻ
trồng nho đặng nhận một phần hoa lợi; song bọn trồng
nho đánh đầy tớ, đuổi về tay không.
11 Chủ lại sai một đầy tớ khác nữa; song họ cũng đánh,
chưởi, và đuổi về tay không.
12 Chủ lại sai đầy tớ thứ ba; song họ cũng đánh cho bị
thương và đuổi đi.

13 Chủ vườn nho bèn nói rằng: Ta làm thể nào? Ta sẽ sai
con trai yêu dấu ta đến; có lẽ chúng nó sẽ kính nể!
14 Song khi bọn trồng nho thấy con trai ấy, thì bàn với
nhau như vầy: Kìa, ấy là con kế tự; hãy giết nó, hầu cho
gia tài nó sẽ về chúng ta.
15 Họ bèn liệng con trai ấy ra ngoài vườn nho, và giết đi.
Vậy chủ vườn sẽ xử họ làm sao?
16 Chủ ấy chắc sẽ đến diệt những kẻ trồng nho nầy, rồi
lấy vườn giao cho người khác. Ai nấy nghe những lời đó,
thì nói rằng: Đức Chúa Trời nào nỡ vậy!
17 Đức Chúa Jêsus bèn ngó họ mà rằng: Vậy thì lời chép:
Hòn đá thợ xây nhà bỏ ra, Trở nên đá góc nhà, nghĩa là gì?
18 Hễ ai ngã nhằm đá nầy, thì sẽ bị giập nát, còn đá nầy
ngã nhằm ai, thì sẽ giập người ấy.
19 Chính giờ đó, các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo
tìm cách giết Ngài, vì hiểu Ngài phán thí dụ ấy chỉ về mình;
nhưng lại sợ dân chúng.
20 Họ bèn dòm hành Ngài, sai mấy kẻ do thám giả làm
người hiền lành, để bắt bẻ Ngài trong lời nói, hầu để nộp
Ngài cho kẻ cầm quyền và trong tay quan tổng đốc.
21 Những người đó hỏi Đức Chúa Jêsus câu nầy: Thưa
thầy, chúng tôi biết thầy nói và dạy dỗ theo lẽ ngay thẳng,
không tây vị ai, lấy lẽ thật mà dạy đạo Đức Chúa Trời.
22 Chúng tôi có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không?
23 Song Đức Chúa Jêsus biết mưu họ, thì đáp rằng:
24 Hãy cho ta xem một đơ-ni-ê. Đơ-ni-ê nầy mang hình và
hiệu của ai? Họ thưa rằng: Của Sê-sa.
25 Ngài bèn phán rằng: Vậy thì của Sê-sa hãy trả lại cho
Sê-sa, của Đức Chúa Trời hãy trả lại cho Đức Chúa Trời.
26 Trước mặt dân chúng, họ không bắt lỗi lời Ngài phán
chi được; và lấy lời đáp của Ngài làm lạ, thì nín lặng.
27 Có mấy người Sa-đu-sê, là người vẫn quyết rằng không
có sự sống lại, đến gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi rằng:
28 Thưa thầy, Môi-se đã truyền lại luật nầy cho chúng tôi:
Nếu người kia có anh, cưới vợ rồi chết, không con, thì người
phải cưới lấy vợ góa đó để nối dòng cho anh mình.
29 Vậy, có bảy anh em. Người thứ nhất cưới vợ, rồi chết,
không con.
30 Người thứ hai cũng lấy vợ đó,
31 rồi đến người thứ ba; hết thảy bảy người cũng vậy, đều
chết đi không có con.
32 Rốt lại, người đàn bà cũng chết.

33 Vậy thì đến ngày sống lại, đàn bà đó sẽ là vợ ai? vì bảy người đều đã lấy làm vợ.
34 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Con cái của đời nầy lấy vợ gả chồng;
35 song những kẻ đã được kể đáng dự phần đời sau và đáng từ kẻ chết sống lại, thì không lấy vợ gả chồng.
36 Bởi họ sẽ không chết được nữa, vì giống như các thiên sứ, và là con của Đức Chúa Trời, tức là con của sự sống lại.
37 Còn về sự kẻ chết sống lại, Môi-se đã cho biết trong câu chuyện về Bụi gai, khi người gọi Chúa là Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác và Đức Chúa Trời của Gia-cốp.
38 Vậy, Đức Chúa Trời không phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, nhưng của kẻ sống; vì ai nấy đều sống cho Ngài.
39 Có mấy thầy thông giáo cất tiếng thưa Ngài rằng: Lạy thầy, thầy nói phải lắm.
40 Họ không dám hỏi Ngài câu nào nữa.
41 Đức Chúa Jêsus hỏi họ rằng: Làm sao người ta nói được rằng Đấng Christ là con vua Đa-vít?
42 vì chính vua Đa-vít đã nói trong sách Thi thiên rằng: Chúa phán cùng Chúa tôi rằng: Hãy ngồi bên hữu ta,
43 Cho đến khi ta bắt kẻ nghịch ngươi làm bệ chân ngươi.
44 Vậy, vua Đa-vít gọi Ngài bằng Chúa; có lẽ nào Ngài là con vua ấy được?
45 Khi dân chúng đang nghe, thì Ngài phán cùng môn đồ rằng:
46 Hãy giữ mình về các thầy thông giáo, là người ưa mặc áo dài đi dạo, và thích những sự chào hỏi giữa chợ, muốn ngôi cao trong nhà hội, ngồi đầu trong tiệc lớn,
47 làm bộ đọc lời cầu nguyện dài, mà nuốt gia tài của đàn bà góa. Họ sẽ bị đoán phạt nặng hơn.

21

1 Đức Chúa Jêsus vừa ngó lên, thấy những kẻ giàu bỏ tiền lễ vào rương,
2 lại thấy một mụ góa nghèo bỏ vào hai đồng tiền.
3 Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mụ góa nghèo nầy đã bỏ vào nhiều hơn hết mọi người khác.
4 Vì mọi người kia đều lấy của dư mình mà làm của dâng; nhưng mụ nầy thiếu thốn, mà đã dâng hết của mình có để nuôi mình.
5 Có mấy người nói về đền thờ, về đá đẹp và đồ dâng làm rực rỡ trong đền thờ. Đức Chúa Jêsus phán rằng:

6 Những ngày sẽ đến, mọi điều các ngươi ngó thấy đây, sẽ
không còn một hòn đá nào chồng trên hòn khác mà không
đổ xuống.
7 Họ bèn hỏi Ngài rằng: Lạy thầy, vậy việc đó chừng nào
sẽ xảy đến, và có điềm gì cho người ta biết rằng việc gần
xảy đến không?
8 Ngài đáp rằng: Các ngươi hãy giữ, kẻo bị cám dỗ; vì
có nhiều người sẽ mạo danh ta mà đến, và nói rằng: Aáy
chính ta là Đấng Christ, thì giờ đã đến gần. Các ngươi đừng
theo họ.
9 Lại khi các ngươi nghe nói về giặc giã loạn lạc, thì đừng
kinh khiếp, vì các điều đó phải đến trước; nhưng chưa phải
cuối cùng liền đâu.
10 Ngài cũng phán cùng họ rằng: Dân nầy sẽ dấy lên
nghịch cùng dân khác, nước nó nghịch cùng nước kia;
11 sẽ có sự động đất lớn, có đói kém và dịch lệ trong nhiều
nơi, có những điềm lạ kinh khiếp và dấu lớn ở trên trời.
12 Song trước những điều đó thiên hạ sẽ vì cớ danh ta mà
tra tay bắt bớ các ngươi, nộp tại các nhà hội, bỏ vào ngục,
kéo đến trước mặt các vua và các quan tổng đốc.
13 Điều ấy xảy ra cho các ngươi để làm chứng cớ.
14 Vậy các ngươi hãy nhớ kỹ trong trí, đừng lo trước về
sự binh vực mình thể nào.
15 Vì ta sẽ ban cho các ngươi lời lẽ và sự khôn ngoan, mà
kẻ nghịch không chống cự và bẻ bác được.
16 Các ngươi cũng sẽ bị cha, mẹ, anh, em, bà con, bạn
hữu mình nộp mình; và họ sẽ làm cho nhiều người trong
các ngươi phải chết.
17 Các ngươi sẽ vì cớ danh ta bị mọi người ghen ghét.
18 Nhưng một sợi tóc trên đầu các ngươi cũng không mất
đâu.
19 Nhờ sự nhịn nhục của các ngươi mà giữ được linh hồn
mình.
20 Vả, khi các ngươi sẽ thấy quân lính vây thành Giê-ru-
sa-lem, hãy biết sự tàn phá thành ấy gần đến.
21 Lúc đó, ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ai ở trong
thành phải đi ra ngoài, ai ở ngoài đồng đừng trở vào thành.
22 Vì những ngày đó là ngày báo thù, hầu cho mọi lời đã
chép được ứng nghiệm.
23 Trong những ngày ấy, khốn cho đàn bà có thai, và đàn
bà cho con bú! Vì sẽ có tai nạn lớn trong xứ, và cơn thạnh
nộ nghịch cùng dân nầy.
24 Họ sẽ bị ngã dưới lưỡi gươm, sẽ bị đem đi làm phu
tù giữa các dân ngoại, thành Giê-ru-sa-lem sẽ bị dân ngoại

giày đạp, cho đến chừng nào các k” dân ngoại được trọn.
25 Sẽ có các điềm lạ trong mặt trời, mặt trăng, cùng các
ngôi sao; còn dưới đất, dân các nước sầu não rối loạn vì
biển nổi tiếng om sòm và sóng đào.
26 Người ta nhân trong khi đợi việc hung dữ xảy ra cho
thế gian, thì thất kinh mất vía, vì các thế lực trên trời sẽ
rúng động.
27 Bấy giờ thiên hạ sẽ thấy Con người dùng đại quyền đại
vinh mà ngự đến trên đám mây.
28 Chừng nào các việc đó khởi xảy đến, hãy đứng thẳng
lên, ngước đầu lên, vì sự giải cứu của các ngươi gần tới.
29 Đoạn, Ngài phán cùng họ một lời ví dụ rằng: Hãy xem
cây vả và các cây khác;
30 khi nó mới nứt lộc, các ngươi thấy thì tự biết rằng mùa
hạ đã gần đến.
31 Cũng vậy, khi các ngươi thấy những điều ấy xảy ra, hãy
biết nước Đức Chúa Trời gần đến.
32 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, dòng dõi nầy chẳng
qua trước khi mọi sự kia chưa xảy đến.
33 Trời đất sẽ qua, song lời ta nói sẽ không qua đâu.
34 Vậy, hãy tự giữ lấy mình, e rằng vì sự ăn uống quá độ,
sự say sưa và sự lo lắng đời nầy làm cho lòng các ngươi mê
mẩn chăng, và e ngày ấy đến thình lình trên các ngươi như
lưới bủa;
35 vì ngày đó sẽ đến cho mọi người ở khắp trên mặt đất
cũng vậy.
36 Vậy, hãy tỉnh thức luôn và cầu nguyện, để các ngươi
được tránh khỏi các tai nạn sẽ xảy ra, và đứng trước mặt
Con người.
37 Vả, ban ngày, Đức Chúa Jêsus dạy dỗ trong đền thờ;
còn đến chiều, Ngài đi lên núi, gọi là núi Ô-li-ve, mà ở đêm
tại đó.
38 Vừa tảng sáng, cả dân sự đến cùng Ngài trong đền thờ,
đặng nghe Ngài dạy.

22

1 Ngày lễ ăn bánh không men tức là lễ Vượt Qua đến gần.
2 Các thầy tế lễ cả cùng các thầy thông giáo tìm phương
đặng giết Đức Chúa Jêsus; vì họ sợ dân.
3 Vả, quỉ Sa-tan ám vào Giu-đa, gọi là ỗch-ca-ri-ốt, là
người trong số mười hai sứ đồ,
4 nó đi kiếm các thầy tế lễ cả và các thầy đội, để đồng
mưu dùng cách nào nộp Ngài cho họ.

5 Các người kia mừng lắm, hứa sẽ cho nó tiền bạc.
6 Nó đã ưng thuận với họ, bèn kiếm dịp tiện đặng nộp
Đức Chúa Jêsus trong khi dân chúng không biết.
7 Đến ngày lễ ăn bánh không men, là ngày người ta phải
giết con sinh làm lễ Vượt Qua,
8 Đức Chúa Jêsus sai Phi-e-rơ và Giăng đi, mà phán rằng:
Hãy đi dọn lễ Vượt Qua cho chúng ta ăn.
9 Hai người thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi dọn lễ ấy
tại đâu?
10 Ngài đáp rằng: Khi các ngươi vào thành, sẽ gặp một
người mang vò nước; hãy theo người vào nhà.
11 và nói cùng chủ nhà rằng: Thầy phán cùng ngươi rằng:
Phòng khách là chỗ ta sẽ ăn lễ Vượt Qua với môn đồ ta ở
đâu?
12 Chủ nhà sẽ chỉ cho một cái phòng rộng và cao, đồ đạc
sẵn sàng; các ngươi hãy dọn ở đó.
13 Hai môn đồ đi, quả gặp những điều như Ngài đã phán,
bèn dọn lễ Vượt Qua.
14 Đến giờ, Ngài ngồi bàn ăn, các sứ đồ cùng ngồi với
Ngài.
15 Ngài phán rằng: Ta rất muốn ăn lễ Vượt Qua nầy với
các ngươi trước khi ta chịu đau đớn.
16 Vì, ta nói cùng các ngươi, ta sẽ không ăn lễ nầy nữa
cho đến khi lễ ấy được trọn trong nước Đức Chúa Trời.
17 Ngài bèn cầm chén, tạ ơn, rồi phán rằng: Hãy lấy cái
nầy phân phát cho nhau.
18 Vì, ta nói cùng các ngươi, từ nay ta sẽ không uống trái
nho nữa, cho tới khi nước Đức Chúa Trời đến rồi.
19 Đoạn, Ngài cầm lấy bánh, tạ ơn xong, bẻ ra phân phát
cho môn đồ, mà phán rằng: Nầy là thân thể ta, đã vì các
ngươi mà phó cho; hãy làm sự nầy để nhớ đến ta.
20 Khi ăn xong, Ngài cũng làm như vậy, lấy chén đưa cho
môn đồ, mà phán rằng: Chén nầy là giao ước mới trong
huyết ta vì các ngươi mà đổ ra.
21 Vả lại, nầy, bàn tay kẻ phản ta ở gần ta, nơi bàn nầy.
22 Con người đi, theo như điều đã chỉ định; nhưng khốn
cho người nầy phản Ngài!
23 Môn đồ bèn hỏi nhau trong bọn mình ai là người sẽ
làm điều đó.
24 Môn đồ lại cãi lẫy nhau, cho biết ai sẽ được tôn là lớn
hơn hết trong đám mình.
25 Nhưng Ngài phán cùng môn đồ rằng: Các vua của các
dân ngoại lấy phép riêng mình mà cai trị, những người cầm

quyền cai trị được xưng là người làm ơn.
26 Về phần các ngươi, đừng làm như vậy; song ai lớn hơn
trong các ngươi phải như kẻ rất nhỏ, và ai cai trị phải như
kẻ hầu việc.
27 Vì một người ngồi ăn với một người hầu việc, ai là lớn
hơn? Có phải là kẻ ngồi ăn không? Nhưng ta ở giữa các
ngươi như kẻ hầu việc vậy.
28 Còn như các ngươi, đã bền lòng theo ta trong mọi sự
thử thách ta,
29 nên ta ban nước cho các ngươi, cũng như Cha ta đã
ban cho ta vậy,
30 để các ngươi được ăn uống chung bàn trong nước ta,
và được ngồi ngai để xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên.
31 Hỡi Si-môn, Si-môn, nầy quỉ Sa-tan đã đòi sàng sảy
ngươi như lúa mì.
32 Song ta đã cầu nguyện cho ngươi, hầu cho đức tin ngươi
không thiếu thốn. Vậy, đến khi ngươi đã hối cải, hãy làm
cho vững chí anh em mình.
33 Phi-e-rơ thưa rằng: Thưa Chúa, tôi sẵn lòng đi theo
Chúa, đồng tù đồng chết.
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Phi-e-rơ, ta nói cùng
ngươi, hôm nay khi gà chưa gáy, ngươi sẽ ba lần chối không
biết ta.
35 Đoạn, Ngài lại phán rằng: Khi ta đã sai các ngươi đi,
không đem túi, bao, giày chi hết, các ngươi có thiếu gì
không? Môn đồ thưa rằng: Không thiếu chi hết.
36 Ngài phán rằng: Nhưng bây giờ, ai có túi bạc, hãy lấy
đi, ai có bao, cũng vậy; ai không có gươm, hãy bán áo ngoài
đi mà mua.
37 Vì ta rao cho các ngươi, có lời chép rằng: Ngài đã bị kể
vào hàng kẻ dữ. Lời ấy phải ứng nghiệm về chính mình ta.
Thật vậy, sự đã chỉ về ta hầu được trọn.
38 Các sứ đồ thưa rằng: Thưa Chúa, có hai thanh gươm
đây. Ngài phán rằng: Aáy là đủ.
39 Đoạn, Đức Chúa Jêsus ra đi, lên núi Ô-li-ve theo như
thói quen; các môn đồ cùng đi theo Ngài.
40 Khi đã đến nơi đó, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Hãy
cầu nguyện, hầu cho các ngươi khỏi sa vào sự cám dỗ.
41 Ngài bèn đi khỏi các môn đồ, cách chừng liệng một
cục đá, quì xuống mà cầu nguyện
42 rằng: Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén nầy khỏi
tôi! Dầu vậy, xin ý Cha được nên, chớ không theo ý tôi!
43 Có một thiên sứ từ trên trời hiện xuống cùng Ngài, mà
thêm sức cho Ngài.

44 Trong cơn rất đau thương, Ngài cầu nguyện càng thiết,
mồ hôi trở nên như giọt máu lớn rơi xuống đất.
45 Cầu nguyện xong, Ngài đứng dậy trở lại cùng các môn
đồ, thấy đang ngủ mê vì buồn rầu.
46 Ngài phán rằng: Sao các ngươi ngủ? Hãy đứng dậy cầu
nguyện, để cho khỏi sa vào sự cám dỗ.
47 Khi Ngài còn đang phán, một lũ đông kéo đến. Tên
Giu-đa, một trong mười hai sứ đồ, đi trước hết, lại gần Đức
Chúa Jêsus đặng hôn Ngài.
48 Đức Chúa Jêsus hỏi rằng: Hỡi Giu-đa, ngươi lấy cái hôn
để phản Con người sao?
49 Những người ở với Ngài thấy sự sắp xảy đến, bèn nói
rằng: Thưa Chúa, chúng tôi nên dùng gươm đánh chăng:
50 Một người trong các sứ đồ đánh đầy tớ của thầy cả
thượng phẩm và chém đứt tai bên hữu.
51 Nhưng Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Hãy để
cho họ đến thế! Ngài bèn rờ tai đầy tớ ấy, làm cho nó được
lành.
52 Đoạn, Đức Chúa Jêsus phán cùng các thầy tế lễ cả, các
thầy đội coi đền thờ, và các trưởng lão đã đến bắt Ngài,
rằng: Các ngươi cầm gươm và gậy đến bắt ta như bắt kẻ
trộm cướp.
53 Hằng ngày ta ở trong đền thờ với các ngươi, mà các
ngươi không ra tay bắt ta. Nhưng nầy là giờ của các người,
và quyền của sự tối tăm vậy.
54 Bấy giờ họ bắt Đức Chúa Jêsus đem đi, giải Ngài đến
nhà thầy cả thượng phẩm. Phi-e-rơ đi theo Ngài xa xa.
55 Họ nhúm lửa giữa sân, rồi ngồi với nhau; Phi-e-rơ cũng
ngồi giữa đám họ.
56 Một con đòi kia thấy Phi-e-rơ ngồi gần lửa, thì ngó chăm
chỉ, mà nói rằng: Người nầy vốn cũng ở với người ấy.
57 Song Phi-e-rơ chối Đức Chúa Jêsus, nói rằng: Hỡi đàn
bà kia, ta không biết người đó.
58 Một lát, có người khác thấy Phi-e-rơ, nói rằng: Ngươi
cũng thuộc về bọn đó! Phi-e-rơ đáp rằng: Hỡi người, ta
không phải thuộc về bọn đó đâu.
59 Độ cách một giờ, có kẻ khác đề quyết như vậy mà rằng:
Thật người nầy cũng ở với Jêsus, vì người là dân Ga-li-lê.
60 Nhưng Phi-e-rơ cãi rằng: Hỡi người, ta không biết
ngươi nói chi! Đang lúc Phi-e-rơ còn nói, thì gà liền gáy;
61 Chúa xây mặt lại ngó Phi-e-rơ. Phi-e-rơ nhớ lại lời Chúa
đã phán cùng mình rằng: Hôm nay trước khi gà chưa gáy,
ngươi sẽ chối ta ba lần;

62 rồi đi ra ngoài, khóc lóc thảm thiết.
63 Vả, những kẻ canh Đức Chúa Jêsus nhạo báng và đánh
Ngài;
64 che mặt Ngài lại rồi nói rằng: Hãy nói tiên tri đi, hãy
đoán xem ai đánh ngươi!
65 Họ lại nhiếc móc Ngài nhiều lời khác nữa.
66 Đến sáng ngày, các trưởng lão trong dân, các thầy tế lễ
cả, và các thầy thông giáo nhóm lại, rồi sai đem Đức Chúa
Jêsus đến nơi tòa công luận.
67 Họ hỏi Ngài rằng: Nếu ngươi phải là Đấng Christ, hãy
xưng ra cho chúng ta. Ngài đáp rằng: Nếu ta nói, thì các
ngươi không tin;
68 nếu ta tra gạn các ngươi, thì các ngươi không trả lời.
69 Nhưng từ nay về sau, Con người sẽ ngồi bên hữu quyền
phép Đức Chúa Trời.
70 ai nấy đều hỏi rằng: Vậy, ngươi là Con Đức Chúa Trời
sao? Ngài đáp rằng: Chính các ngươi nói ta là Con Ngài.
71 Họ bèn nói rằng: Chúng ta nào có cần chứng cớ nữa
làm chi? Chính chúng ta đã nghe từ miệng nó nói ra rồi.

23

1 Đoạn, cả hội đồng đứng dậy, điệu Ngài đến trước mặt
Phi-lát
2 Họ bèn khởi cáo Ngài rằng: Chúng tôi đã thấy người
nầy xui dân ta làm loạn, cấm nộp thuế cho Sê-sa, và xưng
mình là Đấng Christ, là Vua.
3 Phi-lát gạn Ngài rằng: Chính ngươi là Vua dân Giu-đa
phải không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời.
4 Phi-lát bèn nói với các thầy tế lễ cả và dân chúng rằng:
Ta không thấy người nầy có tội gì.
5 Nhưng họ cố nài rằng: Người nầy xui giục dân sự,
truyền giáo khắp đất Giu-đê, bắt đầu từ xứ Ga-li-lê rồi đến
đây.
6 Khi Phi-lát nghe điều đó, thì hỏi nếu người nầy thật là
dân Ga-li-lê chăng.
7 Biết Ngài thuộc quyền cai trị của vua Hê-rốt, bèn giải
đến cho vua Hê-rốt, vua ấy ở tại thành Giê-ru-sa-lem trong
mấy ngày đó.
8 Vua Hê-rốt thấy Đức Chúa Jêsus thì mừng lắm; vì lâu
nay vua muốn gặp Ngài, nhân đã nghe nói về chuyện Ngài,
và mong xem Ngài làm phép lạ.
9 Vậy, vua hỏi Ngài nhiều câu, song Ngài không trả lời gì
hết.

10 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo ở đó, cáo Ngài
dữ lắm.
11 Bấy giờ vua Hê-rốt và quân lính hầu vua đều đãi Ngài
cách khinh dể và nhạo báng Ngài; đoạn, họ mặc áo hoa
hòe cho Ngài, rồi giao Ngài về cho Phi-lát.
12 Trước kia Phi-lát với vua Hê-rốt thù hiềm nhau, nhưng
nội ngày ấy trở nên bạn hữu.
13 Phi-lát hiệp các thầy tế lễ cả, các quan đề hình và dân
chúng lại, mà nói rằng:
14 Các ngươi đã đem nộp người nầy cho ta, về việc xui
dân làm loạn; nhưng đã tra hỏi trước mặt các ngươi đây,
thì ta không thấy người mắc một tội nào mà các ngươi đã
cáo;
15 vua Hê-rốt cũng vậy, vì đã giao người về cho ta. Vậy,
người nầy đã không làm điều gì đáng chết,
16 nên ta sẽ đánh đòn rồi tha đi.
17 (Số là đến ngày lễ, quan phải tha một tên tù cho dân.)
18 Chúng bèn đồng thanh kêu lên rằng: Hãy giết người
nầy đi, mà tha Ba-ra- ba cho chúng tôi!
19 Vả, tên nầy bị tù vì dấy loạn trong thành, và vì tội giết
người.
20 Phi-lát có ý muốn tha Đức Chúa Jêsus, nên lại nói cùng
dân chúng nữa.
21 Song chúng kêu lên rằng: Đóng đinh nó trên cây thập
tự đi! Đóng đinh nó trên cây thập tự đi!
22 Phi-lát lại nói đến lần thứ ba, rằng: Vậy người nầy đã
làm điều ác gì? Ta không tìm thấy người có sự gì đáng chết.
Vậy, đánh đòn xong, ta sẽ tha.
23 Nhưng chúng cố nài, kêu lớn tiếng rằng phải đóng đinh
Ngài trên cây thập tự; tiếng kêu của họ được thắng.
24 Phi-lát truyền làm y như lời chúng xin.
25 Bèn tha tên tù vì tội dấy loạn và giết người, là người
chúng đã xin tha; rồi phó Đức Chúa Jêsus cho mặc ý họ.
26 Khi chúng điệu Đức Chúa Jêsus đi, bắt một người xứ
Sy-ren, tên là Si- môn, từ ngoài đồng về, buộc phải vác cây
thập tự theo sau Ngài.
27 Có đoàn dân đông lắm đi theo Đức Chúa Jêsus, và có
mấy người đàn bà đấm ngực khóc về Ngài.
28 Nhưng Đức Chúa Jêsus xây mặt lại với họ mà phán
rằng: Hỡi con gái thành Giê-ru-sa-lem, đừng khóc về ta,
song khóc về chính mình các ngươi và về con cái các ngươi.
29 Vì nầy, ngày hầu đến, người ta sẽ nói rằng: Phước cho
đàn bà son, phước cho dạ không sanh đẻ và vú không cho
con bú!

30 Bấy giờ, người ta sẽ nói với núi rằng: Hãy đổ xuống
trên chúng ta! với gò rằng: Hãy che chúng ta!
31 Vì nếu người ta làm những sự ấy cho cây xanh, thì cây
khô sẽ xảy ra sao?
32 Chúng cũng đem hai người đi nữa, là kẻ trộm cướp, để
giết cùng với Ngài.
33 Khi đến một chỗ gọi là chỗ Sọ, họ đóng đinh Ngài trên
cây thập tự tại đó, cùng hai tên trộm cướp, một tên bên
hữu Ngài, một tên bên tả.
34 Song Đức Chúa Jêsus cầu rằng: Lạy Cha, xin tha cho
họ, vì họ không biết mình làm điều gì. Đoạn, họ bắt thăm
chia nhau áo xống của Ngài.
35 Dân chúng đứng đó mà ngó. Các người coi việc nhạo
cười Ngài, rằng: Nó đã cứu kẻ khác; nếu nó là Đấng Christ,
Đấng Đức Chúa Trời đã lựa, thì hãy cứu mình đi!
36 Quân lính cũng giỡn cợt Ngài, lại gần đưa giấm cho
Ngài uống,
37 mà rằng: Nếu ngươi là Vua dân Giu-đa, hãy tự cứu lấy
mình đi!
38 Phía trên đầu Ngài, có đề rằng: Người Nầy Là Vua Dân
Giu-đa.
39 Vả, một tên trộm cướp bị đóng đinh cũng mắng nhiếc
Ngài rằng: Ngươi không phải là Đấng Christ sao? Hãy tự
cứu lấy mình ngươi cùng chúng ta nữa!
40 Nhưng tên kia trách nó rằng: Ngươi cũng chịu một
hình phạt ấy, còn chẳng sợ Đức Chúa Trời sao?
41 Về phần chúng ta, chỉ là sự công bình, vì hình ta chịu
xứng với việc ta làm; nhưng người nầy không hề làm một
điều gì ác.
42 Đoạn lại nói rằng: Hỡi Jêsus, khi Ngài đến trong nước
mình rồi, xin nhớ lấy tôi!
43 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi,
hôm nay ngươi sẽ được ở với ta trong nơi Ba-ra-đi.
44 Khi đó, ước giờ thứ sáu, khắp xứ đều tối tăm cho đến
giờ thứ chín.
45 Mặt trời trở nên tối, và màn trong đền thờ xé chính
giữa ra làm hai.
46 Đức Chúa Jêsus bèn kêu lớn rằng: Hỡi Cha, tôi giao
linh hồn lại trong tay Cha! Ngài vừa nói xong thì tắt hơi.
47 Thầy đội thấy sự đã xảy ra, ngợi khen Đức Chúa Trời
rằng: Thật người nầy là người công bình.
48 Cả dân chúng đi xem, thấy nông nổi làm vậy, đấm ngực
mà trở về.

49 Song những kẻ quen biết Đức Chúa Jêsus và các người
đàn bà theo Ngài từ xứ Ga-li-lê, đều đứng đằng xa mà ngó.
50 Có một người, tên là Giô-sép, làm nghị viên tòa công
luận, là người chánh trực công bình,
51 không đồng ý và cũng không dự việc các người kia đã
làm. Người ở A-ri- ma-thê, là thành thuộc về xứ Giu-đê, vẫn
trông đợi nước Đức Chúa Trời.
52 Người bèn đi đến Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jêsus.
53 Khi đã đem xác Ngài xuống khỏi cây thập tự, người lấy
vải liệm mà bọc, rồi chôn trong huyệt đã đục nơi hòn đá,
là huyệt chưa chôn ai hết.
54 Bấy giờ là ngày sắm sửa, và ngày Sa-bát gần tới.
55 Các người đàn bà đã từ xứ Ga-li-lê đến với Đức Chúa
Jêsus, theo Giô-sép, xem mả và cũng xem xác Ngài đặt thể
nào. Khi trở về, họ sắm sửa những thuốc thơm và sáp
thơm.
56 Ngày Sa-bát, họ nghỉ ngơi theo luật lệ.

24

1 Ngày thứ nhất trong tuần lễ, khi mờ sáng, các người
đàn bà ấy lấy thuốc thơm đã sửa soạn đem đến mồ Ngài.
2 Họ thấy hòn đá đã lăn ra khỏi cửa mồ;
3 nhưng bước vào, không thấy xác Đức Chúa Jêsus.
4 Đang khi không biết nghĩ làm sao, xảy có hai người nam
mặt áo sáng như chớp, hiện ra trước mặt họ.
5 Họ đang thất kinh, úp mặt xuống đất; thì hai người ấy
nói rằng: Sao các ngươi tìm người sống trong vòng kẻ chết?
6 Ngài không ở đây đâu, song Ngài đã sống lại. Hãy nhớ
khi Ngài còn ở xứ Ga-li-lê, phán cùng các ngươi thể nào,
7 Ngài đã phán rằng: Con người phải bị nộp trong tay kẻ
có tội, phải bị đóng đinh trên cây thập tự, và ngày thứ ba
phải sống lại.
8 Họ bèn nhớ lại những lời Đức Chúa Jêsus đã phán.
9 Họ ở mồ trở về, rao truyền mọi sự ấy cho mười một sứ
đồ và những người khác.
10 Aáy là Ma-ri Ma-đơ-len, Gian-nơ, và Ma-ri mẹ của Gia-
cơ, cùng các đàn bà khác đi với họ đã rao truyền như vậy
cho các sứ đồ.
11 Song các sứ đồ không tin, cho lời ấy như là hư không.
12 Dầu vậy, Phi-e-rơ đứng dậy, chạy đến mồ, cúi xuống
mà dòm, chỉ thấy vải liệm ở trên đất, đoạn về nhà, lạ lùng
cho việc đã xảy ra.
13 Cũng trong ngày ấy, có hai môn đồ đi đến làng kia, gọi
là Em-ma-út, cách thành Giê-ru-sa-lem sáu mươi ếch-ta-đơ;

14 họ đàm luận về những sự đã xảy ra.
15 Đang khi nói và cãi lẽ nhau, chính Đức Chúa Jêsus đến
gần cùng đi đường với họ.
16 nhưng mắt hai người ấy bị che khuất không nhìn biết
Ngài được.
17 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi đang đi đường,
nói chuyện gì cùng nhau vậy? Họ dừng lại, buồn bực lắm.
18 Một trong hai người tên là Cơ-lê-ô-ba, trả lời rằng: Có
phải chỉ ngươi là khách lạ ở thành Giê-ru-sa-lem, không
hay việc đã xảy đến tại đó cách mấy bữa rày sao?
19 Ngài hỏi rằng: Việc gì vậy? Họ trả lời rằng: Aáy là việc
đã xảy ra cho Jêsus Na-xa-rét, một đấng tiên tri, có quyền
phép trong việc làm và trong lời nói, trước mặt Đức Chúa
Trời và cả chúng dân;
20 làm sao mà các thầy tế lễ cả cùng các quan đề hình ta
đã nộp Ngài để xử tử, và đã đóng đinh trên cây thập tự.
21 Chúng tôi trông mong Ngài sẽ cứu lấy dân Y-sơ-ra-ên;
dầu thể ấy, việc xảy ra đã được ba ngày rồi.
22 Thật có mấy người đàn bà trong vòng chúng tôi đã làm
cho chúng tôi lấy làm lạ lắm: khi mờ sáng, họ đến mồ,
23 không thấy xác Ngài, thì về báo rằng có thiên sứ hiện
đến, nói Ngài đang sống.
24 Có mấy người trong vòng chúng tôi cũng đi thăm mồ,
thấy mọi điều y như lời họ nói; còn Ngài thì không thấy.
25 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hỡi những kẻ dại dột,
có lòng chậm tin lời các đấng tiên tri nói!
26 Há chẳng phải Đấng Christ chịu thương khó thể ấy, mới
được vào sự vinh hiển mình sao?
27 Đoạn, Ngài bắt đầu từ Môi-se rồi kế đến mọi đấng tiên
tri mà cắt nghĩa cho hai người đó những lời chỉ về Ngài
trong cả Kinh Thánh.
28 Khi hai người đi gần đến làng mình định đi, thì Đức
Chúa Jêsus dường như muốn đi xa hơn nữa.
29 Nhưng họ ép Ngài dừng lại, mà thưa rằng: Xin ở lại
với chúng tôi; vì trời đã xế chiều hầu tối. Vậy, Ngài vào ở
lại cùng họ.
30 Đang khi Ngài ngồi ăn cùng hai người, thì lấy bánh,
chúc tạ, đoạn, bẻ ra cho họ.
31 Mắt họ bèn mở ra, mà nhìn biết Ngài; song Ngài thoạt
biến đi không thấy.
32 hai người nói cùng nhau rằng: Khi nãy đi đường, Ngài
nói cùng chúng ta và cắt nghĩa Kinh Thánh, lòng chúng ta
há chẳng nóng nảy sao?

33 Nội giờ đó, họ liền đứng dậy, trở về thành Giê-ru-sa-
lem, gặp mười một sứ đồ cùng các môn đồ khác đang nhóm
lại,
34 nói với họ rằng: Chúa thật đã sống lại, và hiện ra với
Si-môn.
35 Rồi hai người thuật lại sự đã xảy đến khi đi đường, và
nhìn biết Ngài lúc bẻ bánh ra là thể nào.
36 Môn đồ đang nói chuyện như vậy, chính Đức Chúa
Jêsus hiện ra giữa đó mà phán rằng: Bình an cho các ngươi!
37 Nhưng môn đồ đều sửng sốt rụng rời, tưởng thấy thần.
38 Ngài phán rằng: Sao các ngươi bối rối, và sao trong
lòng các ngươi nghi làm vậy?
39 Hãy xem tay chân ta: thật chính ta. Hãy rờ đến ta, và
hãy xem; thần thì không có thịt xương, mà các ngươi thấy
ta có.
40 Đang phán vậy, Ngài giơ tay và chân ra cho xem.
41 Nhưng vì cớ môn đồ vui mừng nên chưa tin chắc, và
lấy làm lạ, thì Ngài phán rằng: ỳ đây các ngươi có gì ăn
không?
42 Môn đồ dâng cho Ngài một miếng cá nướng.
43 Ngài nhận lấy mà ăn trước mặt môn đồ.
44 Đoạn, Ngài phán rằng: Aáy đó là điều mà khi ta còn
ở với các ngươi, ta bảo các ngươi rằng mọi sự đã chép về
ta trong luật pháp Môi-se, các sách tiên tri, cùng các Thi
Thiên phải được ứng nghiệm.
45 Bấy giờ Ngài mở trí cho môn đồ được hiểu Kinh Thánh.
46 Ngài phán: Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau
đớn dường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại,
47 và người ta sẽ nhân danh Ngài mà rao giảng cho dân
các nước sự ăn năn để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-
ru-sa-lem.
48 Các ngươi làm chứng về mọi việc đó; ta đây sẽ ban cho
các ngươi điều Cha ta đã hứa,
49 còn về phần các ngươi, hãy đợi trong thành cho đến
khi được mặc lấy quyền phép từ trên cao.
50 Kế đó, Ngài đem môn đồ đi đến nơi xung quanh làng
Bê-tha-ni, giơ tay lên mà ban phước cho.
51 Đang khi ban phước, Ngài lìa môn đồ mà được đem
lên trời.
52 Môn đồ thờ lạy Ngài rồi trở về thành Giê-ru-sa-lem,
mừng rỡ lắm.
53 Môn đồ cứ ở trong đền thờ luôn, ngợi khen Đức Chúa
Trời.

Tin mừng theo
Giăng

1 Ban đầu có Ngôi Lời, Ngôi Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và
Ngôi Lời là Đức Chúa Trời.
2 Ban đầu Ngài ở cùng Đức Chúa Trời.
3 Muôn vật bởi Ngài làm nên, chẳng vật chi đã làm nên
mà không bởi Ngài.
4 Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người.
5 Sự sáng soi trong tối tăm, tối tăm chẳng hề nhận lấy sự
sáng.
6 Có một người Đức Chúa Trời sai đến, tên là Giăng.
7 Người đến để làm chứng, là làm chứng về sự sáng, hầu
cho bởi người ai nấy đều tin.
8 Chính người chẳng phải là sự sáng, song người phải làm
chứng về sự sáng.
9 Sự sáng nầy là sự sáng thật, khi đến thế gian soi sáng
mọi người.
10 Ngôi Lời ở thế gian, và thế gian đã làm nên bởi Ngài;
nhưng thế gian chẳng từng nhìn biết Ngài.
11 Ngài đã đến trong xứ mình, song dân mình chẳng hề
nhận lấy.
12 Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền
phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ
tin danh Ngài,
13 là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục,
hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy.
14 Ngôi Lời đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn
và lẽ thật; chúng ta đã ngắm xem sự vinh hiển của Ngài,
thật như vinh hiển của Con một đến từ nơi Cha.
15 Giăng làm chứng về Ngài khi kêu lên rằng: Aáy là về
Ngài mà ta đã nói: Đấng đến sau ta trổi hơn ta, vì Ngài vốn
trước ta.
16 Vả, bởi sự đầy dẫy của Ngài mà chúng ta đều có nhận
được, và ơn càng thêm ơn.
17 Vì luật pháp đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn và lẽ thật
bởi Đức Chúa Jêsus Christ mà đến.
18 Chẳng hề ai thấy Đức Chúa Trời; chỉ Con một ở trong
lòng Cha, là Đấng đã giải bày Cha cho chúng ta biết.

19 Nầy là lời chứng của Giăng, khi dân Giu-đa sai mấy
thầy tế lễ, mấy người Lê-vi từ thành Giê-ru-sa-lem đến hỏi
người rằng: Oâng là ai?
20 Người xưng ra, chẳng chối chi hết, xưng rằng mình
không phải là Đấng Christ.
21 Họ lại hỏi: Vậy thì ông là ai? phải là Ê-li chăng? Người
trả lời: Không phải. Oâng phải là đấng tiên tri chăng:
Người trả lời: Không phải.
22 Họ bèn nói: Vậy thì ông là ai? hầu cho chúng tôi trả
lời cùng những người đã sai chúng tôi đến. Oâng tự xưng
mình là ai:
23 Người trả lời: Ta là tiếng của người kêu trong đồng
vắng rằng: Hãy ban đường của Chúa cho bằng, như đấng
tiên tri Ê-sai đã nói.
24 Những kẻ chịu sai đến cùng Giăng đều là người Pha-
ri-si.
25 Họ lại hỏi rằng: Nếu ông chẳng phải Đấng Christ,
chẳng phải Ê-li, chẳng phải đấng tiên tri, thì cớ sao ông
làm phép báp têm?
26 Giăng trả lời: Về phần ta, ta làm phép báp têm bằng
nước; nhưng có một Đấng ở giữa các ngươi mà các ngươi
không nhận biết.
27 Aáy là Đấng đến sau ta, ta chẳng đáng mở dây giày
Ngài.
28 Những việc đó đã xảy ra tại thành Bê-tha-ni, bên kia
sông Giô-đanh, là nơi Giăng làm phép báp têm.
29 Qua ngày sau, Giăng thấy Đức Chúa Jêsus đến cùng
mình, thì nói rằng: Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời, là
Đấng cất tội lỗi thế gian đi.
30 Aáy về Đấng đó mà ta đã nói: Có một người đến sau
ta, trổi hơn ta, vì người vốn trước ta.
31 Về phần ta, ta vốn chẳng biết Ngài; nhưng ta đã đến
làm phép báp-tem bằng nước, để Ngài được tỏ ra cho dân
Y-sơ-ra-ên.
32 Giăng lại còn làm chứng nầy nữa: Ta đã thấy Thánh
Linh từ trời giáng xuống như chim bồ câu, đậu trên mình
Ngài.
33 Về phần ta, ta vốn không biết Ngài; nhưng Đấng sai ta
làm phép báp-tem bằng nước có phán cùng ta rằng: Đấng
mà ngươi sẽ thấy Thánh Linh ngự xuống đậu lên trên, ấy
là Đấng làm phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh.
34 Ta đã thấy, nên ta làm chứng rằng: Aáy chính Ngài là
Con Đức Chúa Trời.
35 Ngày mai, Giăng lại ở đó với hai môn đồ mình;

36 nhìn Đức Chúa Jêsus đi ngang qua, bèn nói rằng: Kìa,
Chiên con của Đức Chúa Trời!
37 Hai môn đồ nghe lời đó, bèn đi theo Đức Chúa Jêsus.
38 Đức Chúa Jêsus vừa xây lại, thấy hai người đi theo
mình, thì phán rằng: Các ngươi tìm chi? Thưa rằng: Ra-bi
(nghĩa là Thầy), Thầy ở đâu?
39 Ngài phán rằng: Hãy đến xem. Vậy, hai người đi, thấy
nơi Ngài ở, và ở lại cùng Ngài trong ngày đó; lúc bấy giờ độ
chừng giờ thứ mười.
40 Trong hai người đã nghe điều Giăng nói và đi theo Đức
Chúa Jêsus đó, một là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rơ.
41 Trước hết người gặp anh mình là Si-môn, thì nói rằng:
Chúng ta đã gặp Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ).
42 Người bèn dẫn Si-môn đến cùng Đức Chúa Jêsus. Ngài
vừa ngó thấy Si-môn, liền phán rằng: Ngươi là Si-môn, con
của Giô-na; ngươi sẽ được gọi là Sê-pha (nghĩa là Phi-e-rơ).
43 Qua ngày sau, Đức Chúa Jêsus muốn qua xứ Ga-li-lê,
tìm Phi-líp, mà phán rằng: Hãy theo ta.
44 Vả, Phi-líp là người Bết-sai-đa, đồng thành với Anh-rê
và Phi-e-rơ.
45 Phi-líp gặp Na-tha-na-ên, nói với người rằng: Chúng ta
đã gặp Đấng mà Môi-se có chép trong luật pháp, và các
đấng tiên tri cũng có nói đến; ấy là Đức Chúa Jêsus ở Na-
xa-rét, con của Giô-sép.
46 Na-tha-na-ên nói rằng: Há có vật gì tốt ra từ Na-xa-rét
được sao? Phi-líp nói: Hãy đến xem.
47 Đức Chúa Jêsus thấy Na-tha-na-ên đến cùng mình, bèn
phán về người rằng: Nầy, một người Y-sơ-ra-ên thật, trong
người không có điều dối trá chi hết.
48 Na-tha-na-ên thưa rằng: Bởi đâu thầy biết tôi? Đức
Chúa Jêsus đáp rằng: Trước khi Phi-líp gọi ngươi, ta đã
thấy ngươi lúc ở dưới cây vả.
49 Na-tha-na-ên lại nói: Lạy thầy, thầy là Con Đức Chúa
Trời, thầy là Vua dân Y-sơ-ra-ên!
50 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Vì ta đã phán cùng ngươi
rằng ta thấy ngươi dưới cây vả, thì ngươi tin; ngươi sẽ thấy
việc lớn hơn điều đó!
51 Ngài lại phán: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các
ngươi, các ngươi sẽ thấy trời mở ra, và thiên sứ của Đức
Chúa Trời lên xuống trên Con người.

2

1 Cách ba ngày sau, có đám cưới tại thành Ca-na, trong xứ
Ga-li-lê, và mẹ Đức Chúa Jêsus có tại đó.

2 Đức Chúa Jêsus cũng được mời đến dự đám với môn đồ
Ngài.
3 Vừa khi thiếu rượu, mẹ Đức Chúa Jêsus nói với Ngài
rằng: Người ta không có rượu nữa.
4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi đàn bà kia, ta với ngươi
có sự gì chăng? Giờ ta chưa đến.
5 Mẹ Ngài nói với những kẻ hầu bàn rằng: Người biểu
chi, hãy vâng theo cả.
6 Vả, tại đó có sáu cái ché đá, định dùng về sự rửa sạch
cho người Giu-đa, mỗi cái chứa hai ba lường nước.
7 Đức Chúa Jêsus biểu họ rằng: Hãy đổ nước đầy những
ché nầy; thì họ đổ đầy tới miệng.
8 Ngài bèn phán rằng: Bây giờ hãy múc đi, đem cho kẻ
coi tiệc. Họ bèn đem cho.
9 Lúc kẻ coi tiệc nếm nước đã biến thành rượu (vả, người
không biết rượu nầy đến bởi đâu, còn những kẻ hầu bàn
có múc nước thì biết rõ), bèn gọi chàng rể,
10 mà nói rằng: Mọi người đều đãi rượu ngon trước, sau
khi người ta uống nhiều rồi, thì kế đến rượu vừa vừa. Còn
ngươi, ngươi lại giữ rượu ngon đến bây giờ.
11 Aáy là tại Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, mà Đức Chúa Jêsus
làm phép lạ thứ nhất, và tỏ bày sự vinh hiển của mình như
vậy; môn đồ bèn tin Ngài.
12 Sau việc đó, Ngài với mẹ, anh em, và môn đồ Ngài đều
xuống thành Ca-bê-na-um; và chỉ ở tại đó ít ngày thôi.
13 Lễ Vượt Qua của dân Giu-đa hầu đến; Đức Chúa Jêsus
lên thành Giê-ru-sa-lem.
14 Trong đền thờ, Ngài thấy có người buôn bán bò, chiên,
bò câu, và có người đổi bạc dọn hàng ở đó.
15 Ngài bện một cái roi bằng dây, bèn đuổi hết thảy khỏi
đền thờ, chiên và bò nữa; vãi tiền người đổi bạc và đổ bàn
của họ.
16 Ngài phán cùng kẻ bán bò câu rằng: Hãy cất bỏ đồ đó
khỏi đây, đừng làm cho nhà Cha ta thành ra nhà buôn bán.
17 Môn đồ Ngài bèn nhớ lại lời đã chép rằng: Sự sốt sắng
về nhà Chúa tiêu nuốt tôi.
18 Các người Giu-đa cất tiếng thưa cùng Ngài rằng: Thầy
làm như vậy thì cho chúng tôi xem thấy phép lạ chi?
19 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy phá đền thờ nầy đi,
trong ba ngày ta sẽ dựng lại!
20 Người Giu-đa lại nói: Người ta xây đền thờ nầy mất
bốn mươi sáu năm, mà thầy thì sẽ dựng lại trong ba ngày!
21 Nhưng Ngài nói về đền thờ của thân thể mình.

22 Vậy, sau khi Ngài được từ kẻ chết sống lại rồi, môn đồ
gẫm Ngài có nói lời đó, thì tin Kinh Thánh và lời Đức Chúa
Jêsus đã phán.
23 Đang lúc Ngài ở thành Giê-ru-sa-lem để giữ lễ Vượt
Qua, có nhiều người thấy phép lạ Ngài làm, thì tin danh
Ngài.
24 Nhưng Đức Chúa Jêsus chẳng phó thác mình cho họ,
vì Ngài nhận biết mọi người,
25 và không cần ai làm chứng về người nào, bởi Ngài tự
hiểu thấu mọi điều trong lòng người ta.

3

1 Trong vòng người Pha-ri-si, có người tên là Ni-cô-đem,
là một người trong những kẻ cai trị dân Giu-đa.
2 Ban đêm, người nầy đến cùng Đức Chúa Jêsus mà nói
rằng: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy là giáo sư từ Đức Chúa
Trời đến; vì những phép lạ thầy đã làm đó, nếu Đức Chúa
Trời chẳng ở cùng, thì không ai làm được.
3 Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật,
ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng sanh lại, thì không
thể thấy được nước Đức Chúa Trời.
4 Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao
được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao?
5 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói
cùng ngươi, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh
mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời.
6 Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi
Thánh Linh là thần.
7 Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với ngươi: Các ngươi
phải sanh lại.
8 Gió muốn thổi đâu thì thổi, ngươi nghe tiếng động;
nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi
đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy.
9 Ni-cô-đem lại nói: Điều đó làm thể nào được?
10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi là giáo sư của dân
Y-sơ-ra-ên, mà không hiểu biết những điều đó sao!
11 Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, chúng ta nói điều
mình biết, làm chứng điều mình đã thấy; còn các ngươi
chẳng hề nhận lấy lời chứng của chúng ta.
12 Ví bằng ta nói với các ngươi những việc thuộc về đất,
các ngươi còn chẳng tin thay; huống chi ta nói những việc
thuộc về trời, thì các ngươi tin sao được?

13 Chưa hề có ai lên trời, trừ ra Đấng từ trời xuống, ấy là
Con người vốn ở trên trời.
14 Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thể nào, thì
Con người cũng phải bị treo lên dường ấy,
15 hầu cho hễ ai tin đến Ngài đều được sự sống đời đời.
16 Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban
Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư
mất mà được sự sống đời đời.
17 Vả, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế gian,
chẳng phải để đoán xét thế gian đâu, nhưng hầu cho thế
gian nhờ Con ấy mà được cứu.
18 Ai tin Ngài thì chẳng bị đoán xét đâu; ai không tin thì
đã bị đoán xét rồi, vì không tin đến danh Con một Đức
Chúa Trời.
19 Vả, sự đoán xét đó là như vầy: sự sáng đã đến thế gian,
mà người ta ưa sự tối tăm hơn sự sáng, vì việc làm của họ
là xấu xa.
20 Bởi vì phàm ai làm ác thì ghét sự sáng và không đến
cùng sự sáng, e rằng công việc của mình phải trách móc
chăng.
21 Nhưng kẻ nào làm theo lẽ thật thì đến cùng sự sáng,
hầu cho các việc của mình được bày tỏ ra, vì đã làm trong
Đức Chúa Trời.
22 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi với môn đồ đến đất Giu-đê;
Ngài ở với môn đồ tại đó, và làm phép báp têm.
23 Giăng cũng làm phép báp têm tại Ê-nôn, gần Sa-lim, vì
ở đó có nhiều nước, và người ta đến đặng chịu phép báp
têm.
24 Bấy giờ Giăng chưa bị bỏ vào ngục.
25 Vả, môn đồ của Giăng có cãi lẫy với một người Giu-đa
về lễ tinh sạch.
26 Họ đến cùng Giăng và nói rằng: Thưa thầy, kìa, người
ở cùng thầy bên kia sông Giô-đanh, mà thầy đã làm chứng
cho, bây giờ đang làm phép báp têm, và ai nấy đều đến
cùng người.
27 Giăng trả lời rằng: Ví chẳng từ trên trời ban cho, thì
không một người nào có thể lãnh chi được.
28 Chính các ngươi làm chứng cho ta rằng ta đã nói: Aáy
không phải ta là Đấng Christ, nhưng ta đã được sai đến
trước Ngài.
29 Ai mới cưới vợ, nấy là chàng rể, nhưng bạn của chàng
rể đứng gần và nghe người, khi nghe tiếng của chàng rể thì
rất đỗi vui mừng; ấy là sự vui mừng trọn vẹn của ta đó.
30 Ngài phải dấy lên, ta phải hạ xuống.

31 Đấng từ trên cao đến là trên hết mọi loài. Kẻ từ đất
đến là thuộc về đất, và nói ra cũng như là thuộc về đất;
còn Đấng từ trời đến thì trên hết mọi loài.
32 Ngài làm chứng về điều Ngài đã thấy và nghe; song
không có ai nhận lấy lời chứng của Ngài.
33 Ai đã nhận lấy lời chứng của Ngài thì làm chứng chắc
rằng Đức Chúa Trời là thật.
34 Vì Đấng mà Đức Chúa Trời đã sai đến thì rao truyền
lời của Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Trời ban Thánh Linh
cho Ngài không chừng mực.
35 Cha yêu Con, và đã giao hết mọi vật trong tay Con.
36 Ai tin Con, thì được sự sống đời đời; ai không chịu tin
Con, thì chẳng thấy sự sống đâu, nhưng cơn thạnh nộ của
Đức Chúa Trời vẫn ở trên người đó.

4

1 Khi Chúa đã hay rằng người Pha-ri-si có nghe đồn Ngài
gọi và làm phép báp têm được nhiều môn đồ hơn Giăng,
2 (k" thiệt không phải chính Đức Chúa Jêsus làm phép
báp têm, nhưng là môn đồ Ngài),
3 thì Ngài lìa xứ Giu-đê trở về xứ Ga-li-lê.
4 Vả, Ngài phải đi ngang qua xứ Sa-ma-ri.
5 Vậy Ngài đến một thành thuộc về xứ Sa-ma-ri, gọi là Si-
kha, gần đồng ruộng mà Gia-cốp cho Giô-sép là con mình.
6 Tại đó có cái giếng Gia-cốp. Nhân đi đường mỏi mệt,
Đức Chúa Jêsus ngồi gần bên giếng; bấy giờ độ chừng giờ
thứ sáu.
7 Một người đàn bà Sa-ma-ri đến múc nước. Đức Chúa
Jêsus phán rằng: Hãy cho ta uống.
8 Vì môn đồ Ngài đã đi ra phố đặng mua đồ ăn.
9 Người đàn bà Sa-ma-ri thưa rằng: Uûa kìa! ông là người
Giu-đa, mà lại xin uống nước cùng tôi, là một người đàn
bà Sa-ma-ri sao? (Số là, dân Giu-đa chẳng hề giao thiệp với
dân Sa-ma-ri.)
10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ví bằng ngươi biết sự ban
cho của Đức Chúa Trời, và biết người nói: "Hãy cho ta
uống" là ai, thì chắc ngươi sẽ xin người cho uống, và người
sẽ cho ngươi nước sống.
11 Người đàn bà thưa: Hỡi Chúa, Chúa không có gì mà
múc, và giếng thì sâu, vậy bởi đâu có nước sống ấy?
12 Tổ phụ chúng tôi là Gia-cốp để giếng nầy lại cho chúng
tôi, chính người uống giếng nầy, cả đến con cháu cùng các
bầy vật người nữa, vậy Chúa há lớn hơn Gia-cốp sao?

13 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Phàm ai uống nước nầy vẫn
còn khát mãi;
14 nhưng uống nước ta sẽ cho, thì chẳng hề khát nữa.
Nước ta cho sẽ thành một mạch nước trong người đó, văng
ra cho đến sự sống đời đời.
15 Người đàn bà thưa: Lạy Chúa, xin cho tôi nước ấy, để
cho tôi không khát và không đến đây múc nước nữa.
16 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đi, gọi chồng ngươi,
rồi trở lại đây.
17 Người đàn bà thưa rằng: Tôi không có chồng. Đức
Chúa Jêsus lại phán: Ngươi nói rằng: Tôi không có chồng,
là phải lắm;
18 vì ngươi đã có năm đời chồng, còn người mà ngươi hiện
có, chẳng phải là chồng ngươi; điều đó ngươi đã nói thật
vậy.
19 Người đàn bà thưa rằng: Lạy Chúa, tôi nhìn thấy Chúa
là một đấng tiên tri.
20 Tổ phụ chúng tôi đã thờ lạy trên hòn núi nầy; còn dân
Giu-đa lại nói rằng nơi đáng thờ lạy là tại thành Giê-ru-sa-
lem.
21 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi người đàn bà, hãy tin
ta, giờ đến, khi các ngươi thờ lạy Cha, chẳng tại trên hòn
núi nầy, cũng chẳng tại thành Giê-ru-sa-lem.
22 Các ngươi thờ lạy sự các ngươi không biết, chúng ta
thờ lạy sự chúng ta biết, vì sự cứu rỗi bởi người Giu-đa mà
đến.
23 Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ
phượng thật lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ phượng Cha:
ấy đó là những kẻ thờ phượng mà Cha ưa thích vậy.
24 Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy
tâm thần và lẽ thật mà thờ lạy.
25 Người đàn bà thưa: Tôi biết rằng Đấng Mê-si (nghĩa là
Đấng Christ) phải đến; khi Ngài đã đến, sẽ rao truyền mọi
việc cho chúng ta.
26 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta, người đang nói với
ngươi đây, chính là Đấng đó.
27 Khi đó, môn đồ tới, đều sững sờ về Ngài nói với một
người đàn bà; nhưng chẳng ai hỏi rằng: Thầy hỏi người ấy
điều chi? hay là: Sao thầy nói với người?
28 Người đàn bà bèn bỏ cái vò của mình lại và vào thành,
nói với người tại đó rằng:
29 Hãy đến xem một người đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm;
ấy chẳng phải là Đấng Christ sao?

30 Chúng bèn từ trong thành ra và đến cùng Đức Chúa
Jêsus.
31 Song le, môn đồ nài nỉ một bên Ngài mà rằng: Thưa
thầy, xin hãy ăn.
32 Ngài đáp rằng: Ta có một thứ lương thực để nuôi mình
mà các ngươi không biết.
33 Vậy môn đồ nói với nhau rằng: Có ai đã đem chi cho
thầy ăn chăng?
34 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đồ ăn của ta tức là làm
theo ý muốn của Đấng sai ta đến, và làm trọn công việc
Ngài.
35 Các ngươi há chẳng nói rằng còn bốn tháng nữa thì tới
mùa gặt sao? Song ta nói với các ngươi: Hãy nhướng mắt
lên và xem đồng ruộng, đã vàng sẵn cho mùa gặt.
36 Con gặt đã lãnh tiền công mình và thâu chứa hoa lợi
cho sự sống đời đời, hầu cho người gieo giống và con gặt
được cùng nhau vui vẻ.
37 Vì đây người ta có thể nói rằng: Người nầy thì gieo,
người kia thì gặt, là rất phải.
38 Ta đã sai các ngươi gặt nơi mình không làm; kẻ khác
đã làm, còn các ngươi thì đã vào tiếp lấy công lao của họ.
39 Có nhiều người Sa-ma-ri ở thành đó tin Ngài, vì cớ lời
đàn bà đã làm chứng về Ngài mà rằng: Ngài đã bảo tôi mọi
điều tôi đã làm.
40 Vậy, các người Sa-ma-ri đã đến cùng Ngài, xin Ngài vào
trọ nơi mình; Ngài bèn ở lại đó hai ngày.
41 Khi đã nghe lời Ngài rồi, người tin Ngài càng đông hơn
nữa.
42 Họ nói với người đàn bà rằng: Aáy không còn phải
vì điều ngươi đã nói với chúng ta mà chúng ta tin đâu; vì
chính chúng ta đã nghe Ngài, và biết rằng chính Ngài thật
là Cứu Chúa của thế gian.
43 Khỏi hai ngày ấy, Đức Chúa Jêsus từ đó đi qua xứ Ga-
li-lê
44 (vì chính Ngài đã phán rằng một người tiên tri chẳng
bao giờ được tôn kính trong quê hương mình).
45 Khi đã đến xứ Ga-li-lê, Ngài được dân xứ ấy tiếp rước
tử tế, bởi dân đó đã thấy mọi điều Ngài làm tại thành Giê-
ru-sa-lem trong ngày lễ; vì họ cũng có đi dự lễ.
46 Vậy, Ngài lại đến thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, là nơi
Ngài đã hóa nước thành rượu. Nguyên ở tại thành Ca-bê-
na-um, có một quan thị vệ kia, con trai người mắc bịnh.
47 Quan đó nghe Đức Chúa Jêsus đã từ xứ Giu-đê đến xứ
Ga-li-lê, bèn tìm đến và xin Ngài xuống đặng chữa cho con

mình gần chết.
48 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu các ngươi không thấy
phép lạ và điềm lạ, thì các ngươi chẳng tin!
49 Quan thị vệ trả lời rằng: Lạy Chúa, xin Chúa xuống
trước khi con tôi chưa chết!
50 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đi, con của ngươi sống.
Người đó tin lời Đức Chúa Jêsus đã phán cho mình, bèn đi.
51 Người đang đi dọc đường, các đầy tớ người đến đón
mà rằng: Con trai chủ sống.
52 Người bèn hỏi họ con trai mình đã thấy khá nhằm giờ
nào. Họ trả lời rằng: Bữa qua, hồi giờ thứ bảy, cơn rét lui
khỏi.
53 Người cha nhận biết rằng ấy là chính giờ đó Đức Chúa
Jêsus đã phán cùng mình rằng: Con của ngươi sống; thì
người với cả nhà đều tin.
54 Aáy là phép lạ thứ hai mà Đức Chúa Jêsus đã làm, khi
Ngài từ xứ Giu-đê trở về xứ Ga-li-lê.

5

1 Kế đó, có một ngày lễ của dân Giu-đa, Đức Chúa Jêsus
lên thành Giê-ru-sa-lem.
2 Số là, tại thành Giê-ru-sa-lem, gần cửa Chiên, có một cái
ao, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Bê-tết-đa, xung quanh ao có năm
cái vòm cửa.
3 Những kẻ đau ốm, mù quáng, tàn tật, bại xuội nằm tại
đó rất đông, chờ khi nước động;
4 vì một thiên sứ thỉnh thoảng giáng xuống trong ao, làm
cho nước động; lúc nước đã động rồi, ai xuống ao trước
hết, bất k” mắc bịnh gì, cũng được lành.
5 Nơi đó, có một người bị bịnh đã được ba mươi tám năm.
6 Đức Chúa Jêsus thấy người nằm, biết rằng đau đã lâu
ngày, thì phán: Ngươi có muốn lành chăng?
7 Người bịnh thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng có ai để
quăng tôi xuống ao trong khi nước động; lúc tôi đi đến, thì
kẻ khác đã xuống ao trước tôi rồi.
8 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đứng dậy, vác giường
ngươi và đi.
9 Tức thì người ấy được lành, vác giường mình và đi. Vả,
bấy giờ là ngày Sa-bát.
10 Các người Giu-đa bèn nói với kẻ được chữa lành rằng:
Nay là ngày Sa-bát, ngươi không phép mang giường mình
đi.
11 Người trả lời rằng: Chính người đã chữa tôi được lành
biểu tôi rằng: Hãy vác giường ngươi và đi.

12 Họ hỏi rằng: Người đã biểu ngươi: Hãy vác giường và
đi, là ai?
13 Nhưng người đã được chữa lành không biết là ai: vì
Đức Chúa Jêsus đã lẫn trong đám đông tại chỗ đó.
14 Sau lại, Đức Chúa Jêsus gặp người đó trong đền thờ,
bèn phán rằng: Kìa, ngươi đã lành rồi, đừng phạm tội nữa,
e có sự gì càng xấu xa xảy đến cho ngươi chăng.
15 Người đó đi nói với các người Giu-đa rằng ấy là Đức
Chúa Jêsus đã chữa lành cho mình.
16 Nhân đó dân Giu-đa bắt bớ Đức Chúa Jêsus, vì cớ Ngài
làm những sự ấy trong ngày Sa-bát.
17 Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Cha ta làm việc cho
đến bây giờ, ta đây cũng làm việc như vậy.
18 Bởi cớ đó, dân Giu-đa càng kiếm cách nữa để giết Ngài,
chẳng những vì Ngài phạm ngày Sa-bát thôi, mà lại vì Ngài
gọi Đức Chúa Trời là Thân Phụ mình, làm ra mình bằng
Đức Chúa Trời.
19 Vậy, Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán cùng họ rằng: Quả
thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, Con chẳng tự mình
làm việc gì được; chỉ làm điều chi mà Con thấy Cha làm; vì
mọi điều Cha làm, Con cũng làm y như vậy.
20 Cha yêu Con và tỏ cho mọi điều Cha làm; Cha sẽ tỏ
cho Con công việc lớn lao hơn những việc nầy nữa, để các
ngươi lấy làm lạ lùng.
21 Vả, Cha khiến những kẻ chết sống lại và ban sự sống
cho họ thể nào, thì Con cũng ban sự sống cho kẻ Con muốn
thể ấy.
22 Cha cũng chẳng xét đoán ai hết, nhưng đã giao trọn
quyền phán xét cho Con,
23 đặng ai nấy đều tôn kính Con, cũng như tôn kính Cha
vậy. Ai không tôn kính Con, ấy là không tôn kính Cha, là
Đấng đã sai Con đến.
24 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai nghe lời ta
mà tin Đấng đã sai ta, thì được sự sống đời đời, và không
đến sự phán xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống.
25 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, giờ đến, và
đã đến rồi, khi những kẻ chết sẽ nghe tiếng của Con Đức
Chúa Trời, và những kẻ nghe sẽ được sống.
26 Vì như Cha có sự sống trong mình, thì Cha cũng đã ban
cho Con có sự sống trong mình vậy.
27 Cha đã ban quyền thi hành sự phán xét cho Con, vì là
Con người.

28 Chớ lấy điều đó làm lạ; vì giờ đến, khi mọi người ở
trong mồ mả nghe tiếng Ngài và ra khỏi:
29 ai đã làm lành thì sống lại để được sống, ai đã làm dữ
thì sống lại để bị xét đoán.
30 Ta không thể tự mình làm nổi việc gì; ta xét đoán theo
điều ta nghe, và sự xét đoán ta là công bình, vì ta chẳng
tìm ý muốn của ta, nhưng tìm ý muốn của Đấng đã sai ta.
31 Nếu ta tự mình làm chứng lấy, thì sự làm chứng ấy
không đáng tin.
32 Có người khác làm chứng cho ta, và ta biết rằng chứng
người đó làm cho ta là đáng tin.
33 Các ngươi có sai sứ đến cùng Giăng, thì người đã làm
chứng cho lẽ thật.
34 Còn ta, lời chứng mà ta nhận lấy chẳng phải bởi người
ta; nhưng ta nói vậy, đặng các ngươi được cứu.
35 Giăng là đuốc đã thắp và sáng, các ngươi bằng lòng
vui tạm nơi ánh sáng của người.
36 Nhưng ta có một chứng lớn hơn chứng của Giăng; vì
các việc Cha đã giao cho ta làm trọn, tức là các việc ta làm
đó, làm chứng cho ta rằng Cha đã sai ta.
37 Chính Cha, là Đấng đã sai ta, cũng làm chứng về ta. Các
ngươi chưa hề nghe tiếng Ngài, chưa hề thấy mặt Ngài,
38 và đạo Ngài không ở trong các ngươi, vì các ngươi
không tin Đấng mà Ngài đã sai đến.
39 Các ngươi dò xem Kinh Thánh, vì tưởng bởi đó được
sự sống đời đời: ấy là Kinh Thánh làm chứng về ta vậy.
40 Các ngươi không muốn đến cùng ta để được sự sống!
41 Ta chẳng cầu vinh hiển bởi người ta mà đến đâu;
42 nhưng ta biết rằng các ngươi chẳng có sự yêu mến Đức
Chúa Trời ở trong các ngươi.
43 Ta đã nhân danh Cha ta mà đến, các ngươi không nhận
lấy ta. Nếu có kẻ khác lấy danh riêng mình mà đến, thì các
ngươi sẽ nhận lấy.
44 Các ngươi vẫn chịu vinh hiển lẫn của nhau, không tìm
kiếm vinh hiển bởi một mình Đức Chúa Trời đến, thì thể
nào các ngươi tin được?
45 Chớ ngờ rằng ấy là ta sẽ tố cáo các ngươi trước mặt
Cha, người sẽ tố cáo các ngươi, là Môi-se, là người mà các
ngươi đã trông cậy.
46 Vì nếu các ngươi tin Môi-se, cũng sẽ tin ta; bởi ấy là về
ta mà người đã chép.
47 Nhưng nếu các ngươi chẳng tin những lời người chép,
các ngươi há lại tin lời ta sao?

6

1 Rồi đó, Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia biển Ga-li-lê, là
biển Ti-bê-ri-át.
2 Một đoàn dân đông theo Ngài, vì từng thấy các phép lạ
Ngài làm cho những kẻ bịnh.
3 Nhưng Đức Chúa Jêsus lên trên núi, ngồi đó với môn
đồ.
4 Vả, lễ Vượt Qua, là lễ của dân Giu-đa gần tới.
5 Đức Chúa Jêsus ngước mắt lên, thấy một đoàn dân đông
đến cùng mình, bèn phán với Phi-líp rằng: Chúng ta sẽ mua
bánh ở đâu, để cho dân nầy có mà ăn?
6 Ngài phán điều đó đặng thử Phi-líp, chớ Ngài đã biết
điều Ngài sẽ làm rồi.
7 Phi-líp thưa rằng: Hai trăm đơ-ni-ê bánh không đủ phát
cho mỗi người một ít.
8 Một môn đồ, là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rơ, thưa
rằng:
9 Đây có một đứa con trai, có năm cái bánh mạch nha và
hai con cá; nhưng đông người dường nầy, thì ngằn ấy có
thấm vào đâu?
10 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hãy truyền cho chúng
ngồi xuống. Vả, trong nơi đó có nhiều cỏ. Vậy, chúng ngồi
xuống, số người ước được năm ngàn.
11 Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn rồi, bèn phân phát cho
những kẻ đã ngồi; Ngài cũng lấy cá phát cho chúng nữa, ai
muốn bao nhiêu mặc ý.
12 Khi chúng đã ăn được no nê, Ngài phán với môn đồ
rằng: Hãy lượm những miếng còn thừa, hầu cho không
mất chút nào.
13 Vậy, môn đồ lượm những miếng thừa của năm cái bánh
mạch nha, sau khi người ta đã ăn rồi, chứa đầy mười hai
giỏ.
14 Những người đó thấy phép lạ Đức Chúa Jêsus đã làm,
thì nói rằng: Người nầy thật là Đấng tiên tri phải đến thế
gian.
15 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus biết chúng có ý đến ép Ngài
để tôn làm vua, bèn lui ở một mình trên núi.
16 Đến chiều, môn đồ xuống nơi bờ biển,
17 và vào trong một chiếc thuyền, sang thẳng bờ bên kia,
hướng về thành Ca-bê-na-um. Trời chợt tối, mà Đức Chúa
Jêsus còn chưa đến cùng các môn đồ.
18 Gió thổi ào ào, đến nỗi biển động dữ dội.
19 Khi các môn đồ đã chèo ra độ chừng hai mươi lăm hay
là ba mươi ếch-ta-đơ, thấy Đức Chúa Jêsus đi trên mặt biển,

gần tới chiếc thuyền, thì sợ hãi.
20 Nhưng Ngài phán rằng: Aáy là ta đây, đừng sợ chi!
21 Bấy giờ, môn đồ muốn rước Ngài vào thuyền; tức thì
chiếc thuyền đậu vào bờ, là nơi định đi.
22 Đoàn dân ở bờ biển bên kia, đã nhận rằng ở đó chỉ có
một chiếc thuyền, và Đức Chúa Jêsus không vào thuyền với
môn đồ Ngài, chỉ một mình môn đồ đi mà thôi.
23 Qua ngày sau, có mấy chiếc thuyền khác từ thành Ti-
bê-ri-át lại gần nơi chúng đã ăn bánh khi Chúa tạ ơn rồi,
24 đoàn dân thấy Đức Chúa Jêsus không ở đó, môn đồ
cũng không, bèn vào mấy thuyền kia mà đi qua thành Ca-
bê-na-um để tìm Đức Chúa Jêsus.
25 Chúng vừa tìm được Ngài tại bờ bên kia biển, bèn thưa
rằng: Lạy thầy, thầy đến đây bao giờ?
26 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói
cùng các ngươi, các ngươi tìm ta chẳng phải vì đã thấy mấy
phép lạ, nhưng vì các ngươi đã ăn bánh và được no.
27 Hãy làm việc, chớ vì đồ ăn hay hư nát, nhưng vì đồ ăn
còn lại đến sự sống đời đời, là thứ Con người sẽ ban cho các
ngươi; vì ấy là Con, mà Cha, tức là chính Đức Chúa Trời, đã
ghi ấn tín của mình.
28 Chúng thưa rằng: Chúng tôi phải làm chi cho được làm
công việc Đức Chúa Trời?
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi tin Đấng mà Đức
Chúa Trời đã sai đến, ấy đó là công việc Ngài.
30 Chúng bèn nói rằng: Thế thì thầy làm phép lạ gì, để
cho chúng tôi thấy và tin? Thầy làm công việc gì?
31 Tổ phụ chúng ta đã ăn ma-na trong đồng vắng, theo
như lời chép rằng: Ngài đã ban cho họ ăn bánh từ trên trời
xuống.
32 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói
cùng các ngươi, Môi-se chưa hề cho các ngươi bánh từ trên
trời đâu; nhưng Cha ta ban cho các ngươi bánh thật, là
bánh từ trên trời xuống.
33 Bởi chưng bánh Đức Chúa Trời là bánh từ trên trời
giáng xuống, ban sự sống cho thế gian.
34 Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin ban bánh đó cho
chúng tôi luôn luôn!
35 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là bánh của sự sống; ai
đến cùng ta chẳng hề đói, và ai tin ta chẳng hề khát.
36 Nhưng ta đã nói: Các ngươi đã thấy ta, mà chẳng tin.
37 Phàm những kẻ Cha cho ta sẽ đến cùng ta, kẻ đến cùng
ta thì ta không bỏ ra ngoài đâu.

38 Vì ta từ trên trời xuống, chẳng phải để làm theo ý ta,
nhưng làm theo ý Đấng đã sai ta đến.
39 Vả, ý muốn của Đấng đã sai ta đến là hễ sự gì Ngài đã
ban cho ta, thì ta chớ làm mất, nhưng ta phải làm cho sống
lại nơi ngày sau rốt.
40 Đây là ý muốn của Cha ta, phàm ai nhìn Con và tin Con,
thì được sự sống đời đời; còn ta, ta sẽ làm cho kẻ ấy sống
lại nơi ngày sau rốt.
41 Nhưng vì Ngài đã phán: Ta là bánh từ trên trời xuống,
nên các người Giu-đa lằm bằm về Ngài,
42 mà rằng: Aáy chẳng phải là Jêsus, con của Giô-sép, mà
chúng ta đều biết cha mẹ người chăng? Vậy, thể nào người
nói được rằng: Ta đã từ trên trời mà xuống?
43 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi chớ lằm bằm với
nhau.
44 Ví bằng Cha, là Đấng sai ta, không kéo đến, thì chẳng
có ai được đến cùng ta, và ta sẽ làm cho người đó sống lại
nơi ngày sau rốt.
45 Các sách tiên tri có chép rằng: Ai nấy đều sẽ được Đức
Chúa Trời dạy dỗ. Hễ ai đã nghe Cha và học theo Ngài thì
đến cùng ta.
46 Aáy chẳng phải kẻ nào đã từng thấy Cha, trừ ra Đấng
từ Đức Chúa Trời mà đến; Đấng ấy đã thấy Cha.
47 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ ai tin thì
được sự sống đời đời.
48 Ta là bánh của sự sống.
49 Tổ phụ các ngươi đã ăn ma-na trong đồng vắng, rồi
cũng chết.
50 Đây là bánh từ trời xuống, hầu cho ai ăn chẳng hề chết.
51 Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu ai ăn
bánh ấy, thì sẽ sống vô cùng; và bánh mà ta sẽ ban cho vì
sự sống của thế gian tức là thịt ta.
52 Bởi đó, các người Giu-đa cãi lẽ với nhau, mà rằng: Lẽ
nào người nầy lấy thịt mình cho chúng ta ăn sao?
53 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Quả thật, quả
thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi không ăn thịt
của Con người, cùng không uống huyết Ngài, thì chẳng có
sự sống trong các ngươi đâu.
54 Ai ăn thịt và uống huyết ta thì được sự sống đời đời;
nơi ngày sau rốt, ta sẽ khiến người đó sống lại.
55 Vì thịt ta thật là đồ ăn, huyết ta thật là đồ uống.
56 Người nào ăn thịt ta và uống huyết ta, thì ở trong ta,
và ta ở trong người.

57 Như Cha, là Đấng hằng sống, đã sai ta đến, và ta sống
bởi Cha; cũng một thể ấy, người nào ăn ta, sẽ sống bởi ta
vậy.
58 Đây là bánh từ trên trời xuống. Bánh đó chẳng phải
như ma-na mà tổ phụ các ngươi đã ăn,… rồi cũng chết; kẻ
nào ăn bánh nầy sẽ sống đời đời.
59 Đức Chúa Jêsus phán những điều đó lúc dạy dỗ trong
nhà hội tại thành Ca-bê-na-um.
60 Có nhiều môn đồ nghe Ngài, thì nói rằng: Lời nầy thật
khó; ai nghe được?
61 Nhưng Đức Chúa Jêsus tự mình biết môn đồ lằm bằm
về việc đó, bèn phán rằng: Điều đó xui các ngươi vấp phạm
sao?
62 Vậy, nếu các ngươi thấy Con người lên nơi Ngài vốn ở
khi trước thì thể nào?
63 Aáy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi.
Những lời ta phán cùng các ngươi đều là thần linh và sự
sống.
64 Song trong vòng các ngươi có kẻ không tin. Vì Đức
Chúa Jêsus biết từ ban đầu, ai là kẻ không tin, ai là kẻ sẽ
phản Ngài.
65 Ngài lại phán rằng: Chính vì cớ đó, mà ta đã nói cùng
các ngươi rằng nếu Cha chẳng ban cho, thì chẳng ai tới
cùng ta được.
66 Từ lúc ấy, có nhiều môn đồ Ngài trở lui, không đi với
Ngài nữa.
67 Đức Chúa Jêsus phán cùng mười hai sứ đồ rằng: Còn
các ngươi, cũng muốn lui chăng?
68 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi đi theo
ai? Chúa có những lời của sự sống đời đời;
69 chúng tôi đã tin, và nhận biết rằng Chúa là Đấng thánh
của Đức Chúa Trời.
70 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta há chẳng đã chọn các
ngươi là mười hai sứ đồ sao? Mà một người trong các ngươi
là quỉ!
71 Vả, Ngài nói về Giu-đa con Si-môn ỗch-ca-ri-ốt; vì chính
hắn là một trong mười hai sứ đồ, sau sẽ phản Ngài.

7

1 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê. Ngài không
ưng đi trong xứ Giu-đê, bởi dân Giu-đa vẫn tìm phương giết
Ngài.
2 Vả, ngày lễ của dân Giu-đa, gọi là lễ Lều Tạm gần đến.

3 Anh em Ngài nói rằng: Hãy đi khỏi đây, và qua xứ Giu-
đê, để cho các môn đồ cũng được xem công việc thầy làm.
4 Khi nào người ta muốn tỏ mình ra, thì không ai làm kín
giấu việc gì. Vì thầy làm những sự đó, hãy tỏ mình cho
thiên hạ.
5 Bởi chưng chính các anh em Ngài không tin Ngài.
6 Đức Chúa Jêsus phán cùng anh em rằng: Thì giờ ta chưa
đến; còn về các ngươi, thì giờ được tiện luôn luôn.
7 Thế gian chẳng ghét các ngươi được; nhưng ghét ta, vì
ta làm chứng nầy về họ rằng công việc họ là ác.
8 Các ngươi hãy lên dự lễ nầy, còn ta chưa lên dự lễ đó,
vì thì giờ ta chưa trọn.
9 Ngài nói xong, cứ ở lại xứ Ga-li-lê.
10 Lúc anh em Ngài đã lên dự lễ rồi, thì Ngài cũng lên,
nhưng đi cách kín giấu, không tố lộ.
11 Vậy, các người Giu-đa tìm Ngài trong ngày lễ, và nói
rằng: Nào người ở đâu?
12 Trong đám đông có tiếng xôn xao bàn về Ngài. Người
thì nói: Aáy là một người lành; kẻ thì nói: Không phải;
người phỉnh dỗ dân chúng!
13 Song chẳng ai dám nói về Ngài tỏ tường, vì sợ dân Giu-
đa.
14 Giữa k” lễ, Đức Chúa Jêsus lên đền thờ dạy dỗ.
15 Các người Giu-đa sững sờ mà nói rằng: Người nầy chưa
từng học, làm sao biết được Kinh Thánh?
16 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Đạo lý của ta chẳng phải
bởi ta, nhưng bởi Đấng đã sai ta đến.
17 Nếu ai khứng làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời, thì
sẽ biết đạo lý ta có phải là bởi Đức Chúa Trời, hay là ta nói
theo ý ta.
18 Kẻ nói theo ý mình, thì tìm vinh hiển riêng mình;
nhưng kẻ tìm vinh hiển của Đấng đã sai mình đến, mới
là chân thật, và chắc trong mình không có điều gì không
công bình đâu.
19 Môi-se há chẳng ban luật pháp cho các ngươi sao? Mà
trong các ngươi không có một ai tuân theo luật pháp! Cớ
sao các ngươi kiếm thế giết ta?
20 Dân chúng trả lời rằng: Ngươi bị quỉ ám, nào ai là
người tìm thế giết ngươi?
21 Đức Chúa Jêsus đáp lại rằng: Ta đã làm một việc, các
ngươi thảy đều lấy làm lạ.
22 Môi-se đã truyền phép cắt bì cho các ngươi (phép đó
không phải bởi Môi-se, nhưng bởi tổ tông), và các ngươi

làm phép cắt bì cho người đàn ông trong ngày Sa-bát!
23 Nếu người đàn ông chịu phép cắt bì ngày Sa-bát, cho
khỏi phạm luật pháp Môi-se, thì sao ta chữa cho cả mình
người bịnh được lành trong ngày Sa-bát, mà các ngươi lại
nổi giận?
24 Đừng cứ bề ngoài mà xét đoán, nhưng phải xét đoán
theo lẽ công bình.
25 Có mấy kẻ trong dân thành Giê-ru-sa-lem nói rằng: Đó
có phải là người mà người ta tìm giết chăng?
26 Kìa, người nói tự do, mà không ai nói chi người hết.
Dễ thường các quan đã nhận thật người là Đấng Christ?
27 Thế mà, chúng ta biết người nầy từ đâu lại; song khi
Đấng Christ sẽ đến, thì không ai biết Ngài từ đâu đến.
28 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus đang dạy trong đền thờ, thì
kêu lên rằng: Các ngươi quen ta, các ngươi biết ta từ đâu
lại! Ta đã đến chẳng phải tự ta, nhưng Đấng đã sai ta đến
là thật, mà các ngươi không biết Ngài.
29 Ta thì biết Ngài; vì ta từ Ngài đến, và Ngài là Đấng đã
sai ta đến.
30 Vậy, họ kiếm thế bắt Ngài; nhưng không ai tra tay trên
Ngài, vì giờ Ngài chưa đến.
31 Song trong vòng dân chúng nhiều kẻ tin Ngài, nói rằng:
Khi Đấng Christ đến, sẽ có làm nhiều phép lạ hơn người nầy
đã làm chăng?
32 Người Pha-ri-si nghe lời đoàn dân nghị luận về Ngài,
thì mấy thầy tế lễ cả đồng tình với họ, cắt lính đi bắt Ngài.
33 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta còn ở với các ngươi
ít lâu nữa; rồi ta đi về cùng Đấng sai ta đến.
34 Các ngươi sẽ kiếm ta mà chẳng thấy, và nơi ta ở, các
ngươi không thể đến được.
35 Các người Giu-đa nói với nhau rằng: Thế thì người sẽ
đi đâu mà ta không tìm được? Có phải người sẽ đi đến
cùng những kẻ lưu lạc trong dân Gờ-réc và dạy dân Gờ-réc
chăng?
36 Người đã nói rằng: Các ngươi sẽ tìm ta, mà chẳng thấy,
và nơi ta ở, các ngươi không thể đến được, ấy là nghĩa làm
sao?
37 Ngày sau cùng, là ngày trọng thể trong k” lễ, Đức Chúa
Jêsus ở đó, đứng kêu lên rằng: Nếu người nào khát, hãy
đến cùng ta mà uống.
38 Kẻ nào tin ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong
lòng mình, y như Kinh Thánh đã chép vậy.
39 Ngài phán điều đó chỉ về Đức Thánh Linh mà người

nào tin Ngài sẽ nhận lấy; bởi bấy giờ Đức Thánh Linh chưa
ban xuống, vì Đức Chúa Jêsus chưa được vinh hiển.
40 Trong đoàn dân có nhiều người nghe những lời đó, thì
nói: Người nầy thật là đấng tiên tri. Người khác thì nói:
Aáy là Đấng Christ.
41 Người khác nữa lại nói: Đấng Christ há từ Ga-li-lê mà
đến sao?
42 Kinh Thánh há chẳng nói rằng Đấng Christ phải ra từ
dòng dõi vua Đa-vít, làng Bết-lê-hem, là làng vua Đa-vít
sao?
43 Vậy, dân chúng cãi lẽ nhau về Ngài.
44 Có mấy kẻ trong đám dân muốn bắt Ngài, nhưng không
ai đặt tay trên mình Ngài.
45 Vậy bọn lính trở về cùng các thầy tế lễ cả và các người
Pha-ri-si. Những người nầy hỏi họ rằng: Sao các ngươi
không điệu người đến?
46 Bọn lính thưa rằng: Chẳng hề có người nào đã nói như
người nầy!
47 Những người Pha-ri-si nói rằng: Các ngươi cũng đã bị
phỉnh dỗ sao?
48 Có một người nào trong các quan hay là trong những
người Pha-ri-si tin đến người đó chăng?
49 Song lũ dân nầy không biết luật chi cả, thật là dân đáng
rủa!
50 Ni-cô-đem (là người trước có đến cùng Đức Chúa Jêsus
và là một người trong đám họ) nói rằng:
51 Luật chúng ta há bắt tội một người nào chưa tra hỏi
đến, và chưa biết điều người ấy đã làm, hay sao?
52 Họ trả lời rằng: Ngươi cũng là người Ga-li-lê sao? Ngươi
hãy tra xét, sẽ thấy rằng chẳng có tiên tri nào từ xứ Ga-li-lê
mà ra hết.
53 Ai nấy đều trở về nhà mình.

8

1 Đức Chúa Jêsus lên trên núi Ô-li-ve.
2 Nhưng đến tảng sáng, Ngài trở lại đền thờ; cả dân sự
đều đến cùng Ngài, Ngài bèn ngồi dạy dỗ họ.
3 Bấy giờ, các thầy thông giáo và các người Pha-ri-si dẫn
lại cho Ngài một người đàn bà đã bị bắt đang khi phạm tội
tà dâm; họ để người giữa đám đông,
4 mà nói cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Thưa thầy, người
đàn bà nầy bị bắt quả tang về tội tà dâm.

5 Vả, trong luật pháp Môi-se có truyền cho chúng ta rằng
nên ném đá những hạng người như vậy; -còn thầy, thì nghĩ
sao?
6 Họ nói vậy để thử Ngài, hầu cho có thể kiện Ngài. Nhưng
Đức Chúa Jêsus cúi xuống, lấy ngón tay viết trên đất.
7 Vì họ cứ hỏi nữa, thì Ngài ngước lên và phán rằng: Ai
trong các ngươi là người vô tội, hãy trước nhất ném đá vào
người.
8 Rồi Ngài lại cúi xuống cứ viết trên mặt đất.
9 Khi chúng nghe lời đó, thì kế nhau mà đi ra, những
người có tuổi đi trước; Đức Chúa Jêsus ở lại một mình với
người đàn bà, người vẫn đang đứng chính giữa đó.
10 Đức Chúa Jêsus bấy giờ lại ngước lên, không thấy ai
hết, chỉ có người đàn bà, bèn phán rằng: Hỡi mụ kia, những
kẻ cáo ngươi ở đâu? Không ai định tội ngươi sao?
11 Người thưa rằng: Lạy Chúa, không ai hết. Đức Chúa
Jêsus phán rằng: Ta cũng không định tội ngươi; hãy đi,
đừng phạm tội nữa.
12 Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán cùng chúng rằng: Ta
là sự sáng của thế gian; người nào theo ta, chẳng đi trong
nơi tối tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống.
13 Người Pha-ri-si bèn nói rằng: Thầy tự làm chứng về
mình, thì lời chứng thầy không đáng tin.
14 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Dẫu ta tự làm chứng về
mình, nhưng lời chứng ta là đáng tin, vì ta biết mình đã từ
đâu mà đến và đi đâu; song các ngươi không biết ta từ đâu
mà đến, cũng chẳng hay ta đi đâu.
15 Các ngươi xét đoán theo xác thịt; ta thì không xét đoán
người nào hết.
16 Nếu ta xét đoán ai, sự xét đoán của ta đúng với lẽ thật;
vì ta không ở một mình, nhưng Cha là Đấng đã sai ta đến
vẫn ở cùng ta.
17 Vả, có chép trong luật pháp của các ngươi rằng lời
chứng hai người là đáng tin:
18 ta tự làm chứng cho ta, và Cha là Đấng đã sai ta đến
cũng làm chứng cho ta.
19 Chúng thưa cùng Ngài rằng: Cha của thầy ở đâu? Đức
Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi chẳng biết ta, và cũng
chẳng biết Cha ta. Nếu các ngươi biết ta, thì cũng biết Cha
ta nữa.
20 Đức Chúa Jêsus phán mọi lời đó tại nơi Kho, đang khi
dạy dỗ trong đền thờ; và không ai tra tay trên Ngài, vì giờ
Ngài chưa đến.

21 Ngài lại phán cùng chúng rằng: Ta đi, các ngươi sẽ tìm
ta, và các ngươi sẽ chết trong tội lỗi mình. Các ngươi không
thể đến được nơi ta đi.
22 Người Giu-đa bèn nói rằng: Người đã nói: Các ngươi
không thể đến được nơi ta đi, vậy người sẽ tự tử sao?
23 Ngài phán rằng: Các ngươi bởi dưới mà có; còn ta bởi
trên mà có. Các ngươi thuộc về thế gian nầy; còn ta không
thuộc về thế gian nầy.
24 Nên ta đã bảo rằng các ngươi sẽ chết trong tội lỗi mình;
vì nếu các ngươi chẳng tin ta là Đấng đó, thì chắc sẽ chết
trong tội lỗi các ngươi.
25 Chúng bèn hỏi Ngài rằng: Vậy thầy là ai? Đức Chúa
Jêsus đáp rằng: Như lời ta đã nói với các ngươi từ ban
đầu.
26 Ta có nhiều sự nói và đoán xét về các ngươi; nhưng
Đấng đã sai ta đến là thật, và điều chi ta nghe bởi Ngài, ta
truyền lại cho thế gian.
27 Chúng không hiểu rằng Ngài phán về Cha.
28 Vậy Đức Chúa Jêsus phán rằng: Khi các ngươi treo Con
người lên, bấy giờ sẽ biết ta là ai, và biết ta không tự mình
làm điều gì, nhưng nói điều Cha ta đã dạy ta.
29 Đấng đã sai ta đến vẫn ở cùng ta, chẳng để ta ở một
mình, vì ta hằng làm sự đẹp lòng Ngài.
30 Bởi Đức Chúa Jêsus nói như vậy, nên có nhiều kẻ tin
Ngài.
31 Bấy giờ Ngài phán cùng những người Giu-đa đã tin
Ngài, rằng: Nếu các ngươi hằng ở trong đạo ta, thì thật là
môn đồ ta;
32 các ngươi sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông tha các
ngươi.
33 Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi là dòng dõi Aùp-
ra-ham, chưa hề làm tôi mọi ai, vậy sao thầy nói rằng: Các
ngươi sẽ trở nên tự do?
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói
cùng các ngươi, ai phạm tội lỗi là tôi mọi của tội lỗi.
35 Vả, tôi mọi không ở luôn trong nhà, mà con thì ở đó
luôn.
36 Vậy nếu Con buông tha các ngươi, các ngươi sẽ thật
được tự do.
37 Ta biết rằng các ngươi là dòng dõi Aùp-ra-ham, nhưng
các ngươi tìm thế để giết ta, vì đạo ta không được chỗ nào
ở trong lòng các ngươi.

38 Ta nói điều ta đã thấy nơi Cha ta; còn các ngươi cứ làm
điều đã học nơi cha mình.
39 Chúng trả lời rằng: Cha chúng tôi tức là Aùp-ra-ham,
Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu các ngươi là con Aùp-ra-
ham, thì chắc sẽ làm công việc của Aùp-ra-ham.
40 Nhưng hiện nay, các ngươi tìm mưu giết ta, là người
lấy lẽ thật đã nghe nơi Đức Chúa Trời mà nói với các ngươi;
Aùp-ra-ham chưa hề làm điều đó!
41 Các ngươi làm công việc của cha mình. Chúng nói
rằng: Chúng tôi chẳng phải là con ngoại tình; chúng tôi
chỉ có một Cha, là Đức Chúa Trời.
42 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ví bằng Đức Chúa Trời là
Cha các ngươi, thì các ngươi sẽ yêu ta, vì ta bởi Đức Chúa
Trời mà ra và từ Ngài mà đến; bởi chưng ta chẳng phải đã
đến tự mình đâu, nhưng ấy chính Ngài đã sai ta đến.
43 Tại sao các ngươi không hiểu lời ta? Aáy là bởi các
ngươi chẳng có thể nghe được đạo của ta.
44 Các ngươi bởi cha mình, là ma quỉ, mà sanh ra; và các
ngươi muốn làm nên sự ưa muốn của cha mình. Vừa lúc
ban đầu nó đã là kẻ giết người, chẳng bền giữ được lẽ thật,
vì không có lẽ thật trong nó đâu. Khi nó nói dối, thì nói
theo tánh riêng mình, vì nó vốn là kẻ nói dối và là cha sự
nói dối.
45 Nhưng vì ta nói lẽ thật, nên các ngươi không tin ta.
46 Trong các ngươi có ai bắt ta thú tội được chăng?... Nếu
ta nói lẽ thật, sao các ngươi không tin ta?
47 Ai ra bởi Đức Chúa Trời, thì nghe lời Đức Chúa Trời;
cho nên các ngươi chẳng nghe, tại các ngươi không thuộc
về Đức Chúa Trời.
48 Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi nói thầy là người
Sa-ma-ri, và bị quỉ ám, há không phải sao?
49 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta chẳng phải bị quỉ ám,
nhưng ta tôn kính Cha ta, còn các ngươi làm nhục ta.
50 Ta chẳng tìm sự vinh hiển ta, có một Đấng tìm và đoán
xét.
51 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu kẻ nào
giữ lời ta, sẽ chẳng thấy sự chết bao giờ.
52 Người Giu-đa nói rằng: Bây giờ chúng tôi thấy rõ thầy
bị quỉ ám; Aùp-ra-ham đã chết, các đấng tiên tri cũng vậy,
mà thầy nói: Nếu kẻ nào giữ lời ta sẽ chẳng hề chết!
53 Thầy lại trọng hơn cha chúng tôi, Aùp-ra-ham, là người
đã chết sao? Các đấng tiên tri cũng đã chết; thầy mạo xưng
mình là ai?

54 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta tự tôn vinh, thì sự
vinh hiển ta chẳng ra gì; ấy là Cha ta làm vinh hiển ta, là
Đấng các ngươi xưng là Đức Chúa Trời của mình.
55 Dầu vậy, các ngươi chưa biết Ngài đâu; còn ta thì biết.
Và nếu ta nói rằng ta không biết Ngài, ta sẽ cũng nói dối
như các ngươi vậy; song ta biết Ngài, và ta giữ lời Ngài.
56 Cha các ngươi là Aùp-ra-ham đã nức lòng nhìn thấy
ngày của ta; người đã thấy rồi, và mừng rỡ.
57 Người Giu-đa nói rằng: Thầy chưa đầy năm mươi tuổi,
mà đã thấy Aùp-ra-ham!
58 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói
cùng các ngươi, trước khi chưa có Aùp-ra-ham, đã có ta.
59 Bấy giờ chúng lấy đá đặng quăng vào Ngài; nhưng Đức
Chúa Jêsus đi lén trong chúng, ra khỏi đền thờ.

9

1 Đức Chúa Jêsus vừa đi qua, thấy một người mù từ thuở
sanh ra.
2 Môn đồ hỏi Ngài rằng: Thưa thầy ai đã phạm tội, người
hay là cha mẹ người, mà người sanh ra thì mù như vậy?
3 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Đó chẳng phải tại người hay
tại cha mẹ đã phạm tội; nhưng ấy để cho những việc Đức
Chúa Trời được tỏ ra trong người.
4 Trong khi còn ban ngày, ta phải làm trọn những việc
của Đấng đã sai ta đến; tối lại, thì không ai làm việc được.
5 Đang khi ta còn ở thế gian, ta là sự sáng của thế gian.
6 Nói xong, Ngài nhổ xuống đất, lấy nước miếng trộn
thành bùn, và đem xức trên mắt người mù.
7 Đoạn, Ngài phán cùng người rằng: Hãy đi, rửa nơi ao
Si-lô-ê (nghĩa là chịu sai đi). Vậy, người đi đến ao đó, rửa,
và trở lại, thì được thấy rõ.
8 Xóm giềng người mù và những kẻ trước kia từng thấy
người đi ăn mày đều nói rằng: Nầy có phải là người vẫn
ngồi ăn xin đó chăng?
9 Người thì nói: Aáy là hắn; kẻ lại nói: Không phải, song
một người nào giống hắn. Người mù nói rằng: Chính tôi
đây.
10 Chúng bèn hỏi người rằng: Tại sao mắt ngươi đã mở
được?
11 Người trả lời rằng: Người tên gọi là Jêsus kia đã hòa
bùn, xức mắt tôi, và nói rằng: Hãy đi đến rửa nơi ao Si-lô-ê.
Vậy, tôi đi đến, rửa tại đó, rồi thấy được.
12 Chúng hỏi rằng: Người ấy ở đâu? Người trả lời rằng:
Tôi không biết.

13 Chúng dẫn người trước đã mù đó đến cùng người Pha-
ri-si.
14 Vả, ấy là ngày Sa-bát mà Đức Chúa Jêsus đã hòa bùn
và mở mắt cho người đó.
15 Người Pha-ri-si lại hỏi người thế nào được sáng mắt lại.
Người rằng: Người ấy rà bùn vào mắt tôi, tôi rửa rồi thấy
được.
16 Có mấy kẻ trong những người Pha-ri-si bèn nói rằng:
Người nầy không phải từ Đức Chúa Trời đến đâu, vì không
giữ ngày Sa-bát. Nhưng kẻ khác rằng: Một kẻ có tội làm
phép lạ như vậy thể nào được? Rồi họ bèn chia phe ra.
17 Bấy giờ chúng hỏi người mù nữa rằng: Còn ngươi, về
người đã làm sáng mắt ngươi đó thì ngươi nói làm sao?
Người trả lời rằng: Aáy là một đấng tiên tri.
18 Song le, người Giu-đa không tin rằng người ấy trước đã
mù mà được sáng lại, cho đến khi gọi cha mẹ người đến.
19 Họ gạn hỏi rằng: Đây có quả thật là con trai các ngươi
mà các ngươi nói rằng nó mù từ thuở sanh ra chăng? Thế
thì, sao bây giờ nó sáng vậy?
20 Cha mẹ người trả lời rằng: Chúng tôi nhìn biết là con
trai chúng tôi đó đã mù từ thuở sanh ra;
21 nhưng hiện nay tại làm sao thấy được, thì chúng tôi
không rõ. Chúng tôi cũng không biết ai mở mắt nó nữa.
Hãy hỏi nó, nó đã đủ tuổi, chính nó sẽ nói cho.
22 Cha mẹ người nói vậy, vì sợ dân Giu-đa; bởi dân Giu-đa
đã định rằng hễ ai xưng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, thì
phải bị đuổi ra khỏi nhà hội.
23 Aáy vì cớ đó nên cha mẹ người nói rằng: Nó đã đủ tuổi,
hãy hỏi nói.
24 Vậy, người Pha-ri-si gọi người trước đã mù một lần nữa,
mà nói rằng: Hãy ngợi khen Đức Chúa Trời, chúng ta biết
người đó là kẻ có tội.
25 Người trả lời rằng: Tôi chẳng biết người có phải là kẻ
có tội chăng, chỉ biết một điều, là tôi đã mù mà bây giờ lại
sáng.
26 Họ lại hỏi rằng: Người đã làm điều gì cho ngươi? mở
mắt ngươi thể nào?
27 Người trả lời rằng: Tôi đã nói với các ông rồi, mà các
ông chẳng nghe tôi. Cớ sao các ông muốn nghe lại lần nữa?
Há cũng muốn làm môn đồ người chăng?
28 Họ bèn mắng nhiếc người, mà rằng: Aáy, chính ngươi
là môn đồ người; còn chúng ta là môn đồ của Môi-se.

29 Chúng ta biết Đức Chúa Trời đã phán cùng Môi-se,
nhưng người nầy, thì chúng ta chẳng biết bởi đâu đến.
30 Người trả lời rằng: Người đã mở mắt tôi, mà các ông
chẳng biết người bởi đâu đến, ấy là sự lạ lắm!
31 Chúng ta vẫn biết Đức Chúa Trời chẳng nhậm lời kẻ
có tội, mà nếu ai kính sợ Đức Chúa Trời, làm theo ý muốn
Ngài, thì Ngài nhậm lời.
32 Người ta chẳng bao giờ nghe nói có ai mở mắt kẻ mù
từ thuở sanh ra.
33 Nếu người này chẳng phải đến từ Đức Chúa Trời, thì
không làm gì được hết.
34 Chúng trả lời rằng: Cả mình ngươi sanh ra trong tội
lỗi, lại muốn dạy dỗ chúng ta sao! Đoạn, họ đuổi người ra
ngoài.
35 Đức Chúa Jêsus nghe họ đã đuổi người ra, và Ngài có
gặp người, bèn phán hỏi rằng: Ngươi có tin đến Con Đức
Chúa Trời chăng?
36 Người thưa rằng: Thưa Chúa, người là ai hầu cho tôi
tin đến?
37 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ngươi đã thấy người, và ấy
là chính người đang nói cùng ngươi.
38 Người thưa rằng: Lạy Chúa, tôi tin; bèn sấp mình
xuống trước mặt Ngài.
39 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta đã đến thế gian
đặng làm sự phán xét nầy: Hễ ai chẳng thấy, thì thấy; còn
ai thấy, lại hóa mù.
40 Mấy người Pha-ri-si bên cạnh Ngài nghe điều đó, thì
nói với Ngài rằng: Còn chúng ta cũng là kẻ mù chăng?
41 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu các ngươi là kẻ mù,
thì không có tội lỗi chi hết; nhưng vì các ngươi nói rằng:
Chúng ta thấy, nên tội lỗi các ngươi vẫn còn lại.

10

1 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ nào chẳng
bởi cửa mà vào chuồng chiên, nhưng trèo vào từ nơi khác,
thì người đó là trộm cướp.
2 Nhưng kẻ bởi cửa mà vào, là người chăn chiên.
3 Người canh cửa mở cho, chiên nghe tiếng người chăn;
người chăn kêu tên chiên mình mà dẫn ra ngoài.
4 Khi người đã đem chiên ra hết, thì đi trước, chiên theo
sau, vì chiên quen tiếng người.
5 Nhưng chiên chẳng theo người lạ; trái lại, nó chạy trốn,
vì chẳng quen tiếng người lạ.

6 Đức Chúa Jêsus phán lời ví dụ đó, nhưng chúng không
hiểu Ngài muốn nói chi.
7 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng họ rằng: Quả thật, quả
thật, ta nói cùng các ngươi, ta là cửa của chiên.
8 Hết thảy những kẻ đã đến trước ta đều là quân trộm
cướp; nhưng chiên không nghe chúng nó.
9 Ta là cái cửa: nếu ai bởi ta mà vào, thì sẽ được cứu rỗi;
họ sẽ vào ra và gặp đồng cỏ.
10 Kẻ trộm chỉ đến để cướp giết và hủy diệt; còn ta đã
đến, hầu cho chiên được sự sống và được sự sống dư dật.
11 Ta là người chăn hiền lành; người chăn hiền lành vì
chiên mình phó sự sống mình.
12 Kẻ chăn thuê chẳng phải là người chăn, và chiên không
phải thuộc về nó, nếu thấy muông sói đến, thì nó bỏ chiên
chạy trốn; muông sói cướp lấy chiên và làm cho tản lạc.
13 Aáy vì nó là kẻ chăn thuê, chẳng lo lắng chi đến chiên.
14 Ta là người chăn hiền lành, ta quen chiên ta, và chiên
ta quen ta,
15 cũng như Cha biết ta và ta biết Cha vậy; ta vì chiên ta
phó sự sống mình.
16 Ta còn có chiên khác chẳng thuộc về chuồng này; ta
cũng phải dẫn nó về nữa, chiên đó sẽ nghe tiếng ta, rồi sẽ
chỉ có một bầy, và một người chăn mà thôi.
17 Nầy, tại sao Cha yêu ta: Aáy vì ta phó sự sống mình để
được lấy lại.
18 Chẳng có ai cất sự sống ta đi, nhưng tự ta phó cho; ta
có quyền phó sự sống, và có quyền lấy lại; ta đã lãnh mạng
lịnh nầy nơi Cha ta.
19 Nhân những lời đó, người Giu-đa lại chia phe ra nữa.
20 Phần nhiều trong đám họ nói rằng: Người bị quỉ ám,
người là điên; sao các ngươi nghe làm chi?
21 Kẻ khác nói rằng: Aáy đó chẳng phải là lời nói của một
kẻ bị quỉ ám. Quỉ há có thể mở mắt kẻ mù được sao?
22 Tại thành Giê-ru-sa-lem có giữ lễ Khánh Thành đền
thờ. Bấy giờ là mùa đông;
23 Đức Chúa Jêsus đi dạo trong đền thờ, dưới hiên cửa
Sa-lô-môn.
24 Người Giu-đa nhóm xung quanh Ngài mà nói rằng:
Thầy để chúng tôi nghĩ vơ vẫn mãi cho đến khi nào? Nếu
thầy là Đấng Christ, hãy nói rõ cho chúng tôi.
25 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta đã bảo các ngươi, mà các
ngươi không tin; những việc ta nhân danh Cha ta mà làm
đều làm chứng cho ta.

26 Nhưng các ngươi không tin ta, vì các ngươi chẳng phải
là chiên của ta.
27 Chiên ta nghe tiếng ta, ta quen nó, và nó theo ta.
28 Ta ban cho nó sự sống đời đời; nó chẳng chết mất bao
giờ, và chẳng ai cướp nó khỏi tay ta.
29 Cha ta là Đấng lớn hơn hết đã cho ta chiên đó, và chẳng
ai cướp nổi chiên đó khỏi tay Cha.
30 Ta với Cha là một.
31 Người Giu-đa lại lượm đá đặng ném Ngài
32 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta đã làm trước mắt các
ngươi lắm việc lành bởi Cha đến; vì việc chi mà các ngươi
ném đá ta?
33 Người Giu-đa trả lời rằng: Aáy chẳng phải vì một việc
lành mà chúng ta ném đá ngươi, nhưng vì lỗi lộng ngôn:
ngươi là người, mà tự xưng là Đức Chúa Trời.
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong luật pháp của các
ngươi há chẳng chép rằng: Ta đã phán: Các ngươi là các
thần, hay sao?
35 Nếu luật pháp gọi những kẻ được lời Đức Chúa Trời
phán đến là các thần, và nếu Kinh Thánh không thể bỏ
được,
36 thì ta đây, là Đấng Cha đã biệt ra thánh, và sai xuống
thế gian, nói: Ta là Con Đức Chúa Trời, cớ sao các ngươi
cáo ta là nói lộng ngôn?
37 Ví bằng ta không làm những việc của Cha ta, thì các
ngươi chớ tin ta.
38 Còn nếu ta làm, thì, dầu các ngươi chẳng tin ta, hãy tin
những việc ta, để các ngươi hiểu và biết rằng Cha ở trong
ta và ta ở trong Cha.
39 Chúng còn kiếm cách để bắt Ngài nữa; nhưng Ngài
tránh khỏi tay họ.
40 Đoạn, Ngài lại sang bên kia sông Giô-đanh, đến nơi
Giăng đã làm phép báp têm trước hết, và trú tại đó.
41 Có nhiều kẻ đến cùng Ngài, mà nói rằng: Giăng chưa
làm một phép lạ nào, nhưng mọi điều Giăng đã nói về người
nầy là thật.
42 Tại đó có nhiều người tin Ngài.

11

1 Có một người đau, tên là La-xa-rơ, ở Bê-tha-ni, là làng
của Ma-ri và chị người là Ma-thê.
2 Ma-ri là người đã xức dầu thơm cho Chúa, và lấy tóc
mình lau chân Ngài; chính anh người là La-xa-rơ đang đau.

3 Vậy, hai chị em sai người đến thưa cùng Đức Chúa Jêsus
rằng: Lạy Chúa, nầy, kẻ Chúa yêu mắc bịnh.
4 Đức Chúa Jêsus vừa nghe lời đó, bèn phán rằng: Bịnh
nầy không đến chết đâu, nhưng vì sự vinh hiển của Đức
Chúa Trời, hầu cho Con Đức Chúa Trời bởi đó được sáng
danh.
5 Vả, Đức Chúa Jêsus yêu Ma-thê, em người, và La-xa-rơ.
6 Khi Ngài nghe người nầy đau, bèn ở lại hai ngày nữa
trong nơi Ngài đang ở.
7 Rồi đó, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Chúng ta hãy trở
về xứ Giu-đê.
8 Môn đồ thưa rằng: Thưa thầy, hôm trước dân Giu-đa
tìm ném đá thầy, thầy còn trở lại nơi họ sao!
9 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong ban ngày há chẳng
phải có mười hai giờ sao? Nếu ai đi ban ngày, thì không
vấp, vì thấy sự sáng của thế gian nầy.
10 Nhưng nếu ai đi ban đêm, thì vấp, vì không có sự sáng.
11 Ngài phán như vậy, rồi tiếp rằng: La-xa-rơ, bạn ta,
đang ngủ; nhưng ta đi đánh thức người.
12 Môn đồ thưa rằng: Thưa Chúa, nếu người ngủ, chắc sẽ
được lành.
13 Vả, Đức Chúa Jêsus phán lời đó chỉ về sự chết của La-
xa-rơ; song môn đồ tưởng nói về giấc ngủ thường.
14 Đức Chúa Jêsus bèn nói tỏ tường cùng môn đồ rằng:
La-xa-rơ chết rồi.
15 Ta vì các ngươi mừng không có ta tại đó, để cho các
ngươi tin; nhưng chúng ta hãy đi đến cùng người.
16 Nhân đó, Thô-ma, gọi là Đi-đim, nói với môn đồ khác
rằng: Chúng ta cũng hãy đi tới đó đặng chết với Ngài!
17 Khi Đức Chúa Jêsus đến nơi, thấy đã chôn La-xa-rơ
trong mộ bốn ngày rồi.
18 Vả, thành Bê-tha-ni cách thành Giê-ru-sa-lem chỉ độ
mười lăm ếch-ta-đơ.
19 Có nhiều người Giu-đa đã đến đó đặng yên ủi Ma-thê
và Ma-ri về sự anh chết.
20 Lúc Ma-thê nghe Đức Chúa Jêsus đến, thì đi đón Ngài;
nhưng Ma-ri thì ngồi tại nhà.
21 Ma-thê thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, nếu
Chúa có đây, thì anh tôi không chết;
22 mà bây giờ tôi cụng biết mọi điều Ngài sẽ xin Đức Chúa
Trời, Đức Chúa Trời ắt ban cho.
23 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Anh ngươi sẽ sống lại.
24 Ma-thê thưa rằng: Tôi vẫn biết rằng đến sự sống lại
ngày cuối cùng, anh tôi sẽ sống lại.

25 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là sự sống lại và sự
sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi.
26 Còn ai sống và tin ta thì không hề chết. Ngươi tin điều
đó chăng?
27 Người thưa rằng: Lạy Chúa, phải, tôi tin Chúa là Đấng
Christ, Con Đức Chúa Trời, là Đấng phải đến thế gian.
28 Người nói xong, liền về, lén kêu em là Ma-ri, mà rằng:
Thầy ở đằng kia, đang gọi em lại.
29 Ma-ri vừa nghe mấy lời, vội vàng đứng dậy đến cùng
Ngài.
30 Vả, Đức Chúa Jêsus chưa vào trong làng, nhưng còn
đứng nơi Ma-thê đến đón Ngài.
31 Khi những người Giu-đa đang ở trong nhà với Ma-ri và
yên ủi người, thấy người đứng dậy đi ra vội vã như vậy, thì
theo sau, vì nghĩ rằng người đến mộ đặng khóc.
32 Nhưng Ma-ri, lúc đã tới nơi Đức Chúa Jêsus đứng, vừa
thấy Ngài, thì sấp mình xuống chân Ngài mà nói rằng: Lạy
Chúa, nếu có Chúa đây, thì anh tôi không chết!
33 Đức Chúa Jêsus thấy người khóc, và những người Giu-
đa đi với người cũng khóc, bèn đau lòng cảm động mà
phán rằng: Các ngươi đã chôn người ở đâu?
34 Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin hãy lại coi.
35 Đức Chúa Jêsus khóc.
36 Người Giu-đa bèn nói rằng: Kìa, người yêu La-xa-rơ là
dường nào!
37 Có một vài người trong chúng nói: Người đã mở mắt kẻ
mù được, há chẳng có thể cũng làm cho người nầy không
chết sao?
38 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus lại đau lòng nữa, bèn đến
phần mộ: mộ bằng một cái hang, trước cửa hang có một
hòn đá chận lại.
39 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy lăn hòn đá đi. Ma-thê,
là em gái kẻ chết, thưa rằng: Lạy Chúa, đã có mùi, vì người
nằm đó bốn ngày rồi.
40 Đức Chúa Jêsus lại phán: Ta há chẳng từng nói với
ngươi rằng nếu ngươi tin thì sẽ thấy sự vinh hiển của Đức
Chúa Trời sao?
41 Vậy, họ lăn hòn đá đi. Đức Chúa Jêsus bèn nhướng mắt
lên trời mà rằng: Thưa Cha, tôi tạ ơn Cha, vì đã nhậm lời
tôi.
42 Tôi biết rõ rằng Cha nhậm lời tôi luôn, nhưng tôi nói
vậy là vì cớ đoàn dân nầy đứng chung quanh tôi, hầu cho
họ tin rằng ấy chính Cha là Đấng đã sai tôi đến.

43 Khi Ngài nói xong, bèn kêu lên một tiếng lớn rằng: Hỡi
La-xa-rơ, hãy ra!
44 Người chết đi ra, chân tay buộc bằng vải liệm và mặt
thì phủ khăn. Đức Chúa Jêsus phán cùng chúng rằng: Hãy
mở cho người, và để người đi.
45 Có nhiều người Giu-đa đã đến cùng Ma-ri và thấy sự
Đức Chúa Jêsus làm, bèn tin Ngài.
46 Nhưng một vài người trong bọn đó đi tìm người Pha-
ri-si, mách cho họ sự Đức Chúa Jêsus đã làm.
47 Các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si nhóm tòa công luận,
bàn rằng: Người nầy làm phép lạ nhiều lắm, chúng ta tính
thế nào?
48 Nếu chúng ta để cho người làm, thì thiên hạ tin người,
rồi dân Rô-ma sẽ đến diệt nơi nầy và cả nước chúng ta nữa.
49 Nhưng một người trong bọn họ, tên là Cai-phe, làm thầy
cả thượng phẩm đang niên, nói rằng: Các ngươi chẳng biết
gì hết!
50 Các ngươi chẳng xét rằng thà một người vì dân chịu
chết, còn hơn cả nước bị hư mất.
51 Vả, người nói điều đó chẳng phải tự mình, nhưng bởi
làm thầy cả thượng phẩm đang niên, người nói tiên tri về
Đức Chúa Jêsus sẽ vì dân mà chết;
52 và không những vì dân thôi, mà cũng để nhóm con cái
Đức Chúa Trời đã tản lạc lại làm một đoàn.
53 Từ ngày đó, chúng lập mưu giết Ngài.
54 Cho nên Đức Chúa Jêsus không tỏ mình rõ ràng trong
vòng dân Giu-đa nữa, song Ngài đi trong miền gần đồng
vắng, nơi một thành gọi là Eùp-ra-im; và ở lại đó với môn
đồ.
55 Lễ Vượt Qua của dân Giu-đa gần đến, có lắm người
trong xứ lên thành Giê-ru-sa-lem trước ngày lễ để tẩy uế.
56 Vậy, chúng kiếm Đức Chúa Jêsus, và đứng trong đền
thờ, nói với nhau rằng: Các ngươi tưởng thế nào? Người
không đến giữ lễ hay sao?
57 Vả, các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si đã ra lịnh, nếu
ai biết Đức Chúa Jêsus ở đâu, thì phải mách với họ, để họ
bắt Ngài.

12

1 Sáu ngày trước lễ Vượt Qua, Đức Chúa Jêsus đến thành
Bê-tha-ni, nơi La-xa-rơ ở, là người Ngài đã khiến sống lại
từ kẻ chết.

2 Người ta đãi tiệc Ngài tại đó, và Ma-thê hầu hạ; La-xa-rơ
là một người trong đám ngồi đồng bàn với Ngài.
3 Bấy giờ, Ma-ri lấy một cân dầu cam tùng hương thật,
rất quí giá, xức chân Đức Chúa Jêsus, và lấy tóc mình mà
lau; cả nhà thơm nức mùi dầu đó.
4 Nhưng Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt, là một môn đồ về sau phản
Ngài, nói rằng:
5 Sao không bán dầu thơm đó lấy ba trăm đơ-ni-ê đặng
bố thí cho kẻ nghèo?
6 -Người nói vậy, chẳng phải lo cho kẻ nghèo đâu, song
vì người vốn là tay trộm cắp, và giữ túi bạc, trộm lấy của
người ta để ở trong. -
7 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy để mặc người, người đã
để dành dầu thơm nầy cho ngày chôn xác ta.
8 Vì các ngươi thường có kẻ nghèo ở với mình, còn ta, các
ngươi không có ta luôn luôn.
9 Một bọn người Giu-đa nghe Đức Chúa Jêsus có tại đó,
bèn đến, chẳng những vì Ngài thôi, lại cũng để xem La-xa-
rơ, là người Ngài đã khiến từ kẻ chết sống lại.
10 Các thầy tế lễ cả bèn định giết luôn La-xa-rơ nữa,
11 vì có nhiều người Giu-đa nhân cớ người mà chia rẽ họ
và tin theo Đức Chúa Jêsus.
12 Qua ngày sau, có một đám dân đông đến đặng dự lễ,
biết Đức Chúa Jêsus lên thành Giê-ru-sa-lem,
13 bèn lấy những lá kè ra đón Ngài, và reo lên rằng: Hô-
sa-na! Chúc phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến, là
Vua của Y-sơ-ra-ên!
14 Đức Chúa Jêsus gặp một con lừa con, bèn lên cỡi, y như
lời chép rằng:
15 Hỡi con gái thành Si-ôn, chớ sợ chi, nầy, Vua ngươi đến,
cỡi trên lừa con của lừa cái.
16 Môn đồ trước vốn không hiểu điều đó; nhưng đến khi
Đức Chúa Jêsus đã được vinh hiển, mới nhớ lại những sự
đó đã chép về Ngài, và người ta đã làm thành cho Ngài.
17 Đoàn dân ở cùng Ngài, khi Ngài kêu La-xa-rơ ra khỏi
mộ và khiến từ kẻ chết sống lại, đều làm chứng về Ngài.
18 Aáy cũng tại điều đó mà đoàn dân đi đón Ngài, vì có
nghe rằng Ngài đã làm phép lạ ấy.
19 Nhân đó, người Pha-ri-si nói với nhau rằng: Các ngươi
thấy mình chẳng làm nổi chi hết; kìa, cả thiên hạ đều chạy
theo người!
20 Vả, trong đám đã lên đặng thờ lạy trong k” lễ, có mấy
người Gờ-réc,

21 đến tìm Phi-líp, là người ở thành Bết-sai-đa, thuộc xứ
Ga-li-lê, mà xin rằng: Thưa chúa, chúng tôi muốn ra mắt
Đức Chúa Jêsus.
22 Phi-líp đi nói với Anh-rê; rồi Anh-rê với Phi-líp đến thưa
cùng Đức Chúa Jêsus.
23 Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng: Giờ đã đến, khi Con
người sẽ được vinh hiển.
24 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu hột giống
lúa mì kia, chẳng chết sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một
mình; nhưng nếu chết đi, thì kết quả được nhiều.
25 Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất đi, ai ghét sự sống mình
trong đời nầy thì sẽ giữ lại đến sự sống đời đời.
26 Nếu ai hầu việc ta, thì phải theo ta, và ta ở đâu, thì kẻ
hầu việc ta cũng sẽ ở đó; nếu ai hầu việc ta, thì Cha ta ắt
tôn quí người…
27 Hiện nay tâm thần ta bối rối; ta sẽ nói gì?… Lạy Cha,
xin cứu Con khỏi giờ nầy! nhưng ấy cũng vì sự đó mà Con
đến giờ nầy!
28 Cha ơi, xin làm sáng danh Cha! Bấy giờ có tiếng từ trên
trời phán xuống rằng: Ta đã làm sáng danh rồi, ta còn làm
cho sáng danh nữa!
29 Đoàn dân ở tại đó nghe tiếng thì nói rằng ấy là tiếng
sấm; có kẻ khác nói: Một vị thiên sứ nào nói với Ngài.
30 Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Aáy chẳng phải
vì ta mà tiếng nầy vang ra, nhưng vì các ngươi.
31 Hiện bây giờ, có sự phán xét thế gian nầy, và hiện nay
vua chúa của thế gian nầy phải bị xua đuổi.
32 Còn ta, khi ta đã được treo lên khỏi đất, ta sẽ kéo mọi
người đến cùng ta.
33 Ngài phán vậy để chỉ mình phải chết cách nào.
34 Đoàn dân thưa rằng: Chúng tôi có học trong luật pháp
rằng Đấng Christ còn đời đời, vậy sao thầy nói Con người
phải bị treo lên? Con người đó là ai?
35 Đức Chúa Jêsus bèn đáp rằng: Sự sáng còn ở giữa các
ngươi ít lâu; hãy đi trong khi các ngươi còn có sự sáng, e
rằng sự tối tăm đến thình lình cùng các ngươi chăng; kẻ đi
trong nơi tối tăm thì chẳng biết mình đi đâu.
36 Các ngươi đang có sự sáng, hãy tin sự sáng, hầu cho
trở nên con cái của sự sáng. Đức Chúa Jêsus phán như vậy,
rồi đi, và ẩn mình cách xa họ.
37 Vả, dẫu Ngài đã làm bấy nhiêu phép lạ trước mặt
chúng, họ cũng không tin Ngài,

38 để được ứng nghiệm lời nầy của đấng tiên tri Ê-sai:
Lạy Chúa, ai đã tin lời giảng chúng tôi, Và cánh tay Chúa
đã tỏ ra cho ai?
39 Vả lại, chúng không thể tin, vì Ê-sai lại có nói rằng:
40 Ngài đã khiến mắt họ mù, lòng họ cứng, Hầu cho mắt
chẳng thấy, lòng chẳng hiểu, Không tự hối cải, Và ta chẳng
chữa lành cho.
41 Ê-sai nói điều đó, khi thấy sự vinh hiển của Ngài và nói
về Ngài.
42 Nhưng, trong hàng quan trưởng cũng có nhiều người
tin Đức Chúa Jêsus; song vì cớ người Pha-ri-si, nên không
xưng Ngài ra, sợ bị đuổi khỏi nhà hội chăng.
43 Vì họ chuộng danh vọng bởi người ta đến hơn là danh
vọng bởi Đức Chúa Trời đến.
44 Tuy vậy, Đức Chúa Jêsus cất tiếng phán rằng: Ai tin ta,
chẳng phải tin ta, nhưng tin Đấng đã sai ta đến.
45 Còn ai thấy ta, là thấy Đấng đã sai ta đến.
46 Ta là sự sáng đã đến thế gian, để ai tin ta, chẳng ở nơi
tối tăm nữa.
47 Lại nếu kẻ nào nghe lời ta mà không vâng giữ, ấy chẳng
phải ta xét đoán kẻ đó; vì ta đến chẳng để xét đoán thế gian,
nhưng để cứu chuộc.
48 Người nào bỏ ta ra và không nhận lãnh lời ta, đã có kẻ
xét đoán rồi; lời ta đã rao giảng, chính lời đó sẽ xét đoán
họ nơi ngày sau cùng.
49 Bởi ta chẳng nói theo ý riêng ta; nhưng Cha sai ta đến,
đã truyền lịnh cho ta phải nói điều chi và phải nói thể nào.
50 Ta biết mạng lịnh Cha, ấy là sự sống đời đời. Vậy,
những điều ta nói, thì nói theo như Cha ta đã dặn.

13

1 Trước ngày lễ Vượt Qua, Đức Chúa Jêsus biết giờ mình
phải lìa thế gian đặng trở về cùng Đức Chúa Cha đến rồi;
Ngài đã yêu kẻ thuộc về mình trong thế gian, thì cứ yêu cho
đến cuối cùng.
2 Đang bữa ăn tối (ma quỉ đã để mưu phản Ngài vào lòng
Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt con trai Si-môn),
3 Đức Chúa Jêsus biết rằng Cha đã giao phó mọi sự trong
tay mình, và mình đã từ Đức Chúa Trời đến, cũng sẽ về với
Đức Chúa Trời,
4 nên đứng dậy khỏi bàn, cởi áo ra, lấy khăn vấn ngang
lưng mình.
5 Kế đó, Ngài đổ nước vào chậu, và rửa chân cho môn đồ,
lại lấy khăn mình đã vấn mà lau chân cho.

6 Vậy, Ngài đến cùng Si-môn Phi-e-rơ, thì người thưa rằng:
Chúa ôi, chính Chúa lại rửa chân cho tôi sao!
7 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hiện nay ngươi chẳng biết
sự ta làm; nhưng về sau sẽ biết.
8 Phi-e-rơ thưa rằng: Chúa sẽ chẳng rửa chân tôi bao giờ!
Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta không rửa cho ngươi,
ngươi chẳng có phần chi với ta hết.
9 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng những rửa
chân mà thôi, lại cũng rửa tay và đầu nữa!
10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ai đã tắm rồi, chỉ cần rửa
chân, thì được sạch cả. Vả, các ngươi đã được tinh sạch,
nhưng chưa được tinh sạch đều.
11 Vì Ngài đã biết ai sẽ phản Ngài; tại thế cho nên Ngài
phán rằng: Các ngươi chẳng phải hết thảy đều được tinh
sạch.
12 Sau khi đã rửa chân cho môn đồ, Ngài mặc áo lại; đoạn
ngồi vào bàn mà phán rằng: Các ngươi có hiểu điều ta đã
làm cho các ngươi chăng?
13 Các ngươi gọi ta bằng Thầy bằng Chúa; các ngươi nói
phải, vì ta thật vậy.
14 Vậy, nếu ta là Chúa là Thầy, mà đã rửa chân cho các
ngươi, thì các ngươi cũng nên rửa chân lẫn cho nhau.
15 Vì ta đã làm gương cho các ngươi, để các ngươi cũng
làm như ta đã làm cho các ngươi.
16 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, đầy tớ chẳng
lớn hơn chủ mình, sứ giả cũng chẳng lớn hơn kẻ sai mình.
17 Ví bằng các ngươi biết những sự nầy, thì có phước,
miễn là các ngươi làm theo.
18 Ta không nói về các ngươi hết thảy, ta biết những kẻ
ta đã lựa chọn; nhưng lời nầy trong Kinh Thánh phải được
ứng nghiệm: Người ăn bánh ta, dở gót nghịch cùng ta.
19 Hiện bây giờ, ta nói điều nầy cùng các ngươi trước việc
chưa xảy đến; để khi việc xảy đến rồi, các ngươi sẽ tin ta
là Đấng đó.
20 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai tiếp người
mà ta đã sai, tức là tiếp ta; hễ ai tiếp ta, tức là tiếp Đấng đã
sai ta đến.
21 Khi Đức Chúa Jêsus đã phán như vậy rồi, thì tâm thần
Ngài bối rối, bèn tỏ ra rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng
các ngươi, một người trong các ngươi sẽ phản ta.
22 Các môn đồ ngó nhau, không biết Ngài nói về ai đó.
23 Vả, có một môn đồ dựa vào ngực Đức Chúa Jêsus, tức
là người mà Ngài yêu.

24 Si-môn Phi-e-rơ ra dấu cho người đó rằng: Hãy nói cho
chúng ta biết thầy phán về ai.
25 Vậy, người nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jêsus,
hỏi rằng: Lạy Chúa, ấy là ai?
26 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Aáy là kẻ mà ta trao cho
miếng bánh ta sẽ nhúng đây. Đoạn, Ngài nhúng một
miếng, rồi lấy cho Giu-đa ỗch-ca-ri-ốt, con trai của Si-môn.
27 Liền khi Giu-đa đã lấy miếng bánh, thì quỉ Sa-tan vào
lòng người. Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng người rằng: Sự
ngươi làm hãy làm mau đi.
28 Nhưng các người ngồi đồng bàn đó chẳng ai hiểu vì
sao Ngài phán cùng người như vậy.
29 Có kẻ tưởng rằng tại Giu-đa có túi bạc, nên Đức Chúa
Jêsus biểu người: Hãy mua đồ chúng ta cần dùng về k" lễ;
hay là: Hãy bố thí cho kẻ nghèo.
30 Còn Giu-đa, khi lãnh lấy miếng bánh rồi, liền đi ra. Khi
ấy đã tối.
31 Khi Giu-đa đã ra rồi, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hiện
bây giờ Con người được vinh hiển, và Đức Chúa Trời được
vinh hiển nơi Con người.
32 Đức Chúa Trời cũng sẽ làm cho Con người vinh hiển
nơi chính mình Ngài, và Ngài sẽ kíp làm cho vinh hiển.
33 Hỡi các con trẻ ta, ta còn tạm ở với các ngươi; các
ngươi sẽ tìm ta, và như ta đã nói với người Giu-đa rằng:
Các ngươi không thể đến nơi ta đi, thì bây giờ ta cũng nói
với các ngươi như vậy.
34 Ta ban cho các ngươi một điều răn mới, nghĩa là các
ngươi phải yêu nhau; như ta đã yêu các ngươi thể nào, thì
các ngươi cũng hãy yêu nhau thể ấy.
35 Nếu các ngươi yêu nhau, thì ấy là tại điều đó mà thiên
hạ sẽ nhận biết các ngươi là môn đồ ta.
36 Si-môn Phi-e-rơ thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, Chúa
đi đâu? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nơi ta đi, bây giờ ngươi
chẳng có thể theo ta được; nhưng rồi sau ngươi sẽ theo ta.
37 Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, sao hiện bây giờ tôi
không thể theo Chúa được? Tôi liều sự sống tôi vì Chúa!
38 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi liều sự sống ngươi vì
ta sao! Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, khi gà chưa
gáy, ngươi đã chối ta ba lần!

14

1 Lòng các ngươi chớ hề bối rối; hãy tin Đức Chúa Trời,
cũng hãy tin ta nữa.

2 Trong nhà Cha ta có nhiều chỗ ở; bằng chẳng vậy, ta
đã nói cho các ngươi rồi. Ta đi sắm sẵn cho các ngươi một
chỗ.
3 Khi ta đã đi, và đã sắm sẵn cho các ngươi một chỗ rồi,
ta sẽ trở lại đem các ngươi đi với ta, hầu cho ta ở đâu thì
các ngươi cũng ở đó.
4 Các ngươi biết ta đi đâu, và biết đường đi nữa.
5 Thô-ma thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi chẳng biết Chúa
đi đâu; làm sao biết đường được?
6 Vậy Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta là đường đi, lẽ thật,
và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha.
7 Ví bằng các ngươi biết ta, thì cũng biết Cha ta; và từ bây
giờ các ngươi biết và đã thấy Ngài.
8 Phi-líp thưa rằng: Lạy Chúa, xin chỉ Cha cho chúng tôi,
thì đủ rồi.
9 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Phi-líp, ta ở cùng các
ngươi đã lâu thay, mà ngươi chưa biết ta! Ai đã thấy ta,
tức là đã thấy Cha. Sao ngươi lại nói rằng: Xin chỉ Cha cho
chúng tôi?
10 Ngươi há không tin rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong
ta, hay sao? Những lời ta nói với các ngươi, chẳng phải ta
tự nói; ấy là Cha ở trong ta, chính Ngài làm trọn việc riêng
của Ngài.
11 Khi ta nói rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, thì hãy
tin ta; bằng chẳng, hãy tin bởi công việc ta.
12 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ nào tin
ta, cũng sẽ làm việc ta làm; lại cũng làm việc lớn hơn nữa,
vì ta đi về cùng Cha.
13 Các ngươi nhân danh ta mà cầu xin điều chi mặc dầu,
ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con.
14 Nếu các ngươi nhân danh ta xin điều chi, ta sẽ làm cho.
15 Nếu các ngươi yêu mến ta, thì giữ gìn các điều răn ta.
16 Ta lại sẽ nài xin Cha, Ngài sẽ ban cho các ngươi một
Đấng Yên ủi khác, để ở với các ngươi đời đời,
17 tức là Thần lẽ thật, mà thế gian không thể nhận lãnh
được, vì chẳng thấy và chẳng biết Ngài; nhưng các ngươi
biết Ngài, vì Ngài vẫn ở với các ngươi và sẽ ở trong các
ngươi.
18 Ta không để cho các ngươi mồ côi đâu, ta sẽ đến cùng
các ngươi.
19 Còn ít lâu, thế gian chẳng thấy ta nữa, nhưng các ngươi
sẽ thấy ta; vì ta sống thì các ngươi cũng sẽ sống.

20 Nội ngày đó, các ngươi sẽ nhận biết rằng ta ở trong
Cha ta; các ngươi ở trong ta, và ta ở trong các ngươi.
21 Ai có các điều răn của ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu
mến ta; người nào yêu mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta
cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta.
22 Giu-đe, chớ không phải là ỗch-ca-ri-ốt, thưa Ngài rằng:
Lạy Chúa, vì sao Chúa sẽ tỏ mình cho chúng tôi, mà không
tỏ mình cho thế gian?
23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ai yêu mến ta, thì vâng
giữ lời ta, Cha ta sẽ thương yêu người, chúng ta đều đến
cùng người và ở trong người.
24 Còn kẻ nào chẳng yêu mến ta, thì không vâng giữ lời
ta; và lời các ngươi nghe đó, chẳng phải bởi ta, nhưng bởi
Cha, là Đấng đã sai ta đến.
25 Ta đã nói những điều đó với các ngươi đang khi ta còn
ở cùng các ngươi.
26 Nhưng Đấng Yên ủi, tức là Đức Thánh Linh mà Cha sẽ
nhân danh ta sai xuống, Đấng ấy sẽ dạy dỗ các ngươi mọi
sự, nhắc lại cho các ngươi nhớ mọi điều ta đã phán cùng
các ngươi.
27 Ta để sự bình an lại cho các ngươi; ta ban sự bình an
ta cho các ngươi; ta cho các ngươi sự bình an chẳng phải
như thế gian cho. Lòng các ngươi chớ bối rối và đừng sợ
hãi.
28 Các ngươi từng nghe ta nói rằng: Ta đi, và ta trở lại
cùng các ngươi. Nếu các ngươi yêu mến ta, thì sẽ vui mừng
về điều ta đi đến cùng Cha, bởi vì Cha tôn trọng hơn ta.
29 Hiện nay ta đã nói những điều đó với các ngươi trước
khi xảy đến, để khi những điều đó xảy đến thì các ngươi
tin.
30 Ta sẽ chẳng nói chi với các ngươi nữa, vì vua chúa thế
gian nầy hầu đến; người chẳng có chi hết nơi ta.
31 Nhưng thế gian phải biết rằng ta yêu mến Cha, và làm
theo điều Cha đã phán dặn. Hãy đứng dậy, chúng ta phải
đi khỏi đây…

15

1 Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho.
2 Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt
hết; và Ngài tỉa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai
trái hơn.
3 Các ngươi đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho.
4 Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các ngươi. Như nhánh
nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết

quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các ngươi chẳng cứ ở trong
ta, thì cũng không kết quả được.
5 Ta là gốc nho, các ngươi là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta
trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các ngươi chẳng
làm chi được.
6 Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng
như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng
vào lửa, thì nó cháy.
7 Ví bằng các ngươi cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong
các ngươi, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được
điều đó.
8 Nầy, Cha ta sẽ được sáng danh là thể nào: ấy là các
ngươi được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của ta vậy.
9 Như Cha đã yêu thương ta thể nào, ta cũng yêu thương
các ngươi thể ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của ta.
10 Nếu các ngươi vâng giữ các điều răn của ta, thì sẽ ở
trong sự yêu thương ta, cũng như chính ta đã vâng giữ các
điều răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài.
11 Ta nói cùng các ngươi những điều đó, hầu cho sự vui
mừng của ta ở trong các ngươi, và sự vui mừng các ngươi
được trọn vẹn.
12 Điều răn của ta đây nầy: Các ngươi hãy yêu nhau, cũng
như ta đã yêu các ngươi.
13 Chẳng có sự yêu thương nào lớn hơn là vì bạn hữu mà
phó sự sống mình.
14 Ví thử các ngươi làm theo điều ta dạy, thì các ngươi là
bạn hữu ta.
15 Ta chẳng gọi các ngươi là đầy tớ nữa, vì đầy tớ chẳng
biết điều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các ngươi là bạn
hữu ta, vì ta từng tỏ cho các ngươi biết mọi điều ta đã nghe
nơi Cha ta.
16 Ấy chẳng phải các ngươi đã chọn ta, bèn là ta đã chọn
và lập các ngươi, để các ngươi đi và kết quả, hầu cho trái
các ngươi thường đậu luôn: lại cũng cho mọi điều các
ngươi sẽ nhân danh ta cầu xin Cha, thì Ngài ban cho các
ngươi.
17 Ta truyền cho các ngươi những điều răn đó, đặng các
ngươi yêu mến lẫn nhau vậy.
18 Ví bằng người đời ghét các ngươi, thì hãy biết rằng họ
đã ghét ta trước các ngươi.
19 Nếu các ngươi thuộc về thế gian, thì người đời sẽ yêu
kẻ thuộc về mình; nhưng vì các ngươi không thuộc về thế
gian và ta đã lựa chọn các ngươi giữa thế gian, bởi cớ đó
người đời ghét các ngươi.

20 Hãy nhớ lời ta đã nói cùng các ngươi: Đầy tớ chẳng
lớn hơn chủ mình. Nếu họ đã bắt bớ ta, ắt cũng bắt bớ các
ngươi; bằng họ đã giữ lời ta, ắt cũng giữ lời các ngươi.
21 Nhưng vì danh ta họ sẽ lấy mọi điều đó đãi các ngươi,
bởi họ không biết Đấng đã sai ta đến.
22 Nếu ta không đến và không phán dạy họ, thì họ chẳng
có tội lỗi gì; song bây giờ họ không có thể chữa chối được
tội lỗi mình.
23 Kẻ nào ghét ta cũng ghét Cha ta nữa.
24 Ví thử ta không làm giữa họ những việc mà chưa có
người khác làm, thì họ vô tội, nhưng bây giờ họ đã thấy các
việc ấy, và lại ghét ta cùng Cha ta.
25 Dường ấy, để cho ứng nghiệm lời đã chép trong luật
pháp họ rằng: Họ ghét ta vô cớ.
26 Khi nào Đấng Yên ủi sẽ đến, là Đấng ta sẽ bởi Cha sai
xuống, tức là Thần lẽ thật ra từ Cha, ấy chính Ngài sẽ làm
chứng về ta.
27 Còn các ngươi cũng sẽ làm chứng về ta, vì các ngươi
đã ở cùng ta từ lúc ban đầu vậy.

16

1 Ta bảo các ngươi những điều đó, để cho các ngươi khỏi
vấp phạm.
2 Họ sẽ đuổi các ngươi ra khỏi nhà hội; vả lại, giờ đến,
khi ai giết các ngươi, tưởng rằng thế là hầu việc Đức Chúa
Trời.
3 Họ sẽ làm điều đó, vì không biết Cha, cũng không biết
ta nữa.
4 Nhưng ta đã bảo những điều đó cho các ngươi, để khi
giờ sẽ đến, các ngươi nhớ lại rằng ta đã nói những điều đó
rồi. Từ lúc ban đầu ta chưa nói cho các ngươi, vì ta đang
ở cùng các ngươi.
5 Hiện nay ta về cùng Đấng đã sai ta đến, và trong các
ngươi chẳng một ai hỏi ta rằng: Thầy đi đâu?
6 Nhưng vì ta đã nói những điều đó cho các ngươi, thì
lòng các ngươi chứa chan sự phiền não.
7 Dầu vậy, ta nói thật cùng các ngươi: Ta đi là ích lợi cho
các ngươi; vì nếu ta không đi, Đấng Yên ủi sẽ không đến
cùng các ngươi đâu; song nếu ta đi, thì ta sẽ sai Ngài đến.
8 Khi Ngài đến thì sẽ khiến thế gian tự cáo về tội lỗi, về
sự công bình và về sự phán xét.
9 Về tội lỗi, vì họ không tin ta;

10 về sự công bình, vì ta đi đến cùng Cha, và các ngươi
chẳng thấy ta nữa;
11 về sự phán xét, vì vua chúa thế gian nầy đã bị đoán
xét.
12 Ta còn có nhiều chuyện nói với các ngươi nữa; nhưng
bây giờ những điều đó cao quá sức các ngươi.
13 Lúc nào Thần lẽ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các ngươi
vào mọi lẽ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi
điều mình đã nghe, và tỏ bày cho các ngươi những sự sẽ
đến.
14 Aáy chính Ngài sẽ làm sáng danh ta, vì Ngài sẽ lấy điều
thuộc về ta mà rao bảo cho các ngươi.
15 Mọi sự Cha có, đều là của ta; nên ta nói rằng Ngài sẽ
lấy điều thuộc về ta mà rao bảo cho các ngươi vậy.
16 Còn ít lâu các ngươi sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các
ngươi lại thấy ta, vì ta đi về cùng Cha.
17 Bấy giờ, một vài môn đồ nói với nhau rằng: Ngài dạy:
Còn ít lâu các ngươi sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các
ngươi lại thấy ta; và rằng: Vì ta về cùng Cha; thế là làm
sao?
18 Vậy, môn đồ nói rằng: Ngài nói: ỗt lâu, là nghĩa gì?
Chúng ta không hiểu Ngài nói về việc chi.
19 Đức Chúa Jêsus hiểu ý môn đồ muốn hỏi, bèn phán
rằng: Ta vừa nói: Còn ít lâu các ngươi sẽ chẳng thấy ta; rồi
ít lâu nữa các ngươi lại thấy ta; các ngươi đang hỏi nhau
về nghĩa câu ấy đó chi.
20 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi sẽ
khóc lóc, than vãn, còn người đời sẽ mừng rỡ; các ngươi sẽ
ở trong sự lo buồn, nhưng sự lo buồn các ngươi sẽ đổi làm
vui vẻ.
21 Người đàn bà, lúc sanh đẻ thì đau đớn, vì giờ mình đến
rồi; song khi đứa con đã lọt lòng, người không còn nhớ sự
khốn khổ nữa, mừng rằng mình đã sanh ra một người trong
thế gian.
22 Khác nào như các ngươi hiện ở trong cơn đau đớn,
nhưng ta sẽ lại thấy các ngươi, thì lòng các ngươi vui mừng,
và chẳng ai cướp lấy sự vui mừng các ngươi được.
23 Trong ngày đó, các ngươi không còn hỏi ta về điều chi
nữa. Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, điều chi
các ngươi sẽ cầu xin nơi Cha, thì Ngài sẽ nhân danh ta mà
ban cho các ngươi.
24 Đến bây giờ, các ngươi chưa từng nhân danh ta mà cầu
xin điều chi hết. Hãy cầu xin đi, các ngươi sẽ được, hầu
cho sự vui mừng các ngươi được trọn vẹn.

25 Ta đã dùng ví dụ mà nói cho các ngươi mọi điều đó.
Giờ đến, là khi ta chẳng còn dùng ví dụ mà nói cùng các
ngươi nữa, nhưng khi ấy ta sẽ nói rõ ràng về Cha cho các
ngươi.
26 Trong ngày đó, các ngươi sẽ nhân danh ta mà cầu xin,
ta chẳng nói rằng ta vì các ngươi sẽ cầu xin Cha đâu;
27 vì chính Cha yêu thương các ngươi, nhân các ngươi đã
yêu mến ta, và tin rằng ta từ nơi Cha mà đến.
28 Ta ra từ Cha mà đến thế gian; nay ta lìa bỏ thế gian mà
về cùng Cha.
29 Các môn đồ thưa rằng: Bây giờ thầy phán rõ ràng, và
không phán bằng lời ví dụ.
30 Bây giờ chúng tôi biết thầy thông biết mọi điều, không
cần phải có ai hỏi thầy; bởi đó nên chúng tôi tin thầy ra từ
Đức Chúa Trời.
31 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Bây giờ các ngươi tin chăng?
32 Nầy, giờ đến, đã đến rồi, là khi các ngươi sẽ tản lạc,
ai đi đường nấy, và để ta lại một mình; nhưng ta không ở
một mình, vì Cha ở cùng ta.
33 Ta đã bảo các ngươi những điều đó, hầu cho các ngươi
có lòng bình yên trong ta. Các ngươi sẽ có sự hoạn nạn
trong thế gian, nhưng hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế
gian rồi!

17

1 Đức Chúa Jêsus phán như vậy, đoạn, ngước mắt lên trời
mà rằng: Thưa Cha, giờ đã đến; xin làm vinh hiển Con, hầu
cho Con cũng làm vinh hiển Cha,
2 và nhân quyền phép Cha đã ban cho Con cai trị loài xác
thịt, Con được ban sự sống đời đời cho những kẻ mà Cha
đã giao phó cho Con.
3 Vả, sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa
Trời có một và thật, cùng Jêsus Christ, là Đấng Cha đã sai
đến.
4 Con đã tôn vinh Cha trên đất, làm xong công việc Cha
giao cho làm.
5 Cha ôi! bây giờ xin lấy sự vinh hiển Con vốn có nơi Cha
trước khi chưa có thế gian mà làm vinh hiển Con nơi chính
mình Cha.
6 Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha giao cho
Con từ giữa thế gian; họ vốn thuộc về Cha, Cha giao họ cho
Con, và họ đã giữ lời Cha.
7 Hiện nay họ đã biết rằng mọi sự Cha đã giao cho Con
đều là từ Cha mà đến.

8 Vì Con đã truyền cho họ những lời Cha đã truyền cho
Con, và họ đã nhận lấy; nhìn biết quả thật rằng Con đến từ
nơi Cha, và tin rằng ấy là Cha sai Con đến.
9 Con vì họ mà cầu nguyện; chẳng phải vì thế gian mà
cầu nguyện, nhưng vì kẻ Cha đã giao cho Con, bởi chưng
họ thuộc về Cha.
10 Phàm mọi điều thuộc về Con tức là thuộc về Cha, mọi
điều thuộc về Cha tức là thuộc về Con, và Con nhân họ được
tôn vinh.
11 Con không ở thế gian nữa, nhưng họ còn ở thế gian, và
Con về cùng Cha. Lạy Cha thánh, xin gìn giữ họ trong danh
Cha, là danh Cha đã ban cho Con, để họ cũng hiệp làm một
như chúng ta vậy.
12 Đang khi Con còn ở với họ, Con gìn giữ họ, trừ đứa con
của sự hư mất ra, thì trong đám họ không một người nào
bị thất lạc, hầu cho lời Kinh Thánh được ứng nghiệm.
13 Nhưng bây giờ Con về cùng Cha, và đang khi còn ở thế
gian, Con nói những điều đó, hầu cho trong lòng họ được
đầy dẫy sự vui mừng của Con.
14 Con đã truyền lời Cha cho họ, và thế gian ghen ghét họ,
vì họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc
về thế gian vậy.
15 Con chẳng cầu Cha cất họ khỏi thế gian, nhưng xin Cha
gìn giữ họ cho khỏi điều ác.
16 Họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc
về thế gian.
17 Xin Cha lấy lẽ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là
lẽ thật.
18 Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ
trong thế gian.
19 Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lẽ
thật mà được nên thánh vậy.
20 Aáy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng
cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa,
21 để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và
Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng
thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến.
22 Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho
Con, để hiệp làm một cũng như chúng ta vẫn là một:
23 Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn
vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính Cha đã sai
Con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu
thương Con.

24 Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao
cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển
của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu
Con trước khi sáng thế.
25 Hỡi Cha công bình, thế gian chẳng từng nhận biết Cha;
song Con đã nhận biết Cha, và những kẻ nầy nhận rằng
chính Cha đã sai Con đến.
26 Con đã tỏ danh Cha ra cho họ, Con lại sẽ tỏ ra nữa, để
cho tình yêu thương của Cha dùng yêu thương Con ở trong
họ, và chính mình Con cũng ở trong họ nữa.

18

1 Sau khi phán những điều ấy, Đức Chúa Jêsus đi với môn
đồ mình sang bên kia khe Xết-rôn; tại đó có một cái vườn,
Ngài bèn vào, môn đồ cũng vậy.
2 Vả, Giu-đa là kẻ phản Ngài, cũng biết chỗ nầy, vì Đức
Chúa Jêsus thường cùng môn đồ nhóm họp tại đó.
3 Vậy, Giu-đa lãnh một cơ binh cùng những kẻ bởi các
thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si sai đến, cầm đèn đuốc khí
giới vào nơi đó.
4 Đức Chúa Jêsus biết mọi điều sẽ xảy đến cho mình, bèn
bước tới mà hỏi rằng: Các ngươi tìm ai?
5 Chúng trả lời rằng: Tìm Jêsus người Na-xa-rét. Đức
Chúa Jêsus phán rằng: Chính ta đây! Giu-đa là kẻ phản
Ngài cũng đứng đó với họ.
6 Vừa khi Đức Chúa Jêsus phán: Chính ta đây, chúng bèn
thối lui và té xuống đất.
7 Ngài lại hỏi một lần nữa: Các ngươi tìm ai? Chúng trả
lời rằng: Tìm Jêsus người Na-xa-rét.
8 Đức Chúa Jêsus lại phán: Ta đã nói với các ngươi rằng
chính ta đây; vậy nếu các ngươi tìm bắt ta, thì hãy để cho
những kẻ nầy đi.
9 Aáy để được ứng nghiệm lời Ngài đã phán: Con chẳng
làm mất một người nào trong những kẻ mà Cha đã giao cho
Con.
10 Bấy giờ, Si-môn Phi-e-rơ có một thanh gươm, bèn rút
ra, đánh đầy tớ của thầy cả thượng phẩm, chém đứt tai bên
hữu. Đầy tớ đó tên là Man-chu.
11 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng Phi-e-rơ rằng: Hãy
nạp gươm ngươi vào vỏ; ta há chẳng uống chén mà Cha đã
ban cho ta uống sao?
12 Bấy giờ, cả cơ binh, người quản cơ và những kẻ sai của
dân Giu-đa bắt Đức Chúa Jêsus trói lại.

13 Trước hết chúng giải Ngài đến An-ne; vì người nầy là
ông gia Cai-phe làm thầy cả thượng phẩm đương niên.
14 Vả, Cai-phe là người đã bàn với dân Giu-đa rằng: Thà
một người chết vì dân thì ích hơn.
15 Si-môn Phi-e-rơ với một môn đồ khác theo sau Đức
Chúa Jêsus. Môn đồ đó có quen với thầy cả thượng phẩm,
nên vào với Đức Chúa Jêsus trong sân thầy cả thượng phẩm.
16 Song Phi-e-rơ đứng ngoài, gần bên cửa. Môn đồ kia,
tức là người quen với thầy cả thượng phẩm, đi ra nói cùng
người đàn bà canh cửa, rồi đem Phi-e-rơ vào.
17 Bấy giờ, con đòi đó, tức là người canh cửa, nói cùng
Phi-e-rơ rằng: Còn ngươi, cũng là môn đồ của người đó,
phải chăng? Người trả lời rằng: Ta chẳng phải.
18 Các đầy tớ và kẻ sai vì trời lạnh, nhóm một đống lửa,
rồi đứng gần một bên mà sưởi. Phi-e-rơ đứng với họ, và
cũng sưởi.
19 Vậy, thầy cả thượng phẩm gạn hỏi Đức Chúa Jêsus về
môn đồ Ngài và đạo giáo Ngài.
20 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta từng nói rõ ràng cùng
thiên hạ; ta thường dạy dỗ trong nhà hội và đền thờ, là nơi
hết thảy dân Giu-đa nhóm lại, chớ ta chẳng từng nói kín
giấu điều gì.
21 Cớ sao ngươi gạn hỏi ta? Hãy hỏi những kẻ đã nghe ta
nói điều chi với họ; những kẻ đó biết điều ta đã nói.
22 Ngài đang phán như vậy, có một người trong những kẻ
sai có mặt tại đó, cho Ngài một vả, mà rằng: Ngươi dám
đối đáp cùng thầy cả thượng phẩm dường ấy sao?
23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ví thử ta nói quấy, hãy chỉ
chỗ quấy cho ta xem; nhược bằng ta nói phải, làm sao ngươi
đánh ta?
24 An-ne bèn sai giải Đức Chúa Jêsus vẫn bị trói đến Cai-
phe là thầy cả thượng phẩm.
25 Vả lại, Si-môn Phi-e-rơ đang đứng sưởi đằng kia, thì có
kẻ hỏi người rằng: Còn ngươi, ngươi cũng là môn đồ người
phải không? Người chối đi mà trả lời rằng: Ta không phải.
26 Một người đầy tớ của thầy cả thượng phẩm, bà con với
người mà Phi-e-rơ chém đứt tai, nói rằng: Ta há chẳng từng
thấy ngươi ở trong vườn với người sao?
27 Phi-e-rơ lại chối một lần nữa; tức thì gà gáy.
28 Kế đó, chúng điệu Đức Chúa Jêsus từ nhà Cai-phe đến
trường án; bấy giờ đang sớm mai. Nhưng chính mình
chúng không vào nơi trường án, cho khỏi bị ô uế, và cho
được ăn lễ Vượt Qua.

29 Vậy, Phi-lát bước ra, đi đến cùng chúng mà hỏi rằng:
Các ngươi kiện người nầy về khoản gì?
30 Thưa rằng: Ví chẳng phải là tay gian ác, chúng tôi
không nộp cho quan.
31 Phi-lát bèn truyền cho chúng rằng: Các ngươi hãy tự
bắt lấy người, và xử theo luật mình. Người Giu-đa thưa
rằng: Chúng tôi chẳng có phép giết ai cả.
32 Aáy là cho được ứng nghiệm lời Đức Chúa Jêsus đã
phán, để chỉ về mình phải chết cách nào.
33 Phi-lát bèn vào trường án, truyền đem Đức Chúa Jêsus
đến, mà hỏi rằng: Chính ngươi là Vua dân Giu-đa, phải
chăng?
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi nói điều đó tự ý mình,
hay là có người đã nói điều đó với ngươi về ta?
35 Phi-lát trả lời rằng: Nào có phải ta là người Giu-đa đâu?
Dân ngươi cùng mấy thầy tế lễ cả đã nộp ngươi cho ta; vậy
ngươi đã làm điều gì?
36 Đức Chúa Jêsus đáp lại rằng: Nước của ta chẳng phải
thuộc về thế gian nầy. Ví bằng nước ta thuộc về thế gian
nầy, thì tôi tớ của ta sẽ đánh trận, đặng ta khỏi phải nộp
cho dân Giu-đa; nhưng hiện nay nước ta chẳng thuộc về
hạ giới.
37 Phi-lát bèn nói rằng: Thế thì ngươi là vua sao? Đức
Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời, ta là vua. Nầy, vì sao ta
đã sanh và vì sao ta đã giáng thế: ấy là để làm chứng cho
lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta.
38 Phi-lát hỏi rằng: Lẽ thật là cái gì? Khi người đã nói vậy,
rồi lại đi ra đến cùng dân Giu-đa, mà rằng: Ta chẳng thấy
người có tội lỗi gì cả.
39 Nhưng các ngươi có lệ thường, hễ đến ngày lễ Vượt
Qua, thì ta tha cho các ngươi một tên tù, vậy các ngươi có
muốn ta tha Vua dân Giu-đa cho chăng?
40 Chúng bèn kêu lên nữa rằng: Đừng tha nó, nhưng tha
Ba-ra-ba! Vả, Ba-ra-ba là một kẻ trộm cướp.

19

1 Bấy giờ, Phi-lát bắt Đức Chúa Jêsus và sai đánh đòn
Ngài.
2 Bọn lính đương một cái mão triều bằng gai, đội trên
đầu Ngài, và mặc cho Ngài một cái áo điều.
3 Đoạn, họ đến gần, nói với Ngài rằng: Lạy Vua dân Giu-
đa! Họ lại cho Ngài mấy cái vả.

4 Phi-lát lại ra một lần nữa, mà nói với chúng rằng: Đây
nầy, ta dẫn người ra ngoài, để các ngươi biết rằng ta không
tìm thấy người có tội lỗi chi.
5 Vậy, Đức Chúa Jêsus đi ra, đầu đội mão triều gai, mình
mặc áo điều; và Phi-lát nói cùng chúng rằng: Kìa, xem
người nầy!
6 Nhưng khi các thầy tế lễ cả và các kẻ sai thấy Ngài, thì
kêu lên rằng: Hãy đóng đinh hắn trên cây thập tự, hãy
đóng đinh hắn trên cây thập tự! Phi-lát nói cùng chúng
rằng: Chính mình các ngươi hãy bắt mà đóng đinh người;
bởi vì về phần ta không thấy người có tội lỗi chi hết.
7 Dân Giu-đa lại nói rằng: Chúng tôi có luật, chiếu luật
đó hắn phải chết; vì hắn tự xưng là Con Đức Chúa Trời.
8 Khi Phi-lát đã nghe lời đó, lại càng thêm sợ hãi nữa.
9 Người lại trở vào nơi trường án mà nói với Đức Chúa
Jêsus rằng: Ngươi từ đâu? Nhưng Đức Chúa Jêsus không
đáp gì hết.
10 Phi-lát hỏi Ngài rằng: Ngươi chẳng nói chi với ta hết
sao? Ngươi há chẳng biết rằng ta có quyền buông tha ngươi
và quyền đóng đinh ngươi sao?
11 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu chẳng phải từ trên cao
đã ban cho ngươi, thì ngươi không có quyền gì trên ta; vậy
nên, kẻ nộp ta cho ngươi là có tội trọng hơn nữa.
12 Từ lúc đó, Phi-lát kiếm cách để tha Ngài; nhưng dân
Giu-đa kêu lên rằng: Ví bằng quan tha người nầy, thì quan
không phải là trung thần của Sê-sa; vì hễ ai tự xưng là vua,
ấy là xướng lên nghịch cùng Sê-sa vậy!
13 Phi-lát nghe lời đó, bèn dẫn Đức Chúa Jêsus ra ngoài,
rồi ngồi trên tòa án, tại nơi gọi là Ba-vê, mà tiếng Hê-bơ-rơ
gọi là Ga-ba-tha.
14 Vả, bấy giờ là ngày sắm sửa về lễ Vượt Qua, độ chừng
giờ thứ sáu. Phi-lát nói cùng dân Giu-đa rằng: Vua các
ngươi kia kìa!
15 Những người đó bèn kêu lên rằng: Hãy trừ hắn đi, trừ
hắn đi! Đóng đinh hắn trên cây thập tự đi! Phi-lát nói với
chúng rằng: Ta sẽ đóng đinh Vua các ngươi lên thập tự giá
hay sao? Các thầy tế lễ cả thưa rằng: Chúng tôi không có
vua khác, chỉ Sê-sa mà thôi.
16 Người bèn giao Ngài cho chúng đặng đóng đinh trên
thập tự giá. Vậy, chúng bắt Ngài và dẫn đi.
17 Đức Chúa Jêsus vác thập tự giá mình, đi đến ngoài
thành, tại nơi gọi là cái Sọ, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Gô-gô-tha.

18 Aáy đó là chỗ họ đóng đinh Ngài, lại có hai người khác
với Ngài, mỗi bên một người, còn Đức Chúa Jêsus ở chính
giữa.
19 Phi-lát cũng sai làm một tấm bảng, rồi treo lên trên
thập tự giá. Trên bảng đó có đề chữ rằng: JÊSUS NGƯùI
NA-XA-RẫT, Là VUA DĂN GIU-ĐA.
20 Vì nơi Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh ở gần thành, và
chữ đề trên bảng đó viết bằng chữ Hê-bơ-rơ, chữ La-tinh
và chữ Gờ-réc, nên có nhiều người Giu-đa đọc đến.
21 Các thầy tế lễ cả của dân Giu-đa bèn nói với Phi-lát
rằng: Xin đừng viết: Vua dân Giu-đa; nhưng viết rằng,
người nói: Ta là Vua dân Giu-đa.
22 Phi-lát trả lời rằng: Lời ta đã viết, thì ta đã viết rồi.
23 Quân lính đã đóng đinh Đức Chúa Jêsus trên thập tự
giá rồi, bèn lấy áo xống của Ngài chia làm bốn phần, mỗi
tên lính chiếm một phần. Họ cũng lấy áo dài của Ngài,
nhưng áo dài đó không có đường may, nguyên một tấm vải
dệt ra, từ trên chí dưới.
24 Vậy, họ nói với nhau rằng: Đừng xé áo nầy ra, song
chúng ta hãy bắt thăm, ai trúng nấy được. Aáy để cho
được ứng nghiệm lời Kinh Thánh nầy: Chúng đã chia nhau
áo xống của ta, Lại bắt thăm lấy áo dài ta. Đó là việc quân
lính làm.
25 Tại một bên thập tự giá của Đức Chúa Jêsus, có mẹ Ngài
đứng đó, với chị mẹ Ngài là Ma-ri vợ Cơ-lê-ô-ba, và Ma-ri
Ma-đơ-len nữa.
26 Đức Chúa Jêsus thấy mẹ mình, và một môn đồ Ngài
yêu đứng gần người, thì nói cùng mẹ rằng: Hỡi đàn bà kia,
đó là con của ngươi!
27 Đoạn, Ngài lại phán cùng người môn đồ rằng: Đó là
mẹ ngươi! Bắt đầu từ bấy giờ, môn đồ ấy rước người về
nhà mình.
28 Sau đó, Đức Chúa Jêsus biết mọi việc đã được trọn rồi,
hầu cho lời Kinh Thánh được ứng nghiệm, thì phán rằng:
Ta khát.
29 Tại đó, có một cái bình đựng đầy giấm. Vậy, họ lấy một
miếng bông đá thấm đầy giấm, buộc vào cây ngưu tất đưa
kề miệng Ngài.
30 Khi Đức Chúa Jêsus chịu lấy giấm ấy rồi, bèn phán
rằng: Mọi việc đã được trọn; rồi Ngài gục đầu mà trút linh
hồn.
31 Vì bấy giờ là ngày sắm sửa về ngày Sa-bát, mà Sa-bát
nầy là rất trọng thể, nên dân Giu-đa ngại rằng những thây
còn treo lại trên thập tự giá trong ngày Sa-bát chăng, bèn

xin Phi-lát cho đánh gãy ống chân những người đó và cất
xuống.
32 Vậy, quân lính lại, đánh gãy ống chân người thứ nhất,
rồi đến người kia, tức là kẻ cùng bị đóng đinh với Ngài.
33 Khi quân lính đến nơi Đức Chúa Jêsus, thấy Ngài đã
chết rồi, thì không đánh gãy ống chân Ngài;
34 nhưng có một tên lính lấy giáo đâm ngang sườn Ngài,
tức thì máu và nước chảy ra.
35 Kẻ đã thấy thì làm chứng về việc đó, (lời chứng của
người là thật, và người vẫn biết mình nói thật vậy), hầu
cho các ngươi cũng tin.
36 Vì điều đó xảy ra, cho được ứng nghiệm lời Kinh Thánh
nầy: Chẳng một cái xương nào của Ngài sẽ bị gãy.
37 Lại có lời Kinh Thánh nầy nữa: Chúng sẽ ngó thấy
người mà mình đã đâm.
38 Sau đó, Giô-sép người A-ri-ma-thê, làm môn đồ Đức
Chúa Jêsus một cách kín giấu, vì sợ dân Giu-đa, xin phép
Phi-lát cho lấy xác Đức Chúa Jêsus; thì Phi-lát cho phép.
Vậy, người đến và lấy xác Ngài.
39 Ni-cô-đem, là người khi trước đã tới cùng Đức Chúa
Jêsus trong ban đêm, bấy giờ cũng đến, đem theo độ một
trăm cân một dược hòa với lư hội.
40 Vậy, hai người lấy xác Đức Chúa Jêsus, dùng vải gai và
thuốc thơm gói lại, theo như tục khâm liệm của dân Giu-đa.
41 Vả, tại nơi Ngài bị đóng đinh, có một cái vườn, trong
vườn đó có một cái huyệt mới, chưa chôn ai.
42 Aáy là nơi hai người chôn Đức Chúa Jêsus, vì bấy giờ
là ngày sắm sửa của dân Giu-đa, và mộ ấy ở gần.

20

1 Ngày thứ nhất trong tuần lễ, lúc rạng đông, trời còn mờ
mờ, Ma-ri Ma-đơ-len tới mộ, thấy hòn đá lấp cửa mộ đã dời
đi.
2 Vậy, người chạy tìm Si-môn Phi-e-rơ và môn đồ khác, là
người Đức Chúa Jêsus yêu, mà nói rằng: Người ta đã dời
Chúa khỏi mộ, chẳng hay để Ngài tại đâu.
3 Phi-e-rơ với môn đồ khác bèn bước ra, đi đến mồ.
4 Cả hai đều chạy, nhưng môn đồ kia chạy mau hơn Phi-
e-rơ, và đến mồ trước.
5 Người cúi xuống, thấy vải bỏ dưới đất; nhưng không
vào.
6 Si-môn Phi-e-rơ theo đến, vào trong mộ, thấy vải bỏ dưới
đất,

7 và cái khăn liệm trùm đầu Đức Chúa Jêsus chẳng ở cùng
một chỗ với vải, nhưng cuốn lại để riêng ra một nơi khác.
8 Bấy giờ, môn đồ kia đã đến mộ trước, cũng bước vào,
thì thấy và tin.
9 Vì chưng hai người chưa hiểu lời Kinh Thánh rằng Đức
Chúa Jêsus phải từ kẻ chết sống lại.
10 Đoạn, hai môn đồ trở về nhà mình.
11 Song Ma-ri đứng bên ngoài, gần mộ, mà khóc. Người
vừa khóc, vừa cúi xuống dòm trong mộ,
12 thấy hai vị thiên sứ mặc áo trắng, một vị ngồi đằng
đầu, một vị ngồi đằng chân, chỗ xác Đức Chúa Jêsus đã
nằm.
13 Hai thiên sứ hỏi: Hỡi đàn bà kia, sao ngươi khóc? Người
thưa rằng: Vì người ta đã dời Chúa tôi đi, không biết để
Ngài ở đâu.
14 Vừa nói xong, người xây lại thấy Đức Chúa Jêsus tại đó;
nhưng chẳng biết ấy là Đức Chúa Jêsus.
15 Đức Chúa Jêsus hỏi người rằng: Hỡi đàn bà kia, sao
ngươi khóc? Ngươi tìm ai? Người ngỡ rằng đó là kẻ làm
vườn, bèn nói rằng: Hỡi chúa, ví thật ngươi là kẻ đã đem
Ngài đi, xin nói cho ta biết ngươi để Ngài đâu, thì ta sẽ đến
mà lấy.
16 Đức Chúa Trời phán rằng: Hỡi Ma-ri! Ma-ri bèn xây lại,
lấy tiếng Hê-bơ-rơ mà thưa rằng: Ra-bu-ni (nghĩa là thầy)!
17 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Chớ rờ đến ta; vì ta chưa
lên cùng Cha! Nhưng hãy đi đến cùng anh em ta, nói rằng
ta lên cùng Cha ta và Cha các ngươi, cùng Đức Chúa Trời
ta và Đức Chúa Trời các ngươi.
18 Ma-ri Ma-đơ-len đi rao bảo cho môn đồ rằng mình đã
thấy Chúa, và Ngài đã phán cùng mình những điều đó.
19 Buổi chiều nội ngày đó, là ngày thứ nhất trong tuần lễ,
những cửa nơi các môn đồ ở đều đang đóng lại, vì sợ dân
Giu-đa, Đức Chúa Jêsus đến đứng chính giữa các môn đồ
mà phán rằng: Bình an cho các ngươi!
20 Nói đoạn, Ngài giơ tay và sườn mình cho môn đồ xem.
Các môn đồ vừa thấy Chúa thì đầy sự mừng rỡ.
21 Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Bình an cho các
ngươi! Cha đã sai ta thể nào, ta cũng sai các ngươi thể
ấy.
22 Khi Ngài phán điều đó rồi, thì hà hơi trên môn đồ mà
rằng: Hãy nhận lãnh Đức Thánh Linh.
23 Kẻ nào mà các ngươi tha tội cho, thì tội sẽ được tha;
còn kẻ nào các ngươi cầm tội lại, thì sẽ bị cầm cho kẻ đó.

24 Vả, lúc Đức Chúa Jêsus đến, thì Thô-ma, tức Đi-đim,
là một người trong mười hai sứ đồ, không có ở đó với các
môn đồ.
25 Các môn đồ khác nói với người rằng: Chúng ta đã thấy
Chúa. Nhưng người trả lời rằng: Nếu ta không thấy dấu
đinh trong bàn tay Ngài, nếu ta không đặt ngón tay vào chỗ
dấu đinh, và nếu ta không đặt bàn tay nơi sườn Ngài, thì
ta không tin.
26 Cách tám ngày, các môn đồ lại nhóm nhau trong nhà,
có Thô-ma ở với. Khi cửa đang đóng, Đức Chúa Jêsus đến,
đứng chính giữa môn đồ mà phán rằng: Bình an cho các
ngươi!
27 Đoạn, Ngài phán cùng Thô-ma rằng: Hãy đặt ngón tay
ngươi vào đây, và xem bàn tay ta; cũng hãy giơ bàn tay
ngươi ra và đặt vào sườn ta, chớ cứng lòng, song hãy tin!
28 Thô-ma thưa rằng: Lạy Chúa tôi và Đức Chúa Trời tôi!
29 Đức Chúa Jêsus phán: Vì ngươi đã thấy ta, nên ngươi
tin. Phước cho những kẻ chẳng từng thấy mà đã tin vậy!
30 Đức Chúa Jêsus đã làm trước mặt môn đồ Ngài nhiều
phép lạ khác nữa, mà không chép trong sách nầy.
31 Nhưng các việc nầy đã chép, để cho các ngươi tin rằng
Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, tức là Con Đức Chúa Trời,
và để khi các ngươi tin, thì nhờ danh Ngài mà được sự sống.

21

1 Rồi đó, Đức Chúa Jêsus lại hiện ra cùng môn đồ Ngài
nơi gần biển Ti-bê-ri-át. Việc Ngài hiện ra như vầy:
2 Si-môn Phi-e-rơ, Thô-ma gọi là Đi-đim, Na-tha-na-ên
nguyên ở thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, các con trai của
Xê-bê-đê và hai người môn đồ khác nữa nhóm lại cùng
nhau.
3 Si-môn Phi-e-rơ nói rằng: Tôi đi đánh cá. Các người kia
trả lời rằng: Chúng tôi đi với anh. Các người ấy ra đi xuống
thuyền, nhưng trong đêm đó, chẳng được chi hết.
4 Đến sáng, Đức Chúa Jêsus đứng trên bờ, nhưng môn
đồ không biết đó là Đức Chúa Jêsus.
5 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi các con, không có chi
ăn hết sao? Thưa rằng: Không.
6 Ngài phán rằng: Hãy thả lưới bên hữu thuyền, thì các
ngươi sẽ được. Vậy, các người ấy thả lưới xuống, được
nhiều cá đến nổi không thể kéo lên nữa.
7 Môn đồ mà Đức Chúa Jêsus yêu bèn nói với Phi-e-rơ
rằng: Aáy là Chúa! Khi Si-môn Phi-e-rơ đã nghe rằng ấy là

Chúa, bèn lấy áo dài quấn mình (vì đang ở trần) và nhảy
xuống nước.
8 Các môn đồ khác đem thuyền trở lại, kéo tay lưới đầy
cá, vì cách bờ chỉ chừng hai trăm cu-đê mà thôi.
9 Lúc môn đồ đã lên bờ, thấy tại đó có lửa than, ở trên để
cá, và có bánh.
10 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy đem cá các ngươi mới
đánh được đó lại đây.
11 Si-môn Phi-e-rơ xuống thuyền, kéo tay lưới đầy một
trăm năm mươi ba con cá lớn lên bờ; và, dầu nhiều cá
dường ấy, lưới vẫn không đứt.
12 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy lại mà ăn. Nhưng
không một người môn đồ nào dám hỏi rằng: Ngươi là ai?
Vì biết quả rằng ấy là Chúa.
13 Đức Chúa Jêsus lại gần, lấy bánh cho môn đồ, và cho
luôn cá nữa.
14 Aáy là lần thứ ba mà Đức Chúa Jêsus hiện ra cùng môn
đồ Ngài, sau khi Ngài từ kẻ chết sống lại.
15 Khi ăn rồi, Đức Chúa Jêsus phán cùng Si-môn Phi-e-rơ
rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta hơn những kẻ
nầy chăng? Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, phải, Chúa biết
rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy chăn
những chiên con ta.
16 Ngài lại phán lần thứ hai cùng người rằng: Hỡi Si-môn,
con Giô-na, ngươi yêu ta chăng? Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy
Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jêsus
phán rằng: Hãy chăn chiên ta.
17 Ngài phán cùng người đến lần thứ ba rằng: Hỡi Si-
môn, con Giô-na, ngươi yêu ta chăng? Phi-e-rơ buồn rầu
vì Ngài phán cùng mình đến ba lần: Ngươi yêu ta chăng?
Người bèn thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa biết hết mọi việc;
Chúa biết rằng tôi yêu Chúa! Đức Chúa Jêsus phán rằng:
Hãy chăn chiên ta.
18 Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, khi ngươi còn
trẻ, ngươi tự mình thắt lưng lấy, muốn đi đâu thì đi; nhưng
khi ngươi già, sẽ giơ bàn tay ra, người khác thắt lưng cho
và dẫn ngươi đi đến nơi mình không muốn.
19 Ngài nói điều đó để chỉ về Phi-e-rơ sẽ chết cách nào
đặng sáng danh Đức Chúa Trời. Và sau khi đã phán như
vậy, Ngài lại rằng: Hãy theo ta.
20 Phi-e-rơ xây lại, thấy môn đồ mà Đức Chúa Jêsus yêu
đến sau mình, tức là người đang bữa ăn tối, nghiêng mình
trên ngực Đức Chúa Jêsus mà hỏi rằng: Lạy Chúa, ai là kẻ

phản Chúa?
21 Khi thấy người đó, Phi-e-rơ hỏi Đức Chúa Jêsus rằng:
Lạy Chúa, còn người nầy, về sau sẽ ra thế nào?
22 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta muốn người cứ ở cho
tới khi ta đến, thì can hệ gì với ngươi? Còn ngươi, hãy theo
ta.
23 Vậy, có tiếng đồn ra trong vòng các anh em rằng người
môn đồ đó sẽ không chết. Nhưng Đức Chúa Jêsus vốn
chẳng phải nói rằng: Người đó sẽ không chết; song nói
rằng: Nếu ta muốn người cứ ở cho tới khi ta đến, thì can
hệ gì với ngươi? đó thôi.
24 Aáy chính là môn đồ đó làm chứng về những việc nầy
và đã chép lấy; chúng ta biết lời chứng của người là thật.
25 Lại còn nhiều việc nữa mà Đức Chúa Jêsus đã làm; ví
bằng người ta cứ từng việc mà chép hết, thì ta tưởng rằng
cả thế gian không thể chứa hết các sách người ta chép vậy.

Công Vụ
các Sứ đồ

1 Hỡi Thê-ô-phi-lơ, trong sách thứ nhất ta, ta từng nói về
mọi điều Đức Chúa Jêsus đã làm và dạy từ ban đầu,
2 cho đến ngày Ngài được cất lên trời, sau khi Ngài cậy
Đức Thánh Linh mà răn dạy các sứ đồ Ngài đã chọn.
3 Sau khi chịu đau đớn rồi, thì trước mặt các sứ đồ, Ngài
lấy nhiều chứng cớ tỏ ra mình là sống, và hiện đến với các
sứ đồ trong bốn mươi ngày, phán bảo những sự về nước
Đức Chúa Trời.
4 Lúc ở với các sứ đồ, Ngài dặn rằng đừng ra khỏi thành
Giê-ru-sa-lem, nhưng phải ở đó chờ điều Cha đã hứa, là
điều các ngươi đã nghe ta nói.
5 Vì chưng Giăng đã làm phép báp-tem bằng nước,
nhưng trong ít ngày, các ngươi sẽ chịu phép báp-tem bằng
Đức Thánh Linh.
6 Vậy, những người nhóm tại đó thưa cùng Ngài rằng: Lạy
Chúa, có phải trong lúc nầy Chúa sẽ lập lại nước Y-sơ-ra-ên
chăng?
7 Ngài đáp rằng: Kỳ hạn và ngày giờ mà Cha đã tự quyền
định lấy, ấy là việc các ngươi chẳng nên biết.
8 Nhưng khi Đức Thánh Linh giáng trên các ngươi, thì các
ngươi sẽ nhận lấy quyền phép, và làm chứng về ta tại thành
Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái
đất.
9 Ngài phán bấy nhiêu lời rồi, thì được cất lên trong lúc
các người đó nhìn xem Ngài, có một đám mây tiếp Ngài
khuất đi, không thấy nữa.
10 Các người đó đang ngó chăm trên trời trong lúc Ngài
ngự lên, xảy có hai người nam mặc áo trắng hiện đến trước
mặt,
11 và nói rằng: Hỡi người Ga-li-lê, sao các ngươi đứng
ngóng lên trời làm chi? Jêsus nầy đã được cất lên trời khỏi
giữa các ngươi, cũng sẽ trở lại như cách các ngươi đã thấy
Ngài lên trời vậy.
12 Bấy giờ, các người đó từ núi gọi là Ô-li-ve trở về thành
Giê-ru-sa-lem; núi ấy cách thành Giê-ru-sa-lem một quãng
đường ước đi một ngày Sa-bát.
13 Khi đã về đến, bèn lên một cái phòng cao kia, là nơi
Phi-e-rơ, Giăng, Gia-cơ, Anh-rê, Phi-líp, Thô-ma, Ba-thê-lê-

my, Ma-thi-ơ, Gia-cơ con của A-phê, Si-môn Xê-lốt, và Giu-đe
con của Gia-cơ thường ở.
14 Hết thảy những người đó bền lòng đồng một ý mà cầu
nguyện với các người đàn bà, và Ma-ri là mẹ Đức Chúa
Jêsus cùng anh em Ngài.
15 Trong những ngày đó, Phi-e-rơ đứng dậy giữa các anh
em, -số người nhóm lại ước được một trăm hai mươi người,
-mà nói rằng:
16 Hỡi anh em ta, lời Đức Thánh Linh đã nhờ miệng vua
Đa-vít mà nói tiên tri trong Kinh Thánh về tên Giu-đa, là
đứa đã dẫn đường cho chúng bắt Đức Chúa Jêsus, thì phải
được ứng nghiệm.
17 Vì nó vốn thuộc về bọn ta, và đã nhận phần trong chức
vụ nầy.
18 Tên đó lấy tiền thưởng của tội ác mình mà mua một
đám ruộng, rồi thì nhào xuống, nứt bụng và ruột đổ ra hết.
19 Sự đó cả dân thành Giê-ru-sa-lem đều biết chán, đến
nỗi chúng gọi ruộng đó theo thổ âm mình là Hác-en-đa-ma,
nghĩa là ruộng huyết. -
20 Trong sách Thi thiên cũng có chép rằng: Nguyền cho
chỗ ở nó trở nên hoang loạn, Chớ có ai ở đó; lại rằng:
Nguyền cho có một người khác nhận lấy chức nó.
21 Vậy, nội những kẻ đã theo cùng chúng ta trọn lúc Đức
Chúa Jêsus đi lại giữa chúng ta,
22 từ khi Giăng làm phép báp-tem cho đến ngày Ngài được
cất lên khỏi giữa chúng ta, phải có một người làm chứng
cùng chúng ta về sự Ngài sống lại.
23 Môn đồ cử ra hai người: Giô-sép tức là Ba-sa-ba, cũng
gọi là Giúc-tu, và Ma-thia,
24 rồi cầu nguyện rằng: Lạy Chúa, Ngài biết lòng mọi
người, xin tỏ ra cho chúng tôi nội hai người nầy ai là người
Chúa đã chọn,
25 đặng dự vào chức vụ sứ đồ, thay vì Giu-đa đã bỏ đặng
đi nơi của nó.
26 Đoạn, bắt thăm, trúng nhằm Ma-thia; người bèn được
bổ vào mười một sứ đồ.

2

1 Đến ngày lễ Ngũ tuần, môn đồ nhóm họp tại một chỗ.
2 Thình lình, có tiếng từ trời đến như tiếng gió thổi ào ào,
đầy khắp nhà môn đồ ngồi.
3 Các môn đồ thấy lưỡi rời rạc từng cái một, như lưỡi
bằng lửa hiện ra, đậu trên mỗi người trong bọn mình.

4 Hết thảy đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh, khởi sự nói
các thứ tiếng khác, theo như Đức Thánh Linh cho mình nói.
5 Vả, bấy giờ có người Giu-đa, kẻ mộ đạo, từ các dân thiên
hạ đến, ở tại thành Giê-ru-sa-lem.
6 Lúc tiếng ấy vang ra, dân chúng chạy đến, ai nấy đều
sững sờ vì mỗi người đều nghe các môn đồ nói tiếng xứ
mình.
7 Chúng đều sợ hãi và lấy làm lạ mà rằng: Hết thảy người
nói đó, há chẳng phải là người Ga-li-lê sao?
8 Vậy thì, sao chúng ta nghe ai nấy đều nói tiếng riêng
của xứ chúng ta sanh đẻ?
9 Nào người Bạt-thê, Mê-đi, Ê-la-mít, kẻ ở tại Mê-sô-bô-
ta-mi, Giu-đê, Cáp-ba-đốc, Bông, A-si,
10 Phi-ri-gi, Bam-phi-ly, Ê-díp-tô, đất Li-by gần Sy-ren, nào
kẻ từ Rô-ma đến,
11 cả người Giu-đa hoặc người mới theo đạo Giu-đa, người
Cơ-rết và A rạp nữa, chúng ta đều nghe họ lấy tiếng chúng
ta mà nói những sự cao trọng của Đức Chúa Trời.
12 Ai ai đều sợ hãi, không biết nghĩ làm sao, bèn nói với
nhau rằng: Việc nầy là nghĩa làm sao?
13 Nhưng có kẻ lại nhạo báng rằng: Họ say rượu mới đó.
14 Bấy giờ, Phi-e-rơ đứng ra cùng mười một sứ đồ, cất
tiếng nói với dân chúng rằng: Hỡi người Giu-đa, và mọi
người ở tại thành Giê-ru-sa-lem, hãy biết rõ điều nầy, và
lắng tai nghe lời ta.
15 Những người nầy chẳng phải say như các ngươi ngờ
đâu, vì bây giờ mới là giờ thứ ba ban ngày.
16 Nhưng ấy là điều đấng tiên tri Giô-ên đã nói tiên tri
rằng:
17 Đức Chúa Trời phán: Trong những ngày sau rốt, Ta sẽ
đổ Thần ta khắp trên mọi xác-thịt; Con trai và con gái các
ngươi đều sẽ nói lời tiên tri, Bọn trai trẻ sẽ thấy điềm lạ, Và
các người già cả sẽ có chiêm bao.
18 Phải, trong những ngày đó, ta sẽ đổ Thần ta khắp trên
các đầy tớ trai và gái ta, Chúng nó đều nói lời tiên tri;
19 Ta lại sẽ tỏ ra sự lạ lùng ở trên trời, Và dấu lạ ở dưới
đất; Tức là máu, lửa, và luồng khói;
20 Mặt trời sẽ biến nên tối tăm, Mặt trăng hóa ra máu,
Trước ngày lớn và vinh hiển của Chúa chưa đến;
21 Và lại ai cầu khẩn danh Chúa thì sẽ được cứu.
22 Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy nghe lời nầy: Đức Chúa Jêsus
ở Na-xa-rét, tức là Người mà Đức Chúa Trời đã dùng làm
việc quyền phép, sự lạ và dấu lạ ở giữa các ngươi, để

làm chứng cho Người trong vòng các ngươi, như chính các
ngươi đều biết.
23 Người đó bị nộp theo ý định trước và sự biết trước của
Đức Chúa Trời, các ngươi đã mượn tay độc ác mà đóng
đinh Người trên thập tự giá và giết đi.
24 Nhưng Đức Chúa Trời đã khiến Người sống lại, bứt đứt
dây trói của sự chết, vì nó không thể giữ Người lại dưới
quyền nó.
25 Bởi chưng vua Đa-vít có nói về Người rằng: Tôi từng
thấy Chúa ở trước mặt tôi luôn, Vì Ngài ở bên hữu tôi, hầu
cho tôi chẳng bị rúng động chút nào.
26 Bởi cớ đó, lòng tôi vui vẻ, lưỡi tôi mừng rỡ, Và xác thịt
tôi cũng sẽ yên nghỉ trong sự trông cậy;
27 Vì Chúa sẽ chẳng để linh hồn tôi nơi Âm phủ, Và chẳng
cho Đấng Thánh của Ngài hư nát đâu.
28 Chúa đã cho tôi biết đường sự sống; Cũng sẽ cho tôi
đầy lòng vui mừng trước mặt Ngài.
29 Hỡi anh em, ta thật có thể nói cách vững vàng với anh
em về tổ Đa-vít rằng người đã chết và chôn rồi, ngày nay
mồ mả người còn ở giữa chúng ta.
30 Nhưng, vì người là đấng tiên tri, và biết Đức Chúa Trời
đã thề hứa với người sẽ cho một hậu tự người ngồi trên ngai
mình,
31 thì người đã thấy trước và nói trước về sự sống lại của
Đấng Christ rằng: Ngài chẳng bị để nơi Âm phủ, và xác
thịt Ngài chẳng thấy sự hư nát.
32 Đức Chúa Jêsus nầy, Đức Chúa Trời đã khiến sống lại,
và chúng ta thảy đều làm chứng về sự đó.
33 Vậy, sau khi Ngài đã được đem lên bên hữu Đức Chúa
Trời, và từ nơi Cha đã nhận lấy Đức Thánh Linh mà Cha đã
hứa ban cho, thì Ngài đổ Đức Thánh Linh ra, như các ngươi
đang thấy và nghe.
34 Vì vua Đa-vít chẳng hề lên trời, nhưng chính người có
nói: Chúa đã phán cùng Chúa tôi rằng: Hãy ngồi bên hữu
ta,
35 Cho đến chừng nào ta để kẻ thù nghịch ngươi dưới
chân ngươi, đặng làm bệ cho ngươi.
36 Vậy, cả nhà Y-sơ-ra-ên khá biết chắc rằng Đức Chúa
Trời đã tôn Jêsus nầy, mà các ngươi đã đóng đinh trên thập
tự giá, làm Chúa và Đấng Christ.
37 Chúng nghe bấy nhiêu lời, trong lòng cảm động, bèn
hỏi Phi-e-rơ và các sứ đồ khác rằng: Hỡi anh em, chúng ta
phải làm chi?

38 Phi-e-rơ trả lời rằng: Hãy hối cải, ai nấy phải nhân
danh Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-tem, để được tha tội
mình, rồi sẽ được lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh.
39 Vì lời hứa thuộc về các ngươi, con cái các ngươi, và
thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người
mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.
40 Phi-e-rơ lại lấy nhiều lời giảng nữa mà giục lòng và
khuyên lơn chúng rằng: Các ngươi khá cứu mình thoát
khỏi giữa dòng dõi gian tà nầy!
41 Vậy, những kẻ nhận lời đó đều chịu phép báp-tem; và
trong ngày ấy, có độ ba ngàn người thêm vào Hội thánh.
42 Vả, những người ấy bền lòng giữ lời dạy của các sứ đồ,
sự thông công của anh em, lễ bẻ bánh, và sự cầu nguyện.
43 Mọi người đều kính sợ, vì có nhiều sự kỳ phép lạ làm
ra bởi các sứ đồ.
44 Phàm những người tin Chúa đều hiệp lại với nhau, lấy
mọi vật làm của chung.
45 Bán hết gia tài điền sản mình mà phân phát cho nhau,
tùy sự cần dùng của từng người.
46 Ngày nào cũng vậy, cứ chăm chỉ đến đền thờ; còn ở
nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui vẻ
thật thà,
47 ngợi khen Đức Chúa Trời và được đẹp lòng cả dân
chúng. Mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được cứu thêm vào
Hội thánh.

3

1 Buổi cầu nguyện giờ thứ chín, Phi-e-rơ với Giăng cùng
lên đền thờ.
2 Vả, có một người què từ lúc sanh ra, cứ hằng ngày người
ta đem đặt tại cửa đền, gọi là Cửa Đẹp, đặng ăn mày những
người vào đền.
3 Người thấy Phi-e-rơ và Giăng vào, thì xin hai người bố
thí.
4 Phi-e-rơ với Giăng ngó chăm người, rồi nói rằng: Hãy
nhìn xem chúng ta.
5 Vậy, người bèn nhìn chăm chăm hai người, tưởng sẽ
được chút gì.
6 Nhưng Phi-e-rơ nói với người rằng: Ta chẳng có vàng
bạc chi hết, song điều ta có thì ta cho ngươi: nhân danh
Đức Chúa Jêsus Christ ở Na-xa-rét, hãy bước đi!
7 Phi-e-rơ nắm tay hữu người đỡ dậy. Tức thì bàn chân
và mắt cá người trở nên cứng vững;

8 người liền nhảy, đứng lên và bước đi cùng hai người vào
đền thờ, vừa đi, vừa nhảy, vừa ngợi khen Đức Chúa Trời.
9 Cả dân chúng đều thấy người bước đi và ngợi khen Đức
Chúa Trời.
10 Người ta nhận là chính người đó đã ngồi tại Cửa Đẹp
đền thờ đặng xin bố thí; nên đều bỡ ngỡ và sững sờ về việc
đã xảy đến cho người.
11 Người ấy đang cầm tay Phi-e-rơ và Giăng, thì cả dân
chúng lấy làm lạ, chạy đến cùng các người đó ở nơi hiên
cửa gọi là Sa-lô-môn.
12 Phi-e-rơ thấy vậy, bèn nói với dân chúng rằng: Hỡi
người Y-sơ-ra-ên, sao các ngươi lấy làm lạ về việc vừa xảy
đến? Sao các ngươi ngó sững chúng ta, dường như chúng
ta đã nhờ quyền phép hay là nhân đức riêng của mình mà
khiến người nầy đi được vậy?
13 Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, Đức
Chúa Trời của tổ phụ chúng ta đã làm vinh hiển đầy tớ Ngài
là Đức Chúa Jêsus, là Đấng mà các ngươi đã bắt nộp và chối
bỏ trước mặt Phi-lát, trong khi người có ý tha Ngài ra.
14 Các ngươi đã chối bỏ Đấng Thánh và Đấng Công bình
mà xin tha một kẻ giết người cho mình;
15 các ngươi đã giết Chúa của sự sống mà Đức Chúa Trời
đã khiến từ kẻ chết sống lại, và chúng ta là người làm chứng
về điều đó.
16 Aáy là bởi đức tin trong danh Ngài, nên danh Ngài làm
cho vững người nầy là người các ngươi thấy và biết; nghĩa
là đức tin bởi Ngài mà ra, đã ban cho người nầy sự mạnh
khỏe trọn vẹn, tại trước mặt hết thảy các ngươi.
17 Hỡi anh em, bây giờ ta biết anh em và các quan của
anh em, vì lòng ngu dốt nên đã làm điều đó.
18 Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng cách đó mà làm cho
ứng nghiệm lời Ngài phán tiên tri bởi miệng các đấng tiên
tri rằng Đấng Christ của Ngài phải chịu đau đớn.
19 Vậy, các ngươi hãy ăn năn và trở lại, đặng cho tội lỗi
mình được xóa đi,
20 hầu cho kỳ thơ thái đến từ Chúa, và Chúa sai Đấng
Christ đã định cho các ngươi, tức là Jêsus,
21 mà trời phải rước về cho đến kỳ muôn vật đổi mới, là
kỳ mà Đức Chúa Trời thuở xưa đã phán trước bởi miệng
các thánh tiên tri.
22 Môi-se có nói rằng: Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ
dấy lên trong anh em các ngươi một Đấng tiên tri như ta;
các ngươi phải nghe theo mọi điều Ngài sẽ phán dặn.

23 Hễ ai không nghe Đấng tiên tri ấy sẽ bị truất khỏi dân
sự.
24 Hết thảy các tiên tri đã phán, từ Sa-mu-ên và các đấng
nối theo người, cũng đều có rao truyền những ngày nầy
nữa.
25 Các ngươi là dòng dõi của các đấng tiên tri, và của giao
ước Đức Chúa Trời đã lập với tổ phụ chúng ta, khi Ngài phán
cùng Aùp-ra-ham rằng: Các dân thiên hạ sẽ nhờ dòng dõi
ngươi mà được phước.
26 Đức Chúa Trời đã dấy Đầy tớ Ngài lên, rồi trước hết
sai Người xuống ban phước cho các ngươi, mà dắt ai nấy
trong bọn các ngươi xây lại khỏi tội ác mình.

4

1 Phi-e-rơ và Giăng đang nói với dân chúng, thì các thầy
tế lễ, quan coi đền thờ, và người Sa-đu-sê thoạt đến,
2 tức mình vì hai người dạy dân chúng và rao truyền,
nhân Đức Chúa Jêsus, sự từ kẻ chết sống lại.
3 Họ bắt hai người giam vào ngục cho đến bữa sau, vì bấy
giờ đã tối rồi.
4 Dầu vậy, có nhiều người đã nghe đạo thì tin, số tín đồ
lên đến độ năm ngàn.
5 Bữa sau, các quan, các trưởng lão, các thầy thông giáo
nhóm tại thành Giê-ru-sa-lem,
6 với An-ne, là thầy cả thượng phẩm, Cai phe, Giăng,
A-léc-xan-đơ và hết thảy mọi người thuộc về họ thầy cả
thượng phẩm.
7 Họ bắt Phi-e-rơ và Giăng đến hầu trước mặt mình, và
hỏi rằng: Bởi quyền phép nào hay là nhân danh ai mà các
ngươi làm điều nầy?
8 Bấy giờ Phi-e-rơ, đầy dẫy Đức Thánh Linh, nói rằng: Hỡi
các quan và các trưởng lão,
9 nếu ngày nay chúng tôi bị tra hỏi vì đã làm phước cho
một người tàn tật, lại hỏi chúng tôi thể nào người đó được
lành,
10 thì hết thảy các ông, và cả dân Y-sơ-ra-ên đều khá biết,
ấy là nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ ở Na-xa-rét, Đấng
mà các ông đã đóng đinh trên thập tự giá, và Đức Chúa
Trời đã khiến từ kẻ chết sống lại, ấy là nhờ Ngài mà người
nầy được lành mạnh hiện đứng trước mặt các ông.
11 Jêsus nầy là hòn đá bị các ông xây nhà bỏ ra, rồi trở
nên hòn đá góc nhà.

12 Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác; vì ở dưới
trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng
ta phải nhờ đó mà được cứu.
13 Khi chúng thấy sự dạn dĩ của Phi-e-rơ và Giăng, biết
rõ rằng ấy là người dốt nát không học, thì đều lấy làm lạ;
lại nhận biết hai người từng ở với Đức Chúa Jêsus.
14 Nhưng vì thấy người được chữa lành đứng bên hai
người, nên chúng không có lời gì để bẻ bác được hết.
15 Chúng biểu hai người ra khỏi tòa công luận rồi, bèn
bàn luận cùng nhau,
16 rằng: Chúng ta xử với hai người nầy làm sao? Vì cả
dân thành Giê-ru-sa-lem đều biết rõ thật họ đã làm ra một
phép lạ sờ sờ; chúng ta chối không nổi.
17 Dầu vậy, hầu cho việc khỏi đồn ra trong dân nữa, chúng
ta nên lấy lời ngăm dọa, cấm họ, từ rày về sau, chớ lấy danh
đó dạy dỗ không cứ là ai.
18 Họ bèn đòi hai người vào, rồi cấm tiệt, chẳng cho nhân
danh Đức Chúa Jêsus mà nói hay là dạy.
19 Nhưng Phi-e-rơ và Giăng trả lời rằng: Chính các ông
hãy suy xét, trước mặt Đức Chúa Trời có nên vâng lời các
ông hơn là vâng lời Đức Chúa Trời chăng?
20 Vì, về phần chúng tôi, không có thể chẳng nói về những
điều mình đã thấy và nghe.
21 Vậy, họ lại ngăm dọa hai người nữa, rồi tha ra, không
tìm phương bắt tội, vì cớ dân chúng, bởi ai nấy đều ngợi
khen Đức Chúa Trời về việc đã xảy ra.
22 Vả, người đã nhờ phép lạ cho được chữa bịnh đó, là
người đã hơn bốn mươi tuổi.
23 Khi chúng đã tha ra, hai người đến cùng anh em mình,
thuật lại mọi điều các thầy tế lễ cả và các trưởng lão đã nói.
24 Mọi người nghe đoạn, thì một lòng cất tiếng lên cầu
Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa, là Đấng dựng nên trời,
đất, biển, cùng muôn vật trong đó,
25 và đã dùng Đức Thánh Linh, phán bởi miệng tổ phụ
chúng tôi, tức là đầy tớ Ngài, là vua Đa-vít, rằng: Vì sao
các dân nổi giận, Lại vì sao các nước lập mưu vô ích?
26 Các vua trên mặt đất dấy lên, Các quan hiệp lại, Mà
nghịch cùng Chúa và Đấng chịu xức dầu của Ngài…
27 Vả, Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát, với các dân ngoại, cùng
dân Y-sơ-ra-ên thật đã nhóm họp tại thành nầy đặng nghịch
cùng Đầy tớ thánh Ngài là Đức Chúa Jêsus mà Ngài đã xức
dầu cho,
28 để làm mọi việc tay Ngài và ý Ngài đã định trước.

29 Nầy, xin Chúa xem xét sự họ ngăm dọa, và ban cho các
đầy tớ Ngài rao giảng đạo Ngài một cách dạn dĩ,
30 giơ tay Ngài ra, để nhờ danh Đầy tớ thánh của Ngài là
Đức Chúa Jêsus, mà làm những phép chữa lành bịnh, phép
lạ và dấu kỳ.
31 Khi đã cầu nguyện, thì nơi nhóm lại rúng động; ai nấy
đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh, giảng đạo Đức Chúa
Trời cách dạn dĩ.
32 Vả, người tin theo đông lắm, cứ một lòng một ý cùng
nhau. Chẳng ai kể của mình là của riêng; nhưng kể mọi
vật là của chung cho nhau.
33 Các sứ đồ lại lấy quyền phép rất lớn mà làm chứng
về sự sống lại của Đức Chúa Jêsus Christ; và hết thảy đều
được phước lớn.
34 Vì trong tín đồ không ai thiếu thốn cả, bởi những người
có ruộng hay nhà, đều bán đi, bán được bao nhiêu tiền
cũng đem đến
35 đặt dưới chân các sứ đồ; rồi tùy theo sự cần dùng của
mỗi người mà phát cho.
36 Vậy có Giô-sép mà các sứ đồ đặt tên là Ba-na-ba, nghĩa
là con trai của sự yên ủi, về họ Lê-vi, quê hương tại Chíp-rơ,
37 có một đám ruộng, bán đi, đem tiền đặt nơi chân các
sứ đồ.

5

1 Nhưng có một người tên là A-na-nia, thuận với vợ là
Sa-phi-ra, bán gia sản mình,
2 và đồng mưu với vợ, giữ lại một phần tiền giá bán; rồi
mới đem phần còn lại đặt dưới chân các sứ đồ.
3 Phi-e-rơ bèn nói với người rằng: Hỡi A-na-nia, sao quỉ
Sa-tan đã đầy dẫy lòng ngươi, đến nỗi ngươi nói dối cùng
Đức Thánh Linh, mà bớt lại một phần giá ruộng đó?
4 Nếu ngươi chưa bán ruộng đó, há chẳng phải là của
ngươi sao? Khi bán rồi, giữ giá đó há chẳng được sao? Điều
đó nhập vào lòng ngươi thế nào? Aáy chẳng phải ngươi nói
dối loài người, bèn là nói dối Đức Chúa Trời.
5 A-na-nia nghe nói bấy nhiêu lời, thì ngã xuống và tắt
hơi; phàm người nào hay điều đó đều sợ hãi quá đỗi.
6 Nhưng các gã trẻ tuổi đứng dậy khâm liệm thây người
và đem đi chôn.
7 Khỏi đó độ ba giờ, vợ người bước vào, vốn chưa hề biết
việc mới xảy đến.

8 Phi-e-rơ cất tiếng nói rằng: Hãy khai cho ta, ngươi đã
bán đám ruộng giá có ngần ấy phải không? Thưa rằng:
Phải, giá ngần ấy đó.
9 Phi-e-rơ bèn nói rằng: Sao các ngươi dám đồng mưu để
thử Thánh Linh của Chúa? Kìa, chân những kẻ chôn chồng
ngươi đang ở ngoài cửa, họ sẽ đem ngươi đi luôn.
10 Chính lúc đó, nàng té xuống nơi chân Phi-e-rơ và tắt
hơi. Các gã tuổi trẻ trở về, thấy nàng đã chết, bèn khiêng
đi chôn bên chồng nàng.
11 Cả Hội thánh đều rất sợ hãi, cho đến người nào nghe
tin cũng vậy.
12 Bấy giờ, có nhiều phép lạ dấu kỳ được làm ra trong dân
bởi tay các sứ đồ; và các môn đồ đều hiệp một lòng nhóm
nhau dưới hiên cửa Sa-lô-môn.
13 Dầu vậy, chẳng một kẻ nào khác dám nhập bọn với
môn đồ, nhưng dân chúng thì cả tiếng ngợi khen.
14 Số những người tin Chúa cùng ngày càng thêm lên,
nam nữ đều đông lắm,
15 đến nỗi người ta đem kẻ bịnh để ngoài đường, cho nằm
trên giường nhỏ hoặc trên chõng, để khi Phi-e-rơ đi ngang
qua, bóng của người ít nữa cũng che được một vài người.
16 Dân sự ở các thành lân cận cũng lũ lượt kéo tới thành
Giê-ru-sa-lem, đem đến những người đau ốm và kẻ bị tà
ma khuấy hại, thì hết thảy đều được chữa lành.
17 Bấy giờ thầy cả thượng phẩm và những kẻ theo người
(ấy là phe Sa-đu-sê) đều đứng dậy, đầy lòng ghen tương,
18 bắt các sứ đồ bỏ vào khám công.
19 Nhưng đang ban đêm, có một thiên sứ của Chúa mở
cửa khám cho sứ đồ ra, và dặn rằng:
20 Đi đi, hãy chường mặt nơi đền thờ, mà rao giảng cho
dân chúng mọi lời nầy của sự sống.
21 sứ đồ nghe bấy nhiêu lời, vừa lúc rạng ngày, vào đền
thờ, khởi sự dạy dỗ. Nhưng thầy cả thượng phẩm và những
kẻ ở với người đến thình lình, nhóm tòa công luận và hết
thảy trưởng lão của dân Y-sơ-ra-ên lại, sai người vào khám
đặng điệu các Sứ đồ đến.
22 Các kẻ sai đến khám, không thấy sứ đồ tại đó, bèn trở
về trình
23 rằng: Chúng tôi thấy khám đóng kĩ, lính canh đứng
ngoài trước cửa; nhưng lúc mở ra chẳng thấy một người
nào ở trong.
24 Quan coi đền thờ và các thầy tế lễ cả nghe vậy, đều bức
tức về việc các sứ đồ và về manh mối của việc ấy.

25 Nhưng có người thoạt đến, báo với họ rằng: Kìa,
những người mà các quan đã bỏ tù, nay đang ở trong đền
thờ dạy dỗ dân sự!
26 Kế đó, quan coi đền thờ với các kẻ sai cùng đi đến nơi
bắt và dẫn các sứ đồ đi, nhưng không dùng cách dữ tợn,
vì sợ bị dân chúng ném đá;
27 và khi điệu các sứ đồ đi rồi, thì đem đến tòa công luận.
Thầy cả thượng phẩm tra hỏi các sứ đồ, rằng:
28 Chúng ta đã cấm nhặt các ngươi, không cho lấy danh
đó mà dạy dỗ, song các ngươi lại làm cho thành Giê-ru-sa-
lem đầy dẫy đạo giáo mình. Vậy, các ngươi muốn khiến
máu người ấy đổ lại trên chúng ta sao!
29 Phi-e-rơ và các sứ đồ trả lời rằng: Thà phải vâng lời
Đức Chúa Trời còn hơn là vâng lời người ta.
30 Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta đã khiến Đức Chúa
Jêsus sống lại, là Đấng mà các ông đã treo trên cây gỗ và
giết đi.
31 Đức Chúa Trời đã đem Đấng ấy lên bên hữu Ngài, làm
Vua và Cứu Chúa, để ban lòng ăn năn và sự tha tội cho dân
Y-sơ-ra-ên.
32 Còn Chúng ta đây là kẻ làm chứng mọi việc đó, cũng
như Đức Thánh Linh mà Đức Chúa Trời đã ban cho kẻ vâng
lời Ngài vậy.
33 Họ nghe mấy lời thì nghiến ngầm, giận hoảng, bàn mưu
giết các sứ đồ.
34 Nhưng một người Pha-ri-si, tên là Ga-ma-li-ên, làm luật
sư, được dân sự tôn kính, đứng lên giữa tòa công luận,
truyền lịnh đem các sứ đồ ra ngoài một lát.
35 Kế đó, người nói rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy cẩn
thận về điều các ngươi sẽ xử với những người nầy.
36 Trước đây, Thêu-đa dấy lên, xưng mình là kẻ tôn trọng,
có độ bốn trăm người theo hắn: hắn bị giết, và cả thảy
những kẻ theo hắn đều tan lạc, rút lại chẳng qua là hư
không.
37 Kế hắn thì có Giu-đa, người Ga-li-lê, dấy lên, về thời kỳ
tu sổ dân, rủ nhiều người theo mình; nhưng rồi cũng chết,
bao nhiêu kẻ theo phải tan tành.
38 Nay ta khuyên các ngươi: Hãy lánh xa những người
đó, để mặc họ đi. Vì nếu mưu luận và công cuộc nầy ra
bởi người ta, thì sẽ tự hư đi;
39 nhưng nếu bởi Đức Chúa Trời ra, thì các ngươi phá diệt
những người đó chẳng nổi, và lại là liều mình đánh giặc
cùng Đức Chúa Trời. Chúng nghe theo lời người:

40 thì đòi các sứ đồ trở vào, sai đánh đòn, rồi cấm không
được lấy danh Đức Chúa Jêsus mà giảng dạy; đoạn, tha ra.
41 Vậy, các sứ đồ từ tòa công luận ra, đều hớn hở về mình
đã được kể là xứng đáng chịu nhục vì danh Đức Chúa Jêsus.
42 Ngày nào cũng vậy, tại trong đền thờ hoặc từng nhà,
sứ đồ cứ dạy dỗ rao truyền mãi về Tin Lành của Đức Chúa
Jêsus, tức là Đấng Christ.

6

1 Trong lúc đó, bởi số môn đồ càng thêm lên, nên người
Hê-lê-nít phàn nàn nghịch cùng người Hê-bơ-rơ, vì những
người góa bụa của họ đã bị bỏ bê trong sự cấp phát hằng
ngày.
2 Mười hai sứ đồ bèn gọi hết thảy môn đồ nhóm lại, mà
nói rằng: Bỏ sự dạy đạo Đức Chúa Trời mà giúp việc bàn
tiệc thật chẳng xứng hợp.
3 Vậy, anh em hãy chọn trong bọn mình bảy người có danh
tốt, đầy dẫy Đức Thánh Linh và trí khôn, rồi chúng ta sẽ
giao việc nầy cho.
4 Còn chúng ta sẽ cứ chuyên lo về sự cầu nguyện và chức
vụ giảng đạo.
5 Cả hội đều lấy lời đó làm đẹp lòng, bèn cử Ê-tiên, là
người đầy đức tin và Đức Thánh Linh, Phi-líp, Bô-cô-rơ, Ni-
ca-no, Ti-môn, Ba-mê-na và Ni-cô-la, là người An-ti-ốt mới
theo đạo Giu-đa;
6 và trình bảy người đó cho các sứ đồ; các sứ đồ cầu
nguyện rồi, thì đặt tay lên.
7 Đạo Đức Chúa Trời càng ngày càng tràn ra, số môn đồ
tại thành Giê-ru-sa-lem thêm lên nhiều lắm. Cũng có rất
nhiều thầy tế lễ vâng theo đạo nữa.
8 Ê-tiên được đầy ơn và quyền, làm dấu kỳ phép lạ rất
lớn trong dân.
9 Nhưng có mấy hội viên của nhà hội gọi là nhà hội của
bọn được tự do, với những người quê ở Sy-ren, người quê
ở A-léc-xan-đơ, cùng người Giu-đa ở xứ Si-li-si và xứ A-si,
nổi lên mà cãi lẫy cùng Ê-tiên.
10 Song chúng không chống lại nổi với trí khôn người
cùng với Đức Thánh Linh, là Đấng người nhờ mà nói,
11 bèn xui xiểm mấy người đặng nói rằng: Chúng ta đã
nghe người nói ra những lời phạm đến Môi-se và Đức Chúa
Trời.

12 Chúng xúi dân sự, các trưởng lão và các thầy thông
giáo, rồi xông vào người, dùng sức mạnh bắt và điệu đến
trước tòa công luận.
13 Chúng đặt ra những kẻ chứng dối, nói rằng: Người
nầy hằng nói những lời phạm đến nơi thánh và luật pháp.
14 Vì chưng chúng ta đã nghe người nói rằng Jêsus ở Na-
xa-rét nầy sẽ phá nơi đây và đổi tục lệ mà Môi-se đã truyền
lại cho chúng ta.
15 Bấy giờ, phàm những người ngồi tại tòa công luận đều
ngó chăm Ê-tiên, thấy mặt người như mặt thiên sứ vậy.

7

1 Thầy cả thượng phẩm bèn hỏi Ê-tiên rằng: Có phải thật
như vậy chăng?
2 Ê-tiên trả lời rằng: Hỡi các anh, các cha, xin nghe lời
tôi! Đức Chúa Trời vinh hiển đã hiện ra cùng tổ chúng ta là
Aùp-ra-ham, khi người còn ở tại Mê-sô-bô-ta-mi, chưa đến
ở tại Cha-ran,
3 mà phán rằng: Hãy ra khỏi quê hương và bà con ngươi,
mà đi đến xứ ta sẽ chỉ cho.
4 Bấy giờ người ra khỏi xứ Canh-đê, rồi đến thành Cha-
ran. Từ đó, lúc cha người qua đời rồi, Đức Chúa Trời khiến
người từ nơi đó qua xứ các ông hiện đang ở;
5 Ngài chẳng ban cho người sản nghiệp gì trong xứ nầy,
dầu một thẻo đất lọt bàn chân cũng không, nhưng Ngài
hứa ban xứ nầy làm kỷ vật cho người và dòng dõi người
nữa, dẫu bấy giờ người chưa có con cái mặc lòng.
6 Đức Chúa Trời phán như vầy: Dòng dõi ngươi sẽ ở ngụ
nơi đất khách, người ta sẽ bắt chúng nó làm tôi và hà hiếp
trong bốn trăm năm.
7 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nhưng ta sẽ đoán xét dân
đã bắt chúng nó làm tôi, kế đó, chúng nó sẽ ra khỏi, và thờ
phượng ta trong nơi nầy.
8 Đoạn, Đức Chúa Trời ban cho người sự giao ước về phép
cắt bì. Aáy vậy, khi Aùp-ra-ham đã sanh một con trai là Y-
sác, thì làm phép cắt bì cho, trong ngày thứ tám; Y-sác làm
phép cắt bì cho Gia-cốp, và Gia-cốp làm phép ấy cho mười
hai tổ phụ.
9 Mười hai tổ phụ ghen ghét Giô-sép, nên bán qua xứ Ê-
díp-tô; nhưng Đức Chúa Trời ở cùng người.
10 Ngài giải cứu người khỏi cảnh khó khăn, và cho đầy ơn
và trí trước mặt Pha-ra-ôn, vua Ê-díp-tô, vua ấy lập người
làm tể tướng cai quản xứ Ê-díp-tô và cả nhà vua nữa.

11 Bấy giờ, xảy có cơn đói kém trong cả xứ Ê-díp-tô và xứ
Ca-na-an; sự túng ngặt lớn lắm, tổ phụ chúng ta chẳng tìm
được đồ ăn.
12 Gia-cốp nghe bên Ê-díp-tô có lúa mì, thì sai tổ phụ ta
qua đó lần thứ nhất.
13 Đến lần thứ hai, anh em Giô-sép nhận biết người, và
Pha-ra-ôn mới biết dòng họ người.
14 Giô-sép bèn sai rước Gia-cốp là cha mình và cả nhà,
cộng là bảy mươi lăm người.
15 Vậy, Gia-cốp xuống xứ Ê-díp-tô, rồi chết tại đó, và tổ
phụ chúng ta cũng vậy;
16 sau được đem về Si-chem, chôn nơi mộ mà Aùp-ra-ham
đã lấy bạc mua của con cháu Hê-mô quê ở Si-chem.
17 Nhưng, gần đến kỳ phải ứng nghiệm lời hứa Đức Chúa
Trời đã thề với Aùp-ra-ham, dân cứ sanh sản và thêm nhiều
lên trong xứ Ê-díp-tô,
18 cho đến khi trong xứ đó có một vua khác dấy lên, chẳng
nhìn biết Giô-sép.
19 Vua nầy dùng mưu hại dòng giống và hà hiếp tổ phụ
chúng ta, ép phải bỏ con mới sanh, hầu cho sống chẳng
được.
20 Trong lúc đó, Môi-se sanh ra; người xinh tốt khác
thường, được nuôi trong ba tháng tại nhà cha mình.
21 Khi người bị bỏ, thì con gái Pha-ra-ôn vớt lấy, nuôi làm
con mình.
22 Môi-se được học cả sự khôn ngoan của người Ê-díp-tô;
lời nói và việc làm đều có tài năng.
23 Nhưng lúc người được đầy bốn mươi tuổi rồi, trong
lòng nhớ đến, muốn đi thăm anh em mình là con cái Y-sơ-
ra-ên.
24 Môi-se thấy có người hà hiếp một người trong đám họ,
nên binh vực kẻ bị hà hiếp và đánh người Ê-díp-tô để báo
thù cho.
25 Người ngờ anh em mình chắc hiểu rằng Đức Chúa Trời
dùng tay mình giải cứu họ; nhưng họ chẳng hiểu.
26 Đến ngày sau, chúng đang đánh lộn với nhau, thì người
đến gần mà giải hòa, rằng: Hỡi các ngươi, đã là anh em,
sao lại làm hại nhau vậy?
27 Kẻ đang ức hiếp người lân cận mình xô Môi se ra, mà
rằng: Ai đã lập ngươi lên làm quan cai trị và quan xử đoán
chúng ta?
28 Há ngươi muốn giết ta như hôm qua đã giết người Ê-
díp-tô sao?

29 Môi-se vừa nghe lời đó thì trốn đi ở trong xứ Ma-đi-an,
nơi đó người sanh được hai con trai.
30 Cách bốn mươi năm, một thiên sứ hiện ra cùng người,
tại đồng vắng núi Si-na-i, trong ngọn lửa nơi bụi gai đang
cháy.
31 Môi-se thấy vậy, lấy làm lạ về sự hiện ra đó, đang áp
lại để xem cho gần hơn, thì nghe tiếng Chúa phán rằng:
32 Ta là Đức Chúa Trời của tổ phụ ngươi, Đức Chúa Trời
của Aùp-ra-ham, của Y-sác và của Gia-cốp. Môi-se run sợ,
chẳng dám nhìn xem.
33 Chúa bèn phán rằng: Hãy cổi giày ở chân ngươi ra; vì
chỗ mà ngươi đứng đó là một nơi đất thánh.
34 Ta đã đoái xem và thấy cảnh khó khăn của dân ta trong
xứ Ê-díp-tô, ta đã nghe tiếng than thở của chúng nó, và
xuống đặng giải cứu. Bây giờ hãy đến, đặng ta sai ngươi
qua xứ Ê-díp-tô.
35 Môi-se nầy là người họ đã bỏ ra, và rằng: Ai đã lập
ngươi lên làm quan cai trị và quan đoán xét chúng ta? Aáy
là người mà Đức Chúa Trời đã sai làm quan cai trị và đấng
giải cứu, cậy tay một thiên sứ đã hiện ra với người trong
bụi gai.
36 Aáy là người đã đem họ ra khỏi, làm những dấu kỳ
phép lạ trong xứ Ê-díp-tô, trên Biển-đỏ, và nơi đồng vắng
trong bốn mươi năm.
37 Aáy là Môi-se nầy đã nói cùng con cái Y-sơ-ra-ên rằng:
Đức Chúa Trời sẽ dấy lên trong hàng anh em các ngươi một
đấng tiên tri giống như ta.
38 Aáy là người, trong dân hội tại nơi đồng vắng, đã ở với
thiên sứ, là đấng phán cùng người trên núi Si-na-i, và với
tổ phụ chúng ta, người lại nhận lấy những lời sự sống đặng
trao lại cho các ngươi.
39 Aáy là người mà tổ phụ chúng ta không chịu vâng lời,
đã bỏ người đặng nghiêng lòng về xứ Ê-díp-tô,
40 và nói với A-rôn rằng: Hãy làm các thần đi trước chúng
ta; vì về phần Môi-se nầy, là người đã dẫn chúng ta ra khỏi
xứ Ê-díp-tô, chẳng biết có điều chi xảy đến cho người rồi.
41 Trong những ngày đó, họ đúc một tượng bò con, dâng
tế lễ cho tượng và vui mừng về việc tay mình làm nên.
42 Đức Chúa Trời bèn lìa bỏ họ, phú họ thờ lạy cơ binh
trên trời, như có chép trong sách các đấng tiên tri rằng:
Hỡi nhà Y-sơ-ra-ên, vậy có phải các ngươi từng dâng con
sinh và của lễ cho ta, Trong bốn mươi năm ở nơi đồng vắng,

43 Khi các ngươi khiêng nhà trại của Mo-lóc Và ngôi sao
của thần Rom-phan, Tức là những hình tượng mà các ngươi
làm ra để thờ lạy chăng? Ta cũng sẽ đày các ngươi qua bên
kia Ba-by-lôn.
44 Đền tạm chứng cớ vốn ở giữa tổ phụ chúng ta trong
đồng vắng, như Chúa đã truyền lịnh cho Môi-se phải làm
y theo kiểu mẫu người đã thấy.
45 Tổ phụ chúng ta đã nhận lấy đền tạm ấy, rồi đồng đi
với Giô-suê đem vào xứ họ đã chiếm lấy của các dân mà
Đức Chúa Trời đã đuổi khỏi trước mặt họ; đền tạm cứ ở đó
cho đến đời vua Đa-vít,
46 là người được ơn trước mặt Đức Chúa Trời, và xin ban
một chỗ ở cho Đức Chúa Trời của Gia-cốp.
47 Kế đó, vua Sa-lô-môn cất cho Chúa một cái nhà.
48 Nhưng Đấng Rất Cao chẳng ở trong nhà bởi tay người
ta làm ra, như đấng tiên tri đã nói:
49 Chúa phán: Trời là ngai ta, Đất là bệ chân ta. Nào có
nhà nào các ngươi cất cho ta, Có nơi nào cho ta yên nghỉ
chăng?
50 Há chẳng phải tay ta đã dựng nên mọi vật nầy chăng?
51 Hỡi những người cứng cổ, lòng và tai chẳng cắt bì kia!
Các ngươi cứ nghịch với Đức Thánh Linh hoài; tổ-phụ các
ngươi thế nào, thì các ngươi cũng thế ấy!
52 Há có đấng tiên tri nào mà tổ phụ các ngươi chẳng bắt
bớ ư? Họ cũng đã giết những người nói tiên tri về sự đến
của Đấng Công bình; và hiện bây giờ chính các ngươi lại
đã nộp và giết Đấng đó;
53 các ngươi đã nhận luật pháp truyền bởi các thiên sứ,
nhưng không giữ lấy!...
54 Chúng nghe những lời đó, thì giận trong lòng, và
nghiến răng với Ê-tiên.
55 Nhưng người, được đầy dẫy Đức Thánh Linh, mắt ngó
chăm lên trời, thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và Đức
Chúa Jêsus đứng bên hữu Đức Chúa Trời;
56 thì người nói rằng: Kìa, ta thấy các từng trời mở ra, và
Con người đứng bên hữu Đức Chúa Trời.
57 Bấy giờ, chúng kêu lớn tiếng lên, bịt lỗ tai lại, cùng
nhau chạy a lại,
58 kéo người ra ngoài thành, rồi ném đá người. Các kẻ
làm chứng lấy áo xống mình để nơi chân một người trẻ
tuổi kia tên là Sau-lơ.
59 Chúng đang ném đá, thì Ê-tiên cầu nguyện rằng: Lạy
Đức Chúa Jêsus, xin tiếp lấy linh hồn tôi.

60 Đoạn, người quì xuống, kêu lớn tiếng rằng: Lạy Chúa,
xin đừng đổ tội nầy cho họ! Người vừa nói lời đó rồi, thì
ngủ.

8

1 Sau-lơ vốn ưng thuận về sự Ê-tiên bị giết. Trong lúc đó,
Hội thánh ở thành Giê-ru-sa-lem gặp cơn bắt bớ dữ tợn;
trừ ra các sứ đồ, còn hết thảy tín đồ đều phải chạy tan lạc
trong các miền Giu-đê và xứ Sa-ma-ri.
2 Dầu vậy, có mấy người tin kính chôn xác Ê-tiên và than
khóc người quá bội.
3 Nhưng Sau-lơ làm tàn hại Hội thánh: sấn vào các nhà,
dùng sức mạnh bắt đàn ông đàn bà mà bỏ tù.
4 Vậy, những kẻ đã bị tan lạc đi từ nơi nầy đến nơi khác,
truyền giảng đạo Tin Lành.
5 Phi-líp cũng vậy, xuống trong thành Sa-ma-ri mà giảng
về Đấng Christ tại đó.
6 Đoàn dân nghe người giảng và thấy các phép lạ người
làm, thì đồng lòng lắng tai nghe người nói;
7 vì có những tà ma kêu lớn tiếng lên mà ra khỏi nhiều
kẻ bị ám, cùng kẻ bại và què được chữa lành cũng nhiều.
8 Tại cớ đó, trong thành được vui mừng khôn xiết.
9 Bấy giờ trong thành đó có một người tên là Si-môn, làm
nghề phù phép, tự khoe mình là một người danh tiếng,
khiến cho dân Sa-ma-ri rất lấy làm lạ lùng.
10 Hết thảy từ trẻ đến già đều nghe theo người, mà nói
rằng: Chính người là quyền phép của Đức Chúa Trời, tức
là quyền phép lớn như thường gọi vậy.
11 Nhân đó chúng nghe theo người, vì đã lâu nay người
lấy phù phép giục họ thảy đều phải khen lạ.
12 Nhưng khi chúng đã tin Phi-líp, là người rao giảng Tin
Lành của nước Đức Chúa Trời và danh Đức Chúa Jêsus
Christ cho mình, thì cả đàn ông, đàn bà đều chịu phép
báp-tem.
13 Chính Si-môn cũng tin, và khi đã chịu phép báp-tem,
thì ở luôn với Phi-líp; người thấy những dấu lạ phép kỳ đã
làm ra, thì lấy làm lạ lắm.
14 Các sứ đồ vẫn ở tại thành Giê-ru-sa-lem, nghe tin xứ
Sa-ma-ri đã nhận lấy đạo Đức Chúa Trời, bèn sai Phi-e-rơ
và Giăng đến đó.
15 Hai người tới nơi, cầu nguyện cho các môn đồ mới, để
cho được nhận lấy Đức Thánh Linh.

16 Vì Đức Thánh Linh chưa giáng xuống trên một ai trong
bọn đó; họ chỉ nhân danh Đức Chúa Jêsus mà chịu phép
báp-tem thôi.
17 Phi-e-rơ và Giăng bèn đặt tay trên các môn đồ, thì đều
được nhận lấy Đức Thánh Linh.
18 Si-môn thấy bởi các sứ đồ đặt tay lên thì có ban Đức
Thánh Linh xuống, bèn lấy bạc dâng cho, mà nói rằng:
19 Cũng hãy cho tôi quyền phép ấy, để tôi đặt tay trên ai
thì nấy được nhận lấy Đức Thánh Linh.
20 Nhưng Phi-e-rơ trả lời rằng: Tiền bạc ngươi hãy hư
mất với ngươi, vì ngươi tưởng lấy tiền bạc mua được sự
ban cho của Đức Chúa Trời!
21 Ngươi chẳng có phần hoặc số trong việc nầy; vì lòng
ngươi chẳng ngay thẳng trước mặt Đức Chúa Trời.
22 Vậy, hãy ăn năn điều ác mình, và cầu nguyện Chúa,
hầu cho ý tưởng của lòng ngươi đó họa may được tha cho.
23 Vì ta thấy ngươi đang ở trong mật đắng và trong xiềng
tội ác.
24 Si-môn trả lời rằng: Xin chính mình các ông hãy cầu
nguyện Chúa cho tôi, hầu cho tôi chẳng mắc phải điều ông
nói đó.
25 Sau khi Phi-e-rơ và Giăng đã làm chứng và giảng đạo
Chúa như thế, thì trở về thành Giê-ru-sa-lem, vừa đi vừa
giảng Tin Lành trong nhiều làng của người Sa-ma-ri.
26 Bấy giờ, có một thiên sứ của Chúa phán cùng Phi-líp
rằng: Hãy chờ dậy đi qua phía nam, trên con đường từ
thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Ga-xa. Đường ấy vắng
vẻ.
27 Người chờ dậy và đi. Kìa, có một hoạn quan Ê-thi-ô-bi,
làm quan hầu của Can-đác, nữ vương nước Ê-thi-ô-bi, coi
sóc hết cả kho tàng bà, đã đến thành Giê-ru-sa-lem để thờ
phượng,
28 khi trở về, ngồi trên xe mà đọc sách tiên tri Ê-sai.
29 Đức Thánh Linh phán cùng Phi-líp rằng: Hãy lại gần
và theo kịp xe đó.
30 Phi-líp chạy đến, nghe người Ê-thi-ô-bi đọc sách tiên
tri Ê-sai, thì nói rằng: Oâng hiểu lời mình đọc đó chăng?
31 Hoạn quan trả lời rằng: Nếu chẳng ai dạy cho tôi, thể
nào tôi hiểu được? Người bèn mời Phi-líp lên xe ngồi kề
bên.
32 Vả, chỗ người đọc trong Kinh Thánh là đoạn nầy: Người
đã bị kéo đi như con chiên đến hàng làm thịt, Lại như chiên
con câm trước mặt kẻ hớt lông, Người chẳng mở miệng.

33 Trong khi người hèn hạ thì sự đoán xét Người đã bị cất
đi. Còn ai sẽ kể đời của Người? Vì sự sống Người đã bị rút
khỏi đất rồi.
34 Hoạn quan cất tiếng nói cùng Phi-líp rằng: Tôi xin hỏi
ông, đấng tiên tri đã nói điều đó về ai? Có phải nói về chính
mình người chăng, hay là về người nào khác?
35 Phi-líp bèn mở miệng, bắt đầu từ chỗ Kinh Thánh đó
mà rao giảng Đức Chúa Jêsus cho người.
36 Hai người đang đi dọc đường, gặp chỗ có nước, hoạn
quan nói rằng: Nầy, nước đây, có sự gì ngăn cấm tôi chịu
phép báp-tem chăng?
37 Phi-líp nói: Nếu ông hết lòng tin, điều đó có thể được.
Hoạn quan trả lời rằng: Tôi tin rằng Đức Chúa Jêsus Christ
là Con Đức Chúa Trời.
38 Người biểu dừng xe lại; rồi cả hai đều xuống nước, và
Phi-líp làm phép báp-tem cho hoạn quan.
39 Khi ở dưới nước lên, thì Thánh Linh của Chúa đem
Phi-líp đi; hoạn quan chẳng thấy người nữa, cứ hớn hở đi
đường.
40 Còn Phi-líp thì người ta thấy ở trong thành A-xốt; từ
đó người đi đến thành Sê-sa-rê, cũng giảng Tin Lành khắp
những thành nào mình đã ghé qua.

9

1 Bấy giờ, Sau-lơ chỉ hằng ngăm đe và chém giết môn đồ
của Chúa không thôi, đến cùng thầy cả thượng phẩm,
2 xin người những bức thơ để gởi cho các nhà hội thành
Đa-mách, hầu cho hễ gặp người nào thuộc về đạo bất kỳ
đàn ông đàn bà, thì trói giải về thành Giê-ru-sa-lem.
3 Nhưng Sau-lơ đang đi đường gần đến thành Đa-mách,
thình lình có ánh sáng từ trời soi sáng chung quanh người.
4 Người té xuống đất, và nghe có tiếng phán cùng mình
rằng: Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ ta?
5 Người thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa là ai? Chúa phán
rằng: Ta là Jêsus mà ngươi bắt bớ;
6 nhưng hãy đứng dậy, vào trong thành, người ta sẽ nói
cho ngươi mọi điều phải làm.
7 Những kẻ cùng đi với người đều đứng lại sững sờ, nghe
tiếng nói, mà chẳng thấy ai hết.
8 Sau-lơ chờ dậy khỏi đất, mắt dẫu mở, nhưng không thấy
chi cả; người ta bèn cầm tay dắt người đến thành Đa-mách;
9 người ở đó trong ba ngày chẳng thấy, chẳng ăn và cũng
chẳng uống.

10 Vả, tại Đa-mách có một môn đồ tên là A-na-nia. Chúa
phán cùng người trong sự hiện thấy rằng: Hỡi A-na-nia!
Người thưa rằng: Lạy Chúa, có tôi đây.
11 Chúa phán rằng: Hãy chờ dậy, đi lên đường gọi là
đường Ngay thẳng, tìm tên Sau-lơ, người Tạt-sơ, ở nhà Giu-
đa; vì người đang cầu nguyện,
12 và đã thấy một người, tên là A-na-nia, bước vào đặt tay
trên mình, để cho người được sáng mắt lại.
13 A-na-nia thưa rằng: Lạy Chúa, tôi có nghe nhiều kẻ nói
người nầy đã làm hại biết bao các đấng thánh của Chúa
trong thành Giê-ru-sa-lem.
14 Bây giờ người ở đây, có trọn quyền của các thầy tế lễ
cả phó cho, đặng bắt trói hết thảy mọi người cầu khẩn đến
danh Ngài.
15 Nhưng Chúa phán rằng: Hãy đi, vì ta đã chọn người
nầy làm một đồ dùng ta, để đem danh ta đồn ra trước mặt
các dân ngoại, các vua, và con cái Y-sơ-ra-ên;
16 ta lại sẽ tỏ ra cho người biết phải chịu đau đớn vì danh
ta là bao nả.
17 A-na-nia bèn đi, vào nhà, rồi đặt tay trên mình Sau-lơ
mà nói rằng: Hỡi anh Sau-lơ, Chúa là Jêsus nầy, đã hiện ra
cùng anh trên con đường anh đi tới đây, đã sai tôi đến, hầu
cho anh được sáng mắt lại và đầy Đức Thánh Linh.
18 Tức thì có cái chi như cái vảy từ mắt người rớt xuống,
thì người được sáng mắt; rồi chờ dậy và chịu phép báp-tem.
19 Khi người ăn uống rồi, thì được mạnh khỏe lại. Sau-lơ
ở lại một vài ngày với các môn đồ tại thành Đa-mách.
20 Người liền giảng dạy trong các nhà hội rằng Đức Chúa
Jêsus là Con Đức Chúa Trời.
21 Phàm những người nghe đều lấy làm lạ, mà nói rằng:
Há chẳng phải chính người đó đã bắt bớ tại thành Giê-ru-
sa-lem những kẻ cầu khẩn danh nầy, lại đến đây để trói họ
điệu về cho các thầy tế lễ cả hay sao?
22 Còn Sau-lơ lần lần càng thêm vững chí, bắt bẻ những
người Giu-đa ở tại thành Đa-mách, mà nói rõ rằng Đức
Chúa Jêsus là Đấng Christ.
23 Cách lâu ngày, người Giu-đa mưu với nhau để giết Sau-
lơ.
24 Nhưng có người báo tin cho Sau-lơ về cơ mưu chúng
nó. Người ta lại giữ các cửa cả ngày và đêm đặng giết Sau-
lơ.
25 Song lúc ban đêm, các môn đồ lấy thúng dòng người
xuống ngoài vách thành.

26 Sau-lơ tới thành Giê-ru-sa-lem rồi, muốn hiệp với các
môn đồ; nhưng hết thảy đều nghi sợ người, không tin là
môn đồ.
27 Ba-na-ba bèn đem người đi, đưa đến các sứ đồ và thuật
lại cho biết thể nào dọc đường Chúa đã hiện ra và phán
cùng người, lại thể nào người đã giảng dạy cách bạo dạn
về danh Đức Chúa Jêsus tại thành Đa-mách.
28 Từ đó, Sau-lơ tới lui với môn đồ tại thành Giê-ru-sa-
lem,
29 và nhân danh Chúa mà nói cách dạn dĩ. Người cũng
nói và cãi với những người Hê-lê-nít; nhưng bọn nầy tìm
thế để hại mạng người.
30 Các anh em hay điều đó, thì đem người đến thành Sê-
sa-rê, và sai đi đất Tạt-sơ.
31 Aáy vậy, Hội-thánh trong cả xứ Giu-đê, xứ Ga-li-lê và
xứ Sa-ma-ri được hưởng sự bình an, gây dựng và đi trong
đường kính sợ Chúa, lại nhờ Đức Thánh Linh vùa giúp, thì
số của hội được thêm lên.
32 Vả, Phi-e-rơ đi khắp các xứ, cũng đến cùng các thánh
đồ ở tại thành Ly-đa.
33 Tại đó, Phi-e-rơ gặp một người đau bại tên là Ê-nê, nằm
trên giường đã tám năm rồi.
34 Phi-e-rơ nói với người rằng: Hỡi Ê-nê, Đức Chúa Jêsus-
Christ chữa cho ngươi được lành, hãy chờ dậy, dọn dẹp lấy
giường ngươi. Tức thì, người vùng chờ dậy.
35 Hết thảy dân ở Ly-đa và Sa-rôn thấy vậy đều trở về
cùng Chúa.
36 Tại thành Giốp-bê, trong đám môn đồ, có một người
đàn bà tên là Ta-bi-tha, nghĩa là Đô-ca; người làm nhiều
việc lành và hay bố thí.
37 Trong lúc đó, người đau và chết. Người ta tắm rửa xác
người, rồi để yên trong một phòng cao.
38 Môn đồ nghe Phi-e-rơ đang ở tại Ly-đa, gần thành Giốp-
bê, bèn sai hai người đi mời người đến chớ chậm trễ.
39 Phi-e-rơ đứng dậy đi với hai người. Khi tới nơi, người
ta dẫn Phi-e-rơ đến chỗ phòng cao; hết thảy các đàn bà góa
đều đến cùng người mà khóc, và giơ cho người xem bao
nhiêu áo xống và áo ngoài, lúc Đô-ca còn sống ở với mình
đã may cho.
40 Phi-e-rơ biểu người ta ra ngoài hết, rồi quì gối mà cầu
nguyện; đoạn, xây lại với xác, mà rằng: Hỡi Ta-bi-tha, hãy
chờ dậy! Người mở mắt, thấy Phi-e-rơ, bèn ngồi dậy liền.

41 Phi-e-rơ đưa tay ra đỡ cho đứng dậy; đoạn, gọi các
thánh đồ và đàn bà góa đến, cho họ thấy người sống.
42 Việc đó đồn ra khắp thành Giốp-bê; nên có nhiều người
tin theo Chúa.
43 Còn Phi-e-rơ ở lại thành Giốp-bê nhiều ngày, tại nhà
người thợ thuộc da, tên là Si-môn.

10

1 Trong thành Sê-sa-rê, có một người tên là Cọt-nây, làm
đội trưởng của đội binh gọi là Y-ta-li.
2 Người vẫn là đạo đức, cùng cả nhà mình đều kính sợ
Đức Chúa Trời, người hay bố thí cho dân, và cầu nguyện
Đức Chúa Trời luôn không thôi.
3 Đang ban ngày, nhằm giờ thứ chín, người thấy rõ ràng
trong sự hiện thấy có một vị thiên sứ của Đức Chúa Trời
vào nhà mình, và truyền rằng: Hỡi Cọt-nây!
4 Đôi mắt người ngó chăm thiên sứ và run sợ lắm, thưa
rằng: Lạy Chúa, có việc chi? Thiên sứ nói: Lời cầu nguyện
cùng sự bố thí ngươi đã lên thấu Đức Chúa Trời, và Ngài đã
ghi nhớ lấy.
5 Vậy, bây giờ hãy sai người đến thành Giốp-bê, mời Si-
môn nào đó, cũng gọi là Phi-e-rơ.
6 Người hiện trọ nơi Si-môn, là thợ thuộc da, nhà ở gần
biển.
7 Khi thiên sứ, là đấng truyền cho người, đã trở lui, thì
Cọt-nây gọi hai người trong đám đầy tớ mình và một tên
lính tin kính trong những lính thuộc về mình,
8 mà thuật lại mọi điều cho họ nghe, rồi sai đến thành
Giốp-bê.
9 Bữa sau, trong lúc ba người ấy đang đi đường và đã đến
gần thành, vừa nhằm giờ thứ sáu Phi-e-rơ leo lên mái nhà
để cầu nguyện.
10 Người đói và thèm ăn; khi người ta đang dọn cho ăn,
thì người bị ngất trí đi.
11 Người thấy trời mở ra, và có vật chi giống như một bức
khăn lớn níu bốn chéo lên, giáng xuống và sa đến đất:
12 thấy trong đó có những thú bốn cẳng, đủ mọi loài, côn
trùng bò trên đất, và chim trên trời.
13 Lại có tiếng phán cùng người rằng: Hỡi Phi-e-rơ, hãy
dậy, làm thịt và ăn.
14 Song Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng vậy; vì tôi
chẳng ăn giống gì dơ dáy chẳng sạch bao giờ.

15 Tiếng đó lại phán cùng người lần thứ hai rằng: Phàm
vật chi Đức Chúa Trời đã làm cho sạch, thì chớ cầm bằng
dơ dáy.
16 Lời đó lặp lại ba lần; rồi vật ấy liền bị thâu lên trên
trời.
17 Phi-e-rơ đang nghi ngờ về ý nghĩa của sự hiện thấy
mình đã thấy, thì các người mà Cọt-nây sai đi đã hỏi thăm
được nhà Si-môn, và tới đứng tận cửa.
18 Họ kêu và hỏi đây có phải là nơi Si-môn tức Phi-e-rơ ở
chăng.
19 Phi-e-rơ còn đang ngẫm nghĩ về sự hiện thấy đó, thì
Đức Thánh Linh phán cùng người rằng: Kìa, có ba người
đang tìm ngươi.
20 Vậy, hãy đứng dậy, xuống mà đi với họ, chớ hồ nghi, vì
ta đã sai họ đó.
21 Phi-e-rơ bèn xuống cùng họ mà nói rằng: Ta đây, là
người các ngươi đang tìm; các ngươi đến đây có việc gì?
22 Họ trả lời rằng: Đội trưởng Cọt-nây là người công bình,
kính sợ Đức Chúa Trời, cả dân Giu-đa đều làm chứng tốt
về người, người đó đã bởi một vị thiên sứ thánh mà chịu
mạng lịnh từ nơi cao rằng phải mời ông về nhà và nghe lời
ông.
23 Phi-e-rơ bèn mời họ vào nhà và cho trọ tại đó. Ngày
mai, Phi-e-rơ chờ dậy đi với họ, có một vài người trong
hàng anh em từ Giốp-bê cùng đi với.
24 Bữa sau, đến thành Sê-sa-rê. Cọt-nây với bà con và bạn
thiết mà người đã nhóm lại tại nhà mình đang chờ đợi.
25 Phi-e-rơ vừa vào, thì Cọt-nây ra rước, phục xuống dưới
chân người mà lạy.
26 Nhưng Phi-e-rơ đỡ người dậy, nói rằng: Ngươi hãy
đứng dậy, chính ta cũng chỉ là người mà thôi.
27 Phi-e-rơ đang nói chuyện với Cọt-nây, bước vào, thấy
có nhiều người nhóm lại.
28 Người nói cùng chúng rằng: Người Giu-đa vốn không
được phép giao thông với người ngoại quốc hay là tới nhà
họ; nhưng Đức Chúa Trời đã tỏ cho ta biết chẳng nên coi
một người nào là ô uế hay chẳng sạch.
29 Nên khi các ngươi đã sai tìm, thì ta chẳng ngại gì mà
đến đây. Vậy ta hỏi vì việc chi mà các ngươi mời ta đến.
30 Cọt-nây trả lời rằng: Đã bốn ngày nay, nhằm giờ thứ
chín, tôi đang ở nhà cầu nguyện, thình lình có một người
mặc áo sáng lòa, hiện ra trước mặt tôi,
31 mà phán rằng: Hỡi Cọt-nây, lời cầu nguyện ngươi đã
được nhậm, Đức Chúa Trời đã ghi nhớ việc bố thí của ngươi.

32 Vậy, ngươi hãy sai đến thành Giốp-bê, mời Si-môn, là
Phi-e-rơ đến đây: người đang ở tại nhà Si-môn, thợ thuộc
da, gần biển.
33 Tức thì tôi sai tìm ông, mà ông đến đây là rất phải. Vậy,
bây giờ, thay thảy chúng tôi đang ở trước mặt Đức Chúa
Trời, để nghe mọi điều Chúa đã dặn ông nói cho chúng tôi.
34 Phi-e-rơ bèn mở miệng nói rằng: Quả thật, ta biết Đức
Chúa Trời chẳng hề vị nể ai,
35 nhưng trong các dân, hễ ai kính sợ Ngài và làm sự công
bình, thì nấy được đẹp lòng Chúa.
36 Aáy là lời Ngài đã phán cùng con cái Y-sơ-ra-ên, khi rao
giảng tin lành về sự bình an bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, tức
là Chúa của loài người.
37 Việc đã bắt đầu từ xứ Ga-li-lê rồi tràn ra trong cả xứ
Giu-đê, kế sau Giăng đã giảng ra phép báp-tem, thì các
ngươi biết rồi;
38 thể nào Đức Chúa Trời đã xức cho Đức Chúa Jêsus ở
Na-xa-rét bằng Đức Thánh Linh và quyền phép, rồi Ngài
đi từ nơi nọ qua chỗ kia làm phước và chữa lành hết thảy
những người bị ma quỉ ức hiếp; vì Đức Chúa Trời ở cùng
Ngài.
39 Chúng ta từng chứng kiến về mọi điều Ngài đã làm
trong xứ người Giu-đa và tại thành Giê-ru-sa-lem. Chúng
đã treo Ngài trên cây gỗ mà giết đi.
40 Nhưng ngày thứ ba, Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống
lại, lại cho Ngài được tỏ ra,
41 chẳng hiện ra với cả dân chúng, nhưng với những kẻ
làm chứng mà Đức Chúa Trời đã chọn trước, tức là với
chúng ta, là kẻ đã ăn uống cùng Ngài, sau khi Ngài từ trong
kẻ chết sống lại.
42 Lại Ngài đã biểu chúng ta khá giảng dạy cho dân chúng,
và chứng quyết chính Ngài là Đấng Đức Chúa Trời đã lập
lên để đoán xét kẻ sống và kẻ chết.
43 Hết thảy các đấng tiên tri đều làm chứng nầy về Ngài
rằng hễ ai tin Ngài thì được sự tha tội vì danh Ngài.
44 Khi Phi-e-rơ đang nói, thì Đức Thánh Linh giáng trên
mọi người nghe đạo.
45 Các tín đồ đã chịu phép cắt bì, là những kẻ đồng đến
với Phi-e-rơ, đều lấy làm lạ, vì thấy sự ban cho Đức Thánh
Linh cũng đổ ra trên người ngoại nữa.
46 Vì các tín đồ đó nghe họ nói tiếng ngoại quốc và khen
ngợi Đức Chúa Trời.

47 Bấy giờ Phi-e-rơ lại cất tiếng nói rằng: Người ta có thể
từ chối nước về phép báp-tem cho những kẻ đã nhận lấy
Đức Thánh Linh cũng như chúng ta chăng?
48 Người lại truyền làm phép báp-tem cho họ nhân danh
Đức Chúa Jêsus Christ. Họ bèn nài người ở lại với mình một
vài ngày.

11

1 Các sứ đồ và anh em ở xứ Giu-đê nghe tin người ngoại
cũng đã nhận lấy đạo Đức Chúa Trời.
2 Khi Phi-e-rơ đã trở lên thành Giê-ru-sa-lem, có người tín
đồ vốn chịu phép cắt bì trách móc người,
3 rằng: Ngươi đã vào nhà kẻ chưa chịu phép cắt-bì, và ăn
chung với họ!
4 Nhưng Phi-e-rơ đem mọi sự đã qua thuật cho họ theo
thứ tự và từng điều,
5 rằng: Ta đang cầu nguyện trong thành Giốp-bê, lúc đó
ta bị ngất trí đi, thấy sự hiện thấy: có vật gì giống như cái
khăn lớn, níu bốn chéo lên, từ trên trời sa xuống đến tận
ta.
6 Ta xem xét kỹ càng, thấy trong đó có các loài thú bốn
cẳng trên đất, các thú rừng, các côn trùng và các loài chim
trên trời.
7 Ta lại nghe có tiếng phán rằng: Hỡi Phi-e-rơ, hãy chờ
dậy, giết thịt và ăn.
8 Ta thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng vậy; vì không bao giờ
có vật chi dơ dáy hay chẳng sạch vào miệng tôi đâu.
9 Tiếng từ trời phán cùng ta lần thứ hai mà rằng: Chớ coi
điều Chúa đã làm cho tinh sạch như là dơ dáy.
10 Lời đó lặp lại ba lần, đoạn, thay thảy đều thâu lại lên
trời.
11 Kìa, cũng một lúc đó, ba người ở thành Sê-sa-rê chịu
sai đến cùng ta, đã tới tận cửa nhà ta ở.
12 Đức Thánh Linh truyền cho ta phải đi với ba người ấy,
đừng nghi ngại gì. Nầy, sáu người anh em đây đồng đi với
ta, và chúng ta đều vào trong nhà Cọt-nây.
13 Người nầy thuật lại cho ta thể nào tại nhà mình đã thấy
một thiên sứ hiện đến và phán rằng: Hãy sai tới thành
Giốp-bê, mời Si-môn cũng gọi là Phi-e-rơ đến đây.
14 Người ấy sẽ nói cho ngươi những lời, mà nhờ đó, ngươi
và cả nhà mình sẽ được cứu rỗi.
15 Ta mới khởi sự nói, thì có Đức Thánh Linh giáng trên
họ, cũng như ban đầu Ngài đã giáng trên chúng ta.

16 Ta bèn nhớ lại lời Chúa đã truyền rằng: Giăng đã làm
phép báp-tem bằng nước; nhưng các ngươi sẽ chịu phép
báp-tem bằng Đức Thánh Linh.
17 Vậy, nếu Đức Chúa Trời đã ban cho họ cũng một ơn
như cho chúng ta, là kẻ đã tin đến Đức Chúa Jêsus Christ,
thì ta là ai, mà ngăn trở Đức Chúa Trời được?
18 Tín đồ nghe bấy nhiêu lời xong, đều thỏa thuận và ngợi
khen Đức Chúa Trời, rằng: Vậy Đức Chúa Trời cũng đã ban
sự ăn năn cho người ngoại để họ được sự sống!
19 Những kẻ bị tản lạc bởi sự bắt bớ xảy đến về dịp Ê-tiên,
bèn đi đến xứ Phê-ni-xi, đảo Chíp-rơ và thành An-ti-ốt, chỉ
giảng đạo cho người Giu-đa thôi.
20 Nhưng trong đám những người ấy có một vài người
quê ở Chíp-rơ và Sy-ren đến thành An-ti-ốt, cũng giảng dạy
cho người Gờ-réc nữa, truyền Tin Lành của Đức Chúa Jêsus
cho họ.
21 Tay Chúa ở cùng mấy người đó, nên số người tin và trở
lại cùng Chúa rất nhiều.
22 Tiếng đồn thấu tai Hội thánh Giê-ru-sa-lem, hội bèn
sai Ba-na-ba sang đến thành An-ti-ốt.
23 Khi người đến nơi và thấy ơn Đức Chúa Trời, bèn vui
mừng và khuyên mọi người phải cứ vững lòng theo Chúa;
24 vì Ba-na-ba thật là người lành, đầy dẫy Thánh Linh và
đức tin. Bấy giờ rất đông người tin theo Chúa.
25 Kế đó, Ba-na-ba đi đến thành Tạt-sơ, để tìm Sau-lơ,
26 tìm gặp rồi, bèn đưa đến thành An-ti-ốt. Trọn một
năm, hai người cùng nhóm với Hội-thánh và dạy dỗ nhiều
người. Aáy là ở thành An-ti-ốt, người ta bắt đầu xưng môn
đồ là Cơ-rê-tiên.
27 Trong những ngày đó, có mấy người tiên tri từ thành
Giê-ru-sa-lem xuống thành An-ti-ốt.
28 Trong bọn có một người tên là A-ga-bút đứng dậy, bởi
Đức Thánh Linh nói tiên tri rằng sẽ có sự đói kém trên khắp
đất; thật vậy, sự đói kém nầy xảy đến trong đời Cơ-lốt trị
vì.
29 Các môn đồ bèn định, mỗi người tùy sức riêng mình,
gởi một món tiền bố thí cho anh em ở trong xứ Giu-đê;
30 môn đồ cũng làm thành việc đó, nhờ tay Ba-na-ba và
Sau-lơ, gởi tiền ấy cho các trưởng lão.

12

1 Đang thuở đó, vua Hê-rốt hà hiếp một vài người trong
Hội thánh.
2 Vua dùng gươm giết Gia-cơ là anh của Giăng;

3 thấy điều đó vừa ý người Giu-đa, nên cũng sai bắt Phi-
e-rơ nữa.
4 Bấy giờ nhằm ngày ăn bánh không men. Vậy, vua bắt
người và hạ ngục, phó cho bốn ngũ binh canh giữ, mỗi ngũ
có bốn tên lính. Vua toan đợi lúc xong lễ Vượt Qua, thì bắt
người ra hầu trước mặt dân chúng.
5 Vậy, Phi-e-rơ bị cầm trong khám, còn Hội thánh cứ cầu
nguyện Đức Chúa Trời cho người luôn.
6 Vả, đêm rạng ngày mà Hê-rốt định bắt Phi-e-rơ ra hầu,
người đang mang hai xiềng, ngủ giữa hai tên lính, và trước
cửa có quân canh giữ ngục.
7 Thình lình, một thiên sứ của Chúa đến, và có ánh sáng
soi trong ngục tối. Thiên sứ đập vào sường Phi-e-rơ, đánh
thức người, mà rằng: Hãy mau chờ dậy. Xiềng bèn rớt ra
khỏi tay người.
8 Kế đó, thiên sứ nói rằng: Hãy nịt lưng và mang dép vào
đi. Phi-e-rơ làm theo. Thiên sứ lại tiếp: Hãy mặc áo ngoài
và theo ta.
9 Phi-e-rơ ra theo; chẳng biết điều thiên sứ làm đó là thật,
song tưởng mình thấy sự hiện thấy.
10 Khi qua khỏi vọng canh thứ nhất, rồi vọng thứ nhì, thì
đến nơi cửa sắt, là cửa thông vào thành; cửa đó tự mở ra
trước mặt hai người, rồi hai người vượt ra khỏi, đi lên đàng
cái, tức thì thiên sứ lìa Phi-e-rơ.
11 Phi-e-rơ bèn tỉnh lại và nói rằng: Bây giờ ta nhận biết
thật Đức Chúa Trời đã sai thiên sứ Ngài giải cứu ta ra khỏi
tay Hê-rốt cùng khỏi điều dân Giu-đa đang mong đợi.
12 Người suy nghĩ lại điều đó, rồi đến nhà Ma-ri, mẹ của
Giăng, cũng gọi là Mác, là nơi có nhiều người đang nhóm
lại cầu nguyện.
13 Người gõ cửa nhà ngoài, một con đòi tên là Rô-đơ đến
nghe,
14 nhận biết tiếng Phi-e-rơ nên mừng rỡ lắm, đến nỗi
chẳng mở cửa, nhưng trở chạy vào báo tin rằng Phi-e-rơ
đang đứng trước cửa.
15 Người ta nói rằng: Mầy sảng. Song nàng quyết là quả
thật. Họ bèn nói: Aáy là thiên sứ của người.
16 Nhưng Phi-e-rơ cứ gõ cửa hoài. Khi mở cửa, thấy Phi-
e-rơ, hết thảy đều kinh hãi.
17 Nhưng người lấy tay ra dấu biểu chúng làm thinh, rồi
thuật lại cho biết Chúa đã dùng cách nào cứu mình khỏi
ngục; đoạn, người lại dặn rằng: Hãy cho Gia-cơ và anh em
biết điều nầy. Rồi đó, người bước ra sang nơi khác.

18 Đến sáng, trong bọn lính có sự xôn xao rất lớn: vì
chúng nó chẳng hay Phi-e-rơ đi đâu.
19 Vua Hê-rốt sai tìm người, nhưng tìm chẳng được, bèn
tra hỏi bọn lính, rồi truyền lịnh dẫn chúng nó đi giết. Đoạn,
người từ xứ Giu-đê xuống thành Sê-sa-rê, ở lại tại đó.
20 Vả, vua Hê-rốt căm giận dân thành Ty-rơ và dân thành
Si-đôn. Chúng đã được lòng quan hầu của vua là Ba-la-tút
rồi, bèn đồng lòng đến cùng vua mà xin hòa, vì xứ họ ăn
nhờ lương thực trong xứ vua.
21 Đến kỳ, vua Hê-rốt mặc áo chầu, ngồi trên ngai, truyền
phán giữa công chúng.
22 Dân chúng kêu lên rằng: Aáy là tiếng của một thần,
chẳng phải tiếng người ta đâu!
23 Liền lúc đó, có thiên sứ của Chúa đánh vua Hê-rốt, bởi
cớ chẳng nhường sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời; và vua
bị trùng đục mà chết.
24 Bấy giờ, đạo Đức Chúa Trời tấn tới rất nhiều, càng ngày
càng tràn thêm ra.
25 Ba-na-ba và Sau-lơ làm chức vụ mình xong rồi, bèn từ
thành Giê-ru-sa-lem trở về thành An-ti-ốt, dẫn theo Giăng,
cũng gọi là Mác.

13

1 Trong Hội thánh tại thành An-ti-ốt có mấy người tiên tri
và mấy thầy giáo sư, tức là: Ba-na-ba, Si-mê-ôn gọi là Ni-
giê, Lu-si-út người Sy-ren, Ma-na-hem là người đồng dưỡng
với vua chư hầu Hê-rốt, cùng Sau-lơ.
2 Đang khi môn đồ thờ phượng Chúa và kiêng ăn, thì Đức
Thánh Linh phán rằng: Hãy để riêng Ba-na-ba và Sau-lơ
đặng làm công việc ta đã gọi làm.
3 Đã kiêng ăn và cầu nguyện xong, môn đồ bèn đặt tay
trên hai người, rồi để cho đi.
4 Vậy, Sau-lơ và Ba-na-ba đã chịu Đức Thánh Linh sai đi,
bèn xuống thành Sê-lơ-xi, rồi từ đó đi thuyền đến đảo Chíp-
rơ.
5 Đến thành Sa-la-min, hai người giảng đạo Đức Chúa Trời
trong các nhà hội của người Giu-đa; cũng có Giăng cùng đi
để giúp cho.
6 Trải qua cả đảo cho đến thành Ba-phô rồi, gặp một
người Giu-đa kia, là tay thuật sĩ và tiên tri giả, tên là Ba-
Giê-su,
7 vốn ở với quan trấn thủ tên là Sê-giúp Phau-lút là người
khôn ngoan. Người nầy đã sai mời Ba-na-ba và Sau-lơ đến,
và xin nghe đạo Đức Chúa Trời.

8 Nhưng Ê-ly-ma, tức là thuật sĩ (ấy là ý-nghĩa tên người),
ngăn hai người đó, ráng sức tìm phương làm cho quan trấn
thủ không tin.
9 Bấy giờ, Sau-lơ cũng gọi là Phao-lô, đầy dẫy Đức Thánh
Linh, đối mặt nhìn người, nói rằng:
10 Hỡi người đầy mọi thứ gian trá và hung ác, con của
ma quỉ, thù nghịch cùng cả sự công bình, ngươi cứ làm hư
đường thẳng của Chúa không thôi sao?
11 Nầy, bây giờ tay Chúa giá trên ngươi; ngươi sẽ bị mù,
không thấy mặt trời trong ít lâu. Chính lúc đó, có sự mù
mịt tối tăm phủ trên người, người xây quanh bốn phía, tìm
kẻ để dắt mình.
12 Quan trấn thủ thấy sự đã xảy đến, bèn tin, lấy làm lạ
về đạo Chúa.
13 Phao-lô với đồng bạn mình xuống thuyền tại Ba-phô,
sang thành Bẹt-giê trong xứ Bam-phi-ly. Nhưng Giăng lìa
hai người, trở về thành Giê-ru-sa-lem.
14 Về phần hai người, thì lìa thành Bẹt-giê, cứ đi đường
đến thành An-ti-ốt xứ Bi-si-đi; rồi nhằm ngày Sa-bát, vào
trong nhà hội mà ngồi.
15 Vừa đọc sách luật và sách các tiên tri xong, các chủ
nhà hội sai sứ nói cùng hai người rằng: Hỡi anh em, nếu
có mấy lời khuyên bảo dân chúng, hãy giảng đi.
16 Phao-lô bèn đứng dậy, lấy tay làm hiệu, rồi nói rằng:
Hỡi người Y-sơ-ra-ên và các người kính sợ Đức Chúa Trời,
hãy nghe:
17 Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên nầy đã chọn tổ phụ
chúng ta; làm cho dân ấy thạnh vượng lúc ở ngụ nơi ngoại
quốc, tức là trong xứ Ê-díp-tô, và Ngài dùng cánh tay cao
dẫn họ ra khỏi xứ đó.
18 Ước chừng bốn mươi năm, Ngài chịu tính nết họ trong
nơi đồng vắng.
19 Lại khi đã phá bảy dân trong xứ Ca-na-an, Ngài khiến
họ nhận lấy đất của các dân đó,
20 độ trong bốn trăm năm mươi năm; kế đó Ngài lập cho
họ các quan đoán xét cho đến đời tiên tri Sa-mu-ên.
21 Bấy giờ, dân đó xin một vì vua, nên Đức Chúa Trời ban
Sau-lơ, con của Ki-sơ, về chi phái Bên-gia-min, trị họ trong
bốn mươi năm;
22 đoạn, Ngài bỏ vua đó, lại lập Đa-vít làm vua, mà làm
chứng về người rằng: Ta đã tìm thấy Đa-vít con của Gie-sê,
là người vừa lòng ta, người sẽ tuân theo mọi ý chỉ ta.
23 Theo lời hứa, Đức Chúa Trời bèn bởi dòng dõi người

mà dấy lên cho dân Y-sơ-ra-ên một Cứu Chúa, tức là Đức
Chúa Jêsus.
24 Trước khi Đức Chúa Jêsus chưa đến, Giăng đã giảng
dạy phép báp-tem về sự ăn năn cho cả dân Y-sơ-ra-ên.
25 Giăng đang lo làm trọn công việc mình, thì nói rằng:
Ta chẳng phải là Đấng mà các ngươi tưởng; nhưng có Đấng
đến sau ta, ta chẳng xứng đáng mở dây giày Ngài.
26 Hỡi anh em, là con cháu dòng Aùp-ra-ham, và kẻ kính
sợ Đức Chúa Trời, lời rao truyền sự cứu chuộc nầy đã phán
cho chúng ta vậy.
27 Vì dân và các quan ở thành Giê-ru-sa-lem chẳng nhìn
biết Đức Chúa Jêsus nầy, nên lúc xử tội Ngài, chúng đã ứng
nghiệm lời của các đấng tiên tri mà người ta thường đọc
trong mỗi ngày Sa-bát.
28 Dầu trong Ngài chẳng tìm thấy cớ gì đáng chết, họ cứ
xin Phi-lát giết Ngài đi.
29 Họ đã làm cho ứng nghiệm mọi điều chép về Ngài rồi,
thì hạ Ngài xuống khỏi thập tự giá mà chôn trong mả.
30 Song Đức Chúa Trời đã làm cho Ngài từ kẻ chết sống
lại.
31 Những kẻ theo Ngài từ xứ Ga-li-lê lên thành Giê-ru-sa-
lem đã được thấy Ngài lâu ngày, và hiện nay đều làm chứng
về Ngài giữa dân chúng.
32 Còn chúng tôi, thì rao truyền cho các anh em tin lành
nầy về lời hứa ban cho tổ phụ chúng ta,
33 rằng Đức Chúa Trời bởi khiến Đức Chúa Jêsus sống lại
thì đã làm ứng nghiệm lời hứa đó cho chúng ta là con cháu
của tổ phụ, y như đã chép trong sách Thi thiên đoạn thứ
hai rằng: Con là Con trai ta, ngày nay ta đã sanh Con.
34 Ngài đã làm cho Đức Chúa Jêsus sống lại, đặng nay
khỏi trở về sự hư nát nữa, ấy về điều đó mà Ngài đã phán
rằng: Ta sẽ thành tín giữ cùng các ngươi lời hứa thánh đã
phán với Đa-vít.
35 Lại trong câu khác, cũng có phán rằng: Chúa chẳng
cho Đấng Thánh Ngài thấy sự hư nát đâu.
36 Vả, vua Đa-vít lúc còn sống, làm theo ý chỉ Đức Chúa
Trời, đoạn qua đời; người đã được trở về cùng các tổ phụ
mình, và đã thấy sự hư nát;
37 nhưng Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại,
chẳng có thấy sự hư nát đâu.
38 Vậy, hỡi anh em, khá biết rằng nhờ Đấng đó mà sự tha
tội được rao truyền cho anh em;
39 lại nhờ Ngài mà hễ ai tin thì được xưng công bình về

mọi điều theo luật pháp Môi-se chẳng có thể được xưng
công bình.
40 Nên, hãy giữ lấy cho khỏi mắc đều đã chép trong sách
tiên tri rằng:
41 Hỡi kẻ hay khinh dể kia, khá xem xét, sợ hãi và biến
mất đi; Vì trong đời các ngươi, ta sẽ làm một việc, Nếu có
ai thuật lại cho, các ngươi cũng chẳng tin.
42 Khi hai người bước ra, chúng xin đến ngày Sa-bát sau
cũng giảng luận các lời đó.
43 Lúc hội đã tan, có nhiều người Giu-đa và người mới
theo đạo Giu-đa, đi theo Phao-lô và Ba-na-ba, hai người nói
chuyện với họ và khuyên cứ vững lòng theo ơn Đức Chúa
Trời.
44 Ngày Sa-bát sau, gần hết cả thành đều nhóm lại để
nghe đạo Chúa.
45 Song những người Giu-đa thấy đoàn dân đó thì đầy
lòng ghen ghét, nghịch cùng lời Phao-lô nói và mắng nhiếc
người.
46 Phao-lô và Ba-na-ba bèn nói cùng họ cách dạn dĩ rằng:
Aáy cần phải truyền đạo Đức Chúa Trời trước nhất cho các
ngươi; nhưng vì các ngươi đã từ chối, và tự xét mình không
xứng đáng nhận sự sống đời đời, nên đây nầy, chúng ta mới
xây qua người ngoại.
47 Vì Chúa có phán dặn chúng ta như vầy: Ta lập ngươi
lên đặng làm sự sáng cho các dân, Hầu cho ngươi đem sự
cứu-rỗi cho đến cùng cõi đất.
48 Những người ngoại nghe lời đó thì vui mừng, ngợi khen
đạo Chúa, và phàm những kẻ đã được định sẵn cho sự sống
đời đời, đều tin theo.
49 Đạo Chúa tràn ra khắp trong xứ đó.
50 Nhưng các người Giu-đa xui giục những đàn bà sang
trọng sốt sắng và dân đàn anh trong thành; gây sự bắt bớ
Phao-lô và Ba-na-ba, mà đuổi ra khỏi phần đất mình.
51 Hai người đối cùng họ phủi bụi nơi chân mình, rồi đi
đến thành Y-cô-ni.
52 Còn các môn đồ thì được đầy dẫy sự vui vẻ và Đức
Thánh Linh vậy.

14

1 Tại thành Y-cô-ni, Phao-lô và Ba-na-ba cùng vào nhà hội
của người Giu-đa, và giảng một cách đến nỗi có rất nhiều
người Giu-đa và người Gờ-réc tin theo.
2 Song những người Giu-đa chưa chịu tin thì xui giục và
khêu chọc lòng người ngoại nghịch cùng anh em.

3 Dầu vậy, Phao-lô và Ba-na-ba ở lại đó cũng khá lâu, đầy
dẫy sự bạo dạn và đức tin trong Chúa, và Chúa dùng tay
của hai sứ đồ làm những phép lạ dấu kỳ, mà chứng về đạo
ân điển của Ngài.
4 Nhưng dân chúng trong thành chia phe ra: kẻ thì theo
bên Giu-đa, người thì theo bên hai sứ đồ.
5 Lại khi những người ngoại và người Giu-đa cùng các
quan mình nổi lên đặng hà hiếp và ném đá hai sứ đồ,
6 thì hai sứ đồ đã biết trước, bèn trốn tránh trong các
thành xứ Ly-cao-ni, là thành Lít-trơ, thành Đẹt-bơ, và miền
chung quanh đó,
7 mà giảng Tin Lành.
8 Nơi thành Lít-trơ có một người liệt chân, què từ lúc mới
sanh ra, chẳng hề đi được.
9 Người ngồi và nghe Phao-lô giảng. Phao-lô chăm mắt
trên người, thấy có đức tin để chữa lành được,
10 bèn nói lớn tiếng rằng: Ngươi hãy chờ dậy, đứng thẳng
chân lên. Người nhảy một cái, rồi đi.
11 Dân chúng thấy sự Phao-lô đã làm, thì kêu lên bằng
tiếng Li-cao-ni rằng: Các thần đã lấy hình loài người mà
xuống cùng chúng ta.
12 Chúng bèn xưng Ba-na-ba là thần Giu-bi-tê, còn Phao-lô
là thần Mẹt-cu-rơ, vì là người đứng đầu giảng đạo.
13 Thầy cả của thần Giu-bi-tê có miếu nơi cửa thành, đem
bò đực và tràng hoa đến trước cửa, muốn đồng lòng với
đoàn dân dâng một tế lễ.
14 Nhưng hai sứ đồ là Ba-na-ba và Phao-lô hay điều đó,
bèn xé áo mình, sấn vào giữa đám đông, mà kêu lên rằng:
15 Hỡi các bạn, sao làm điều đó? Chúng ta chỉ là loài
người giống như các ngươi; chúng ta giảng Tin Lành cho
các ngươi, hầu cho xây bỏ các thần hư không kia, mà trở
về cùng Đức Chúa Trời hằng sống, là Đấng đã dựng nên
trời, đất, biển, và muôn vật trong đó.
16 Trong các đời trước đây, Ngài để cho mọi dân theo
đường riêng mình,
17 dầu vậy, Ngài cứ làm chứng luôn về mình, tức là giáng
phước cho, làm mưa từ trời xuống, ban cho các ngươi mùa
màng nhiều hoa quả, đồ ăn dư dật, và lòng đầy vui mừng.
18 Tuy sứ đồ nói như vậy, chỉ vừa đủ ngăn trở dân chúng
dâng cho mình một tế lễ.
19 Bấy giờ có mấy người Giu-đa từ thành An-ti-ốt và thành
Y-cô-ni đến dỗ dành dân chúng; chúng ném đá Phao-lô,
tưởng người đã chết, nên kéo ra ngoài thành.

20 Nhưng các môn đồ đang nhóm chung quanh người, thì
người vùng đứng dậy và vào trong thành. Bữa sau, người
đi với Ba-na-ba đến thành Đẹt-bơ.
21 Khi hai sứ đồ đã rao truyền Tin Lành trong thành đó, và
làm cho khá nhiều người trở nên môn đồ, thì trở về thành
Lít-trơ, thành Y-cô-ni và thành An-ti-ốt,
22 giục các môn đồ vững lòng, khuyên phải bền đỗ trong
đức tin, và bảo trước rằng phải trải qua nhiều nỗi khó khăn
mới vào được nước Đức Chúa Trời.
23 Khi hai sứ đồ khiến lựa chọn những trưởng lão trong
mỗi Hội thánh, cầu nguyện và kiêng ăn xong, thì dâng các
người đó cho Chúa là Đấng mình đã tin đến.
24 Kế đó, hai sứ đồ vượt qua đất Bi-si-đi, đến trong xứ
Bam-phi-ly.
25 Sau khi đã truyền đạo tại thành Bẹt-giê rồi, thì xuống
thành Aùt-ta-li.
26 Từ nơi đó, hai người chạy buồm về thành An-ti-ốt, là
chỗ mình đã ra đi, được giao phó cho ân điển Đức Chúa
Trời, để làm công việc mình vừa mới làm xong.
27 Hai người đến nơi, nhóm họp Hội thánh rồi, bèn thuật
lại mọi việc Đức Chúa Trời đã cậy mình làm, và Ngài mở
cửa đức tin cho người ngoại là thế nào.
28 Hai người ở tại đó lâu ngày với các môn đồ.

15

1 Vả, có mấy người từ xứ Giu-đê đến, dạy các anh em
rằng: Nếu các ngươi chẳng chịu phép cắt bì theo lễ Môi-se,
thì không thể được cứu rỗi.
2 Nhân đó, có sự khác ý và cuộc cãi lẽ dữ dội giữa Phao-lô
và Ba-na-ba với mấy người đó, người ta nhất định Phao-lô
và Ba-na-ba với mấy người trong bọn kia đi lên thành Giê-
ru-sa-lem, đến cùng các sứ đồ và trưởng lão đặng hỏi về
việc nầy.
3 Vậy, sau khi các người ấy được Hội thánh đưa đường
rồi, thì trải qua xứ Phê-ni-xi và xứ Sa-ma-ri, thuật lại sự
người ngoại trở về đạo, và như vậy làm cho anh em thay
thảy được vui mừng lắm.
4 Vừa tới thành Giê-ru-sa-lem, được Hội thánh, các sứ đồ
và trưởng lão tiếp rước, rồi thuật lại mọi điều Đức Chúa
Trời đã cậy mình làm.
5 Nhưng có mấy kẻ về đảng Pha-ri-si đã tin đạo, đứng dậy
nói rằng phải làm phép cắt bì cho những người ngoại, và
truyền họ phải tuân theo luật pháp Môi-se.

6 Các sứ đồ và các trưởng lão bèn họp lại để xem xét về
việc đó.
7 Sau một cuộc bàn luận dài rồi, Phi-e-rơ đứng dậy nói
cùng chúng rằng: Hỡi anh em, hãy biết rằng từ lúc ban
đầu, Đức Chúa Trời đã chọn tôi trong các anh em, để cho
người ngoại được nghe Tin Lành bởi miệng tôi và tin theo.
8 Đức Chúa Trời là Đấng biết lòng người, đã làm chứng
cho người ngoại, mà ban Đức Thánh Linh cho họ cũng như
cho chúng ta;
9 Ngài chẳng phân biệt chúng ta với người ngoại đâu, vì
đã lấy đức tin khiến cho lòng họ tinh sạch.
10 Vậy bây giờ, cớ sao anh em thử Đức Chúa Trời, gán cho
môn đồ một cái ách mà tổ phụ chúng ta hoặc chính chúng
ta cũng chưa từng mang nổi?
11 Trái lại, chúng ta tin rằng nhờ ơn Đức Chúa Jêsus,
chúng ta được cứu cũng như người ngoại vậy.
12 Cả hội đồng đều lắng lặng, nghe Ba-na-ba và Phao-lô
thuật lại những phép lạ dấu kỳ mà Đức Chúa Trời đã cậy
mình làm ra giữa người ngoại.
13 Nói xong, Gia-cơ cất tiếng lên rằng: Hỡi anh em, hãy
nghe tôi!
14 Si-môn có thuật thế nào lần thứ nhất, Đức Chúa Trời
đã đoái thương người ngoại, đặng từ đó lấy ra một dân để
dâng cho danh Ngài.
15 Điều đó phù hiệp với lời các đấng tiên tri, vì có chép
rằng:
16 Rồi đó, ta sẽ trở lại, Dựng lại đền tạm của vua Đa-vít
bị đổ nát; Ta sẽ sửa sự hư nát đền đó lại Mà gây dựng lên;
17 Hầu cho những người sót lại Và mọi dân cầu khẩn danh
ta đều tìm Chúa. Chúa là Đấng làm nên những việc nầy có
phán như vậy;
18 từ trước vô cùng Ngài đã thông biết những việc đó.
19 Vậy, theo ý tôi, thật chẳng nên khuấy rối những người
ngoại trở về cùng Đức Chúa Trời;
20 song khá viết thơ dặn họ kiêng giữ cho khỏi sự ô uế
của thần tượng, sự tà dâm, sự ăn thịt thú vật chết ngột và
huyết.
21 Vì trải bao nhiêu đời nay, trong mỗi thành vẫn có người
giảng luật pháp Môi-se, bởi mọi ngày Sa-bát, trong các nhà
hội người ta có đọc luật ấy.
22 Kế đó, các sứ đồ và trưởng lão cùng cả Hội thánh bèn
quyết định sai những người được chọn ở nơi mình đi với
Phao-lô và Ba-na-ba đến thành An-ti-ốt. Aáy là Giu-đe, cũng

gọi là Ba-sa-ba, và Si-la, là hai người đứng đầu trong hàng
anh em;
23 rồi giao cho hai người bức thơ như sau nầy: Các sứ
đồ, trưởng lão và anh em gởi lời chào thăm anh em trong
những người ngoại tại thành An-ti-ốt, trong xứ Sy-ri và xứ
Si-li-si!
24 Bởi từng nghe có một vài người trong vòng chúng ta,
chẳng lãnh mạng lịnh nào nơi chúng ta, tự lấy lời mình
khuấy rối, và biến loạn lòng các ngươi nữa,
25 nên chúng ta đồng lòng quyết ý chọn những người thay
mặt sai đi cùng kẻ rất yêu dấu của chúng ta là Ba-na-ba và
Phao-lô, mà đến nơi các ngươi;
26 hai người nầy vốn đã liều thân vì danh Đức Chúa Jêsus
Christ là Chúa chúng ta.
27 Vậy chúng ta đã sai Giu-đe và Si-la đến, để nói miệng
với anh em về việc đó:
28 ấy là Đức Thánh Linh và chúng ta đã ưng rằng chẳng
gán gánh nặng nào khác cho anh em ngoài những điều cần
dùng,
29 tức là anh em phải kiêng ăn của cúng thần tượng,
huyết, thú vật chết ngột, và chớ tà dâm; ấy là mọi điều
mà anh em khá kiêng giữ lấy vậy. Kính chúc bình an!
30 Vậy, khi các người đó đã từ giã Hội thánh, xuống thành
An-ti-ốt, nhóm hết thảy anh em lại, và trao thơ cho.
31 Người ta đọc thơ, thảy đều mừng rỡ vì được lời yên ủi.
32 Giu-đe và Si-la chính là kẻ tiên tri, cũng lấy nhiều lời
giảng mà khuyên bảo, và giục lòng anh em mạnh mẽ.
33 Khỏi ít lâu, anh em chúc các người đó bình an mà cho
về cùng những người đã sai đến.
34 Nhưng mà Si-la thì quyết ở lại thành An-ti-ốt.
35 Nhưng Phao-lô và Ba-na-ba ở lại tại thành An-ti-ốt,
giảng Tin Lành và dạy đạo Chúa với nhiều người khác.
36 Sau ít lâu, Phao-lô nói với Ba-na-ba rằng: Chúng ta hãy
trở lại thăm hết thảy anh em trong các thành mà chúng ta
trước đã giảng đạo Chúa, xem thử ra thể nào.
37 Ba-na-ba muốn đem theo Giăng cũng gọi là Mác.
38 Nhưng Phao-lô không có ý đem Mác đi với, vì người đã
lìa hai người trong xứ Bam-phi-ly, chẳng cùng đi làm việc
với.
39 Nhân đó có sự cãi lẫy nhau dữ dội, đến nỗi hai người
phân rẽ nhau, và Ba-na-ba đem Mác cùng xuống thuyền
vượt qua đảo Chíp-rơ.
40 Còn Phao-lô sau khi đã chọn Si-la, và nhờ anh em giao
phó mình cho ân điển Chúa, thì khởi đi.

41 Người trải qua xứ Sy-ri và xứ Si-li-si, làm cho các Hội
thánh được vững bền.

16

1 Phao-lô tới thành Đẹt-bơ và thành Lít-trơ. Nơi đó, có
một môn đồ tên là Ti-mô-thê, con của một người đàn bà
Giu-đa đã tin, còn cha thì người Gờ-réc.
2 Anh em ở thành Lít-trơ và thành Y-cô-ni đều làm chứng
tốt về người.
3 Phao-lô muốn đem người theo; bởi cớ những người Giu-
đa ở trong các nơi đó, nên Phao-lô lấy người và làm phép cắt
bì cho, vì hết thảy đều biết cha Ti-mô-thê là người Gờ-réc.
4 Hễ ghé qua thành nào, hai người cũng dặn biểu phải giữ
mấy lề luật mà sứ đồ và trưởng lão tại thành Giê-ru-sa-lem
lập ra.
5 Aáy vậy, các Hội thánh được vững vàng trong đức tin,
và số người càng ngày càng thêm lên.
6 Đoạn, trải qua xứ Phi-ri-gi và đất Ga-la-ti, vì Đức Thánh
Linh đã cấm truyền đạo trong cõi A-si.
7 Tới gần xứ My-si rồi, hai người sắm sửa vào xứ Bi-thi-ni;
nhưng Thánh Linh của Đức Chúa Jêsus không cho phép,
8 bèn kíp qua khỏi xứ My-si, và xuống thành Trô-ách.
9 Đang ban đêm, Phao-lô thấy sự hiện thấy; có một người
Ma-xê-đoan đứng trước mặt mình, nài xin rằng: Hãy qua
xứ Ma-xê-đoan mà cứu giúp chúng tôi.
10 Phao-lô vừa thấy sự hiện thấy đó rồi, chúng ta liền tìm
cách qua xứ Ma-xê-đoan, vì đã định rằng Đức Chúa Trời
gọi chúng ta rao truyền Tin Lành ở đó.
11 Vậy, chúng ta từ thành Trô-ách đi thuyền thẳng đến
đảo Sa-mô-tra-xơ; bữa sau, đến thành Nê-a-bô-li;
12 từ nơi đó, chúng ta tới thành Phi-líp, là thành thứ nhất
của tỉnh Ma-xê-đoan, và là thuộc địa nước Rô-ma. Chúng
ta ở tạm đó vài ngày.
13 Đến ngày Sa-bát, chúng ta ra ngoài cửa thành, đến
gần bên sông, là nơi chúng ta tưởng rằng người ta nhóm
lại đặng cầu nguyện; chúng ta ngồi xong, giảng cho những
đàn bà đã nhóm lại.
14 Có một người trong bọn đó nghe chúng ta, tên là Ly-đi,
quê ở thành Thi-a-ti-rơ, làm nghề buôn hàng sắc tía, vẫn
kính sợ Đức Chúa Trời. Chúa mở lòng cho người, đặng
chăm chỉ nghe lời Phao-lô nói.
15 Khi người đã chịu phép báp-tem với người nhà mình
rồi, thì xin chúng ta rằng: Nếu các ông đã đoán tôi là trung

thành với Chúa, thì hãy vào nhà tôi, mà ở lại đó; rồi người
ép mời vào.
16 Một ngày kia, chúng ta đi cầu nguyện, gặp một đứa
đầy tớ gái bị quỉ Phi-tôn ám vào, hay bói khoa, làm lợi lớn
cho chủ nó.
17 Nó theo Phao-lô và chúng ta, mà kêu la rằng: Những
người đó là đầy tớ của Đức Chúa Trời Rất Cao, rao truyền
cho các ngươi đạo cứu rỗi.
18 Trong nhiều ngày nó cứ làm vậy, nhưng Phao-lô lấy
làm cực lòng, xây lại nói cùng quỉ rằng: Ta nhân danh Đức
Chúa Jêsus Christ mà truyền mầy ra khỏi người đàn bà nầy.
Chính giờ đó, quỉ liền ra khỏi.
19 Song le các chủ nàng thấy mình chẳng còn trông được
lợi lộc nữa, bèn bắt Phao-lô và Si-la, kéo đến nơi công sở,
trước mặt các quan,
20 rồi điệu đến các thượng quan, mà thưa rằng: Những
người nầy làm rối loạn thành ta; ấy là người Giu-đa,
21 dạy dỗ các thói tục mà chúng ta chẳng nên nhận lấy,
hoặc vâng theo, vì chúng ta là người Rô-ma.
22 Đoàn dân cũng nổi lên nghịch cùng hai người, và khi
các thượng quan khiến xé áo hai người ra rồi, bèn truyền
đánh đòn.
23 Sau khi người ta đánh nhiều đòn rồi, thì bỏ vào ngục,
dặn người đề lao phải canh giờ cho nghiêm nhặt.
24 Được lịnh đó, đề lao bỏ hai người vào ngục tối và tra
chân vào cùm.
25 Lối nửa đêm, Phao-lô và Si-la đang cầu nguyện, hát
ngợi khen Đức Chúa Trời; và những tù phạm đều nghe.
26 Thình lình, có cơn động đất rất lớn, đến nỗi nền ngục
rúng động; cùng một lúc, các cửa mở ra, xiềng tù phạm
thảy đều tháo cả.
27 Người đề lao giựt mình thức dậy, thấy các cửa ngục đều
mở, tưởng tù đã trốn hết, bèn rút gươm, toan giết mình.
28 Nhưng Phao-lô kêu người lớn tiếng rằng: Chớ làm hại
mình: Chúng ta đều còn cả đây.
29 Người đề lao bèn kêu lấy đèn, chạy lại, run sợ lắm, gieo
mình nơi chân Phao-lô và Si-la.
30 Đoạn, đưa hai người ra ngoài, mà hỏi rằng: Các chúa
ơi, tôi phải làm chi cho được cứu rỗi?
31 Hai người trả lời rằng: Hãy tin Đức Chúa Jêsus, thì
ngươi và cả nhà đều sẽ được cứu rỗi.
32 Hai người truyền đạo Đức Chúa Trời cho người, và cho
những kẻ ở nhà người nữa.

33 Trong ban đêm, chính giờ đó, người đề lao đem hai
người ra rửa các thương tích cho; rồi tức thì người và mọi
kẻ thuộc về mình đều chịu phép báp-tem.
34 Đoạn, người đề lao mời hai người lên nhà mình, đặt
bàn, và người với cả nhà mình đều mừng rỡ vì đã tin Đức
Chúa Trời.
35 Đến sáng, thượng quan sai lính nói cùng người đề lao
rằng: Hãy thả các người ấy đi.
36 Người trình lời đó cùng Phao-lô rằng: Các thượng quan
đã khiến truyền cho tôi thả các ông; vậy, hãy ra, và xin đi
cho bình yên.
37 Nhưng Phao-lô nói cùng lính rằng: Chúng ta vốn là
quốc dân Rô-ma, khi chưa định tội, họ đã đánh đòn chúng
ta giữa thiên hạ, rồi bỏ vào ngục; nay họ lại thả lén chúng
ta ư! Điều đó không được. Chính các quan phải tới đây mà
thả chúng ta mới phải!
38 Các thượng quan nghe lính trình lại bấy nhiêu lời, biết
hai người đó là người Rô-ma, thì sợ hãi.
39 Họ bèn đến nói với hai người, thả đi, và xin lìa khỏi
thành.
40 Khi ra ngục rồi, hai sứ đồ vào nhà Ly-đi, thăm và
khuyên bảo anh em, rồi đi.

17

1 Phao-lô và Si-la đi ngang qua thành Am-phi-bô-lít và
thành A-bô-lô-ni, rồi tới thành Tê-sa-lô-ni-ca; ở đó người
Giu-đa có một nhà hội.
2 Phao-lô tới nhà hội theo thói quen mình, và trong ba
ngày Sa-bát biện luận với họ,
3 lấy Kinh Thánh cắt nghĩa và giải tỏ tường về Đấng Christ
phải chịu thương khó, rồi từ kẻ chết sống lại. Người nói
rằng Đấng Christ nầy, tức là Đức Chúa Jêsus mà ta rao
truyền cho các ngươi.
4 Trong bọn họ có một vài người được khuyên dỗ nối theo
Phao-lô và Si-la, lại cũng có rất nhiều người Gờ-réc vẫn kính
sợ Đức Chúa Trời, và mấy người đàn bà sang trọng trong
thành nữa.
5 Nhưng người Giu-đa đầy lòng ghen ghét, rủ mấy đứa
hoang đàng nơi đường phố, xui giục đoàn dân gây loạn
trong thành. Chúng nó xông vào nhà của Gia-sôn, tìm bắt
Phao-lô và Si-la đặng điệu đến cho dân chúng.
6 Tìm không được, bèn kéo Gia-sôn và mấy người anh em
đến trước mặt các quan án trong thành, mà la lên rằng:

Kìa những tên nầy đã gây thiên hạ nên loạn lạc, nay có đây,
7 và Gia-sôn đã chứa chúng! Chúng nó hết thảy đều là đồ
nghịch mạng Sê-sa, vì nói rằng có một vua khác, là Jêsus.
8 Bấy nhiêu lời đó làm rối động đoàn dân và các quan án.
9 Song khi các quan án đòi Gia-sôn và các người khác bảo
lãnh rồi, thì tha cho ra.
10 Tức thì, trong ban đêm, anh em khiến Phao-lô và Si-
la đi đến thành Bê-rê. Đến nơi rồi, thì vào nhà hội người
Giu-đa.
11 Những người nầy có ý hẳn hoi hơn người Tê-sa-lô-ni-
ca, đều sẵn lòng chịu lấy đạo, ngày nào cũng tra xem Kinh
Thánh, để xét lời giảng có thật chăng.
12 Trong bọn họ có nhiều người tin theo, với mấy người
đàn bà Gờ-réc sang trọng, và đàn ông cũng khá đông.
13 Nhưng khi người Giu-đa ở thành Tê-sa-lô-ni-ca hay
Phao-lô cũng truyền đạo Đức Chúa Trời tại thành Bê-rê,
bèn đến đó để rải sự xao xuyến rối loạn trong dân chúng.
14 Tức thì, anh em khiến Phao-lô đi phía biển, còn Si-la
với Ti-mô-thê ở lại thành Bê-rê.
15 Những người dẫn Phao-lô đưa người đến thành A-thên;
rồi trở về, đem lịnh cho Si-la và Ti-mô-thê phải đến cùng
người cho gấp.
16 Phao-lô đang đợi hai người tại thành A-thên, động lòng
tức giận, vì thấy thành đều đầy những thần tượng.
17 Vậy, người biện luận trong nhà hội với người Giu-đa và
người mới theo đạo Giu-đa; lại mỗi ngày, với những kẻ nào
mình gặp tại nơi chợ.
18 Có mấy nhà triết học về phái Epicuriens và phái
Stociens cũng cãi lẽ với người. Kẻ thì hỏi: Người già mép
nầy muốn nói gì đó? Người thì nói: Người dường như giảng
về các thần ngoại quốc (vì Phao-lô truyền cho chúng về Đức
Chúa Jêsus và sự sống lại).
19 Chúng bắt người, đem đến nơi A-rê-ô-ba, mà hỏi rằng:
Chúng tôi có thể biết được đạo mới nào mà ông dạy đó
chăng?
20 Vì chưng ông giảng cho chúng tôi nghe sự lạ. Chúng
tôi muốn biết ý nghĩa điều đó là gì.
21 Vả, hết thảy người A-thên và người ngoại quốc ngụ tại
thành A-thên chỉ lo nói và nghe việc mới lạ mà thôi.
22 Bấy giờ, Phao-lô đứng giữa A-rê-ô-ba, nói rằng: Hỡi
người A-thên, phàm việc gì ta cũng thấy các ngươi sốt sắng
quá chừng.

23 Vì khi ta trải khắp thành các ngươi, xem xét khí vật
các ngươi dùng thờ phượng, thì thấy một bàn thờ có chạm
chữ rằng: THù CHúA KHÔNG BIôT. Vậy, Đấng các ngươi
thờ mà không biết đó, là Đấng ta đang rao truyền cho.
24 Đức Chúa Trời đã dựng nên thế giới và mọi vật trong
đó, là Chúa của trời đất, chẳng ngự tại đền thờ bởi tay
người ta dựng nên đâu.
25 Ngài cũng chẳng dùng tay người ta hầu việc Ngài
dường như có cần đến sự gì, vì Ngài là Đấng ban sự sống,
hơi sống, muôn vật cho mọi loài.
26 Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người,
và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì giờ đời người
ta cùng giới hạn chỗ ở,
27 hầu cho tìm kiếm Đức Chúa Trời, và hết sức rờ tìm cho
được, dẫu Ngài chẳng ở xa mỗi một người trong chúng ta.
28 Vì tại trong Ngài, chúng ta được sống, động, và có, y
như xưa một vài thi nhân của các ngươi có nói rằng: Chúng
ta cũng là dòng dõi của Ngài.
29 Vậy, bởi chúng ta là dòng dõi Đức Chúa Trời, thì chớ
nên ngờ rằng Chúa giống như vàng, bạc, hay là đá, bởi
công nghệ và tài xảo của người ta chạm trổ nên.
30 Vậy thì, Đức Chúa Trời đã bỏ qua các đời ngu muội đó,
mà nay biểu hết thảy các người trong mọi nơi đều phải ăn
năn,
31 vì Ngài đã chỉ định một ngày, khi Ngài sẽ lấy sự công
bình đoán xét thế gian, bởi Người Ngài đã lập, và Đức Chúa
Trời đã khiến Người từ kẻ chết sống lại, để làm chứng chắc
về điều đó cho thiên hạ.
32 Khi chúng nghe nói về sự sống lại của kẻ chết, kẻ thì
nhạo báng, người thì nói rằng: Lúc khác chúng ta sẽ nghe
ngươi nói về việc đó.
33 Vì vậy, Phao-lô từ giữa đám họ bước ra.
34 Nhưng có mấy kẻ theo người và tin; trong số đó có Đê-
ni, là một quan tòa nơi A-rê-ô-ba, và một người đàn bà tên
là Đa-ma-ri, cùng các người khác.

18

1 Rồi đó, Phao-lô đi khỏi thành A-thên, mà tới thành Cô-
rinh-tô.
2 Tại đó, người gặp một người Giu-đa, tên là A-qui-la, quê
ở xứ Bông, mới từ nước Y-ta-li đến đây với vợ mình là Bê-
rít-sin, bởi vì vua Cơ-lốt có chỉ truyền mọi người Giu-đa phải
lánh khỏi thành Rô-ma; Phao-lô bèn hiệp với hai người.

3 Vì đồng nghề, nên Phao-lô ở nhà hai người mà làm việc
chung nhau; vả, nghề các người đó là may trại.
4 Hễ đến ngày Sa-bát, thì Phao-lô giảng luận trong nhà
hội, khuyên dỗ người Giu-đa và người Gờ-réc.
5 Khi Si-la và Ti-mô-thê từ xứ Ma-xê-đoan đến, thì Phao-lô
hết lòng chuyên lo về sự giảng dạy, làm chứng với người
Giu-đa rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ.
6 Nhưng, vì chúng chống cự và khinh dể người, nên người
giũ áo mình mà nói rằng: Ước gì máu các ngươi đổ lại trên
đầu các ngươi! Còn ta thì tinh sạch; từ đây, ta sẽ đi đến
cùng người ngoại.
7 Phao-lô ra khỏi đó, vào nhà một người tên là Ti-ti-u Giút-
tu, là kẻ kính sợ Đức Chúa Trời, nhà người giáp với nhà hội.
8 Bấy giờ Cơ-rít-bu, chủ nhà hội, với cả nhà mình đều
tin Chúa; lại có nhiều người Cô-rinh-tô từng nghe Phao-lô
giảng, cũng tin và chịu phép báp-tem.
9 Ban đêm, Chúa phán cùng Phao-lô trong sự hiện thấy
rằng: Đừng sợ chi; song hãy nói và chớ làm thinh;
10 ta ở cùng ngươi, chẳng ai tra tay trên ngươi đặng làm
hại đâu; vì ta có nhiều người trong thành nầy.
11 Phao-lô ở lại đó một năm sáu tháng, dạy đạo Đức Chúa
Trời trong đám họ.
12 Lúc Ga-li-ôn đang làm quan trấn thủ xứ A-chai, người
Giu-đa đồng lòng nổi lên nghịch cùng Phao-lô và kéo người
đến tòa án,
13 mà nói rằng: Người nầy xui dân thờ Đức Chúa Trời
một cách trái luật pháp.
14 Phao-lô vừa toan mở miệng trả lời, thì Ga-li-ôn nói cùng
dân Giu-đa rằng: Hỡi người Giu-đa, giá như về nỗi trái phép
hay tội lỗi gì, thì theo lẽ phải, ta nên nhịn nhục nghe các
ngươi.
15 Song nếu biện luận về đạo lý, danh hiệu, hay là luật
pháp riêng của các ngươi, thì hãy tự xử lấy; ta chẳng khứng
xử đoán những việc đó đâu.
16 Người bèn đuổi chúng ra khỏi tòa án.
17 Bấy giờ, chúng bắt Sốt-then, chủ nhà hội, đánh đòn
trước tòa án, nhưng Ga-li-ôn chẳng lo đến việc đó.
18 Phao-lô ở lại thành Cô-rinh-tô ít lâu nữa, rồi từ giã anh
em, xuống thuyền đi với Bê-rít-sin và A-qui-la qua xứ Sy-ri,
sau khi đã chịu cạo đầu tại thành Sen-cơ-rê, vì người có lời
thề nguyện.
19 Kế đó, ba người tới thành Ê-phê-sô, Phao-lô để đồng
bạn mình lại đó. Còn người, thì vào nhà hội, nói chuyện

với những người Giu-đa;
20 song khi chúng xin ở lại lâu hơn nữa, thì người chẳng
khứng.
21 Người từ giã các người đó mà rằng: Ví Đức Chúa Trời
khứng, thì chuyến khác ta sẽ đến nơi các ngươi; rồi người
từ thành Ê-phê-sô mà đi.
22 Khi đổ bộ tại thành Sê-sa-rê rồi, người đi lên thành
Giê-ru-sa-lem, chào mừng Hội thánh, đoạn lại xuống thành
An-ti-ốt.
23 Người ở đó ít lâu, rồi lại đi, trải lần lần khắp trong xứ
Ga-la-ti và xứ Phi-ri-gi, làm cho hết thảy môn đồ đều vững
lòng.
24 Bấy giờ có một người Giu-đa tên là A-bô-lô, quê tại
thành A-léc-xan-tri, là tay khéo nói và hiểu Kinh Thánh,
đến thành Ê-phê-sô.
25 Người đã học đạo Chúa; nên lấy lòng rất sốt sắng mà
giảng và dạy kĩ càng những điều về Đức Chúa Jêsus, dẫu
người chỉ biết phép báp-tem của Giăng mà thôi.
26 Vậy, người khởi sự giảng cách dạn-dĩ trong nhà hội. Bê-
rít-sin và A-qui-la nghe giảng, bèn đem người về với mình,
giải bày đạo Đức Chúa Trời cho càng kĩ lưỡng hơn nữa.
27 Người toan sang xứ A-chai, thì anh em giục lòng cho và
viết thơ gởi dặn môn đồ phải tiếp đãi người tử tế. Khi tới
rồi, người được nhờ ơn Đức Chúa Trời mà bổ ích cho kẻ đã
tin theo.
28 Vì người hết sức bẻ bác người Giu-đa giữa thiên hạ, lấy
Kinh Thánh mà bày tỏ rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ.

19

1 Trong khi A-bô-lô ở thành Cô-rinh-tô, Phao-lô đã đi khắp
những miền trên, rồi xuống thành Ê-phê-sô, gặp một vài
người môn đồ ở đó.
2 Người hỏi rằng: Từ khi anh em tin, có lãnh được Đức
Thánh Linh chăng! Trả lời rằng: Chúng tôi cũng chưa nghe
có Đức Thánh Linh nào. Người lại hỏi: Vậy thì anh em đã
chịu phép báp-tem nào?
3 Trả lời rằng: Phép báp-tem của Giăng.
4 Phao-lô bèn nói rằng: Giăng đã làm phép báp-tem về sự
ăn năn tội, mà truyền dân phải tin Đấng sẽ đến sau mình,
nghĩa là tin Đức Chúa Jêsus.
5 Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn chịu phép báp-tem nhân
danh Đức Chúa Jêsus.
6 Sau khi Phao-lô đã đặt tay lên, thì có Đức Thánh Linh
giáng trên chúng, cho nói tiếng ngoại quốc và lời tiên tri.

7 Cộng hết thảy độ mười hai người.
8 Phao-lô vào nhà hội, và trong ba tháng giảng luận một
cách dạn dĩ ở đó; giải bày những điều về nước Đức Chúa
Trời mà khuyên dỗ các kẻ nghe mình.
9 Song vì có mấy người cứng lòng, từ chối không tin, gièm
chê đạo Chúa trước mặt dân chúng, thì người phân rẽ họ
mà nhóm các môn đồ riêng ra, và dạy dỗ hằng ngày trong
trường học Ti-ra-nu.
10 Việc đó cứ luôn hai năm, đến nỗi mọi người ở trong cõi
A-si, hoặc người Giu-đa hay là người Gờ-réc, đều nghe đạo
Chúa.
11 Đức Chúa Trời lại dùng tay Phao-lô làm các phép lạ
khác thường,
12 đến nỗi người ta lấy khăn và áo đã bận vào mình người
mà để trên các kẻ đau yếu; thì họ được lành bịnh, và được
cứu khỏi quỉ dữ.
13 Bấy giờ có mấy thầy trừ quỉ là người Giu-đa đi từ nơi
nầy sang chỗ kia, mạo kêu danh Đức Chúa Jêsus trên những
kẻ bị quỉ dữ ám, rằng: Ta nhân Đức Chúa Jêsus nầy, là Đấng
mà Phao-lô giảng, để truyền khiến chúng bay.
14 Các kẻ làm việc đó là bảy con trai của Sê-va, tức là một
người trong bọn thầy tế lễ cả Giu-đa.
15 Song quỉ dữ đáp lại rằng: Ta biết Đức Chúa Jêsus, và
rõ Phao-lô là ai; nhưng các ngươi là kẻ nào?
16 Người bị quỉ dữ ám bèn sấn vào chúng, thắng được
hai người trong bọn và hành hạ dữ lắm, đến nỗi phải trần
truồng và bị thương, trốn ra khỏi nhà.
17 Phàm người Giu-đa và người Gờ-réc nào ở tại thành Ê-
phê-sô đều biết việc đó, thì sợ hãi, và danh Đức Chúa Jêsus
được tôn trọng.
18 Phần nhiều kẻ đã tin, đến xưng tội và tỏ ra việc mình
đã làm.
19 Có lắm người trước theo nghề phù phép đem sách vở
mình đốt trước mặt thiên hạ; người ta tính giá sách đó,
cộng là năm muôn đồng bạc.
20 Aáy vậy, nhờ quyền phép của Chúa, đạo bèn đồn ra,
càng ngày càng được thắng.
21 Các việc đó rồi, Phao-lô toan đi ngang qua xứ Ma-xê-
đoan và xứ A-chai, đặng đến thành Giê-ru-sa-lem. Người
nói rằng: Khi ta đã thăm thành đó rồi, cũng phải thăm
thành Rô-ma nữa.
22 Người bèn sai hai người giúp đỡ mình là Ti-mô-thê và
Ê-rát sang xứ Ma-xê-đoan, song chính người còn ở lại trong

cõi A-si ít lâu nữa.
23 Lúc đó, có sự loạn lớn sanh ra vì cớ đạo Tin Lành.
24 Một người thợ bạc kia, tên là Đê-mê-triu, vốn dùng bạc
làm khám nữ thần Đi-anh, sinh nhiều lợi cho thợ làm công,
25 bèn nhóm những thợ đó và kẻ đồng nghiệp lại, mà nói
rằng: Hỡi bạn ta, các ngươi biết sự thạnh lợi chúng ta sanh
bởi nghề nầy:
26 các ngươi lại thấy và nghe nói, không những tại thành
Ê-phê-sô thôi, gần suốt hết cõi A-si nữa, rằng tên Phao-lô
nầy đã khuyên dỗ và trở lòng nhiều người, mà nói rằng các
thần bởi tay người ta làm ra chẳng phải là chúa.
27 Chúng ta chẳng những sợ nghề nghiệp mình phải bị
gièm chê, lại cũng e rằng đền thờ của đại nữ thần Đi-anh
bị khinh dể nữa, và nữ thần ta bị tiêu diệt về sự vinh hiển
mà cõi A-si cùng cả thế giới đều tôn kính chăng.
28 Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn nỗi giận lắm, cất tiếng
kêu rằng: Lớn thay là nữ thần Đi-anh của người Ê-phê-sô!
29 Cả thành thảy đều rối loạn; chúng đồng lòng đến rạp
hát, kéo theo mình Gai-út, A-ri-tạc, là người Ma-xê-đoan,
bạn đồng đi với Phao-lô.
30 Phao-lô muốn chính mình ra mặt trước dân chúng,
nhưng môn đồ chẳng cho.
31 Cũng có mấy quan lớn ở xứ A-si, là bạn hữu người, sai
đến xin người chớ đi tới rạp hát.
32 Người thì reo lên thể nầy, kẻ thì la lên thể khác; vì trong
hội om sòm, phần nhiều người cũng không biết vì cớ nào
mình nhóm lại.
33 Chúng bèn kéo A-léc-xan-đơ từ trong đám đông ra, và
người Giu-đa xô người ra đứng trước; người bèn lấy tay ra
dấu, muốn nói cùng dân chúng để binh vực bọn mình.
34 Nhưng vừa khi đoàn dân nhận người là người Giu-đa,
thì kêu rập lên ước trong hai giờ, rằng: Lớn thay là nữ thần
Đi-anh của người Ê-phê-sô.
35 Bấy giờ, có người thơ ký thành phố dẹp yên đoàn dân,
nói rằng: Hỡi người Ê-phê-sô, há có ai chẳng biết thành Ê-
phê-sô là kẻ canh giữ đền thờ nữ thần lớn Đi-anh và tượng
thần ấy đã từ trên trời giáng xuống sao?
36 Bởi điều đó thật chối cãi chẳng nỗi, nên các ngươi khá
ở yên, đừng làm sự gì vội vã.
37 Vì những tên mà các ngươi đã kéo đến đây, chẳng phải
mắc tội hoặc phạm đến của thánh, hay là lộng ngôn với nữ
thần chúng ta đâu.

38 Vậy, nếu Đê-mê-triu và các thợ làm công ở với người có
cần kiện cáo ai, thì đã có ngày xử đoán và quan trấn thủ;
mặc họ kiện cáo nhau.
39 Ví bằng các ngươi có nài việc khác nữa, thì khá quyết
định việc đó trong hội đồng theo phép.
40 Vì e cho chúng ta bị hạch về sự dấy loạn xảy ra ngày
hôm nay, không thể tìm lẽ nào để binh vực sự nhóm họp
nầy.
41 Người nói bấy nhiêu lời, bèn cho chúng về.

20

1 Khi sự rối loạn yên rồi, Phao-lô vời các môn đồ đến,
khuyên bảo xong, thì từ giã mà đi đến xứ Ma-xê-đoan.
2 Người trải khắp trong miền nầy, dùng nhiều lời khuyên
bảo các tín đồ; rồi tới nước Gờ-réc,
3 ở đó ba tháng. Lúc gần xuống thuyền qua xứ Sy-ri, thì
người Giu-đa lập kế hại người, nên người định trải qua xứ
Ma-xê-đoan mà trở về.
4 Sô-ba-tê, con Bi-ru, quê thành Bê-rê, cùng đi với người,
lại có A-ri-tạc và Xê-cun-đu quê thành Tê-sa-lô-ni-ca, Gai-út
quê thành Đẹt-bơ và Ti-mô-thê; Ti-chi-cơ và Trô-phim đều
quê ở cõi A-si.
5 Những người nầy đi trước, đợi chúng ta tại thành Trô-
ách.
6 Còn chúng ta, khi những ngày ăn bánh không men qua
rồi, thì xuống thuyền tại thành Phi-líp, trong năm ngày gặp
nhau tại thành Trô-ách, rồi chúng ta ở lại đó bảy ngày.
7 Ngày thứ nhất trong tuần lễ, chúng ta đang nhóm lại để
bẻ bánh; Phao-lô phải đi ngày mai, nên người nói chuyện
với các môn đồ, và cứ giảng luôn cho đến nửa đêm,
8 có nhiều đèn trong phòng cao mà chúng ta đang nhóm
lại.
9 Một gã tuổi trẻ tên là Ơ-tích, ngồi trên cửa sổ, ngủ gục
trong khi Phao-lô giảng rất dài; và bị ngủ mê quá, nên từ
tầng lầu thứ ba té xuống, lúc đỡ dậy đã thấy chết rồi.
10 Nhưng, Phao-lô bước xuống, nghiêng mình trên người,
ôm lấy mà nói rằng: Chớ bối rối, linh hồn còn ở trong người.
11 Phao-lô lại trở lên, bẻ bánh mà ăn; giảng luận lâu cho
đến sáng mới đi.
12 Còn gã tuổi trẻ người ta đem đi, thì được sống, sự ấy
làm cho mọi người đều được yên ủi lắm.
13 Còn chúng ta, thì đi trước, chạy thuyền đến thành A-
sốt, là nơi chúng ta phải gặp Phao-lô; người đã định vậy, vì
muốn đi bộ.

14 Chúng ta gặp người tại thành A-sốt, bèn đem người đi
với, cùng đến thành Mi-ti-len.
15 Rồi đi từ nơi đó, vẫn theo đường biển, ngày mai đến
ngang đảo Chi-ô. Qua ngày sau, chúng ta ghé vào thành
Sa-mốt, cách một ngày nữa, thì tới thành Mi-lê.
16 Vì Phao-lô đã quyết định đi qua trước thành Ê-phê-sô,
xong không dừng lại tại đó, e cho chậm trễ trong cõi A-si.
Người vội đi đặng có thể đến thành Giê-ru-sa-lem kịp ngày
lễ Ngũ tuần.
17 Bấy giờ, Phao-lô sai người ở thành Mi-lê đi tới thành
Ê-phê-sô, mời các trưởng lão trong Hội thánh đến.
18 Khi các người ấy đã nhóm cùng người, người nói rằng:
Từ ngày tôi mới đến cõi A-si, hằng ăn ở luôn với anh em
cách nào, anh em vẫn biết,
19 tôi hầu việc Chúa cách khiêm nhường, phải nhiều nước
mắt, và ở giữa sự thử thách mà người Giu-đa đã lập mưu
hại tôi.
20 Anh em biết tôi chẳng trễ nải rao truyền mọi điều ích
lợi cho anh em, chẳng dấu điều chi hết, lại biết tôi đã dạy
anh em hoặc giữa công chúng, hoặc từ nhà nầy sang nhà
kia,
21 giảng cho người Giu-đa như cho người Gờ-réc về sự ăn
năn đối với Đức Chúa Trời, và đức tin trong Đức Chúa Jêsus
là Chúa chúng ta.
22 Kìa, nay bị Đức Thánh Linh ràng buộc, tôi đi đến thành
Giê-ru-sa-lem, chẳng biết điều chi sẽ xảy đến cho tôi ở đó;
23 duy Đức Thánh Linh đã bảo trước cho tôi rằng từ thành
nầy sang thành khác dây xích và hoạn nạn đang đợi tôi đó.
24 Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quí, miễn chạy
cho xong việc đua tôi và chức vụ tôi đã lãnh nơi Đức Chúa
Jêsus, để mà làm chứng về Tin Lành của ơn Đức Chúa Trời.
25 Hiện bây giờ, tôi biết rằng giữa anh em mà tôi đã ghé
qua giảng về nước Đức Chúa Trời, thì chẳng có một ai sẽ
thấy mặt tôi nữa.
26 Nên bữa nay tôi nói quyết trước mặt các anh em rằng
tôi tinh sạch về huyết anh em hết thảy.
27 Vì tôi không trễ nải một chút nào để tỏ ra cho biết hết
thảy ý muốn của Đức Chúa Trời.
28 Anh em hãy giữ lấy mình, và luôn cả bầy mà Đức Thánh
Linh đã lập anh em làm kẻ coi sóc, để chăn Hội thánh của
Đức Chúa Trời, mà Ngài đã mua bằng chính huyết mình.
29 Còn tôi biết rằng sau khi tôi đi, sẽ có muông sói dữ tợn
xen vào trong vòng anh em, chẳng tiếc bầy đâu;

30 lại giữa anh em cũng sẽ có những người nói lời hung
ác dấy lên, ráng sức dỗ môn đồ theo họ.
31 Vậy, hãy tỉnh thức, nhớ lại rằng trong ba năm hằng
đêm và ngày, tôi hằng chảy nước mắt ra mà khuyên bảo
cho mọi người luôn.
32 Bây giờ tôi giao phó anh em cho Đức Chúa Trời và cho
đạo của ơn Ngài, là giao phó cho Đấng có thể gây dựng,
và ban gia tài cho anh em chung với hết thảy những người
được nên thánh.
33 Tôi chẳng ham bạc, vàng, hay là áo xống của ai hết.
34 Chính anh em biết rằng hai bàn tay nầy đã làm ra sự
cần dùng của tôi và của đồng bạn tôi.
35 Tôi từng bày bảo luôn cho anh em rằng phải chịu khó
làm việc như vậy, để giúp đỡ người yếu đuối, và nhớ lại lời
chính Đức Chúa Jêsus có phán rằng: Ban cho thì có phước
hơn là nhận lãnh.
36 Phao-lô nói lời đó xong, bèn quì xuống và cầu nguyện
với hết thảy các người ấy.
37 Ai nấy đều khóc lắm, ôm lấy cổ Phao-lô mà hôn,
38 lấy làm buồn bực nhất là vì nghe người nói rằng anh
em sẽ chẳng thấy mặt mình nữa. Đoạn, đưa người xuống
tàu.

21

1 Chúng ta phân rẽ các người đó xong, bèn xuống tàu, đi
thẳng đến thành Cốt, ngày hôm sau tới thành Rô-đơ, và từ
đó đến thành Ba-ta-ra.
2 ỳ đó gặp một chiếc tàu, dương buồm chạy qua xứ Phê-
ni-xi; chúng ta bèn xuống đi.
3 Thấy đảo Chíp-rơ, thì tránh bên hữu, cứ theo đường đến
xứ Sy-ri, đậu tại thành Ty-rơ, vì tàu phải cất hàng hóa tại
đó.
4 Chúng ta đi tìm được các môn đồ rồi, bèn ở lại với họ
bảy ngày. Các môn đồ chịu Đức Thánh Linh cảm động, dặn
Phao-lô chớ lên thành Giê-ru-sa-lem.
5 Nhưng, khi kỳ tạm trú chúng ta đã qua, thì lại đi; cả
môn đồ với vợ con đều tiễn chúng ta ra đến ngoài thành,
ai nấy đều quì xuống trên bờ, cùng nhau cầu nguyện,
6 rồi từ giã nhau. Đoạn, chúng ta xuống tàu; môn đồ trở
về nhà.
7 Còn chúng ta đi hết đường thủy, thì ở thành Ty-rơ sang
thành Bê-tô-lê-mai, chào thăm anh em và ở lại với họ một
ngày.

8 Ngày mai, chúng ta ở nơi đó đi, đến thành Sê-sa-rê; vào
nhà Phi-líp, là người giảng Tin Lành, một trong bảy thầy
phó tế, rồi ở lại đó.
9 Người có bốn con gái đồng trinh hay nói tiên tri.
10 Chúng ta ở đó đã mấy ngày, có một người tiên tri tên
là A-ga-bút ở xứ Giu-đê xuống.
11 Người đến thăm chúng ta, rồi lấy dây lưng của Phao-lô
trói chân tay mình, mà nói rằng: Nầy là lời Đức Thánh-Linh
phán: Tại thành Giê-ru-sa-lem, dân Giu-đa sẽ trói người có
dây lưng nầy như vậy, mà nộp trong tay người ngoại đạo.
12 Khi đã nghe bấy nhiêu lời, thì các tín đồ nơi đó và
chúng ta đều xin Phao-lô đừng lên thành Giê-ru-sa-lem.
13 Nhưng người trả lời rằng: Anh em làm chi mà khóc
lóc cho nao lòng tôi? Vì phần tôi sẵn lòng chẳng những để
bị trói thôi, lại cũng sẵn lòng vì danh Đức Chúa Jêsus chịu
chết tại thành Giê-ru-sa-lem nữa.
14 Người chẳng khứng chịu khuyên dỗ, thì chúng ta
không ép nữa, mà nói rằng: Xin cho ý muốn của Chúa
được nên!
15 Qua những ngày đó, chúng ta sắm sửa, rồi lên thành
Giê-ru-sa-lem.
16 Có mấy người môn đồ ở thành Sê-sa-rê cũng đến đó
với chúng ta, dẫn chúng ta vào nhà tên Ma-na-sôn kia, quê
ở Chíp-rơ, là một môn đồ lâu nay, và người cho chúng ta
trọ tại nhà mình.
17 Chúng ta đến thành Giê-ru-sa-lem, thì anh em vui
mừng tiếp rước.
18 Bữa sau, Phao-lô đi với chúng ta tới nhà Gia-cơ; có hết
thảy các trưởng lão nhóm họp tại đó.
19 Phao-lô chào mừng các người đó rồi, bèn thuật lại từng
điều mọi sự Đức Chúa Trời đã bởi chức vụ mình làm ra
trong người ngoại.
20 Các người ấy nghe vậy thì ngợi khen Đức Chúa Trời.
Đoạn, nói cùng người rằng: Anh ơi, anh thấy biết mấy vạn
người Giu-đa đã tin, và hết thảy đều sốt sắng về luật pháp.
21 Vả, chúng đã hay rằng anh dạy các người Giu-đa ở
trong các dân ngoại rằng phải từ bỏ Môi-se, chớ nên làm
phép cắt bì cho con mình, hay là ăn ở theo thói tục mình
nữa.
22 Vậy, khá lo liệu làm sao? Chắc rằng dân chúng sẽ nhóm
lại; vì hẳn sẽ biết rằng anh đã tới rồi.
23 Nên, hãy làm theo như chúng tôi sẽ nói cho anh: Chúng
tôi đây có bốn người đều mắc lời thề;

24 hãy đem bốn người đó cùng đi, làm lễ tinh sạch cho
mình luôn với họ, và hãy chịu tiền họ phải trả để cạo đầu.
Vậy thì ai nấy sẽ biết mọi tin đồn về anh đều chẳng thật,
song rõ anh cũng ăn ở theo luật pháp vậy.
25 Còn người ngoại đã tin, chúng tôi có viết thơ cho họ về
điều chúng tôi đã định: là chỉ phải kiêng ăn của cúng thần
tượng, huyết và thú vật chết ngột, cùng chớ gian dâm.
26 Phao-lô bèn đem bốn người cùng đi, vừa đến ngày sau,
làm lễ tinh sạch cùng họ, rồi vào trong đền thờ, đặng tỏ ra
ngày nào kỳ tinh sạch sẽ trọn, và dâng của lễ về mỗi người
trong bọn mình.
27 Khi bảy ngày gần trọn, thì các người Giu-đa, quê A-si,
thấy Phao-lô trong đền thờ, bèn xui cả đoàn dân dấy loạn,
rồi bắt người,
28 mà kêu lên rằng: Hỡi các người Y-sơ-ra-ên, hãy đến
giúp với! Kìa, người nầy giảng dạy khắp thiên hạ, nghịch
cùng dân, nghịch cùng luật pháp, và nghịch cùng chốn nầy
nữa, đến đỗi hắn dẫn người Gờ-réc vào trong đền thờ, và
làm cho nơi thánh nầy bị ô uế.
29 Số là, chúng trước đã thấy Trô-phim, người Ê-phê-sô,
ở với Phao-lô tại trong thành phố, nên ngờ rằng Phao-lô đã
dẫn người vào đền thờ.
30 Cả thành đều xôn xao, dân chúng chạy nhóm lại đoàn
đông, bắt Phao-lô, kéo ra khỏi đền thờ, tức thì các cửa đều
đóng lại.
31 Chúng đang tìm phương giết người, thì tiếng đồn đến
quan quản cơ rằng cả thành Giê-ru-sa-lem đều xôn xao.
32 Người lập tức bắt quân lính và cai đội kéo đến nơi
chúng. Vừa thấy quản cơ và quân lính thì chúng thôi,
không đánh Phao-lô nữa.
33 Quản cơ bèn tới gần, bắt người rồi truyền lấy hai cái
xích xích lại; đoạn, hỏi người là ai, và đã làm việc gì.
34 Trong đoàn dân, kẻ reo lên thể nầy, người la lên thể
khác; nhân sự rối loạn, người không biết được chắc, nên
dạy điệu về đồn.
35 Lúc Phao-lô bước lên thềm, quân lính phải khiêng
người đi, bởi cớ đoàn dân hung bạo lắm.
36 Vì có đám dân theo sau đông mà kêu rằng: Hãy giết
đi!
37 Lúc Phao-lô vào đồn, thì nói với quản cơ rằng: Tôi có
phép nói với ông đôi điều chăng? Quản cơ trả lời rằng:
Ngươi biết nói tiếng Gờ-réc sao?
38 Vậy thì ngươi hẳn chẳng phải là người Ê-díp-tô kia,

ngày trước đã gây loạn, kéo bốn ngàn kẻ cướp vào nơi đồng
vắng hay sao?
39 Phao-lô trả lời rằng: Tôi là người Giu-đa, vốn ở thành
Tạt-sơ, công dân của một thành trong xứ Si-li-si tức là thành
có danh tiếng; xin hãy cho phép tôi nói với chúng dân.
40 Được phép rồi, Phao-lô đứng trên thềm, giơ tay ra dấu
cho dân. Đâu đó yên lặng, người bèn nói tiếng Hê-bơ-rơ
mà rằng:

22

1 Hỡi các anh các cha, hãy nghe điều tôi đang nói với để
binh vực mình.
2 Khi chúng nghe người nói tiếng Hê-bơ-rơ, thì càng chăm
chỉ bội phần. Người bèn nói rằng:
3 Tôi là người Giu-đa, sanh tại thành Tạt-sơ, trong xứ Si-
li-si, nhưng nuôi tại đây, trong thành nầy, học nơi chân
Ga-ma-li-ên, đúng theo trong luật pháp của tổ phụ chúng
ta. Vốn tôi đầy lòng sốt sắng vì Đức Chúa Trời, cũng như
các ngươi hôm nay vậy.
4 Tôi từng bắt bớ phe nầy cho đến chết, bất kỳ đàn ông
đàn bà, đều xiềng lại và bỏ tù:
5 về điều đó, thầy cả thượng phẩm cùng cả hội đồng
trưởng lão đều làm chứng cho tôi; vì bởi những người đó
mà tôi nhận được các thơ gởi cho anh em thành Đa-mách,
là nơi tôi toan đi, đặng bắt trói những người ở đó dẫn về
thành Giê-ru-sa-lem để xử phạt.
6 Vả, lúc tôi đang đi đường, gần đến thành Đa-mách, độ
ban trưa, thình lình có ánh sáng lớn, từ trên trời giáng
xuống, soi sáng chung quanh mình tôi.
7 Tôi té xuống đất, và nghe có tiếng phán cùng tôi rằng:
Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, làm sao ngươi bắt bớ ta?
8 Tôi trả lời rằng: Lạy Chúa, Chúa là ai? Ngài phán: Ta là
Jêsus ở Na-xa-rét mà ngươi đang bắt bớ đây.
9 Những kẻ đi với tôi thấy ánh sáng rõ ràng, nhưng chẳng
nghe tiếng của Đấng phán cùng tôi.
10 Tôi bèn thưa: Lạy Chúa, tôi phải làm chi? Chúa đáp
rằng: Hãy chờ dậy, đi đến thành Đa-mách, ở đó người ta
sẽ nói mọi điều đã truyền cho ngươi làm.
11 Bởi cớ sự chói lói của ánh sáng đó, thì tôi chẳng thấy
được, nên những kẻ cùng đi nắm tay dắt tôi đến thành
Đa-mách.

12 Tên A-na-nia kia, là người nhân đức theo luật pháp,
được các người Giu-đa trú tại Đa-mách đều làm chứng tốt,
có đến tìm tôi;
13 người đứng trước mặt tôi mà nói rằng: Hỡi Sau-lơ, anh
tôi, hãy sáng mắt lại. Liền một lúc, tôi được sáng mắt, và
xem thấy A-na-nia.
14 Đoạn, người nói với tôi rằng: Đức Chúa Trời của tổ
phụ chúng ta đã định cho anh được biết ý muốn Chúa,
được thấy Đấng Công bình và nghe lời nói từ miệng Ngài.
15 Vì anh sẽ làm chứng cho Ngài trước mặt mọi người, về
những việc anh đã thấy và nghe.
16 Bây giờ, anh còn trễ nải làm chi? Hãy chờ dậy, cầu
khẩn danh Chúa mà chịu phép báp-tem và làm sạch tội lỗi
mình đi.
17 Đến lúc trở về thành Giê-ru-sa-lem, tôi đang cầu
nguyện trong đền thờ, thì bị ngất trí;
18 thấy Đức Chúa Jêsus phán cùng tôi rằng: Hãy vội vàng,
lập tức ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem; vì họ sẽ chẳng nhận
lời ngươi làm chứng về ta đâu.
19 Tôi thưa rằng: Lạy Chúa, chính họ biết tôi từng bỏ tù
những người tin Chúa và đánh đòn trong các nhà hội nữa.
20 Lại khi Ê-tiên là kẻ làm chứng cho Chúa bị đổ máu, tôi
ở đó đành lòng và giữ áo xống những kẻ giết người.
21 Chúa bèn phán cùng tôi rằng: Hãy đi, vì ta toan sai
ngươi đi đến cùng dân ngoại ở nơi xa...
22 Chúng chịu nghe người nói đến đó, song đến câu ấy,
thì vùng kêu lên rằng: Hãy cất người dường ấy khỏi thế
gian! Nó chẳng đáng sống đâu!
23 Chúng kêu la, cổi áo, hất bụi bay lên giữa khoảng
không.
24 Quản cơ bèn truyền điệu người vào trong đồn, dùng
roi mà tra người, để biết vì cớ gì chúng kêu la nghịch cùng
người.
25 Họ đang căng người ra để đánh đòn, thì Phao-lô nói
cùng thầy đội đang đứng đó rằng: Ngươi được phép đánh
đòn một người quốc dân Rô-ma, mặc dầu người đó chưa
thành án, hay sao?
26 Vừa nghe mấy lời đó, thầy đội đi thưa cùng quản cơ
rằng: Oâng toan làm chi? vì người nầy là quốc dân Rô-ma.
27 Quản cơ đến, hỏi Phao-lô rằng: Hãy nói cho ta biết,
ngươi có phải là quốc dân Rô-ma chăng? Người trả lời rằng:
Phải.

28 Quản cơ lại nói: Ta đã mua được quyền lợi quốc dân
đó cao giá lắm. Phao-lô nói: Còn phần tôi thì có quyền lợi
đó từ lúc mới sinh ra rồi.
29 Tức thì, những kẻ tra khảo người đều tránh xa ra; và
khi quản cơ biết người mình đã biểu trói lại đó là quốc dân
Rô-ma, thì sợ hãi.
30 Hôm sau, quản cơ muốn biết cho đúng vì cớ nào Phao-
lô bị người Giu-đa cáo, bèn sai mở trói, truyền cho các thầy
tế lễ cả và cả tòa công luận nhóm lại, rồi dẫn Phao-lô ra,
bắt đứng trước mặt họ.

23

1 Phao-lô mắt chăm chỉ trên tòa công luận, nói rằng: Hỡi
các anh em, trước mặt Đức Chúa Trời, tôi đã ăn ở trọn
lương tâm tử tế cho đến ngày nay.
2 Nhưng thầy tế lễ thượng phẩm là A-na-nia biểu mấy kẻ
đứng gần Phao-lô vả miệng người.
3 Phao-lô bèn nói cùng người rằng: Hỡi bức tường tô
trắng kia, Đức Chúa Trời sẽ đánh ông; ông ngồi để xử đoán
tôi theo luật pháp, mà lại không kể luật pháp, biểu người
đánh tôi!
4 Những kẻ đứng đó nói rằng: Ngươi nhiếc móc thầy cả
thượng phẩm của Đức Chúa Trời sao!
5 Phao-lô trả lời rằng: Hỡi anh em, tôi chẳng biết là thầy
cả thượng phẩm; vì có chép rằng: Chớ sỉ nhục người cai trị
dân mình.
6 Phao-lô biết trong bọn họ phần thì người Sa-đu-sê, phần
thì người Pha-ri-si, bèn kêu lên trước tòa công luận rằng:
Hỡi anh em, tôi là người Pha-ri-si, con của dòng Pha-ri-si.
Aáy là vì sự trông cậy của chúng ta và sự sống lại của những
kẻ chết mà tôi phải chịu xử đoán.
7 Người vừa nói xong như vậy, thì sự cãi lẫy nổi lên giữa
người Pha-ri-si với người Sa-đu-sê, và hội đồng chia phe ra.
8 Vì chưng người Sa-đu-sê quyết rằng không có sự sống
lại, cũng không có thiên sứ, thần chi hết, còn người Pha-ri-
si lại nhận cả hai điều tin ấy.
9 Tiếng kêu la lớn liền dậy lên. Có mấy thầy thông giáo về
dòng Pha-ri-si đứng dậy cãi lẫy cùng kẻ khác rằng: Chúng
ta chẳng thấy trong người nầy có điều ác gì. Nào ai biết
chẳng phải thần hoặc thiên sứ đã nói cùng người?
10 Vì sự rối loạn càng thêm, quản cơ e Phao-lô bị chúng
phân thây chăng, nên truyền quân kéo xuống, đặng cướp
người ra khỏi giữa đám họ và đem về trong đồn.

11 Qua đêm sau, Chúa hiện đến cùng người mà phán rằng:
Hãy giục lòng mạnh mẽ, ngươi đã làm chứng cho ta tại
thành Giê-ru-sa-lem thể nào, thì cũng phải làm chứng cho
ta tại thành Rô-ma thể ấy.
12 Đến sáng, người Giu-đa họp đảng lập mưu, mà thề
nguyện rằng chẳng ăn chẳng uống cho đến giết được Phao-
lô.
13 Có hơn bốn mươi người đã lập mưu đó.
14 Họ đến kiếm các thầy tế lễ cả và các trưởng lão mà
rằng: Chúng tôi đã thề với nhau rằng chẳng ăn chi hết cho
đến lúc giết được Phao-lô.
15 Vậy bây giờ các ông với tòa công luận hãy xin quản cơ
bắt nó đến đứng trước mặt các ông, như là muốn tra xét
việc nó cho kỹ càng hơn nữa; còn chúng tôi sửa soạn sẵn
để khi nó chưa đến đây thì giết đi.
16 Nhưng có con trai của chị Phao-lô biết được mưu gian
ấy, đến nơi đồn, vào nói trước cho Phao-lô.
17 Phao-lô bèn gọi một đội trưởng mà nói rằng: Hãy đem
gã trai trẻ nầy đến cùng quan quản cơ, chàng có việc muốn
báo tin.
18 Vậy, đội trưởng đem chàng đi, dẫn đến nhà quản cơ,
và thưa rằng: Tên tù Phao-lô có gọi tôi biểu đem gã trai trẻ
nầy đến cùng quan, chàng có việc muốn nói.
19 Quản cơ nắm tay người trai trẻ, kéo xê ra, hỏi rằng:
Ngươi có việc gì báo tin cùng ta?
20 Thưa rằng: Người Giu-đa đã định xin quan, đến ngày
mai, bắt Phao-lô đứng trước tòa công luận, như là họ muốn
tra xét việc của người cho kỹ càng hơn.
21 Nhưng xin quan chớ tin họ, vì có hơn bốn mươi người
trong bọn họ lập kế hại Phao-lô, đã thề nguyện với nhau
chẳng ăn uống chi hết trước khi chưa giết được người; hiện
bây giờ, họ đã sắm sẵn, chỉ đợi quan trả lời đó thôi.
22 Quản cơ cho gã trai trẻ ấy về, cấm không cho nói với
ai về điều người đã tỏ ra cùng mình.
23 Đoạn, quản cơ đòi hai viên đội trưởng, dặn rằng: Vừa
giờ thứ ba đêm nay, hãy sắm sẵn hai trăm quân, bảy mươi
lính kỵ, hai trăm lính cầm giáo, đặng đi đến thành Sê-sa-rê.
24 Lại cũng phải sắm ngựa nữa, để đưa Phao-lô vô sự đến
nơi quan tổng đốc Phê-lít.
25 Người lại viết cho quan đó một bức thơ như sau nầy:
26 Cơ-lốt Ly-sia chúc bình an cho quan lớn tổng đốc Phê-
lít!
27 Dân Giu-đa đã bắt người nầy, toan giết đi, khi tôi đã

đem quân đến thình lình mà cướp người ra khỏi, vì đã
nghe người là quốc dân Rô-ma.
28 Bởi tôi muốn biết vì cớ nào họ cáo người, nên giải người
đến tòa công luận.
29 Tôi thấy người bị cáo mấy việc về luật pháp họ, nhưng
họ không kiện người về một tội nào đáng chết hay đáng tù
cả.
30 Song tôi có nghe người ta tính kế hại người nầy, nên lập
tức sai người đến nơi quan, và cũng cho các kẻ cáo người
biết rằng phải đến trước mặt quan mà đối nại.
31 Vậy, quân lính đem Phao-lô đi, theo như mạng lịnh
mình đã lãnh, và đang ban đêm, điệu đến thành An-ti-ba-
tri.
32 Sáng ngày, lính kỵ đi với người, còn quân khác trở về
đồn.
33 Những người nầy tới thành Sê-sa-rê, đưa thơ cho quan
tổng đốc và đem nộp Phao-lô.
34 Quan tổng đốc đọc thơ rồi, bèn hỏi Phao-lô vốn ở tỉnh
nào, vừa biết người quê tỉnh Si-li-si,
35 thì rằng: Lúc nào bọn nguyên cáo đến đây, ta sẽ nghe
ngươi. Đoạn, truyền giữ Phao-lô lại trong nơi công đàng
Hê-rốt.

24

1 Sau đó năm ngày, có thầy cả thượng phẩm là A-na-nia
đến, với vài người trưởng lão cùng một nhà diễn thuyết
kia tên là Tẹt-tu-lu, trình đơn kiện Phao-lô trước mặt quan
tổng đốc.
2 Phao-lô bị đòi đến rồi, Tẹt-tu-lu khởi sự cáo người như
vầy:
3 Bẩm quan lớn Phê-lít, nhờ ơn quan mà chúng tôi được
hưởng sự bình an trọn vẹn, và nhờ sự khôn ngoan của quan
đổi được mọi tình tệ để giúp dân nầy, lúc nào và nơi nào
chúng tôi cũng rất cảm tạ biết ơn quan vậy.
4 Nhưng muốn cho khỏi phiền quan lâu hơn, thì tôi xin
quan lấy lòng khoan nhân mà nghe một vài lời chúng tôi
nói đây.
5 Vậy, chúng tôi đã gặp người nầy, như là đồ ôn dịch, đã
gây loạn trong hết thảy người Giu-đa trên cả thế giới: nó
làm đầu của phe người Na-xa-rét,
6 cũng đã toan làm ô uế đền thờ, nên chúng tôi đã bắt nó
và chúng tôi có muốn xử nó theo luật pháp chúng tôi.
7 Nhưng quản cơ Ly-sia đến, bắt nó khỏi tay chúng tôi
cách hung bạo,

8 truyền lịnh cho các người kiện nó hãy đến hầu quan.
Xin chính quan hãy tự tra hỏi hắn, thì sẽ biết được mọi
việc chúng tôi đang kiện cáo.
9 Đến phiên các người Giu-đa cũng hùa theo lời đó, quyết
rằng thật có như vậy.
10 Quan tổng đốc ra dấu biểu Phao-lô nói đi, thì người
thưa rằng: Tôi biết quan làm quan án trong nước nầy đã
lâu năm, nên tôi dạn dĩ mà binh vực duyên cớ mình.
11 Quan tra xét thì sẽ biết tôi vừa lên thành Giê-ru-sa-lem
mà thờ lạy, chưa được mười hai ngày nay.
12 Người ta chẳng từng gặp tôi, hoặc trong đền thờ, hoặc
trong nhà hội, hoặc trong thành phố, cãi lẫy cùng ai hay
xui dân làm loạn bao giờ.
13 Bây giờ họ cũng chẳng biết lấy chi mà làm chứng cớ
về điều họ kiện tôi đó.
14 Trước mặt quan, tôi nhận rằng theo như đạo mà họ gọi
là một phe đảng, tôi thờ phượng Đức Chúa Trời của tổ phụ
tôi, tin mọi điều chép trong sách luật và các sách tiên tri;
15 và tôi có sự trông cậy nầy nơi Đức Chúa Trời, như chính
họ cũng có vậy, tức là sẽ có sự sống lại của người công bình
và không công bình.
16 Cũng vì cớ ấy, nên tôi vẫn gắng sức cho có lương tâm
không trách móc trước mặt Đức Chúa Trời và trước mặt
loài người.
17 Vả, đã lâu năm nay tôi đi vắng, rồi mới về bố thí cho
bổn quốc tôi và dâng của lễ.
18 Đang khi ấy, có mấy người Giu-đa quê ở cõi A-si kia gặp
tôi ở trong đền thờ, được tinh sạch, chớ chẳng có dân đông
hay rối loạn chi.
19 Nếu họ có điều gì kiện tôi, thì có lẽ đến hầu trước mặt
quan mà cáo đi.
20 Hay là các người ở đây phải nói cho biết đã thấy tôi có
sự gì đáng tội, lúc tôi đứng tại tòa công luận,
21 hoặc có, thì cũng chỉ trách câu tôi nói giữa họ rằng:
Aáy vì sự sống lại của kẻ chết mà hôm nay tôi bị xử đoán
trước mặt các ông.
22 Phê-lít vẫn biết rõ ràng về đạo người nói đó, nên giãn
việc kiện ra, mà rằng: khi nào quan quản cơ Ly-sia xuống,
ta sẽ xét việc nầy.
23 Đoạn, người truyền cho thầy đội giữ Phao-lô, nhưng
phải cho người hơi được thong thả, có kẻ nào thuộc về người
đến hầu việc người, thì đừng cấm.
24 Qua mấy ngày sau, Phê-lít với vợ mình là Đơ-ru-si,

người Giu-đa, đến, rồi sai gọi Phao-lô, và nghe người nói
về đức tin trong Đức Chúa Jêsus Christ.
25 Nhưng khi Phao-lô nói về sự công bình, sự tiết độ và
sự phán xét ngày sau, thì Phê-lít run sợ, nói rằng: Bây giờ
ngươi hãy lui; đợi khi nào ta rảnh, sẽ gọi lại.
26 Phê-lít cũng trông Phao-lô lót bạc cho mình; nên năng
đòi người đến, và nói chuyện cùng người.
27 Khỏi hai năm, Bốt-tiu Phê-tu đến thay Phê-lít. Bởi cớ
Phê-lít muốn làm cho dân Giu-đa bằng lòng, bèn cứ giam
Phao-lô nơi ngục.

25

1 Phê-tu đã đến tỉnh mình được ba ngày rồi, thì ở thành
Sê-sa-rê đi lên thành Giê-ru-sa-lem.
2 Tại đó, có các thầy tế lễ cả và các người sang trọng trong
dân Giu-đa đội đơn kiện Phao-lô trước mặt người;
3 vì có ý nghịch, thì cố nài xin quan làm ơn đòi Phao-
lô trở về thành Giê-ru-sa-lem: họ đặt âm mưu đặng giết
người dọc đường.
4 Nhưng Phê-tu trả lời rằng Phao-lô bị giam tại thành Sê-
sa-rê, và chính mình người sẽ kíp trở về thành đó.
5 Lại nói rằng những người tôn trưởng trong các ngươi
hãy xuống với ta, nếu người ấy có phạm tội gì thì hãy cứ
kiện.
6 Phê-tu ở cùng họ vừa tám hay là mười ngày mà thôi,
đoạn trở xuống thành Sê-sa-rê; sáng ngày sau, người ngồi
nơi tòa án và truyền dẫn Phao-lô đến.
7 Phao-lô mới đến, thì có các người Giu-đa ở thành Giê-ru-
sa-lem xuống vây bọc người, lấy nhiều cớ nặng mà thưa,
nhưng chẳng tìm được chứng.
8 Còn Phao-lô nói đặng binh vực mình, rằng: Tôi chẳng
từng làm điều dữ chi, hoặc nghịch cùng luật pháp người
Giu-đa, hoặc nghịch cùng đền thờ, hay là nghịch cùng Sê-
sa.
9 Nhưng Phê-tu muốn cho đẹp lòng dân Giu-đa, thì trả
lời rằng: Ngươi có muốn lên thành Giê-ru-sa-lem chịu xử
tại đó về những việc nầy trước mặt ta chăng?
10 Phao-lô bèn thưa rằng: Tôi ứng hầu trước mặt tòa án
Sê-sa, ấy là nơi tôi phải chịu xử; tôi chẳng có lỗi chi với
người Giu-đa, như chính mình quan biết rõ ràng.
11 Ví bằng tôi có tội hay là phạm điều gì đáng chết, thì tôi
chẳng từ chối chết đâu; trái lại, nếu trong đơn từ họ kiện
tôi không có cớ gì hết, thì chẳng ai được nộp tôi cho họ.
Tôi kêu nài sự đó đến Sê-sa.

12 Kế đó, Phê-tu bàn tán với công hội mình, bèn trả lời
rằng: Ngươi đã kêu nài Sê-sa, chắc sẽ đến nơi Sê-sa.
13 Cách đó mấy ngày, vua Aïc-ríp-ba với Bê-rê-nít đến
thành Sê-sa-rê đặng chào Phê-tu.
14 Vì hai người ở lại đó mấy ngày, nên Phê-tu đem vụ
Phao-lô trình với vua, rằng: Đây có một tên tù mà Phê-lít
đã để lại.
15 Lúc tôi ở thành Giê-ru-sa-lem, các thầy tế lễ cả và các
trưởng lão dân Giu-đa đến kiện người và xin tôi làm án
người đi.
16 Tôi đáp lại rằng người Rô-ma chẳng có lệ giải nộp một
người nào mà bên bị cáo chưa đối nại với bên tiên cáo, và
người đó chưa có cách thế để chống cãi lời kiện cáo mình.
17 Họ bèn đến đây, thì vừa ngày sau, tôi ra ngồi nơi tòa
án, không trễ nải mà truyền dẫn người ấy đến.
18 Các người tiên cáo đều đã có mặt, song không kiện nó
về một tội gì như tôi đã dè chừng.
19 Chỉ cáo nó về đạo riêng của họ, và một tên Jêsus đã
chết kia, mà Phao-lô quyết rằng còn sống.
20 Trong sự cãi lẫy đó, tôi không biết theo bên nào, nên
hỏi Phao-lô muốn đi đến thành Giê-ru-sa-lem, để chịu xử
mọi điều ấy tại nơi đó chăng.
21 Nhưng nó đã kêu nài để việc kiện mình lại cho hoàng
đế phân xử. Vậy tôi đã truyền giam nó trong ngục đợi tới
khi tôi giải cho Sê-sa.
22 Aïc-ríp-ba bèn nói với Phê-tu rằng: Ta cũng muốn nghe
người ấy. Phê-tu tâu rằng: Đến mai vua sẽ nghe.
23 Vậy, qua bữa sau, vua Aïc-ríp-ba với Bê-rê-nít đến cách
long trọng, vào phòng xử kiện với quan quản cơ và các
người tôn trưởng trong thành. Phê tu bèn truyền lịnh điệu
Phao-lô đến.
24 Đoạn, Phê-tu rằng: Tâu vua Aïc-ríp-ba và hết thảy các
ông có mặt tại đây, các ông đều thấy người nầy, vì cớ nó nên
thay thảy dân chúng Giu-đa đến nài xin ơn tôi, tại thành
Giê-ru-sa-lem và tôi đây cũng vậy, mà kêu lên rằng chẳng
khá để cho nó sống nữa.
25 Phần tôi, đã xét nó chẳng có làm điều gì đáng tội chết;
và vì chính nó cũng đã kêu nài việc đó đến Sê-sa, nên tôi
định giải nộp cho Sê-sa.
26 Nhưng vì tôi không có điều chi quả quyết để làm sớ tâu
hoàng đế về việc nó, nên đòi nó đến trước mặt các ông,
nhất là trước mặt vua, là Aïc-ríp-ba, đặng khi tra hỏi rồi,
tôi có điều để viết sớ.

27 Vả, tôi nghĩ rằng giải một tên phạm mà chẳng nói rõ
điều người ta kiện nó, thì là trái lẽ lắm.

26

1 Bấy giờ vua Aïc-ríp-ba biểu Phao-lô rằng: Ngươi được
phép nói để chữa mình. Phao-lô bèn giơ tay ra, chữa cho
mình như vầy:
2 Tâu vua Aïc-ríp-ba, tôi lấy làm may mà hôm nay được
gỡ mình tôi trước mặt vua về mọi điều người Giu-đa kiện
tôi,
3 nhất là vì vua đã rõ mọi thói tục người Giu-đa, và cũng
biết sự cãi lẫy của họ. Vậy, xin vua hãy nhịn nhục mà nghe
tôi.
4 Cách ăn nết ở của tôi từ lúc tuổi trẻ, nơi giữa bổn quốc
tôi và tại thành Giê-ru-sa-lem, thì mọi người Giu-đa đều
biết cả.
5 Ví bằng họ muốn làm chứng về việc nầy, thì biết từ lâu
ngày rồi, tôi là người Pha-ri-si, theo phe đó, rất là nghiêm
hơn trong đạo chúng tôi.
6 Hiện nay tôi bị đoán xét, vì trông cậy lời Đức Chúa Trời
đã hứa cùng tổ phụ chúng tôi,
7 lại mười hai chi phái chúng tôi, lấy lòng sốt sắng thờ
phượng Đức Chúa Trời, cả đêm và ngày, mà trông đợi lời
hứa ấy được trọn. Muôn tâu, thật là vì sự trông cậy đó mà
tôi bị người Giu-đa kiện cáo.
8 Uûa nào! các ông há lại ngờ chẳng có thể tin được rằng
Đức Chúa Trời khiến những kẻ chết sống lại sao?
9 Thật, chính mình tôi đã tin rằng nên dùng đủ mọi cách
thế mà chống lại danh Jêsus ở Na-xa-rét.
10 Thật tôi đã làm sự nầy tại thành Giê-ru-sa-lem: sau khi
đã chịu quyền của các thầy tế lễ cả, thì tôi bỏ tù nhiều người
thánh; và lúc họ giết các người đó, tôi cũng đồng một ý.
11 Vả lại, tôi thường trảy đi từ nhà hội nầy đến nhà hội
kia, hà hiếp họ, để bắt họ phải nói phạm thượng, tôi lại nổi
giận quá bội bắt bớ họ cho đến các thành ngoại quốc.
12 Aáy vậy, tôi lên thành Đa-mách có trọn quyền và phép
bởi các thầy tế lễ cả, đang đi dọc đường,
13 muôn tâu, lúc giữa trưa, tôi thấy có ánh sáng từ trên
trời giáng xuống, chói lói hơn mặt trời, sáng lòa chung
quanh tôi và kẻ cùng đi.
14 Chúng tôi thảy đều té xuống đất, và tôi nghe tiếng phán
cùng tôi bằng tiếng Hê-bơ-rơ rằng: Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao
ngươi bắt-bớ ta? ngươi đá đến ghim nhọn thì là khó chịu
cho ngươi vậy.

15 Tôi thưa: Lạy Chúa, Chúa là ai? Chúa đáp rằng: Ta là
Jêsus mà ngươi đang bắt bớ.
16 Song hãy chờ dậy, và đứng lên, vì ta đã hiện ra cho
ngươi để lập ngươi làm chức việc và làm chứng về những
việc ngươi đã thấy, cùng những việc ta sẽ hiện đến mách
cho ngươi.
17 Ta sẽ bảo hộ ngươi khỏi dân nầy và dân ngoại là nơi ta
sai ngươi đến,
18 đặng mở mắt họ, hầu cho họ từ tối tăm mà qua sáng
láng, từ quyền lực của quỉ Sa-tan mà đến Đức Chúa Trời,
và cho họ bởi đức tin nơi ta được sự tha tội, cùng phần gia
tài với các thánh đồ.
19 Tâu vua Aïc-ríp-ba, từ đó, tôi chẳng hề dám chống cự
với sự hiện thấy trên trời;
20 nhưng đầu hết tôi khuyên dỗ người thành Đa-mách,
kế đến người thành Giê-ru-sa-lem và cả xứ Giu-đê, rồi đến
các dân ngoại rằng phải ăn năn và trở lại cùng Đức Chúa
Trời, làm công việc xứng đáng với sự ăn năn.
21 Kìa, vì thế nên người Giu-đa đã bắt tôi trong đền thờ
và toan giết tôi.
22 Song nhờ ơn Đức Chúa Trời bảo hộ, tôi còn sống đến
ngày nay, làm chứng cho các kẻ lớn nhỏ, không nói chi khác
hơn là điều các đấng tiên tri và Môi-se đã nói sẽ đến,
23 tức là Đấng Christ phải chịu thương khó, và bởi sự sống
lại trước nhất từ trong kẻ chết, phải rao truyền ánh sáng
ra cho dân sự và người ngoại.
24 Người đang nói như vậy để binh vực mình, thì Phê-tu
nói lớn lên rằng: Hỡi Phao-lô, ngươi lảng trí rồi; ngươi học
biết nhiều quá đến đỗi ra điên cuồng.
25 Phao-lô lại nói: Bẩm quan lớn Phê-tu, tôi chẳng phải
lảng trí đâu; tôi nói đó là những lời thật và phải lẽ.
26 Vua biết rõ các sự nầy; lại tôi bền lòng tâu vì tin rằng
chẳng có điều nào vua không biết; vì mọi việc đó chẳng
làm ra cách chùng vụng đâu.
27 Tâu vua Aïc-ríp-ba, vua có tin các đấng tiên tri chăng?
Tôi biết thật vua tin đó!
28 Vua Aïc-ríp-ba phán cùng Phao-lô rằng: Thiếu chút
nữa ngươi khuyên ta trở nên tín đồ Đấng Christ!
29 Phao-lô tâu: Cầu xin Đức Chúa Trời, chẳng kíp thì chầy,
không những một mình vua, nhưng hết thảy mọi người
nghe tôi hôm nay đều trở nên như tôi, chỉ trừ bỏ xiềng nầy
thôi!

30 Vua bèn đứng dậy, quan tổng đốc và bà Bê-rê-nít cùng
những người đồng ngồi đó cũng vậy.
31 Khi lui ra rồi, các người nói cùng nhau rằng: Trong
cách ăn ở người nầy, thật chẳng có chi đáng chết hoặc đáng
bỏ tù cả.
32 Vua Aïc-ríp-ba nói với Phê-tu rằng: Nếu người nầy
chưa kêu nài đến Sê-sa, có thể tha được.

27

1 Khi đã định rằng chúng ta phải đi đàng biển qua nước
Y-ta-li, họ bèn giao Phao-lô và mấy tên phạm khác cho một
thầy đội tên là Giu-lơ, về đội quân Aâu-gu ta.
2 Chúng ta xuống một chiếc tàu ở A-tra-mít phải trảy đi
dọc bờ biển A-si, đoạn thì ra đi. A-ri-tạc, là người Ma-xê-
đoan, về thành Tê-sa-lô-ni-ca, cùng đi với chúng ta.
3 Đến ngày sau, chúng ta tới thành Si-đôn, thì Giu-lơ đãi
Phao-lô cách nhân từ, cho phép người đi thăm bạn hữu
mình, và được họ lo việc mình.
4 Đoạn, từ nơi đó, chúng ta theo mé bờ đảo Chíp-rơ, vì
bấy giờ ngược gió.
5 Sau khi vượt qua biển Si-li-si và Bam-phi-ly, thì chúng
ta đến thành My-ra, trong xứ Ly-si.
6 ỳ đó, thầy đội thấy có một chiếc tàu ở A-léc-xan-tri sẽ
đi qua Y-ta-li, bèn cho chúng ta xuống tàu đó.
7 Tàu chạy chậm lắm, mất nhiều ngày khó nhọc mới tới
ngang thành Cơ-nít. Vì gió quá, tàu không thể ghé bến
được, nên chúng ta lại theo mé bờ đảo Cơ-rết, qua Sa-môn.
8 Khi đã chịu khó đi dọc theo nơi đó, chúng ta mới đến
một nơi gọi là Mỹ-Cảng, gần thành La-sê.
9 Trải lâu ngày, tàu chạy phải nguy hiểm (vì kỳ Kiêng ăn
đã qua rồi), Phao-lô bảo trước cho những người trong tàu,
10 rằng: Tôi thấy sự vượt biển nầy chắc sẽ phải nguy hiểm
và hư hại, chẳng những cho hàng hóa và chiếc tàu mà thôi,
lại đến thân chúng ta nữa.
11 Nhưng thầy đội tin lời người lái tàu và chủ tàu hơn là
lời Phao-lô nói.
12 Vì cảng đó không tiện cho tàu đậu lúc mùa đông, nên
phần nhiều người đều bàn rằng phải lìa khỏi đó và ráng
sức đến cảng Phê-nít, là cảng của đảo Cơ-rết, hướng phía
tây nam và phía tây bắc, đặng qua mùa đông ở đó.
13 Vừa có gió nam non bắt đầu thổi, họ tưởng rằng có thể
tới nơi mình đã định, thì kéo neo mà đi dọc theo gần đảo
Cơ-rết.

14 Nhưng cách ít lâu có trận gió dữ tợn gọi là gió Ơ-ra-
qui-lôn thổi lên vật vào đảo.
15 Tàu đã phải bạt đi, chống lại gió chẳng nổi, nên chúng
ta để mặc cho theo chiều gió.
16 Tàu bị bạt đến dưới một hòn đảo nhỏ kia gọi là Cơ-lô-
đa, chúng ta khó nhọc lắm mới cầm được chiếc thuyền.
17 Sau khi trục lên, họ dùng phương thế làm cho chắc
chắn: lấy dây ràng phía dưới chiếc tàu lại; đoạn lại sợ mắc
cạn trên bãi Si-rơ-tơ, thì hạ buồm xuống, để mặc gió đưa
trôi đi.
18 Đến ngày mai, vì bão cứ thổi cũng mạnh như vậy luôn,
họ bèn quăng hàng hóa xuống biển.
19 Ngày thứ ba, chúng ta dùng chính tay mình quăng đồ
đạc trong tàu xuống biển.
20 Trong mấy ngày, mặt trời chẳng có, ngôi sao cũng
không, mà bão thì vẫn thổi ào ào luôn, đến nỗi chúng ta
chẳng còn trông cậy được cứu nữa.
21 Vì họ không ăn đã lâu, nên Phao-lô đứng dậy giữa đám
họ, mà nói rằng: Hỡi bạn hữu ta, chớ chi bữa trước tin
lời ta mà chẳng dời khỏi đảo Cơ-rết, thì chúng ta đã chẳng
mắc cơn nguy hiểm và tổn hại nầy.
22 Nhưng bây giờ, ta khuyên các ngươi hãy vững lòng;
trong các ngươi chẳng mất ai hết, chỉ mất chiếc tàu mà
thôi.
23 Vì đêm nay, một thiên sứ của Đức Chúa Trời, là Đấng
ta thuộc về và hầu việc, có hiện đến cùng ta mà phán rằng:
24 Hỡi Phao-lô, đừng sợ chi hết; ngươi phải ứng hầu trước
mặt Sê-sa; và nầy, Đức Chúa Trời đã ban cho ngươi hết thảy
những kẻ cùng đi biển với ngươi.
25 Vậy, hỡi các ông, hãy vững lòng, vì ta có lòng tin cậy
Đức Chúa Trời rằng sẽ xảy ra như lời Ngài đã phán vậy;
26 nhưng chúng ta chắc sẽ bị tấp lên một hòn đảo nào.
27 Đã đến đêm thứ mười bốn mà chúng ta cứ trôi nổi trên
biển A-đờ-ria-tích, lúc nửa đêm, các bạn tàu ngờ đang đến
gần một đất nào.
28 Họ thả trái dò xuống, thì thấy sâu hai chục sải; hơi xa
một ít, lại thả nữa, thì thấy mười lăm sải.
29 Bấy giờ, sợ đụng rạn, họ bèn từ trên đầu lái tàu quăng
bốn neo xuống, và ước ao đến sáng.
30 Nhưng vì bạn tàu tìm phương lánh khỏi chiếc tàu và
thả chiếc tam bản xuống biển, giả đò đi thả neo đằng trước
mũi,

31 thì Phao-lô nói với thầy đội và lính rằng: Nếu những
người nầy chẳng cứ ở trong tàu, thì các ông chẳng được
cứu.
32 Bọn lính bèn cắt dây buộc tam bản, làm cho rớt xuống.
33 Đoạn, trong khi đợi trời sáng, Phao-lô khuyên ai nấy
hãy ăn. Người nói: Hôm nay là ngày thứ mười bốn mà các
ngươi đang trông đợi, nhịn đói chẳng ăn chút nào.
34 Vậy, ta khuyên các ngươi hãy ăn, vì thật là rất cần cho
sự cứu của các ngươi, và chẳng ai trong vòng các ngươi sẽ
mất một sợi tóc trên đầu mình.
35 Nói như vậy rồi, người bèn lấy bánh, đứng trước mặt
mọi người, tạ ơn Đức Chúa Trời rồi, thì bẻ ra và ăn.
36 Bấy giờ ai nấy đều giục lòng, và ăn.
37 Vả, số chúng ta hết thảy ở trong tàu được hai trăm bảy
mươi sáu người.
38 Họ đã ăn vừa no nê, bèn quăng đồ lương thực xuống
biển, làm cho nhẹ tàu đi.
39 Đến sáng ngày, họ chẳng nhận biết là đất nào, nhưng
thấy có cái vịnh và bờ, bèn định đỗ tàu đó mà núp xem có
thể được chăng.
40 Vậy, họ dứt dây bỏ neo xuống biển, tháo dây bánh lái;
đoạn, xổ buồm sau lái thuận theo gió, tìm lối chạy vào bờ.
41 Song chạy nhằm chỗ hai ngọn nước biển xáp nhau, thì
họ làm cho tàu bị cạn tại đó; đầu mũi cắm xuống không
động đậy được, còn đầu lái bị sóng đánh dữ lắm nên nát
hết.
42 Bấy giờ quân lính bàn định giết các tù phạm, e có người
nào trong bọn họ lội thoát khỏi chăng.
43 nhưng thầy đội muốn cứu Phao-lô, nên ngăn trở nghị
định đó. Người truyền cho ai biết lội thì nhảy xuống nước
trước đi mà lội vào bờ,
44 và truyền cho những kẻ còn lại, người thì cỡi trên ván,
kẻ thì cỡi trên miếng vách nát của chiếc tàu. Thế là ai nấy
đều được lên bờ vô sự vậy.

28

1 Đã được cứu như vậy rồi, chúng ta mới biết cù lao đó
tên là Man-tơ.
2 Thổ nhân đãi chúng ta một cách nhân từ hiếm có, tiếp
rước chúng ta thay thảy gần kề đống lửa lớn đã đốt, vì
đang mưa và trời lạnh lẽo.
3 Phao-lô lượm được một bó củi khô, quăng vào trong
lửa, xảy có con rắn lục từ trong bó củi bị nóng bò ra, quấn
trên tay người.

4 Thổ nhân thấy con vật đeo thòng lòng trên tay người,
bèn nói với nhau rằng: Thật người nầy là tay giết người;
nên dầu được cứu khỏi biển rồi, nhưng lẽ công bình chẳng
khứng cho sống!
5 Nhưng Phao-lô rảy rắn lục vào lửa, chẳng thấy hề chi
hết.
6 Họ ngờ người sẽ bị sưng lên, hoặc ngã xuống chết tức
thì; nhưng đã đợi lâu rồi, chẳng thấy hại chi cho người, bèn
đổi ý mà nói rằng thật là một vì thần.
7 Trong chỗ đó, có mấy đám ruộng thuộc về người tù
trưởng của đảo ấy, tên là Búp-li-u; người nầy đãi đằng
chúng ta cách mến khách lắm trong ba ngày.
8 Vả, cha của Búp-li-u nầy đang nằm trên giường đau bịnh
nóng lạnh và bịnh lỵ. Phao-lô đi thăm người, cầu nguyện
xong, đặt tay lên và chữa lành cho.
9 Nhân đó, ai nấy trong đảo có bịnh, đều đến cùng Phao-
lô, và được chữa lành cả.
10 Họ cũng tôn trọng chúng ta lắm, và lúc chúng ta đi,
thì sửa soạn mọi đồ cần dùng cho chúng ta.
11 Sau đó ba tháng, chúng ta xuống tàu ở A-léc-xan-tri
mà đi, là tàu đã qua mùa đông tại đảo đó, và có hiệu là
Đi-ốt-cua.
12 Tới thành Sy-ra-cu-sơ rồi, chúng ta ở lại đây ba ngày.
13 Từ nơi đó, chạy theo mé biển Si-si-lơ, tới thành Rê-ghi-
um. Đến ngày mai, vì gió nam nổi lên, nên sau hai ngày
nữa chúng ta tới thành Bu-xô-lơ.
14 ỳ đó gặp anh em mời chúng ta ở lại bảy với ngày; rồi
thì đi đến thành Rô-ma.
15 Anh em trong thành nầy nghe nói về chúng ta, bèn ra
đến Phô-rum Aùp-bi-u và chỗ Ba Quán mà đón rước chúng
ta. Phao-lô thấy anh em, thì cảm tạ Đức Chúa Trời và vững
chí.
16 Khi chúng ta đã đến thành Rô-ma, Phao-lô được phép
ở riêng với một người lính canh giữ.
17 Sau ba ngày, người mời các trưởng lão trong dân Giu-
đa nhóm lại; đến rồi, người nói rằng: Hỡi anh em ta, dẫu
tôi chẳng từng làm điều gì nghịch cùng dân chúng hoặc
cùng thói tục tổ phụ chúng ta, mà tôi còn bị bắt tại thành
Giê-ru-sa-lem và nộp trong tay người Rô-ma.
18 Những người nầy đã xét việc tôi rồi, thì muốn tha ra,
vì tôi chẳng hề làm điều gì đáng chết.
19 Song người Giu-đa chống cự điều đó, nên buộc tôi kêu
nài đến Sê-sa, nhưng chẳng phải có ý kiện bổn quốc ta đâu.

20 Aáy vì cớ đó mà tôi đã xin gặp anh em và nói chuyện
với, vì là bởi sự trông cậy của dân Y-sơ-ra-ên nên tôi mang
lấy xiềng nầy.
21 Các người ấy trả lời rằng: Chúng tôi chẳng tiếp thơ từ
xứ Giu-đê nói về việc anh, và chẳng ai trong anh em đã đến
mách cho chúng tôi hay là nói xấu về anh nữa.
22 Dầu vậy, chúng tôi muốn biết anh nghĩ làm sao; vì về
phần đạo nầy, chúng tôi biết người ta hay chống nghịch
khắp mọi nơi.
23 Họ đã hẹn ngày với người, bèn đến thăm tại nơi nhà
trọ rất đông; từ buổi sáng đến chiều, người cứ làm chứng
và giảng giải với họ về nước Đức Chúa Trời, lấy luật pháp
Môi-se và các đấng tiên tri mà gắng sức khuyên bảo họ về
Đức Chúa Jêsus.
24 Có người chịu tin lời người nói, có kẻ chẳng tin.
25 Bởi chưng họ không đồng ý với nhau và ra về, nên
Phao-lô chỉ nói thêm một lời nầy: Đức Thánh Linh đã phán
phải lắm, khi Ngài dùng đấng tiên tri Ê-sai mà phán cùng
tổ phụ các ngươi rằng:
26 Hãy đến nơi dân nầy và nói rằng: Các ngươi lấy lỗ tai
nghe mà chẳng hiểu chi; Lấy mắt xem mà không thấy gì.
27 Vì lòng dân nầy đã nặng nề; Họ bịt lỗ tai, Nhắm mắt
lại, E rằng mắt mình tự thấy, Tai mình tự nghe, Lòng mình
tự hiểu, Và họ trở lại Mà ta chữa cho lành được chăng.
28 Vậy, hãy biết sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời nầy đã sai
đến cho người ngoại; những người đó sẽ nghe theo vậy.
29 Khi người nói xong, thì các người Giu-đa đi ra, cãi lẫy
cùng nhau dữ lắm.
30 Phao-lô ở trọn hai năm tại một nhà trọ đã thuê. Người
tiếp rước mọi người đến thăm mình,
31 giảng về nước Đức Chúa Trời, và dạy dỗ về Đức Chúa
Jêsus Christ cách tự do trọn vẹn, chẳng ai ngăn cấm người
hết.

Thư gởi cho người La-mã

1 Phao-lô, tôi tớ của Đức Chúa Jêsus Christ, được gọi làm
sứ đồ, để riêng ra đặng giảng Tin Lành Đức Chúa Trời, -
2 là Tin Lành xưa kia Đức Chúa Trời đã dùng các đấng
tiên tri Ngài mà hứa trong Kinh Thánh,
3 về Con Ngài, theo xác thịt thì bởi dòng dõi vua Đa-vít
sanh ra,
4 theo thần linh của thánh đức, thì bởi sự sống lại của
Ngài từ trong kẻ chết, được tỏ ra là Con Đức Chúa Trời có
quyền phép, tức là Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta,
5 nhờ Ngài chúng ta đã nhận lãnh ân điển và chức sứ đồ,
để đem mọi dân ngoại đến sự vâng phục của đức tin, vì
danh Ngài,
6 trong các dân ấy anh em cũng đã được gọi bởi Đức Chúa
Jêsus Christ; -
7 gởi cho hết thảy những người yêu dấu của Đức Chúa
Trời tại thành Rô-ma, được gọi làm thánh đồ. Nguyền cho
anh em được ân điển và sự bình an từ nơi Đức Chúa Trời,
Cha chúng ta, và từ nơi Đức Chúa Jêsus Christ!
8 Trước hết, tôi nhờ Đức Chúa Jêsus Christ, vì hết thảy
anh em mà tạ ơn Đức Chúa Trời tôi về đức tin anh em đã
đồn khắp cả thế gian.
9 Vì Đức Chúa Trời mà tôi lấy tâm thần hầu việc, bởi sự
giảng Tin Lành của Con Ngài, làm chứng cho tôi rằng tôi
nhắc đến anh em không thôi
10 trong mọi khi tôi cầu nguyện, thường xin Đức Chúa
Trời, bởi ý muốn Ngài, sau lại có thể gặp dịp tiện đi đến nơi
anh em.
11 Thật vậy, tôi rất mong mỏi đến thăm anh em, đặng
thông đồng sự ban cho thiêng liêng cùng anh em, hầu cho
anh em được vững vàng,
12 tức là tôi ở giữa anh em, để chúng ta cùng nhau giục
lòng mạnh mẽ bởi đức tin chung của chúng ta, nghĩa là của
anh em và của tôi.
13 Vả, hỡi anh em, tôi chẳng muốn anh em không biết
rằng đã ghe phen tôi toan đi thăm anh em, đặng hái trái
trong anh em cũng như trong dân ngoại khác; song về sự
đó tôi bị ngăn trở cho đến bây giờ.
14 Tôi mắc nợ cả người Gờ-réc lẫn người dã man, cả người
thông thái lẫn người ngu dốt.

15 Aáy vậy, hễ thuộc về tôi, thì tôi cũng sẵn lòng rao Tin
Lành cho anh em, là người ở thành Rô-ma.
16 Thật vậy, tôi không hổ thẹn về Tin Lành đâu, vì là
quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin, trước
là người Giu-đa, sau là người Gờ-réc;
17 vì trong Tin Lành nầy có bày tỏ sự công bình của Đức
Chúa Trời, bởi đức tin mà được, lại dẫn đến đức tin nữa,
như có chép rằng: Người công bình sẽ sống bởi đức tin.
18 Vả, cơn giận của Đức Chúa Trời từ trên trời tỏ ra nghịch
cùng mọi sự không tin kính và mọi sự không công bình của
những người dùng sự không công bình mà bắt hiếp lẽ thật.
19 Vì điều chi có thể biết được về Đức Chúa Trời thì đã
trình bày ra cho họ, Đức Chúa Trời đã tỏ điều đó cho họ
rồi,
20 bởi những sự trọn lành của Ngài mắt không thấy được,
tức là quyền phép đời đời và bản tánh Ngài, thì từ buổi sáng
thế vẫn sờ sờ như mắt xem thấy, khi người ta xem xét công
việc của Ngài. Cho nên họ không thể chữa mình được,
21 vì họ dẫu biết Đức Chúa Trời, mà không làm sáng
danh Ngài là Đức Chúa Trời, và không tạ ơn Ngài nữa; song
cứ lầm lạc trong lý tưởng hư không, và lòng ngu dốt đầy
những sự tối tăm.
22 Họ tự xưng mình là khôn ngoan, mà trở nên điên dại;
23 họ đã đổi vinh hiển của Đức Chúa Trời không hề hư nát
lấy hình tượng của loài người hay hư nát, hoặc của điểu,
thú, côn trùng.
24 Cho nên Đức Chúa Trời đã phó họ sa vào sự ô uế theo
lòng ham muốn mình, đến nỗi tự làm nhục thân thể mình
nữa,
25 vì họ đã đổi lẽ thật Đức Chúa Trời lấy sự dối trá, kính
thờ và hầu việc loài chịu dựng nên thế cho Đấng dựng nên,
là Đấng đáng khen ngợi đời đời! A-men.
26 Aáy vì cớ đó mà Đức Chúa Trời đã phó họ cho sự tình
dục xấu hổ; vì trong vòng họ, những người đàn bà đã đổi
cách dùng tự nhiên ra cách khác nghịch với tánh tự nhiên.
27 Những người đàn ông cũng vậy, bỏ cách dùng tự nhiên
của người đàn bà mà un đốt tình dục người nầy với kẻ kia,
đàn ông cùng đàn ông phạm sự xấu hổ, và chính mình họ
phải chịu báo ứng xứng với điều lầm lỗi của mình.
28 Tại họ không lo nhìn biết Đức Chúa Trời, nên Đức Chúa
Trời đã phó họ theo lòng hư xấu, đặng phạm những sự
chẳng xứng đáng.
29 Họ đầy dẫy mọi sự không công bình, độc ác, tham lam,

hung dữ; chan chứa những điều ghen ghét, giết người, cãi
lẫy, dối trá, giận dữ;
30 hay mách, gièm chê, chẳng tin kính, xấc xược, kiêu
ngạo, khoe khoang, khôn khéo về sự làm dữ, không vâng
lời cha mẹ;
31 dại dột, trái lời giao ước, không có tình nghĩa tự nhiên,
không có lòng thương xót.
32 Dầu họ biết mạng lịnh Đức Chúa Trời tỏ ra những người
phạm các tội dường ấy là đáng chết, thế mà chẳng những
họ tự làm thôi đâu, lại còn ưng thuận cho kẻ khác phạm
các điều ấy nữa.

2

1 Vậy, hỡi người kia, ngươi là ai mặc lòng, hễ đoán xét
kẻ khác thì không thể chữa mình được; vì trong khi đoán
xét họ, ngươi cũng lên án cho chính mình ngươi nữa, bởi
ngươi đoán xét họ, mà cũng làm các việc như họ.
2 Vả, chúng ta biết rằng sự phán xét của Đức Chúa Trời
đối với kẻ làm những việc như thế, là hiệp với lẽ thật.
3 Hỡi người đoán xét kẻ phạm những việc dường ấy mà
mình cũng phạm kia, vậy ngươi tưởng rằng chính mình
ngươi sẽ tránh khỏi sự phán xét của Đức Chúa Trời sao?
4 Hay là ngươi khinh dể sự dư dật của lòng nhân từ, nhịn
nhục, khoan dung Ngài, mà không nhận biết lòng nhân từ
của Đức Chúa Trời đem ngươi đến sự ăn năn sao?
5 Bởi lòng ngươi cứng cỏi, không ăn năn, thì tự chấp chứa
cho mình sự giận về ngày thạnh nộ, khi sẽ hiện ra sự phán
xét công bình của Đức Chúa Trời,
6 là Đấng sẽ trả lại cho mỗi người tùy theo công việc họ
làm:
7 ai bền lòng làm lành, tìm sự vinh hiển, sự tôn trọng và
sự chẳng hề chết, thì báo cho sự sống đời đời;
8 còn ai có lòng chống trả, không vâng phục lẽ thật, mà
vâng phục sự không công bình, thì báo cho họ sự giận và
cơn thạnh nộ.
9 Sự hoạn nạn khốn khó giáng cho mọi người làm ác,
trước cho người Giu-đa, sau cho người Gờ-réc;
10 nhưng vinh hiển, tôn trọng, cùng sự bình an cho mọi
người làm lành, trước cho người Giu-đa, sau cho người Gờ-
réc.
11 Vì trước mặt Đức Chúa Trời, chẳng vị nể ai đâu.
12 Phàm những kẻ không luật pháp mà phạm tội, cũng
sẽ không luật pháp mà hư mất; còn những kẻ có luật pháp
mà phạm tội, thì sẽ bị luật pháp đoán xét;

13 Vì chẳng phải kẻ nghe đọc luật pháp là người công bình
trước mặt Đức Chúa Trời, bèn là kẻ làm theo luật pháp được
xưng công bình vậy.
14 Vả, dân ngoại vốn không có luật pháp, khi họ tự nhiên
làm những việc luật pháp dạy biểu, thì những người ấy
dầu không có luật pháp, cũng tự nên luật pháp cho mình.
15 Họ tỏ ra rằng việc mà luật pháp dạy biểu đã ghi trong
lòng họ: chính lương tâm mình làm chứng cho luật pháp,
còn ý tưởng mình khi thì cáo giác mình, khi thì binh vực
mình.
16 Aáy là điều sẽ hiện ra trong ngày Đức Chúa Trời bởi
Đức Chúa Jêsus Christ mà xét đoán những việc kín nhiệm
của loài người, y theo Tin Lành tôi.
17 Còn ngươi, mang lấy danh người Giu-đa, yên nghỉ trên
luật pháp, khoe mình về Đức Chúa Trời ngươi,
18 hiểu ý muốn Ngài và biết phân biệt phải trái, vì ngươi
đã được luật pháp dạy;
19 khoe mình làm người dẫn đường cho kẻ mù, làm sự
sáng cho kẻ ở nơi tối tăm,
20 làm thầy kẻ ngu, làm người dạy kẻ tầm thường, trong
luật pháp có mẫu mực của sự thông biết và của lẽ thật,
21 vậy ngươi dạy dỗ kẻ khác mà không dạy dỗ chính mình
ngươi sao! Ngươi giảng rằng chớ nên ăn cắp, mà ngươi ăn
cắp!
22 Ngươi nói rằng chớ nên phạm tội tà dâm, mà ngươi
phạm tội tà dâm! Ngươi gớm ghét hình tượng mà cướp lấy
đồ vật của hình tượng!
23 Ngươi khoe mình về luật pháp mà bởi phạm luật pháp
làm nhục đến Đức Chúa Trời!
24 Vì bởi cớ các ngươi nên danh Đức Chúa Trời bị nói
phạm trong vòng người ngoại, như lời đã chép.
25 Thật thế, nếu ngươi làm theo luật pháp, thì phép cắt bì
có ích; còn nếu ngươi phạm luật pháp, thì dầu chịu cắt bì
cũng như không.
26 Vậy nếu kẻ chưa chịu cắt bì giữ các điều răn của luật
pháp thì sự chưa chịu cắt bì đó há chẳng cầm như đã chịu
sao?
27 Kẻ vốn không chịu cắt bì, mà làm trọn luật pháp sẽ
đoán xét ngươi, là kẻ dẫu có chữ của luật pháp và phép cắt
bì, lại phạm luật pháp.
28 Vì người nào chỉ bề ngoài là người Giu-đa, thì không
phải là người Giu-đa, còn phép cắt bì làm về xác thịt ở
ngoài, thì không phải là phép cắt bì;

29 nhưng bề trong là người Giu-đa mới là người Giu-đa,
phép cắt bì bởi trong lòng, làm theo cách thiêng liêng,
không theo chữ nghĩa, mới là phép cắt bì thật. Một người
Giu-đa như vậy được khen ngợi, chẳng phải bởi loài người,
bèn là bởi Đức Chúa Trời.

3

1 Vậy thì, sự trổi hơn của người Giu-đa là thể nào, hay là
phép cắt bì có ích gì chăng?
2 ỗch lớn đủ mọi đàng. Trước hết là điều nầy: ấy là lời
phán của Đức Chúa Trời đã phó cho dân Giu-đa.
3 Mà làm sao! nếu một vài người trong bọn họ không
thành tín, thì sự không thành tín của họ có làm cho sự
thành tín của Đức Chúa Trời ra hư không sao?
4 Chẳng hề như vậy! Thà xưng Đức Chúa Trời là thật và
loài người là giả dối, như có chép rằng: Aáy vậy Chúa sẽ
được xưng công bình trong lời phán của Ngài, Và sẽ được
thắng khi chịu xét đoán.
5 Song nếu sự không công bình của chúng ta tỏ ra sự công
bình của Đức Chúa Trời, thì sẽ nói làm sao? Khi Đức Chúa
Trời giáng cơn giận thì Ngài không công bình sao? (Tôi nói
như cách người ta nói). -
6 Chẳng hề như vậy! Nếu vậy thì Đức Chúa Trời đoán xét
thế gian thể nào?
7 Nhưng, nếu lẽ thật Đức Chúa Trời bởi sự nói dối của tôi
mà được sự vinh hiển lớn hơn, thì sao tôi còn bị đoán xét
như kẻ có tội? -
8 Vậy thì, sao chúng ta không làm sự dữ cho được sự lành,
như kẻ gièm pha đã cáo và quyết rằng chúng ta dạy điều
ấy?... Sự đoán phạt những người đó là công bình.
9 Thế nào! Chúng ta có điều gì hơn chăng? Chẳng có, vì
chúng ta đã tỏ ra rằng người Giu-đa và người Gờ-réc thảy
đều phục dưới quyền tội lỗi,
10 như có chép rằng: Chẳng có một người công bình nào
hết, dẫu một người cũng không.
11 Chẳng có một người nào hiểu biết, Chẳng có một người
nào tìm kiếm Đức Chúa Trời.
12 Chúng nó đều sai lạc cả, thảy cùng nhau ra vô ích;
Chẳng có một người làm điều lành, dẫu một người cũng
không.
13 Họng chúng nó như huyệt mả mở ra; Dùng lưỡi mình
để phỉnh gạt; Dưới môi chúng nó có nọc rắn hổ mang.
14 Miệng chúng nó đầy những lời nguyền rủa và cay
đắng.

15 Chúng nó có chân nhẹ nhàng đặng làm cho đổ máu.
16 Trên đường lối chúng nó rặc những sự tàn hại và khổ nạn,
17 Chúng nó chẳng hề biết con đường bình an.
18 Chẳng có sự kính sợ Đức Chúa Trời ở trước mặt chúng nó.
19 Vả, chúng ta biết rằng những điều mà luật pháp nói, là nói cho mọi kẻ ở dưới luật pháp, hầu cho miệng nào cũng phải ngậm lại, cả thiên hạ đều nhận tội trước mặt Đức Chúa Trời;
20 vì chẳng có một người nào bởi việc làm theo luật pháp mà sẽ được xưng công bình trước mặt Ngài, vì luật pháp cho người ta biết tội lỗi.
21 Nhưng hiện bây giờ, sự công bình của Đức Chúa Trời, mà luật pháp và các đấng tiên tri đều làm chứng cho, đã bày tỏ ra ngoài luật pháp:
22 tức là sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi sự tin đến Đức Chúa Jêsus Christ, cho mọi người nào tin, chẳng có phân biệt chi hết,
23 vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời,
24 và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ,
25 là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ sự công bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia,
26 trong buổi Ngài nhịn nhục; tức là Ngài đã tỏ sự công bình Ngài trong thời hiện tại, tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Jêsus.
27 Vậy thì sự khoe mình ở đâu? Đã bị trừ bỏ rồi. Bởi luật pháp nào? Luật pháp của việc làm chăng? Không phải, nhưng bởi luật pháp của đức tin;
28 vì chúng ta kể rằng người ta được xưng công bình bởi đức tin, chớ không bởi việc làm theo luật pháp.
29 Hay là, Đức Chúa Trời chỉ là Đức Chúa Trời của dân Giu-đa sao? Há chẳng phải cũng là Đức Chúa Trời của dân ngoại ư? Phải, Ngài cũng là của dân ngoại nữa;
30 Vì chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đấng làm cho kẻ chịu cắt bì được xưng công bình bởi đức tin, cũng làm cho kẻ không chịu cắt bì được xưng công bình bởi đức tin nữa.
31 Vậy, chúng ta nhân đức tin mà bỏ luật pháp hay sao? Chẳng hề như vậy! Trái lại, chúng ta làm vững bền luật pháp.

4

1 Vậy, chúng ta sẽ nói Aùp-ra-ham, tổ phụ chúng ta, theo
xác thịt đã được ích gì?
2 Thật thế, nếu Aùp-ra-ham đã được xưng công bình bởi
việc làm, thì có cớ khoe mình; nhưng trước mặt Đức Chúa
Trời không có như vậy.
3 Vì Kinh Thánh có dạy chi? Aùp-ra-ham tin Đức Chúa
Trời, và điều đó kể là công bình cho người.
4 Vả, đối với kẻ nào làm việc, thì tiền công không kể là
ơn, nhưng kể như là nợ,
5 còn kẻ chẳng làm việc chi hết, nhưng tin Đấng xưng
người có tội là công bình, thì đức tin của kẻ ấy kể là công
bình cho mình.
6 Aáy vậy, vua Đa-vít cũng tỏ ra cái phước của người mà
Đức Chúa Trời kể cho là công bình chẳng bởi việc làm, mà
rằng:
7 Phước thay cho kẻ, lỗi mình được tha thứ, Tội mình
được che đậy!
8 Phước thay cho người mà Chúa chẳng kể tội lỗi cho!
9 Vậy, lời luận về phước đó chỉ chuyên về kẻ chịu cắt bì
mà thôi sao? Cũng cho kẻ không chịu cắt bì nữa. Vả, chúng
ta nói rằng đức tin của Aùp-ra-ham được kể là công bình
cho người.
10 Nhưng được kể thế nào? Khi người đã chịu cắt bì rồi,
hay là khi người chưa chịu cắt bì? Aáy không phải sau khi
người chịu cắt bì, bèn là trước.
11 Vậy, người đã nhận lấy dấu cắt bì, như dấu ấn của sự
công bình mà người đã được bởi đức tin, khi chưa chịu cắt
bì; hầu cho làm cha hết thảy những kẻ tin mà không chịu
cắt bì, đặng họ được kể là công bình,
12 và cũng làm cha những kẻ chịu cắt bì, tức là cha những
kẻ không những chịu cắt bì thôi, lại cũng noi theo dấu đức
tin mà Aùp-ra-ham, tổ phụ chúng ta, đã có trước khi chưa
chịu cắt bì vậy…
13 Vả, ấy chẳng phải bởi luật pháp mà có lời hứa cho Aùp-
ra-ham hoặc dòng dõi người lấy thế gian làm gia nghiệp,
bèn là bởi sự công bình của đức tin.
14 Vì, nếu bởi luật pháp mà được hưởng gia nghiệp, thì
đức tin ra vô ích, lời hứa cũng bỏ rồi,
15 vì luật pháp sanh ra sự giận; song đâu không có luật
pháp, thì đó cũng không có sự phạm luật pháp.
16 Vậy nên, bởi đức tin mà người ta trở nên kẻ ăn gia tài,
hầu cho sự ấy được bởi ân điển, và cho lời hứa được chắc

chắn cho cả dòng dõi Aùp-ra-ham, chẳng những cho dòng
dõi dưới quyền luật pháp, mà cũng cho dòng dõi có đức tin
của Aùp-ra-ham, là tổ phụ hết thảy chúng ta,
17 y như lời chép rằng: Ta đã lập ngươi làm cha nhiều
dân tộc, thật người là cha chúng ta trước mặt Đức Chúa
Trời, tức là Đấng người đã tin, là Đấng ban sự sống cho kẻ
chết, gọi những sự không có như có rồi.
18 Người cậy trông khi chẳng còn lẽ trông cậy, cứ tin, và
trở nên cha của nhiều dân tộc, theo lời đã phán cho người
rằng: Dòng dõi ngươi sẽ như thể ấy.
19 Người thấy thân thể mình hao mòn, vì đã gần đầy trăm
tuổi, và thấy Sa-ra không thể sanh đẻ được nữa, song đức
tin chẳng kém.
20 Người chẳng có lưỡng lự hoặc hồ nghi về lời hứa Đức
Chúa Trời, nhưng càng mạnh mẽ trong đức tin, và ngợi
khen Đức Chúa Trời,
21 vì tin chắc rằng điều chi Đức Chúa Trời đã hứa, Ngài
cũng có quyền làm trọn được.
22 Cho nên đức tin của người được kể cho là công bình.
23 Vả, ấy chẳng phải chỉ vì một mình người mà có chép
rằng đức tin người đã được kể cho là công bình,
24 nhưng cũng vì chúng ta nữa, đức tin sẽ được kể là
công bình cho chúng ta, là kẻ tin Đấng đã làm cho Đức
Chúa Jêsus, Chúa chúng ta, sống lại từ trong kẻ chết,
25 Ngài đã bị nộp vì tội lỗi chúng ta, và sống lại vì sự xưng
công bình của chúng ta.

5

1 Vậy chúng ta đã được xưng công bình bởi đức tin, thì
được hòa thuận với Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Jêsus
Christ chúng ta,
2 là Đấng đã làm cho chúng ta cậy đức tin vào trong ơn
nầy là ơn chúng ta hiện đang đứng vững; và chúng ta khoe
mình trong sự trông cậy về vinh hiển Đức Chúa Trời.
3 Nào những thế thôi, nhưng chúng ta cũng khoe mình
trong hoạn nạn nữa, vì biết rằng hoạn nạn sanh sự nhịn
nhục,
4 sự nhịn nhục sanh sự rèn tập, sự rèn tập sanh sự trông
cậy.
5 Vả, sự trông cậy không làm cho hổ thẹn, vì sự yêu
thương của Đức Chúa Trời rải khắp trong lòng chúng ta
bởi Đức Thánh Linh đã được ban cho chúng ta.

6 Thật vậy, khi chúng ta còn yếu đuối, Đấng Christ đã
theo k” hẹn chịu chết vì kẻ có tội.
7 Vả, họa mới có kẻ chịu chết vì người nghĩa; dễ thường
cũng có kẻ bằng lòng chết vì người lành.
8 Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương Ngài đối với
chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ
vì chúng ta chịu chết.
9 Huống chi nay chúng ta đã nhờ huyết Ngài được xưng
công bình, thì sẽ nhờ Ngài được cứu khỏi cơn thạnh nộ là
dường nào!
10 Vì nếu khi chúng ta còn là thù nghịch cùng Đức Chúa
Trời, mà đã được hòa thuận với Ngài bởi sự chết của Con
Ngài, thì huống chi nay đã hòa thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ
sự sống của Con ấy mà được cứu là dường nào!
11 Nào những thế thôi, chúng ta lại còn khoe mình trong
Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, nhờ
Ngài mà chúng ta hiện nay đã được sự hòa thuận.
12 Cho nên, như bởi một người mà tội lỗi vào trong thế
gian, lại bởi tội lỗi mà có sự chết, thì sự chết đã trải qua
trên hết thảy mọi người như vậy, vì mọi người đều phạm
tội.
13 Vì, trước khi chưa có luật pháp, tội lỗi đã có trong thế
gian, song chưa có luật pháp, thì cũng không kể là tội lỗi.
14 Nhưng từ A-đam cho đến Môi-se, sự chết đã cai trị cả
đến những kẻ chẳng phạm tội giống như tội của A-đam, là
người làm hình bóng của Đấng phải đến.
15 Song tội lỗi chẳng phải như sự ban cho của ân điển. Vì
nếu bởi tội lỗi của chỉ một người mà mọi kẻ khác đều phải
chết, thì huống chi ơn của Đức Chúa Trời và sự ban cho
trong ơn Ngài tỏ ra bởi một người là Đức Chúa Jêsus Christ,
chan chứa cho hết thảy mọi người khác là dường nào!
16 Lại sự ban cho nầy chẳng phải như việc xảy đến bởi
một người phạm tội đâu: sự phán xét bởi chỉ một tội mà
làm nên đoán phạt; nhưng sự ban cho của ân điển thì sau
nhiều tội rồi, dẫn đến sự xưng công bình.
17 Vả, nếu bởi tội một người mà sự chết đã cai trị bởi một
người ấy, thì huống chi những kẻ nhận ân điển và sự ban
cho của sự công bình cách dư dật, họ sẽ nhờ một mình Đức
Chúa Jêsus Christ mà cai trị trong sự sống là dường nào!
18 Vậy, như bởi chỉ một tội mà sự đoán phạt rải khắp hết
thảy mọi người thể nào, thì bởi chỉ một việc công bình mà
sự xưng công bình, là sự ban sự sống, cũng rải khắp cho
mọi người thể ấy.

19 Vì, như bởi sự không vâng phục của một người mà mọi
người khác đều thành ra kẻ có tội, thì cũng một lẽ ấy, bởi
sự vâng phục của một người mà mọi người khác sẽ đều
thành ra công bình.
20 Vả, luật pháp đã xen vào, hầu cho tội lỗi gia thêm;
nhưng nơi nào tội lỗi đã gia thêm, thì ân điển lại càng dư
dật hơn nữa,
21 hầu cho tội lỗi đã cai trị làm nên sự chết thể nào, thì
ân điển cũng cai trị bởi sự công bình thể ấy, đặng ban cho
sự sống đời đời bởi Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa chúng
ta.

6

1 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Chúng ta phải cứ ở trong
tội lỗi, hầu cho ân điển được dư dật chăng?
2 Chẳng hề như vậy! Chúng ta đã chết về tội lỗi, lẽ nào
còn sống trong tội lỗi nữa?
3 Hay là, anh em chẳng biết rằng chúng ta thảy đều đã
chịu phép báp-têm trong Đức Chúa Jêsus Christ, tức là chịu
phép báp-têm trong sự chết Ngài sao?
4 Vậy chúng ta đã bị chôn với Ngài bởi phép báp-têm trong
sự chết Ngài, hầu cho Đấng Christ nhờ vinh hiển của Cha
được từ kẻ chết sống lại thể nào, thì chúng ta cũng sống
trong đời mới thể ấy.
5 Vì nếu chúng ta làm một cùng Ngài bởi sự chết giống
như sự chết của Ngài, thì chúng ta cũng sẽ làm một cùng
Ngài bởi sự sống lại giống nhau:
6 vì biết rõ rằng người cũ của chúng ta đã bị đóng đinh
trên thập tự giá với Ngài, hầu cho thân thể của tội lỗi bị tiêu
diệt đi, và chúng ta không phục dưới tội lỗi nữa.
7 Vì ai đã chết thì được thoát khỏi tội lỗi.
8 Vả, nếu chúng ta đã cùng chết với Đấng Christ, thì
chúng ta tin rằng mình cũng sẽ cùng sống với Ngài,
9 bởi biết rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì
chẳng chết nữa; sự chết không còn cai trị trên Ngài.
10 Vì nếu Ngài đã chết, ấy là chết cho tội lỗi một lần đủ cả;
nhưng hiện nay Ngài sống, ấy là sống cho Đức Chúa Trời.
11 Vậy anh em cũng hãy coi mình như chết về tội lỗi và
như sống cho Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ.
12 Vậy, chớ để tội lỗi cai trị trong xác hay chết của anh
em, và chớ chiều theo tư dục nó.
13 Chớ nộp chi thể mình cho tội lỗi, như là đồ dùng gian
ác, nhưng hãy phó chính mình anh em cho Đức Chúa Trời,

dường như đã chết mà nay trở nên sống, và dâng chi thể
mình cho Đức Chúa Trời như là đồ dùng về sự công bình.
14 Vì tội lỗi không cai trị trên anh em đâu; bởi anh em
chẳng thuộc dưới luật pháp, mà thuộc dưới ân điển.
15 Vậy thì làm sao! Vì chúng ta không thuộc dưới luật
pháp, nhưng thuộc dưới ân điển, thì chúng ta sẽ phạm tội
hay sao? Chẳng hề như vậy!
16 Anh em há chẳng biết rằng nếu anh em đã nộp mình
làm tôi mọi đặng vâng phục kẻ nào, thì là tôi mọi của kẻ
mình vâng phục, hoặc của tội lỗi đến sự chết, hoặc của sự
vâng phục để được nên công bình hay sao?
17 Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sau khi anh em làm tôi
mọi tội lỗi, thì đã từ lòng vâng phục đạo lý là sự đã ban
làm mực thước cho mình!
18 Vậy, anh em đã được buông tha khỏi tội lỗi, trở nên tôi
mọi của sự công bình rồi.
19 Tôi nói theo cách loài người, vì xác thịt của anh em là
yếu đuối. Vậy, anh em từng đặt chi thể mình làm tôi sự ô uế
gian ác đặng phạm tội ác thể nào, thì bây giờ, hãy đặt chi
thể mình làm tôi sự công bình đặng làm nên thánh cũng
thể ấy.
20 Vả, khi anh em còn làm tôi mọi tội lỗi, thì đối với sự
công bình anh em được tự do.
21 Thế thì anh em đã được kết quả gì? Aáy là quả mà anh
em hiện nay đang hổ thẹn; vì sự cuối cùng của những điều
đó tức là sự chết.
22 Nhưng bây giờ đã được buông tha khỏi tội lỗi và trở
nên tôi mọi của Đức Chúa Trời rồi, thì anh em được lấy sự
nên thánh làm kết quả, và sự sống đời đời làm cuối cùng.
23 Vì tiền công của tội lỗi là sự chết; nhưng sự ban cho
của Đức Chúa Trời là sự sống đời đời trong Đức Chúa Jêsus
Christ, Chúa chúng ta.

7

1 Hỡi anh em (vì tôi nói với những kẻ biết luật pháp), vậy
anh em há chẳng biết rằng luật pháp chỉ cai trị người ta
khi còn sống hay sao?
2 Cho nên, đàn bà có chồng, hễ chồng còn sống bao lâu,
thì luật pháp buộc phải theo chồng bấy lâu; nhưng nếu
chồng chết, thì người vợ được thoát khỏi luật pháp đã buộc
mình với chồng.
3 Vậy nếu đang lúc chồng còn sống, mà vợ đi lấy người
khác, thì phải bị kêu là đàn bà ngoại tình; nhưng nếu chồng

chết, thì vợ được buông tha khỏi luật pháp, dầu lấy người
khác cũng chẳng phải là đàn bà ngoại tình vậy.
4 Hỡi anh em ta, anh em cũng như vậy, bởi thân thể của
Đấng Christ, anh em đã chết về luật pháp, đặng thuộc về
người khác, tức là người đã từ kẻ chết sống lại, hầu cho
chúng ta được kết quả cho Đức Chúa Trời.
5 Vì khi chúng ta còn sống theo xác thịt, thì các tình dục
xấu xa bị luật pháp xui khiến, hành động trong chi thể
chúng ta và kết quả cho sự chết.
6 Nhưng bây giờ chúng ta đã chết về luật pháp, là điều
bắt buộc mình, thì được buông tha khỏi luật pháp đặng
hầu việc Đức Chúa Trời theo cách mới của Thánh Linh, chớ
không theo cách cũ của văn tự.
7 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Luật pháp há là tội lỗi sao?
Chẳng hề như vậy! Nhưng tôi chỉ bởi luật pháp mà biết tội
lỗi; vì nếu luật pháp không nói: Ngươi chớ tham lam, thì
tôi đã không biết sự tham lam.
8 Aáy là tội lỗi đã nhân dịp, bởi điều răn mà sanh ra mọi
thứ ham muốn trong lòng tôi: vì không có luật pháp thì tội
lỗi chết đi.
9 Ngày xưa tôi không có luật pháp mà tôi sống; nhưng
khi điều răn đến, thì tội lỗi lại sống,
10 còn tôi thì chết; vậy thì té ra điều răn vốn nên làm cho
tôi sống, đã dắt tôi đến sự chết.
11 Vì tội lỗi đã nhân dịp, dùng điều răn dỗ dành tôi và
nhân đó làm cho tôi chết.
12 Aáy vậy, luật pháp là thánh, điều răn cũng là thánh,
công bình và tốt lành.
13 Vậy thì điều lành trở làm cớ cho tôi chết sao? Chẳng hề
như vậy! Nhưng ấy là tội lỗi đã làm cho tôi chết, hầu khi
nó nhân điều lành làm chết tôi, tự bày ra nó là tội lỗi; đến
nỗi tội lỗi nhân điều răn trở nên cực ác.
14 Vả, chúng ta biết luật pháp là thiêng liêng; nhưng tôi
là tánh xác thịt đã bị bán cho tội lỗi.
15 Vì tôi không hiểu điều mình làm: tôi chẳng làm điều
mình muốn, nhưng làm điều mình ghét.
16 Song nếu tôi làm điều mình chẳng muốn, thì bởi đó
nhận biết luật pháp là tốt lành.
17 Bấy giờ chẳng phải tôi làm điều đó nữa, nhưng ấy là
tội lỗi ở trong tôi.
18 Vả, tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là
trong xác thịt tôi, bởi tôi có ý muốn làm điều lành, nhưng
không có quyền làm trọn;

19 vì tôi không làm điều lành mình muốn, nhưng làm điều
dữ mình không muốn.
20 Ví bằng tôi làm điều mình không muốn, ấy chẳng phải
là tôi làm điều đó nữa, nhưng là tội lỗi ở trong tôi vậy.
21 Vậy tôi thấy có luật nầy trong tôi: khi tôi muốn làm
điều lành, thì điều dữ dính dấp theo tôi.
22 Vì theo người bề trong, tôi vẫn lấy luật pháp Đức Chúa
Trời làm đẹp lòng;
23 nhưng tôi cảm biết trong chi thể mình có một luật khác
giao chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phu
tù cho luật của tội lỗi, tức là luật ở trong chi thể tôi vậy.
24 Khốn nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân thể hay
chết nầy?
25 Cảm tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ, là
Chúa chúng ta! Như vậy, thì chính mình tôi lấy trí khôn
phục luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng lấy xác thịt phục
luật pháp của tội lỗi.

8

1 Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho
những kẻ ở trong Đức Chúa Jêsus Christ;
2 vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa
Jêsus Christ buông tha tôi khỏi luật pháp của sự tội và sự
chết.
3 Vì điều chi luật pháp không làm nổi, tại xác thịt làm
cho luật pháp ra yếu đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi:
Ngài đã vì cớ tội lỗi sai chính Con mình lấy xác thịt giống
như xác thịt tội lỗi chúng ta, và đã đoán phạt tội lỗi trong
xác thịt,
4 hầu cho sự công bình mà luật pháp buộc phải làm được
trọn trong chúng ta, là kẻ chẳng noi theo xác thịt, nhưng
noi theo Thánh Linh.
5 Thật thế, kẻ sống theo xác thịt thì chăm những sự thuộc
về xác thịt; còn kẻ sống theo Thánh Linh thì chăm những
sự thuộc về Thánh Linh.
6 Vả, chăm về xác thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh
Linh sanh ra sự sống và bình an;
7 vì sự chăm về xác thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó
không phục dưới luật pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không
thể phục được.
8 Vả, những kẻ sống theo xác thịt, thì không thể đẹp lòng
Đức Chúa Trời.
9 Về phần anh em, nếu thật quả Thánh Linh Đức Chúa Trời
ở trong mình, thì không sống theo xác thịt đâu, nhưng theo

Thánh Linh; song nếu ai không có Thánh Linh của Đấng
Christ, thì người ấy chẳng thuộc về Ngài.
10 Vậy nếu Đấng Christ ở trong anh em, thì thân thể chết
nhân cớ tội lỗi, mà thần linh sống nhân cớ sự công bình.
11 Lại nếu Thánh Linh của Đấng làm cho Đức Chúa Jêsus
sống lại từ trong kẻ chết ở trong anh em, thì Đấng làm cho
Đức Chúa Jêsus Christ sống lại từ trong kẻ chết cũng sẽ
nhờ Thánh Linh Ngài ở trong anh em mà khiến thân thể
hay chết của anh em lại sống.
12 Vậy, hỡi anh em, chúng ta chẳng mắc nợ xác thịt đâu,
đặng sống theo xác thịt.
13 Thật thế, nếu anh em sống theo xác thịt thì phải chết;
song nếu nhờ Thánh Linh, làm cho chết các việc của thân
thể, thì anh em sẽ sống.
14 Vì hết thảy kẻ nào được Thánh Linh của Đức Chúa Trời
dắt dẫn, đều là con của Đức Chúa Trời.
15 Thật anh em đã chẳng nhận lấy thần trí của tôi mọi
đặng còn ở trong sự sợ hãi; nhưng đã nhận lấy thần trí của
sự làm con nuôi, và nhờ đó chúng ta kêu rằng: A-ba! Cha!
16 Chính Đức Thánh Linh làm chứng cho lòng chúng ta
rằng chúng ta là con cái Đức Chúa Trời.
17 Lại nếu chúng ta là con cái, thì cũng là kẻ kế tự: kẻ kế
tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế tự với Đấng Christ, miễn
chúng ta đều chịu đau đớn với Ngài, hầu cho cũng được
vinh hiển với Ngài.
18 Vả, tôi tưởng rằng những sự đau đớn bây giờ chẳng
đáng so sánh với sự vinh hiển hầu đến, là sự sẽ được bày
ra trong chúng ta.
19 Thật thế, muôn vật ước ao nóng nảy mà trông đợi con
cái Đức Chúa Trời được tỏ ra.
20 Vì muôn vật đã bị bắt phục sự hư không, chẳng phải
tự ý mình, bèn là bởi cớ Đấng bắt phục.
21 Muôn vật mong rằng mình cũng sẽ được giải cứu khỏi
làm tôi sự hư nát, đặng dự phần trong sự tự do vinh hiển
của con cái Đức Chúa Trời.
22 Vì chúng ta biết rằng muôn vật đều than thở và chịu
khó nhọc cho đến ngày nay;
23 không những muôn vật thôi, lại chúng ta, là kẻ có trái
đầu mùa của Đức Thánh Linh, cũng than thở trong lòng,
đang khi trông đợi sự làm con nuôi, tức là sự cứu chuộc
thân thể chúng ta vậy.
24 Vì chúng ta được cứu trong sự trông cậy, nhưng khi
người ta đã thấy điều mình trông rồi, ấy không phải là

trông nữa: mình thấy rồi, sao còn trông làm chi?
25 Song nếu chúng ta trông điều mình không thấy, ấy là
chúng ta chờ đợi điều đó cách nhịn nhục.
26 Cũng một lẽ ấy, Đức Thánh Linh giúp cho sự yếu đuối
chúng ta. Vì chúng ta chẳng biết sự mình phải xin đặng
cầu nguyện cho xứng đáng; nhưng chính Đức Thánh Linh
lấy sự thở than không thể nói ra được mà cầu khẩn thay
cho chúng ta.
27 Đấng dò xét lòng người hiểu biết ý tưởng của Thánh
Linh là thể nào, vì ấy là theo ý Đức Chúa Trời mà Ngài cầu
thế cho các thánh đồ vậy.
28 Vả, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ
yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn
Ngài đã định.
29 Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định
sẵn để nên giống như hình bóng Con Ngài, hầu cho Con
nầy được làm Con cả ở giữa nhiều anh em;
30 còn những kẻ Ngài đã định sẵn, thì Ngài cũng đã gọi,
những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công bình,
và những kẻ Ngài đã xưng là công bình, thì Ngài cũng đã
làm cho vinh hiển.
31 Đã vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời
vùa giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta?
32 Ngài đã không tiếc chính Con mình, nhưng vì chúng
ta hết thảy mà phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cũng sẽ
ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao?
33 Ai sẽ kiện kẻ lựa chọn của Đức Chúa Trời: Đức Chúa
Trời là Đấng xưng công bình những kẻ ấy.
34 Ai sẽ lên án họ ư? Đức Chúa Jêsus Christ là Đấng đã
chết, và cũng đã sống lại nữa, Ngài đang ngự bên hữu Đức
Chúa Trời, cầu nguyện thế cho chúng ta.
35 Ai sẽ phân rẽ chúng ta khỏi sự yêu thương của Đấng
Christ? có phải hoạn nạn, khốn cùng, bắt bớ, đói khát, trần
truồng, nguy hiểm, hay là gươm giáo chăng?
36 Như có chép rằng: Vì cớ Ngài, chúng tôi bị giết cả ngày;
Họ coi chúng tôi như chiên định đem đến hàng làm thịt.
37 Trái lại, trong mọi sự đó, chúng ta nhờ Đấng yêu
thương mình mà thắng hơn bội phần.
38 Vì tôi chắc rằng bất k” sự chết, sự sống, các thiên sứ,
các kẻ cầm quyền, việc bây giờ, việc hầu đến, quyền phép,
39 bề cao, hay là bề sâu, hoặc một vật nào, chẳng có thể
phân rẽ chúng ta khỏi sự yêu thương mà Đức Chúa Trời đã
chứng cho chúng ta trong Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa

chúng ta.

9

1 Tôi nói thật trong Đấng Christ, tôi không nói dối, lương
tâm tôi làm chứng cho tôi bởi Đức Thánh Linh:
2 tôi buồn bực lắm, lòng tôi hằng đau đớn.
3 Bởi tôi ước ao có thể chính mình bị dứt bỏ, lìa khỏi Đấng
Christ, vì anh em bà con tôi theo phần xác,
4 tức là dân Y-sơ-ra-ên, là dân được những sự làm con
nuôi, sự vinh hiển, lời giao ước, luật pháp, sự thờ phượng
và lời hứa;
5 là dân sanh hạ bởi các tổ phụ, và theo phần xác, bởi
dân ấy sanh ra Đấng Christ, là Đấng trên hết mọi sự, tức là
Đức Chúa Trời đáng ngợi khen đời đời. A-men.
6 Aáy chẳng phải lời Đức Chúa Trời là vô ích. Vì những
kẻ bởi Y-sơ-ra-ên sanh hạ, chẳng phải vì đó mà hết thảy
đều là người Y-sơ-ra-ên.
7 cũng không phải vì là dòng dõi của Aùp-ra-ham thì hết
thảy đều là con cái người; nhưng có chép rằng: Aáy là bởi
Y-sác mà ngươi sẽ có một dòng dõi gọi theo tên ngươi;
8 nghĩa là chẳng phải con cái thuộc về xác thịt là con cái
Đức Chúa Trời, nhưng con cái thuộc về lời hứa thì được kể
là dòng dõi Aùp-ra-ham vậy.
9 Vả, lời nầy thật là một lời hứa: Cũng k” nầy ta sẽ lại
đến, Sa-ra sẽ có một con trai.
10 Nào những thế thôi, về phần Rê-be-ca, khi bà ấy bởi tổ
phụ chúng ta là Y-sác mà có thai đôi cũng vậy.
11 Vì, khi hai con chưa sanh ra, chưa làm điều chi lành
hay dữ-hầu cho được giữ vững ý chỉ Đức Chúa Trời, là ý
định sẵn bởi sự kén chọn tự do của Ngài, chẳng cứ việc
làm, nhưng cứ Đấng kêu gọi-
12 thì có lời phán cho mẹ của hai con rằng: Đứa lớn sẽ
làm tôi đứa nhỏ;
13 như có chép rằng: Ta yêu Gia-cốp và ghét Ê-sau.
14 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Có sự không công bình
trong Đức Chúa Trời sao? Chẳng hề như vậy!
15 Vì Ngài phán cùng Môi-se rằng: Ta sẽ làm ơn cho kẻ ta
làm ơn, ta sẽ thương xót kẻ ta thương xót.
16 Vậy điều đó chẳng phải bởi người nào ao ước hay người
nào bôn ba mà được, bèn là bởi Đức Chúa Trời thương xót.
17 Trong Kinh Thánh cũng có phán cùng Pha-ra-ôn rằng:
Nầy là cớ vì sao ta đã dấy ngươi lên, ấy là để tỏ quyền phép
ta ra trong ngươi, hầu cho danh ta được truyền ra khắp đất.

18 Như vậy, Ngài muốn thương xót ai thì thương xót, và
muốn làm cứng lòng ai thì làm.
19 Vậy thì ngươi sẽ hỏi ta rằng: Sao Ngài còn quở trách?
Vì có ai chống lại ý muốn Ngài được chăng?...
20 Nhưng, hỡi người, ngươi là ai, mà dám cãi lại cùng Đức
Chúa Trời? Có lẽ nào cái bình bằng đất sét lại nói với kẻ
nắn nên mình rằng: Sao ngươi đã làm nên ta như vậy?
21 Người thợ gốm há chẳng có quyền trên đất sét, cùng
trong một đống mà làm ra hạng bình để dùng việc sang
trọng, lại hạng khác để dùng việc hèn hạ sao?
22 Nếu Đức Chúa Trời muốn tỏ ra cơn thạnh nộ và làm
cho biết quyền phép Ngài, đã lấy lòng khoan nhẫn lớn chịu
những bình đáng giận sẵn cho sự hư mất,
23 để cũng làm cho biết sự giàu có của vinh hiển Ngài bởi
những bình đáng thương xót mà Ngài đã định sẵn cho sự
vinh hiển, thì còn nói chi được ư?
24 Đó tôi nói về chúng ta, là kẻ Ngài đã gọi, chẳng những
từ trong người Giu-đa, mà cũng từ trong dân ngoại nữa.
25 Như Ngài phán trong sách Ô-sê rằng: Ta sẽ gọi kẻ chẳng
phải dân ta là dân ta, Kẻ chẳng được yêu dấu là yêu dấu;
26 Lại xảy ra trong nơi Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi
chẳng phải là dân ta đâu, Cũng tại nơi đó họ sẽ được xưng
là con của Đức Chúa Trời hằng sống.
27 Còn Ê-sai nói về dân Y-sơ-ra-ên mà kêu lên rằng: Dầu
số con cái Y-sơ-ra-ên như cát dưới biển, chỉ một phần sót
lại sẽ được cứu mà thôi;
28 vì Chúa sẽ làm ứng nghiệm lời Ngài cách trọn vẹn và
vội vàng trên đất.
29 Lại như Ê-sai đã nói tiên tri rằng: Nếu Chúa vạn quân
chẳng để lại một cái mầm của dòng giống chúng ta, Thì
chúng ta đã trở nên như thành Sô-đôm và giống như thành
Gô-mô-rơ vậy.
30 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Những dân ngoại chẳng
tìm sự công bình, thì đã được sự công bình, nhưng là sự
công bình đến bởi đức tin;
31 còn như dân Y-sơ-ra-ên tìm luật pháp của sự công bình,
thì không đạt đến luật pháp ấy.
32 Tại sao? Tại họ chẳng bởi đức tin mà tìm, nhưng bởi
việc làm. Họ đã vấp phải hòn đá ngăn trở,
33 như có chép rằng: Nầy ta để tại Si-ôn một hòn đá ngăn
trở, tức là hòn đá lớn làm cho vấp ngã; Hễ ai tin đến thì
khỏi bị hổ thẹn.

10

1 Hỡi anh em, sự ước ao trong lòng tôi và lời tôi vì dân
Y-sơ-ra-ên cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời, ấy là cho họ
được cứu.
2 Vì tôi làm chứng cho họ rằng họ có lòng sốt sắng về Đức
Chúa Trời, nhưng lòng sốt sắng đó là không phải theo trí
khôn.
3 Bởi họ không nhận biết sự công bình của Đức Chúa Trời
và tìm cách lập sự công bình riêng của mình, nên không
chịu phục sự công bình của Đức Chúa Trời;
4 vì Đấng Christ là sự cuối cùng của luật pháp, đặng xưng
mọi kẻ tin là công bình.
5 Vả, Môi-se luận sự công bình đến bởi luật pháp cách
nầy: Hễ ai làm theo điều đó thì nhờ đó mà sống.
6 Nhưng sự công bình đến bởi đức tin, thì nói như vầy:
Chớ nói trong lòng ngươi rằng: Ai sẽ lên trời? ấy là để đem
Đấng Christ xuống;
7 hay là: Ai sẽ xuống vực sâu? ấy là để đem Đấng Christ
từ trong kẻ chết lại lên.
8 Nhưng nói làm sao? Đạo ở gần ngươi, ở trong miệng
và trong lòng ngươi. Aáy là đạo đức tin mà chúng ta giảng
dạy.
9 Vậy nếu miệng ngươi xưng Đức Chúa Jêsus ra và lòng
ngươi tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống
lại, thì ngươi sẽ được cứu;
10 vì tin bởi trong lòng mà được sự công bình, còn bởi
miệng làm chứng mà được sự cứu rỗi.
11 Vả, Kinh-Thánh nói rằng: Kẻ nào tin Ngài sẽ chẳng bị
hổ thẹn.
12 Trong người Giu-đa và người Gờ-réc không có sự phân
biệt gì hết, vì họ có chung một Chúa, giàu ơn đối với mọi
kẻ kêu xin Ngài.
13 Vì ai kêu cầu danh Chúa thì sẽ được cứu.
14 Nhưng họ chưa tin Ngài thì kêu cầu sao được? Chưa
nghe nói về Ngài thì làm thể nào mà tin? Nếu chẳng ai rao
giảng, thì nghe làm sao?
15 Lại nếu chẳng ai được sai đi, thì rao giảng thể nào?
như có chép rằng: Những bàn chân kẻ rao truyền tin lành
là tốt đẹp biết bao!
16 Nhưng chẳng phải mọi người đều nghe theo tin lành
đâu; vì Ê-sai có nói rằng: Lạy Chúa, ai tin lời chúng tôi rao
giảng?

17 Như vậy, đức tin đến bởi sự người ta nghe, mà người
ta nghe, là khi lời của Đấng Christ được rao giảng.
18 Nhưng tôi hỏi: Có phải là họ chưa nghe chăng? Trái
lại, Tiếng của các sứ giả đã vang khắp đất, Và lời của sứ
giả đã đạt đến cùng thế gian.
19 Tôi lại hỏi: Thế mà dân Y-sơ-ra-ên chẳng biết chi hết
sao? Môi-se đã nói rằng: Ta sẽ giục lòng ganh tị các ngươi
bởi kẻ chẳng phải là dân; Ta sẽ chọc giận các ngươi bởi một
dân ngu dốt.
20 Lại Ê-sai nói cách bạo dạn rằng: Những kẻ chẳng tìm
kiếm ta thì đã gặp thấy ta, Ta đã tỏ mình ra cho kẻ chẳng
hỏi han ta.
21 Song về dân Y-sơ-ra-ên, thì rằng: Ta đã giơ tay ra cả
ngày hướng về dân bội nghịch và hay nói trái.

11

1 Vậy tôi nói: Đức Chúa Trời có bỏ dân Ngài chăng? Chẳng
hề như vậy; vì chính tôi là dân Y-sơ-ra-ên, dòng dõi Aùp-
ra-ham, về chi phái Bên-gia-min.
2 Đức Chúa Trời chẳng từng bỏ dân Ngài đã biết trước.
Anh em há chẳng biết Kinh Thánh chép về chuyện Ê-li sao?
thể nào người kiện dân Y-sơ-ra-ên trước mặt Đức Chúa Trời
mà rằng:
3 Lạy Chúa, họ đã giết tiên tri Ngài, hủy phá bàn thờ Ngài;
tôi còn lại một mình, và họ tìm giết tôi.
4 Nhưng Đức Chúa Trời đáp lại thể nào? Ta đã để dành
cho ta bảy ngàn người nam chẳng hề quì gối trước mặt
Ba-anh.
5 Ngày nay cũng vậy, có một phần còn sót lại theo sự lựa
chọn của ân điển.
6 Nhưng nếu bởi ơn thì chẳng phải bởi việc làm nữa;
bằng chẳng, thì ơn không còn phải là ơn.
7 Vậy thì làm sao? Aáy là dân Y-sơ-ra-ên chẳng được điều
mình tìm; song những kẻ lựa chọn thì đã được, và những
kẻ khác thì bị cứng lòng,
8 như có chép rằng: Đức Chúa Trời đã cho họ mờ tối, con
mắt chẳng thấy, lỗ tai chẳng nghe, cho đến ngày nay.
9 Lại, Đa vít có nói: Ước gì bàn tiệc của họ trở nên bẫy,
Lưới, nên dịp vấp chân và sự phạt công bình cho họ;
10 Ước gì mắt họ mù không thấy được, Và lưng họ cứ
khom luôn!
11 Tôi lại hỏi rằng: Có phải dân Y-sơ-ra-ên vấp chân
dường ấy hầu cho té xuống chăng? Chẳng hề như vậy!

Nhưng ấy là bởi tội lỗi họ mà sự cứu đã đến cho dân ngoại,
hầu để giục lòng tranh đua của họ.
12 Vả, nếu tội lỗi họ đã làm giàu cho thế gian, sự kém sút
họ đã làm giàu cho dân ngoại, thì huống chi là sự thạnh
vượng của họ!
13 Tôi nói cùng anh em là người ngoại: bấy lâu tôi làm sứ
đồ cho dân ngoại, tôi làm vinh hiển chức vụ mình,
14 cố sức để giục lòng tranh đua của những kẻ đồng tộc
tôi, và để cứu mấy người trong đám họ.
15 Vì nếu sự dứt bỏ họ ra đã làm sự hòa thuận cho thiên
hạ, thì sự họ trở lại trong ân điển há chẳng phải là sự sống
lại từ trong kẻ chết sao?
16 Vả, nếu trái đầu mùa là thánh, thì cả đồng cũng thánh;
và nếu rễ là thánh, thì các nhánh cũng thánh.
17 Ví bằng có một hai nhánh bị cắt đi, và ngươi vốn là cây
ô-li-ve hoang được tháp vào chỗ các nhánh ấy để có phần
về nhựa và rễ của cây ô-li-ve,
18 thì chớ khoe mình hơn các nhánh đó. Nhưng nếu ngươi
khoe mình, thì hãy biết rằng ấy chẳng phải là ngươi chịu
đựng cái rễ, bèn là cái rễ chịu đựng ngươi.
19 Ngươi sẽ nói rằng: Các nhánh đã bị cắt đi, để ta được
tháp vào chỗ nó.
20 Phải lắm; các nhánh đó đã bị cắt bởi cớ chẳng tin, và
ngươi nhờ đức tin mà còn; chớ kiêu ngạo, hãy sợ hãi.
21 Vì nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các nhánh nguyên,
thì Ngài cũng chẳng tiếc ngươi nữa.
22 Vậy hãy xem sự nhân từ và sự nghiêm nhặt của Đức
Chúa Trời: sự nghiêm nhặt đối với họ là kẻ đã ngã xuống,
còn sự nhân từ đối với ngươi, miễn là ngươi cầm giữ mình
trong sự nhân từ Ngài: bằng chẳng, ngươi cũng sẽ bị chặt.
23 Về phần họ, nếu không ghì mài trong sự chẳng tin, thì
cũng sẽ được tháp; vì Đức Chúa Trời có quyền lại tháp họ
vào.
24 Nếu chính ngươi đã bị cắt khỏi cây ô-li-ve hoang thuận
tánh mình, mà được tháp vào cây ô-li-ve tốt nghịch tánh,
thì huống chi những kẻ ấy là nhánh nguyên sẽ được tháp
vào chính cây ô-li-ve mình!
25 Vả, hỡi anh em, tôi không muốn anh em chẳng biết sự
mầu nhiệm nầy, e anh em khoe mình khôn ngoan chăng:
ấy là một phần dân Y-sơ-ra-ên đã sa vào sự cứng lòng, cho
đến chừng nào số dân ngoại nhập vào được đầy đủ;
26 vậy thì cả dân Y-sơ-ra-ên sẽ được cứu, như có chép
rằng: Đấng Giải cứu sẽ đến từ Si-ôn, Cất sự vô đạo ra khỏi

Gia-cốp;
27 Aáy là sự giao ước mà ta sẽ lập với họ, Khi ta xóa tội
lỗi họ rồi.
28 Nếu luận về Tin Lành thì họ là nghịch thù bởi cớ anh
em, còn luận về sự lựa chọn, thì họ được yêu thương bởi
cớ các tổ phụ;
29 vì các sự ban cho và sự kêu gọi của Đức Chúa Trời
chẳng hề đổi lại được bao giờ.
30 Lại như khi trước anh em đã nghịch cùng Đức Chúa
Trời, mà bây giờ được thương xót bởi sự nghịch của họ,
31 thì cũng một thể ấy, bây giờ họ đã nghịch, hầu cho
cũng được thương xót bởi sự thương xót đã tỏ ra với anh
em.
32 Vì Đức Chúa Trời đã nhốt mọi người trong sự bạn
nghịch, đặng thương xót hết thảy.
33 Oâi! sâu nhiệm thay là sự giàu có, khôn ngoan và thông
biết của Đức Chúa Trời! Sự phán xét của Ngài nào ai thấu
được, đường nẻo của Ngài nào ai hiểu được!
34 Vì, ai biết ý tưởng Chúa, ai là kẻ bàn luận của Ngài?
35 Hay là ai đã cho Chúa trước, đặng nhận lấy điều gì Ngài
báo lại?
36 Vì muôn vật đều là từ Ngài, bởi Ngài và hướng về Ngài.
Vinh hiển cho Ngài đời đời, vô cùng! A-men.

12

1 Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa
Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống
và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phượng
phải lẽ của anh em.
2 Đừng làm theo đời nầy, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi
mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành,
đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào.
3 Vậy, nhờ ơn đã ban cho tôi, tôi nói với mỗi người trong
anh em chớ có tư tưởng cao quá lẽ, nhưng phải có tâm tình
tầm thường, y theo lượng đức tin mà Đức Chúa Trời đã phú
cho từng người.
4 Vả, như trong một thân chúng ta có nhiều chi thể, và
các chi thể không làm một việc giống nhau,
5 thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một
thân trong Đấng Christ, và hết thảy chúng ta đều là các
phần chi thể của nhau.
6 Vì chúng ta có các sự ban cho khác nhau, tùy theo ơn
đã ban cho chúng ta, ai được ban cho nói tiên tri, hãy tập
nói theo lượng đức tin;

7 ai được gọi đến làm chức vụ, hãy buộc mình vào chức
vụ; ai dạy dỗ, hãy chăm mà dạy dỗ;
8 ai gánh việc khuyên bảo, hãy khuyên bảo; ai bố thí, hãy
lấy lòng rộng rãi mà bố thí; ai cai trị, hãy siêng năng mà
cai trị; ai làm sự thương xót, hãy lấy lòng vui mà làm.
9 Lòng yêu thương phải cho thành thật. Hãy gớm sự dữ
mà mến sự lành.
10 Hãy lấy lòng yêu thương mềm mại mà yêu nhau như
anh em; hãy lấy lẽ kính nhường nhau.
11 Hãy siêng năng mà chớ làm biếng; phải có lòng sốt
sắng; phải hầu việc Chúa.
12 Hãy vui mừng trong sự trông cậy, nhịn nhục trong sự
hoạn nạn, bền lòng mà cầu nguyện.
13 Hãy cung cấp sự cần dùng cho các thánh đồ; hãy ân
cần tiếp khách.
14 Hãy chúc phước cho kẻ bắt bớ anh em; hãy chúc phước,
chớ nguyền rủa.
15 Hãy vui với kẻ vui, khóc với kẻ khóc.
16 Trong vòng anh em phải ở cho hiệp ý nhau; đừng ước
ao sự cao sang, nhưng phải ưa thích sự khiêm nhượng. Chớ
cho mình là khôn ngoan.
17 Chớ lấy ác trả ác cho ai; phải chăm tìm điều thiện trước
mặt mọi người.
18 Nếu có thể được, thì hãy hết sức mình mà hòa thuận
với mọi người.
19 Hỡi kẻ rất yêu dấu của tôi ơi, chính mình chớ trả thù ai,
nhưng hãy nhường cho cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời;
vì có chép lời Chúa phán rằng: Sự trả thù thuộc về ta, ta sẽ
báo ứng.
20 Vậy nếu kẻ thù mình có đói, hãy cho ăn; có khát, hãy
cho uống; vì làm như vậy, khác nào mình lấy những than
lửa đỏ mà chất trên đầu người.
21 Đừng để điều ác thắng mình, nhưng hãy lấy điều thiện
thắng điều ác.

13

1 Mọi người phải vâng phục các đấng cầm quyền trên
mình; vì chẳng có quyền nào mà không đến bởi Đức Chúa
Trời, các quyền đều bởi Đức Chúa Trời chỉ định.
2 Cho nên ai chống cự quyền phép, tức là đối địch với
mạng lịnh Đức Chúa Trời đã lập; và những kẻ đối địch thì
chuốc lấy sự phán xét vào mình.

3 Vả, các quan quyền không phải để cho người làm lành
sợ, mà để cho người làm dữ sợ. Ngươi muốn không sợ
quyền phép chăng? Hãy làm điều lành, sẽ được khen
thưởng;
4 vì quan quyền là chức việc của Đức Chúa Trời để làm
ích cho ngươi. Song nếu ngươi làm ác, thì hãy sợ, vì người
cầm gươm chẳng phải là vô cớ; người là chức việc của Đức
Chúa Trời để làm ra sự công bình và phạt kẻ làm dữ.
5 Vậy nên cần phải vâng phục, chẳng những vì sợ hình
phạt thôi, nhưng cũng vì cớ lương tâm.
6 Aáy cũng bởi lẽ đó mà anh em nộp thuế, vì các quan
quyền là đầy tớ của Đức Chúa Trời, hằng giữ việc ấy.
7 Phải trả cho mọi người điều mình đã mắc: nộp thuế cho
kẻ mình phải nộp thuế; đóng góp cho kẻ mình phải đóng
góp; sợ kẻ mình đáng sợ; kính kẻ mình đáng kính.
8 Đừng mắc nợ ai chi hết, chỉ mắc nợ về sự yêu thương
nhau mà thôi, vì ai yêu kẻ lân cận mình ấy là đã làm trọn
luật pháp.
9 Vả, những điều răn nầy: Ngươi chớ phạm tội tà dâm,
chớ giết người, chớ trộm cướp, chớ tham lam, và mọi điều
răn khác nữa, bất luận điều nào, đều tóm lại trong một lời
nầy: Ngươi phải yêu kẻ lân cận mình như mình.
10 Sự yêu thương chẳng hề làm hại kẻ lân cận; vậy yêu
thương là sự làm trọn luật pháp.
11 Hãy ăn ở như vậy, vì biết thời k” đang lúc chúng ta
đây: giờ anh em từ ngủ thức dậy đã đến, bởi sự cứu hiện
nay đã gần chúng ta hơn lúc chúng ta mới tin.
12 Đêm đã khuya, ngày gần đến; vậy chúng ta hãy lột bỏ
những việc tối tăm mà mặc lấy áo giáp sáng láng.
13 Hãy bước đi cách hẳn hoi như giữa ban ngày. Chớ nộp
mình vào sự quá độ và say sưa, buông tuồng và bậy bạ,
rầy rà và ghen ghét;
14 nhưng hãy mặc lấy Đức Chúa Jêsus Christ, chớ chăm
nom về xác thịt mà làm cho phỉ lòng dục nó.

14

1 Hãy bằng lòng tiếp lấy kẻ kém đức tin, chớ cãi lẫy về sự
nghi ngờ.
2 Người nầy tin có thể ăn được cả mọi thứ; người kia là
kẻ yếu đuối, chỉ ăn rau mà thôi.
3 Người ăn chớ khinh dể kẻ không ăn; và người không ăn
chớ xét đoán kẻ ăn, vì Đức Chúa Trời đã tiếp lấy người.

4 Ngươi là ai mà dám xét đoán tôi tớ của kẻ khác? Nó
đứng hay ngã, ấy là việc chủ nó; -song nó sẽ đứng, vì Chúa
có quyền cho nó đứng vững vàng.
5 Người nầy tưởng ngày nầy hơn ngày khác, kẻ kia tưởng
mọi ngày đều bằng nhau; ai nấy hãy tin chắc ở trí mình.
6 Kẻ giữ ngày là giữ vì Chúa; kẻ ăn là ăn vì Chúa, vì họ tạ
ơn Đức Chúa Trời; kẻ chẳng ăn cũng chẳng ăn vì Chúa, họ
cũng tạ ơn Đức Chúa Trời.
7 Vả, chẳng có người nào trong chúng ta vì chính mình
mà sống, cũng chẳng có người nào trong chúng ta vì chính
mình mà chết;
8 vì nếu chúng ta sống, là sống cho Chúa, và nếu chúng
ta chết, là chết cho Chúa. Vậy nên chúng ta hoặc sống hoặc
chết, đều thuộc về Chúa cả.
9 Đấng Christ đã chết và sống lại, ấy là để làm Chúa kẻ
chết và kẻ sống.
10 Nhưng ngươi, sao xét đoán anh em mình? Còn ngươi,
sao khinh dể anh em mình? Vì chúng ta hết thảy sẽ ứng
hầu trước tòa án Đức Chúa Trời.
11 Bởi có chép rằng: Chúa phán: Thật như ta hằng sống,
mọi đầu gối sẽ quì trước mặt ta, Và mọi lưỡi sẽ ngợi khen
Đức Chúa Trời.
12 Như vậy, mỗi người trong chúng ta sẽ khai trình việc
mình với Đức Chúa Trời.
13 Vậy chúng ta chớ xét đoán nhau; nhưng thà nhất định
đừng để hòn đá vấp chân trước mặt anh em mình, và đừng
làm dịp cho người sa ngã.
14 Tôi biết và tin chắc trong Đức Chúa Jêsus rằng, chẳng
có vật gì vốn là dơ dáy; chỉn có ai tưởng vật nào là dơ dáy,
thì nó là dơ dáy cho người ấy mà thôi.
15 Vả, nếu vì một thức ăn, ngươi làm cho anh em mình
lo buồn, thì ngươi chẳng còn cư xử theo đức yêu thương
nữa. Chớ nhân thức ăn làm hư mất người mà Đấng Christ
đã chịu chết cho.
16 Vậy chớ để sự lành mình trở nên cớ gièm chê.
17 Vì nước Đức Chúa Trời chẳng tại sự ăn uống, nhưng
tại sự công bình, bình an, vui vẻ bởi Đức Thánh Linh vậy.
18 Ai dùng cách ấy mà hầu việc Đấng Christ, thì đẹp lòng
Đức Chúa Trời và được người ta khen.
19 Vậy chúng ta hãy tìm cách làm nên hòa thuận và làm
gương sáng cho nhau.
20 Chớ vì một thức ăn mà hủy hoại việc Đức Chúa Trời.
Thật mọi vật là thanh sạch; nhưng ăn lấy mà làm dịp cho
kẻ khác vấp phạm, thì là ác.

21 Điều thiện ấy là đừng ăn thịt, đừng uống rượu, và
kiêng cữ mọi sự chi làm dịp vấp phạm cho anh em mình.
22 Ngươi có đức tin chừng nào, hãy vì chính mình ngươi
mà giữ lấy trước mặt Đức Chúa Trời. Phước thay cho kẻ
không định tội cho mình trong sự mình đã ưng!
23 Nhưng ai có lòng nghi ngại về thức ăn nào, thì bị định
tội rồi, vì chẳng bởi đức tin mà làm; vả, phàm làm điều chi
không bởi đức tin thì điều đó là tội lỗi.

15

1 Vậy chúng ta là kẻ mạnh, phải gánh vác sự yếu đuối cho
những kẻ kém sức, chớ làm cho đẹp lòng mình.
2 Mỗi người trong chúng ta nên làm đẹp lòng kẻ lân cận
mình, đặng làm điều ích và nên gương tốt.
3 Vì Đấng Christ cũng không làm cho đẹp lòng mình, như
có chép rằng: Lời của những kẻ nguyền rủa Chúa đã đổ
trên mình tôi.
4 Vả, mọi sự đã chép từ xưa đều để dạy dỗ chúng ta, hầu
cho bởi sự nhịn nhục và sự yên ủi của Kinh Thánh dạy mà
chúng ta được sự trông cậy.
5 Xin Đức Chúa Trời hay nhịn nhục và yên ủi ban cho anh
em được đồng lòng ở với nhau theo Đức Chúa Jêsus Christ;
6 để anh em lấy một lòng một miệng mà ngợi khen Đức
Chúa Trời, là Cha của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta.
7 Vậy thì, anh em hãy tiếp lấy nhau, cũng như Đấng Christ
đã tiếp anh em, để Đức Chúa Trời được vinh hiển.
8 Vả, tôi nói rằng Đức Chúa Jêsus Christ đã làm chức vụ
mình nơi người chịu cắt bì, đặng tỏ bày sự thành tín của
Đức Chúa Trời, và làm quả quyết lời hứa cùng các tổ phụ
chúng ta,
9 lại khiến dân ngoại khen ngợi Đức Chúa Trời vì sự
thương xót của Ngài, như có chép rằng: Bởi đó tôi sẽ ngợi
khen Chúa giữa các dân ngoại, Và ca tụng danh Ngài.
10 Lại có chép rằng: Hỡi dân ngoại, hãy đồng vui cùng
dân Chúa.
11 Lại rằng: Hỡi hết thảy dân ngoại, Hãy khen ngợi Chúa,
muôn dân nên ngợi khen Ngài!
12 Ê-sai cũng nói rằng: Từ cội rễ Gie-sê Sẽ nứt lên cái chồi
cai trị dân ngoại, Dân ngoại sẽ trông cậy chồi ấy.
13 Vậy xin Đức Chúa Trời của sự trông cậy, làm cho anh
em đầy dẫy mọi điều vui vẻ và mọi điều bình an trong đức
tin, hầu cho anh em nhờ quyền phép Đức Thánh Linh được
dư dật sự trông cậy!

14 Hỡi anh em, về phần anh em, tôi cũng tin chắc rằng
anh em có đầy lòng nhân từ, đủ điều thông biết trọn vẹn,
lại có tài khuyên bảo nhau.
15 Nếu tôi đã lấy lòng thật dạn dĩ mà viết thơ nói điều nầy
điều kia với anh em, ấy là để nhắc lại cho anh em nhớ, bởi
ơn Đức Chúa Trời đã làm cho tôi
16 nên chức việc của Đức Chúa Jêsus Christ giữa dân
ngoại, làm chức tế lễ của Tin Lành Đức Chúa Trời, hầu
cho dân ngoại được làm của lễ vừa ý Chúa, và nên thánh
bởi Đức Thánh Linh.
17 Vậy tôi có cớ khoe mình trong Đức Chúa Jêsus Christ
về điều hầu việc Đức Chúa Trời.
18 Vì tôi chẳng dám nói những sự khác hơn sự mà Đấng
Christ cậy tôi làm ra để khiến dân ngoại vâng phục Ngài,
bởi lời nói và bởi việc làm,
19 bởi quyền phép của dấu k" phép lạ, bởi quyền phép
của Thánh Linh Đức Chúa Trời. Aáy là từ thành Giê-ru-sa-
lem và các miền xung quanh cho đến xứ I-ly-ri, tôi đã đem
đạo Tin Lành của Đấng Christ đi khắp chốn.
20 Nhưng tôi lấy làm vinh mà rao Tin Lành ở nơi nào danh
Đấng Christ chưa được truyền ra, để cho khỏi lập lên trên
nền người khác,
21 như có chép rằng: Những kẻ chưa được tin báo về Ngài
thì sẽ thấy Ngài, Những kẻ chưa nghe nói về Ngài thì sẽ biết
Ngài.
22 Aáy cũng là điều đã nhiều lần ngăn trở tôi đi đến thăm
anh em.
23 Nhưng bây giờ chẳng còn có chi cầm buộc tôi lại trong
các miền nầy nữa; vả lại, đã mấy năm nay, tôi rất ước ao
đến cùng anh em;
24 vậy nếu tôi có thể đi xứ Y-pha-nho được, thì mong rằng
sẽ tiện đường ghé thăm anh em; sau khi được chút thỏa
lòng ở với anh em rồi, thì nhờ anh em sai đưa tôi qua xứ
ấy.
25 Nay tôi qua thành Giê-ru-sa-lem đặng giúp việc các
thánh đồ.
26 Vì người xứ Ma-xê-đoan và xứ A-chai vui lòng quyên
tiền để giúp những thánh đồ ở thành Giê-ru-sa-lem đang
nghèo túng.
27 Họ vui lòng làm sự đó, và cũng mắc nợ các người đó
nữa; vì nếu người ngoại đã có phần về của cải thiêng liêng
người Giu-đa, thì cũng phải lấy của cải thuộc về phần đời
mà giúp cho người Giu-đa.

28 Vậy khi tôi làm xong việc ấy, và giao quả phước nầy cho
họ rồi, tôi sẽ ghé nơi anh em đặng đi đến xứ Y-pha-nho.
29 Tôi biết khi tôi sang với anh em, thì sẽ đem ơn phước
dồi dào của Đấng Christ cùng đến.
30 Vậy, hỡi anh em, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta,
và nhờ sự yêu thương sanh bởi Đức Thánh Linh, tôi khuyên
anh em phải cùng tôi chiến đấu trong những lời cầu nguyện
mà anh em vì tôi trình cùng Đức Chúa Trời,
31 hầu để tôi được thoát khỏi những người chẳng tin trong
xứ Giu-đê, và của làm phước mà tôi đem qua thành Giê-ru-
sa-lem sẽ được các thánh đồ vui lòng nhậm lấy.
32 Bấy giờ tôi có thể vui mừng đi đến anh em, và nếu vừa
ý Đức Chúa Trời, cũng nếm mùi an nghỉ với anh em nữa.
33 Nguyền xin Đức Chúa Trời bình an ở với anh em hết
thảy! A-men.

16

1 Tôi gởi gắm Phê-bê, người chị em chúng ta cho anh em,
người làm nữ chấp sự của Hội thánh Xen-cơ-rê.
2 Hãy ân cần tiếp rước người trong Chúa chúng ta, một
cách xứng đáng với thánh đồ, và hãy giúp đỡ người trong
mọi dịp mà người sẽ cần đến anh em; vì chính người đã
giúp nhiều kẻ, và cũng giúp tôi nữa.
3 Hãy chào Bê-rít-sin và A-qui-la, kẻ cùng làm việc với tôi
trong Đức Chúa Jêsus Christ,
4 là hai người liều chết để cứu sự sống tôi; ấy chẳng
những một mình tôi tạ ơn hai người, nhưng cả các Hội
thánh của dân ngoại nữa.
5 Cũng hãy chào Hội thánh nhóm tại nhà hai người. Hãy
chào Ê-bai-nết, là người rất thiết với tôi, và đã nên trái đầu
mùa trong xứ A-si cho Đấng Christ.
6 Hãy chào Ma-ri, là người có nhiều công khó vì anh em.
7 Hãy chào An-trô-ni-cơ và Giu-ni-a, tức là bà con và bạn
đồng tù với tôi, là hai người có danh vọng trong các sứ đồ
và thuộc về Đấng Christ trước tôi vậy.
8 Hãy chào Am-li-a, người rất yêu dấu của tôi trong Chúa.
9 Hãy chào U-rơ-banh, bạn cùng làm việc với tôi trong
Đấng Christ, và Eâch-ta-chy, là kẻ rất thiết với tôi.
10 Hãy chào A-be-lơ, người được tiếp nạp trong Đấng
Christ. Hãy chào các người ở nhà A-rích-tô-bu.
11 Hãy chào Hê-rô-đi-ôn, là bà con tôi. Hãy chào các người
ở nhà Nạt-xít, là những kẻ ở trong Chúa.

12 Hãy chào Try-phe-nơ và Try-phô-sơ, là hai người làm
việc cho Chúa. Hãy chào Bẹt-si-đơ, người rất thân với tôi,
và đã làm việc nhiều cho Chúa.
13 Hãy chào Ru-phu, người được chọn của Chúa, và chào
mẹ người, cũng là mẹ tôi.
14 Hãy chào A-sin-cơ-rích, Phơ-lê-gôn, Hẹt-me, Ba-trô-ba,
Hẹt-ma, và các anh em ở với họ.
15 Hãy chào Phi-lô-lô-gơ và Giu-li, Nê-rê và chị người, Ô-
lim, và hết thảy các thánh đồ ở với họ.
16 Anh em hãy lấy cái hôn thánh mà chào nhau. Hết thảy
các Hội thánh của Đấng Christ chào anh em.
17 Hỡi anh em, tôi khuyên anh em coi chừng những kẻ
gây nên bè đảng và làm gương xấu, nghịch cùng sự dạy dỗ
mà anh em đã nhận. Phải tránh xa họ đi.
18 Vì những kẻ đó chẳng hầu việc Đấng Christ, Chúa
chúng ta, song hầu việc cái bụng họ, và lấy những lời ngọt
ngào dua nịnh dỗ dành lòng kẻ thật thà.
19 Sự anh em vâng phục thì ai ai cũng biết rồi, vậy tôi vì
anh em vui mừng, mong rằng anh em khôn ngoan về điều
lành, và thanh sạch đối với điều dữ.
20 Đức Chúa Trời bình an sẽ kíp giày đạp quỉ Sa-tan dưới
chân anh em. Nguyền xin ân điển của Đức Chúa Jêsus
chúng ta ở cùng anh em!
21 Ti-mô-thê, kẻ cùng làm việc với tôi chào anh em, Lu-si-
út, Gia-sôn và Sô-xi-ba-tê, là bà con tôi cũng vậy.
22 Tôi là Tẹt-tiu, người chép bức thơ nầy, chào thăm anh
em trong Chúa.
23 Gai-út là người tiếp đãi tôi cùng tiếp đãi cả Hội thánh,
chào anh em.
24 Ê-rát, quan kho bạc thành phố, và Qua-rơ-tu, người
anh em chúng ta, cũng chào anh em nữa.
25 Ngợi khen Đấng có quyền làm cho vững chí anh em
theo Tin Lành của tôi và lời giảng Đức Chúa Jêsus Christ,
theo sự tỏ ra về lẽ mầu nhiệm, là lẽ đã giấu kín từ mọi đời
trước,
26 mà bây giờ được bày ra, và theo lịnh Đức Chúa Trời
hằng sống, bởi các sách tiên tri, bày ra cho mọi dân đều
biết, đặng đem họ đến sự vâng phục của đức tin, -
27 nhân Đức Chúa Jêsus Christ, nguyền xin vinh hiển về
nơi Đức Chúa Trời khôn ngoan có một, đời đời vô cùng!
A-men.

Thư thứ nhất gởi cho người Cô-rinh

1 Phao-lô, theo ý Đức Chúa Trời, được gọi làm sứ đồ của
Đức Chúa Jêsus Christ, cùng Sốt-then, anh em chúng ta,
2 gởi cho Hội thánh Đức Chúa Trời tại thành Cô-rinh-tô,
tức là cho những người đã được nên thánh trong Đức Chúa
Jêsus Christ, được gọi làm thánh đồ, lại cho mọi người bất
luận ở nơi nào, cầu khẩn danh Đức Chúa Jêsus Christ chúng
ta, là Chúa của những người ấy và của chúng ta:
3 nguyền xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho
bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus
Christ!
4 Tôi hằng vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời, bởi cớ anh
em đã được Đức Chúa Trời ban ơn trong Đức Chúa Jêsus
Christ;
5 vì chưng anh em đã được dư dật về mọi điều ban cho,
cả lời nói và sự hiểu biết,
6 như lời chứng về Đấng Christ đã được vững bền ở giữa
anh em.
7 Anh em đang trông đợi k” Đức Chúa Jêsus Christ chúng
ta hiện đến, cũng chẳng thiếu một ơn nào.
8 Ngài sẽ khiến anh em được vững bền đến cuối cùng,
để khỏi bị quở trách trong ngày của Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta.
9 Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài đã gọi anh em được
thông công với Con Ngài là Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa
chúng ta.
10 Hỡi anh em, tôi nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta, khuyên anh em thảy đều phải đồng một tiếng
nói với nhau, chớ phân rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý
một lòng cùng nhau.
11 Vì, hỡi anh em, bởi người nhà Cơ-lô-ê, tôi có được tin
rằng trong anh em có sự tranh cạnh.
12 Tôi có ý nói rằng trong anh em mỗi người nói như vầy:
Ta là môn đồ của Phao-lô; -ta là của A-bô-lô, -ta là của Sê-
pha, -ta là của Đấng Christ.
13 Đấng Christ bị phân rẽ ra sao? Có phải Phao-lô đã chịu
đóng đinh trên cây thập tự thế cho anh em, hay là anh em
đã nhân danh Phao-lô mà chịu phép báp tem sao?
14 Tôi tạ ơn Đức Chúa Trời, vì ngoài Cơ-rít-bu và Gai-út,
tôi chưa từng làm phép báp tem cho ai trong anh em,

15 hầu cho chẳng ai nói rằng anh em đã nhân danh tôi
mà chịu phép báp tem.
16 Tôi cũng đã làm phép báp tem cho người nhà Sê-pha-
na; ngoài nhà đó, tôi chẳng biết mình đã làm phép báp tem
cho ai nữa.
17 Thật vậy, Đấng Christ đã sai tôi, chẳng phải để làm
phép báp-tem đâu, nhưng để rao giảng Tin Lành, và chẳng
dùng sự khôn khéo mà giảng, kẻo thập tự giá của Đấng
Christ ra vô ích.
18 Bởi vì lời giảng về thập tự giá, thì những người hư
mất cho là điên dại; song về phần chúng ta, là kẻ được cứu
chuộc, thì cho là quyền phép của Đức Chúa Trời.
19 Cũng có lời chép rằng: Ta sẽ hủy phá sự khôn ngoan
của người khôn ngoan, Tiêu trừ sự thạo biết của người thạo
biết.
20 Người khôn ngoan ở đâu? Thầy thông giáo ở đâu?
Người biện luận đời nay ở đâu? Có phải Đức Chúa Trời
đã làm cho sự khôn ngoan của thế gian ra dồ dại không?
21 Vì, tại thế gian cậy sự khôn ngoan mình, chẳng nhờ sự
khôn ngoan Đức Chúa Trời mà nhận biết Đức Chúa Trời,
nên Ngài đành lòng dùng sự giảng dồ dại của chúng ta mà
cứu rỗi những người tin cậy.
22 Vả, đương khi người Giu-đa đòi phép lạ, người Gờ-réc
tìm sự khôn ngoan,
23 thì chúng ta giảng Đấng Christ bị đóng đinh trên cây
thập tự, là sự người Giu-đa lấy làm gương xấu, dân ngoại
cho là dồ dại;
24 song le, về những người được gọi, bất luận người Giu-
đa hay người Gờ-réc, thì Đấng Christ là quyền phép của
Đức Chúa Trời và sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời.
25 Bởi vì sự dồ dại của Đức Chúa Trời là khôn sáng hơn
người ta, và sự yếu đuối của Đức Chúa Trời là mạnh hơn
người ta.
26 Hỡi anh em, hãy suy xét rằng ở giữa anh em là kẻ đã
được gọi, không có nhiều người khôn ngoan theo xác thịt,
chẳng nhiều kẻ quyền thế, chẳng nhiều kẻ sang trọng.
27 Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn những sự dại ở thế gian
để làm hổ thẹn những kẻ khôn; Đức Chúa Trời đã chọn
những sự yếu ở thế gian để làm hổ thẹn những sự mạnh;
28 Đức Chúa Trời đã chọn những sự hèn hạ và khinh bỉ ở
thế gian, cùng những sự không có, hầu cho làm những sự
có ra không có,
29 để chẳng ai khoe mình trước mặt Đức Chúa Trời.

30 Vả, ấy là nhờ Ngài mà anh em ở trong Đức Chúa Jêsus
Christ, là Đấng mà Đức Chúa Trời đã làm nên sự khôn
ngoan, sự công bình, sự nên thánh, và sự cứu chuộc cho
chúng ta;
31 hầu cho, như có lời chép rằng: Ai khoe mình, hãy khoe
mình trong Chúa.

2

1 Hỡi anh em, về phần tôi, khi tôi đến cùng anh em, chẳng
dùng lời cao xa hay là khôn sáng mà rao giảng cho anh em
biết chứng cớ của Đức Chúa Trời.
2 Vì tôi đã đoán định rằng ở giữa anh em, tôi chẳng biết
sự gì khác ngoài Đức Chúa Jêsus Christ, và Đức Chúa Jêsus
Christ bị đóng đinh trên cây thập tự.
3 Chính tôi đã ở giữa anh em, bộ yếu đuối, sợ hãi, run rẩy
lắm.
4 Lời nói và sự giảng của tôi chẳng phải bằng bài diễn
thuyết khéo léo của sự khôn ngoan, nhưng tại sự tỏ ra
Thánh Linh và quyền phép;
5 hầu cho anh em chớ lập đức tin mình trên sự khôn
ngoan loài người, bèn là trên quyền phép Đức Chúa Trời.
6 Dầu vậy, chúng tôi giảng sự khôn ngoan cho những kẻ
trọn vẹn, song chẳng phải sự khôn ngoan thuộc về đời nầy,
cũng không phải của các người cai quản đời nầy, là kẻ sẽ
bị hư mất.
7 Chúng tôi giảng sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, là
sự mầu nhiệm kín giấu, mà từ trước các đời, Đức Chúa Trời
đã định sẵn cho sự vinh hiển chúng ta.
8 Trong những người cai quản đời nầy chẳng ai từng biết
sự đó; bởi chưng, nếu đã biết thì họ chẳng đóng đinh Chúa
vinh hiển trên cây thập tự đâu.
9 Song le, như có chép rằng: Aáy là sự mắt chưa thấy, tai
chưa nghe, Và lòng người chưa nghĩ đến, Nhưng Đức Chúa
Trời đã sắm sẵn điều ấy cho những người yêu mến Ngài.
10 Đức Chúa Trời đã dùng Đức Thánh Linh để bày tỏ
những sự đó cho chúng ta, vì Đức Thánh Linh dò xét mọi
sự, cả đến sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời nữa.
11 Vả, nếu không phải là thần linh trong lòng người, thì
ai biết sự trong lòng người? Cũng một lẽ ấy, nếu không
phải là Thánh Linh của Đức Chúa Trời, thì chẳng ai biết sự
trong Đức Chúa Trời.
12 Về phần chúng ta, chúng ta chẳng nhận lấy thần thế
gian, nhưng đã nhận lấy Thánh Linh từ Đức Chúa Trời đến,

hầu được hiểu biết những ơn mà chúng ta nhận lãnh bởi
Đức Chúa Trời;
13 chúng ta nói về ơn đó, không cậy lời nói mà sự khôn
ngoan của loài người đã dạy đâu, song cậy sự khôn ngoan
mà Đức Thánh Linh đã dạy, dùng tiếng thiêng liêng để giải
bày sự thiêng liêng.
14 Vả, người có tánh xác thịt không nhận được những sự
thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời; bởi chưng người
đó coi sự ấy như là sự dồ dại, và không có thể hiểu được,
vì phải xem xét cách thiêng liêng.
15 Nhưng người có tánh thiêng liêng xử đoán mọi sự, và
chính mình không bị ai xử đoán.
16 Vì ai đã biết ý Chúa, đặng dạy dỗ Ngài? Nhưng phần
chúng ta, thì có ý của Đấng Christ.

3

1 Hỡi anh em, về phần tôi, tôi chẳng có thể nói với anh
em như với người thiêng liêng, nhưng như với người xác
thịt, như với các con đỏ trong Đấng Christ vậy.
2 Tôi lấy sữa nuôi anh em, chớ chẳng lấy đồ ăn cứng, vì
anh em không chịu nổi; đến bây giờ cũng chưa chịu được,
vì anh em hãy còn thuộc về xác thịt.
3 Thật, bởi trong anh em có sự ghen ghét và tranh cạnh,
anh em há chẳng phải là tánh xác thịt ăn ở như người thế
gian sao?
4 Có người thì nói: Ta là môn đồ của Phao-lô; kẻ thì rằng:
Ta là của A-bô-lô, vậy anh em há chẳng phải là người cũng
như kẻ khác sao?
5 Thế thì, A-bô-lô là ai, và Phao-lô là ai? Aáy là kẻ tôi tớ,
mà bởi kẻ đó anh em đã tin cậy, y theo Chúa đã ban cho
mọi người.
6 Tôi đã trồng, A-bô-lô đã tưới, nhưng Đức Chúa Trời đã
làm cho lớn lên.
7 Vậy, người trồng kẻ tưới, đều không ra gì, song Đức
Chúa Trời là Đấng làm cho lớn lên.
8 Người trồng, kẻ tưới, đều bằng nhau; ai nấy sẽ nhận
phần thưởng tùy theo việc mình đã làm.
9 Vả, chúng tôi là bạn cùng làm việc với Đức Chúa Trời;
anh em là ruộng của Đức Chúa Trời cày, nhà của Đức Chúa
Trời xây.
10 Theo ơn Đức Chúa Trời ban cho tôi, tôi đã lập nền như
một tay thợ khéo, mà có kẻ khác cất lên trên; nhưng ai nấy
phải cẩn thận về sự mình xây trên nền đó.

11 Vì, chẳng ai có thể lập một nền khác ngoài nền đã lập,
là Đức Chúa Jêsus Christ.
12 Nếu có kẻ lấy vàng, bạc, bửu thạch, gỗ, cỏ khô, rơm rạ
mà xây trên nền ấy,
13 thì công việc của mỗi người sẽ bày tỏ ra. Ngày đến sẽ
tỏ tường công việc đó; nó sẽ trình ra trong lửa, và công
việc của mỗi người đáng giá nào, lửa sẽ chỉ ra.
14 Ví bằng công việc của ai xây trên nền được còn lại, thì
thợ đó sẽ lãnh phần thưởng mình.
15 Nếu công việc họ bị thiêu hủy, thì mất phần thưởng.
Còn về phần người đó, sẽ được cứu, song dường như qua
lửa vậy.
16 Anh em há chẳng biết mình là đền thờ của Đức Chúa
Trời, và Thánh Linh Đức Chúa Trời ở trong anh em sao?
17 Ví có ai phá hủy đền thờ của Đức Chúa Trời, thì Đức
Chúa Trời sẽ phá hủy họ; vì đền thờ của Đức Chúa Trời là
thánh, mà chính anh em là đền thờ.
18 Chớ ai tự dối mình: nếu có ai trong vòng anh em tưởng
mình khôn ngoan theo cách đời nầy, hãy trở nên dại dột,
để được nên khôn ngoan;
19 vì sự khôn ngoan đời nầy trước mặt Đức Chúa Trời là
sự dại dột. Như có chép rằng: Aáy là Chúa bắt những kẻ
khôn ngoan trong mưu kế họ.
20 Lại rằng: Chúa thông biết ý tưởng của người khôn
ngoan; Ngài biết ý tưởng họ đều là vô ích.
21 Vậy, chớ ai khoe mình về loài người, vì mọi sự đều
thuộc về anh em:
22 hoặc Phao-lô, hoặc A-bô-lô, hoặc Sê-pha, hoặc thế gian,
hoặc sự sống, hoặc sự chết, hoặc những sự bây giờ, hoặc
những sự hầu đến. Hết thảy mọi sự đều thuộc về anh em,
23 anh em thuộc về Đấng Christ, Đấng Christ thuộc về
Đức Chúa Trời.

4

1 Vậy, ai nấy hãy coi chúng tôi như đầy tớ của Đấng Christ,
và kẻ quản trị những sự mầu nhiệm của Đức Chúa Trời.
2 Vả lại, cái điều người ta trông mong nơi người quản trị
là phải trung thành.
3 Về phần tôi, hoặc bị anh em xử đoán, hoặc bị tòa án
nào của loài người xử đoán, tôi cũng chẳng lấy làm quan
hệ gì. Chính tôi chẳng tự xử đoán mình nữa;

4 vì tôi chẳng thấy mình có điều gì đáng tội, nhưng tôi
cũng không nhờ sự đó mà được xưng là công bình: Đấng
xử đoán tôi, ấy là Chúa.
5 Vậy, chớ xét đoán sớm quá, hãy đợi Chúa đến; chính
Chúa sẽ tỏ những sự giấu trong nơi tối ra nơi sáng, và bày
ra những sự toan định trong lòng người; bấy giờ, ai nấy sẽ
bởi Đức Chúa Trời mà lãnh sự khen ngợi mình đáng lãnh.
6 Hỡi anh em, ấy là vì cớ anh em, tôi đã dùng những lẽ
thật nầy chỉ về chính mình tôi và A-bô-lô, hầu cho anh em
học đòi hai chúng tôi, chớ vượt qua lời đã chép, và chớ
sanh lòng kiêu ngạo, theo phe người nầy nghịch cùng kẻ
khác.
7 Bởi vì, ai phân biệt ngươi với người khác? Ngươi há có
điều chi mà chẳng đã nhận lãnh sao? Nếu ngươi đã nhận
lãnh, thì sao còn khoe mình như chẳng từng nhận lãnh?
8 Anh em được no đủ, được giàu có rồi, chẳng nhờ chúng
tôi, anh em đã khởi sự cai trị; thật mong cho anh em được
cai trị, hầu cho chúng tôi cũng cai trị với anh em!
9 Vì chưng Đức Chúa Trời dường đã phơi chúng tôi là các
sứ đồ ra, giống như kẻ sau rốt mọi người, giống như tù phải
tội chết, làm trò cho thế gian, thiên sứ, loài người cùng xem
vậy.
10 Chúng tôi là kẻ ngu dại vì cớ Đấng Christ, nhưng anh
em được khôn ngoan trong Đấng Christ; chúng tôi yếu đuối,
anh em mạnh mẽ; anh em quí trọng, chúng tôi khinh hèn.
11 Cho đến bây giờ, chúng tôi vẫn chịu đói khát, trần
mình, bị người ta vả trên mặt, lưu lạc rày đây mai đó.
12 Chúng tôi dùng chính tay mình làm việc khó nhọc; khi
bị rủa sả, chúng tôi chúc phước; khi bị bắt bớ, chúng tôi
nhịn nhục;
13 khi bị vu oan, chúng tôi khuyên dỗ; chúng tôi giống
như rác rến của thế gian, cặn bã của loài người, cho đến
ngày nay.
14 Tôi viết những điều nầy, chẳng phải để làm cho anh
em hổ ngươi đâu; nhưng để khuyên bảo anh em, cũng như
con cái yêu dấu của tôi vậy.
15 Bởi chưng, dẫu anh em có một vạn thầy giáo trong
Đấng Christ, nhưng chẳng có nhiều cha; vì tôi đã dùng Tin
Lành mà sanh anh em ra trong Đức Chúa Jêsus Christ.
16 Vậy, tôi lấy điều đó khuyên anh em: hãy bắt chước tôi.
17 Vì cớ đó, tôi đã sai Ti-mô-thê, là con yêu dấu của tôi,
cùng là trung thành trong Chúa, đến cùng anh em; người
sẽ nhắc lại cho anh em biết đường lối tôi trong Đấng Christ,

và tôi dạy dỗ cách nào trong các Hội thánh khắp các nơi.
18 Có mấy kẻ lên mình kiêu ngạo, ngờ tôi chẳng còn đến
cùng anh em nữa.
19 Nhưng nếu Chúa khứng cho, thì chẳng bao lâu tôi sẽ
tới cùng anh em, và xét cho biết, chẳng phải xét lời nói của
những kẻ kiêu ngạo đó, bèn là năng lực họ thể nào.
20 Vì nước Đức Chúa Trời chẳng ở tại lời nói, mà ở tại
năng lực.
21 Anh em muốn điều gì hơn: muốn tôi cầm roi mà đến
cùng anh em, hay là lấy tình yêu thương và ý nhu mì?

5

1 Có tin đồn ra khắp nơi rằng trong anh em có sự dâm
loạn, dâm loạn đến thế, dẫu người ngoại đạo cũng chẳng
có giống như vậy: là đến nỗi trong anh em có kẻ lấy vợ của
cha mình.
2 Anh em còn lên mình kiêu ngạo! Anh em chẳng từng
buồn rầu, hầu cho kẻ phạm tội đó bị trừ bỏ khỏi vòng anh
em thì hơn!
3 Về phần tôi, thân dầu xa cách mà lòng ở tại đó, (vì anh
em và lòng tôi được hội hiệp với quyền phép của Đức Chúa
Jêsus, là Chúa chúng ta),
4 nên tôi đã dường như có mặt ở đó, nhân danh Đức Chúa
Jêsus là Chúa chúng ta, tuyên án kẻ phạm tội đó
5 rằng, một người như thế phải phó cho quỉ Sa tan, để
hủy hoại phần xác thịt, hầu cho linh hồn được cứu trong
ngày Đức Chúa Jêsus.
6 Thật anh em chẳng có cớ mà khoe mình đâu! Anh em
há chẳng biết rằng một chút men làm cho cả đống bột dậy
lên sao?
7 Hãy làm cho mình sạch men cũ đi, hầu cho anh em trở
nên bột nhồi mới không men, như anh em là bánh không
men vậy. Vì Đấng Christ là con sinh lễ Vượt Qua của chúng
ta, đã bị giết rồi.
8 Vậy thì, chúng ta hãy giữ lễ, chớ dùng men cũ, chớ dùng
men gian ác độc dữ, nhưng dùng bánh không men của sự
thật thà và của lẽ thật.
9 Trong thơ tôi viết cho anh em, có dặn đừng làm bạn với
kẻ gian dâm,
10 đó tôi chẳng có ý nói chung về kẻ gian dâm đời nầy,
hay là kẻ tham lam, kẻ chắt bóp, kẻ thờ hình tượng, vì nếu
vậy thì anh em phải lìa khỏi thế gian.
11 Nhưng tôi viết khuyên anh em đừng làm bạn với kẻ
nào tự xưng là anh em, mà là gian dâm, hoặc tham lam,

hoặc thờ hình tượng, hoặc chưởi rủa, hoặc say sưa, hoặc
chắt bóp, cũng không nên ăn chung với người thể ấy.
12 Vì chưng có phải tôi nên đoán xét kẻ ở ngoài sao? Há
chẳng phải anh em nên đoán xét những người ở trong sao?
13 Còn như kẻ ở ngoài, thì Đức Chúa Trời sẽ đoán xét họ.
Hãy trừ bỏ kẻ gian ác khỏi anh em.

6

1 Khi trong anh em ai có sự nghịch cùng người khác, sao
dám để cho kẻ không công bình đoán xét hơn là cho các
thánh đồ?
2 Anh em há chẳng biết các thánh đồ sẽ xét đoán thế gian
sao? Ví bằng thế gian sẽ bị anh em xét đoán, thì anh em há
chẳng đáng xét đoán việc nhỏ mọn hơn sao?
3 Anh em chẳng biết chúng ta sẽ xét đoán các thiên sứ
sao? Huống chi việc đời nầy!
4 Vậy khi anh em có sự nghịch cùng nhau về việc đời nầy,
sao lấy những kẻ không kể ra chi trong Hội thánh làm người
xét đoán!
5 Tôi nói thế làm cho anh em hổ thẹn. Aáy vậy, trong
vòng anh em chẳng có một kẻ khôn ngoan nào phân xử
được giữa anh em mình hay sao?
6 Nhưng anh em kiện anh em, lại đem đến trước mặt kẻ
chẳng tin!
7 Thật vậy, anh em có sự kiện cáo nhau, là phải tội rồi.
Sao chẳng chịu sự trái lẽ là hơn? Sao chẳng đành sự gian
lận là hơn!
8 Nhưng chính anh em làm ra sự trái lẽ, chính anh em
gian lận, lại làm thể ấy cho người anh em nữa!
9 Anh em há chẳng biết những kẻ không công bình chẳng
bao giờ hưởng được nước Đức Chúa Trời sao?
10 Chớ tự dối mình: phàm những kẻ tà dâm, kẻ thờ hình
tượng, kẻ ngoại tình, kẻ làm giáng yểu điệu, kẻ đắm nam
sắc, kẻ trộm cướp, kẻ hà tiện, kẻ say sưa, kẻ chưởi rủa, kẻ
chắt bóp, đều chẳng hưởng được nước Đức Chúa Trời đâu.
11 Trước kia anh em ít nữa cũng có một đôi người như
thế; nhưng nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ, và nhờ Thánh
Linh của Đức Chúa Trời chúng ta, thì anh em được rửa
sạch, được nên thánh, được xưng công bình rồi.
12 Mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều
có ích; mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng để sự gì bắt
phục được tôi.

13 Đồ ăn vì bụng, bụng vì đồ ăn, Đức Chúa Trời sẽ hủy
hoại cái nọ và cái kia. Nhưng thân thể chẳng phải vì sự
dâm dục đâu, bèn là vì Chúa, và Chúa vì thân thể;
14 và Đức Chúa Trời là Đấng đã khiến Chúa sống lại, cũng
sẽ lấy quyền phép mình khiến chúng ta sống lại nữa.
15 Anh em há chẳng biết thân thể mình là chi thể của
Đấng Christ sao? Vậy thì mình có nên lấy chi thể của Đấng
Christ mà làm thành chi thể của điếm đĩ chăng? Đức Chúa
Trời nào nỡ vậy!
16 Anh em há chẳng biết người nào kết hiệp với điếm đĩ,
thì trở nên một xác với nó sao? Vì có chép rằng: Hai người
sẽ đồng nên một thịt.
17 Còn ai kết hiệp với Chúa thì trở nên một tánh thiêng
liêng cùng Ngài.
18 Hãy tránh sự dâm dục. Mặc dầu người ta phạm tội gì,
tội ấy còn là ngoài thân thể; nhưng kẻ buông mình vào sự
dâm dục, thì phạm đến chính thân thể mình.
19 Anh em há chẳng biết rằng thân thể mình là đền thờ
của Đức Thánh Linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà
anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng phải
thuộc về chính mình sao?
20 Vì chưng anh em đã được chuộc bằng giá cao rồi. Vậy,
hãy lấy thân thể mình làm sáng danh Đức Chúa Trời.

7

1 Luận đến các điều hỏi trong thơ anh em, tôi tưởng rằng
đờn ông không đụng đến đờn bà là hay hơn.
2 Song, cho được tránh khỏi mọi sự dâm dục, thì mỗi
người đờn ông phải có vợ, mỗi người đờn bà phải có chồng.
3 Chồng phải làm hết bổn phận đối với vợ, và vợ đối với
chồng cũng vậy.
4 Vợ không có quyền tự chủ về thân mình, bèn là chồng;
chồng cũng vậy, không có quyền tự chủ về thân mình bèn
là vợ.
5 Đừng từ chối nhau, trừ ra khi hai bên ưng thuận tạm
thời, để chuyên việc cầu nguyện; rồi trở lại hiệp cùng nhau,
kẻo quỉ Sa-tan thừa khi anh em không thìn mình mà cám
dỗ chăng.
6 Aáy đó là sự tôi thuận cho phép, chớ chẳng phải sự tôi
truyền biểu.
7 Tôi muốn mọi người đều được giống như tôi; song mỗi
người đã được ban riêng cho mình bởi Đức Chúa Trời,
người nầy thể nầy, kẻ kia thể khác.

8 Vậy, tôi nói với những kẻ chưa cưới gả, và kẻ góa bụa
rằng ở được như tôi thì hơn.
9 Song nếu họ chẳng thìn mình được, thì hãy cưới gả; vì
thà cưới gả còn hơn để cho lửa tình un đốt.
10 Về những kẻ đã cưới gả rồi, thì tôi, nhưng chẳng phải
tôi, bèn là Chúa, truyền rằng vợ không nên lìa bỏ chồng,
11 (ví bằng đã phân rẽ nhau, thì nên ở vậy đừng lấy chồng
khác; hay là phải lại hòa thuận với chồng mình), còn chồng
cũng không nên để vợ.
12 Đến như những kẻ khác, chẳng phải Chúa, song là
chính tôi bảo họ rằng: Nếu người anh em nào có vợ ngoại
đạo bằng lòng ở đời với mình, thì không nên để bỏ.
13 Lại nếu một người đờn bà có chồng ngoại đạo bằng
lòng ở đời với mình, thì vợ cũng không nên lìa chồng.
14 Bởi vì, chồng không tin Chúa, nhân vợ mình được nên
thánh, vợ không tin Chúa, nhân chồng mình tin Chúa được
nên thánh; bằng chẳng vậy, con cái anh em nên chẳng
sạch, song nay đều là thánh.
15 Nếu kẻ không tin Chúa muốn phân rẽ, thì cho phân rẽ:
trong cơn đó, người anh em hay là người chị em chẳng phải
cầm buộc gì. Đức Chúa Trời đã gọi anh em ăn ở trong sự
bình an.
16 Hỡi kẻ làm vợ kia, biết đâu ngươi sẽ cứu được chồng
mình? Hỡi kẻ làm chồng kia, biết đâu ngươi sẽ cứu được
vợ mình?
17 Rốt lại, ai nấy phải ăn ở theo ơn Chúa đã ban cho mình,
và theo như Đức Chúa Trời đã gọi. Aáy đó là điều tôi dạy
trong hết thảy các Hội thánh.
18 Có người nào đã chịu phép cắt bì rồi được gọi chăng?
nên cứ giữ cắt bì vậy. Có người nào chưa chịu phép cắt bì
mà được gọi chăng? thì chớ chịu phép cắt bì.
19 Chịu cắt bì chẳng hề gì, không chịu cắt bì cũng chẳng
hề gì; sự quan hệ là giữ các điều răn của Đức Chúa Trời.
20 Ai nấy khi được gọi ở đấng bậc nào, thì phải cứ ở theo
đấng bậc ấy.
21 Ngươi đương làm tôi mọi mà được gọi chăng? Chớ lấy
làm lo; song nếu ngươi có thể được tự do, thì hãy nhân dịp
đó là hơn.
22 Vì kẻ tôi mọi được Chúa gọi, ấy là kẻ Chúa đã buông
tha; cũng một lẽ ấy, ai đương tự do mà được gọi, thì làm
tôi mọi của Đấng Christ.
23 Anh em đã được chuộc bằng giá cao, chớ trở nên tôi
mọi của người ta làm chi.

24 Hỡi anh em, ai nấy khi được gọi ở đấng bậc nào, thì
phải cứ ở theo đấng bậc ấy trước mặt Đức Chúa Trời.
25 Về những kẻ đồng thân, tôi chẳng có lời Chúa truyền;
song nhờ ơn thương xót của Chúa, tôi được làm người đáng
tin, nên tôi ban lời khuyên bảo.
26 Vậy tôi tưởng vì cớ tai vạ hầu đến, một người nam cứ
ở vậy là nên.
27 Có phải ngươi đã bị vấn vương với vợ chăng? Chớ tìm
cách mà lìa mình ra. Có phải ngươi chưa bị vấn vương với
vợ chăng? Đừng kiếm vợ.
28 Nhưng nếu ngươi lấy vợ, thì chẳng phạm tội gì; và nếu
người nữ đồng trinh lấy chồng, thì cũng chẳng phạm tội
gì. Song những người cưới gả sẽ có sự khó khăn về xác thịt,
và tôi muốn cho anh em khỏi sự đó.
29 Hỡi anh em, vậy thì tôi bảo nầy: thì giờ ngắn ngủi. Từ
nay về sau, kẻ có vợ hãy nên như kẻ không có;
30 kẻ đương khóc, nên như kẻ không khóc; kẻ đương vui,
nên như kẻ chẳng vui; kẻ đương mua, nên như kẻ chẳng
được của gì;
31 và kẻ dùng của thế gian, nên như kẻ chẳng dùng vậy;
vì hình trạng thế gian nầy qua đi.
32 Vả, tôi muốn anh em được thong thả chẳng phải lo lắng
gì. Ai không cưới vợ thì chăm lo việc Chúa, tìm phương cho
Chúa đẹp lòng.
33 Song ai cưới vợ rồi thì chăm lo việc đời nầy, tìm cách
cho vợ mình thỏa dạ.
34 Người nữ có chồng và đồng trinh cũng khác nhau như
vậy: ai không chồng thì chăm lo việc Chúa, đặng cho thân
thể và tinh thần đều được thánh; nhưng ai có chồng thì
chăm lo các việc đời nầy, tìm cách cho đẹp lòng chồng
mình.
35 Tôi nói điều đó vì sự ích lợi cho anh em, chớ chẳng phải
để gài bẫy, song để dắt anh em theo lẽ phải, hầu cho không
phân tâm mà hầu việc Chúa.
36 Nếu có ai tưởng chẳng nên cho con gái đồng trinh mình
lỡ thì, và phải gả đi, thì người đó có thể tùy ý mình mà làm,
không phạm tội gì; trong cơn đó, người con gái nên lấy
chồng.
37 Song có ai được tự chủ về việc mình làm, không bị sự
gì bắt buộc, mà trong lòng đã quyết định cách vững vàng
giữ con gái mình đồng trinh, thì nấy làm phải lẽ mà cứ theo
như mình đã quyết chí.
38 Thế thì kẻ gả con gái mình làm phải lẽ; song kẻ không

gả, còn làm phải lẽ hơn nữa.
39 Chồng còn sống bao lâu, thì vợ phải buộc chặt với
chồng bấy lâu; nếu chồng chết, vợ được tự do, muốn lấy ai
tùy ý, miễn là theo ý Chúa.
40 Nhưng, theo ý tôi, nếu cứ ở vậy, thì có phước hơn. Vả,
tôi tưởng tôi cũng có Thánh Linh của Đức Chúa Trời.

8

1 Luận đến của cúng các thần tượng thì chúng ta biết
mình đều có sự hay biết cả. -Song sự hay biết sanh kiêu
căng, còn sự yêu thương làm gương tốt.
2 Nếu có ai tưởng mình biết điều gì, thật người ấy chưa
biết như mình nên biết.
3 Nhưng nếu có một người yêu mến Đức Chúa Trời, thì
Đức Chúa Trời biết người đó. -
4 Vậy, về sự ăn của cúng tế các thần tượng, chúng ta biết
thần tượng trong thế gian thật là hư không, chỉ có một Đức
Chúa Trời, chớ không có thần nào khác.
5 Thật người ta xưng có các thần khác, hoặc ở trên trời,
hoặc ở dưới đất, (bởi đó họ thờ nhiều thần nhiều chúa),
6 về phần chúng ta, chỉ có một Đức Chúa Trời mà thôi,
là Đức Chúa Cha, muôn vật bởi Ngài mà ra, và chúng ta
hướng về Ngài; lại chỉ có một Chúa mà thôi, là Đức Chúa
Jêsus Christ, muôn vật đều nhờ Ngài mà có, và chúng ta
cũng vậy.
7 Nhưng chẳng phải mọi người đều có sự hay biết đó.
Một đôi người vì nghĩ thường có thần tượng, nên khi ăn
của cúng tế đó cho là của cúng tế thần tượng; thì lương
tâm yếu đuối của họ bởi đó ra ô uế.
8 Vả, ấy chẳng phải là đồ ăn làm cho chúng ta được đẹp
lòng Đức Chúa Trời; nếu chúng ta ăn, chẳng được ích gì,
bằng không ăn, cũng chẳng tổn gì.
9 Nhưng hãy giữ lấy, kẻo sự tự do mình làm dịp cho kẻ
yếu đuối vấp phạm.
10 Bởi vì, nếu có kẻ lương tâm yếu đuối thấy ngươi là
người có sự hay biết ngồi ăn trong miếu tà thần, thì há
chẳng cũng bắt chước mà ăn của cúng tế sao?
11 Thế thì ngươi lấy sự hay biết mình mà làm hư mất kẻ
yếu đuối, là người anh em mà Đấng Christ đã chết thế cho!
12 Khi nào mình phạm tội cùng anh em như vậy, làm cho
lương tâm yếu đuối của họ bị thương, thì là phạm tội cùng
Đấng Christ.

13 Cho nên, nếu đồ ăn xui anh em tôi vấp phạm, thì tôi sẽ
chẳng hề ăn thịt, hầu cho khỏi làm dịp vấp phạm cho anh
em tôi.

9

1 Tôi chẳng được tự do sao? Tôi chẳng phải là sứ đồ sao?
Tôi há chẳng từng thấy Đức Chúa Jêsus là Chúa chúng ta
sao? Anh em há chẳng phải là công việc tôi trong Chúa
sao?
2 Nếu tôi không phải là sứ đồ cho kẻ khác, ít nữa cũng là
sứ đồ cho anh em; vì chính anh em là ấn tín của chức sứ
đồ tôi trong Chúa.
3 Aáy là lẽ binh vực của tôi đối với kẻ kiện cáo mình.
4 Chúng tôi há không có phép ăn uống sao?
5 Há không có phép dắt một người chị em làm vợ đi khắp
nơi với chúng tôi như các sứ đồ khác cùng các anh em Chúa
và Sê-pha đã làm, hay sao?
6 Hay là chỉ một tôi với Ba-na-ba không có phép được khỏi
làm việc?
7 Vậy thì có ai ăn lương nhà mà đi đánh giặc? Có ai trồng
vườn nho mà không ăn trái? Hay là có ai chăn bầy vật mà
không dùng sữa nó để nuôi mình?
8 Tôi nói vậy, nào phải chỉ theo thói người ta quen nói
đâu? Luật pháp há chẳng nói như vậy sao?
9 Vì chưng có chép trong luật pháp Môi-se rằng: Ngươi
chớ khớp miệng con bò đang đạp lúa. Há phải Đức Chúa
Trời lo cho bò sao?
10 Quả thật Ngài nói câu đó về chúng ta phải không? Phải,
ấy là về chúng ta mà có chép rằng ai cày ruộng phải trông
mà cày, ai đạp lúa phải trông cậy mình sẽ có phần mà đạp
lúa.
11 Nếu chúng tôi đã gieo của thiêng liêng cho anh em, mà
muốn thâu lại của vật chất của anh em, thì nào có phải một
việc quá lẽ đâu?
12 Người khác còn có quyền ấy trên anh em, huống chi là
chúng tôi? Dầu vậy, chúng tôi chẳng từng dùng quyền ấy;
nhưng chúng tôi chịu mọi sự, hầu cho khỏi làm ngăn trở
Tin Lành của Đấng Christ chút nào.
13 Anh em há chẳng biết rằng ai hầu việc thánh thì ăn
của dâng trong đền thờ, còn ai hầu việc nơi bàn thờ thì có
phần nơi bàn thờ sao?
14 Cũng vậy, Chúa có truyền rằng ai rao giảng Tin Lành
thì được nuôi mình bởi Tin Lành.

15 Phần tôi thì chẳng từng dùng quyền ấy chút nào, và
viết thơ nầy chẳng phải để đòi quyền ấy lại; vì tôi đành thà
chết còn hơn là chịu ai cất lấy cớ khoe mình nầy đi.
16 Ví bằng tôi rao truyền Tin Lành, tôi chẳng có cớ gì khoe
mình, vì có lẽ cần buộc tôi; còn không rao truyền Tin Lành,
thì khốn khó cho tôi thay.
17 Nếu tôi vui lòng làm việc đó, thì được thưởng; lại nếu
tôi không vui lòng mà làm, thì cái chức vụ cũng vẫn phó
thác cho tôi.
18 Thế thì phần thưởng của tôi là gì? Aáy là khi giảng
Tin Lành, thì giảng nhưng không, chẳng dùng quyền tôi
có như người giảng Tin Lành.
19 Vả, tôi đối với ai vẫn cũng là được tự do, mà tôi đành
phục mọi người, hầu cho tôi được nhiều người hơn.
20 Với người Giu-đa, tôi ở như một người Giu-đa, hầu
được những người Giu-đa; với những người dưới quyền
luật pháp, (dầu chính tôi chẳng ở dưới quyền luật pháp),
tôi cũng ở như kẻ dưới quyền luật pháp, hầu được những
người dưới quyền luật pháp;
21 với những người không luật pháp, (dầu đối với Đức
Chúa Trời tôi không phải là không luật pháp, vì tôi ở dưới
luật pháp của Đấng Christ), song tôi cũng ở như người
không luật pháp, hầu được những người không luật pháp.
22 Tôi ở yếu đuối với những người yếu đuối, hầu được
những người yếu đuối; tôi đã trở nên mọi cách cho mọi
người, để cứu chuộc được một vài người không cứ cách
nào.
23 Mọi điều tôi làm, thì làm vì cớ Tin Lành, hầu cho tôi
cũng có phần trong đó.
24 Anh em há chẳng biết rằng trong cuộc chạy thi nơi
trường đua, hết thảy đều chạy, nhưng chỉ một người được
thưởng sao? Vậy, anh em hãy chạy cách nào cho được
thưởng.
25 Hết thảy những người đua tranh, tự mình chịu lấy mọi
sự kiêng kỵ, họ chịu vậy để được mão triều thiên hay hư
nát. Nhưng chúng ta chịu vậy để được mão triều thiên
không hay hư nát.
26 Vậy thì, tôi chạy, chẳng phải là chạy bá vơ; tôi đánh,
chẳng phải là đánh gió;
27 song tôi đãi thân thể tôi cách nghiêm khắc, bắt nó phải
phục, e rằng sau khi tôi đã giảng dạy kẻ khác, mà chính
mình phải bị bỏ chăng.

10

1 Vả, hỡi anh em, tôi chẳng muốn cho anh em không biết
tổ phụ chúng ta đều đã ở dưới đám mây, đi ngang qua biển,
2 chịu Môi-se làm phép báp tem trong đám mây và dưới
biển,
3 ăn một thứ ăn thiêng liêng;
4 và uống một thứ uống thiêng liêng; vì họ uống nơi một
hòn đá thiêng liêng theo mình, và đá ấy tức là Đấng Christ.
5 Song phần nhiều trong vòng họ không đẹp lòng Đức
Chúa Trời, nên đã ngã chết nơi đồng vắng.
6 Mọi điều đó đã xảy ra để làm gương cho chúng ta, hầu
cho chúng ta chớ buông mình theo tình dục xấu, như chính
tổ phụ chúng ta đã buông mình.
7 Cũng đừng thờ hình tượng nữa, như mấy người trong
họ, theo lời chép rằng: Dân sự ngồi mà ăn uống, rồi đứng
dậy mà chơi giỡn.
8 Chúng ta chớ dâm dục như mấy người trong họ đã dâm
dục, mà trong một ngày có hai vạn ba ngàn người bị bỏ
mạng.
9 Cũng chớ thử thách Chúa như mấy người trong họ đã
thử thách mà bị loài rắn hủy diệt.
10 Lại cũng chớ lằm bằm như nấy người trong họ đã lằm
bằm mà bị chết bởi kẻ hủy diệt.
11 Những sự ấy có nghĩa hình bóng, và họ đã lưu truyền
để khuyên bảo chúng ta là kẻ ở gần cuối cùng các đời.
12 Vậy thì, ai tưởng mình đứng, hãy giữ kẻo ngã.
13 Những sự cám dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào
quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài chẳng
hề cho anh em bị cám dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong
sự cám dỗ, Ngài cũng mở đàng cho ra khỏi, để anh em có
thể chịu được.
14 Hỡi kẻ yêu dấu của tôi, vậy nên hãy tránh khỏi sự thờ
lạy hình tượng.
15 Tôi nói với anh em cũng như nói với kẻ thông minh;
chính anh em hãy suy xét điều tôi nói.
16 Cái chén phước lành mà chúng ta chúc phước, há
chẳng phải là thông với huyết của Đấng Christ sao? Cái
bánh mà chúng ta bẻ, há chẳng phải là thông với thân thể
của Đấng Christ sao?
17 Vì chỉ có một cái bánh, chúng ta dầu nhiều, cũng chỉ
một thân thể; bởi chưng chúng ta đều có phần chung trong
một cái bánh.

18 Hãy xem dân Y-sơ-ra-ên theo phần xác: những kẻ ăn
thịt con sinh tế, há không thông đồng với bàn thờ sao?
19 Nói vậy có ý chi? Của cúng thần tượng có giá trị gì và
thần tượng có ra gì chẳng?
20 Chắc là không; nhưng đồ người ngoại đạo cúng tế là
cúng tế các quỉ, chớ không phải cúng tế Đức Chúa Trời.
Vậy, tôi không muốn anh em thông đồng với các quỉ.
21 Anh em chẳng có thể uống chén của Chúa và cũng
uống chén của các quỉ; chẳng có thể dự tiệc của Chúa, lại
dự tiệc của các quỉ.
22 Hay là chúng ta muốn trêu lòng Chúa ghen chăng?
Chúng ta há mạnh hơn Ngài sao?
23 Mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều
có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự
đều làm gương tốt.
24 Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm
cho kẻ khác.
25 Phàm vật gì bán ở hàng thịt, hãy ăn, đừng vì cớ lương
tâm mà hỏi chi về việc đó;
26 bởi chưng đất và mọi vật chứa trong đất đều thuộc về
Chúa.
27 Nếu có người chẳng tin mời anh em, và anh em muốn
đi, thì không cứ họ dọn ra đồ gì, hãy ăn đi hết thảy, đừng
vì cớ lương tâm mà hỏi chi hết.
28 Song nếu có ai nói với anh em rằng: Cái nầy đã dâng
làm của cúng, thì chớ ăn, vì cớ người đã bảo trước mình,
lại vì cớ lương tâm:
29 tôi chẳng nói về lương tâm anh em, nhưng về lương
tâm người đó. Vả, vì cớ nào sự tự do tôi phải bị lương tâm
kẻ khác đoán xét?
30 Nếu tôi tạ ơn rồi ăn, cớ nào vì một bữa ăn đã cảm ơn
mà lại bị chê bai?
31 Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi
khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm.
32 Đừng làm gương xấu cho người Giu-đa, người Gờ-réc,
hay là Hội thánh của Đức Chúa Trời;
33 hãy như tôi gắng sức đẹp lòng mọi người trong mọi
việc, chẳng tìm ích lợi riêng cho mình, nhưng cho phần
nhiều người, để họ được cứu.

11

1 Hãy bắt chước tôi, cũng như chính mình tôi bắt chước
Đấng Christ vậy.

2 Tôi khen anh em vì hay nhớ đến tôi trong mọi dịp, và
lấy lòng trung tín mà giữ những điều tôi đã dạy dỗ anh em.
3 Dầu vậy, tôi muốn anh em biết Đấng Christ là đầu mọi
người; người đờn ông là đầu người đờn bà; và Đức Chúa
Trời là đầu của Đấng Christ.
4 Phàm người đờn ông cầu nguyện hoặc giảng đạo mà
trùm đầu lại, thì làm nhục đầu mình.
5 Nhưng phàm người đờn bà cầu nguyện hoặc giảng đạo
mà không trùm đầu lại, thì làm nhục đầu mình: thật chẳng
khác gì đã cạo đầu vậy.
6 Ví bằng người đờn bà không trùm đầu, thì cũng nên
hớt tóc đi. Song nếu người đờn bà lấy sự hớt tóc hoặc cạo
đầu làm xấu hổ, thì hãy trùm đầu lại.
7 Vả, đờn ông là hình ảnh và sự vinh hiển của Đức Chúa
Trời, thì không nên trùm đầu; nhưng đờn bà là sự vinh
hiển của đờn ông.
8 Bởi chưng không phải đờn ông ra từ đờn bà, bèn là đờn
bà ra từ đờn ông;
9 không phải đờn ông vì cớ đờn bà mà được dựng nên,
bèn là đờn bà vì cớ đờn ông vậy.
10 Bởi đó, vì cớ các thiên sứ, đờn bà phải có dấu hiệu trên
đầu chỉ về quyền phép mình nương cậy.
11 Song trong Chúa thì chẳng phải đờn bà ngoại đờn ông,
cũng chẳng phải đờn ông ngoại đờn bà;
12 vì, như đờn bà đã ra từ đờn ông, thì đờn ông cũng sanh
bởi đờn bà, và cả thảy đều ra bởi Đức Chúa Trời.
13 Chính anh em hãy đoán xét điều nầy: đờn bà cầu
nguyện Đức Chúa Trời mà không trùm đầu là hiệp lẽ
chăng?
14 Chính lẽ tự nhiên há chẳng dạy cho anh em biết đờn
ông để tóc dài thì lấy làm hổ thẹn sao?
15 Nhưng, nếu đờn bà để tóc dài thì là lịch sự cho mình,
vì đã ban tóc dài cho người, dường như khăn trùm vậy.
16 Bằng có ai muốn cãi lẽ, thì chúng tôi không có thói
quen ấy, mà các Hội thánh Đức Chúa Trời cũng không có
nữa.
17 Trong khi tôi truyền lời cáo dụ nầy, chẳng phải khen
anh em, vì sự nhóm lại của anh em không làm cho mình
hay hơn mà làm cho mình dở hơn.
18 Trước hết, tôi nghe rằng khi anh em có sự nhóm họp
Hội thánh, thì sanh ra sự phân rẽ; tôi cũng hơi tin điều đó.
19 Vì chắc trong vòng anh em phải có bè đảng, hầu cho
được nhận biết trong anh em những kẻ nào thật là trung

thành.
20 Vậy, khi anh em nhóm nhau lại một chỗ, ấy chẳng còn
phải là Tiệc thánh của Chúa mà anh em ăn;
21 bởi vì lúc ngồi ăn, ai cũng nôn nả mà ăn bữa riêng
mình, đến nỗi người nọ chịu đói, còn kẻ kia thì quá độ.
22 Anh em há chẳng có nhà để ăn uống sao? Hay là anh
em khinh bỉ Hội thánh của Đức Chúa Trời, muốn làm cho
những kẻ không có gì phải hổ thẹn? Tôi nên nói chi với
anh em? Có nên khen anh em không? Trong việc nầy tôi
chẳng khen đâu.
23 Vả, tôi có nhận nơi Chúa điều tôi đã dạy cho anh em:
ấy là Đức Chúa Jêsus, trong đêm Ngài bị nộp, lấy bánh,
24 tạ ơn, rồi bẻ ra mà phán rằng: Nầy là thân thể ta, vì
các ngươi mà phó cho; hãy làm điều nầy để nhớ ta.
25 Cũng một thể ấy, sau khi ăn bữa tối rồi, Ngài lấy chén
và phán rằng: Chén nầy là sự giao ước mới trong huyết ta;
hễ khi nào các ngươi uống, hãy làm điều nầy để nhớ ta.
26 Aáy vậy, mỗi lần anh em ăn bánh nầy, uống chén nầy,
thì rao sự chết của Chúa cho tới lúc Ngài đến.
27 Bởi đó, ai ăn bánh hoặc uống chén của Chúa cách
không xứng đáng, thì sẽ mắc tội với thân và huyết của
Chúa.
28 Vậy mỗi người phải tự xét lấy mình, và như thế mới ăn
bánh uống chén ấy;
29 vì người nào không phân biệt thân Chúa mà ăn bánh
uống chén đó, tức là ăn uống sự xét đoán cho mình.
30 Aáy vì cớ đó mà trong anh em có nhiều kẻ tật nguyền,
đau ốm, và có lắm kẻ ngủ.
31 Nếu chúng ta biết xét đoán lấy mình, thì khỏi bị xét
đoán.
32 Song khi chúng ta bị Chúa xét đoán, thì bị Ngài sửa
phạt, hầu cho khỏi bị án làm một với người thế gian.
33 Hỡi anh em, vậy thì lúc anh em hội lại để ăn chung với
nhau, hãy chờ đợi nhau.
34 Ví bằng có ai đói, hãy ăn tại nhà mình, hầu cho anh
em không nhóm lại để mà chuốc lấy sự đoán xét. Còn các
việc khác, lúc tôi đến sẽ đoán định.

12

1 Hỡi anh em, tôi không muốn anh em chẳng biết về các
sự ban cho thiêng liêng.
2 Anh em biết khi mình còn là người ngoại đạo, bị khuyên
dỗ hướng về các thần tượng câm, tùy ý người ta dẫn dụ
mình.

3 Bởi đó, tôi tỏ cùng anh em, chẳng ai cảm Thánh Linh
của Đức Chúa Trời, mà nói rằng: Đức Chúa Jêsus đáng
nguyền rủa! Nếu không cảm Đức Thánh Linh, cũng chẳng
ai xưng Đức Chúa Jêsus là Chúa!
4 Vả, có các sự ban cho khác nhau, nhưng chỉ có một Đức
Thánh Linh.
5 Có các chức vụ khác nhau, nhưng chỉ có một Chúa.
6 Có các việc làm khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Chúa
Trời, là Đấng làm mọi việc trong mọi người.
7 Đức Thánh Linh tỏ ra trong mỗi một người, cho ai nấy
đều được sự ích chung.
8 Vả, người nầy nhờ Đức Thánh Linh, được lời nói khôn
ngoan; kẻ kia nhờ một Đức Thánh Linh ấy, cũng được lời
nói có tri thức.
9 Bởi một Đức Thánh Linh, cho người nầy được đức tin;
cũng bởi một Đức Thánh Linh ấy, cho kẻ kia được ơn chữa
tật bịnh;
10 người thì được làm phép lạ; kẻ thì được nói tiên tri;
người thì được phân biệt các thần; kẻ thì được nói nhiều thứ
tiếng khác nhau, người thì được thông giải các thứ tiếng
ấy.
11 Mọi điều đó là công việc của đồng một Đức Thánh Linh
mà thôi, theo ý Ngài muốn, phân phát sự ban cho riêng cho
mỗi người.
12 Vả, như thân là một, mà có nhiều chi thể, và như các
chi thể của thân dầu có nhiều, cũng chỉ hiệp thành một
thân mà thôi, Đấng Christ khác nào như vậy.
13 Vì chưng chúng ta hoặc người Giu-đa, hoặc người Gờ-
réc, hoặc tôi mọi, hoặc tự chủ, đều đã chịu phép báp-têm
chung một Thánh Linh để hiệp làm một thân; và chúng ta
đều đã chịu uống chung một Thánh Linh nữa.
14 Thân cũng chẳng phải có một chi thể, bèn là nhiều chi
thể.
15 Nếu chơn rằng: vì ta chẳng phải là tay, nên ta không
thuộc về thân, thì chẳng phải bởi đó chơn không có phần
trong thân.
16 Và nếu tai rằng: Vì ta chẳng phải là mắt, nên ta không
thuộc về thân, thì tai chẳng phải bởi đó không có phần
trong thân.
17 Ví bằng cả thân đều là mắt, thì sự nghe ở đâu? Nếu cả
thân đều là tai, thì sự ngửi ở đâu?
18 Nhưng bây giờ, Đức Chúa Trời đã sắp đặt các chi thể
của thân chúng ta, ban cho mỗi một chi thể cái địa vị theo
ý Ngài lấy làm tốt mà chỉ định.

19 Nếu chỉ có một chi thể mà thôi, thì cái thân ở đâu?
20 Vậy, có nhiều chi thể, song chỉ có một thân.
21 Mắt không được nói với bàn tay rằng: Ta chẳng cần đến mầy; đầu cũng chẳng được nói với chơn rằng: Ta chẳng cần đến bay.
22 Trái lại, các chi thể của thân xem ra rất yếu đuối lại là cần dùng.
23 Chi thể nào trong thân chúng ta nghĩ là hèn hạ hơn, thì chúng ta tôn trọng hơn; chi thể nào chẳng đẹp, thì chúng ta lại trau giồi hơn,
24 còn như cái nào đã đẹp rồi, thì không cần trau giồi. Nhưng Đức Chúa Trời đã sắp đặt thân người, để chi thể nào thiếu thốn thì được quí trọng hơn,
25 hầu cho trong thân không có sự phân rẽ, mà các chi thể phải đồng lo tưởng đến nhau.
26 Lại, trong các chi thể, khi có một cái nào chịu đau đớn, thì các cái khác đều cùng chịu; và khi một cái nào được tôn trọng, thì các cái khác đều cùng vui mừng.
27 Vả, anh em là thân của Đấng Christ, và là chi thể của thân, ai riêng phần nấy.
28 Đức Chúa Trời đã lập trong Hội thánh, thứ nhứt là sứ đồ, thứ nhì là đấng tiên tri, thứ ba là thầy giáo, kế đến kẻ làm phép lạ, rồi kẻ được ơn chữa bịnh, cứu giúp, cai quản, nói các thứ tiếng.
29 Có phải cả thảy là sứ đồ sao? Cả thảy là tiên tri sao? Cả thảy là thầy giáo sao? Cả thảy đều làm phép lạ sao?
30 Cả thảy đều được ơn chữa bịnh sao? Cả thảy đều nói tiếng lạ sao? Cả thảy đều thông giải tiếng lạ sao?
31 Hãy ước ao cho được sự ban cho lớn hơn hết. Bây giờ, tôi sẽ chỉ dẫn cho anh em con đường tốt lành hơn.

13

1 Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và thiên sứ, nếu không có tình yêu thương, thì tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chập chỏa vang tiếng.
2 Dầu tôi được ơn nói tiên tri, cùng biết đủ các sự mầu nhiệm, và mọi sự hay biết; dầu tôi có cả đức tin đến nỗi dời núi được, nhưng không có tình yêu thương, thì tôi chẳng ra gì.
3 Dầu tôi phân phát gia tài để nuôi kẻ nghèo khó, lại bỏ thân mình để chịu đốt, song không có tình yêu thương, thì điều đó chẳng ích chi cho tôi.

4 Tình yêu thương hay nhịn nhục; tình yêu thương hay
nhân từ; tình yêu thương chẳng ghen tị, chẳng khoe mình,
chẳng lên mình kiêu ngạo,
5 chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư lợi, chẳng
nóng giận, chẳng nghi ngờ sự dữ,
6 chẳng vui về điều không công bình, nhưng vui trong lẽ
thật.
7 Tình yêu thương hay dung thứ mọi sự, tin mọi sự, trông
cậy mọi sự, nín chịu mọi sự.
8 Tình yêu thương chẳng hề hư mất bao giờ. Các lời tiên
tri sẽ hết, sự ban cho nói tiếng lạ sẽ thôi, sự thông biết hầu
bị bỏ.
9 Vì chưng chúng ta hiểu biết chưa trọn vẹn, nói tiên tri
cũng chưa trọn vẹn;
10 song lúc sự trọn lành đã đến, thì sự chưa được trọn
lành sẽ bị bỏ.
11 Khi tôi còn là con trẻ, tôi nói như con trẻ, tư tưởng như
con trẻ, suy xét như con trẻ; khi tôi đã thành nhân, bèn bỏ
những điều thuộc về con trẻ.
12 Ngày nay chúng ta xem như trong một cái gương, cách
mập mờ: đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy hai mặt đối nhau;
ngày nay tôi biết chưa hết: đến bấy giờ tôi sẽ biết như Chúa
đã biết tôi vậy.
13 Nên bây giờ còn có ba điều nầy: đức tin, sự trông cậy,
tình yêu thương; nhưng điều trọng hơn trong ba điều đó
là tình yêu thương.

14

1 Hãy nôn nả tìm kiếm tình yêu thương. Cũng hãy ước
ao các sự ban cho thiêng liêng, nhứt là sự ban cho nói tiên
tri.
2 Vì người nào nói tiếng lạ, thì không phải nói với người
ta, bèn là với Đức Chúa Trời, bởi chẳng có ai hiểu (ấy là
trong tâm thần mà người kia nói lời mầu nhiệm);
3 còn như kẻ nói tiên tri, thì nói với người ta để gây dựng,
khuyên bảo và yên ủi.
4 Kẻ nói tiếng lạ, tự gây dựng lấy mình; song kẻ nói tiên
tri, gây dựng cho Hội thánh.
5 Tôi ước ao anh em đều nói tiếng lạ cả, song tôi còn ước
ao hơn nữa là anh em nói tiên tri. Người nói tiên tri là trọng
hơn kẻ nói tiếng lạ mà không giải nghĩa để cho Hội thánh
được gây dựng.
6 Hỡi anh em, ví bằng tôi đến cùng anh em, nói các thứ
tiếng lạ, mà lời nói tôi chẳng tỏ sự kín nhiệm, chẳng có sự

thông biết, chẳng có lời tiên tri, chẳng có sự khuyên dạy,
thì ích gì đến anh em?
7 Vậy, dẫu vật không linh tánh phát ra tiếng, như ống
tiêu, đờn cầm: nếu không có âm điệu phân biệt nhau, thể
nào nhận biết được ống tiêu hay là đờn cầm thổi và khảy
cái chi?
8 Lại nếu kèn trổi tiếng lộn xộn, thì ai sửa soạn mà ra
trận?
9 Anh em cũng vậy, nếu dùng lưỡi nói chẳng rõ ràng cho
người ta nghe, thì làm sao họ được biết điều anh em nói?
Vì anh em nói bông lông.
10 Trong thế gian có lắm thứ tiếng, mỗi thứ đều có nghĩa.
11 Vậy nếu tôi chẳng biết nghĩa của tiếng nói đó, thì người
nói tiếng đó sẽ coi tôi là mọi, và tôi cũng coi họ là mọi nữa.
12 Aáy vậy, vì anh em nôn nả ước ao các sự ban cho thiêng
liêng, hãy tìm cho được dư dật đặng gây dựng Hội thánh.
13 Bởi đó, kẻ nói tiếng lạ, hãy cầu nguyện để được thông
giải tiếng ấy.
14 Vì nếu tôi cầu nguyện bằng tiếng lạ, thì tâm thần tôi
cầu nguyện, nhưng trí khôn tôi lơ lửng.
15 Vậy thì tôi sẽ làm thế nào? Tôi sẽ cầu nguyện theo tâm
thần, nhưng cũng cầu nguyện bằng trí khôn. Tôi sẽ hát
theo tâm thần, nhưng cũng hát bằng trí khôn.
16 Bằng không, nếu ngươi chỉ lấy tâm thần mà chúc tạ,
thì người tầm thường ngồi nghe, chẳng hiểu ngươi nói gì,
thể nào họ theo lời chúc tạ mình mà đáp lại rằng “A-men”
được?
17 Thật vậy, lời chúc tạ của ngươi vẫn tốt lành; song kẻ
khác chẳng nhờ đó mà được gây dựng.
18 Tôi tạ ơn Đức Chúa Trời, vì đã được ơn nói tiếng lạ
nhiều hơn hết thảy anh em;
19 nhưng thà tôi lấy năm lời bằng trí khôn mình mà rao
giảng trong Hội thánh, để được dạy bảo kẻ khác, hơn là lấy
một vạn lời bằng tiếng lạ.
20 Hỡi anh em, về sự khôn sáng, chớ nên như trẻ con;
nhưng về sự gian ác, thật hãy nên như trẻ con vậy. Còn về
sự khôn sáng, hãy nên như kẻ thành nhân.
21 Trong luật pháp có chép rằng: Chúa phán: Ta sẽ nhờ
những người nói tiếng lạ, và môi miệng người ngoại quốc
mà phán cho dân nầy; dầu vậy họ cũng chẳng nghe ta.
22 Thế thì, các thứ tiếng là một dấu, chẳng cho người tin
Chúa, song cho người chẳng tin; còn như lời tiên tri là một

dấu, chẳng phải cho người không tin, song cho người tin
Chúa.
23 Vậy, khi cả Hội thánh nhóm lại một nơi, nếu ai nấy đều
nói tiếng lạ, mà có kẻ tầm thường hoặc người chẳng tin vào
nghe, họ há chẳng nói anh em là điên cuồng sao?
24 Song nếu ai nấy đều nói tiên tri, mà có người chẳng tin
hoặc kẻ tầm thường vào nghe, thì họ sẽ bị mọi người bắt
phục, và bị mọi người xét đoán,
25 sự kín giấu trong lòng họ đã tỏ ra; họ bèn sấp mặt
xuống đất, thờ lạy Đức Chúa Trời, và nói rằng thật có Đức
Chúa Trời ở giữa anh em.
26 Hỡi anh em, nên nói thể nào? Khi anh em nhóm lại
với nhau, trong anh em, ai có bài ca, hoặc bài giảng dạy,
hoặc lời tỏ sự kín nhiệm, hoặc nói tiếng lạ, hoặc giải tiếng
lạ chăng? Hãy làm hết thảy cho được gây dựng.
27 Ví bằng có người nói tiếng lạ, chỉ nên hai hoặc ba người
là cùng; mỗi người phải nói theo lượt mình, và phải có một
người thông giải.
28 Nếu không có ai thông giải, thì người đó phải làm thinh
ở trong Hội thánh, mình nói với mình và với Đức Chúa Trời.
29 Người nói tiên tri cũng chỉ nên có hai hoặc ba người
nói mà thôi, còn những kẻ khác thì suy xét.
30 Song, nếu một người trong bọn người ngồi, có lời tỏ sự
kín nhiệm, thì người trước nhất phải nín lặng.
31 Bởi vì anh em đều cứ lần lượt mà nói tiên tri được cả,
để ai nấy đều được dạy bảo, ai nấy đều được khuyên lơn.
32 Tâm thần của các đấng tiên tri suy phục các đấng tiên
tri.
33 Vả, Đức Chúa Trời chẳng phải là Chúa sự loạn lạc, bèn
là Chúa sự hòa bình. Hãy làm như trong cả Hội thánh của
các thánh đồ,
34 đờn bà phải nín lặng trong đám hội của anh em: họ
không có phép nói tại nơi đó, nhưng phải phục tùng cũng
như luật pháp dạy.
35 Nhược bằng họ muốn học khôn điều gì, thì mỗi người
trong đám họ phải hỏi chồng mình ở nhà; bởi vì đờn bà nói
lên trong Hội thánh là không hiệp lẽ.
36 Có phải là đạo Đức Chúa Trời ra từ nơi anh em, hoặc
chỉ đến cùng anh em mà thôi chăng?
37 Nếu ai tưởng mình là tiên tri, hay là được Đức Thánh
Linh soi sáng, thì người ấy hãy biết rằng đều tôi viết cho
anh em đây là mạng lịnh của Chúa.
38 Mà nếu ai muốn bỏ qua thì mặc họ bỏ qua!

39 Aáy vậy, hỡi anh em, hãy trông mong ơn nói tiên tri,
và đừng ngăn trở chi về điều nói tiếng lạ.
40 Nhưng mọi sự đều nên làm cho phải phép và theo thứ
tự.

15

1 Hỡi anh em, tôi nhắc lại cho anh em Tin Lành mà tôi
đã rao giảng và anh em đã nhận lấy, cùng đứng vững vàng
trong đạo ấy,
2 và nhờ đạo ấy, anh em được cứu rỗi, miễn là anh em
giữ lấy y như tôi đã giảng cho; bằng không, thì anh em dầu
có tin cũng vô ích.
3 Vả trước hết tôi đã dạy dỗ anh em điều mà chính tôi đã
nhận lãnh, ấy là Đấng Christ chịu chết vì tội chúng ta theo
lời Kinh Thánh;
4 Ngài đã bị chôn, đến ngày thứ ba, Ngài sống lại, theo lời
Kinh Thánh;
5 và Ngài đã hiện ra cho Sê-pha, sau lại hiện ra cho mười
hai sứ đồ.
6 Rồi đó, cùng trong một lần, Ngài hiện ra cho hơn năm
trăm anh em xem thấy, phần nhiều người trong số ấy hiện
bây giờ còn sống, nhưng có mấy người đã ngủ rồi.
7 Đoạn, Ngài hiện ra cho Gia-cơ, rồi cho các sứ đồ.
8 Rốt lại, sau những người ấy, Ngài cũng hiện ra cho tôi
xem, như cho một thai sanh non vậy.
9 Vì tôi là rất hèn mọn trong các sứ đồ, không đáng gọi
là sứ đồ, bởi tôi đã bắt bớ Hội thánh của Đức Chúa Trời.
10 Nhưng tôi nay là người thể nào, là nhờ ơn Đức Chúa
Trời, và ơn Ngài ban cho tôi cũng không phải là uổng vậy.
Trái lại, tôi đã làm nhiều việc hơn các người khác, nhưng
nào phải tôi, bèn là ơn Đức Chúa Trời đã ở cùng tôi.
11 Aáy vậy, dầu tôi, dầu các người khác, đó là điều chúng
tôi giảng dạy, và là điều anh em đã tin.
12 Vả, nếu giảng dạy rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống
lại, thì sao trong anh em có kẻ nói rằng những kẻ chết
chẳng sống lại?
13 Nếu những kẻ chết không sống lại, thì Đấng Christ
cũng đã chẳng sống lại nữa.
14 Lại nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì sự giảng dạy
của chúng tôi ra luống công, và đức tin anh em cũng vô
ích.
15 Lại nếu kẻ chết quả thật không sống lại, thì Đức Chúa
Trời đã chẳng khiến Đấng Christ sống lại, mà chúng tôi đã
làm chứng trái với Đức Chúa Trời rằng Ngài đã làm cho

Đấng Christ sống lại, té ra chúng tôi làm chứng dối cho
Đức Chúa Trời.
16 Vì nếu kẻ chết chẳng sống lại, thì Đấng Christ cũng đã
chẳng sống lại nữa.
17 Và nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì đức tin anh
em cũng vô ích, anh em còn ở trong tội lỗi mình.
18 Vậy, những kẻ ngủ trong Đấng Christ cũng phải hư mất
đời đời.
19 Nếu chúng ta chỉ có sự trông cậy trong Đấng Christ về
đời nầy mà thôi, thì trong cả mọi người, chúng ta là kẻ khốn
nạn hơn hết.
20 Nhưng bây giờ, Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, Ngài
là trái đầu mùa của những kẻ ngủ.
21 Vả, vì chưng bởi một người mà có sự chết, thì cũng bởi
một người mà có sự sống lại của những kẻ chết.
22 Như trong A-đam mọi người đều chết, thì cũng một lẽ
ấy, trong Đấng Christ mọi người đều sẽ sống lại,
23 nhưng mỗi người theo thứ tự riêng của mình: Đấng
Christ là trái đầu mùa; rồi tới ngày Đấng Christ đến, những
kẻ thuộc về Ngài sẽ sống lại.
24 Kế đó, cuối cùng sẽ đến, là lúc Ngài sẽ giao nước lại
cho Đức Chúa Trời là Cha, sau khi Ngài đã phá diệt mọi đế
quốc, mọi quyền cai trị, và mọi thế lực;
25 vì Ngài phải cầm quyền cho đến chừng đặt những kẻ
thù nghịch dưới chơn mình. -
26 Kẻ thù bị hủy diệt sau cùng, tức là sự chết. -
27 Vả, Đức Chúa Trời đã để muôn vật dưới chơn Ngài; mà
đã nói rằng muôn vật phục Ngài, thì chắc phải trừ ra Đấng
làm cho muôn vật phục Ngài.
28 Khi muôn vật đã phục Ngài, thì bấy giờ chính mình
Con sẽ phục Đấng đã làm cho muôn vật phục mình, hầu
cho Đức Chúa Trời làm muôn sự trong muôn sự.
29 Bằng chẳng vậy, những người vì kẻ chết chịu phép báp
tem sẽ làm chi? Nếu kẻ chết quả thật không sống lại, thì
sao họ vì những kẻ ấy mà chịu phép báp tem?
30 Lại sao chính mình chúng tôi giờ nào cũng ở trong sự
nguy hiểm?
31 Hỡi anh em, tôi chết hằng ngày, thật cũng như anh em
là sự vinh hiển cho tôi trong Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa
chúng ta.
32 Nếu tôi theo cách loài người mà đã đánh cùng các loài
thú ở thành Ê-phê-sô, thì có ích gì cho tôi? Nếu kẻ chết
chẳng sống lại, thì hãy ăn, hãy uống, vì ngày mai chúng ta

sẽ chết!
33 Anh em chớ mắc lừa: bạn bè xấu làm hư thói nết tốt.
34 Hãy tỉnh biết, theo cách công bình, và chớ phạm tội;
vì có người không biết Đức Chúa Trời chút nào, tôi nói vậy
để anh em hổ thẹn.
35 Nhưng có kẻ sẽ nói rằng: Người chết sống lại thể nào,
lấy xác nào mà trở lại?
36 Hỡi kẻ dại kia, vật gì ngươi gieo, nếu không chết đi
trước đã, thì không sống lại được.
37 Còn như vật ngươi gieo, ấy không phải là chính hình
thể sẽ sanh ra, chẳng qua là một cái hột, như hột lúa mì
hay là hột giống nào khác.
38 Đức Chúa Trời cho nó hình thể tùy ý Ngài lấy làm tốt,
mỗi một hột giống, cho một hình thể riêng.
39 Mọi xác thịt chẳng phải là đồng một xác thịt; nhưng
xác thịt loài người khác, xác thịt loài thú khác, loài chim
khác, loài cá khác.
40 Lại cũng có hình thể thuộc về trời, hình thể thuộc về
đất, nhưng vinh quang của hình thể thuộc về trời với vinh
quang của hình thể thuộc về đất thì khác nhau.
41 Vinh quang của mặt trời khác, vinh quang của mặt
trăng khác, vinh quang của ngôi sao khác; vinh quang của
ngôi sao nầy với vinh quang của ngôi sao kia cũng khác.
42 Sự sống lại của kẻ chết cũng như vậy. Thân thể đã gieo
ra là hay hư nát, mà sống lại là không hay hư nát;
43 đã gieo ra là nhục, mà sống lại là vinh; đã gieo ra là
yếu, mà sống lại là mạnh;
44 đã gieo ra là thể huyết khí, mà sống lại là thể thiêng
liêng. Nếu đã có thể huyết khí, thì cũng có thể thiêng liêng;
45 ấy vậy, có lời chép rằng: Người thứ nhứt là A-đam đã
nên linh hồn sống. A-đam sau hết là thần ban sự sống.
46 Nhưng chẳng phải thể thiêng liêng đến trước, ấy là thể
huyết khí; rồi thể thiêng liêng đến sau.
47 Người thứ nhứt bởi đất mà ra, là thuộc về đất, người
thứ hai bởi trời mà ra.
48 Người thuộc về đất thể nào, thì những kẻ thuộc về
đất cũng thể ấy; người thuộc về trời thể nào, thì những kẻ
thuộc về trời cũng thể ấy.
49 Như chúng ta đã mang ảnh tượng của người thuộc về
đất, thì chúng ta cũng sẽ mang ảnh tượng của người thuộc
về trời.
50 Hỡi anh em, tôi đoán quyết rằng thịt và máu chẳng
hưởng nước Đức Chúa Trời được, và sự hay hư nát không

hưởng sự không hay hư nát được.
51 Nầy là sự mầu nhiệm tôi tỏ cho anh em: Chúng ta
không ngủ hết, nhưng hết thảy đều sẽ biến hóa,
52 trong giây phút, trong nháy mắt, lúc tiếng kèn chót; vì
kèn sẽ thổi, kẻ chết đều sống lại được không hay hư nát,
và chúng ta đều sẽ biến hóa.
53 Vả, thể hay hư nát nầy phải mặc lấy sự không hay hư
nát, và thể hay chết nầy phải mặc lấy sự không hay chết.
54 Khi nào thể hay hư nát nầy mặc lấy sự không hay hư
nát, thể hay chết nầy mặc lấy sự không hay chết, thì được
ứng nghiệm lời Kinh Thánh rằng: Sự chết đã bị nuốt mất
trong sự thắng.
55 Hỡi sự chết, sự thắng của mầy ở đâu? Hỡi sự chết, cái
nọc của mầy ở đâu?
56 Cái nọc sự chết là tội lỗi, sức mạnh tội lỗi là luật pháp.
57 Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời đã cho chúng ta sự thắng,
nhờ Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta.
58 Vậy, hỡi anh em yêu dấu của tôi, hãy vững vàng chớ
rúng động, hãy làm công việc Chúa cách dư dật luôn, vì
biết rằng công khó của anh em trong Chúa chẳng phải là
vô ích đâu.

16

1 Về việc góp tiền cho thánh đồ, thì anh em cũng hãy theo
như tôi đã định liệu cho các Hội thánh xứ Ga-la-ti.
2 Cứ ngày đầu tuần lễ, mỗi một người trong anh em khá
tùy sức mình chắt lót được bao nhiêu thì để dành tại nhà
mình, hầu cho khỏi đợi khi tôi đến rồi mới góp.
3 Khi tôi đến, tôi sẽ sai những kẻ mà anh em đã chọn
cầm thơ tôi đi, đặng đem tiền bố thí của anh em đến thành
Giê-ru-sa-lem.
4 Ví bằng việc đáng chính mình tôi phải đi, thì những kẻ
ấy sẽ đi với tôi.
5 Vậy, tôi sẽ đến cùng anh em sau khi ghé qua xứ Ma-xê-
đoan, vì tôi phải ghé qua xứ Ma-xê-đoan.
6 Có lẽ tôi trú lại nơi anh em, hoặc cũng ở trọn mùa đông
tại đó nữa, để anh em đưa tôi đến nơi tôi muốn đi.
7 Lần nầy tôi chẳng muốn chỉ gặp anh em trong khi ghé
qua mà thôi; nếu Chúa cho phép, thì tôi rất mong ở cùng
anh em ít lâu.
8 Nhưng tôi sẽ ở lại thành Ê-phê-sô cho đến lễ Ngũ tuần,
9 vì tại đó có một cái cửa lớn mở toang ra cho công việc
tôi, lại có nhiều kẻ đối địch.

10 Nếu Ti-mô-thê đến thăm anh em, hãy giữ cho người
khỏi sợ sệt gì trong anh em: vì người cũng làm việc cho
Chúa như chính mình tôi vậy.
11 Nên chớ có ai khinh người, hãy đưa người đi về bình an,
hầu cho người đến cùng tôi, vì tôi đương đợi người đồng
đến với anh em.
12 Còn như anh em chúng ta là A-bô-lô tôi thường cố
khuyên người đi với anh em đây mà đến cùng các anh em,
nhưng hiện nay người chắc chưa khứng đi; người sẽ đi
trong khi có dịp tiện.
13 Anh em hãy tỉnh thức, hãy vững vàng trong đức tin,
hãy dốc chí trượng phu và mạnh mẽ.
14 Mọi điều anh em làm, hãy lấy lòng yêu thương mà làm.
15 Hỡi anh em, còn một lời dặn nữa: anh em biết rằng
nhà Sê-pha-na là trái đầu mùa của xứ A-chai, và biết rằng
nhà ấy hết lòng hầu việc các thánh đồ.
16 Vậy, hãy kính phục những người thể ấy, và kính phục
cả mọi người cùng làm việc, cùng khó nhọc với chúng ta.
17 Sê-pha-na, Phốt-tu-na và A-chai-cơ đến đây, tôi lấy làm
vui mừng lắm; các người ấy đã bù lại sự anh em thiếu thốn,
18 vì các người ấy đã làm cho yên lặng tâm thần của tôi
và của anh em. Hãy biết quí trọng những người dường ấy.
19 Các Hội thánh ở xứ A-si chào thăm anh em. A-qui-la và
Bê-rít-sin gởi lời chào anh em trong Chúa, Hội thánh hiệp
trong nhà hai người ấy cũng vậy.
20 Hết thảy anh em đây chào thăm các anh em. Hãy lấy
cái hôn thánh mà chào nhau.
21 Tôi là Phao-lô, chính tay tôi viết chào thăm anh em.
22 Bằng có ai không kính mến Chúa, thì phải bị a-na-them!
Ma-ra-na-tha.
23 Nguyền xin ơn của Đức Chúa Jêsus Christ ở với anh em!
24 Lòng yêu thương của tôi ở với hết thảy anh em trong
Đức Chúa Jêsus Christ.

Thư thứ hai gởi cho người Cô-rinh

1 Phao-lô, theo ý muốn Đức Chúa Trời, làm sứ đồ Đức
Chúa Jêsus Christ, cùng người anh em chúng ta là Ti-mô-
thê, gởi cho Hội thánh của Đức Chúa Trời ở thành Cô-rinh-
tô, và cho hết thảy thánh đồ ở khắp xứ A-chai:
2 nguyền xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho
bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus
Christ!
3 Chúc tạ Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta, là Cha hay thương xót, là Đức Chúa Trời ban
mọi sự yên ủi.
4 Ngài yên ủi chúng tôi trong mọi sự khốn nạn, hầu cho
nhơn sự yên ủi mà Ngài đã yên ủi chúng tôi, thì chúng tôi
cũng có thể yên ủi kẻ khác trong sự khốn nạn nào họ gặp!
5 Vì như những sự đau đớn của Đấng Christ chan chứa
trong chúng tôi thể nào, thì sự yên ủi của chúng tôi bởi
Đấng Christ mà chứa chan cũng thể ấy.
6 Như vậy, hoặc chúng tôi gặp hoạn nạn, ấy là cho anh
em được yên ủi và được rỗi; hoặc chúng tôi được yên ủi,
ấy là cho anh được em yên ủi, mà sự yên ủi đó được hiện
ra bởi anh em chịu cách nhịn nhục những sự đau đớn mà
chúng tôi cùng chịu.
7 Sự trông cậy của chúng tôi về anh em thật vững vàng;
vì biết rằng bởi anh em có phần trong sự đau đớn, thì cũng
có phần trong sự yên ủi vậy.
8 Vả, hỡi anh em, chúng tôi không muốn để anh em chẳng
biết sự khốn nạn đã xảy đến cho chúng tôi trong xứ A-si,
và chúng tôi đã bị đè nén quá chừng, quá sức mình, đến
nỗi mất lòng trông cậy giữ sự sống.
9 Chúng tôi lại hình như đã nhận án xử tử, hầu cho chúng
tôi không cậy mình, nhưng cậy Đức Chúa Trời là Đấng
khiến kẻ chết sống lại.
10 Aáy chính Ngài đã cứu chúng tôi khỏi sự chết lớn dường
ấy, và sẽ cứu chúng tôi; phải, chúng tôi còn mong Ngài sẽ
cứu chúng tôi nữa.
11 Chính anh em lấy lời cầu nguyện mà giúp đỡ chúng tôi,
hầu cho chúng tôi nhờ nhiều người cầu nguyện mà được
ơn, thì cũng nên dịp cho nhiều người vì cớ chúng tôi mà tạ
ơn nữa.

12 Còn như cái điều làm vẻ vang cho chúng tôi, ấy là lương
tâm chúng tôi làm chứng rằng mình lấy sự thánh sạch và
thật thà đến bởi Đức Chúa Trời mà ăn ở trong thế gian nầy,
nhất là đối với anh em, không cậy sự khôn ngoan theo tánh
xác thịt, nhưng cậy ơn của Đức Chúa Trời.
13 Vì chúng tôi chẳng viết cho anh em sự gì khác hơn
những điều anh em đọc trong thơ chúng tôi và chính mình
anh em nhận biết; và tôi lại mong anh em nhận biết cho
đến cuối cùng,
14 cũng như anh em đã nhận biết ít nhiều rồi: ấy là chúng
tôi làm vẻ vang cho anh em, khác nào anh em cũng làm vẻ
vang cho chúng tôi trong ngày Đức Chúa Jêsus chúng ta.
15 Bởi sự trông cậy đó, trước đây tôi có định đi thăm anh
em, hầu giúp cho anh em được ơn bội phần.
16 Tôi định trải qua nơi anh em rồi đi xứ Ma-xê-đoan, lại
từ Ma-xê-đoan trở về nơi anh em, tại nơi đó, anh em cho
đưa tôi qua xứ Giu-đê.
17 Tôi định ý như vậy, nào có phải bởi tôi nhẹ dạ sao? Hãy
là tôi theo xác thịt mà quyết định, đến nỗi nơi tôi khi thì
phải khi thì chăng sao?
18 Thật như Đức Chúa Trời là thành tín, lời chúng tôi nói
với anh em cũng chẳng phải khi thì phải khi thì chăng vậy.
19 Con Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Jêsus Christ, mà chúng
tôi, tức là tôi với Sin-vanh và Ti-mô-thê, đã giảng ra trong
anh em, chẳng phải là vừa phải vừa chăng đâu; nhưng
trong Ngài chỉ có phải mà thôi.
20 Vì chưng cũng như các lời hứa của Đức Chúa Trời đều
là phải trong Ngài cả, ấy cũng bởi Ngài mà chúng tôi nói
“A-men,” làm sáng danh Đức Chúa Trời.
21 Vả, Đấng làm cho bền vững chúng tôi với anh em trong
Đấng Christ, và đã xức dầu cho chúng tôi, ấy là Đức Chúa
Trời;
22 Ngài cũng lấy ấn mình mà đóng cho chúng tôi và ban
của tin Đức Thánh Linh trong lòng chúng tôi.
23 Tôi cầu Đức Chúa Trời lấy linh hồn tôi làm chứng rằng,
ấy là tại nể anh em mà tôi chưa đi đến thành Cô-rinh-tô;
24 chớ không phải chúng tôi muốn cai trị đức tin anh em,
nhưng chúng tôi muốn giúp thêm sự vui của anh em, vì
anh em đứng vững vàng trong đức tin.

2

1 Vậy, chính tôi đã quyết định không trở lại cùng anh em
để làm cho anh em buồn rầu;

2 vì nếu tôi làm cho anh em buồn rầu, thì thể nào tôi được
trông cậy sự vui bởi kẻ mà chính tôi đã làm cho buồn rầu?
3 Tôi đã viết cho anh em như thế, hầu cho khi tôi đến nơi,
sẽ không buồn bởi kẻ đáng làm cho tôi vui: tôi tin cậy ở hết
thảy anh em rằng, anh em ai nấy đều lấy sự vui của tôi mà
làm vui mình.
4 Vả, ấy là đang trong cơn khốn nạn lớn, tấm lòng quặn
thắt, nước mắt dầm dề, mà tôi đã viết thơ cho anh em, nào
phải để cho anh em âu sầu, nhưng để làm cho anh em biết
tình yêu dấu riêng của tôi đối với anh em vậy.
5 Nếu kẻ nào làm cớ buồn rầu, ấy chẳng phải chỉ làm cho
tôi buồn rầu mà thôi, nhưng đã làm cho anh em thảy đều
buồn rầu ít nhiều, tôi chẳng muốn nói quá làm gì.
6 Kẻ đó đã bị phần nhiều người trong anh em quở trách,
ấy là đủ rồi;
7 thà nay anh em tha thứ yên ủi, hầu cho người khỏi bị
sa ngã vì sự buồn rầu quá lớn.
8 Vậy tôi xin anh em hãy bày tỏ lòng yêu thương đối với
người đó.
9 Bởi chưng tôi viết thơ cho anh em, cốt để thử anh em
xem có vâng lời trong cả mọi sự cùng chăng.
10 Nhưng anh em tha thứ ai, thì tôi cũng tha thứ. Vả, nếu
tôi đã tha, là vì anh em mà tha, ở trước mặt Đấng Christ,
11 hầu đừng để cho quỉ Sa-tan thắng chúng ta, vì chúng
ta chẳng phải là không biết mưu chước của nó.
12 Lại khi tôi đã đến thành Trô-ách đặng giảng Tin Lành
của Đấng Christ, dầu Chúa đã mở cửa cho tôi ở đó,
13 mà vì tôi không gặp anh em tôi là Tít, nên chẳng được
yên lòng. Vậy sau khi từ giã các tín đồ, thì tôi qua xứ Ma-
xê-đoan.
14 Song tạ ơn Đức Chúa Trời, Ngài làm cho chúng tôi được
thắng trong Đấng Christ luôn luôn, và bởi chúng tôi, Ngài
rải mùi thơm về sự nhận biết Ngài khắp chốn!
15 Vì chúng tôi ở trước mặt Đức Chúa Trời là mùi thơm
của Đấng Christ, ở giữa kẻ được cứu, và ở giữa kẻ bị hư
mất;
16 cho kẻ nầy, mùi của sự chết làm cho chết; cho kẻ kia,
mùi của sự sống làm cho sống. Ai xứng đáng cho những
sự nầy?
17 Vả, chúng tôi chẳng giả mạo lời của Đức Chúa Trời
như nhiều kẻ khác; nhưng chúng tôi lấy lòng chân thật,
theo như đạo từ Đức Chúa Trời đến thể nào, thì giảng ra
thể ấy trước mặt Đức Chúa Trời, trong Đấng Christ.

3

1 Chúng tôi há lại bắt đầu tự phô mình, hay là như người
khác cần có thơ gởi gắm cho anh em, hoặc nhờ thơ gởi gắm
của anh em sao?
2 Aáy chính anh em là thơ gởi gắm của chúng tôi, viết
trong lòng chúng tôi, mọi người đều biết và đều đọc.
3 Vả, rõ thật rằng anh em là bức thơ của Đấng Christ,
bởi chức vụ chúng tôi viết ra, chẳng phải viết bằng mực,
nhưng bằng Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống,
chẳng phải viết trên bảng đá, nhưng trên bảng thịt, tức là
trên lòng anh em.
4 Nầy là sự tin chắc của chúng tôi nhờ Đấng Christ mà có
trong Đức Chúa Trời:
5 không phải tự mình chúng tôi có tài năng mà nghĩ việc
gì như bởi chính mình chúng tôi, nhưng tài năng của chúng
tôi đến từ Đức Chúa Trời;
6 và ấy là Ngài đã ban tài năng cho chúng tôi giúp việc
giao ước mới, chẳng phải giao ước về chữ, bèn là giao ước
về Thánh Linh; vì chữ làm cho chết, song Thánh Linh làm
cho sống.
7 Vả, nếu chức vụ về sự chết, chạm chữ trên bảng đá, đã
là vinh hiển lắm đến nỗi con cái Y-sơ-ra-ên không có thể
ngó trên mặt Môi-se, vì cớ sự sáng láng trên mặt người,
dầu là tạm,
8 phương chi chức vụ của Thánh Linh càng vinh hiển hơn
biết bao!
9 Vậy, nếu chức vụ về sự định tội còn được vinh hiển, thì
chức vụ về sự công bình được vinh hiển hơn bội phần.
10 Vả lại, cái điều được vinh hiển trong chức vụ thứ nhất
biến đi bởi sự vinh hiển rất cao hơn của chức vụ thứ nhì;
11 vì nếu sự phải qua đi còn có lúc vinh hiển thay, phương
chi sự bền ở sẽ có vinh hiển dường nào nữa!
12 Vậy, chúng ta có sự trông cậy dường ấy, nên được rất
tự do,
13 chúng ta chẳng làm như Môi-se lấy màn che mặt mình,
hầu cho con cái Y-sơ-ra-ên không trông thấy cuối cùng của
sự sáng láng phải qua.
14 Nhưng lòng họ đã cứng cỏi; vì đến ngày nay, khi họ
đọc Cựu Ước, cái màn ấy vẫn còn chưa cất khỏi, bởi chưng
ấy là trong Đấng Christ mà màn đó biến đi.
15 Aáy vậy, cho đến ngày nay, mỗi lần người ta đọc sách
Môi-se cho họ, cái màn ấy vẫn còn ở trên lòng họ.
16 Khi họ sẽ trở lại cùng Chúa, thì màn ấy mới cất khỏi.

17 Vả, Chúa tức là Thánh Linh, Thánh Linh của Chúa ở
đâu, thì sự tự do cũng ở đó.
18 Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh
hiển Chúa như trong gương, thì hóa nên cũng một ảnh
tượng Ngài, từ vinh hiển qua vinh hiển, như bởi Chúa, là
Thánh Linh.

4

1 Vậy nên, chúng tôi nhờ sự thương xót đã ban cho, mà
được chức vụ nầy, thì chúng tôi chẳng ngã lòng;
2 nhưng chúng tôi từ bỏ mọi điều hổ thẹn giấu kín. Chúng
tôi chẳng theo sự dối gạt, và chẳng giả mạo lời Đức Chúa
Trời, nhưng trước mặt Đức Chúa Trời chúng tôi tỏ bày lẽ
thật, khiến lương tâm mọi người cho chúng tôi là đáng
chuộng.
3 Nếu Tin Lành của chúng tôi còn che khuất, là chỉ che
khuất cho những kẻ hư mất,
4 cho những kẻ chẳng tin mà chúa đời nầy đã làm mù
lòng họ, hầu cho họ không trông thấy sự vinh hiển chói lói
của Tin Lành Đấng Christ, là ảnh tượng của Đức Chúa Trời.
5 Vả, chúng tôi chẳng rao giảng chính mình chúng tôi,
nhưng rao giảng Đức Chúa Jêsus Christ, tức là Chúa; và vì
tình yêu mến Đức Chúa Jêsus mà chúng tôi xưng mình là
tôi tớ của anh em.
6 Vì Đức Chúa Trời, là Đấng có phán: Sự sáng phải soi từ
trong sự tối tăm! đã làm cho sự sáng Ngài chói lòa trong
lòng chúng tôi, đặng sự thông biết về vinh hiển Đức Chúa
Trời soi sáng nơi mặt Đức Chúa Jêsus Christ.
7 Nhưng chúng tôi đựng của quí nầy trong chậu bằng
đất, hầu cho tỏ quyền phép lớn dường ấy là bởi Đức Chúa
Trời mà ra, chớ chẳng phải bởi chúng tôi.
8 Chúng tôi bị ép đủ cách, nhưng không đến cùng; bị
túng thế nhưng không ngã lòng;
9 bị bắt bớ, nhưng không đến bỏ; bị đánh đập, nhưng
không đến chết mất.
10 Chúng tôi thường mang sự chết của Đức Chúa Jêsus
trong thân thể mình, hầu cho sự sống của Đức Chúa Jêsus
cũng tỏ ra trong thân thể chúng tôi.
11 Bởi chúng tôi là kẻ sống, vì cớ Đức Chúa Jêsus mà hằng
bị nộp cho sự chết, hầu cho sự sống của Đức Chúa Jêsus
cũng được tỏ ra trong xác thịt hay chết của chúng tôi;
12 vậy thì sự chết làm trong chúng tôi, còn sự sống trong
anh em.

13 Vì chúng tôi có đồng một lòng tin, y như lời Kinh Thánh
rằng: Ta đã tin, cho nên ta nói, cũng vậy, chúng tôi tin, cho
nên mới nói,
14 vì biết rằng Đấng đã khiến Đức Chúa Jêsus sống lại,
cũng sẽ làm cho chúng tôi sống lại với Đức Chúa Jêsus, và
làm cho chúng tôi ứng hầu với anh em trước mặt Ngài.
15 Bởi chưng mọi điều đó xảy đến vì cớ anh em, hầu cho
ân điển rải ra cách dư dật, khiến sự tạ ơn nơi nhiều người
hơn cũng dư dật, mà thêm vinh hiển cho Đức Chúa Trời.
16 Vậy nên chúng ta chẳng ngã lòng, dầu người bề ngoài
hư nát, nhưng người bề trong cứ đổi mới càng ngày càng
hơn.
17 Vì sự hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta sanh cho
chúng ta sự vinh hiển cao trọng đời đời, vô lượng, vô biên,
18 bởi chúng ta chẳng chăm sự thấy được, nhưng chăm
sự không thấy được; vì những sự thấy được chỉ là tạm thời,
mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy.

5

1 Vả, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của chúng ta dưới
đất đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời tại trên trời, bởi
Đức Chúa Trời, không phải bởi tay người làm ra.
2 Vì chúng ta thật than thở trong nhà tạm nầy, mà hết sức
mong được mặc lấy nhà chúng ta từ trên trời,
3 miễn là gặp thấy chúng ta đang mặc áo, không trần
truồng.
4 Bởi chưng chúng ta ở trong nhà tạm nầy, than thở dưới
gánh nặng, vì chúng ta không cầu cho bị lột trần, song cầu
cho được mặc lại, để sự gì hay chết trong chúng ta bị sự
sống nuốt đi.
5 Đấng đã gây dựng chúng ta cho được sự ấy, ấy là Đức
Chúa Trời, đã ban của tin của Đức Thánh Linh cho chúng
ta.
6 Vậy, chúng ta hằng đầy lòng tin cậy, và biết rằng khi
chúng ta đang ở trong thân thể nầy thì cách xa Chúa
7 vì chúng ta bước đi bởi đức tin, chớ chẳng phải bởi mắt
thấy.
8 Vậy tôi nói, chúng ta đầy lòng tin cậy, muốn lìa bỏ thân
thể nầy đặng ở cùng Chúa thì hơn.
9 Cho nên chúng ta dầu ở trong thân thể nầy, dầu ra khỏi,
cũng làm hết sức để được đẹp lòng Chúa.
10 Bởi vì chúng ta thảy đều phải ứng hầu trước tòa án
Đấng Christ, hầu cho mỗi người nhận lãnh tùy theo điều
thiện hay điều ác mình đã làm lúc còn trong xác thịt.

11 Vậy chúng tôi biết Chúa đáng kính sợ, nên tìm cách
làm cho người ta đều tin; Đức Chúa Trời biết chúng tôi,
và tôi mong anh em cũng biết chúng tôi trong lương tâm
mình.
12 Chúng tôi chẳng lại phô mình cùng anh em, nhưng
muốn trao cho anh em cái dịp khoe mình về chúng tôi,
đặng anh em có thể đối đáp lại cùng những kẻ chỉ khoe
mình về bề ngoài, mà không về sự trong lòng.
13 Vả, hoặc chúng tôi cuồng, ấy là vì Đức Chúa Trời; hoặc
chúng tôi dè giữ, ấy là vì anh em.
14 Vì tình yêu thương của Đấng Christ cảm động chúng
tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu có một người chết vì mọi
người, thì mọi người đều chết,
15 lại Ngài đã chết vì mọi người, hầu cho những kẻ còn
sống không vì chính mình mà sống nữa, nhưng sống vì
Đấng đã chết và sống lại cho mình.
16 Bởi đó, từ rày về sau, chúng tôi không theo xác thịt mà
nhận biết ai nữa; và, dẫu chúng tôi từng theo xác thịt mà
nhận biết Đấng Christ, song cũng chẳng còn nhận biết Ngài
cách ấy đâu.
17 Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng
nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên
mới.
18 Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho
chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa thuận lại cùng Ngài,
và đã giao chức vụ giảng hòa cho chúng ta.
19 Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm
cho thế gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội lỗi cho loài người,
và đã phó đạo giảng hòa cho chúng tôi.
20 Vậy chúng tôi làm chức khâm sai của Đấng Christ, cũng
như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà khuyên bảo. Chúng
tôi nhơn danh Đấng Christ mà nài xin anh em: hãy hòa
thuận lại với Đức Chúa Trời.
21 Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội lỗi
trở nên tội lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó
mà được trở nên sự công bình của Đức Chúa Trời.

6

1 Aáy vậy, vì chúng tôi làm việc với Chúa, nên xin anh
em chớ chịu ơn Đức Chúa Trời luống không.
2 Vì Ngài phán rằng: Ta đã nhậm lời ngươi trong thì thuận
tiện, Ta đã phù hộ ngươi trong ngày cứu rỗi. Kìa, hiện nay
là thì thuận tiện; kìa, hiện nay là ngày cứu rỗi!

3 Chúng tôi chẳng làm cho ai vấp phạm, hầu cho chức vụ
của mình khỏi bị một tiếng chê bai nào.
4 Nhưng chúng tôi làm cho mình đáng trượng trong mọi
sự, như kẻ hầu việc Đức Chúa Trời, bởi lòng nhịn nhục lắm
trong những sự hoạn nạn, thiếu thốn, khốn khổ,
5 đòn vọt, lao tù, rối loạn, khó nhọc, tỉnh thức, kiêng ăn;
6 bởi sự thanh sạch, thông biết, khoan nhẫn, nhơn từ, bởi
Đức Thánh Linh, bởi lòng yêu thương thật tình,
7 bởi lời chân thật, bởi quyền phép Đức Chúa Trời, cầm
những khí giới công bình ở tay hữu và tay tả;
8 dầu vinh dầu nhục, dầu mang tiếng xấu, dầu được tiếng
tốt;
9 ngó như kẻ phỉnh dỗ, nhưng là kẻ thật thà; ngó như kẻ
xa lạ, nhưng là kẻ quen biết lắm; ngó như gần chết, mà nay
vẫn sống; ngó như bị sửa phạt, mà không đến chịu giết;
10 ngó như buồn rầu, mà thường được vui mừng; ngó
như nghèo ngặt, mà thật làm cho nhiều người được giàu có
ngó như không có gì cả, mà có đủ mọi sự!
11 Hỡi người Cô-rinh-tô, miệng chúng tôi hả ra vì anh em,
lòng chúng tôi mở rộng.
12 Chẳng phải chúng tôi hẹp hòi đãi anh em, nhưng ấy là
lòng anh em tự làm nên hẹp hòi.
13 Hãy báo đáp chúng tôi như vậy, tôi nói với anh em như
nói với con cái mình, cũng hãy mở rộng lòng anh em!
14 Chớ mang ách chung với kẻ chẳng tin. Bởi vì công bình
với gian ác có hội hiệp nhau được chăng? Sự sáng với sự
tối có thông đồng nhau được chăng?
15 Đấng Christ và Bê-li-an nào có hòa hiệp chi, hay là kẻ
tin có phần gì với kẻ chẳng tin?
16 Có thể nào hiệp đền thờ Đức Chúa Trời lại với hình
tượng tà thần? Vì chúng ta là đền thờ của Đức Chúa Trời
hằng sống, như Đức Chúa Trời đã phán rằng: Ta sẽ ở và đi
lại giữa họ; ta sẽ làm Đức Chúa Trời của họ, và họ làm dân
ta.
17 Bởi vậy Chúa phán rằng: Hãy ra khỏi giữa chúng nó,
hãy phân rẽ ra khỏi chúng nó, đừng đá động đến đồ ô uế,
Thì ta sẽ tiếp nhận các ngươi:
18 Ta sẽ làm Cha các ngươi, Các ngươi làm con trai con
gái ta, Chúa Toàn năng phán như vậy.

7

1 Hỡi những kẻ rất yêu dấu của tôi, chúng ta đã có lời
hứa dường ấy, thì hãy làm cho mình sạch khỏi mọi sự dơ

bẩn phần xác thịt và phần thần linh, lại lấy sự kính sợ Đức
Chúa Trời mà làm cho trọn việc nên thánh của chúng ta.
2 Hãy mở lòng anh em cho chúng tôi: chúng tôi chẳng có
làm hại ai, lừa dối ai; thủ lợi ai.
3 Tôi chẳng nói điều đó để buộc tội anh em; vì tôi đã nói
rằng lòng chúng tôi thuộc về anh em, dầu sống hay chết
cũng vậy.
4 Tôi nói với anh em cách bạo dạn; tôi có nhiều lẽ khoe
mình vì anh em; tôi được đầy sự yên ủi, tôi được vui mừng
quá bội ở giữa mọi sự khó khăn.
5 Vả, khi chúng tôi đến trong xứ Ma-xê-đoan, xác thịt
chẳng được yên nghỉ chút nào. Chúng tôi khốn đốn đủ
mọi cách: ngoài thì có sự chiến trận, trong thì có sự lo sợ.
6 Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng yên ủi kẻ ngã lòng, đã
yên ủi tôi bởi Tít đến nơi;
7 không những bởi người đến mà thôi, nhưng lại bởi sự
yên ủi người đã nhận lãnh nơi anh em nữa: người có nói
cho chúng tôi biết anh em rất ao ước, khóc lóc, và có lòng
sốt sắng đối với tôi, điều đó làm cho tôi càng vui mừng
thêm.
8 Dầu nhơn bức thơ tôi, đã làm cho anh em buồn rầu, thì
tôi chẳng lấy làm phàn nàn; mà nếu trước đã phàn nàn (vì
tôi thấy bức thơ ấy ít nữa cũng làm cho anh em buồn rầu
trong một lúc),
9 nay tôi lại mừng, không phải mừng về sự anh em đã
phải buồn rầu, song mừng về sự buồn rầu làm cho anh em
sanh lòng hối cải. Thật, anh em đã buồn rầu theo ý Đức
Chúa Trời, đến nỗi chưa chịu thiệt hại bởi chúng tôi chút
nào.
10 Vì sự buồn rầu theo ý Đức Chúa Trời sanh ra sự hối
cải, và sự hối cải dẫn đến sự rỗi linh hồn; về sự đó người
ta chẳng hề ăn năn, còn sự buồn rầu theo thế gian sanh ra
sự chết.
11 Vậy, hãy xem, sự buồn rầu theo ý Đức Chúa Trời sanh ra
sự ân cần trong anh em là dường nào! Lại có sự chữa chối,
buồn giận, răn sợ, sốt sắng, nông nả, trách phạt là dường
nào! Anh em đã tỏ ra cho ai nấy đều biết rằng mình vốn
là thanh sạch trong việc đó.
12 Lại còn, nếu tôi đã viết thơ cho anh em, ấy không phải
vì cớ kẻ làm sự trái nghịch, cũng không phải vì cớ kẻ chịu
sự trái nghịch; nhưng hầu cho lòng anh em yêu chuộng
chúng tôi được tỏ ra giữa anh em ở trước mặt Đức Chúa
Trời.
13 Aáy là điều đã yên ủi chúng tôi. Nhơn sự yên ủi đó

chúng tôi lại được sự vui mừng càng lớn hơn nữa, khi thấy
sự vui mừng của Tít; vì anh em thảy đều đã để cho tâm
thần người được yên lặng.
14 Nếu tôi đã khoe mình với Tít về anh em trong sự gì, thì
tôi cũng chẳng hổ thẹn; nhưng vì chúng tôi đã thường nói
điều thật với anh em, nên lời khen về anh em mà chúng tôi
khoe với Tít cũng thấy là thật.
15 Khi người nhớ đến sự vâng lời của anh em hết thảy, và
anh em tiếp người cách sợ sệt run rẩy dường nào, thì tình
yêu thương của người đối với anh em càng bội lên.
16 Tôi vui mừng vì có thể tin cậy anh em trong mọi sự.

8

1 Hỡi anh em, chúng tôi muốn anh em biết ơn Đức Chúa
Trời đã làm cho các Hội thánh ở xứ Ma-xê-đoan:
2 đang khi họ chịu nhiều hoạn nạn thử thách, thì lòng
quá vui mừng, và cơn rất nghèo khó của họ đã rải rộng ra
sự dư dật của lòng rộng rãi mình.
3 Vì tôi làm chứng cho họ rằng họ đã tự ý quyên tiền theo
sức mình, hoặc cũng quá sức nữa,
4 và nài xin chúng tôi làm ơn cho họ có phần vào sự giùm
giúp các thánh đồ.
5 Họ lại làm quá lòng trông cậy của chúng tôi, vì trước
hết đã dâng chính mình cho Chúa, và sau lại cho chúng tôi,
theo ý muốn Đức Chúa Trời.
6 Vậy nên chúng tôi đã khuyên Tít đi đến nơi anh em để
làm trọn việc nhơn đức nầy, như người đã khởi sự làm.
7 Vậy thì, như anh em đều trổi hơn về mọi việc, tức là về
đức tin, về lời giảng, về sự vâng lời, về mọi sự sốt sắng, về
tình yêu chúng tôi, thì cũng hãy chủ ý làm cho trổi hơn về
việc nhơn đức nầy.
8 Tôi nói điều đó chẳng phải truyền dạy anh em; nhưng
bởi kẻ khác làm gương sốt sắng, thì tôi cũng muốn thử xem
sự thành thực của lòng yêu thương anh em là thể nào.
9 Vì anh em biết ơn của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta,
Ngài vốn giàu, vì anh em mà tự làm nên nghèo, hầu cho
bởi sự nghèo của Ngài, anh em được nên giàu.
10 Aáy là ý tôi ngỏ cho anh em; ý đó có ích cho anh em, vì
từ năm trước, anh em đã là người thứ nhất, chẳng những
ra tay làm việc nầy, lại vui lòng mà làm nữa.
11 Vậy bây giờ, hãy làm trọn công việc của anh em, hầu
cho như anh em đã sẵn lòng thể nào thì làm cho trọn theo
tài năng mình.

12 Vì nếu mình lấy lòng tốt mà làm, thì được đẹp ý theo
điều mình có, chớ chẳng theo điều mình không có.
13 Tôi chẳng khuyên bảo anh em chịu túng tíu để giúp đỡ
kẻ khác, nhưng tôi muốn có sự bằng nhau.
14 Theo cảnh bây giờ, anh em có dư thì bù cho họ lúc túng
thiếu, hầu cho họ có dư cũng bù lại lúc túng thiếu cho anh
em, như vậy là bằng nhau,
15 theo lời chép rằng: Kẻ đã thâu nhiều cũng chẳng dư,
kẻ thâu ít cũng chẳng thiếu chi.
16 Tạ ơn Đức Chúa Trời về sự Ngài đã xui lòng Tít cũng
ân cần với anh em thể ấy;
17 vì người nghe lời tôi khuyên, và cũng bởi lòng sốt sắng,
thì người tự ý đi đến thăm anh em.
18 Chúng tôi có sai một người anh em cùng đi, là người có
tiếng khen đồn khắp trong các Hội thánh, tại những điều
người đã làm vì đạo Tin Lành.
19 Vả lại, người đã được các Hội thánh chọn lựa, để làm
bạn đi đường cùng chúng tôi trong việc nhơn đức nầy, là
việc chúng tôi làm trọn để tỏ vinh hiển chính mình Chúa
ra, và để làm chứng về ý tốt của chúng tôi.
20 Chúng tôi nhờ đó tránh khỏi tiếng trách móc về sự
dùng tiền góp nhiều như vậy;
21 vì chúng tôi tìm tòi điều lành, chẳng những ở trước
mặt Chúa, mà cũng ở trước mặt người ta nữa.
22 Chúng tôi lại sai một người trong anh em chúng tôi đi
với họ, là người có lòng sốt sắng mà đòi phen chúng tôi đã
thử thách trong nhiều dịp; lần nầy, vì cớ người có lòng rất
tin cậy anh em, thì chắc là càng sốt sắng hơn.
23 Aáy vậy, nói về Tít, thì là bạn bè tôi, và là người cùng
làm việc với tôi ở nơi anh em; còn như hai anh em kia, là sứ
giả của các Hội thánh, tức là sự vinh hiển của Đấng Christ.
24 Vậy, anh em ở trước mặt các Hội thánh, hãy tỏ chứng
cớ của sự yêu thương mình, và bày ra cho họ biết chúng
tôi có cớ khoe mình nơi họ vì anh em.

9

1 Vả lại, về sự giúp đỡ thánh đồ, thì không cần viết thêm
cho anh em nữa.
2 Vì tôi biết anh em sẵn lòng, và tôi khoe mình về anh em
với người Ma-xê-đoan, nói rằng người A-chai đã sắm sẵn
từ năm ngoái; lòng sốt sắng của anh em lại đã giục lòng
nhiều người khác.

3 Song tôi đã sai các anh em kia đến cùng anh em, hầu
cho lời tôi khen anh em khỏi ra vô ích trong điều nầy, và
hầu cho anh em sẵn sàng như lời tôi đã nói.
4 Tôi e rằng nếu người Ma-xê-đoan đến với tôi, thấy anh
em không sẵn, thì sự tin cậy đó đổi nên điều hổ thẹn cho
chúng tôi chăng, còn anh em không kể đến.
5 Vậy tôi nghĩ cần phải xin các anh em kia đi trước chúng
tôi đến cùng anh em, và cần phải sắm sẵn của bố thí mà
anh em đã hứa, hầu cho của ấy sẵn sàng như một việc bởi
lòng thành, chẳng phải bởi ý gắng gượng.
6 Hãy biết rõ điều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều
thì gặt nhiều.
7 Mỗi người nên tùy theo lòng mình đã định mà quyên
ra, không phải phàn nàn hay vì ép uổng; vì Đức Chúa Trời
yêu kẻ thí của cách vui lòng.
8 Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em đủ mọi thứ ơn
đầy dẫy, hầu cho anh em hằng đủ điều cần dùng trong mọi
sự, lại còn có rời rộng nữa để làm các thứ việc lành,
9 như có chép rằng: Người đã rải ra, đã thí cho kẻ nghèo;
Sự công bình của người còn đời đời.
10 Đấng phát hột giống cho kẻ gieo giống và bánh để nuôi
mình, cũng sẽ phát hột giống cho anh em và làm cho sanh
hóa ra nhiều, Ngài lại sẽ thêm nhiều trái của sự công bình
anh em nữa.
11 Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để làm đủ
mọi cách bố thí, hầu cho người khác bởi chúng tôi mà tạ
ơn Đức Chúa Trời.
12 Vì việc phát tiền bố thí dường ấy chẳng những đỡ ngặt
cho các thánh đồ mà thôi, lại xui nhiều người càng thêm
lòng tạ ơn Đức Chúa Trời.
13 Bởi việc đó họ đã biết lòng rộng rãi của anh em, thì
ngợi khen Đức Chúa Trời vì anh em từng vâng phục trong
sự làm chứng về đạo Tin Lành của Đấng Christ, và vì cớ
lòng rộng rãi về sự bố thí của anh em đối với họ cùng với
mọi người.
14 Họ lại cầu nguyện cho anh em, yêu anh em cách âu
yếm, vì cớ Đức Chúa Trời đã ban cho anh em ân điển quá
đỗi.
15 Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không
xiết kể!

10

1 Tôi là Phao-lô, bởi sự nhu mì, nhơn từ của Đấng Christ
mà xin anh em, tôi là người hèn hạ lắm trong khi gặp mặt

giữa anh em nhưng lúc vắng mặt, đối với anh em, tỏ ra
biết bao là dạn dĩ!
2 tôi nài xin anh em chớ ép tôi, khi tôi sẽ có mặt, phải
dùng sự dạn dĩ mà tôi toan dùng nghịch cùng mấy kẻ kia
tưởng chúng tôi ăn ở theo xác thịt.
3 Vì chúng tôi dầu sống trong xác thịt, chớ chẳng tranh
chiến theo xác thịt.
4 Vả, những khí giới mà chúng tôi dùng để chiến tranh là
không phải thuộc về xác thịt đâu, bèn là bởi quyền năng
của Đức Chúa Trời, có sức mạnh để đạp đổ các đồn lũy:
5 nhờ khí giới đó chúng tôi đánh đổ các lý luận, mọi sự
cao tự nổi lên nghịch cùng sự hiểu biết Đức Chúa Trời, và
bắt hết các ý tưởng làm tôi vâng phục Đấng Christ.
6 Cũng nhờ khí giới đó, chúng tôi sẵn sàng phạt mọi kẻ
chẳng phục, khi anh em đã chịu lụy trọn rồi.
7 Anh em cứ xem bề ngoài sao? Bằng có ai quyết mình
thuộc về Đấng Christ, hãy ngẫm nghĩ rằng nếu người thuộc
về Đấng Christ, thì chúng tôi cũng thuộc về Ngài.
8 Dầu khi tôi khoe mình khí quá về quyền phép Chúa đã
ban cho chúng tôi, để gây dựng anh em, chớ chẳng phải để
hủy diệt, thì tôi sẽ không hổ thẹn;
9 song tôi chẳng muốn làm bộ dọa anh em bằng thơ từ
của tôi.
10 Có người nói rằng các thơ của người nặng lời và bạo
mạnh; nhưng đến khi có mặt thì người yếu đuối và lời nói
chẳng có giá gì.
11 Kẻ nói như vậy, hãy nghĩ rằng khi chúng tôi vắng mặt,
lời trong thơ thể nào, thì khi có mặt, việc làm cũng thể ấy.
12 Thật chúng tôi không dám bằng vai hoặc sánh mình
với những người kia, là kẻ hay tự phô mình. Nhưng lấy
mình đo mình, lấy mình so sánh với mình, thì họ tỏ ra ít
trí khôn.
13 Về phần chúng tôi, chẳng muốn khoe mình quá mực,
chỉ theo mực về địa phận mà Đức Chúa Trời đã chỉ định
cho chúng tôi tới đến anh em.
14 Bởi chưng chúng tôi chẳng vượt quá mực mình, như
thể chúng tôi không đến cùng anh em, vì thật chúng tôi đã
đem Tin Lành của Đấng Christ mà đến nơi anh em trước
hết.
15 Chúng tôi không khoe mình quá mực, cũng không khoe
về việc người khác làm; nhưng mong rằng đức tin của anh
em thêm lên, thì công việc chúng tôi cũng sẽ lớn lên thêm
giữa anh em, theo giới hạn đã định cho chúng tôi, và công

việc ấy càng mở mang,
16 cho đến nỗi chúng tôi sẽ có thể truyền Tin Lành ra đến
các xứ xa hơn xứ anh em, song chúng tôi không hề khoe
mình về việc đã làm trong địa phận của người khác.
17 Nhưng ai khoe mình, hãy khoe mình trong Chúa.
18 Vì ấy chẳng phải là kẻ tự phô mình đáng được ưng
chịu, bèn là kẻ mà Chúa gởi gắm.

11

1 Oâi! Chớ chi anh em dung chịu sự rồ dại của tôi một ít!
Phải, anh em nên dung chịu.
2 Vì về anh em, tôi rất sốt sắng như sự sốt sắng của Đức
Chúa Trời, bởi tôi đã gả anh em cho một chồng mà thôi,
dâng anh em như người trinh nữ tinh sạch cho Đấng Christ.
3 Nhưng tôi ngại rằng như xưa Ê-va bị cám dỗ bởi mưu
chước con rắn kia, thì ý tưởng anh em cũng hư đi, mà dời
đổi lòng thật thà tinh sạch đối với Đấng Christ chăng.
4 Vì nếu có người đến giảng cho anh em một Jêsus khác
với Jêsus chúng tôi đã giảng, hoặc anh em nhận một Thánh
Linh khác với Thánh Linh anh em đã nhận, hoặc được một
Tin Lành khác với Tin Lành anh em đã được, thì anh em
chắc dung chịu!
5 Nhưng tôi tưởng rằng dầu các sứ đồ ấy tôn trọng đến
đâu, tôi cũng chẳng thua kém chút nào.
6 Về lời nói, tôi dầu là người thường, nhưng về sự thông
biết, tôi chẳng phải là người thường: đối với anh em, chúng
tôi đã tỏ điều đó ra giữa mọi người và trong mọi sự.
7 Tôi đã rao giảng Tin Lành của Đức Chúa Trời cho anh
em một cách nhưng không, hạ mình xuống cho anh em
được cao lên, vậy thì tôi có phạm lỗi gì chăng?
8 Tôi đã nhận lương hướng, vét lấy của Hội thánh khác
đặng giúp việc anh em.
9 Khi tôi ở cùng anh em, gặp phải lúc thiếu thốn, thì không
lụy đến ai cả; vì các anh em ở xứ Ma-xê-đoan đến, đã bù
lại sự thiếu thốn cho tôi. Không cứ việc gì, tôi đã giữ mình
cho khỏi lụy đến anh em, tôi lại cũng sẽ giữ mình như vậy
nữa.
10 Như chắc rằng sự chân thật của Đấng Christ ở trong
tôi, thì trong các miền xứ A-chai không ai cất lấy sự tôi khoe
mình đó được.
11 Sao vậy? Vì tôi không yêu anh em chăng? Đã có Đức
Chúa Trời biết!

12 Song điều tôi làm, tôi còn làm nữa, để cất mọi mưu của
kẻ tìm mưu, hầu cho trong những sự họ lấy mà khoe mình,
chẳng có một sự nào trổi hơn chúng tôi được.
13 Vì mấy người như vậy là sứ đồ giả, là kẻ làm công lừa
dối, mạo chức sứ đồ của Đấng Christ.
14 Nào có lạ gì, chính quỉ Sa-tan mạo làm thiên sứ sáng
láng.
15 Vậy thì những kẻ giúp việc nó mạo làm kẻ giúp việc
công bình cũng chẳng lại gì; nhưng sự cuối cùng họ sẽ y
theo việc làm.
16 Tôi lại nói rằng: chớ có ai xem tôi như kẻ dại dột; nếu
vậy thì hãy nhận tôi như kẻ dại dột, hầu cho tôi cũng khoe
mình ít nhiều.
17 Điều tôi nói, là khi tôi lấy sự quả quyết dường ấy mà
khoe mình, thì chẳng phải nói theo Chúa song như kẻ dại
dột vậy.
18 Bởi có nhiều người khoe mình theo xác thịt, tôi cũng
sẽ khoe mình.
19 Vì anh em là kẻ khôn ngoan lại vui mừng dung chịu kẻ
dại dột.
20 Phải, anh em hay chịu người ta bắt mình làm tôi tớ,
hay là nuốt sống, hay là cướp bóc, hay là tự cao mà khinh
dể anh em, vả trên mặt anh em.
21 Tôi làm hổ thẹn cho chúng tôi mà nói lời nầy, chúng tôi
đã tỏ mình ra là yếu đuối. Nhưng, ví bằng có ai dám khoe
mình về sự gì tôi nói như kẻ dại dột thì tôi cũng dám khoe
mình.
22 Họ là người Hê-bơ-rơ phải chăng? Tôi cũng vậy. Họ là
người Y-sơ-ra-ên phải chăng? Tôi cũng vậy. Họ là dòng dõi
của Aùp-ra-ham phải chăng? Tôi cũng vậy.
23 Họ là kẻ hầu việc của Đấng Christ phải chăng? ã, tôi
nói như kẻ dại dột, tôi lại là kẻ hầu việc nhiều hơn! Tôi đã
chịu khó nhọc nhiều hơn, tù rạc nhiều hơn, đòn vọt quá
chừng. Đòi phen tôi gần phải bị chết;
24 năm lần bị người Giu-đa đánh roi, mỗi lần thiếu một
roi đầy bốn chục;
25 ba lần bị đánh đòn; một lần bị ném đá; ba lần bị chìm
tàu. Tôi đã ở trong biển sâu một ngày một đêm.
26 Lại nhiều lần tôi đi đường nguy trên sông bến, nguy với
trộm cướp, nguy với giữa dân mình, nguy với dân ngoại,
nguy trong các thành, nguy trong các đồng vắng, nguy trên
biển, nguy với anh em giả dối;
27 chịu khó chịu nhọc, lắm lúc thức đêm, chịu đói khát,
thường khi phải nhịn ăn, chịu lạnh và lõa lồ.

28 Còn chưa kể mọi sự khác, là mỗi ngày tôi phải lo lắng
về hết thảy các Hội thánh.
29 Nào có ai yếu đuối mà tôi chẳng yếu đuối ư? Nào có ai
vấp ngã mà tôi chẳng như nung như đốt ư?
30 Vì phải khoe mình, thì tôi sẽ khoe mình về sự yếu đuối
tôi.
31 Đức Chúa Trời là Cha Đức Chúa Jêsus, là Đấng đáng
ngợi khen đời đời vô cùng, biết rằng tôi không nói dối đâu.
32 ỳ thành Đa-mách, quan tổng đốc của vua A-rê-ta giữ
thành của người Đa-mách để bắt tôi.
33 Có người từ cửa sổ dòng tôi xuống, bằng một cái giỏ,
dọc theo lưng thành, ấy vậy là tôi thoát khỏi tay họ.

12

1 Tôi cần phải khoe mình, dầu chẳng có ích gì; nhưng tôi
sẽ nói đến các sự hiện thấy và sự Chúa đã tỏ ra.
2 Tôi biết một người trong Đấng Christ, cách mười bốn
năm trước, đã được đem lên đến từng trời thứ ba (hoặc
trong thân thể người, hoặc ngoài thân thể người, tôi chẳng
biết, có Đức Chúa Trời biết).
3 Tôi biết người đó (hoặc trong thân thể người, hoặc ngoài
thân thể người, tôi cũng chẳng biết, có Đức Chúa Trời biết)
4 được đem lên đến chốn Ba-ra-đi, ở đó, nghe những lời
không thể nói, mà không có phép cho người nào nói ra.
5 Về người đó, tôi sẽ khoe mình; nhưng về chính mình tôi,
tôi không khoe, chỉ khoe về sự yếu đuối của tôi mà thôi.
6 Dầu tôi muốn khoe mình, thì cũng không phải là một
người dại dột, vì tôi sẽ nói thật; nhưng tôi giữ, không nói,
hầu cho chẳng ai nghĩ tôi vượt quá sự họ thấy ở nơi tôi và
nghe tôi nói.
7 Vậy nên, e rằng tôi lên mình kiêu ngạo bởi sự cao trọng
cả thể của những sự tỏ ra ấy chăng, thì đã cho một cái giằm
xóc vào thịt tôi, tức là quỉ sứ của Sa-tan, để vả tôi, và làm
cho tôi đừng kiêu ngạo.
8 Đã ba lần tôi cầu nguyện Chúa cho nó lìa xa tôi.
9 Nhưng Chúa phán rằng: Ân điển ta đủ cho ngươi rồi,
vì sức mạnh của ta nên trọn vẹn trong sự yếu đuối. Vậy, tôi
sẽ rất vui lòng khoe mình về sự yếu đuối tôi, hầu cho sức
mạnh của Đấng Christ ở trong tôi.
10 Cho nên tôi vì Đấng Christ mà đành chịu trong sự yếu
đuối, nhuốc nhơ, túng ngặt, bắt bớ, khốn khó; vì khi tôi
yếu đuối, ấy là lúc tôi mạnh mẽ.

11 Tôi đã nên dại dột bởi anh em ép uổng tôi; lẽ thì anh em
khen lao tôi mới phải, vì dầu tôi không ra gì, cũng chẳng
kém các sứ đồ rất lớn kia chút nào.
12 Các bằng cớ về chức sứ đồ tôi đã tỏ ra trong anh em
bởi sự nhịn nhục mọi đàng, bởi các dấu lạ, các sự khác
thường, và các phép lạ.
13 Vả, nếu trừ ra sự chính tôi không làm lụy cho anh em,
thì anh em có việc gì mà chẳng bằng các Hội thánh khác?
Xin tha thứ cho tôi sự không công bình đó!
14 Nầy là lần thứ ba tôi sẵn sàng đi đến cùng anh em, và
tôi sẽ chẳng làm lụy cho anh em đâu, vì không phải tôi tìm
của cải anh em, bèn là tìm chính anh em vậy; thật, chẳng
phải con cái nên chứa của quí cho cha mẹ, nhưng thà cha
mẹ chứa cho con cái thì hơn.
15 Về phần tôi, tôi rất vui lòng phí của và phí trọn cả mình
tôi vì linh hồn anh em, dẫu rằng tôi yêu anh em thêm, mà
cần phải bị anh em yêu tôi kém.
16 Tuy rằng tôi chưa từng làm lụy cho anh em, nhưng tôi
là người khôn khéo, đã dùng mưu kế mà bắt lấy anh em!
17 Vậy tôi há đã dùng một người nào trong những kẻ tôi
sai đến cùng anh em mà lấy lợi của anh em chăng?
18 Tôi đã xin Tít đi thăm anh em, lại đã sai một người
trong anh em chúng tôi cùng đi với người. Có phải là Tít
đã lấy lợi của anh em không? Chúng tôi há chẳng bước đi
bởi một Thánh Linh, theo cùng một dấu chân sao?
19 Đã lâu nay, anh em tưởng rằng chúng tôi tìm cách chữa
mình trước mặt anh em. Aáy là trong Đấng Christ, trước
mặt Đức Chúa Trời mà chúng tôi nói; hỡi những kẻ rất yêu
dấu, mọi điều đó thảy vì sự gây dựng cho anh em.
20 Vì tôi e rằng khi tôi đến, chẳng thấy anh em như tôi
ước ao, lại về phần anh em, chẳng thấy tôi như anh em đã
ước ao chăng. Tôi còn e rằng trong các anh em có những
điều rầy rà, ghen ghét, nóng giận, bất hòa, nói hành, nói
gần nói xa, kiêu căng, hỗn loạn chăng.
21 Có lẽ nào khi tôi đến nơi anh em, Đức Chúa Trời lại làm
cho tôi phải hạ mình xuống về việc anh em một lần nữa,
và tôi sẽ phải khóc lóc về nhiều kẻ trước đã phạm tội mà
không ăn năn về những sự ô uế, gian dâm, luông tuồng họ
đã phạm, hay sao?

13

1 Nầy là lần thứ ba mà tôi sẽ đi đến nơi anh em. Mọi việc
sẽ định cứ lời khai của hai hoặc ba người làm chứng.

2 Điều đó tôi đã nói rồi, bây giờ lại nói trước nữa, ngày
nay tôi dầu vắng mặt, nhưng không khác lúc tôi ở với anh
em lần thứ hai: tôi rao cho kẻ trước có phạm tội và cho mọi
kẻ khác rằng, nếu tôi lại đến, thì chẳng dung thứ chi hết,
3 vì anh em phải có một bằng cớ rằng Đấng Christ phán
bởi tôi, tức là Đấng đối với anh em chẳng phải là yếu đuối
đâu, bèn là mạnh mẽ ở giữa anh em vậy.
4 Bởi vì, dầu Ngài nhân sự yếu đuối đã bị đóng đinh vào
thập tự giá, nhưng Ngài sống bởi quyền phép Đức Chúa
Trời; chúng tôi cũng vậy, dầu là yếu đuối trong Ngài, nhưng
nhờ quyền phép Đức Chúa Trời thì cũng sẽ sống với Ngài,
đặng làm việc giữa anh em.
5 Chính anh em hãy tự xét để xem mình có đức tin chăng.
Hãy tự thử mình: anh em há không nhận biết rằng có Đức
Chúa Jêsus Christ ở trong anh em sao? miễn là anh em
không đáng bị bỏ.
6 Song tôi mong anh em nhận biết rằng chúng tôi chẳng
đáng bị bỏ.
7 Nhưng chúng ta cầu xin Đức Chúa Trời cho anh em
đừng làm việc ác nào, chẳng phải để tỏ ra chính chúng tôi
được ưng chịu, song hầu cho anh em làm điều thiện, mặt
dầu chúng tôi như đáng bị bỏ.
8 Vì chúng tôi chẳng có thể nghịch cùng lẽ thật, nhưng
chỉ có thể thuận theo lẽ thật.
9 Dầu chúng tôi yếu đuối, miễn là anh em được mạnh mẽ
thì chúng tôi cũng vui mừng; và điều chúng tôi cầu xin, ấy
là cho anh em được nên trọn vẹn.
10 Vậy nên khi vắng mặt, tôi viết những điều nầy, để khi
tôi có mặt, không dùng thẳng phép, theo quyền Chúa ban
cho tôi, để gây dựng chớ không phải để hủy diệt.
11 Rốt lại, hỡi anh em, hãy mừng rỡ; khá theo đến sự trọn
lành; hãy yên ủi mình, hiệp một tâm tình, ở cho hòa thuận,
thì Đức Chúa Trời sự yêu thương và sự bình an sẽ ở cùng
anh em.
12 Hãy lấy cái hôn thánh mà chào nhau.
13 Hết thảy thánh đồ chào anh em.
14 (13-13) Nguyền xin ơn của Đức Chúa Jêsus Christ, sự
yêu thương của Đức Chúa Trời, và sự giao thông của Đức
Thánh Linh ở với anh em hết thảy!

Thư gởi cho người Ga-la-ti

1 Phao-lô, làm sứ đồ, chẳng phải bởi loài người, cũng
không nhờ một người nào, bèn là bởi Đức Chúa Jêsus Christ
và Đức Chúa Trời, tức là Cha, Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết
sống lại,
2 cùng hết thảy anh em ở với tôi, gởi cho các Hội thánh ở
xứ Ga-la-ti:
3 nguyền xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho
bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jêsus Christ, là
Chúa chúng ta,
4 là Đấng phó mình vì tội lỗi chúng ta, hầu cho cứu chúng
ta khỏi đời ác nầy, y theo ý muốn Đức Chúa Trời, là Cha
chúng ta,
5 nguyền Ngài được vinh hiển đời đời vô cùng! A-men.
6 Tôi lấy làm lạ cho anh em đã vội bỏ Đấng gọi anh em
bởi ơn Đức Chúa Jêsus Christ, đặng theo tin lành khác.
7 Thật chẳng phải có tin lành khác, nhưng có mấy kẻ làm
rối trí anh em, và muốn đánh đổ Tin Lành của Đấng Christ.
8 Nhưng nếu có ai, hoặc chính chúng tôi, hoặc thiên sứ
trên trời, truyền cho anh em một tin lành nào khác với Tin
Lành chúng tôi đã truyền cho anh em, thì người ấy đáng bị
a-na-them!
9 Tôi đã nói rồi, nay lại nói lần nữa: Nếu ai truyền cho anh
em một tin lành nào khác với Tin Lành anh em đã nhận,
thì người ấy đáng bị a-na-them!
10 Còn bây giờ, có phải tôi mong người ta ưng chịu tôi
hay là Đức Chúa Trời? Hay là tôi muốn đẹp lòng loài người
chăng? Ví bằng tôi còn làm cho đẹp lòng người, thì tôi
chẳng phải là tôi tớ của Đấng Christ.
11 Hỡi anh em, tôi nói cho anh em rằng, Tin Lành mà tôi
đã truyền, chẳng phải đến từ loài người đâu;
12 vì tôi không nhận và cũng không học Tin Lành đó với
một người nào, nhưng đã nhận lấy bởi sự tỏ ra của Đức
Chúa Jêsus Christ.
13 Vả, anh em đã nghe lúc trước tôi theo giáo Giu-đa, cách
cư xử của tôi là thể nào, tôi bắt bớ và phá tán Hội thánh
của Đức Chúa Trời quá chừng;
14 tôi tấn tới trong giáo Giu-đa hơn nhiều người cùng tuổi
cùng nước với tôi, tôi là người sốt sắng quá đỗi về cựu
truyền của tổ phụ tôi.

15 Nhưng khi Đức Chúa Trời, là Đấng đã để riêng tôi ra
từ lúc còn trong lòng mẹ, và lấy ân điển gọi tôi, vui lòng
16 bày tỏ Con của Ngài ra trong tôi, hầu cho tôi rao truyền
Con đó ra trong người ngoại đạo, thì lập tức tôi chẳng bàn
với thịt và máu.
17 Tôi cũng không lên thành Giê-ru-sa-lem, đến cùng
những người đã làm sứ đồ trước tôi, song tôi đi qua xứ
A-ra-bi; sau rồi trở về thành Đa-mách.
18 Kế đó, mãn ba năm, tôi lên thành Giê-ru-sa-lem, đặng
làm quen với Sê-pha, và tôi ở với người mười lăm ngày;
19 nhưng tôi không thấy một sứ đồ nào khác, trừ ra Gia-cơ
là anh em của Chúa.
20 Thật, trước mặt Đức Chúa Trời, tôi quyết rằng điều tôi
viết cho anh em đây chẳng phải là điều dối.
21 Sau lại, tôi đi qua các miền thuộc xứ Sy-ri và xứ Si-li-si,
22 bấy giờ tôi còn là kẻ lạ mặt trong các Hội thánh tại xứ
Giu-đê, là các hội ở trong Đấng Christ.
23 chỉn các hội đó có nghe rằng: Người đã bắt bớ chúng
ta ngày trước, nay đang truyền đạo mà lúc bấy giờ người
cố sức phá.
24 Vậy thì, các hội đó vì cớ tôi khen ngợi Đức Chúa Trời.

2

1 Sau đó mười bốn năm, tôi lại lên thành Giê-ru-sa-lem
với Ba-na-ba, có đem Tít cùng đi nữa.
2 Tôi vâng theo lời tỏ ra mà lên đó, phô bày Tin Lành mà
tôi đã giảng trong người ngoại đạo ra cho anh em; lại phô
bày riêng cho những kẻ có danh vọng hơn hết, kẻo sự chạy
của tôi trước kia và bây giờ hóa ra vô ích chăng.
3 Dầu Tít, kẻ cùng đi với tôi, là người Gờ-réc, cũng không
bị ép phải cắt bì.
4 Chúng tôi đã làm như vậy, vì cớ mấy người anh em
giả, lẻn vào trong vòng chúng tôi, để rình xem sự tự do
mà chúng tôi được trong Đức Chúa Jêsus Christ, đặng bắt
chúng tôi làm tôi mọi.
5 Chúng tôi không nhường họ một giây phút nào, chối
chẳng chịu thuộc dưới quyền họ, hầu cho lẽ thật của Tin
Lành được vững bền trong anh em.
6 Còn như những kẻ mà người ta tôn trọng lắm, (trước
kia là kẻ thể nào, thì chẳng can dự gì với tôi, Đức Chúa Trời
không tây vị ai hết), tôi nói, những kẻ đó dầu tôn trọng
lắm, cũng chẳng làm cho tôi thêm ích chút nào.

7 Trái lại, họ thấy sự giảng Tin Lành cho kẻ không chịu
phép cắt bì đã giao cho tôi, cũng như sự giảng Tin Lành
cho người chịu phép cắt bì đã giao cho Phi-e-rơ vậy,
8 vì Đấng đã cảm động trong Phi-e-rơ để sai người làm sứ
đồ cho những kẻ chịu cắt bì, cũng cảm động trong tôi để
sai tôi làm sứ đồ cho dân ngoại,
9 và nhận biết ân điển đã ban cho tôi, thì Gia-cơ, Sê-pha,
Giăng là những người được tôn như cột trụ, trao tay hữu
giao kết với chúng tôi, tức là Ba-na-ba và tôi, hầu cho chúng
tôi đi đến cùng dân ngoại, còn các người ấy thì đến cùng
những kẻ chịu phép cắt bì.
10 Các người ấy chỉ dặn dò tôi phải nhớ đến kẻ nghèo nàn,
là điều tôi cũng đã ân cần làm lắm.
11 Nhưng khi Sê-pha đến thành An-ti-ốt, tôi có ngăn can
trước mặt người, vì là đáng trách lắm.
12 Bởi trước lúc mấy kẻ của Gia-cơ sai đi chưa đến, thì
người ăn chung với người ngoại; vừa khi họ đã đến thì
người lui đứng riêng ra, bởi sợ những kẻ chịu phép cắt bì.
13 Các người Giu-đa khác cũng dùng một cách giả dối như
vậy, đến nỗi chính Ba-na-ba cũng bị sự giả hình của họ dẫn
dụ.
14 Nhưng khi tôi thấy họ không đi ngay thẳng theo lẽ
thật của Tin Lành, thì nói với Sê-pha trước mặt mọi người
rằng: nếu anh là người Giu-đa, mà ăn ở theo cách dân
ngoại, không theo cách người Giu-đa, thì làm sao anh ép
dân ngoại phải theo thói Giu-đa?
15 Về phần chúng tôi, thì sanh ra là người Giu-đa, không
phải là kẻ có tội từ trong dân ngoại.
16 Dầu vậy, đã biết rằng người ta được xưng công bình,
chẳng phải bởi các việc luật pháp đâu, bèn là cậy đức tin
trong Đức Chúa Jêsus Christ, nên chính chúng tôi đã tin
Đức Chúa Jêsus Christ, để được xưng công bình bởi đức
tin trong Đấng Christ, chớ chẳng bởi các việc luật pháp; vì
chẳng có ai được xưng công bình bởi các việc luật pháp.
17 Nhưng nếu đang khi chúng tôi tìm cách được xưng
công bình trong Đấng Christ, mà chính chúng tôi bị nhận
là kẻ có tội, vậy thì Đấng Christ chẳng là làm tôi của tội lỗi
sao? Chẳng hề như vậy!
18 Thật thế, nếu tôi lập lại điều tôi đã phá hủy, thì tôi sẽ
tỏ ra chính tôi là người phạm phép.
19 Vả, bởi luật pháp, tôi đã chết cho luật pháp, để sống
cho Đức Chúa Trời.

20 Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ, mà
tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ
sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác thịt, ấy là tôi
sống trong đức tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu
tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi.
21 Tôi không muốn làm cho ân điển Đức Chúa Trời ra vô
ích; vì nếu bởi luật pháp mà được sự công bình, thì Đấng
Christ chịu chết là vô ích.

3

1 Hỡi người Ga-la-ti ngu muội kia, ai bùa ếm anh em là
người mà trước mắt đã được rõ bày ra Đức Chúa Jêsus
Christ bị đóng đinh trên thập tự giá?
2 Tôi chỉ hỏi anh em một câu nầy: Aáy là cậy các việc luật
pháp hay là bởi nghe và tin mà anh em đã nhận được Đức
Thánh Linh?
3 Sao anh em ngu muội dường ấy? Sau khi đã khởi sự
nhờ Đức Thánh Linh, nay sao lại cậy xác thịt mà làm cho
trọn?
4 Anh em há luống công mà chịu sự khốn khó dường ấy
sao? nếu quả là luống công!
5 Đấng ban Đức Thánh Linh cho anh em và làm các phép
lạ trong anh em, thì làm bởi các việc luật pháp, hay là bởi
đã nghe mà tin?
6 Như Aùp-ra-ham tin Đức Chúa Trời, thì đã kể là công
bình cho người,
7 vậy anh em hãy nhận biết rằng những kẻ có đức tin là
con cháu thật của Aùp-ra-ham.
8 Kinh Thánh cũng biết trước rằng Đức Chúa Trời sẽ xưng
dân ngoại là công bình bởi đức tin, nên đã rao truyền trước
cho Aùp-ra-ham tin lành nầy: Các dân sẽ nhờ ngươi mà
được phước.
9 Aáy vậy, ai tin thì nấy được phước với Aùp-ra-ham, là
người có lòng tin.
10 Vì mọi kẻ cậy các việc luật pháp, thì bị rủa sả, bởi có
chép rằng: Đáng rủa thay là kẻ không bền đỗ trong mọi sự
đã chép ở sách luật, đặng làm theo những sự ấy!
11 Vả lại chẳng hề có ai cậy luật pháp mà được xưng công
bình trước mặt Đức Chúa Trời, điều đó là rõ ràng lắm, vì
người công bình sẽ sống bởi đức tin.
12 Vả, luật pháp vốn không phải đồng một thứ với đức
tin, nhưng luật pháp có chép rằng: Người nào vâng giữ
các điều răn thì sẽ nhờ đó mà sống.

13 Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rủa sả của luật
pháp, bởi Ngài đã nên sự rủa sả vì chúng ta, vì có lời chép:
Đáng rủa thay là kẻ bị treo trên cây gỗ,
14 hầu cho phước lành ban cho Aùp-ra-ham nhờ Đức Chúa
Jêsus Christ mà được rải khắp trên dân ngoại, lại hầu cho
chúng ta cậy đức tin mà nhận lãnh Đức Thánh Linh đã hứa
cho.
15 Hỡi Anh em, tôi nói theo thói quen người ta rằng: Khi
một người đã làm tờ giao ước thành rồi, thì không ai có
phép được xóa đi hay thêm vào sự gì.
16 Vả, các lời hứa đã được phán cho Aùp-ra-ham và cho
dòng dõi người. không nói: Và cho các dòng dõi người, như
chỉ về nhiều người; nhưng nói: Và cho dòng dõi ngươi, như
chỉ về một người mà thôi, tức là Đấng Christ.
17 Vậy thì tôi nói rằng: Lời giao ước mà Đức Chúa Trời
trước kia đã kết lập thành rồi, thì không có thể bị hủy đi,
và lời hứa cũng không có thể bị bỏ đi bởi luật pháp, là sự
cách sau bốn trăm ba mươi năm mới có.
18 Vì, nếu cơ nghiệp được ban cho bởi luật pháp, thì
không bởi lời hứa nữa. Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng
lời hứa mà ban cơ nghiệp cho Aùp-ra-ham.
19 Vậy thì làm sao có luật pháp? luật pháp đã đặt thêm,
vì cớ những sự phạm phép, cho tới chừng nào người dòng
dõi đến, là người mà lời hứa đã hứa cho; luật pháp được
ban ra bởi mấy thiên sứ và truyền ra bởi một người trung
bảo.
20 Vả, người trung bảo chẳng phải là người trung bảo về
một bề mà thôi, nhưng Đức Chúa Trời chỉ có một.
21 Vậy thì luật pháp nghịch cùng lời hứa của Đức Chúa
Trời hay sao? chẳng hề như vậy; vì nếu đã ban cho một
luật pháp có thể làm cho sống, thì sự công bình chắc bởi
luật pháp mà đến.
22 Nhưng Kinh Thánh đã nhốt hết thảy mọi sự dưới tội
lỗi, hầu cho điều chi đã hứa, bởi đức tin trong Đức Chúa
Jêsus Christ mà được ban cho những kẻ tin.
23 Trước khi đức tin chưa đến, chúng ta bị nhốt dưới sự
canh giữ của luật pháp mà chờ đức tin phải bày ra.
24 Aáy vậy, luật pháp đã như thầy giáo đặng dẫn chúng
ta đến Đấng Christ, hầu cho chúng ta bởi đức tin mà được
xưng công bình.
25 Song khi đức tin đã đến, chúng ta không còn phục dưới
thầy giáo ấy nữa.
26 Vì chưng anh em bởi tin Đức Chúa Jêsus Christ, nên
hết thảy đều là con trai của Đức Chúa Trời.

27 Vả, anh em thảy đều chịu phép báp tem trong Đấng
Christ, đều mặc lấy Đấng Christ vậy.
28 Tại đây không còn chia ra người Giu-đa hoặc người Gờ-
réc; không còn người tôi mọi hoặc người tự chủ; không còn
đàn ông hoặc đàn bà; vì trong Đức Chúa Jêsus Christ, anh
em thảy đều làm một.
29 Lại nếu anh em thuộc về Đấng Christ, thì anh em là
dòng dõi của Aùp-ra-ham, tức là kẻ kế tự theo lời hứa.

4

1 Vả, tôi nói rằng người kế tự dầu là chủ của mọi vật, mà
đang còn thơ ấu, thì chẳng khác chi kẻ tôi mọi;
2 phải ở dưới quyền kẻ bảo hộ và kẻ coi giữ, cho đến k”
người cha đã định.
3 Chúng ta cũng như vậy, khi còn thơ ấu, phải phục dưới
các lề thói của thế gian.
4 Nhưng khi k” hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời bèn sai
Con Ngài bởi một người nữ sanh ra, sanh ra dưới luật pháp,
5 để chuộc những kẻ ở dưới luật pháp, và cho chúng ta
được làm con nuôi Ngài.
6 Lại vì anh em là con, nên Đức Chúa Trời đã sai Thánh
Linh của Con Ngài vào lòng chúng ta, kêu rằng: A-ba! Cha!
7 Dường ấy, ngươi không phải là tôi mọi nữa, bèn là con;
và nếu ngươi là con, thì cũng là kẻ kế tự bởi ơn của Đức
Chúa Trời.
8 Xưa kia, anh em chẳng biết Đức Chúa Trời chi hết, thì
làm tôi các thần vốn không phải là thần.
9 Nhưng hiện nay anh em biết Đức Chúa Trời lại được
Đức Chúa Trời biết đến nữa, sao còn trở hướng về lề thói
hèn yếu nghèo nàn đó mà suy phục nữa ư?
10 anh em hãy còn giữ ngày tháng, mùa, năm ư!
11 Tôi lo cho anh em, e tôi đã làm việc luống công giữa
anh em.
12 Hỡi anh em, tôi xin anh em hãy giống như tôi; vì tôi
cũng như anh em. Anh em không làm hại gì cho tôi.
13 Anh em biết rằng ấy là đang lúc xác thịt yếu đuối mà
tôi truyền Tin Lành cho anh em lần thứ nhất,
14 vì xác thịt tôi yếu đuối sanh ra sự rèn thử cho anh em
mặc dầu, anh em cũng chẳng khinh tôi, chẳng chối tôi, mà
lại tiếp rước tôi như một vị thiên sứ của Đức Chúa Trời,
thật như chính mình Đức Chúa Jêsus Christ.
15 Vậy thì sự vui mừng của anh em đã trở nên thể nào?
Vì tôi làm chứng cho anh em rằng, lúc bấy giờ, nếu có thể
được thì anh em cũng móc con mắt mà cho tôi.

16 Tôi lấy lẽ thật bảo anh em, lại trở nên thù nghịch của
anh em sao?
17 Những người đó vì anh em mà sốt sắng, thì không phải
là ý tốt; nhưng họ muốn anh em lìa bỏ chúng tôi, hầu cho
anh em sốt sắng vì họ.
18 Có lòng sốt sắng vì điều thiện thì tốt lắm, lúc nào cũng
thế, không những khi tôi có mặt giữa anh em.
19 Hỡi các con, vì các con mà ta lại chịu đau đớn của sự
sanh nở, cho đến chừng nào Đấng Christ thành hình trong
các con,
20 ta muốn ở cùng các con và thay đổi cách nói; vì về việc
các con, ta rất là bối rối khó xử.
21 Hãy nói cho tôi, anh em là kẻ ưa phục dưới luật pháp,
há không nghe luật pháp sao?
22 Vì có chép rằng Aùp-ra-ham có hai con trai: một là con
của người nữ tôi mọi, một là con của người nữ tự chủ.
23 Nhưng con của người nữ tôi mọi sanh ra theo xác thịt,
con của người nữ tự chủ sanh ra theo lời hứa.
24 Cả điều đó có một nghĩa bóng: hai người nữ đó tức là
hai lời giao ước, một là lời giao ước tại núi Si-na-i, sanh con
ra để làm tôi mọi ấy là nàng A-ga.
25 Vả, A-ga, ấy là núi Si-na-i, trong xứ A-ra-bi; khác nào
như thành Giê-ru-sa-lem bây giờ, thành đó với con cái mình
đều làm tôi mọi.
26 Nhưng thành Giê-ru-sa-lem ở trên cao là tự do, và ấy
là mẹ chúng ta.
27 Vì có lời chép: Hỡi đàn bà son, ngươi là kẻ chẳng sanh
nở chi hết, hãy vui mừng; Ngươi là kẻ chẳng từng chịu đau
đớn sanh đẻ, hãy nức lòng mừng rỡ và bựt tiếng reo cười,
Vì con cái của vợ bị để sẽ đông hơn con cái của người nữ
có chồng.
28 Hỡi anh em, về phần chúng ta, chúng ta cũng như Y-
sác, là con của lời hứa.
29 Nhưng, như bấy giờ, kẻ sanh ra theo xác thịt bắt bớ kẻ
sanh ra theo Thánh Linh, thì hiện nay cũng còn là thể ấy.
30 Song Kinh Thánh, có nói gì? Hãy đuổi người nữ tôi mọi
và con trai nó; vì con trai của người nữ tôi mọi sẽ không
được kế tự với con trai của người nữ tự chủ.
31 Aáy vậy, hỡi anh em, chúng ta chẳng phải là con cái
của người nữ tôi mọi, bèn là người nữ tự chủ.

5

1 Đấng Christ đã buông tha chúng ta cho được tự do; vậy
hãy đứng vững, chớ lại để mình dưới ách tôi mọi nữa.

2 Tôi là Phao-lô nói với anh em rằng, nếu anh em chịu
làm phép cắt bì, thì Đấng Christ không bổ ích chi cho anh
em hết.
3 Tôi lại rao cho mọi người chịu cắt bì rằng, họ buộc phải
vâng giữ trọn cả luật pháp.
4 Anh em thảy đều muốn cậy luật pháp cho được xưng
công bình, thì đã lìa khỏi Đấng Christ, mất ân điển rồi.
5 Về phần chúng ta, ấy là bởi đức tin và nhờ Thánh Linh
mà chúng ta được nhận lãnh sự trông cậy của sự công bình.
6 Vì trong Đức Chúa Jêsus Christ, cái điều có giá trị, không
phải tại chịu phép cắt bì hoặc không chịu phép cắt bì,
nhưng tại đức tin hay làm ra bởi sự yêu thương vậy.
7 Anh em chạy giỏi; ai đã ngăn trở anh em đặng không
cho vâng phục lẽ thật?
8 Sự xui giục đó không phải đến từ Đấng gọi anh em.
9 Một ít men làm cho dậy cả đống bột.
10 Trong Chúa, tôi đối với anh em có lòng tin cậy nầy, là
anh em chắc không có ý khác; nhưng kẻ làm rối trí anh
em, bất luận người nào, sẽ chịu hình phạt về điều đó.
11 Hỡi anh em, về phần tôi, nếu tôi còn giảng phép cắt bì,
thì sao tôi còn bị bắt bớ nữa? Sự vấp phạm về thập tự giá
há chẳng phải bỏ hết rồi sao?
12 Nguyền cho kẻ gieo sự rối loạn trong anh em thà họ tự
chặt mình là hơn!
13 Hỡi anh em, anh em đã được gọi đến sự tự do, song
chớ lấy sự tự do đó làm dịp cho anh em ăn ở theo tánh xác
thịt, nhưng hãy lấy lòng yêu thương làm đầy tớ lẫn nhau.
14 Vì cả luật pháp chỉ tóm lại trong một lời nầy: Ngươi
hãy yêu kẻ lân cận như mình.
15 Nhưng nếu anh em cắn nuốt nhau, thì hãy giữ, kẻo kẻ
nầy bị diệt mất bởi kẻ khác.
16 Vậy tôi nói rằng: Hãy bước đi theo Thánh Linh, chớ hề
làm trọn những điều ưa muốn của xác thịt.
17 Vì xác thịt có những điều ưa muốn trái với những điều
của Thánh Linh, Thánh Linh có những điều ưa muốn trái
với của xác thịt; hai bên trái nhau dường ấy, nên anh em
không làm được điều mình muốn làm.
18 Nhưng, ví bằng anh em nhờ Thánh Linh chỉ dẫn, thì
chẳng hề ở dưới luật pháp.
19 Vả, các việc làm của xác thịt là rõ ràng lắm: ấy là gian
dâm, ô uế, luông tuồng,
20 thờ hình tượng, phù phép, thù oán, tranh đấu, ghen
ghét, buồn giận, cãi lẫy, bất bình, bè đảng,

21 ganh gổ, say sưa, mê ăn uống, cùng các sự khác giống
như vậy. Tôi nói trước cho anh em, như tôi đã nói rồi: hễ ai
phạm những việc thể ấy thì không được hưởng nước Đức
Chúa Trời.
22 Nhưng trái của Thánh Linh, ấy là lòng yêu thương, sự
vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung
tín, mềm mại, tiết độ:
23 không có luật pháp nào cấm các sự đó.
24 Vả, những kẻ thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ đã đóng
đinh xác thịt với tình dục và dâm dục mình trên thập tự
giá rồi.
25 Nếu chúng ta nhờ Thánh Linh mà sống, thì cũng hãy
bước theo Thánh Linh vậy.
26 Chớ tìm kiếm danh vọng giả dối mà trêu chọc nhau và
ghen ghét nhau.

6

1 Hỡi anh em, ví bằng có người nào tình cờ phạm lỗi gì,
anh em là kẻ có Đức Thánh Linh, hãy lấy lòng mềm mại mà
sửa họ lại; chính mình anh em lại phải giữ, e cũng bị dỗ
dành chăng.
2 Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau, như vậy anh em sẽ
làm trọn luật pháp của Đấng Christ.
3 Vì, nếu có ai, dầu mình không ra chi hết, mà cũng tưởng
mình ra chi ấy là mình dối lấy mình.
4 Mỗi người phải thử xét việc làm của mình, thì sự khoe
mình chỉ tại mình thôi, chớ chẳng phải tại kẻ khác.
5 Vì ai sẽ gánh lấy riêng phần nấy.
6 Kẻ nào mà người ta dạy đạo cho, phải lấy trong hết thảy
của cải mình mà chia cho người dạy đó.
7 Chớ hề dối mình; Đức Chúa Trời không chịu khinh dể
đâu; vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy.
8 Kẻ gieo cho xác thịt, sẽ bởi xác thịt mà gặt sự hư nát;
song kẻ gieo cho Thánh Linh, sẽ bởi Thánh Linh mà gặt sự
sống đời đời.
9 Chớ mệt nhọc về sự làm lành, vì nếu chúng ta không
trễ nải, thì đến k” chúng ta sẽ gặt.
10 Vậy, đang lúc có dịp tiện, hãy làm điều thiện cho mọi
người, nhất là cho anh em chúng ta trong đức tin.
11 Hãy xem chính tay tôi viết thơ nầy cho anh em, chữ lớn
là dường nào.
12 Hết thảy những kẻ muốn cho mình đẹp lòng người theo
phần xác, ép anh em chịu cắt bì, hầu cho họ khỏi vì thập
tự giá của Đấng Christ mà bị bắt bớ đó thôi.

13 Vì chính những kẻ đó đã chịu cắt bì, không vâng giữ
luật pháp đâu, nhưng họ muốn anh em chịu cắt bì, hầu để
khoe mình trong phần xác của anh em.
14 Còn như tôi, tôi hẳn chẳng khoe mình, trừ ra khoe về
thập tự giá của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, bởi thập tự
giá ấy, thế gian đối với tôi đã bị đóng đinh, và tôi đối với
thế gian cũng vậy!
15 Vì điều yếu cần, chẳng phải sự chịu cắt bì, hay là sự
chẳng chịu cắt bì, bèn là trở nên người mới.
16 Nguyền xin sự bình an và sự thương xót giáng trên hết
thảy những kẻ noi theo mẫu mực nầy, lại giáng trên dân
Y-sơ-ra-ên của Đức Chúa Trời nữa!
17 Ước gì từ nay về sau, chẳng ai làm khó cho tôi, vì trong
mình tôi có đốt dấu vết của Đức Chúa Jêsus vậy.
18 Hỡi anh em, nguyền xin ân điển của Đức Chúa Jêsus
Christ chúng ta ở với tâm thần anh em! A-men.

Thư gởi cho người Ê-phê-sô

1 Phao-lô, theo ý muốn Đức Chúa Trời, làm sứ đồ của Đức
Chúa Jêsus Christ, gởi cho các thánh đồ ở thành Ê-phê-sô,
cho những kẻ trung tín trong Đức Chúa Jêsus Christ:
2 nguyền xin ân điển và sự bình an được ban cho anh em
từ nơi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và từ nơi Đức Chúa
Jêsus Christ!
3 Ngợi khen Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta, Ngài đã xuống phước cho chúng ta trong Đấng
Christ đủ mọi thứ phước thiêng liêng ở các nơi trên trời,
4 trước khi sáng thế, Ngài đã chọn chúng ta trong Đấng
Christ, đặng làm nên thánh không chỗ trách được trước
mặt Đức Chúa Trời,
5 bởi sự thương yêu của Ngài đã định trước cho chúng ta
được trở nên con nuôi của Ngài bởi Đức Chúa Jêsus Christ,
theo ý tốt của Ngài,
6 để khen ngợi sự vinh hiển của ân điển Ngài đã ban cho
chúng ta cách nhưng không trong Con yêu dấu của Ngài!
7 Aáy là trong Đấng Christ, chúng ta được cứu chuộc bởi
huyết Ngài, được tha tội, theo sự dư dật của ân điển Ngài,
8 mà Ngài đã rải ra đầy dẫy trên chúng ta cùng với mọi
thứ khôn ngoan thông sáng,
9 khiến chúng ta biết sự mầu nhiệm của ý muốn Ngài,
theo ý định mà Ngài đã tự lập thành trước trong lòng nhân
từ Ngài
10 để làm sự định trước đó trong khi k” mãn, hội hiệp
muôn vật lại trong Đấng Christ, cả vật ở trên trời và vật ở
dưới đất.
11 Aáy cũng là trong Ngài mà chúng ta đã nên kẻ dự phần
kế nghiệp, như đã định trước cho chúng ta được điều đó,
theo mạng của Đấng làm mọi sự hiệp với ý quyết đoán,
12 hầu cho sự vinh hiển của Ngài nhờ chúng ta là kẻ đã
trông cậy trong Đấng Christ trước nhất mà được ngợi khen.
13 Aáy lại cũng trong Ngài mà anh em sau khi đã nghe
đạo chân thật, là đạo Tin Lành về sự cứu rỗi anh em, ấy là
trong Ngài mà anh em đã tin và được ấn chứng bằng Đức
Thánh Linh là Đấng Chúa đã hứa,

14 Đấng ấy làm của cầm về cơ nghiệp chúng ta, cho đến
k” chuộc lấy những kẻ mà Ngài đã được để khen ngợi sự
vinh hiển Ngài.
15 Vậy nên, sau khi tôi có nghe đức tin anh em hướng về
Đức Chúa Jêsus và tình yêu thương đối với các thánh đồ,
16 thì tôi vì anh em cảm tạ không thôi, thường nhắc đến
anh em trong khi cầu nguyện.
17 Tôi cầu Đức Chúa Trời của Đức Chúa Jêsus Christ chúng
ta, là Cha vinh hiển, ban thần trí của sự khôn sáng và của
sự tỏ ra cho anh em, để nhận biết Ngài,
18 lại soi sáng con mắt của lòng anh em, hầu cho biết điều
trông cậy về sự kêu gọi của Ngài là thể nào, sự giàu có của
cơ nghiệp vinh hiển Ngài cho các thánh đồ là làm sao,
19 và biết quyền vô hạn của Ngài, đối với chúng ta có lòng
tin, là lớn dường nào, y theo phép tối thượng của năng lực
mình,
20 mà Ngài đã tỏ ra trong Đấng Christ, khi khiến Đấng
Christ từ kẻ chết sống lại và làm cho ngồi bên hữu mình tại
các nơi trên trời,
21 cao hơn hết mọi quyền, mọi phép, mọi thế lực, mọi
quân chủ cùng mọi danh vang ra, không những trong đời
nầy, mà cũng trong đời hầu đến nữa.
22 Ngài đã bắt muôn vật phục dưới chân Đấng Christ, và
ban cho Đấng Christ làm đầu Hội thánh,
23 Hội thánh là thân thể của Đấng Christ, tức là sự đầy đủ
của Đấng gồm tóm mọi sự trong mọi loài.

2

1 Còn anh em đã chết vì lầm lỗi và tội ác mình,
2 đều là những sự anh em xưa đã học đòi, theo thói quen
đời nầy, vâng phục vua cầm quyền chốn không trung tức
là thần hiện đang hành động trong các con bạn nghịch.
3 Chúng ta hết thảy cũng đều ở trong số ấy, trước kia sống
theo tư dục xác thịt mình, làm trọn các sự ham mê của xác
thịt và ý tưởng chúng ta, tự nhiên làm con của sự thạnh
nộ, cũng như mọi người khác.
4 Nhưng Đức Chúa Trời, là Đấng giàu lòng thương xót,
vì cớ lòng yêu thương lớn Ngài đem mà yêu chúng ta,
5 nên đang khi chúng ta chết vì tội mình, thì Ngài làm
cho chúng ta sống với Đấng Christ, ấy là nhờ ân điển mà
anh em được cứu,
6 và Ngài làm cho chúng ta đồng sống lại và đồng ngồi
trong các nơi trên trời trong Đức Chúa Jêsus Christ,

7 hầu cho về đời sau tỏ ra sự giàu có vô hạn của ân điển
Ngài, mà Ngài bởi lòng nhân từ đã dùng ra cho chúng ta
trong Đức Chúa Jêsus Christ.
8 Vả, ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu,
điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của
Đức Chúa Trời.
9 Aáy chẳng phải bởi việc làm đâu, hầu cho không ai khoe
mình;
10 vì chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong
Đức Chúa Jêsus Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời
đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo.
11 Vậy, anh em, theo xác thịt là người ngoại, bị những kẻ
xưng mình là người chịu cắt bì trong xác thịt bởi tay người
ta, gọi anh em là người không chịu cắt bì, hãy nhớ lại lúc
trước,
12 trong thuở đó, anh em không có Đấng Christ, bị ngoại
quyền công dân trong Y-sơ-ra-ên, chẳng dự vào giao ước
của lời hứa, ở thế gian không có sự trông cậy và không có
Đức Chúa Trời.
13 Nhưng trong Đức Chúa Jêsus Christ, anh em là kẻ ngày
trước cách xa, hiện nay đã nhờ huyết Đấng Christ mà được
gần rồi.
14 Vì, ấy chính Ngài là sự hòa hiệp của chúng ta; Ngài đã
hiệp cả hai lại làm một, phá đổ bức thường ngăn cách,
15 là sự thù nghịch đã phân rẽ ra, bởi vì Ngài đã đem thân
mình mà trừ bỏ luật pháp của các điều răn chép thành điều
lệ. Như vậy, khi làm cho hòa nhau, Ngài muốn lấy cả hai
lập nên một người mới trong Ngài,
16 và vì bởi thập tự giá Ngài đã làm cho sự thù nghịch tiêu
diệt, nên nhờ thập tự giá đó Ngài khiến cả hai hiệp thành
một thể, mà làm hòa thuận với Đức Chúa Trời.
17 Ngài lại đã đến rao truyền sự hòa bình cho anh em là
kẻ ở xa, và sự hòa bình cho kẻ ở gần.
18 Vì ấy là nhờ Ngài mà chúng ta cả hai đều được phép
đến gần Đức Chúa Cha, đồng trong một Thánh Linh.
19 Dường ấy anh em chẳng phải là người ngoại, cũng
chẳng phải là kẻ ở trọ nữa, nhưng là người đồng quốc với
các thánh đồ, và là người nhà của Đức Chúa Trời.
20 Anh em đã được dựng lên trên nền của các sứ đồ cùng
các đấng tiên tri, chính Đức Chúa Jêsus Christ là đá góc
nhà,
21 cả cái nhà đã dựng lên trên đá đó, sắp đặt cách hẳn
hoi, để làm nên một đền thờ thánh trong Chúa.

22 Aáy, anh em cũng nhờ Ngài mà được dự phần vào nhà
đó, đặng trở nên nhà ở của Đức Chúa Trời trong Thánh
Linh.

3

1 Aáy bởi điều đó, mà tôi, Phao-lô, vì anh em là người
ngoại mà làm kẻ tù của Đức Chúa Jêsus Christ.
2 Vả, anh em có nghe Đức Chúa Trời ban chức cho tôi, là
ân điển mà Ngài vì anh em phó cho tôi,
3 thể nào bởi sự tỏ ra, tôi đã hiểu biết điều mầu nhiệm
mà tôi mới bày tỏ cùng anh em mấy lời.
4 Đọc đến thì anh em có thể rõ sự hiểu biết của tôi về lẽ
mầu nhiệm của Đấng Christ,
5 là lẽ mầu nhiệm trong các đời khác, chưa từng phát lộ
cho con cái loài người, mà bây giờ đã được Đức Thánh Linh
tỏ ra cho các sứ đồ thánh và tiên tri của Ngài.
6 Lẽ mầu nhiệm đó tức là: Dân ngoại là kẻ đồng kế tự, là
các chi của đồng một thể, đều có phần chung với chúng ta
về lời hứa đã nhờ Tin Lành mà lập trong Đức Chúa Jêsus
Christ;
7 còn tôi đã trở nên kẻ giúp việc Tin Lành ấy cứ sự ban
cho của ân điển Đức Chúa Trời, là ân điển đã ban cho tôi
bởi công hiệu của quyền phép Ngài.
8 Phải, ân điển đó đã ban cho tôi, là kẻ hèn hơn hết mọi
thánh đồ, để rao truyền cho dân ngoại sự giàu có không dò
được của Đấng Christ,
9 và soi sáng cho mọi người biết sự phân phát lẽ mầu
nhiệm, từ đời thượng cổ đã giấu kín trong Đức Chúa Trời
là Đấng dựng nên muôn vật.
10 Aáy vậy, hiện nay sự khôn sáng mọi đường của Đức
Chúa Trời cậy Hội thánh mà bày tỏ ra cho những kẻ làm
đầu và những kẻ cầm quyền trong các nơi trên trời,
11 theo ý định đời đời của Ngài đã làm xong trong Đức
Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta,
12 trong Ngài chúng ta nhờ đức tin đến Ngài mà được tự
do đến gần Đức Chúa Trời cách dạn dĩ.
13 Tôi cũng xin anh em chớ nhân sự hoạn nạn tôi chịu vì
anh em mà ngã lòng điều đó là điều vinh hiển của anh em
vậy.
14 Aáy là vì cớ đó mà tôi quì gối trước mặt Cha,
15 bởi Cha mà cả nhà trên trời và dưới đất đều được đặt
tên,

16 tôi cầu xin Ngài tùy sự giàu có vinh hiển Ngài khiến
anh em được quyền phép bởi Thánh Linh mà nên mạnh
mẽ trong lòng;
17 đến nỗi Đấng Christ nhân đức tin mà ngự trong lòng
anh em;
18 để anh em khi đã đâm rễ vững nền trong sự yêu
thương, được hiệp cùng các thánh đồ mà hiểu thấu bề
rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của nó là thể nào,
19 và được biết sự yêu thương của Đấng Christ, là sự trổi
hơn mọi sự thông biết, hầu cho anh em được đầy dẫy mọi
sự dư dật của Đức Chúa Trời.
20 Vả, Đức Chúa Trời, bởi quyền lực cảm động trong
chúng ta, có thể làm trổi hơn vô cùng mọi việc chúng ta
cầu xin hoặc suy tưởng,
21 nguyền Ngài được vinh hiển trong Hội thánh, và trong
Đức Chúa Jêsus Christ, trải các thời đại, đời đời vô cùng.
A-men.

4

1 Vậy, tôi là kẻ tù trong Chúa, khuyên anh em phải ăn ở
một cách xứng đáng với chức phận mà Chúa đã gọi anh
em,
2 phải khiêm nhường đến điều, mềm mại đến điều, phải
nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chìu nhau,
3 dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh
Linh.
4 Chỉ có một thân thể, một Thánh Linh, như anh em bởi
chức phận mình đã được gọi đến một sự trông cậy mà thôi;
5 chỉ có một Chúa, một đức tin, một phép báp tem;
6 chỉ có một Đức Chúa Trời và một Cha của mọi người,
Ngài là trên cả mọi người, giữa mọi người và ở trong mọi
người.
7 Nhưng, đã ban ân điển cho mỗi một người trong chúng
ta theo lượng sự ban cho của Đấng Christ.
8 Vậy nên có chép rằng: Ngài đã lên nơi cao, dẫn muôn
vàn kẻ phu tù, Và ban các ơn cho loài người.
9 Vả, những chữ “Ngài đã lên” có nghĩa gì, há chẳng phải
là Ngài cũng đã xuống trong các miền thấp ở dưới đất sao?
10 Đấng đã xuống tức là Đấng đã lên trên hết các từng
trời, để làm cho đầy dẫy mọi sự.
11 Aáy chính Ngài đã cho người nầy làm sứ đồ, kẻ kia làm
tiên tri, người khác làm thầy giảng Tin Lành, kẻ khác nữa
làm mục sư và giáo sư,

12 để các thánh đồ được trọn vẹn về công việc của chức
dịch và sự gây dựng thân thể Đấng Christ,
13 cho đến chừng chúng ta thảy đều hiệp một trong đức
tin và trong sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời, mà nên bậc
thành nhân, được tầm thước vóc giạc trọn vẹn của Đấng
Christ.
14 Ngài muốn chúng ta không như trẻ con nữa, bị người
ta lừa đảo, bị mưu chước dỗ dành làm cho lầm lạc, mà day
động và dời đổi theo chiều gió của đạo lạc,
15 nhưng muốn cho chúng ta lấy lòng yêu thương nói ra
lẽ chân thật, để trong mọi việc chúng ta đều được thêm lên
trong Đấng làm đầu, tức là Đấng Christ.
16 Aáy nhờ Ngài mà cả thân thể ràng buộc vững bền bởi
những cái lắt léo, khiến các phần giao thông với nhau, tùy
lượng sức mạnh của từng phần, làm cho thân thể lớn lên,
và tự gây dựng trong sự yêu thương.
17 Vậy, nầy là điều tôi nói và điều tôi nhân danh Chúa mà
rao ra: ấy là anh em chớ nên ăn ở như người ngoại đạo
nữa, họ theo sự hư không của ý tưởng mình,
18 bởi sự ngu muội ở trong họ, và vì lòng họ cứng cỏi nên
trí khôn tối tăm, xa cách sự sống của Đức Chúa Trời.
19 Họ đã mất cả sự cảm biết, đành bỏ mình trong một đời
buông lung, đem lòng mê đắm không biết chán mà phạm
hết mọi điều ô uế.
20 Nhưng anh em học cho biết Đấng Christ thì chẳng phải
như vậy,
21 vì anh em đã nghe đạo Ngài, và được dạy dỗ trong Ngài
(y theo lẽ thật trong Đức Chúa Jêsus)
22 rằng anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát
lốt người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục dỗ dành,
23 mà phải làm nên mới trong tâm chí mình,
24 và mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên
giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và sự thánh
sạch của lẽ thật.
25 Như vậy, mỗi người trong anh em phải chừa sự nói dối,
hãy nói thật với kẻ lân cận mình, vì chúng ta làm chi thể
cho nhau.
26 Ví bằng anh em đang cơn giận, thì chớ phạm tội; chớ
căm giận cho đến khi mặt trời lặn,
27 và đừng cho ma quỉ nhân dịp.
28 Kẻ vốn hay trộm cắp chớ trộm cắp nữa; nhưng thà chịu
khó, chính tay mình làm nghề lương thiện, đặng có vật chi
giúp cho kẻ thiếu thốn thì hơn.

29 chớ có một lời dữ nào ra từ miệng anh em; nhưng khi
đáng nói hãy nói một vài lời lành giúp ơn cho và có ích lợi
cho kẻ nghe đến.
30 Anh em chớ làm buồn cho Đức Thánh Linh của Đức
Chúa Trời, vì nhờ Ngài anh em được ấn chứng đến ngày
cứu chuộc.
31 Phải bỏ khỏi anh em những sự cay đắng, buồn giận,
tức mình, kêu rêu, mắng nhiếc, cùng mọi điều hung ác.
32 Hãy ở với nhau cách nhân từ, đầy dẫy lòng thương xót,
tha thứ nhau như Đức Chúa Trời đã tha thứ anh em trong
Đấng Christ vậy.

5

1 Vậy anh em hãy trở nên kẻ bắt chước Đức Chúa Trời
như con cái rất yêu dấu của Ngài;
2 hãy bước đi trong sự yêu thương, cũng như Đấng Christ
đã yêu thương anh em, và vì chúng ta phó chính mình Ngài
cho Đức Chúa Trời làm của dâng và của tế lễ, như một thức
hương có mùi thơm.
3 Phàm những sự gian dâm, hoặc sự ô uế, hoặc sự tham
lam, cũng chớ nên nói đến giữa anh em, theo như cách
xứng đáng cho các thánh đồ.
4 Chớ nói lời tục tỉu, chớ giễu cợt, chớ giả ngộ tầm phào,
là những điều không đáng, nhưng thà cảm tạ ơn Chúa thì
hơn.
5 Vì anh em phải biết rõ rằng kẻ gian dâm, ô uế, tham
lam, tức là kẻ thờ hình tượng, không một kẻ nào được dự
phần kế nghiệp của nước Đấng Christ và Đức Chúa Trời.
6 Đừng để cho ai lấy lời giả trá phỉnh dỗ anh em; vì ấy là
nhân những điều đó mà cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời
giáng trên các con bạn nghịch.
7 Vậy, chớ có thông đồng điều chi với họ hết.
8 Vả, lúc trước anh em đang còn tối tăm, nhưng bây giờ
đã nên người sáng láng trong Chúa. Hãy bước đi như các
con sáng láng;
9 vì trái của sự sáng láng ở tại mọi điều nhân từ, công
bình và thành thật.
10 Hãy xét điều chi vừa lòng Chúa,
11 và chớ dự vào công việc vô ích của sự tối tăm, thà quở
trách chúng nó thì hơn;
12 vì dầu nói đến điều mà những người đó làm cách kín
giấu, cũng đã là hổ thẹn rồi.
13 Nhưng hết thảy mọi sự đã bị quở trách đều được tỏ ra
bởi sự sáng; phàm điều chi đã tỏ ra thì trở nên sự sáng vậy.

14 Cho nên có chép rằng: Ngươi đang ngủ, hãy thức, hãy
vùng dậy từ trong đám người chết, thì Đấng Christ sẽ chiếu
sáng ngươi.
15 Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn ở của anh em, chớ xử
mình như người dại dột, nhưng như người khôn ngoan.
16 Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu.
17 Vậy chớ nên như kẻ dại dột, nhưng phải hiểu rõ ý muốn
của Chúa là thế nào.
18 Đừng say rượu, vì rượu xui cho luông tuồng; nhưng
phải đầy dẫy Đức Thánh Linh.
19 Hãy lấy ca vịnh, thơ thánh, và bài hát thiêng liêng mà
đối đáp cùng nhau, và hết lòng hát mừng ngợi khen Chúa.
20 Hãy thường thường nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta, vì mọi sự tạ ơn Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta.
21 Hãy kính sợ Đấng Christ mà vâng phục nhau.
22 Hỡi kẻ làm vợ, phải vâng phục chồng mình như vâng
phục Chúa,
23 vì chồng là đầu vợ, khác nào Đấng Christ là đầu Hội
thánh, Hội thánh là thân thể Ngài, và Ngài là Cứu Chúa của
Hội thánh.
24 Aáy vậy, như Hội thánh phục dưới Đấng Christ, thì đàn
bà cũng phải phục dưới quyền chồng mình trong mọi sự.
25 Hỡi người làm chồng, hãy yêu vợ mình, như Đấng
Christ đã yêu Hội thánh, phó chính mình vì Hội thánh,
26 để khiến Hội nên thánh sau khi lấy nước rửa và dùng
Đạo làm cho Hội tinh sạch,
27 đặng tỏ ra hội thánh đầy vinh hiển, không vết, không
nhăn, không chi giống như vậy, nhưng thánh sạch không
chỗ trách được ở trước mặt Ngài.
28 Cũng một thể ấy, chồng phải yêu vợ như chính thân
mình. Ai yêu vợ mình thì yêu chính mình vậy.
29 Vì chẳng hề có người nào ghét chính thân mình, nhưng
nuôi nấng săn sóc nó như Đấng Christ đối với Hội thánh,
30 vì chúng ta là các chi thể của thân Ngài.
31 Vậy nên người đàn ông phải lìa cha mẹ mà dính díu
với vợ mình, hai người cùng nên một thịt.
32 Sự mầu nhiệm ấy là lớn, tôi nói về Đấng Christ và Hội
thánh vậy.
33 Thế thì mỗi người trong anh em phải yêu vợ mình như
mình, còn vợ thì phải kính chồng.

6

1 Hỡi kẻ làm con cái, hãy vâng phục cha mẹ mình trong
Chúa, vì điều đó là phải lắm.

2 Hãy tôn kính cha mẹ ngươi (ấy là điều răn thứ nhất, có
một lời hứa nối theo),
3 hầu cho ngươi được phước và sống lâu trên đất.
4 Hỡi các người làm cha, chớ chọc cho con cái mình giận
dữ, hãy dùng sự sửa phạt khuyên bảo của Chúa mà nuôi
nấng chúng nó.
5 Hỡi kẻ làm tôi tớ, hãy run sợ, lấy lòng thật thà mà vâng
phục kẻ làm chủ mình theo phần xác, như vâng phục Đấng
Christ,
6 không phải vâng phục trước mặt người mà thôi, như
các ngươi kiếm cách làm đẹp lòng người ta, nhưng phải
như tôi tớ của Đấng Christ, lấy lòng tốt làm theo ý muốn
Đức Chúa Trời.
7 Hãy đem lòng yêu mến hầu việc chủ, cũng như hầu việc
Chúa, chẳng phải như hầu việc người ta,
8 vì biết rằng bất luận tôi mọi hay tự chủ, mỗi người đều
sẽ nhận lãnh của Chúa tùy việc lành mình đã làm.
9 Hỡi anh em là người làm chủ, hãy đối đãi kẻ tôi tớ mình
đồng một thể ấy, đừng có ngăm dọa chúng nó, vì biết rằng
mình với chúng nó đều có một chủ chung ở trên trời, và
trước mặt Ngài chẳng có sự tây vị ai hết.
10 Vả lại, anh em phải làm mạnh dạn trong Chúa, nhờ sức
toàn năng của Ngài.
11 Hãy mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, để được
đứng vững mà địch cùng mưu kế của ma quỉ.
12 Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết,
bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của
thế gian mờ tối nầy, cùng các thần dữ ở các miền trên trời
vậy.
13 Vậy nên, hãy lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, hầu
cho trong ngày khốn nạn, anh em có thể cự địch lại và khi
thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững vàng.
14 Vậy, hãy đứng vững, lấy lẽ thật làm dây nịt lưng, mặc
lấy giáp bằng sự công bình,
15 dùng sự sẵn sàng của Tin Lành bình an mà làm giày
dép.
16 Lại phải lấy thêm đức tin làm thuẫn, nhờ đó anh em có
thể dập tắt được các tên lửa của kẻ dữ.
17 Cũng hãy lấy sự cứu chuộc làm mão trụ, và cầm gươm
của Đức Thánh Linh, là lời Đức Chúa Trời.
18 Hãy nhờ Đức Thánh Linh, thường thường làm đủ mọi
thứ cầu nguyện và nài xin. Hãy dùng sự bền đổ trọn vẹn
mà tỉnh thức về điều đó, và cầu nguyện cho hết thảy các

thánh đồ.
19 Cũng hãy vì tôi mà cầu nguyện, để khi tôi mở miệng
ra, Chúa ban cho tôi tự do mọi bề, bày tỏ lẽ mầu nhiệm của
đạo Tin Lành,
20 mà tôi vì đạo ấy làm sứ giả ở trong vòng xiềng xích,
hầu cho tôi nói cách dạn dĩ như tôi phải nói.
21 Vả, muốn cho anh em cũng biết những sự thuộc về tôi
và việc tôi làm, thì có Ti-chi-cơ, anh em rất yêu dấu của
chúng ta, là tôi tớ trung thành của Chúa, sẽ báo tin mọi sự
cho anh em.
22 Tôi đã sai người đi, có ý cho anh em biết tình cảnh
chúng tôi là thể nào, để yên ủi lòng anh em.
23 Nguyền xin anh em được sự bình an, sự yêu thương
cùng đức tin ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức
Chúa Jêsus Christ!
24 Nguyền xin ân điển ở với hết thảy những kẻ lấy lòng
yêu thương chẳng phai mà kính mến Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta!

Thư gửi cho người Phi-líp

1 Phao-lô và Ti-mô-thê, tôi tớ của Đức Chúa Jêsus Christ,
gởi cho hết thảy các thánh đồ trong Đức Chúa Jêsus Christ,
ở thành Phi líp, cùng cho các giám mục và các chấp sự:
2 nguyền xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho
bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta và bởi Đức Chúa Jêsus
Christ!
3 Mỗi khi tôi nhớ đến anh em, thì cảm tạ Đức Chúa Trời
tôi,
4 và mỗi khi cầu nguyện, tôi hằng cầu cho hết thảy anh
em cách hớn hở,
5 vì cớ từ buổi ban đầu cho đến bây giờ, anh em đã được
thông công trong sự tấn tới của đạo Tin Lành;
6 tôi tin chắc rằng Đấng đã khởi làm việc lành trong anh
em, sẽ làm trọn hết cho đến ngày của Đức Chúa Jêsus Christ.
7 Tôi nghĩ đến hết thảy anh em dường ấy, là phải lắm;
vì anh em ở trong lòng tôi, dầu trong vòng xiềng xích tôi,
hoặc trong khi binh vực và làm chứng đạo Tin Lành, thì
anh em cũng có dự phần ân điển đã ban cho tôi.
8 Đức Chúa Trời cũng chứng rằng: tôi lấy lòng yêu dấu
của Đức Chúa Jêsus Christ mà trìu mến anh em.
9 Lại, điều tôi xin trong khi cầu nguyện, ấy là lòng yêu
thương của anh em càng ngày càng chan chứa hơn, trong
sự thông biết và sự suy hiểu,
10 để nghiệm thử những sự tốt lành hơn, hầu cho anh em
được tinh sạch không chỗ trách được, cho đến ngày Đấng
Christ,
11 được đầy trái công bình đến bởi Đức Chúa Jêsus Christ,
làm cho sáng danh và khen ngợi Đức Chúa Trời.
12 Hỡi anh em, tôi muốn anh em biết rằng điều xảy đến
cho tôi đã giúp thêm sự tấn tới cho đạo Tin Lành,
13 đến nỗi chốn công đường và các nơi khác đều rõ tôi vì
Đấng Christ mà chịu xiềng xích.
14 Phần nhiều trong anh em nhân tôi bị xiềng xích mà
có lòng tin rất lớn trong Đấng Christ, dám truyền đạo Đức
Chúa Trời chẳng sợ hãi gì.
15 Thật có một đôi người vì lòng ganh tị và cãi lẫy mà
rao truyền Đấng Christ, nhưng cũng có kẻ lấy ý tốt mà rao
truyền.

16 Những người nầy làm bởi lòng yêu mến, biết rằng: tôi
được lập lên để binh vực đạo Tin Lành.
17 Còn những người kia, vì ý phe đãng xui giục, có lòng
rao truyền Đấng Christ cách không ngay thật, tưởng thêm
khổ não cho sự xiềng xích tôi.
18 Song có hề gì! Dẫu thế nào đi nữa, hoặc làm bộ, hoặc
thật thà, Đấng Christ cũng được rao truyền; ấy vì đó tôi
đang mừng rỡ, và sẽ còn mừng rỡ nữa.
19 Vì tôi biết rằng nhờ anh em cầu nguyện, và nhờ Thánh
Linh của Đức Chúa Jêsus Christ giúp đỡ, thì điều nầy sẽ trở
làm ích cho sự rỗi tôi.
20 Tôi có lòng trông cậy chắc chắn nầy, việc chi tôi cũng
chẳng hổ thẹn cả, nhưng bao giờ cũng thế, tôi nói cách tự
do mọi bề, như vậy, dầu tôi sống hay chết, Đấng Christ sẽ
được cả sáng trong mình tôi.
21 Vì Đấng Christ là sự sống của tôi, và sự chết là điều ích
lợi cho tôi vậy.
22 Ví thử tôi cứ sống trong xác thịt, là ích lợi cho công
khó tôi, thì tôi chẳng biết nên lựa điều chi.
23 Tôi bị ép giữa hai bề muốn đi ở với Đấng Christ, là điều
rất tốt hơn;
24 nhưng tôi cứ ở trong xác thịt, ấy là sự cần hơn cho anh
em.
25 Trong sự tin chắc đó, tôi biết rằng tôi sẽ cứ còn lại và
ở với hết thảy anh em, để giúp đức tin anh em được tấn tới
và vui vẻ;
26 hầu cho khi tôi lại đến cùng anh em, anh em sẽ nhân
tôi mà có nhiều cớ khoe mình luôn trong Đức Chúa Jêsus
Christ.
27 Duy anh em phải ăn ở một cách xứng đáng với đạo Tin
Lành của Đấng Christ, để hoặc khi đến thăm anh em, hoặc
khi vắng mặt, tôi cũng biết rằng anh em một lòng đứng
vững, đồng tâm chống cự vì đức tin của đạo Tin Lành,
phàm sự chẳng để cho kẻ thù nghịch ngăm dọa mình;
28 điều đó là một chứng nghiệm chúng nó phải hư mất,
còn anh em được cứu rỗi; và ấy là từ nơi Đức Chúa Trời,
29 Ngài nhân Đấng Christ, ban ơn cho anh em, không
những tin Đấng Christ mà thôi, lại phải chịu khổ vì Ngài
nữa,
30 là phải chịu cùng một cuộc chiến tranh như anh em đã
thấy ở nơi tôi và hiện nay còn nghe nói có nơi tôi.

2

1 Vậy nếu trong Đấng Christ có điều yên ủi nào, nếu vì

lòng yêu thương có điều cứu giúp nào, nếu có sự thông
công nơi Thánh Linh, nếu có lòng yêu mến và lòng thương
xót,
2 thì anh em hãy hiệp ý với nhau, đồng tình yêu thương,
đồng tâm, đồng tư tưởng mà làm cho tôi vui mừng trọn
vẹn.
3 Chớ làm sự chi vì lòng tranh cạnh hoặc vì hư vinh,
nhưng hãy khiêm nhường, coi người khác như tôn trọng
hơn mình.
4 Mỗi người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình,
nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa.
5 Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có,
6 Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình
đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm giữ;
7 chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi tớ và trở nên
giống như loài người;
8 Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng
phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự.
9 Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao,
và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh,
10 hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Jêsus, mọi đầu gối
trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thảy đều quì xuống,
11 và mọi lưỡi thảy đều xưng Jêsus Christ là Chúa, mà tôn
vinh Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.
12 Aáy vậy, hỡi những kẻ rất yêu dấu của tôi, như anh em
đã vâng lời luôn luôn, chẳng những khi tôi có mặt mà thôi,
lại bây giờ là lúc tôi vắng mặt, hãy càng hơn nữa, mà lấy
lòng sợ sệt run rẩy làm nên sự cứu chuộc mình.
13 Vì ấy chính Đức Chúa Trời cảm động lòng anh em vừa
muốn vừa làm theo ý tốt Ngài.
14 Phàm làm việc gì chớ nên lằm bằm và lưỡng lự,
15 hầu cho anh em ở giữa dòng dõi hung ác ngang nghịch,
được nên con cái của Đức Chúa Trời, không vít, không tì,
không chỗ trách được, lại giữa dòng dõi đó, giữ lấy đạo sự
sống, chiếu sáng như đuốc trong thế gian;
16 cho đến nỗi tới ngày của Đấng Christ, tôi có thể khoe
mình rằng chẳng đã chạy vô ích và khó nhọc luống công.
17 Ví dầu huyết tôi phải dùng để tưới trên của tế lễ và của
dâng đức tin anh em tôi cũng vui lòng, lại đồng vui với anh
em hết thảy.
18 anh em cũng vậy, hãy vui lòng về điều đó, và hãy cùng
vui với tôi.
19 Vả, tôi mong rằng nhờ ơn Đức Chúa Jêsus, kíp sai Ti-
mô-thê đến cùng anh em, để tới phiên tôi, tôi nghe tin anh

em, mà được yên lòng.
20 Thật vậy, tôi không có ai như người đồng tình với tôi
để thật lòng lo về việc anh em:
21 ai nấy đều tìm lợi riêng của mình, chớ không tìm của
Đức Chúa Jêsus Christ.
22 Nhưng anh em đã biết sự trung tín từng trải của người;
và biết người là trung thành với tôi về việc Tin Lành, như
con ở với cha vậy.
23 Nên tôi mong sai người đến nơi anh em liền, vừa khi
tôi sẽ rõ sự tình tôi ra thể nào;
24 tôi lại có lòng trông cậy nầy trong Chúa, là chính mình
tôi không bao lâu sẽ đến.
25 trong khi chờ đợi, tôi tưởng cần phải sai Eùp-ba-phô-
đích, anh em tôi, bạn cùng làm việc và cùng chiến trận với
tôi, đến cùng anh em, người cũng là ủy viên của anh em ở
kề tôi, đặng cung cấp mọi sự cần dùng cho tôi vậy.
26 Vì người rất ước ao thấy anh em hết thảy, và đã lo về
anh em nghe mình bị đau ốm.
27 Vả, người mắc bịnh gần chết; nhưng Đức Chúa Trời đã
thương xót người, và chẳng những người mà thôi, cả đến
tôi nữa, đặng tôi khỏi buồn rầu càng thêm buồn rầu.
28 Vậy, tôi đã sai người đi rất kíp, hầu cho anh em lại thấy
người thì mừng rỡ, và tôi cũng bớt buồn rầu.
29 Thế thì, hãy lấy sự vui mừng trọn vẹn mà tiếp rước
người trong Chúa, và tôn kính những người như vậy;
30 bởi, ấy là vì công việc của Đấng Christ mà người đã
gần chết, liều sự sống mình để bù lại các việc mà chính
anh em không thể giúp tôi.

3

1 Hỡi anh em, sau hết, anh em hãy vui mừng trong Chúa!
Tôi chẳng hề sợ phiền mà lại viết những điều nầy cho anh
em nữa, vì ấy là có ích cho anh em.
2 Hãy coi chừng loài chó; hãy coi chừng kẻ làm công gian
ác; hãy coi chừng phép cắt bì giả.
3 Vì, ấy chính chúng ta là kẻ chịu phép cắt bì thật, là
kẻ cậy Thánh Linh Đức Chúa Trời mà hầu việc Đức Chúa
Trời, khoe mình trong Đấng Christ, và không để lòng tin
cậy trong xác thịt bao giờ.
4 Aáy chẳng phải tôi không có thể cậy mình trong xác thịt
đâu. Ví bằng kẻ khác tưởng rằng có thể cậy mình trong xác
thịt, thì tôi lại có thể bội phần nữa,

5 tôi chịu phép cắt bì ngày thứ tám, về dòng Y-sơ-ra-ên,
chi phái Bên-gia-min, người Hê-bơ-rơ, con của người Hê-
bơ-rơ; về luật pháp, thì thuộc phe Pha-ri-si;
6 về lòng sốt sắng, thì là kẻ bắt bớ hội thánh; còn như về
sự công bình của luật pháp, thì không chỗ trách được.
7 Nhưng vì cớ Đấng Christ, tôi đã coi sự lời cho tôi như là
sự lỗ vậy.
8 Tôi cũng coi hết thảy mọi sự như là sự lỗ, vì sự nhận biết
Đức Chúa Jêsus Christ là quí hơn hết, Ngài là Chúa tôi, và
tôi vì Ngài mà liều bỏ mọi điều lợi đó. Thật, tôi xem những
điều đó như rơm rác, hầu cho được Đấng Christ
9 và được ở trong Ngài, được sự công bình, không phải
công bình của tôi bởi luật pháp mà đến, bèn là bởi tin đến
Đấng Christ mà được, tức là công bình đến bởi Đức Chúa
Trời và đã lập lên trên đức tin;
10 cho đến nỗi tôi được biết Ngài, và quyền phép sự sống
lại của Ngài, và sự thông công thương khó của Ngài, làm
cho tôi nên giống như Ngài trong sự chết Ngài,
11 mong cho tôi được đến sự sống lại từ trong kẻ chết.
12 Aáy không phải tôi đã giựt giải rồi, hay là đã đến nơi
trọn lành rồi đâu, nhưng tôi đang chạy hầu cho giựt được,
vì chính tôi đã được Đức Chúa Jêsus Christ giựt lấy rồi.
13 Hỡi Anh em, về phần tôi, tôi không tưởng rằng đã đạt
đến mục đích,
14 nhưng tôi cứ làm một điều: quên lửng sự ở đằng sau,
mà bươn theo sự ở đằng trước, tôi nhắm mục đích mà chạy,
để giựt giải về sự kêu gọi trên trời của Đức Chúa Trời trong
Đức Chúa Jêsus Christ.
15 Vậy, hễ những người trọn vẹn trong chúng ta, phải có ý
tưởng đó; và nếu anh em tưởng đàng khác, Đức Chúa Trời
cũng sẽ lấy sự đó soi sáng cho anh em.
16 Duy Chúng ta đã đạt đến bậc nào, thì chúng ta phải
đồng đi vậy.
17 Hỡi Anh em, hãy bắt chước tôi, lại xem những kẻ ăn ở
theo mẫu mực mà anh em thấy trong chúng tôi.
18 Vì tôi đã thường nói điều nầy cho anh em, nay tôi lại
khóc mà nói nữa: lắm người có cách ăn ở như là kẻ thù
nghịch thập tự giá của Đấng Christ.
19 Sự cuối cùng của họ là hư mất; họ lấy bụng mình làm
chúa mình, và lấy sự xấu hổ của mình làm vinh hiển, chỉ
tư tưởng về các việc thế gian mà thôi.
20 Nhưng chúng ta là công dân trên trời; ấy là từ nơi đó
mà chúng ta trông đợi Cứu Chúa mình là Đức Chúa Jêsus

Christ,
21 Ngài sẽ biến hóa thân thể hèn mạt chúng ta ra giống
như thân thể vinh hiển Ngài, y theo quyền phép Ngài có để
phục muôn vật.

4

1 Vậy thì, hỡi anh em rất yêu rất thiết, là sự vui mừng và
mão triều thiên cho tôi, kẻ rất yêu dấu ơi, hãy đứng vững
trong Chúa.
2 Tôi khuyên Ê-yô-đi và khuyên Sin-ty-cơ phải hiệp một ý
trong Chúa.
3 Hỡi kẻ đồng liêu trung tín, tôi cũng xin anh giúp hai
người đàn bà ấy, nhân hai bà ấy cùng tôi đã vì đạo Tin
Lành mà chiến đấu; Cơ-lê-măn và các bạn khác đồng làm
việc với tôi cũng vậy, có tên những người đó biên vào sách
sự sống rồi.
4 Hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói
nữa: hãy vui mừng đi.
5 Hãy cho mọi người đều biết nết nhu mì của anh em.
Chúa đã gần rồi.
6 Chớ lo phiền chi hết, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời
cầu nguyện, nài xin, và sự tạ ơn mà trình các sự cầu xin
của mình cho Đức Chúa Trời.
7 Sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu
biết, sẽ giữ gìn lòng và ý tưởng anh em trong Đức Chúa
Jêsus Christ.
8 Rốt lại, hỡi anh em, phàm điều chi chân thật, điều chi
đáng tôn, điều chi công bình, điều chi thánh sạch, điều chi
đáng yêu chuộng, điều chi có tiếng tốt, điều chi có nhân
đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến.
9 Hễ sự gì anh em đã học, đã nhận, đã nghe ở nơi tôi và
đã thấy trong tôi, hãy làm đi, thì Đức Chúa Trời của sự bình
an sẽ ở cùng anh em.
10 Tôi được rất vui mừng trong Chúa, vì nay anh em lại lo
tưởng về tôi lần nữa; anh em vẫn tưởng đến điều đó lắm,
nhưng không có dịp tiện.
11 Không phải là tôi muốn nói đến sự cần dùng của tôi;
vì tôi đã tập hễ gặp cảnh ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy.
12 Tôi biết chịu nghèo hèn, cũng biết được dư dật. Trong
mọi sự và mọi nơi, tôi đã tập cả, dầu no hay đói, dầu dư
hay thiếu cũng được.
13 Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi.
14 Nhưng anh em giúp tôi cơn hoạn nạn, thì đã làm điều
thiện.

15 Hỡi người Phi-líp, anh em cũng biết rằng lúc tôi khởi
giảng Tin Lành trong khi lìa xứ Ma-xê-đoan, thì ngoài hội
thánh của anh em, chẳng có hội nào khác hiệp với tôi để
lập thành sự trao đổi trong chúng ta cả;
16 vì tại Tê-sa-lô-ni-ca, anh em đã một hai lần gởi đồ cung
cấp về sự cần dùng cho tôi vậy.
17 Aáy không phải tôi cầu lễ vật, nhưng cầu sự kết quả
nhiều bởi lễ vật đến cho anh em.
18 Vậy, tôi đã nhận được hết, và đang dư dật; tôi được
đầy dẫy vì đã nhận đồ nơi Eùp-ba-phô-đích mà anh em gởi
cho tôi, như một thứ hương có mùi thơm, tức là một của
lễ Đức Chúa Trời đáng nhận, và đẹp lòng Ngài.
19 Đức Chúa Trời tôi sẽ làm cho đầy đủ mọi sự cần dùng
của anh em y theo sự giàu có của Ngài ở nơi vinh hiển trong
Đức Chúa Jêsus Christ.
20 Nguyền xin sự vinh hiển về nơi Đức Chúa Trời, là Cha
chúng ta, đời đời vô cùng! A-men.
21 Hãy chào hết thảy các thánh đồ trong Đức Chúa Jêsus
Christ; các anh em ở cùng tôi chào anh em
22 Hết thảy các thánh đồ chào anh em, nhất là về người
nhà Sê-sa.
23 Nguyền xin ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ ở trong
lòng anh em!

Thư gởi cho người Cô-lô-se

1 Phao-lô, theo ý muốn Đức Chúa Trời, làm sứ đồ của Đức
Chúa Jêsus Christ, cùng Ti-mô-thê là anh em,
2 gởi cho các anh em chúng ta ở thành Cô-lô-se, là những
người thánh và trung tín trong Đấng Christ: nguyền xin
anh em được ân điển và sự bình an ban cho bởi Đức Chúa
Trời, là Cha chúng ta!
3 Trong khi chúng tôi cầu nguyện cho anh em không thôi,
thì cảm tạ Đức Chúa Trời là Cha Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta.
4 Vì chúng tôi đã nghe về đức tin của anh em nơi Đức
Chúa Jêsus Christ và về sự yêu thương của anh em đối với
mọi thánh đồ,
5 vì cớ sự trông cậy để dành cho anh em ở trên trời là sự
trước kia anh em đã nhờ đạo Tin Lành chân thật mà biết
đến.
6 Đạo Tin Lành đó ở giữa anh em cũng như ở trong cả thế
gian; lại kết quả và tấn bộ cũng như trong anh em, từ ngày
mà anh em đã nghe rao truyền ơn Đức Chúa Trời và đã học
cho thật biết ơn đó,
7 y như Ê-pháp-ra là bạn đồng sự thiết nghĩa với chúng
tôi đã dạy anh em; người giúp đỡ chúng tôi như một kẻ
giúp việc trung thành của Đấng Christ,
8 và đã tỏ ra cho chúng tôi biết lòng yêu thương mà anh
em cảm chịu bởi Đức Thánh Linh.
9 Cho nên, chúng tôi cũng vậy, từ ngày nhận được tin đó,
cứ cầu nguyện cho anh em không thôi, và xin Đức Chúa
Trời ban cho anh em được đầy dẫy sự hiểu biết về ý muốn
của Ngài, với mọi thứ khôn ngoan và hiểu biết thiêng liêng
nữa,
10 hầu cho anh em ăn ở cách xứng đáng với Chúa, đặng
đẹp lòng Ngài mọi đường, nẩy ra đủ các việc lành, càng
thêm lên trong sự hiểu biết Đức Chúa Trời,
11 nhờ quyền phép vinh hiển Ngài, được có sức mạnh mọi
bề, để nhịn nhục vui vẻ mà chịu mọi sự.
12 Hãy tạ ơn Đức Chúa Cha, Ngài đã khiến anh em có thể
dự phần cơ nghiệp của các thánh trong sự sáng láng:
13 Ngài đã giải thoát chúng ta khỏi quyền của sự tối tăm,
làm cho chúng ta dời qua nước của Con rất yêu dấu Ngài,
14 trong Con đó chúng ta có sự cứu chuộc, là sự tha tội.

15 Aáy chính Ngài là hình ảnh của Đức Chúa Trời không
thấy được, là Đấng sanh ra đầu hết thảy mọi vật dựng nên.
16 Vì muôn vật đã được dựng nên trong Ngài, bất luận
trên trời, dưới đất, vật thấy được, vật không thấy được,
hoặc ngôi vua, hoặc quyền cai trị, hoặc chấp chánh, hoặc
cầm quyền, đều là bởi Ngài và vì Ngài mà được dựng nên
cả.
17 Ngài có trước muôn vật, và muôn vật đứng vững trong
Ngài.
18 Aáy cũng chính Ngài là đầu của thân thể, tức là đầu
Hội thánh. Ngài là ban đầu sanh trước nhất từ trong những
kẻ chết, hầu cho trong mọi vật, Ngài đứng đầu hàng.
19 Vì chưng Đức Chúa Trời đã vui lòng khiến mọi sự đầy
dẫy của mình chứa trong Ngài,
20 và bởi huyết Ngài trên thập tự giá, thì đã làm nên hòa
bình, khiến muôn vật dưới đất trên trời đều nhờ Ngài mà
hòa thuận cùng chính mình Đức Chúa Trời.
21 Còn anh em ngày trước vốn xa cách Đức Chúa Trời, và
là thù nghịch cùng Ngài bởi ý tưởng và việc ác mình,
22 nhưng bây giờ Đức Chúa Trời đã nhờ sự chết của Con
Ngài chịu lấy trong thân thể của xác thịt mà khiến anh em
hòa thuận, đặng làm cho anh em đứng trước mặt Ngài cách
thánh sạch không vết, không chỗ trách được;
23 miễn là anh em tin Chúa cách vững vàng không núng,
chẳng hề dời khỏi sự trông cậy đã truyền ra bởi đạo Tin
Lành mà anh em đã nghe, là đạo được giảng ra giữa mọi
vật dựng nên ở dưới trời, và chính tôi, Phao-lô, là kẻ giúp
việc của đạo ấy.
24 Nay tôi lấy làm vui về sự tôi đã chịu khổ sở vì anh em,
tôi lại vì thân thể Đấng Christ, là Hội thánh, mà đem xác
thịt mình chịu hết các điều còn lại trong sự thương khó của
Ngài.
25 Tôi làm kẻ giúp việc của Hội thánh đó, bởi sự phân
phát của Đức Chúa Trời, là Đấng giao cho tôi cái phần việc
truyền đạo Chúa cho anh em cách trọn vẹn,
26 tức là sự mầu nhiệm đã giấu kín trải các đời các kiếp,
mà nay tỏ ra cho các thánh đồ Ngài.
27 Vì Đức Chúa Trời muốn khiến họ biết sự giàu vinh hiển
của sự mầu nhiệm đó ở giữa dân ngoại là thể nào, nghĩa là
Đấng Christ ở trong anh em, là sự trông cậy về vinh hiển.
28 Aáy là Ngài mà chúng tôi rao giảng, lấy mọi sự khôn
ngoan răn bảo mọi người, dạy dỗ mọi người, hầu cho bày
tỏ mọi người trở nên trọn vẹn trong Đấng Christ ra trước

mặt Đức Chúa Trời.
29 Aáy cũng là vì đó mà tôi làm việc, nhờ Ngài giúp đỡ
mà chiến đấu, là sức hành động cách có quyền trong tôi.

2

1 Vả, tôi muốn anh em biết dường nào tôi hết sức chiến
tranh cho anh em, cho những người ở Lao-đi-xê, và cho
những kẻ không thấy mặt tôi về phần xác,
2 hầu cho lòng những kẻ ấy được yên ủi, và lấy sự yêu
thương mà liên hiệp, đặng có nhiều sự thông biết đầy dẫy
chắc chắn, đến nỗi có thể hiểu sự mầu nhiệm của Đức Chúa
Trời, tức là Đấng Christ,
3 mà trong Ngài đã giấu kín mọi sự quí báu về khôn ngoan
thông sáng.
4 Tôi nói như vậy, hầu cho chẳng ai lấy lời dỗ dành mà
lừa dối anh em.
5 Vì dầu thân tôi xa cách, nhưng tâm thần tôi vẫn ở cùng
anh em, thấy trong anh em có thứ tự hẳn hoi và đức tin
vững vàng đến Đấng Christ, thì tôi mừng rỡ lắm.
6 Anh em đã nhận Đức Chúa Jêsus Christ thể nào, thì hãy
bước đi trong Ngài thể ấy;
7 hãy châm rễ và lập nền trong Ngài, lấy đức tin làm cho
bền vững, tùy theo anh em đã được dạy dỗ, và hãy dư dật
trong sự cảm tạ.
8 Hãy giữ chừng, kẻo có ai lấy triết học và lời hư không,
theo lời truyền khẩu của loài người, sơ học của thế gian,
không theo Đấng Christ, mà bắt anh em phục chăng.
9 Vì sự đầy dẫy của bản tánh Đức Chúa Trời thảy đều ở
trong Đấng ấy như có hình.
10 Anh em lại nhờ Ngài mà có được đầy dẫy mọi sự, vì
Ngài là đầu của mọi quyền cai trị và mọi thế lực.
11 Anh em cũng chịu cắt bì trong Ngài, không phải phép
cắt bì bởi tay người ta làm ra, nhưng là phép cắt bì của
Đấng Christ, là lột bỏ tánh xác thịt của chúng ta.
12 Anh em đã bởi phép báp-tem được chôn với Ngài, thì
cũng được sống lại với Ngài bởi đức tin trong quyền phép
Đức Chúa Trời, là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại.
13 Khi anh em đã chết bởi tội lỗi mình và sự xác thịt mình
không chịu cắt bì, thì Đức Chúa Trời đã khiến anh em sống
lại với Đấng Christ, vì đã tha thứ hết mọi tội chúng ta:
14 Ngài đã xóa tờ khế lập nghịch cùng chúng ta, các điều
khoản trái với chúng ta nữa, cùng phá hủy tờ khế đó mà
đóng đinh trên cây thập tự;

15 Ngài đã truất bỏ các quyền cai trị cùng các thế lực,
dùng thập tự giá chiến thắng chúng nó, và nộp ra tỏ tường
giữa thiên hạ.
16 Vì vậy, chớ có ai đoán xét anh em về của ăn uống, hoặc
ngày lễ, hoặc ngày mặt trăng mới, hoặc ngày Sa-bát,
17 ấy đều chỉ là bóng của các việc sẽ tới, còn hình thì ở
trong Đấng Christ.
18 Chớ để cho những kẻ kia cướp lấy phần thưởng chạy
thi, là kẻ giả đò khiêm nhượng mà muốn thờ lạy các thiên
sứ. Họ theo những sự mình xem thấy, và bởi tình xác thịt
nổi lòng kiêu ngạo vô ích,
19 không liên lạc với đầu, là nhờ đầu đó mà cả thân thể
xếp đặt kết hiệp bởi các lắt léo, và được sự sanh trưởng từ
Đức Chúa Trời đến.
20 Ví bằng anh em chết với Đấng Christ về sự sơ học của
thế gian, thì làm sao lại để cho những thể lệ nầy ép buột
mình, như anh em còn sống trong thế gian:
21 Chớ lấy, chớ nếm, chớ rờ?
22 Cả sự đó hễ dùng đến thì hư nát, theo qui tắc và đạo
lý loài người,
23 dầu bề ngoài có vẻ khôn ngoan, là bởi thờ lạy theo
ý riêng, cách khiêm nhượng và khắc khổ thân thể mình;
nhưng không ích gì để chống cự lòng dục của xác thịt.

3

1 Vậy nếu anh em được sống lại với Đấng Christ, hãy tìm
các sự ở trên trời, là nơi Đấng Christ ngồi bên hữu Đức
Chúa Trời.
2 Hãy ham mến các sự ở trên trời, đừng ham mến các sự
ở dưới đất;
3 vì anh em đã chết, sự sống mình đã giấu với Đấng Christ
trong Đức Chúa Trời.
4 Khi nào Đấng Christ, là sự sống của anh em, sẽ hiện ra,
bấy giờ anh em cũng sẽ hiện ra với Ngài trong sự vinh hiển.
5 Vậy hãy làm chết các chi thể của anh em ở nơi hạ giới,
tức là tà dâm, ô uế, tình dục, ham muốn xấu xa, tham lam,
tham lam chẳng khác gì thờ hình tượng:
6 bởi những sự ấy cơn giận của Đức Chúa Trời giáng trên
các con không vâng phục;
7 lúc trước anh em sống trong những nết xấu đó, và ăn
ở như vậy.
8 Nhưng bây giờ anh em nên trừ bỏ hết mọi sự đó, tức là
sự thạnh nộ, buồn giận và hung ác. Đừng nói hành ai, chớ
có một lời tục tỉu nào ra từ miệng anh em.

9 Chớ nói dối nhau, vì đã lột bỏ người cũ cùng công việc
nó,
10 mà mặc lấy người mới là người đang đổi ra mới theo
hình tượng Đấng dựng nên người ấy, đặng đạt đến sự hiểu
biết đầy trọn.
11 Tại đây không còn phân biệt người Gờ-réc hoặc người
Giu-đa, người chịu cắt bì hoặc người không chịu cắt bì,
người dã man hoặc người Sy-the, người tôi mọi hoặc người
tự chủ; nhưng Đấng Christ là mọi sự và trong mọi sự.
12 Vậy anh em là kẻ chọn lựa của Đức Chúa Trời, là người
thánh và rất yêu dấu của Ngài, hãy có lòng thương xót.
Hãy mặc lấy sự nhân từ, khiêm nhường, mềm mại, nhịn
nhục,
13 nếu một người trong anh em có sự gì phàn nàn với kẻ
khác thì hãy nhường nhịn nhau và tha thứ nhau: như Chúa
đã tha thứ anh em thể nào, thì anh em cũng phải tha thứ
thể ấy.
14 Nhưng trên hết mọi sự đó, phải mặc lấy lòng yêu
thương, vì là dây liên lạc của sự trọn lành.
15 Nguyền xin sự bình an của Đấng Christ cai trị trong
lòng anh em, là bình an mà anh em đã được gọi đến đặng
hiệp nên một thể; lại phải biết ơn.
16 Nguyền xin lời của Đấng Christ ở đầy trong lòng anh
em, và anh em dư dật mọi sự khôn ngoan. Hãy dùng những
ca vịnh, thơ thánh, bài hát thiêng liêng mà dạy và khuyên
nhau, vì được đầy ơn Ngài nên hãy hết lòng hát khen Đức
Chúa Trời.
17 Mặc dầu anh em nói hãy làm, cũng phải nhân danh
Đức Chúa Jêsus mà làm mọi điều, nhờ Ngài mà tạ ơn Đức
Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.
18 Hỡi người làm vợ, hãy vâng phục chồng mình, y như
điều đó theo Chúa đáng phải nên vậy.
19 Hỡi kẻ làm chồng, hãy yêu vợ mình, chớ hề ở cay nghiệt
với người.
20 Hỡi kẻ làm con, mọi sự hãy vâng phục cha mẹ mình,
vì điều đó đẹp lòng Chúa.
21 Hỡi kẻ làm cha, chớ hề chọc giận con cái mình, e chúng
nó ngã lòng chăng.
22 Hỡi kẻ làm tôi tớ, trong mọi sự phải vâng phục kẻ làm
chủ mình về phần xác, không những hầu việc trước mắt
họ, như mình tìm cách cho đẹp lòng người ta, nhưng vì
kính sợ Chúa, hãy lấy lòng thật thà mà hầu việc.
23 Hễ làm việc gì, hãy hết lòng mà làm, như làm cho Chúa,
chớ không phải làm cho người ta,

24 vì biết rằng anh em sẽ bởi Chúa mà được cơ nghiệp
làm phần thưởng. Hãy hầu việc Đấng Christ, tức là Chúa.
25 Vì ai ăn ở bất nghĩa, sẽ lại chịu lấy sự bất nghĩa của
mình không tây vị ai hết.

4

1 Hỡi người làm chủ, hãy lấy điều công bình chánh trực
đãi tôi tớ mình, vì biết rằng anh em cũng có một Chủ mình
ở trên trời.
2 Phải bền đổ và tỉnh thức trong sự cầu nguyện, mà thêm
sự tạ ơn vào.
3 Cũng hãy cầu nguyện cho chúng tôi, xin Đức Chúa Trời
mở cửa cho sự giảng đạo, hầu cho tôi được rao truyền lẽ
mầu nhiệm của Đấng Christ, vì lẽ đó mà tôi bị xiềng xích,
4 lại hầu cho tôi được tỏ cho biết lẽ ấy như điều tôi phải
nói.
5 Hãy lấy sự khôn ngoan ăn ở với những người ngoại, và
lợi dụng thì giờ.
6 Lời nói anh em phải có ân hậu theo luôn, và nêm thêm
muối, hầu cho anh em biết nên đối đáp mỗi người là thể
nào.
7 Ti-chi-cơ là anh em rất yêu của chúng tôi, một người tôi
tớ trung thành của Chúa và bạn cùng làm việc với tôi, sẽ
báo tin cho anh em về các việc của tôi
8 Tôi có ý sai người đến cùng anh em, hầu cho anh em
biết tình cảnh chúng tôi là thể nào, đặng người yên ủi lòng
anh em.
9 Kẻ cùng đi với người là Ô-nê-sim, anh em trung tín và
rất yêu của chúng tôi, tức là người đồng xứ với anh em vậy.
Hai người đó sẽ nói cho biết hết mọi điều xảy ra ở đây.
10 A-ri-tạc, là bạn đồng tù với tôi, gởi lời thăm anh em,
Mác, anh em chú bác với Ba-na-ba cũng vậy. Về Mác, anh
em đã chịu lấy lời dạy bảo rồi; nếu người đến nơi anh em,
hãy tiếp rước tử tế.
11 Giê-su gọi là Giúc-tu cũng có lời thăm anh em. Trong
những người chịu cắt bì, chỉ ba người đó cùng tôi vì nước
Đức Chúa Trời mà làm việc, và các người ấy là một sự yên
ủi lòng tôi.
12 Ê-pháp-ra, người hàng xứ với anh em, tôi tớ của Đức
Chúa Jêsus Christ, có lời chào anh em; người vì anh em
chiến đấu không thôi trong khi cầu nguyện, để anh em trở
nên toàn vẹn và trọn niềm vâng phục mọi ý muốn của Đức
Chúa Trời.

13 Vì tôi làm chứng cho người rằng, người làm việc rất là
khó nhọc vì anh em, lại vì người Lao-đi-xê và người Hi-ê-
ra-bô-li nữa.
14 Lu-ca là thầy thuốc rất yêu dấu, chào anh em, Đê-ma
cũng vậy.
15 Hãy chào các anh em ở Lao-đi-xê và Nim-pha, cùng Hội
thánh nhóm trong nhà người.
16 Anh em đọc thơ nầy rồi, hãy đưa cho Hội thánh Lao-đi-
xê đọc với, anh em cũng phải đọc thơ ở Lao-đi-xê gởi đến
nữa.
17 Rốt lại, hãy nói với A-chíp rằng: Hãy cẩn thận về chức
vụ mà ngươi đã nhân danh Chúa nhận lãnh, để làm cho
thật trọn vẹn.
18 Chính tay tôi, Phao-lô, viết chào thăm anh em. Hãy nhớ
về xiềng xích của tôi. Nguyền xin ân điển ở cùng anh em!

Thư thứ nhất gởi cho người Tê-sa-lô-ni-ca

1 Phao-lô, Sin-vanh và Ti-mô-thê gởi cho Hội-thánh ở
thành Tê-sa-lô-ni-ca, Hội trong Đức Chúa Trời, là Cha, và
trong Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta: nguyền xin ân
điển và sự bình an ban cho anh em!
2 Chúng tôi hằng vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời, thường
nhắc đến anh em trong khi cầu nguyện;
3 vì trước mặt Đức Chúa Trời, là Cha, chúng tôi nhớ mãi
về công việc của đức tin anh em, công lao của lòng yêu
thương anh em, sự bền đổ về sự trông cậy của anh em
trong Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta;
4 hỡi anh em được Đức Chúa Trời yêu dấu, chúng tôi biết
anh em là kẻ được lựa chọn.
5 Vả, đạo Tin Lành chúng tôi đã rao truyền cho anh em,
không những bằng lời nói thôi, lại cũng bằng quyền phép,
Đức Thánh Linh và sức mạnh của sự tin quyết nữa. Vì
anh em biết rõ cách chúng tôi ở giữa anh em và lòng yêu
thương đối với anh em là thể nào.
6 Anh em cũng đã bắt chước tôi và bắt chước Chúa, lấy
sự vui vẻ của Đức Thánh Linh mà tiếp nhận đạo giữa lúc
nhiều sự khốn khó,
7 đến nỗi anh em trở nên gương tốt cho hết thảy tín đồ ở
xứ Ma-xê-đoan và xứ A-chai.
8 Vì đạo Chúa không những từ nơi anh em vang ra trong
xứ Ma-xê-đoan và A-chai thôi đâu, nhưng đức tin mà anh
em có trong Đức Chúa Trời đã đồn khắp mọi nơi, đến nỗi
chúng tôi không cần phải nói đến nữa.
9 Vả, mọi người đều thuật lại thể nào anh em đã tiếp đãi
chúng tôi, và thể nào đã trở lại cùng Đức Chúa Trời, bỏ hình
tượng đặng thờ Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật,
10 đặng chờ đợi Con Ngài từ trên trời, là Đức Chúa Jêsus
mà Ngài đã khiến từ kẻ chết sống lại, tức là Đấng giải cứu
chúng ta khỏi cơn thạnh nộ ngày sau.

2

1 Hỡi anh em, chính anh em biết rõ rằng chúng tôi đã
đến nơi anh em, ấy chẳng phải là vô ích đâu;
2 nhưng sau khi bị đau đớn và sỉ nhục tại thành Phi-líp,
như anh em đã biết, thì chúng tôi trông cậy Đức Chúa Trời,

cứ rao truyền đạo Tin Lành của Đức Chúa Trời cách dạn dĩ
giữa cơn đại chiến.
3 Vì sự giảng đạo của chúng tôi chẳng phải bởi sự sai lầm,
hoặc ý không thanh sạch, cũng chẳng dùng điều gian dối.
4 Nhưng vì Đức Chúa Trời đã xét chúng tôi là xứng đáng
giao cho việc giảng Tin Lành, nên chúng tôi cứ nói, không
phải để đẹp lòng loài người, nhưng để đẹp lòng Đức Chúa
Trời, là Đấng dò xét lòng chúng tôi.
5 Vả, anh em có biết, chúng tôi không hề dùng những lời
dua nịnh, cũng không hề bởi lòng tư lợi mà làm, có Đức
Chúa Trời chứng cho.
6 Dẫu rằng chúng tôi có thể bắt anh em tôn trọng chúng
tôi, vì là sứ đồ của Đấng Christ, song cũng chẳng cầu vinh
hiển đến từ loài người, hoặc từ nơi anh em, hoặc từ nơi kẻ
khác.
7 Nhưng chúng tôi đã ăn ở nhu mì giữa anh em, như một
người vú săn sóc chính con mình cách dịu dàng vậy.
8 Vậy, vì lòng rất yêu thương của chúng tôi đối với anh
em, nên ước ao ban cho anh em, không những Tin Lành
Đức Chúa Trời thôi đâu, song cả đến chính sự sống chúng
tôi nữa, bởi anh em đã trở nên thiết nghĩa với chúng tôi là
bao.
9 Hỡi anh em, anh em còn nhớ công lao, khó nhọc của
chúng tôi; ấy là trong khi chúng tôi giảng Tin Lành cho
anh em, lại cũng làm việc cả ngày lẫn đêm, để cho khỏi lụy
đến một người nào trong anh em hết.
10 Anh em làm chứng, Đức Chúa Trời cũng làm chứng
rằng cách ăn ở của chúng tôi đối với anh em có lòng tin,
thật là thánh sạch, công bình, không chỗ trách được.
11 Anh em cũng biết rằng chúng tôi đối đãi với mỗi người
trong anh em, như cha đối với con,
12 khuyên lơn, yên ủi, và nài xin anh em ăn ở một cách
xứng đáng với Đức Chúa Trời, là Đấng gọi anh em đến
nước Ngài và sự vinh hiển Ngài.
13 Bởi vậy, chúng tôi tạ ơn Đức Chúa Trời không thôi về
sự anh em tiếp nhận lời của Đức Chúa Trời mà chúng tôi đã
truyền cho, không coi như lời của loài người, bèn coi như
lời của Đức Chúa Trời, vì thật là lời Đức Chúa Trời, cũng
hành động trong anh em có lòng tin.
14 Hỡi anh em, anh em thật đã trở nên người bắt chước
các hội thánh của Đức Chúa Trời tại xứ Giu-đê, là các Hội
thánh trong Đức Chúa Jêsus Christ: anh em đã chịu khổ
bởi người đồng xứ mình, cũng như chính các Hội Thánh

ấy chịu khổ bởi người Giu-đa,
15 là người đã giết Đức Chúa Jêsus và các Đấng tiên tri, đã
bắt bớ chúng tôi; làm trái ý Đức Chúa Trời và thù nghịch
với mọi người nữa,
16 ngăn trở chúng tôi giảng dạy dân ngoại cho được cứu,
lại hằng đầy dẫy cái lượng tội lỗi mình. Nhưng cơn thịnh
nộ của Đức Chúa Trời sau hết đã đến trên họ.
17 Hỡi anh em, về phần chúng tôi, đã xa cách anh em ít
lâu nay, thân tuy cách nhưng lòng không cách, chúng tôi
đã nôn nả biết bao, tìm phương để thỏa lòng ao ước, lại
thấy mặt anh em.
18 Vì vậy, đã hai lần, chúng tôi, nhất là tôi, Phao-lô, muốn
đi đến cùng anh em; nhưng quỉ Sa-tan đã ngăn trở chúng
tôi.
19 Vì sự trông cậy, vui mừng và mão triều thiên vinh hiển
của chúng tôi là gì, há chẳng phải là anh em cũng được
đứng trước mặt Đức Chúa Jêsus chúng ta trong khi Ngài
đến sao?
20 Phải, anh em thật là sự vinh hiển và vui mừng của
chúng tôi vậy.

3

1 Vì không thể chờ đợi được nữa, nên chúng tôi thà đành
ở lại một mình tại A-thên,
2 và sai Ti-mô-thê, là anh em chúng tôi, tôi tớ của Đức
Chúa Trời, kẻ giúp việc đạo Tin Lành của Đấng Christ, đến
cùng anh em, để khiến anh em được vững vàng và giục
lòng anh em trong đức tin,
3 hầu cho không một người nào trong anh em bị rúng
động bởi những sự khốn khó dường ấy; vì anh em tự biết
rằng ấy đó là điều đã định trước cho chúng ta.
4 Lại khi ở cùng anh em, chúng tôi đã nói trước rằng sẽ
có sự khốn khó phải chịu, điều đó xảy đến rồi, và anh em
đã biết rõ.
5 Vậy, không thể đợi lâu hơn nữa, nên tôi đã sai Ti-mô-thê
đi, để cho biết đức tin anh em ra làm sao, e rằng kẻ cám
dỗ đã cám dỗ anh em, mà công phu của chúng tôi trở nên
vô ích chăng.
6 Nhưng Ti-mô-thê ở nơi anh em mới trở về đây, có thuật
cho chúng tôi tin tốt về đức tin cùng lòng yêu thương của
anh em. Người lại nói rằng anh em thường tưởng nhớ
chúng tôi, và ao ước gặp chúng tôi, cũng như chính chúng
tôi ước ao gặp anh em vậy.

7 Hỡi anh em, như vậy thì ở giữa mọi sự gian nan khốn
khó của chúng tôi, anh em đã lấy đức tin mình mà làm một
cớ yên ủi cho chúng tôi đó.
8 Vì hiện nay chúng tôi sống, là tại anh em đứng vững
trong Chúa.
9 Chúng tôi làm thể nào đặng đủ tạ ơn Đức Chúa Trời về
anh em, vì chúng tôi bởi cớ anh em được đầy lòng vui vẻ ở
trước mặt Đức Chúa Trời chúng tôi?
10 Đêm ngày chúng tôi cố sức nài xin Ngài cho phép chúng
tôi lại gặp anh em, và gia thêm cho đức tin anh em điều chi
còn kém.
11 Nguyền xin chính Đức Chúa Trời Cha chúng ta, và Đức
Chúa Jêsus, Chúa chúng ta, dẫn chúng tôi đến cùng anh
em!
12 Lại nguyền xin Chúa làm cho anh em thêm và đầy lòng
yêu thương đối với nhau cùng đối với mọi người, cũng như
lòng yêu thương của chúng tôi đối với anh em vậy,
13 hầu cho lòng anh em được vững vàng, và thánh sạch
không trách được trước mặt Đức Chúa Trời, là Cha chúng
ta, khi Đức Chúa Jêsus chúng ta sẽ đến với hết thảy thánh
đồ Ngài!

4

1 Vả lại, hỡi anh em, anh em đã học nơi chúng tôi phải
ăn ở cách nào cho đẹp ý Đức Chúa Trời, và điều đó anh em
đã làm rồi, thì chúng tôi nhân Đức Chúa Jêsus xin và cầu
anh em phải đi luôn theo đường ấy càng ngày càng tới.
2 Anh em biết rõ chúng tôi đã bởi Đức Chúa Jêsus mà
truyền cho anh em những điều răn nào.
3 Vì ý muốn Đức Chúa Trời, ấy là khiến anh em nên thánh:
tức là phải lánh sự ô uế,
4 mỗi người phải biết giữ thân mình cho thánh sạch và
tôn trọng,
5 chẳng bao giờ sa vào tình dục luông tuồng như người
ngoại đạo, là kẻ không nhìn biết Đức Chúa Trời.
6 Chớ có ai phỉnh phờ anh em mình, hay là làm hại anh
em bất k” việc gì, vì Chúa là Đấng báo oán những sự đó,
như chúng tôi đã nói trước cùng anh em và đã làm chứng.
7 Bởi chưng Đức Chúa Trời chẳng gọi chúng ta đến sự ô
uế đâu, bèn là sự nên thánh vậy.
8 Cho nên ai khinh bỏ điều chúng tôi nói, thì không phải
khinh bỏ người ta đâu bèn là khinh bỏ Đức Chúa Trời, là
Đấng đã ban Thánh Linh của Ngài trong anh em.

9 Còn như sự anh em yêu thương nhau, về điều đó, không
cần viết cho anh em, vì chính anh em đã học nơi Đức Chúa
Trời, phải yêu thương nhau;
10 và đối với mọi anh em khác, trong cả xứ Ma-xê-đoan,
cũng làm như vậy. Nhưng, hỡi anh em, chúng tôi khuyên
anh em hằng tỏ lòng yêu thương đó thêm mãi,
11 ráng tập ăn ở cho yên lặng, săn sóc việc riêng mình,
lấy chính tay mình làm lụng, như chúng tôi đã dặn bảo anh
em,
12 hầu cho ăn ở với người ngoại cách ngay thẳng, và
không thiếu chi hết.
13 Hỡi anh em, chúng tôi chẳng muốn anh em không biết
về phần người đã ngủ, hầu cho anh em chớ buồn rầu như
người khác không có sự trông cậy.
14 Vì nếu chúng ta tin Đức Chúa Jêsus đã chết và sống lại,
thì cũng vậy, Đức Chúa Trời sẽ đem những kẻ ngủ trong Đức
Chúa Jêsus cùng đến với Ngài.
15 Vả, nầy là điều chúng tôi nhờ lời Chúa mà rao bảo cho
anh em: chúng ta là kẻ sống, còn ở lại cho đến k” Chúa
đến, thì không lên trước những người đã ngủ rồi.
16 Vì sẽ có tiếng kêu lớn và tiếng của thiên sứ lớn cùng
tiếng kèn của Đức Chúa Trời, thì chính mình Chúa ở trên
trời giáng xuống; bấy giờ những kẻ chết trong Đấng Christ,
sẽ sống lại trước hết.
17 Kế đến chúng ta là kẻ sống, mà còn ở lại, sẽ cùng nhau
đều được cất lên với những người ấy giữa đám mây, tại
nơi không trung mà gặp Chúa, như vậy chúng ta sẽ ở cùng
Chúa luôn luôn.
18 Thế thì, anh em hãy dùng lời đó mà yên ủi nhau.

5

1 Hỡi anh em, về thời và k”, thì không cần viết cho anh
em;
2 vì chính anh em biết rõ lắm rằng ngày của Chúa sẽ đến
như kẻ trộm trong ban đêm vậy.
3 Khi người ta sẽ nói rằng: Bình hòa và an ổn, thì tai họa
thình lình vụt đến, như sự đau đớn xảy đến cho người đàn
bà có nghén, và người ta chắc không tránh khỏi đâu.
4 Nhưng, hỡi anh em, anh em chẳng phải ở nơi tối tăm,
nên nỗi ngày đó đến thình lình cho anh em như kẻ trộm.
5 Anh em đều là con của sự sáng và con của ban ngày.
Chúng ta không phải thuộc về ban đêm, cũng không phải
thuộc về sự mờ tối.

6 Vậy, chúng ta chớ ngủ như kẻ khác, nhưng phải tỉnh
thức và dè giữ.
7 Vì kẻ ngủ thì ngủ ban đêm, kẻ say thì say ban đêm.
8 Nhưng chúng ta thuộc về ban ngày, nên hãy dè giữ, mặc
áo giáp bằng đức tin và lòng yêu thương, lấy sự trông cậy
về sự cứu rỗi làm mão trụ.
9 Vì Đức Chúa Trời chẳng định sẵn cho chúng ta bị cơn
thạnh nộ, nhưng cho được sự giải cứu bởi Đức Chúa Jêsus
Christ chúng ta,
10 là Đấng đã chết vì chúng ta, hầu cho chúng ta hoặc
thức hoặc ngủ, đều được đồng sống với Ngài.
11 Vậy thì anh em hãy khuyên bảo nhau, gây dựng cho
nhau, như anh em vẫn thường làm.
12 Hỡi anh em, xin anh em kính trọng kẻ có công khó
trong vòng anh em, là kẻ tuân theo Chúa mà chỉ dẫn và
dạy bảo anh em.
13 Hãy lấy lòng rất yêu thương đối với họ vì cớ công việc
họ làm. Hãy ở cho hòa thuận với nhau.
14 Nhưng, hỡi anh em, xin anh em hãy răn bảo những kẻ
ăn ở bậy bạ, yên ủi những kẻ ngã lòng, nâng đỡ những kẻ
yếu đuối, phải nhịn nhục đối với mọi người.
15 Hãy giữ, đừng có ai lấy ác báo ác cho kẻ khác; nhưng
hãy tìm điều thiện luôn luôn, hoặc trong vòng anh em, hoặc
đối với thiên hạ.
16 Hãy vui mừng mãi mãi,
17 cầu nguyện không thôi,
18 phàm làm việc gì cũng phải tạ ơn Chúa; vì ý muốn của
Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ đối với anh em
là như vậy.
19 Chớ dập tắt Thánh Linh;
20 chớ khinh dể các lời tiên tri;
21 hãy xem xét mọi việc, điều chi lành thì giữ lấy.
22 Bất cứ việc gì tựa như điều ác, thì phải tránh đi.
23 Nguyền xin chính Đức Chúa Trời bình an khiến anh em
nên thánh trọn vẹn, và nguyền xin tâm thần, linh hồn, và
thân thể của anh em đều được giữ vẹn, không chỗ trách
được, khi Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta đến!
24 Đấng đã gọi anh em là thành tín, chính Ngài sẽ làm
việc đó.
25 Hỡi anh em, hãy cầu nguyện cho chúng tôi với.
26 Hãy lấy cái hôn thánh mà chào hết thảy anh em.
27 Tôi nhân Chúa nài xin anh em hãy đọc thơ nầy cho hết
thảy anh em đều nghe.

28 Nguyền xin ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa
chúng ta, ở với anh em.

Thư thứ hai gởi cho người Tê-sa-lô-ni-ca

1 Phao-lô, Sin-vanh và Ti-mô-thê gởi cho Hội thánh Tê-sa-
lô-ni-ca, là Hội thánh ở trong Đức Chúa Trời, Cha chúng ta,
và trong Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa:
2 nguyền xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho
bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus
Christ!
3 Hỡi anh em, chúng tôi phải vì anh em cảm tạ Đức Chúa
Trời luôn luôn; điều đó là phải lắm, vì đức tin anh em rất
tấn tới, và lòng yêu thương của mỗi người trong hết thảy
anh em đối với nhau càng ngày càng thêm.
4 Chúng tôi cũng vì anh em mà khoe mình cùng các Hội
thánh của Đức Chúa Trời, vì lòng nhịn nhục và đức tin anh
em trong mọi sự bắt bớ khốn khó đang chịu.
5 Đó đủ chứng cớ về sự đoán xét công bình của Đức Chúa
Trời, Ngài muốn khiến anh em nên xứng đáng cho nước
Ngài, là vì nước đó mà anh em chịu khổ.
6 Vả, theo sự công bình Đức Chúa Trời, thì ắt là Ngài lấy
điều khổ báo cho những kẻ làm khổ anh em,
7 và cho anh em, là kẻ chịu khổ, được nghỉ ngơi với chúng
tôi, trong khi Đức Chúa Jêsus từ trời hiện đến với các thiên
sứ của quyền phép Ngài, giữa ngọn lửa hừng,
8 báo thù những kẻ chẳng hề nhận biết Đức Chúa Trời,
và không vâng phục Tin Lành của Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta.
9 Họ sẽ bị hình phạt hư mất đời đời, xa cách mặt Chúa
và sự vinh hiển của quyền phép Ngài,
10 tức là khi Ngài sẽ đến trong ngày đó, để được sáng
danh trong các thánh đồ, được khen ngợi trong mọi kẻ tin;
vì anh em đã tin lời chúng tôi làm chứng trước mặt anh
em.
11 Cho nên, chúng tôi vì anh em cầu nguyện không thôi,
hầu cho Đức Chúa Trời chúng ta khiến anh em xứng đáng
với sự gọi của Ngài, và cho Ngài lấy quyền phép làm trọn
trong anh em mọi ý định thương xót của lòng nhân Ngài
và công việc của đức tin;
12 đến nỗi làm sáng danh Đức Chúa Jêsus chúng ta trong
anh em, và anh em trong Ngài, tùy theo ân điển của Đức
Chúa Trời chúng ta và của Đức Chúa Jêsus Christ.

2

1 Luận về sự đến của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, và
về sự chúng ta hội hiệp cùng Ngài,
2 thì, hỡi anh em, xin chớ vội bối rối và kinh hoảng hoặc
bởi thần cảm giả mạo, hoặc bởi lời nói hay là bởi bức thơ
nào tựa như chúng tôi đã gởi mà nói rằng ngày Chúa gần
đến.
3 Mặc ai dùng cách nào, cũng đừng để họ lừa dối mình.
Vì phải có sự bỏ đạo đến trước, và có người tội ác, con của
sự hư mất hiện ra,
4 tức là kẻ đối địch, tôn mình lên trên mọi sự mà người ta
xưng là Đức Chúa Trời hoặc người ta thờ lạy, rất đỗi ngồi
trong đền Đức Chúa Trời, chính mình tự xưng là Đức Chúa
Trời.
5 Anh em há không nhớ khi tôi còn ở với anh em, thì đã
nói về những sự đó sao?
6 Hiện nay anh em biết rõ điều làm ngăn trở nó, hầu cho
nó chỉ hiện ra đúng k” nó thôi.
7 Vì đã có sự mầu nhiệm của điều bội nghịch đang hành
động rồi; song Đấng còn ngăn trở cần phải cất đi.
8 Bấy giờ kẻ nghịch cùng luật pháp kia sẽ hiện ra, Đức
Chúa Jêsus sẽ dùng hơi miệng Ngài mà hủy diệt nó, và trừ
bỏ nó bởi sự chói sáng của sự Ngài đến.
9 Kẻ đó sẽ lấy quyền của quỉ Sa-tan mà hiện đến, làm đủ
mọi thứ phép lạ, dấu dị và việc k” dối giả;
10 dùng mọi cách phỉnh dổ không công bình mà dổ những
kẻ hư mất, vì chúng nó đã không nhận lãnh sự yêu thương
của lẽ thật để được cứu rỗi.
11 Aáy vì thế mà Đức Chúa Trời cho chúng nó mắc phải
sự lầm lạc, là sự khiến chúng nó tin điều dối giả,
12 hầu cho hết thảy những người không tin lẽ thật, song
chuộng sự không công bình, điều bị phục dưới sự phán xét
của Ngài.
13 Hỡi anh em yêu dấu của Chúa, còn như chúng tôi, phải
vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời không thôi, vì vừa lúc ban
đầu, Ngài đã chọn anh em bởi sự nên thánh của Thánh
Linh, và bởi tin lẽ thật, đặng ban sự cứu rỗi cho anh em.
14 Aáy cũng là vì đó mà Ngài đã dùng Tin Lành chúng
tôi gọi anh em, đặng anh em hưởng được sự vinh hiển của
Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta.
15 Hỡi anh em, vậy thì hãy đứng vững, hãy vâng giữ
những điều dạy dỗ mà chúng tôi đã truyền cho anh em,
hoặc bằng lời nói, hoặc bằng thơ từ của chúng tôi.

16 Nguyền xin chính Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, và
Đức Chúa Trời Cha chúng ta, là Đấng đã yêu thương chúng
ta, và đã lấy ân điển Ngài mà ban cho chúng ta sự yên ủi
đời đời và sự trông cậy tốt lành,
17 hãy yên ủi lòng anh em, khiến anh em được bền vững
trong mọi việc lành cùng mọi lời nói lành.

3

1 Vả lại, hỡi anh em, hãy cầu nguyện cho chúng tôi, hầu
cho đạo Chúa được đồn ra và được sáng danh, như thể ở
trong anh em vậy,
2 lại hầu cho chúng tôi được giải thoát khỏi kẻ vô lý và
người ác; vì chẳng phải hết thảy đều có đức tin.
3 Chúa là thành tín, sẽ làm cho anh em bền vững và giữ
cho khỏi Aùc giả.
4 Về phần anh em, chúng tôi có lòng tin cậy trong Chúa
rằng anh em đang làm và sẽ làm những việc chúng tôi dặn
biểu.
5 Nguyền xin Chúa soi dẫn lòng anh em tới đến sự yêu
mến Đức Chúa Trời, và sự nhịn nhục của Đấng Christ!
6 Hỡi anh em, nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ chúng
ta, chúng tôi khuyên anh em phải lánh người anh em nào
không biết tu đức hạnh mình, và không bước theo các điều
dạy dỗ mà anh em đã nhận lãnh nơi chúng tôi.
7 Chính anh em biết điều mình phải làm để học đòi chúng
tôi; vì chúng tôi không có ăn ở sái bậy giữa anh em,
8 chưa từng ăn dưng của ai, nhưng đêm ngày làm lụng
khó nhọc, để khỏi lụy đến một người nào trong anh em
hết.
9 Chẳng phải chúng tôi không có quyền lợi được ăn dưng,
nhưng muốn làm gương cho anh em, để anh em bắt chước.
10 Khi chúng tôi ở cùng anh em, cũng đã rao bảo cho anh
em rằng: nếu ai không khứng làm việc, thì cũng không
nên ăn nữa.
11 Vả, chúng tôi nghe trong anh em có kẻ ăn ở bậy bạ,
chẳng hề làm lụng, trở chăm những sự vô ích thôi.
12 Chúng tôi nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ, bảo và
khuyên những kẻ đó phải yên lặng mà làm việc, hầu cho
ăn bánh của mình làm ra.
13 Hỡi anh em, phần anh em chớ nên chán mệt làm sự
lành.
14 Ví bằng có ai không tuân theo lời chúng tôi nói trong
thơ nầy, thì hãy ghi lấy, chớ giao thông với họ, hầu cho họ
nhân đó biết xấu hổ.

15 Tuy vậy, chớ coi người đó như kẻ nghịch thù, nhưng
hãy răn bảo người như anh em vậy.
16 Nguyền xin chính Chúa bình an ban sự bình an cho
anh em trong mọi khi, đủ mọi cách! Lại xin Chúa ở cùng
anh em hết thảy!
17 Chính tay tôi, là Phao-lô, viết lời chào thăm nầy cho
anh em: ấy đó là dấu ký của tôi trong mọi thơ từ của tôi,
tôi viết như vậy.
18 Nguyền xin ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ chúng
ta ở cùng anh em hết thảy!

Thư thứ nhất cho Ti-mô-thê

1 Phao-lô, vâng mạng Đức Chúa Trời là Cứu Chúa chúng
ta, và vâng mạng Đức Chúa Jêsus Christ là sự trông cậy
chúng ta, làm sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ,
2 gởi cho Ti-mô-thê, là con thật của ta trong đức tin:
nguyền xin con được ân điển, sự thương xót và sự bình
an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức
Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta!
3 Ta nay nhắc lại mạng lịnh mà ta đã truyền cho con, khi
ta đi sang xứ Ma-xê-đoan, con phải ở lại Ê-phê-sô, để răn
bảo những người kia đừng truyền dạy một đạo giáo khác,
4 đừng nghe phù ngôn và gia phổ vô cùng, là những điều
gây nên sự cãi lẫy, chớ chẳng bổ sự mở mang công việc của
Đức Chúa Trời, là công việc được trọn bởi đức tin.
5 Mục đích của sự răn bảo, ấy là sự yêu thương, bởi lòng
tinh sạch, lương tâm tốt và đức tin thật mà sanh ra.
6 Có vài kẻ xây bỏ mục đích đó, đi tìm những lời vô ích;
7 họ muốn làm thầy dạy luật, mà không hiểu điều mình
nói hoặc điều mình tự quyết.
8 Vả, chúng ta biết luật pháp vẫn tốt lành cho kẻ dùng ra
cách chính đáng,
9 và biết rõ ràng luật pháp không phải lập ra cho người
công bình, bèn là vì những kẻ trái luật pháp, bạn nghịch,
vì những kẻ không tin kính, phạm tội, những kẻ vô đạo,
nói phạm thánh thần, những kẻ giết cha mẹ, giết người,
10 vì những kẻ tà dâm, kẻ đắm nam sắc, ăn cướp người,
nói dối, thề dối, và vì hết thảy sự trái nghịch với đạo lành.
11 Aáy đó là điều đạo Tin Lành vinh hiển của Đức Chúa
Trời hạnh phước dạy dỗ, mà sự truyền đạo đó đã giao phó
cho ta.
12 Ta cảm tạ Đấng ban thêm sức cho ta, là Đức Chúa Jêsus
Christ, Chúa chúng ta, về sự Ngài đã xét ta là trung thành,
lập ta làm kẻ giúp việc;
13 ta ngày trước vốn là người phạm thượng, hay bắt bớ,
hung bạo, nhưng ta đã đội ơn thương xót, vì ta đã làm
những sự đó đang lúc ta ngu muội chưa tin.
14 Aân điển của Chúa chúng ta đã dư dật trong ta, với đức
tin cùng sự thương yêu trong Đức Chúa Jêsus Christ.

15 Đức Chúa Jêsus Christ đã đến trong thế gian để cứu vớt
kẻ có tội, ấy là lời chắc chắn, đáng đem lòng tin trọn vẹn
mà nhận lấy; trong những kẻ có tội đó ta là đầu.
16 Nhưng ta đã đội ơn thương xót, hầu cho Đức Chúa
Jêsus Christ tỏ mọi sự nhịn nhục của Ngài ra trong ta là kẻ
làm đầu, để dùng ta làm gương cho những kẻ sẽ tin Ngài
được sự sống đời đời.
17 Nguyền xin sự tôn quí, vinh hiển đời đời vô cùng về
nơi Vua muôn đời, không hề hư nát, không thấy được, tức
là Đức Chúa Trời có một mà thôi! A-men.
18 Hỡi Ti-mô-thê, con ta, sự răn bảo mà ta truyền cho con,
theo các lời tiên tri đã chỉ về con, tức là, phải nhờ những
lời đó mà đánh trận tốt lành,
19 cầm giữ đức tin và lương tâm tốt. Mấy kẻ đã chối bỏ
lương tâm đó, thì đức tin họ bị chìm đắm:
20 trong số ấy có Hy-mê-nê và A-léc-xan-đơ, ta đã phó cho
quỉ Sa-tan rồi, hầu cho họ học biết đừng phạm thượng nữa.

2

1 Vậy, trước hết mọi sự ta dặn rằng, phải khẩn nguyện,
cầu xin, kêu van, tạ ơn cho mọi người,
2 cho các vua, cho hết thảy các bậc cầm quyền, để chúng
ta được lấy điều nhân đức và thành thật mà ở đời cho bình
tịnh yên ổn.
3 Aáy là một sự lành và đẹp mắt Đức Chúa Trời, là Cứu
Chúa chúng ta,
4 Ngài muốn cho mọi người được cứu rỗi và hiểu biết lẽ
thật.
5 Vì chỉ có một Đức Chúa Trời, và chỉ có một Đấng Trung
bảo ở giữa Đức Chúa Trời và loài người, tức là Đức Chúa
Jêsus Christ, là người;
6 Ngài đã phó chính mình Ngài làm giá chuộc mọi người.
Aáy là lời chứng đã làm đúng k”
7 (ta nói thật, không nói dối), vì lời chứng ấy, ta đã được
cử làm thầy giảng, là sứ đồ và giáo sư cho dân ngoại, để
dạy họ về đức tin và về lẽ thật.
8 Vậy, ta muốn những người đàn ông đều giơ tay thánh
sạch lên trời, mà cầu nguyện khắp mọi nơi, chớ có giận dữ
và cãi cọ.
9 Ta cũng muốn rằng những người đàn bà ăn mặc một
cách gọn ghẽ, lấy nết na và đức hạnh giồi mình, không
dùng những tóc gióc, vàng, châu ngọc và áo quần quí giá,
10 nhưng dùng việc lành, theo lẽ đang nhiên của người
đàn bà tin kính Chúa.

11 Đàn bà phải yên lặng mà nghe dạy, lại phải vâng phục
mọi đàng.
12 Ta không cho phép đàn bà dạy dỗ, cũng không được
cầm quyền trên đàn ông; nhưng phải ở yên lặng.
13 Vì A-đam được dựng nên trước nhất, rồi mới tới Ê-va.
14 Lại không phải A-đam bị dỗ dành, bèn là người đàn bà
bị dỗ dành mà sa vào tội lỗi.
15 Dầu vậy, nếu đàn bà lấy đức hạnh mà bền đỗ trong
đức tin, trong sự yêu thương, và trong sự nên thánh, thì sẽ
nhân đẻ con mà được cứu rỗi.

3

1 Ví bằng có kẻ mong được làm giám mục, ấy là ưa muốn
một việc tốt lành; lời đó là phải lắm.
2 Vậy, người giám mục cần phải không chỗ trách được, là
chồng chỉ một vợ mà thôi, có tiết độ, có tài trí, xứng đáng,
hay tiếp khách và khéo dạy dỗ.
3 Đừng mê rượu, cũng đừng hung bạo, nhưng phải mềm
mại hòa nhã; lại đừng ham tiền bạc;
4 phải khéo cai trị nhà riêng mình, giữ con cái mình cho
vâng phục và ngay thật trọn vẹn;
5 vì nếu có ai không biết cai trị nhà riêng mình, thì làm
sao cai trị được Hội thánh của Đức Chúa Trời?
6 Người mới tin đạo không được làm giám mục, e người
tự kiêu mà sa vào án phạt của ma quỉ chăng.
7 Người giám mục lại phải được người ngoại làm chứng
tốt cho, kẻo bị sỉ nhục và mắc bẫy ma quỉ.
8 Các chấp sự cũng phải cho nghiêm trọng, không được
nói hai lời, không được ghiền rượu, không được tham lợi
phi nghĩa,
9 nhưng phải lấy lương tâm thanh sạch giữ lẽ mầu nhiệm
của đức tin.
10 Những người đó cũng phải chịu thử thách trước đã,
nếu không chỗ trách được thì mới được làm chức chấp sự.
11 Vợ các chấp sự cũng phải nghiêm trọng, chớ nói xấu,
phải có tiết độ và trung tín trong mọi việc.
12 Các chấp sự chỉ nên làm chồng của một vợ mà thôi,
phải khéo cai trị con cái và nhà riêng mình.
13 Vì ai khéo làm chức vụ mình thì được bực cao trọng
và lòng rất dạn dĩ trong đức tin đến Đức Chúa Jêsus Christ.
14 Ta mong mau mau đến thăm con, nhưng viết thơ nầy,
15 phòng ta có chậm đến, thì con biết làm thể nào trong
nhà Đức Chúa Trời, tức là Hội thánh của Đức Chúa Trời
hằng sống, trụ và nền của lẽ thật vậy.

16 Mọi người đều cho sự mầu nhiệm của sự tin kính là lớn
lắm: Đấng đã được tỏ ra trong xác thịt, Thì đã được Đức
Thánh Linh xưng là công bình, Được thiên sứ trông thấy,
Được giảng ra cho dân ngoại, Được thiên hạ tin cậy, Được
cất lên trong sự vinh hiển.

4

1 Vả, Đức Thánh Linh phán tỏ tường rằng, trong đời sau
rốt, có mấy kẻ sẽ bội đạo mà theo các thần lừa dối, và đạo
lý của quỉ dữ,
2 bị lầm lạc bởi sự giả hình của giáo sư dối, là kẻ có lương
tâm đã lì,
3 họ sẽ cấm cưới gả, và biểu kiêng các thức ăn Đức Chúa
Trời đã dựng nên cho kẻ có lòng tin và biết lẽ thật, tạ ơn
mà dùng lấy.
4 Vả, mọi vật Đức Chúa Trời đã dựng nên đều là tốt lành
cả, không một vật chi đáng bỏ, miễn là mình cảm ơn mà
ăn lấy thì được;
5 vì nhờ lời Đức Chúa Trời và lời cầu nguyện mà vật đó
được nên thánh.
6 Con giải tỏ các việc đó cho anh em, thì con sẽ nên kẻ
giúp việc ngay lành của Đức Chúa Jêsus Christ, được nuôi
bởi các lời của đức tin và đạo lý lành mà con đã theo.
7 Những lời hư ngụy phàm tục giống như chuyện bịa các
bà già, thì hãy bỏ đi, và tập tành sự tin kính.
8 Vì sự tập tành thân thể ích lợi chẳng bao lăm, còn như
sự tin kính là ích cho mọi việc, vì có lời hứa về đời nầy và
về đời sau nữa.
9 Aáy đó là một lời nói chắc chắn, đáng đem lòng tin trọn
vẹn mà nhận lấy.
10 Vả, nếu chúng ta khó nhọc và đánh trận, ấy là đã để sự
trông cậy ta trong Đức Chúa Trời hằng sống, Ngài là Cứu
Chúa của mọi người, mà nhất là của tín đồ.
11 Kìa là điều con phải rao truyền và dạy dỗ.
12 Chớ để người ta khinh con vì trẻ tuổi; nhưng phải lấy
lời nói, nết làm, sự yêu thương, đức tin và sự tinh sạch mà
làm gương cho các tín đồ.
13 Hãy chăm chỉ đọc sách, khuyên bảo, dạy dỗ, cho đến
chừng ta đến.
14 Đừng bỏ quên ơn ban trong lòng con, là ơn bởi lời tiên
tri nhân hội trưởng lão đặt tay mà đã ban cho con vậy.
15 Hãy săn sóc chuyên lo những việc đó, hầu cho thiên
hạ thấy sự tấn tới của con.

16 Hãy giữ chính mình con và sự dạy dỗ của con; phải bền
đỗ trong mọi sự đó, vì làm như vậy thì con và kẻ nghe con
sẽ được cứu.

5

1 Chớ quở nặng người già cả, nhưng hãy khuyên dỗ họ
như cha, còn kẻ trẻ thì như anh em,
2 đàn bà có tuổi cũng như mẹ, bọn thiếu nữ như chị em,
mà phải lấy cách thanh sạch trọn vẹn.
3 Hãy kính những người đàn bà góa thật là góa.
4 Nhưng nếu bà góa có con hoặc cháu, thì con cháu trước
phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình và báo đáp
cha mẹ; vì điều đó đẹp lòng Đức Chúa Trời.
5 Người thật góa ở một mình, đã để lòng trông cậy nơi
Đức Chúa Trời, ngày đêm bền lòng cầu nguyện nài xin.
6 Nhưng về phần kẻ ưa sự vui chơi, thì dẫu sống cũng
như chết.
7 Hãy nhắc lại những điều đó cho họ hầu cho họ không
chỗ trách được.
8 Ví bằng có ai không săn sóc đến bà con mình, nhất là
không săn sóc đến người nhà mình, ấy là người chối bỏ đức
tin, lại xấu hơn người không tin nữa.
9 Cho được ghi tên vào sổ đàn bà góa, thì người đàn bà
phải đủ sáu mươi tuổi, vốn chỉ có một chồng mà thôi,
10 phải là người được tiếng khen vì việc phước đức mình,
như đã nuôi con cái, đãi đằng khách lạ, rửa chân thánh đồ,
cứu giúp kẻ khốn nạn, và làm đủ các việc phước đức.
11 Nhưng hãy từ chối những đàn bà góa còn trẻ quá; vì
lúc thú vui xui họ lìa khỏi Đấng Christ, thì họ muốn lấy
chồng,
12 bội lời thệ ước ban đầu mà chuốc lấy điều quở trách
vào mình.
13 Đó là vì họ hay ở không, quen thói chạy nhà nầy sang
nhà khác; nào những họ ở không thôi đâu, lại còn thày lay
thóc mách, hay nói những việc không đáng nói nữa.
14 Vậy ta muốn những gái góa còn trẻ nên lấy chồng, sanh
con cái, cai trị nhà mình, khỏi làm cớ cho kẻ thù nghịch nói
xấu.
15 Vì đã có một vài bà góa bội đi mà theo quỉ Sa-tan.
16 Nếu tín đồ nào có đàn bà góa trong nhà mình, thì phải
giúp đỡ họ, cho khỏi lụy đến Hội thánh, hầu cho Hội thánh
có thể giúp đỡ những người thật góa.

17 Các trưởng lão khéo cai trị Hội thánh thì mình phải
kính trọng bội phần, nhất là những người chịu chức rao
giảng và dạy dỗ.
18 Vì Kinh Thánh rằng: Ngươi chớ khớp miệng con bò
đang đạp lúa; và người làm công thì đáng được tiền công
mình.
19 Đừng chấp một cái đơn nào kiện một trưởng lão mà
không có hai hoặc ba người làm chứng.
20 Kẻ có lỗi, hãy quở trách họ trước mặt mọi người, để
làm cho kẻ khác sợ.
21 Trước mặt Đức Chúa Trời, trước mặt Đức Chúa Jêsus
Christ, và trước mặt các thiên sứ được chọn, ta răn bảo con
giữ những điều đó, đừng in trí trước, phàm việc gì cũng
chớ tây vị bên nào.
22 Đừng vội vàng đặt tay trên ai, chớ hề nhúng vào tội lỗi
kẻ khác; hãy giữ mình cho thanh sạch.
23 Đừng chỉ uống nước luôn; nhưng phải uống một ít
rượu, vì cớ tì vị con, và con hay khó ở.
24 Có người thì tội lỗi bị bày tỏ và chỉ người đó ra trước
khi phán xét; còn có người thì sau rồi mới bị bày tỏ ra.
25 Các việc lành cũng vậy: có việc thì bày ra, lại có việc
thì không bày ra, mà sau rồi cũng không giấu kín được.

6

1 Hết thảy những kẻ dưới ách đầy tớ phải coi chủ mình
là đáng trọng mọi đàng, hầu cho danh hiệu và đạo lý của
Đức Chúa Trời khỏi bị làm trò cho người phạm thượng.
2 Ai có chủ là tín đồ, thì không nên lấy cớ anh em mà
khinh dể, nhưng phải càng hầu việc hơn, vì kẻ được công
của mình là tín đồ và người rất yêu dấu. Đó là điều con
phải dạy dỗ khuyên bảo họ.
3 Ví thử có người dạy dỗ đạo khác, không theo lời có ích
của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta và đạo lý theo sự tin
kính,
4 thì người đó là lên mình kiêu ngạo, không biết chi hết;
nhưng có bịnh hay gạn hỏi, cãi lẫy, bởi đó sanh sự ghen
ghét, tranh cạnh, gièm chê, nghi ngờ xấu xa,
5 cùng những lời cãi lẽ hư không của kẻ có lòng hư xấu,
thiếu mất lẽ thật, coi sự tin kính như là nguồn lợi vậy.
6 Vả, sự tin kính cùng sự thỏa lòng ấy là một lợi lớn.
7 Vì chúng ta ra đời chẳng hề đem gì theo, chúng ta qua
đời cũng chẳng đem gì đi được.
8 Như vậy, miễn là đủ ăn đủ mặc thì phải thỏa lòng;

9 Còn như kẻ muốn nên giàu có, ắt sa vào sự cám dỗ, mắc
bẫy dò, ngã trong nhiều sự tham muốn vô lý thiệt hại kia,
là sự làm đắm người ta vào sự hủy diệt hư mất.
10 Bởi chưng sự tham tiền bạc là cội rễ mọi điều ác, có kẻ
vì đeo đuổi nó mà bội đạo, chuốc lấy nhiều điều đau đớn.
11 Nhưng, hỡi con, là người của Đức Chúa Trời, hãy tránh
những sự đó đi, mà tìm điều công bình, tin kính, đức tin,
yêu thương, nhịn nhục, mềm mại.
12 Hãy vì đức tin mà đánh trận tốt lành, bắt lấy sự sống
đời đời, là sự mà con đã được gọi đến, và vì đó mà con đã
làm chứng tốt lành trước mặt nhiều người chứng kiến.
13 Trước mặt Đức Chúa Trời là Đấng ban sự sống cho mọi
vật, và trước mặt Đức Chúa Jêsus Christ là Đấng làm chứng
tốt nơi Bôn-xơ Phi-lát, ta khuyên con
14 phải giữ điều răn, ở cho không vết tích và không chỗ
trách được, cho đến k” sự hiện ra của Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta,
15 là sự mà Đấng Chủ tể hạnh phước và có một đến k” sẽ
tỏ ra, là Vua của mọi vua, Chúa của mọi chúa,
16 một mình Ngài có sự không hề chết, ở nơi sự sáng
không thể đến gần được, chẳng người nào từng thấy Ngài
và cũng không thấy được, danh vọng, quyền năng thuộc
về Ngài đời đời! A-men.
17 Hãy răn bảo kẻ giàu ở thế gian nầy đừng kiêu ngạo
và đừng để lòng trông cậy nơi của cải không chắc chắn,
nhưng hãy để lòng trông cậy nơi Đức Chúa Trời, là Đấng
mỗi ngày ban mọi vật dư dật cho chúng ta được hưởng.
18 Hãy răn bảo họ làm điều lành, làm nhiều việc phước
đức, kíp ban phát và phân chia của mình có,
19 vậy thì dồn chứa về ngày sau một cái nền tốt và bền
vững cho mình, để được cầm lấy sự sống thật.
20 Hỡi Ti-mô-thê, hãy giữ lấy sự giao phó đã nấy cho con,
tránh những lời hư không phàm tục và những sự cãi lẽ
bằng tri thức ngụy xưng là tri thức.
21 Aáy vì muốn luyện tập tri thức đó, nên có người bội
đạo. Nguyền xin ân điển ở cùng các anh em!

Thư thứ hai cho Ti-mô-thê

1 Ta, Phao-lô, theo ý muốn Đức Chúa Trời, làm sứ đồ của
Đức Chúa Jêsus Christ, đặng rao truyền lời hứa của sự sống
trong Đức Chúa Jêsus Christ,
2 gởi cho Ti-mô-thê, là con rất yêu dấu của ta: nguyền
con được ân điển, sự thương xót, sự bình an ban cho bởi
Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa
chúng ta!
3 Ta cảm tạ Đức Chúa Trời mà ta hầu việc bằng lương
tâm thanh sạch như tổ tiên ta đã làm, cả ngày lẫn đêm ta
ghi nhớ con không thôi trong khi cầu nguyện.
4 Vì ta nhớ đến nước mắt con, muốn đến thăm con quá
chừng, để được đầy lòng vui vẻ.
5 Ta cũng nhớ đến đức tin thành thật của con, là đức tin
trước đã ở trong Lô-ít, bà nội con, và trong Ơ-nít, mẹ con,
ta chắc rằng nay cũng ở trong con nữa.
6 Vậy nên ta khuyên con hãy nhen lại ơn của Đức Chúa
Trời ban cho, mà con đã nhận lãnh bởi sự đặt tay của ta.
7 Vì Đức Chúa Trời chẳng ban cho chúng ta tâm thần nhút
nhát, bèn là tâm thần mạnh mẽ, có tình thương yêu và dè
giữ.
8 Vậy con chớ thẹn vì phải làm chứng cho Chúa chúng ta,
cũng đừng lấy sự ta vì Ngài ở tù làm xấu hổ; nhưng hãy
cậy quyền phép Đức Chúa Trời mà chịu khổ với Tin Lành.
9 Aáy chính Chúa đã cứu chúng ta, đã gọi chúng ta bởi sự
kêu gọi thánh, chẳng phải theo việc làm chúng ta, bèn là
theo ý riêng Ngài chỉ định, theo ân điển đã ban cho chúng
ta trong Đức Chúa Jêsus Christ từ trước muôn đời vô cùng,
10 mà bây giờ mới bày ra bởi sự hiện ra của Đức Chúa
Jêsus Christ, Cứu Chúa chúng ta, Ngài đã hủy phá sự chết,
dùng Tin Lành phô bày sự sống và sự không hề chết ra cho
rõ ràng.
11 Aáy là vì Tin Lành đó mà ta đã được lập làm người
giảng đạo, sứ đồ và giáo sư,
12 ấy lại là cớ mà ta chịu khổ. Nhưng ta chẳng hề hổ thẹn
vì biết ta đã tin Đấng nào, chắc rằng Đấng ấy có quyền
phép giữ sự ta đã phó thác cho đến ngày đó.

13 Hãy lấy lòng tin và yêu trong Đức Chúa Jêsus Christ
mà giữ lấy mẫu mực của các sự dạy dỗ có ích, là sự con đã
nhận lãnh nơi ta.
14 Hãy nhờ Đức Thánh Linh ngự trong chúng ta mà giữ
lấy điều phó thác tốt lành.
15 Con biết rằng mọi người ở xứ A-si đã lìa bỏ ta; trong số
ấy có Phy-ghen và Hẹt-mô-ghen.
16 Cầu xin Chúa thương xót lấy nhà Ô-nê-si-phô-rơ, vì
người đòi phen yên ủi ta, chẳng hề lấy sự ta bị xiềng xích
làm xấu hổ.
17 Lại còn, khi người vừa đến thành Rô-ma, đã vội vả
kiếm ta, và kiếm được.
18 Xin chính mình Chúa cho người tìm thấy sự thương xót
của Chúa trong ngày đó! Con lại biết hơn kẻ khác, người ở
Ê-phê-sô đã hầu việc ta mọi đàng.

2

1 Vậy, hỡi con, hãy cậy ân điển trong Đức Chúa Jêsus
Christ mà làm cho mình mạnh mẽ.
2 Những điều con đã nghe nơi ta ở trước mặt nhiều người
chứng, hãy giao phó cho mấy người trung thành, cũng có
tài dạy dỗ kẻ khác.
3 Hãy cùng ta chịu khổ như một người lính giỏi của Đức
Chúa Jêsus Christ.
4 Khi một người đi ra trận, thì chẳng còn lấy việc đời lụy
mình, làm vậy đặng đẹp lòng kẻ chiêu mộ mình.
5 Cũng một lẽ đó, người đấu sức trong diễn trường chỉ
đấu nhau theo lệ luật thì mới được mão triều thiên.
6 Người cày ruộng đã khó nhọc thì phải trước nhất được
thâu hoa lợi.
7 Hãy hiểu rõ điều ta nói cho con, và chính Chúa sẽ ban
sự khôn ngoan cho con trong mọi việc.
8 Hãy nhớ rằng Đức Chúa Jêsus Christ, sanh ra bởi dòng
vua Đa-vít, đã từ kẻ chết sống lại, theo như Tin Lành của
ta,
9 vì Tin Lành đó mà ta chịu khổ, rất đỗi bị trói như người
phạm tội; nhưng đạo của Đức Chúa Trời không hề bị trói
đâu.
10 Vậy nên, ta vì cớ những người được chọn mà chịu hết
mọi sự, hầu cho họ cũng được sự cứu trong Đức Chúa Jêsus
Christ, với sự vinh hiển đời đời.
11 Lời nầy chắc chắn lắm: Ví bằng chúng ta chết với Ngài,
thì cũng sẽ sống với Ngài;

12 lại nếu chúng ta chịu thử thách nổi, thì sẽ cùng Ngài
đồng trị; nếu chúng ta chối Ngài, thì Ngài cũng sẽ chối
chúng ta;
13 nếu chúng ta không thành tín, song Ngài vẫn thành tín,
vì Ngài không thể tự chối mình được.
14 Nầy là điều con hãy nhắc lại và răn bảo trước mặt Đức
Chúa Trời rằng, phải tránh sự cãi lẫy về lời nói, sự đó thật
là vô dụng, chỉ hại cho kẻ nghe mà thôi.
15 Hãy chuyên tâm cho được đẹp lòng Đức Chúa Trời như
người làm công không chỗ trách được, lấy lòng ngay thẳng
giảng dạy lời của lẽ thật.
16 Nhưng phải bỏ những lời hư không phàm tục; vì
những kẻ giữ điều đó càng sai lạc luôn trong đường không
tin kính,
17 và lời nói của họ như chùm bao ăn lan. Hy-mê-nê và
Phi-lết thật như thế,
18 họ xây bỏ lẽ thật; nói rằng sự sống lại đã đến rồi, mà
phá đổ đức tin của một vài người cách như vậy.
19 Tuy vậy, nền vững bền của Đức Chúa Trời đã đặt vẫn
còn nguyên, có mấy lời như ấn đóng rằng: Chúa biết kẻ
thuộc về Ngài; lại rằng: Phàm người kêu cầu danh Chúa
thì phải tránh khỏi sự gian ác.
20 Trong một nhà lớn, không những có bình vàng bình
bạc mà thôi, cũng có cái bằng gỗ bằng đất nữa, thứ thì
dùng việc sang, thứ thì dùng việc hèn.
21 Vậy, ai giữ mình cho khỏi những điều ô uế đó, thì sẽ
như cái bình quí trọng, làm của thánh, có ích cho chủ mình
và sẵn sàng cho mọi việc lành.
22 Cũng hãy tránh khỏi tình dục trai trẻ, mà tìm những
điều công bình, đức tin, yêu thương, hòa thuận với kẻ lấy
lòng tinh sạch kêu cầu Chúa.
23 Hãy cự những lời biện luận điên dại và trái lẽ, vì biết
rằng chỉ sanh ra điều tranh cạnh mà thôi.
24 Vả, tôi tớ của Chúa không nên ưa sự tranh cạnh; nhưng
phải ở tử tế với mọi người, có tài dạy dỗ, nhịn nhục,
25 dùng cách mềm mại mà sửa dạy những kẻ chống trả,
mong rằng Đức Chúa Trời ban cho họ sự ăn năn để nhìn
biết lẽ thật,
26 và họ tỉnh ngộ mà gỡ mình khỏi lưới ma quỉ, vì đã bị
ma quỉ bắt lấy đặng làm theo ý nó.

3

1 Hãy biết rằng trong ngày sau rốt, sẽ có những thời k”

khó khăn.
2 Vì người ta đều tư kỷ, tham tiền, khoe khoang, xấc xược,
hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bội bạc, không tin kính,
3 vô tình, khó hòa thuận, hay phao vu, không tiết độ, dữ
tợn, thù người lành,
4 lường thầy phản bạn, hay nóng giận, lên mình kiêu
ngạo, ưa thích sự vui chơi hơn là yêu mến Đức Chúa Trời,
5 bề ngoài giữ điều nhân đức, nhưng chối bỏ quyền phép
của nhân đức đó. Những kẻ thể ấy, con hãy lánh xa đi.
6 Trong bọn họ có kẻ lẻn vào các nhà, quyến dụ lòng
những người đàn bà mang tội lỗi, bị bao nhiêu tình dục xui
khiến,
7 vẫn học luôn mà không hề thông biết lẽ thật được.
8 Xưa kia Gian-nét với Giam-be chống trả Môi-se thể nào,
thì những kẻ nầy cũng chống trả lẽ thật thể ấy: lòng họ
hoại bại, đức tin họ không thể chịu thử thách được.
9 Nhưng họ không làm thêm được nữa, vì sự điên dại của
họ sẽ bày tỏ ra cho thiên hạ, cũng như của hai người kia.
10 Về phần con, con đã noi theo ta trong sự dạy dỗ, tánh
hạnh, ý muốn, đức tin, nhịn nhục, yêu thương, bền đỗ của
ta,
11 trong những sự bắt bớ, và hoạn nạn đã xảy đến cho ta
tại thành An-ti-ốt, Y-cô-ni và Lít-trơ. Những sự bắt bớ đó
ta đều chịu cả, và Chúa đã cứu ta thoát khỏi luôn luôn.
12 Vả lại, hết thảy mọi người muốn sống cách nhân đức
trong Đức Chúa Jêsus Christ, thì sẽ bị bắt bớ.
13 Nhưng những người hung ác, kẻ giả mạo thì càng chìm
đắm luôn trong điều dữ, làm lầm lạc kẻ khác mà cũng lầm
lạc chính mình nữa.
14 Về phần con, hãy đứng vững trong những sự con đã
đem lòng tin chắc mà học và nhận lấy, vì biết con đã học
những điều đó với ai,
15 và từ khi con còn thơ ấu đã biết Kinh Thánh vốn có thể
khiến con khôn ngoan để được cứu bởi đức tin trong Đức
Chúa Jêsus Christ.
16 Cả Kinh Thánh đều là bởi Đức Chúa Trời soi dẫn, có ích
cho sự dạy dỗ, bẻ trách, sửa trị, dạy người trong sự công
bình,
17 hầu cho người thuộc về Đức Chúa Trời được trọn vẹn
và sắm sẵn để làm mọi việc lành.

4

1 Ta ở trước mặt Đức Chúa Trời và trước mặt Đức Chúa
Jêsus Christ là Đấng sẽ đoán xét kẻ sống và kẻ chết, nhân

sự đến của Ngài và nước Ngài mà răn bảo con rằng:
2 hãy giảng đạo, cố khuyên, bất luận gặp thời hay không
gặp thời, hãy đem lòng rất nhịn nhục mà bẻ trách, nài
khuyên, sửa trị, cứ dạy dỗ chẳng thôi.
3 Vì sẽ có một thời kia, người ta không chịu nghe đạo
lành; nhưng vì họ ham nghe những lời êm tai, theo tư dục
mà nhóm họp các giáo sư xung quanh mình,
4 bịt tai không nghe lẽ thật, mà xây hướng về chuyện
huyễn.
5 Nhưng con, phải có tiết độ trong mọi sự, hãy chịu cực
khổ, làm việc của người giảng Tin Lành, mọi phận sự về
chức vụ con phải làm cho đầy đủ.
6 Về phần ta, ta đang bị đổ ra làm lễ quán, k" qua đời của
ta gần rồi.
7 Ta đã đánh trận tốt lành, đã xong sự chạy, đã giữ được
đức tin.
8 Hiện nay mão triều thiên của sự công bình đã để dành
cho ta; Chúa là quan án công bình, sẽ ban mão ấy cho ta
trong ngày đó, không những cho ta mà thôi, nhưng cũng
cho mọi kẻ yêu mến sự hiện đến của Ngài.
9 Hãy cố gắng đến cùng ta cho kíp;
10 vì Đê-ma đã lìa bỏ ta rồi, tại người ham hố đời nầy,
và đã đi qua thành Tê-sa-lô-ni-ca. Cơ-rết-xen đi trong xứ
Ga-li-lê, còn Tít thì đi xứ Đa-ma-ti rồi.
11 Chỉ có một mình Lu-ca ở với ta. Hãy đem Mác đến với
con, vì người thật có ích cho ta về sự hầu việc lắm.
12 Ta đã sai Ti-chi-cơ sang thành Ê-phê-sô.
13 Khi con sẽ đến, hãy đem áo choàng mà ta để lại tại nhà
Ca-bút, thành Trô- ách, cùng những sách vở nữa, nhất là
những sách bằng giấy da.
14 A-léc-xan-đơ; thợ đồng, đã làm hại ta nhiều lắm; tùy
theo công việc hắn, Chúa sẽ báo ứng.
15 Con cũng phải coi chừng người đó, vì hắn hết sức
chống trả lời chúng ta.
16 Khi ta binh vực mình lần thứ nhất, chẳng có ai giúp
đỡ; hết thảy đều lìa bỏ ta. Nguyền xin điều đó đừng đổ tội
về họ!
17 Nhưng Chúa đã giúp đỡ ta và thêm sức cho ta, hầu cho
Tin Lành bởi ta được rao truyền đầy dẫy, để hết thảy dân
ngoại đều nghe; ta lại đã được cứu khỏi hàm sư tử.
18 Chúa sẽ giải thoát ta khỏi mọi điều ác và cứu vớt ta vào
trong nước trên trời của Ngài. Nguyền xin sự vinh hiển về
nơi Ngài muôn đời không cùng! A-men.

19 Hãy chào thăm Bơ-rít-ca và A-qui-la, cùng người nhà
Ô-nê-si-phô-rơ.
20 Ê-rát ở lại tại thành Cô-rinh-tô, còn Trô-phim đang đau
ốm, ta để ở lại tại thành Mi-lê.
21 Con hãy cố sức đến trước mùa đông. Ơ-bu-lu, Bu-đen,
Li-nút, Cơ-lau-đia cùng anh em thảy đều chào thăm con.
22 Nguyền xin Chúa ở cùng tâm thần con! Cầu xin ân điển
ở cùng các anh em!

Thư gởi cho Tít

1 Ta, Phao-lô, tôi tớ của Đức Chúa Trời và sứ đồ của Đức
Chúa Jêsus Christ, để đưa các người được chọn của Đức
Chúa Trời đến đức tin và sự thông hiểu lẽ thật, là sự sanh
lòng nhân đức,
2 trông cậy sự sống đời đời, là sự sống mà Đức Chúa Trời
không thể nói dối đã hứa từ muôn đời về trước,
3 tới kỳ chỉ định, Ngài đã bày tỏ lời của Ngài ra bởi sự
giảng dạy, là sự ta đã chịu giao phó theo mạng lịnh Đức
Chúa Trời, là Cứu Chúa chúng ta,
4 gởi cho Tít, là con thật ta trong đức tin chung: nguyền
xin con được ân điển và sự bình an ban cho bởi Đức Chúa
Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jêsus Christ, Cứu Chúa chúng
ta!
5 Ta đã để con ở lại Cơ-rết, đặng sắp đặt mọi việc chưa
thu xếp, và theo như ta đã răn bảo cho con mà lập những
trưởng lão trong mỗi thành.
6 Mỗi người trong vòng trưởng lão đó phải cho không chỗ
trách được, chỉ chồng của một vợ; con cái phải tin Chúa,
không được bị cáo là buông tuồng hoặc ngỗ nghịch.
7 Vì người giám mục làm kẻ quản lý nhà Đức Chúa Trời
thì phải cho không chỗ trách được. Chẳng nên kiêu ngạo,
giận dữ, ghiền rượu, hung tàn, tham lợi;
8 nhưng phải hay tiếp đãi khách, bạn với người hiền,
khôn ngoan, công bình, thánh sạch, tiết độ,
9 hằng giữ đạo thật y như đã nghe dạy, hầu cho có thể
theo đạo lành mà khuyên dỗ người ta và bác lại kẻ chống
trả.
10 Vả, có nhiều người nhất là trong những người chịu cắt
bì, chẳng chịu vâng phục, hay nói hư không và phỉnh dỗ,
đáng phải bịt miệng họ đi.
11 Họ vì mối lợi đáng bỉ mà dạy điều không nên dạy, và
phá đổ cả nhà người ta.
12 Một người trong bọn họ, tức là bậc tiên tri của họ, có
nói rằng: Người Cơ-rết thay nói dối, là thú dữ, ham ăn mà
làm biếng.
13 Lời chứng ấy quả thật lắm. Vậy hãy quở nặng họ, hầu
cho họ có đức tin vẹn lành,
14 chớ nghe truyện huyễn của người Giu-đa, và điều răn
của người ta trái với lẽ thật.

15 Mọi sự là tinh sạch cho những người tinh sạch, nhưng,
cho những kẻ dơ dáy và chẳng tin, thì không sự gì là tinh
sạch cả; trái lại, tâm thần và lương tâm họ là dơ dáy nữa.
16 Họ xưng mình biết Đức Chúa Trời, nhưng theo những
việc làm thì đều từ chối Ngài, thật là đáng ghét, trái nghịch
và không thể làm một việc lành nào hết.

2

1 Nhưng con hãy dạy điều hiệp với đạo lành.
2 Khuyên những người già cả phải tiết độ, nghiêm trang,
khôn ngoan, có đức tin, lòng yêu thương và tánh nhịn nhục
vẹn lành.
3 Các bà già cũng vậy, phải có thái độ hiệp với sự thánh;
đừng nói xấu, đừng uống rượu quá độ; phải lấy điều khôn
ngoan dạy bảo;
4 phải dạy đàn bà trẻ tuổi biết yêu chồng con mình,
5 có nết na, trinh chánh, trông nom việc nhà; lại biết ở
lành, vâng phục chồng mình, hầu cho đạo Đức Chúa Trời
khỏi bị một lời chê bai nào.
6 Cũng phải khuyên những người tuổi trẻ ở cho có tiết độ.
7 Hãy lấy mình con làm gương về việc lành cho họ, trong
sự dạy dỗ phải cho thanh sạch, nghiêm trang,
8 nói năng phải lời, không chỗ trách được, đặng kẻ
nghịch hổ thẹn, không được nói xấu chúng ta điều chi.
9 Hãy khuyên những tôi tớ phải vâng phục chủ mình,
phải làm đẹp lòng chủ trong mọi việc, chớ cãi trả,
10 chớ ăn cắp vật chi, nhưng phải hằng tỏ lòng trung
thành trọn vẹn, để làm cho tôn quí đạo Đức Chúa Trời, là
Cứu Chúa chúng ta, trong mọi đường.
11 Vả, ân điển Đức Chúa Trời hay cứu mọi người, đã được
bày tỏ ra rồi.
12 Ân ấy dạy chúng ta chừa bỏ sự không tin kính và tình
dục thế gian, phải sống ở đời nầy theo tiết độ, công bình,
nhân đức,
13 đang chờ đợi sự trông cậy hạnh phước của chúng ta,
và sự hiện ra của sự vinh hiển Đức Chúa Trời lớn và Cứu
Chúa chúng ta, là Đức Chúa Jêsus Christ,
14 là Đấng liều mình vì chúng ta, để chuộc chúng ta khỏi
mọi tội và làm cho sạch, đặng lấy chúng ta làm một dân
thuộc riêng về Ngài, là dân có lòng sốt sắng về các việc
lành.
15 Hãy dạy các điều đó, lấy quyền đầy đủ mà khuyên bảo
quở trách. Chớ để ai khinh dể con.

3

1 Hãy nhắc lại cho các tín đồ phải vâng phục những bậc
cầm quyền chấp chánh, phải vâng lời các bậc ấy, sẵn sàng
làm mọi việc lành,
2 chớ nói xấu ai, chớ tranh cạnh, hãy dong thứ, đối với
mọi người tỏ ra một cách mềm mại trọn vẹn.
3 Vì chưng chúng ta ngày trước cũng ngu muội, bội
nghịch, bị lừa dối, bị đủ thứ tình dục dâm dật sai khiến,
sống trong sự hung ác tham lam, đáng bị người ta ghét và
tự chúng ta cũng ghét lẫn nhau.
4 Nhưng từ khi lòng nhân từ của Đức Chúa Trời, là Cứu
Chúa chúng ta, và tình thương yêu của Ngài đối với mọi
người ta đã được bày ra, thì Ngài cứu chúng ta,
5 không phải cứu vì việc công bình chúng ta đã làm,
nhưng cứ theo lòng thương xót Ngài, bởi sự rửa về sự lại
sanh và sự đổi mới của Đức Thánh Linh
6 mà Ngài đã rải ra trên chúng ta cách dư dật bởi Đức
Chúa Jêsus Christ, Cứu Chúa chúng ta;
7 hầu cho chúng ta nhờ ơn Ngài được xưng công bình,
trở nên con kế tự của Ngài trong sự trông cậy của sự sống
đời đời.
8 Lời nầy là chắc chắn, ta muốn con nói quyết sự đó, hầu
cho những kẻ đã tin Đức Chúa Trời lo chăm chỉ làm việc
lành: đó là điều tốt lành và có ích cho mọi người.
9 Nhưng hãy lánh những điều cãi lẽ dại dột, những gia
phổ, những sự cạnh tranh nghị luận về luật pháp, vì mấy
sự đó đều là vô ích và hư không.
10 Sau khi mình đã khuyên bảo kẻ theo tà giáo một hai
lần rồi, thì hãy lánh họ,
11 vì biết rằng người như thế đã bội nghịch mà cứ phạm
tội, thì tự đoán phạt lấy mình.
12 Đến chừng ta sẽ sai A-te-ma hoặc Ti-chi-cơ đến cùng
con, thì hãy vội vả sang thành Ni-cô-bô-li nhập với ta; vì ta
định qua mùa đông tại đó.
13 Hãy lo liệu cho Xê-na, là thầy dạy luật, và A-bô-lô, đừng
thiếu đồ chi hết, trong khi họ ra đi.
14 Những người bổn đạo ta cũng phải học tập chuyên làm
việc lành, đặng giùm giúp khi túng ngặt, hầu cho họ khỏi
đưng đi mà không ra trái.
15 Hết thảy những người ở cùng ta gởi lời thăm con. Chào
thăm những kẻ yêu chúng ta bởi lòng tin đạo. Nguyền xin
ân điển ở với anh em hết thảy!

Thư gởi cho
Phi-lê-môn

1 Phao-lô, kẻ tù của Đức Chúa Jêsus Christ, và Ti-mô-thê,
anh em chúng ta, gởi cho Phi-lê-môn, là người rất yêu dấu
và cùng làm việc với chúng ta,
2 cùng cho Aùp-bi và người chị em, A-chíp, là bạn cùng
đánh trận, lại cho Hội thánh nhóm họp trong nhà anh:
3 nguyền xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho
bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus
Christ!
4 Tôi cảm tạ Đức Chúa Trời tôi, hằng ghi nhớ anh trong
lời cầu nguyện,
5 vì nghe nói anh có lòng yêu thương và đức tin trong
Đức Chúa Jêsus và cùng các thánh đồ.
6 Tôi cầu xin Ngài rằng đức tin đó, là đức tin chung cho
chúng ta, được có hiệu nghiệm, khiến người ta biết ấy là vì
Đấng Christ mà mọi điều lành được làm trong chúng ta.
7 Vả, hỡi anh, tôi đã được vui mừng yên ủi lắm bởi lòng
yêu thương của anh, vì nhờ anh mà lòng các thánh đồ được
yên ủi.
8 Vậy nên, dầu trong Đấng Christ, tôi có quyền truyền dạy
anh việc nên làm,
9 song vì lòng yêu thương của anh, nên tôi nài xin thì hơn.
Tôi, Phao-lô, đã già rồi, hiện nay lại vì Đức Chúa Jêsus Christ
chịu tù nữa,
10 tôi vì con tôi đã sanh trong vòng xiềng xích, tức là
Ô-nê-sim, mà nài xin anh;
11 ngày trước người không ích gì cho anh, nhưng bây giờ
sẽ ích lắm, và cũng ích cho tôi nữa: tôi sai người về cùng
anh,
12 người như lòng dạ tôi vậy.
13 Tôi vốn muốn cầm người ở lại cùng tôi, đặng thế cho
anh mà giúp việc tôi trong cơn vì Tin Lành chịu xiềng xích.
14 Nhưng tôi không muốn làm điều gì mà chưa được anh
đồng ý, hầu cho điều lành anh sẽ làm chẳng phải bởi ép
buộc, bèn là bởi lòng thành.
15 Vả, có lẽ người đã tạm xa cách anh, cốt để anh nhận
lấy người mãi mãi,
16 không coi như tôi mọi nữa, nhưng coi hơn tôi mọi, coi
như anh em yêu dấu, nhứt là yêu dấu cho tôi, huống chi
cho anh, cả về phần xác, cả về phần trong Chúa nữa.

17 Vậy nếu anh coi tôi là bạn hữu anh, thì hãy nhận lấy
người như chính mình tôi vậy.
18 Nhược bằng người có làm hại anh hoặc mắc nợ anh
điều chi, thì hãy cứ kể cho tôi.
19 Tôi, Phao-lô, chính tay tôi viết điều nầy: sẽ trả cho anh,
còn anh mắc nợ tôi về chính mình anh thì không nhắc đến.
20 Phải, hỡi anh em, ước chi tôi được nhận sự vui vẻ nầy
bởi anh trong Chúa; anh hãy làm cho tôi được thỏa lòng
trong Đấng Christ.
21 Tôi viết cho anh, đã tin chắc anh hay vâng lời, biết anh
sẽ làm quá sự tôi nói đây.
22 Nhân thể hãy liệu sắm nhà trọ cho tôi, vì tôi mong rằng
nhờ anh em cầu nguyện, sẽ được trở về cùng anh em.
23 Ê-pháp-ra, là bạn đồng tù trong Đức Chúa Jêsus Christ
với tôi, có lời thăm anh,
24 Mác, A-ri-tạc, Đê-ma và Lu-ca, cùng là bạn cùng làm
việc với tôi cũng vậy.
25 Nguyện xin ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ ở với
tâm thần anh em!

Thư gởi cho người Hê-bơ-rơ

1 Đời xưa, Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên tri phán
dạy tổ phụ chúng ta nhiều lần nhiều cách,
2 rồi đến những ngày sau rốt nầy, Ngài phán dạy chúng
ta bởi Con Ngài, là Con mà Ngài đã lập lên kế tự muôn vật,
lại bởi Con mà Ngài đã dựng nên thế gian;
3 Con là sự chói sáng của sự vinh hiển Đức Chúa Trời và
hình bóng của bản thể Ngài, lấy lời có quyền phép Ngài
nâng đỡ muôn vật; sau khi Con làm xong sự sạch tội, bèn
ngồi bên hữu Đấng tôn nghiêm ở trong nơi rất cao,
4 vậy được hưởng danh cao hơn danh thiên sứ bao nhiêu,
thì trở nên cao trọng hơn thiên sứ bấy nhiêu.
5 Vả, Đức Chúa Trời há có bao giờ phán cùng thiên sứ nào
rằng: Ngươi là Con ta, Ngày nay ta đã sanh ngươi? Lại há
có khi nào phán: Ta sẽ làm Cha người, Người sẽ làm Con
ta?
6 Còn khi Ngài đưa Con đầu lòng mình vào thế gian, thì
phán rằng: Mọi thiên sứ của Đức Chúa Trời phải thờ lạy
Con.
7 Nói về thiên sứ thì Ngài phán rằng: Đức Chúa Trời làm
cho thiên sứ Ngài như gió, Và tôi tớ Ngài như ngọn lửa.
8 Nhưng nói về Con thì lại phán rằng: Hỡi Đức Chúa Trời,
ngôi Chúa còn mãi đời nọ qua đời kia, Quyền bính của nước
Chúa là quyền bính ngay thẳng.
9 Chúa ưa điều công bình, ghét điều gian ác; Cho nên,
hỡi Chúa, Đức Chúa Trời của Chúa lấy dầu vui mừng xức
cho, Khiến Chúa trổi hơn kẻ đồng loại mình.
10 Lại có phán: Hỡi Chúa, ban đầu trước hết Chúa đã
dựng nền đất, Và các từng trời cũng là công việc của tay
Chúa.
11 Trời đất sẽ hư đi, nhưng Chúa hằng có; Trời đất sẽ cũ
đi như cái áo;
12 Ngài sẽ cuốn nó lại như cái áo choàng, Rồi trời đất sẽ
biến đổi, Nhưng Chúa vẫn y nguyên, Các năm của Chúa
không hề cùng.
13 Đức Chúa Trời há có bao giờ phán cùng thiên sứ nào
rằng: Hãy ngồi bên hữu ta, Cho đến chừng nào ta để kẻ
thù nghịch làm bệ dưới chân ngươi?

14 Các thiên sứ há chẳng phải đều là thần hầu việc Đức
Chúa Trời, đã được sai xuống để giúp việc những người sẽ
hưởng cơ nghiệp cứu rỗi hay sao?

2

1 Vậy nên, chúng ta phải càng giữ vững lấy điều mình đã
nghe e kẻo bị trôi lạc chăng.
2 Vì nếu lời thiên sứ rao truyền đã vững chắc và sự trái
phép nghịch mạng đã được báo ứng xứng đáng rồi,
3 mà nếu ta còn trễ nải sự cứu rỗi lớn dường ấy, thì làm
sao tránh cho khỏi được? -là sự cứu rỗi Chúa truyền ra
trước hết, rồi có những kẻ nghe chứng nghiệm nó cho
chúng ta,
4 Đức Chúa Trời cũng dùng những dấu kỳ sự lạ và đủ thứ
phép mầu, lại dùng sự ban cho của Đức Thánh Linh mà
Ngài đã theo ý muốn mình phát ra, để làm chứng với các
kẻ đó.
5 Vả, thế gian hầu đến mà chúng ta nói đó, Đức Chúa Trời
chẳng từng khiến nó phục dưới quyền các thiên sứ.
6 Nhưng có kẻ đã làm chứng rằng: Loài người là gì, mà
Chúa nhớ đến? Con người là ai, mà Chúa săn sóc đến?
7 Chúa đã đặt Người ở dưới thiên sứ một chút; Cho Người
đội mão triều vinh hiển tôn trọng;
8 Và đặt mọi vật dưới chân người. Đức Chúa Trời đã khiến
mọi vật phục Đức Chúa Jêsus như vậy; thì chẳng để cho
một vật nào chẳng phục Ngài; song hiện nay chúng ta chưa
thấy mọi vật phục Ngài.
9 Nhưng Đức Chúa Jêsus nầy, mà đã ở dưới các thiên sứ
một chút, chúng ta thấy Ngài, vì sự chết Ngài đã chịu được
đội mão triều vinh hiển tôn trọng. Aáy vậy, bởi ân điển
của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Jêsus đã vì mọi người nếm
sự chết.
10 Thật, Đấng mà muôn vật hướng về Ngài và bởi Ngài, vì
muốn đem nhiều con đến sự vinh hiển, thì đã khiến Đấng
làm cội rễ sự cứu rỗi của những con ấy, nhờ sự đau đớn mà
nên trọn lành, là phải lắm.
11 Vì Đấng làm nên thánh và kẻ được nên thánh, đều bởi
một Cha mà ra. Cho nên Ngài không thẹn mà gọi những kẻ
đó là anh em,
12 khi Ngài có phán: Tôi sẽ truyền danh Chúa cho anh em
tôi; Và ngợi khen Chúa ở giữa hội.
13 Ngài lại phán: Ta sẽ phó thác ta cho Chúa. Lại phán:
Ta đây, ta với các con cái mà Đức Chúa Trời đã ban cho ta.

14 Vậy thì, vì con cái có phần về huyết và thịt, nên chính
Đức Chúa Jêsus cũng có phần vào đó, hầu cho Ngài bởi sự
chết mình mà phá diệt kẻ cầm quyền sự chết, là ma quỉ,
15 lại cho giải thoát mọi người vì sợ sự chết, bị cầm trong
vòng tôi mọi trọn đời.
16 Vì quả thật không phải Ngài đến vùa giúp các thiên sứ,
bèn là vùa giúp dòng dõi của Aùp-ra-ham.
17 Nhân đó, Ngài phải chịu làm giống như anh em mình
trong mọi sự, hầu cho đối với Đức Chúa Trời, trở nên thầy
tế lễ thượng phẩm, hay thương xót và trung tín, đặng đền
tội cho chúng dân.
18 Vả, vì chính mình Ngài chịu khổ trong khi bị cám dỗ,
nên có thể cứu những kẻ bị cám dỗ vậy.

3

1 Bởi cớ đó, hỡi anh em thánh, là kẻ dự phần ơn trên trời
gọi, hãy suy kỹ đến sứ giả và thầy tế lễ thượng phẩm mà
chúng ta tin theo, tức là Đức Chúa Jêsus,
2 Ngài đã trung tín với Đấng đã lập Ngài, cũng như Môi-se
trung tín với cả nhà Chúa vậy.
3 Vì Ngài đã được xưng là đáng vinh hiển cao trọng hơn
Môi-se, chẳng khác nào thợ cất nhà được tôn trọng hơn
chính cái nhà.
4 Vả, chẳng có một cái nhà nào không phải bởi có người
dựng nên; mà Đấng đã dựng nên muôn vật, ấy là Đức Chúa
Trời.
5 Còn về Môi-se, người đã trung tín trong cả nhà Chúa,
như một kẻ tôi tớ, gọi đến làm chứng về điều ngày sau sẽ
được rao giảng.
6 Nhưng Đấng Christ thì trung tín như con trai quản trị
nhà Chúa; mà nhà Chúa tức là chúng ta, miễn là chúng ta
giữ vững vàng cho đến cuối cùng lòng tin chắc và trông
cậy, là sự chúng ta lấy làm vinh hiển.
7 Cho nên, như Đức Thánh Linh phán rằng: Ngày nay nếu
các ngươi nghe tiếng Ngài,
8 Thì chớ cứng lòng, như lúc nổi loạn, Là ngày thử Chúa
trong đồng vắng,
9 Là nơi tổ phụ các ngươi thấy công việc ta làm trong bốn
mươi năm, Mà còn thử để dò xét ta!
10 Nhân đó, ta giận dòng dõi nầy, Và phán rằng: Lòng
chúng nó lầm lạc luôn, Chẳng từng biết đường lối ta.
11 Nầy là lời thề mà ta lập trong cơn thạnh nộ, rằng:
Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ của ta!

12 Hỡi anh em, hãy giữ lấy, kẻo ai trong anh em có lòng dữ
và chẳng tin mà trái bỏ Đức Chúa Trời hằng sống chăng.
13 Nhưng hằng ngày anh em hãy khuyên bảo lẫn nhau,
đang khi còn gọi là "Ngày nay," hầu cho trong anh em
không ai bị tội lỗi dỗ dành mà cứng lòng.
14 Vì chúng ta đã được dự phần với Đấng Christ, miễn là
giữ lòng tin ban đầu của chúng ta cho vững bền đến cuối
cùng,
15 trong khi còn nói rằng: Ngày nay nếu các ngươi nghe
tiếng Ngài, Thì chớ cứng lòng, như lúc nổi loạn.
16 Vả, ai là kẻ nghe tiếng Ngài rồi nổi loạn, há chẳng phải
những người nhờ Môi-se dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô sao?
17 Đức Chúa Trời đã giận ai trong bốn mươi năm? Há
chẳng phải giận những kẻ phạm tội, mà thây họ đã ngã
trong đồng vắng sao?
18 Ngài lại thề với ai rằng không được vào sự yên nghỉ
của Ngài? Há chẳng phải với những người không vâng lời
sao?
19 Vả, chúng ta thấy những người ấy không thể vào đó
được vì cớ không tin.

4

1 Vậy, đang khi còn có lời hứa cho vào sự yên nghỉ Chúa,
hãy lo sợ, kẻo trong chúng ta có ai bị trừ ra chăng.
2 Vì tin lành nầy đã rao truyền cho chúng ta cũng như
cho họ; những lời họ đã nghe không ích chi hết, vì trong
khi nghe, chẳng lấy đức tin nhận lời đó thuộc về mình.
3 Về phần chúng ta là kẻ đã tin, thì vào sự yên nghỉ, như
Đức Chúa Trời đã phán rằng: Nầy là lời thề ta đã lập trong
cơn thạnh nộ: Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên nghỉ ta!...
Dầu vậy, công việc của Ngài đã xong rồi từ buổi sáng thế.
4 Vì luận về ngày thứ bảy, có chép rằng: Ngày thứ bảy
Đức Chúa Trời nghỉ cả các công việc Ngài.
5 Lại một chỗ khác có chép rằng: Chúng nó sẽ chẳng hề
vào sự yên nghỉ ta.
6 Như vậy, vì đã dành cho mấy người phải vào đó, và vì
những kẻ nghe tin lành ấy trước nhất đã không vào đó bởi
chẳng tin,
7 nên về sau lâu lắm, trong một thơ của Đa-vít, Chúa lại
định một ngày nữa gọi là "Ngày nay," như trên kia đã dẫn
rằng: Ngày nay nếu các ngươi nghe tiếng Ngài, Thì chớ
cứng lòng.

8 Vả, nếu Giô-suê đã cho họ yên nghỉ, thì chắc sau không
còn nói về một ngày khác nữa.
9 Vậy thì còn lại một ngày yên nghỉ cho dân Đức Chúa
Trời.
10 Vì ai vào sự yên nghỉ của Đức Chúa Trời, thì nghỉ công
việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của
Ngài vậy.
11 Vậy, chúng ta phải gắng sức vào sự yên nghỉ đó, hầu
cho không có một người nào trong chúng ta theo gương kẻ
chẳng tin kia mà vấp ngã.
12 Vì lời của Đức Chúa Trời là lời sống và linh nghiệm,
sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến đỗi chia hồn, linh,
cốt, tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng.
13 Chẳng có vật nào được giấu kín trước mặt Chúa, nhưng
thảy đều trần trụi và lộ ra trước mắt Đấng mà chúng ta phải
thưa lại,
14 Aáy vậy, vì chúng ta có thầy tế lễ thượng phẩm lớn đã
trải qua các từng trời, tức là Đức Chúa Jêsus, Con Đức Chúa
Trời, thì hãy bền giữ đạo chúng ta đã nhận tin.
15 Vì chúng ta không có thầy tế lễ thượng phẩm chẳng
có thể cảm thương sự yếu đuối chúng ta, bèn có một thầy
tế lễ bị thử thách trong mọi việc cũng như chúng ta, song
chẳng phạm tội.
16 Vậy, chúng ta hãy vững lòng đến gần ngôi ơn phước,
hầu cho được thương xót và tìm được ơn để giúp chúng ta
trong thì giờ có cần dùng.

5

1 Phàm thầy tế lễ thượng phẩm, từ trong loài người chọn
ra, thì vì loài người lập nên hầu việc Đức Chúa Trời, để
dâng lễ vật và hi sinh vì tội lỗi.
2 Người đã bị vây trong sự yếu đuối, nên có thể thương
xót những kẻ ngu dốt sai lầm.
3 Aáy bởi sự yếu đuối đó mà người buộc phải vì tội lỗi
mình dâng của tế lễ, cũng như vì tội lỗi của dân chúng.
4 Vả lại không ai chiếm lấy chức trọng đó cho mình; phải
được Đức Chúa Trời kêu gọi như A-rôn ngày xưa.
5 Cũng một thể ấy, Đấng Christ không tự tôn mình làm
thầy tế lễ thượng phẩm; như tại Đấng đã phán cùng Ngài
rằng: Ngươi là Con ta, Ta đã sanh ngươi ngày nay.
6 Lại nơi khác có phán cùng Ngài rằng: Ngươi làm thầy
tế lễ đời đời Theo ban Mên-chi-xê-đéc.

7 Khi Đấng Christ còn trong xác thịt, thì đã kêu lớn tiếng
khóc lóc mà dâng những lời cầu nguyện nài xin cho Đấng
có quyền cứu mình khỏi chết, và vì lòng nhân đức Ngài,
nên được nhậm lời.
8 Dầu Ngài là Con, cũng đã học tập vâng lời bởi những sự
khốn khổ mình đã chịu,
9 và sau khi đã được làm nên trọn vẹn rồi, thì trở nên cội
rễ của sự cứu rỗi đời đời cho kẻ vâng lời Ngài,
10 lại có Đức Chúa Trời xưng Ngài là thầy tế lễ thượng
phẩm theo ban Mên-chi- xê-đéc.
11 Về sự đó, chúng ta có nhiều điều nên nói, và khó cắt
nghĩa, vì anh em đã trở nên chậm hiểu.
12 Đáng lẽ anh em đã làm thầy từ lâu rồi, nay còn cần
người ta lấy những điều sơ học của lời Đức Chúa Trời mà
dạy anh em; anh em cần ăn sữa thay vì đồ ăn đặc.
13 Vả, kẻ nào chỉ ăn sữa thôi, thì không hiểu đạo công
bình; vì còn là thơ ấu.
14 Nhưng đồ ăn đặc là để cho kẻ thành nhân, cho kẻ hay
dụng tâm tư luyện tập mà phân biệt điều lành và dữ.

6

1 Aáy vậy, chúng ta phải bỏ qua các điều sơ học về Tin
Lành của Đấng Christ, mà tấn tới sự trọn lành, chớ nên lập
lại nền nữa, tức là: từ bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời,
2 sự dạy về phép báp têm, phép đặt tay, sự kẻ chết sống
lại, sự phán xét đời đời.
3 Ví bằng Đức Chúa Trời cho phép, thì chúng ta sẽ làm
điều đó.
4 Vì chưng những kẻ đã được soi sáng một lần, đã nếm
sự ban cho từ trên trời, dự phần về Đức Thánh Linh,
5 nếm đạo lành Đức Chúa Trời, và quyền phép của đời
sau,
6 nếu lại vấp ngã, thì không thể khiến họ lại ăn năn nữa,
vì họ đóng đinh Con Đức Chúa Trời trên thập tự giá cho
mình một lần nữa, làm cho Ngài sỉ nhục tỏ tường.
7 Vả, một đám đất nhờ mưa đượm nhuần mà sanh cây
cỏ có ích cho người cày cấy, thì đất đó hưởng phần phước
lành của Đức Chúa Trời.
8 Nhưng đất nào chỉ sanh ra những cỏ rạ, gai gốc, thì bị
bỏ, và hầu bị rủa, cuối cùng phải bị đốt.
9 Hỡi những kẻ rất yêu dấu, dẫu chúng ta nói vậy, vẫn
còn đang trông đợi những việc tốt hơn từ nơi anh em, là
những việc đưa đến sự cứu rỗi.

10 Đức Chúa Trời không phải là không công bình mà bỏ
quên công việc và lòng yêu thương của anh em đã tỏ ra
vì danh Ngài, trong khi hầu việc các thánh đồ và hiện nay
đang còn hầu việc nữa.
11 Nhưng chúng ta mong rằng mỗi người trong anh em
tỏ lòng sốt sắng như vậy, đặng giữ lòng đầy dẫy sự trông
cậy cho đến cuối cùng;
12 đến nỗi anh em không trễ nải, nhưng cứ học đòi những
kẻ bởi đức tin và lòng nhịn nhục mà được hưởng lời hứa.
13 Khi Đức Chúa Trời hứa cùng Aùp-ra-ham, và vì không
thể chỉ Đấng nào lớn hơn, nên Ngài chỉ chính mình Ngài
mà thề với người rằng:
14 Chắc ta sẽ ban phước cho ngươi nhiều, và khiến hậu
tự ngươi sanh sản đông thêm.
15 Aáy, Aùp-ra-ham đã nhịn nhục đợi chờ như vậy, rồi
mới được điều đã hứa.
16 Người ta thường mượn danh một Đấng lớn hơn mình
mà thề, phàm có cãi lẫy điều gì, thì lấy lời thề mà định.
17 Đức Chúa Trời cũng vậy, muốn càng tỏ ra cho những
kẻ hưởng lời hứa biết ý định Ngài là chắc chắn không thay
đổi, thì dùng lời thề;
18 hầu cho nhờ hai điều chẳng thay đổi đó, -và về hai
điều ấy Đức Chúa Trời chẳng có thể nói dối, mà chúng ta
tìm được sự yên ủi lớn mạnh, là kẻ đã trốn đến nơi ẩn náu,
mà cầm lấy sự trông cậy đã đặt trước mặt chúng ta.
19 Chúng ta giữ điều trông cậy nầy như cái neo của linh
hồn, vững vàng bền chặt, thấu vào phía trong màn,
20 trong nơi thánh mà Đức Chúa Jêsus đã vào như Đấng
đi trước của chúng ta, vì đã trở nên thầy tế lễ thượng phẩm
đời đời, theo ban Mên-chi-xê-đéc.

7

1 Vả, Mên-chi-xê-đéc đó là vua của Sa-lem, thầy tế lễ của
Đức Chúa Trời rất cao, đã đi rước Aùp-ra-ham và chúc
phước cho, trong khi người thắng trận các vua trở về;
2 Aùp-ra-ham đã lấy một phần mười về mọi của cải mình
mà dâng cho vua; theo nghĩa đen tên vua ấy, trước hết là
vua sự công bình, lại là vua của Sa-lem nữa, nghĩa là vua
bình an;
3 người không cha, không mẹ, không gia phổ; không có
ngày đầu mới sanh, cũng không có ngày rốt qua đời, như
vậy là giống Con Đức Chúa Trời, -Mên-chi-xê-đéc nầy làm
thầy tế lễ đời đời vô cùng.

4 Hãy nghĩ xem, chính tiên tổ là Aùp-ra-ham đã lấy một
phần mười trong những vật rất tốt của mình chiếm được
mà dâng cho vua, thì vua tôn trọng là dường nào.
5 Những con cháu họ Lê-vi chịu chức tế lễ, theo luật, có
phép thâu lấy một phần mười của dân, nghĩa là của anh
em mình, vì chính họ cũng từ Aùp-ra-ham mà ra.
6 Nhưng vua vốn không phải đồng họ, cũng lấy một phần
mười của Aùp-ra-ham và chúc phước cho kẻ được lời hứa.
7 Vả, người bực cao chúc phước cho kẻ bực thấp, ấy là
điều không cãi được.
8 Lại, đằng nầy, những kẻ thâu lấy một phần mười đều là
người hay chết: còn đằng kia, ấy là kẻ mà có lời làm chứng
cho là người đang sống.
9 Lại có thể nói rằng Lê-vi là kẻ thâu lấy một phần mười
đó, chính mình người cũng bởi Aùp-ra-ham mà đóng một
phần mười;
10 vì lúc Mên-chi-xê-đéc đi đón tiên tổ, thì Lê-vi còn ở
trong lòng tổ phụ.
11 Nếu có thể được sự trọn vẹn bởi chức tế lễ của người
Lê-vi (vì luật pháp ban cho dân đang khi còn dưới quyền
chức tế lễ), thì cớ sao còn cần phải dấy lên một thầy tế lễ
khác, lập theo ban Mên-chi-xê-đéc, không theo ban A-rôn?
12 Chức tế lễ đã thay đổi thì luật pháp cũng cần phải thay
đổi.
13 Vả, Đấng mà những lời đó chỉ về, thuộc một chi phái
khác, trong chi phái đó chưa từng có ai dự việc nơi bàn
thờ.
14 Vì thật rõ ràng Chúa chúng ta ra từ Giu-đa, về chi phái
ấy, Môi-se không nói điều chi về chức tế lễ.
15 Mọi điều đó càng thêm rõ hơn nữa, khi chúng ta thấy
một thầy tế lễ khác dấy lên, giống như Mên-chi-xê-đéc,
16 lập lên không theo luật lệ của điều răn xác thịt, nhưng
theo quyền phép của sự sống chẳng hay hư hay hết.
17 Vả, nầy là lời làm chứng cho Ngài rằng: Con làm thầy
tế lễ đời đời Theo ban Mên-chi-xê-đéc.
18 Như vậy, điều răn trước kia vì không quyền không ích
nên đã bị bỏ rồi;
19 bởi chưng luật pháp không làm trọn chi hết, lại có một
sự trông cậy hay hơn đem vào thay cho luật pháp, và bởi
sự trông cậy đó chúng ta đến gần Đức Chúa Trời.
20 Vả lại, sự thay đổi nầy chẳng phải là không có lời thề
mà được làm ra. Những thầy tế lễ khác không bởi lời thề
mà được lập lên,

21 nhưng Ngài đã được lập lên bằng lời thề, bởi Đấng đã
phán cùng Ngài rằng: Chúa đã thề rồi, và không hối lời thề
ấy đâu; Con làm thầy tế lễ đến đời đời.
22 Vì thế, Đức Chúa Jêsus đã trở nên Đấng bảo lãnh cho
một cái giao ước rất tôn trọng hơn cái trước.
23 Vả lại, số thầy tế lễ rất nhiều, vì sự chết nên không giữ
luôn được chức vụ.
24 Nhưng Ngài, vì hằng có đời đời, nên giữ lấy chức tế lễ
không hề đổi thay.
25 Bởi đó Ngài có thể cứu toàn vẹn những kẻ nhờ Ngài mà
đến gần Đức Chúa Trời, vì Ngài hằng sống để cầu thay cho
những kẻ ấy.
26 Aáy đó thật là thầy tế lễ thượng phẩm mà chúng ta có
cần dùng, thánh khiết, không tội, không ô uế, biệt khỏi kẻ
có tội, được cất lên cao hơn các từng trời:
27 không như những thầy tế lễ thượng phẩm khác, cần
phải hằng ngày dâng tế lễ, trước vì tội mình, sau vì tội dân;
Ngài làm việc đó một lần thì đủ cả, mà dâng chính mình
Ngài làm tế lễ.
28 Vì luật pháp lập những người vốn yếu đuối làm thầy
tế lễ thượng phẩm; nhưng lời thề có sau luật pháp thì lập
Con, là Đấng đã nên trọn lành đời đời.

8

1 Đại ý điều chúng ta mới nói đó, là chúng ta có một thầy
tế lễ thượng phẩm, ngồi bên hữu ngai của Đấng tôn nghiêm
trong các từng trời,
2 làm chức việc nơi thánh và đền tạm thật, bởi Chúa dựng
lên, không phải bởi một người nào.
3 Phàm thầy tế lễ thượng phẩm đã được lập lên là để dâng
lễ vật và hi sinh; vậy thì Đấng nầy cũng cần phải dâng vật
gì.
4 Nếu Ngài còn ở thế gian, thì Ngài chẳng phải là thầy tế
lễ, vì ở thế gian có những thầy tế lễ dâng lễ vật theo luật
pháp dạy,
5 và giữ sự thờ phượng, sự thờ phượng đó chẳng qua là
hình và bóng của những sự trên trời mà thôi, cũng như
khi Môi-se gần dựng đền tạm, thì Đức Chúa Trời phán bảo
rằng: Hãy cẩn thận, làm mọi việc theo như kiểu mẫu đã
chỉ cho ngươi tại trên núi.
6 Nhưng thầy tế lễ thượng phẩm chúng ta đã được một
chức vụ rất tôn trọng hơn, vì Ngài là Đấng trung bảo của

giao ước tốt hơn, mà giao ước ấy lập lên trên lời hứa tốt
hơn.
7 Vì nếu ước thứ nhất không thiếu gì, thì chẳng có chỗ
nào lập ước thứ hai.
8 Vả, trong những lời nầy thật có ý trách, là lời Đức Chúa
Trời phán cùng dân Giu-đa rằng: Chúa phán: kìa, nhựt kỳ
đến, Khi đó ta sẽ cùng nhà Y-sơ-ra-ên và nhà Giu-đa lập
một ước mới,
9 Không phải như ước ta đã lập với tổ tiên chúng nó,
Trong ngày ta cầm tay họ dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô. Vì họ
không bền giữ lời ước ta, Nên ta không đoái xem họ, ấy là
lời Chúa phán.
10 Chúa lại phán: Nầy là lời ước mà ta sẽ lập với nhà Y-
sơ-ra-ên Sau những ngày đó: Ta sẽ để luật pháp ta trong
trí họ Và ghi tạc vào lòng; Ta sẽ làm Đức Chúa Trời họ, Họ
sẽ làm dân ta.
11 Trong vòng họ sẽ chẳng có ai dạy bảo công dân mình
Và anh em mình, rằng: Hãy nhìn biết Chúa; Vì hết thảy
trong vòng họ, Từ kẻ rất nhỏ cho đến kẻ rất lớn đều sẽ biết
ta,
12 Nhân ta sẽ tha sự gian ác của họ, Và không nhớ đến tội
lỗi họ nữa.
13 Gọi ước đó là mới, thì đã xưng ước trước là cũ; vả, điều
chi đã cũ đã già, thì gần tiêu mất đi.

9

1 Ước trước cũng có những luật về việc thờ phượng và
một nơi thánh dưới đất.
2 Vả, một đền tạm đã dựng lên: phần thứ nhất gọi là nơi
thánh, có chân đèn, bàn và bánh bày ra;
3 rồi đến phía trong màn thứ hai, tức là phần gọi là nơi
rất thánh,
4 có lư hương bằng vàng và hòm giao ước, toàn bọc bằng
vàng. Trong hòm có một cái bình bằng vàng đựng đầy ma-
na, cây gậy trổ hoa của A-rôn, và hai bảng giao ước;
5 phía trên có hai chê-ru-bin vinh hiển, bóng nó che phủ
nơi chuộc tội. Nhưng đây không phải dịp kể các điều đó
cho rõ ràng.
6 Các vật đã sắp đặt như vậy, hằng ngày những thầy tế
lễ vào phần thứ nhất trong đền tạm, đặng làm trọn việc tế
lễ;
7 nhưng, phần thứ hai, thì mỗi năm một lần chỉ một mình
thầy tế lễ thượng phẩm vào, chẳng bao giờ mà không đem
huyết dâng vì chính mình và vì sự lầm lỗi dân chúng.

8 Đức Thánh Linh lấy đó chỉ ra rằng hễ đền tạm thứ nhất
đang còn, thì đường vào nơi rất thánh chưa mở.
9 Aáy là một hình bóng chỉ về đời bây giờ, để tỏ rằng
các lễ vật và hi sinh dâng đó, không có thể làm cho kẻ thờ
phượng được vẹn lành về lương tâm.
10 Đó chẳng qua là mạng lịnh của xác thịt, cũng như các
lễ ăn, uống, rửa sạch, chỉ lập cho đến kỳ hoán cải vậy.
11 Nhưng Đấng Christ đã hiện đến, làm thầy tế lễ thượng
phẩm của những sự tốt lành sau nầy; Ngài đã vượt qua đền
tạm lớn hơn và trọn vẹn hơn, không phải tay người dựng
ra, nghĩa là không thuộc về đời nầy;
12 Ngài đã vào nơi rất thánh một lần thì đủ hết, không
dùng huyết của dê đực và của bò con, nhưng dùng chính
huyết mình, mà được sự chuộc tội đời đời.
13 Vì nếu huyết của dê đực bò đực cùng tro bò cái tơ mà
người ta rưới trên kẻ ô uế còn làm sạch được phần xác thịt
họ và nên thánh thay,
14 huống chi huyết của Đấng Christ, là Đấng nhờ Đức
Thánh Linh đời đời, dâng chính mình không tì tích cho
Đức Chúa Trời, thì sẽ làm sạch lương tâm anh em khỏi
công việc chết, đặng hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống,
là dường nào!
15 Nhân đó, Ngài là Đấng trung bảo của giao ước mới, để
khi Ngài chịu chết mà chuộc tội đã phạm dưới giao ước cũ,
thì những kẻ được kêu gọi nhận lãnh cơ nghiệp đời đời đã
hứa cho mình.
16 Vì khi có chúc thơ, thì cần phải đợi đến kẻ trối chết đã.
17 Chúc thơ chỉ có giá trị sau lúc chết, vì hễ kẻ trối còn
sống thì nó không có quyền gì.
18 Aáy vậy, chính giao ước trước nào chẳng phải là không
dùng máu mà lập.
19 Lúc Môi-se phán mọi điều răn của luật pháp cho dân
chúng, có lấy máu của bò con và dê đực, với nước, dây
nhung đỏ tía và nhành ngưu tất rảy trên sách cùng trên cả
dân chúng,
20 mà nói rằng: Nầy là huyết của sự giao ước mà Đức
Chúa Trời đã dạy lập với các ngươi.
21 Đoạn, người cũng lấy huyết rảy đền tạm cùng mọi đồ
thờ.
22 Theo luật pháp thì hầu hết mọi vật đều nhờ huyết mà
được sạch: không đổ huyết thì không có sự tha thứ.
23 Vậy, nếu những tượng chỉ về các vật trên trời đã phải
nhờ cách ấy mà được sạch, thì chính các vật trên trời phải

nhờ của lễ càng quí trọng hơn nữa để được sạch.
24 Vả Đấng Christ chẳng phải vào nơi thánh bởi tay người
làm ra, theo kiểu mẫu nơi thánh thật, bèn là vào chính
trong trời, để bây giờ vì chúng ta hiện ra trước mặt Đức
Chúa Trời.
25 Aáy chẳng phải là dâng chính mình Ngài nhiều lần,
như thầy tế lễ thượng phẩm mỗi năm vào trong nơi rất
thánh mà dâng huyết không phải là huyết mình;
26 bằng chẳng vậy, thì từ buổi sáng thế đến nay, Ngài đã
phải chịu khổ nhiều lần rồi. Nhưng hiện nay đến cuối cùng
các thời đại, Ngài đã hiện ra chỉ một lần, dâng mình làm tế
lễ để cất tội lỗi đi.
27 Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi
chịu phán xét,
28 cũng vậy, Đấng Christ đã dâng mình chỉ một lần đặng
cất tội lỗi của nhiều người; Ngài lại sẽ hiện ra lần thứ hai,
không phải để cất tội lỗi đi nữa, nhưng để ban sự cứu rỗi
cho kẻ chờ đợi Ngài.

10

1 Vả, luật pháp chỉ là bóng của sự tốt lành ngày sau, không
có hình thật của các vật, nên không bao giờ cậy tế lễ mỗi
năm hằng dâng như vậy, mà khiến kẻ đến gần Đức Chúa
Trời trở nên trọn lành được.
2 Nếu được, thì những kẻ thờ phượng đã một lần được
sạch rồi, lương tâm họ không còn biết tội nữa, nhân đó, há
chẳng thôi dâng tế lễ hay sao?
3 Trái lại, những tế lễ đó chẳng qua là mỗi năm nhắc cho
nhớ lại tội lỗi.
4 Vì huyết của bò đực và dê đực không thể cất tội lỗi đi
được.
5 Bởi vậy cho nên, Đấng Christ khi vào thế gian, phán
rằng: Chúa chẳng muốn hy sinh, cũng chẳng muốn lễ vật,
Nhưng Chúa đã sắm sửa một thân thể cho tôi.
6 Chúa chẳng nhậm của lễ thiêu, cũng chẳng nhậm của
lễ chuộc tội.
7 Tôi bèn nói: Hỡi Đức Chúa Trời, nầy tôi đến-Trong sách
có chép về tôi-Tôi đến để làm theo ý muốn Chúa.
8 Trước đã nói: Chúa chẳng muốn, chẳng nhậm những
hi sinh, lễ vật, của lễ thiêu, của lễ chuộc tội, đó là theo luật
pháp dạy; sau lại nói: Đây nầy, tôi đến để làm theo ý muốn
Chúa.
9 Vậy thì, Chúa đã bỏ điều trước, đặng lập điều sau.

10 Aáy là theo ý muốn đó mà chúng ta được nên thánh
nhờ sự dâng thân thể của Đức Chúa Jêsus Christ một lần
đủ cả.
11 Phàm thầy tế lễ mỗi ngày đứng hầu việc và năng dâng
của lễ đồng một thức, là của lễ không bao giờ cất tội lỗi
được,
12 còn như Đấng nầy, đã vì tội lỗi dâng chỉ một của lễ, rồi
ngồi đời đời bên hữu Đức Chúa Trời,
13 từ rày về sau đang đợi những kẻ thù nghịch Ngài bị để
làm bệ dưới chân Ngài vậy.
14 Vì nhờ dâng chỉ một của tế lễ, Ngài làm cho những kẻ
nên thánh được trọn vẹn đời đời.
15 Đức Thánh Linh cũng làm chứng cho chúng ta như
vậy; vì đã phán rằng:
16 Chúa phán: Nầy là giao ước ta lập với chúng nó Sau
những ngày đó, Ta sẽ để luật pháp ta vào lòng chúng nó
Và ghi tạc nơi trí khôn,
17 Lại phán: Ta sẽ chẳng còn nhớ đến tội lỗi gian ác của
chúng nó nữa.
18 Bởi hễ có sự tha thứ thì không cần dâng của lễ vì tội
lỗi nữa.
19 Hỡi anh em, vì chúng ta nhờ huyết Đức Chúa Jêsus
được dạn dĩ vào nơi rất thánh,
20 bởi đường mới và sống mà Ngài đã mở ngang qua cái
màn, nghĩa là ngang qua xác Ngài,
21 lại vì chúng ta có một thầy tế lễ lớn đã lập lên cai trị
nhà Đức Chúa Trời,
22 nên chúng ta hãy lấy lòng thật thà với đức tin đầy dẫy
trọn vẹn, lòng được tưới sạch khỏi lương tâm xấu, thân thể
rửa bằng nước trong, mà đến gần Chúa.
23 Hãy cầm giữ sự làm chứng về điều trông cậy chúng ta
chẳng chuyển lay, vì Đấng đã hứa cùng chúng ta là thành
tín.
24 Ai nấy hãy coi sóc nhau để khuyên giục về lòng yêu
thương và việc tốt lành;
25 chớ bỏ sự nhóm lại như mấy kẻ quen làm, nhưng phải
khuyên bảo nhau, và hễ anh em thấy ngày ấy hầu gần
chừng nào, thì càng phải làm như vậy chừng nấy.
26 Vì nếu chúng ta đã nhận biết lẽ thật rồi, mà lại cố ý
phạm tội, thì không còn có tế lễ chuộc tội nữa,
27 nhưng chỉ có sự đợi chờ kinh khiếp về sự phán xét, và
lửa hừng sẽ đốt cháy kẻ bội nghịch mà thôi.
28 Ai đã phạm luật pháp Môi-se, nếu có hai ba người làm
chứng, thì chết đi không thương xót,

29 huống chi kẻ giày đạp Con Đức Chúa Trời, coi huyết
của giao ước, tức là huyết mà mình nhờ nên thánh, là ô uế,
lại khinh lờn Đức Thánh Linh ban ơn, thì anh em há chẳng
tưởng rằng người ấy đáng bị hình rất nghiêm đoán phạt
hay sao?
30 Vì chúng ta biết Đấng đã phán rằng: Sự trả thù thuộc
về ta; ta sẽ báo ứng, ấy là lời Chúa phán. Lại rằng: Chúa
sẽ xét đoán dân mình.
31 Sa vào tay Đức Chúa Trời hằng sống là sự đáng kinh
khiếp thay!
32 Hãy nhớ lại những lúc ban đầu đó, anh em đã được
soi sáng rồi, bèn chịu cơn chiến trận lớn về những sự đau
đớn:
33 phần thì chịu sỉ nhục, gặp gian nan, như làm trò cho
thiên hạ xem, phần thì chia khổ với những kẻ bị đối đãi
đồng một cách.
34 Vì anh em đã thương xót kẻ bị tù, và vui lòng chịu của
cải mình bị cướp, bởi biết mình có của cải quí hơn hằng
còn luôn.
35 Vậy chớ bỏ lòng dạn dĩ mình, vốn có một phần thưởng
lớn đã để dành cho.
36 Vì anh em cần phải nhịn nhục, hầu cho khi đã làm
theo ý muốn Đức Chúa Trời rồi, thì được như lời đã hứa
cho mình.
37 Còn ít lâu, thật ít lâu nữa, Thì Đấng đến sẽ đến; Ngài
không chậm trễ đâu.
38 Người công bình của ta sẽ cậy đức tin mà sống, Nhưng
nếu lui đi thì linh hồn ta chẳng lấy làm đẹp chút nào.
39 Về phần chúng ta, nào phải là kẻ lui đi cho hư mất đâu,
bèn là kẻ giữ đức tin cho linh hồn được cứu rỗi.

11

1 Vả, đức tin là sự biết chắc vững vàng của những điều
mình đang trông mong là bằng cớ của những điều mình
chẳng xem thấy.
2 Aáy là nhờ đức tin mà các đấng thuở xưa đã được lời
chứng tốt.
3 Bởi đức tin, chúng ta biết rằng thế gian đã làm nên bởi
lời của Đức Chúa Trời, đến nỗi những vật bày ra đó đều
chẳng phải từ vật thấy được mà đến.
4 Bởi đức tin, A-bên đã dâng cho Đức Chúa Trời một tế
lễ tốt hơn của Ca-in, và được xưng công bình, vì Đức Chúa
Trời làm chứng về người rằng Ngài nhậm lễ vật ấy; lại cũng
nhờ đó dầu người chết rồi, hãy còn nói.

5 Bởi đức tin, Hê-nóc được cất lên và không hề thấy sự
chết; người ta không thấy người nữa, vì Đức Chúa Trời đã
tiếp người lên. Bởi chưng trước khi được tiếp lên, người đã
được chứng rằng mình ở vừa lòng Đức Chúa Trời rồi.
6 Vả, không có đức tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp
ý Ngài; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức
Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thưởng cho kẻ tìm kiếm
Ngài.
7 Bởi đức tin, Nô-ê được Chúa mách bảo cho về những
việc chưa thấy, và người thành tâm kính sợ, đóng một chiếc
tàu để cứu nhà mình; bởi đó người định tội thế gian, và trở
nên kẻ kế tự của sự công bình đến từ đức tin vậy.
8 Bởi đức tin, Aùp-ra-ham vâng lời Chúa gọi, đi đến xứ
mình sẽ nhận làm cơ nghiệp: người đi mà không biết mình
đi đâu.
9 Bởi đức tin, người kiều ngụ trong xứ đã hứa cho mình,
như trên đất ngoại quốc, ở trong các trại, cũng như Y-sác
và Gia-cốp, là kẻ đồng kế tự một lời hứa với người.
10 Vì người chờ đợi một thành có nền vững chắc, mà Đức
Chúa Trời đã xây cất và sáng lập.
11 Cũng bởi đức tin mà Sa-ra dẫu có tuổi còn có sức sanh
con cái được, vì người tin rằng Đấng hứa cho mình điều đó
là thành tín.
12 Cũng vì đó mà chỉ một người, lại là một người già yếu,
sanh ra muôn vàn con cháu, đông như sao trên trời, như
cát bãi biển, không thể đếm được.
13 Hết thảy những người đó đều chết trong đức tin, chưa
nhận lãnh những điều hứa cho mình; chỉn trông thấy và
chào mừng những điều đó từ đằng xa, xưng mình là kẻ
khách và bộ hành trên đất.
14 Những kẻ nói như thế, tỏ rõ rằng mình đang đi tìm nơi
quê hương.
15 Ví thử họ đã tưởng đến nơi quê hương mà mình từ đó
đi ra, thì cũng có ngày trở lại,
16 nhưng họ ham mến một quê hương tốt hơn, tức là quê
hương ở trên trời; nên Đức Chúa Trời không hổ thẹn mà
xưng mình là Đức Chúa Trời của họ, vì Ngài đã sắm sẵn
cho họ một thành.
17 Bởi đức tin, Aùp-ra-ham dâng Y-sác trong khi bị thử
thách: người là kẻ đã nhận lãnh lời hứa, dâng con một
mình,
18 là về con đó mà Đức Chúa Trời có phán rằng: Aáy bởi
trong Y-sác mà ngươi sẽ có một dòng dõi lấy tên ngươi mà
kêu.

19 Người tự nghĩ rằng Đức Chúa Trời cũng có quyền khiến
kẻ chết sống lại; cũng giống như từ trong kẻ chết mà người
lại được con mình.
20 Bởi đức tin, Y-sác chúc phước cho Gia-cốp và Ê-sau về
những sự hầu đến.
21 Bởi đức tin, Gia-cốp lúc gần chết, chúc phước cho hai
con của Giô-sép, và nương trên gậy mình mà lạy.
22 Bởi đức tin, Giô-sép lúc gần qua đời nói về việc con
cháu Y-sơ-ra-ên sẽ đi ra, và truyền lịnh về hài cốt mình.
23 Bởi đức tin, khi Môi-se mới sanh ra, cha mẹ người đem
giấu đi ba tháng, vì thấy là một đứa con xinh tốt, không sợ
chiếu mạng của vua.
24 Bởi đức tin, Môi-se lúc đã khôn lớn, bỏ danh hiệu mình
là con trai của công chúa Pha-ra-ôn,
25 đành cùng dân Đức Chúa Trời chịu hà hiếp hơn là tạm
hưởng sự vui sướng của tội lỗi:
26 người coi sự sỉ nhục về Đấng Christ là quí hơn của châu
báu xứ Ê-díp-tô, vì người ngửa trông sự ban thưởng.
27 Bởi đức tin, người lìa xứ Ê-díp-tô không sợ vua giận; vì
người đứng vững như thấy Đấng không thấy được.
28 Bởi đức tin, người giữ lễ Vượt Qua và làm phép rưới
huyết, hầu cho đấng hủy diệt chẳng hề hại đến con đầu
lòng dân Y-sơ-ra-ên.
29 Bởi đức tin, dân Y-sơ-ra-ên vượt qua Biển đỏ như đi
trên đất khô, còn người Ê-díp-tô thử đi qua, bị nuốt mất tại
đó.
30 Bởi đức tin, các tường thành Giê-ri-cô đổ xuống, sau
khi người ta đi vòng quanh bảy ngày.
31 Bởi đức tin, kỵ nữ Ra-háp không chết với kẻ chẳng tin,
vì nàng đã lấy ý tốt tiếp rước các kẻ do thám.
32 Ta còn nói chi nữa? Vì nếu ta muốn nói về Ghê-đê-ôn,
Ba-rác, Sam-sôn, Giép-thê, Đa-vít, Sa-mu-ên và các đấng
tiên tri, thì không đủ thì giờ.
33 Những người đó bởi đức tin đã thắng được các nước,
làm sự công bình, được những lời hứa, bịt mồm sư tử,
34 tắt ngọn lửa hừng, lánh khỏi lưỡi gươm, thắng bịnh
tật, tỏ sự bạo dạn nơi chiến tranh, khiến đạo binh nước thù
chạy trốn.
35 Có người đàn bà đã được người nhà mình chết sống lại,
có kẻ bị hình khổ dữ tợn mà không chịu giải cứu, để được
sự sống lại tốt hơn.
36 Có kẻ khác chịu nhạo cười, roi vọt, lại cũng chịu xiềng
xích lao tù nữa.

37 Họ đã bị ném đá, tra tấn, cưa xẻ; bị giết bằng lưỡi
gươm; lưu lạc rày đây mai đó, mặc những da chiên da dê,
bị thiếu thốn mọi đường, bị hà hiếp, ngược đãi,
38 thế gian không xứng đáng cho họ ở, phải lưu lạc trong
đồng vắng, trên núi, trong hang, trong những hầm dưới
đất.
39 Hết thảy những người đó dầu nhân đức tin đã được
chứng tốt, song chưa hề nhận lãnh điều đã được hứa cho
mình.
40 Vì Đức Chúa Trời có sắm sẵn điều tốt hơn cho chúng
ta, hầu cho ngoại chúng ta ra họ không đạt đến sự trọn vẹn
được.

12

1 Thế thì, vì chúng ta được nhiều người chứng kiến vây
lấy như đám mây rất lớn, chúng ta cũng nên quăng hết
gánh nặng và tội lỗi dễ vấn vương ta, lấy lòng nhịn nhục
theo đòi cuộc chạy đua đã bày ra cho ta,
2 nhìn xem Đức Chúa Jêsus, là cội rễ và cuối cùng của đức
tin, tức là Đấng vì sự vui mừng đã đặt trước mặt mình, chịu
lấy thập tự giá, khinh điều sỉ nhục, và hiện nay ngồi bên
hữu ngai Đức Chúa Trời.
3 Vậy, anh em hãy nghĩ đến Đấng đã chịu sự đối nghịch
của kẻ tội lỗi dường ấy, hầu cho khỏi bị mỏi mệt sờn lòng.
4 Anh em chống trả với tội ác còn chưa đến nỗi đổ huyết;
5 lại đã quên lời khuyên anh em như khuyên con, rằng:
Hỡi con, chớ dể ngươi sự sửa phạt của Chúa, Và khi Chúa
trách, chớ ngã lòng;
6 Vì Chúa sửa phạt kẻ Ngài yêu, Hễ ai mà Ngài nhận làm
con, thì cho roi cho vọt.
7 Ví bằng anh em chịu sửa phạt, ấy là Đức Chúa Trời đãi
anh em như con, vì có người nào là con mà cha không sửa
phạt?
8 Nhưng nếu anh em được khỏi sự sửa phạt mà ai nấy
cũng phải chịu, thì anh em là con ngoại tình, chớ không
phải con thật.
9 Cha về phần xác sửa phạt, mà chúng ta còn kính sợ thay,
huống chi Cha về phần hồn, chúng ta há chẳng càng nên
vâng phục lắm để được sự sống sao?
10 Vả, cha về phần xác theo ý mình mà sửa phạt chúng
ta tạm thời, nhưng Đức Chúa Trời vì ích cho chúng ta mà
sửa phạt, để khiến chúng ta được dự phần trong sự thánh
khiết Ngài.

11 Thật các sự sửa phạt lúc đầu coi như một cớ buồn bã,
chớ không phải sự vui mừng; nhưng về sau sanh ra bông
trái công bình và bình an cho những kẻ đã chịu luyện tập
như vậy.
12 Vậy, hãy dở bàn tay yếu đuối của anh em lên, luôn cả
đầu gối lỏng lẻo nữa.
13 Khá làm đường thẳng cho chân anh em theo, hầu cho
kẻ nào què khỏi lạc đường mà lại được chữa lành nữa.
14 Hãy cầu sự bình an với mọi người, cùng tìm theo sự
nên thánh, vì nếu không nên thánh thì chẳng ai được thấy
Đức Chúa Trời.
15 Khá coi chừng kẻo có kẻ trật phần ân điển của Đức
Chúa Trời, kẻo rễ đắng châm ra, có thể ngăn trở và làm ô
uế phần nhiều trong anh em chăng.
16 Hãy coi chừng, cho trong anh em chớ có ai gian dâm,
cũng đừng có ai khinh lờn như Ê-sau, chỉ vì một món ăn
mà bán quyền con trưởng.
17 Thật vậy, anh em biết rằng đến sau, người muốn cha
mình chúc phước cho, thì lại bị bỏ; vì dẫu người khóc lóc
cầu xin, cũng chẳng đổi được ý cha mình đã định rồi.
18 Anh em chẳng tới gần một hòn núi mà người ta có thể
rờ đến được, cũng chẳng đến gần lửa hừng, hoặc tối tăm,
hoặc âm ế, hoặc gió dữ,
19 hoặc tiếng loa thổi vang, hoặc tiếng nói kinh khiếp đến
nỗi ai nghe đều nài xin đừng nói với mình nữa;
20 vì họ không chịu nổi lời phán nầy: Dẫu loài thú vật tới
gần núi nầy cũng sẽ bị ném đá.
21 Lại cảnh trạng đó rất kinh khiếp, đến nỗi Môi-se nói
rằng: Ta thật sợ sệt và run rẩy cả người.
22 Nhưng anh em đã tới gần núi Si-ôn, gần thành của Đức
Chúa Trời hằng sống, tức là Giê-ru-sa-lem trên trời, gần
muôn vàn thiên sứ nhóm lại,
23 gần Hội thánh của những con trưởng được ghi tên
trong các từng trời, gần Đức Chúa Trời, là quan án của
mọi người, gần các linh hồn người nghĩa được vẹn lành,
24 gần Đức Chúa Jêsus, là Đấng trung bảo của giao ước
mới, và gần huyết rưới ra, huyết đó nói tốt hơn huyết của
A-bên vậy.
25 Anh em hãy giữ, chớ từ chối Đấng phán cùng mình;
vì nếu những kẻ kia cự Đấng truyền lời báo cáo ở dưới
đất, còn không tránh khỏi thay, huống chi chúng ta, nếu
cự Đấng truyền lời báo cáo từ trên trời, thì càng không
tránh khỏi được.

26 Tiếng Đấng ấy bây giờ rúng động cả đất, hiện nay phán
hứa rằng: Còn một lần nữa, ta sẽ chẳng những rúng động
đất mà thôi, nhưng cũng rúng động trời nữa.
27 Vả, trong những chữ: Còn một lần nữa, tỏ ra rằng các
vật hay bị rúng động, vì là những vật đã chịu dựng nên,
sẽ bị cất đi, hầu cho những vật không hề rúng động được
còn lại.
28 Như vậy, vì chúng ta có phần trong một nước không
hay rúng động, nên hãy cảm ơn, hầu cho lấy lòng kính sợ
hầu việc Đức Chúa Trời một cách đẹp lòng Ngài;
29 vì Đức Chúa Trời chúng ta là đám lửa hay thiêu đốt.

13

1 Hãy hằng có tình yêu thương anh em.
2 Chớ quên sự tiếp khách; có khi kẻ làm điều đó, đã tiếp
đãi thiên sứ mà không biết.
3 Hãy nhớ những kẻ mắc vòng xiềng xích, như mình cùng
phải xiềng xích với họ, lại cũng hãy nhớ những kẻ bị ngược
đãi, vì mình cũng có thân thể giống như họ.
4 Mọi người phải kính trọng sự hôn nhân, chốn quê phòng
chớ có ô uế, vì Đức Chúa Trời sẽ đoán phạt kẻ dâm dục cùng
kẻ phạm tội ngoại tình.
5 Chớ tham tiền; hãy lấy điều mình có làm đủ rồi, vì chính
Đức Chúa Trời có phán rằng: Ta sẽ chẳng lìa ngươi đâu,
chẳng bỏ ngươi đâu.
6 Như vậy, chúng ta được lấy lòng tin chắc mà nói rằng:
Chúa giúp đỡ tôi, tôi không sợ chi hết. Người đời làm chi
tôi được?
7 Hãy nhớ những người dắt dẫn mình, đã truyền đạo Đức
Chúa Trời cho mình; hãy nghĩ xem sự cuối cùng đời họ là
thể nào, và học đòi đức tin họ.
8 Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến
đời đời không hề thay đổi.
9 Anh em chớ để cho mọi thứ đạo lạ dỗ dành mình; vì
lòng nhờ ân điển được vững bền, ấy là tốt, chớ không phải
nhờ đồ ăn, là sự chẳng ích chi cho kẻ làm như vậy.
10 Chúng ta có một cái bàn thờ, phàm kẻ hầu việc trong
đền tạm không có phép lấy gì tại đó mà ăn.
11 Vả, huyết của con sinh bị thầy tế lễ thượng phẩm đem
vào nơi thánh để làm lễ chuộc tội, còn thân thể nó thì đốt
đi bên ngoài trại quân.

12 Aáy vì đó mà chính mình Đức Chúa Jêsus đã chịu khổ
tại ngoài cửa thành để lấy huyết mình làm cho dân nên
thánh.
13 Vậy nên chúng ta hãy ra ngoài trại quân, đặng đi tới
cùng Ngài, đồng chịu điều sỉ nhục.
14 Vì dưới đời nầy, chúng ta không có thành còn luôn mãi,
nhưng chúng ta tìm thành hầu đến.
15 Vậy, hãy cậy Đức Chúa Jêsus mà hằng dâng tế lễ bằng
lời ngợi khen cho Đức Chúa Trời, nghĩa là bông trái của môi
miếng xưng danh Ngài ra.
16 Chớ quên việc lành và lòng bố thí, vì sự tế lễ dường ấy
đẹp lòng Đức Chúa Trời.
17 Hãy vâng lời kẻ dắt dẫn anh em và chịu phục các người
ấy, bởi các người ấy tỉnh thức về linh hồn anh em, dường
như phải khai trình, hầu cho các người ấy lấy lòng vui
mừng mà làm xong chức vụ mình, không phàn nàn chi,
vì ấy chẳng ích lợi gì cho anh em.
18 Hãy cầu nguyện cho chúng tôi, vì chúng tôi biết mình
chắc có lương tâm tốt, muốn ăn ở trọn lành trong mọi sự.
19 Tôi lại nài xin anh em cầu nguyện đi, để tôi đến cùng
anh em cho sớm hơn.
20 Đức Chúa Trời bình an, là Đấng bởi huyết giao ước đời
đời mà đem Đấng chăn chiên lớn là Đức Chúa Jêsus chúng
ta ra khỏi từ trong kẻ chết,
21 nguyền xin Ngài bởi Đức Chúa Jêsus Christ khiến anh
em nên trọn vẹn trong mọi sự lành, đặng làm thành ý muốn
Ngài, và làm ra sự đẹp ý Ngài trong chúng ta; sự vinh hiển
đáng về Ngài đời đời vô cùng! A-men.
22 Hỡi anh em, xin hãy vui lòng nhận lấy những lời
khuyên bảo nầy; ấy tôi đã viết vắn tắt cho anh em vậy.
23 Hãy biết rằng anh em chúng ta là Ti-mô-thê đã được
thả ra; nếu người sớm đến, tôi sẽ cùng người đi thăm anh
em.
24 Hãy chào thăm mọi người dắt dẫn anh em và hết thảy
các thánh đồ. Các thánh đồ ở Y-ta-li gởi lời thăm anh em.
25 Nguyền xin ân điển ở với anh em hết thảy!

Thư của Gia-cơ

1 Gia-cơ, tôi tớ Đức Chúa Trời và Đức Chúa Jêsus Christ,
đạt cho mười hai chi phái ở tan lạc, chúc bình an!
2 Hỡi anh em, hãy coi sự thử thách trăm bề thoạt đến cho
anh em như là điều vui mừng trọn vẹn,
3 vì biết rằng sự thử thách đức tin anh em sanh ra sự
nhịn nhục.
4 Nhưng sự nhịn nhục phải làm trọn việc nó, hầu cho
chính mình anh em cũng trọn lành toàn vẹn, không thiếu
thốn chút nào.
5 Ví bằng trong anh em có kẻ kém khôn ngoan, hãy cầu
xin Đức Chúa Trời, là Đấng ban cho mọi người cách rộng
rãi, không trách móc ai, thì kẻ ấy sẽ được ban cho.
6 Nhưng phải lấy đức tin mà cầu xin, chớ nghi ngờ; vì kẻ
hay nghi ngờ giống như sóng biển, bị gió động và đưa đi
đây đi đó.
7 Người như thế chớ nên tưởng mình lãnh được vật chi
từ nơi Chúa:
8 ấy là một người phân tâm, phàm làm việc gì đều không
định.
9 Anh em nào ở địa vị thấp hèn hãy khoe mình về phần
cao trọng mình,
10 kẻ giàu cũng hãy khoe mình về phần đê hèn, vì người
sẽ qua đi như hoa cỏ.
11 Mặt trời mọc lên, nắng xẳng, cỏ khô, hoa rụng, sắc
đẹp tồi tàn: kẻ giàu cũng sẽ khô héo như vậy trong những
việc mình làm.
12 Phước cho người bị cám dỗ; vì lúc đã chịu nổi sự thử
thách rồi, thì sẽ lãnh mão triều thiên của sự sống mà Đức
Chúa Trời đã hứa cho kẻ kính mến Ngài.
13 Chớ có ai đang bị cám dỗ mà nói rằng: Aáy là Đức Chúa
Trời cám dỗ tôi; vì Đức Chúa Trời chẳng bị sự ác nào cám
dỗ được, và chính Ngài cũng không cám dỗ ai.
14 Nhưng mỗi người bị cám dỗ khi mắc tư dục xui giục
mình.
15 Đoạn, lòng tư dục cưu mang, sanh ra tội ác; tội ác đã
trọn, sanh ra sự chết.
16 Hỡi anh em yêu dấu, chớ tự dối mình:
17 mọi ân điển tốt lành cùng sự ban cho trọn vẹn đều
đến từ nơi cao và bởi Cha sáng láng mà xuống, trong Ngài

chẳng có một sự thay đổi, cũng chẳng có bóng của sự biến
cải nào.
18 Aáy chính Ngài theo ý muốn mình, đã dùng lời chân
thật sanh chúng ta, hầu cho chúng ta được nên như trái
đầu mùa của những vật Ngài dựng nên.
19 Hỡi anh em yêu dấu, anh em biết điều đó: người nào
cũng phải mau nghe mà chậm nói, chậm giận;
20 vì cơn giận của người ta không làm nên sự công bình
của Đức Chúa Trời.
21 Vậy, hãy bỏ đi mọi điều ô uế, và mọi điều gian ác còn
lại, đem lòng nhu mì nhận lấy lời đã trồng trong anh em,
là lời cứu được linh hồn của anh em.
22 Hãy làm theo lời, chớ lấy nghe làm đủ mà lừa dối mình.
23 Vì, nếu có kẻ nghe lời mà không làm theo, thì khác nào
người kia soi mặt mình trong gương,
24 thấy rồi thì đi, liền quên mặt ra thể nào.
25 Nhưng kẻ nào xét kĩ luật pháp trọn vẹn, là luật pháp
về sự tự do, lại bền lòng suy gẫm lấy, chẳng phải nghe rồi
quên đi, nhưng hết lòng giữ theo phép tắc nó, thì kẻ đó sẽ
tìm được phước trong sự mình vâng lời.
26 Nhược bằng có ai tưởng mình là tin đạo, mà không
cầm giữ lưỡi mình, nhưng lại lừa dối lòng mình, thì sự tin
đạo của người hạng ấy là vô ích.
27 Sự tin đạo thanh sạch không vết, trước mặt Đức Chúa
Trời, Cha chúng ta, là thăm viếng kẻ mồ côi, người góa bụa
trong cơn khốn khó của họ, và giữ lấy mình cho khỏi sự ô
uế của thế gian.

2

1 Hỡi anh em, anh em đã tin đến Đức Chúa Jêsus Christ,
là Chúa vinh hiển chúng ta, thì chớ có tây vị người nào.
2 Giả sử có người đeo nhẫn vàng, mặc áo đẹp, vào nơi
hội anh em, lại có người nghèo, quần áo rách rưới, cũng
vào nữa;
3 nếu anh em ngó kẻ mặc áo đẹp, mà nói rằng: Mời ngồi
đây, là chỗ tử tế; lại nói với người nghèo rằng: Hãy đứng
đó, hoặc ngồi dưới bệ chân ta, -
4 thế có phải anh em tự mình phân biệt ra và lấy ý xấu
mà xét đoán không?
5 Hỡi anh em rất yêu dấu, hãy nghe nầy: Đức Chúa Trời
há chẳng lựa kẻ nghèo theo đời nầy đặng làm cho trở nên
giàu trong đức tin, và kế tự nước Ngài đã hứa cho kẻ kính
mến Ngài hay sao?

6 Mà anh em lại khinh dể kẻ nghèo! Há chẳng phải kẻ
giàu đã hà hiếp anh em, kéo anh em đến trước tòa án sao?
7 Há chẳng phải họ phạm thượng đến danh tốt đã lấy đặt
cho anh em sao?
8 Thật vậy, nếu anh em vâng giữ cho trọn vẹn luật pháp
tôn trọng, theo như Kinh Thánh rằng: Hãy yêu người lân
cận như mình, thì anh em ăn ở tốt lắm.
9 Nhưng nếu anh em tây vị người ta, thì phạm tội, luật
pháp bèn định tội anh em như kẻ phạm phép.
10 Vì người nào giữ trọn luật pháp, mà phạm một điều
răn, thì cũng đáng tội như đã phạm hết thảy.
11 Vả, Đấng đã phán rằng: Chớ phạm tội tà dâm, cũng có
phán rằng: Chớ giết người. Vậy, nếu ngươi không phạm tội
tà dâm, nhưng phạm tội giết người, thì ngươi là kẻ phạm
luật pháp.
12 Hãy nói và làm dường như phải chịu luật pháp tự do
đoán xét mình.
13 Sự đoán xét không thương xót kẻ chẳng làm sự thương
xót; nhưng sự thương xót thắng sự đoán xét.
14 Hỡi anh em, nếu ai nói mình có đức tin, song không có
việc làm, thì ích chi chăng? Đức tin đó cứu người ấy được
chăng?
15 Ví thử có anh em hoặc chị em nào không quần áo mặc,
thiếu của ăn uống hằng ngày,
16 mà một kẻ trong anh em nói với họ rằng: Hãy đi cho
bình an, hãy sưởi cho ấm và ăn cho no, nhưng không cho
họ đồ cần dùng về phần xác, thì có ích gì chăng?
17 Về đức tin, cũng một lẽ ấy; nếu đức tin không sanh ra
việc làm, thì tự mình nó chết.
18 Hoặc có kẻ nói: Ngươi có đức tin, còn ta có việc làm.
Hãy chỉ cho ta đức tin của ngươi không có việc làm, rồi ta
sẽ chỉ cho ngươi đức tin bởi việc làm của ta.
19 Ngươi tin rằng chỉ có một Đức Chúa Trời mà thôi, ngươi
tin phải; ma quỉ cũng tin như vậy và run sợ.
20 Nhưng, hỡi người vô tri kia, ngươi muốn biết chắc rằng
đức tin không có việc làm là vô ích chăng?
21 Aùp-ra-ham, tổ phụ chúng ta, khi dâng con mình là
Y-sác trên bàn thờ, há chẳng từng cậy việc làm được xưng
công bình hay sao?
22 Thế thì, ngươi thấy đức tin đồng công với việc làm, và
nhờ việc làm mà đức tin được trọn vẹn.
23 Vậy được ứng nghiệm lời Kinh Thánh rằng: Aùp-ra-
ham tin Đức Chúa Trời, và điều đó kể là công bình cho
người; và người được gọi là bạn Đức Chúa Trời.

24 Nhân đó anh em biết người ta cậy việc làm được xưng
công bình, chớ chẳng những là cậy đức tin mà thôi.
25 Đồng một thể ấy, kỵ nữ Ra-háp tiếp rước các sứ giả và
khiến họ noi đường khác mà đi, người há chẳng phải cậy
việc làm mà được xưng công bình sao?
26 Vả, xác chẳng có hồn thì chết, đức tin không có việc
làm cũng chết như vậy.

3

1 Hỡi anh em, trong vòng anh em chớ có nhiều người tự
lập làm thầy, vì biết như vậy, mình sẽ phải chịu xét đoán
càng nghiêm hơn.
2 Chúng ta thảy đều vấp phạm nhiều cách lắm. Nếu có ai
không vấp phạm trong lời nói mình, ấy là người trọn vẹn,
hay hãm cầm cả mình.
3 Chúng ta tra hàm thiếc vào miệng ngựa, cho nó chịu
phục mình, nên mới sai khiến cả và mình nó được.
4 Hãy xem những chiếc tàu: dầu cho lớn mấy mặc lòng,
và bị gió mạnh đưa đi thây kệ, một bánh lái rất nhỏ cùng
đủ cạy bát nó, tùy theo ý người cầm lái.
5 Cũng vậy, cái lưỡi là một quan thể nhỏ, mà khoe được
những việc lớn. Thử xem cái rừng lớn chừng nào mà một
chút lửa có thể đốt cháy lên!
6 Cái lưỡi cũng như lửa; ấy là nơi đô hội của tội ác ở giữa
các quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy cả đời
người, chính mình nó đã bị lửa địa ngục đốt cháy.
7 Hết thảy loài muông thú, chim chóc, sâu bọ, loài dưới
biển đều trị phục được và đã bị loài người trị phục rồi;
8 nhưng cái lưỡi, không ai trị phục được nó; ấy là một
vật dữ người ta không thể hãm dẹp được: đầy dẫy những
chất độc giết chết.
9 Bởi cái lưỡi chúng ta khen ngợi Chúa, Cha chúng ta, và
cũng bởi nó chúng ta rủa sả loài người, là loài tạo theo hình
ảnh Đức Chúa Trời.
10 Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen ngợi và rủa sả!
Hỡi anh em, không nên như vậy.
11 Có lẽ nào một cái suối kia, đồng một mạch mà ra cả
nước ngọt và nước đắng sao?
12 Hỡi anh em, cây vả có ra trái ô-li-ve được, cây nho có
ra trái vả được chăng? Mạch nước mặn cũng không có thể
chảy ra nước ngọt được nữa.
13 Trong anh em có người nào khôn ngoan thông sáng
chăng: Hãy lấy cách ăn ở tốt của mình mà bày tỏ việc
mình làm bởi khôn ngoan nhu mì mà ra.

14 Nhưng nếu anh em có sự ghen tương cay đắng và sự
tranh cạnh trong lòng mình, thì chớ khoe mình và nói dối
nghịch cùng lẽ thật.
15 Sự khôn ngoan đó không phải từ trên mà xuống đâu;
trái lại, nó thuộc về đất, về xác thịt và về ma quỉ.
16 Vì ở đâu có những điều ghen tương tranh cạnh ấy, thì
ở đó có sự lộn lạo và đủ mọi thứ ác.
17 Nhưng sự khôn ngoan từ trên mà xuống thì trước hết
là thanh sạch, sau lại hòa thuận, tiết độ, nhu mì, đầy dẫy
lòng thương xót và bông trái lành, không có sự hai lòng và
giả hình.
18 Vả bông trái của điều công bình thì gieo trong sự hòa
bình, cho những kẻ nào làm sự hòa bình vậy.

4

1 Những điều chiến đấu tranh cạnh trong anh em bởi đâu
mà đến? Há chẳng phải từ tình dục anh em vẫn hay tranh
chiến trong quan thể mình sao?
2 Anh em tham muốn mà chẳng được chi; anh em giết
người và ghen ghét mà chẳng được việc gì hết; anh em có
sự tranh cạnh và chiến đấu; anh em chẳng được chi, vì
không cầu xin.
3 Anh em cầu xin mà không nhận lãnh được, vì cầu xin
trái lẽ, để dùng trong tư dục mình.
4 Hỡi bọn tà dâm kia, anh em há chẳng biết làm bạn với
thế gian tức là thù nghịch với Đức Chúa Trời sao? Cho nên,
ai muốn làm bạn với thế gian, thì người ấy trở nên kẻ nghịch
thù cùng Đức Chúa Trời vậy.
5 Hay là anh em tưởng Kinh Thánh nói vô ích sao? Đức
Thánh Linh mà Đức Chúa Trời khiến ở trong lòng chúng ta,
ham mến chúng ta đến nỗi ghen tương,
6 nhưng Ngài lại ban cho ta ơn lớn hơn nữa. Vì vậy, Kinh
Thánh chép rằng: Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo,
nhưng ban ơn cho kẻ khiêm nhường.
7 Vậy hãy phục Đức Chúa Trời; hãy chống trả ma quỉ, thì
nó sẽ lánh xa anh em.
8 Hãy đến gần Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ đến gần anh
em. Hỡi kẻ có tội, hãy lau tay mình, có ai hai lòng, hãy làm
sạch lòng đi;
9 hãy cảm biết sự khốn nạn mình, hãy đau thương khóc
lóc; hãy đổi cười ra khóc, đổi vui ra buồn.
10 Hãy hạ mình xuống trước mặt Chúa, thì Ngài sẽ nhắc
anh em lên.

11 Hỡi anh em, chớ nói hành nhau. Ai nói hành anh em
mình hoặc xét đoán anh em mình, tức là nói xấu luật pháp,
và xét đoán luật pháp. Vả, nếu ngươi xét đoán luật pháp,
thì ngươi chẳng phải là kẻ vâng giữ luật pháp, bèn là người
xét đoán luật pháp vậy.
12 Chỉ có một Đấng lập ra luật pháp và một Đấng xét
đoán, tức là Đấng cứu được và diệt được. Nhưng ngươi là
ai, mà dám xét đoán kẻ lân cận mình?
13 Hỡi anh em, là kẻ nói rằng: Hôm nay hoặc ngày mai,
ta sẽ đi đến thành kia, ở đó một năm, buôn bán và phát tài,
-
14 song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì sự
sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra
một lát rồi lại tan ngay.
15 Anh em phải nói trái lại: Ví bằng Chúa muốn, và ta còn
sống, thì ta sẽ làm việc nọ việc kia.
16 Kìa anh em lấy những lời kiêu ngạo mà khoe mình!
Phàm khoe khoang như vậy là xấu.
17 Cho nên, kẻ biết làm điều lành mà chẳng làm, thì phạm
tội.

5

1 Hỡi anh em là kẻ giàu có! Hãy khóc lóc, kêu la, vì cớ
hoạn nạn sẽ đổ trên anh em.
2 Của cải anh em bị mục nát, áo xống bị mối mọt ăn rồi.
3 Vàng bạc anh em bị ten rét, ten rét đó sẽ làm chứng
nghịch cùng anh em, nó cũng như lửa vậy, sẽ ăn thịt anh
em. Anh em đã thâu trử tiền của trong những ngày sau rốt!
4 Kìa, tiền công con gặt gặt ruộng anh em, mà anh em đã
ăn gian, nó kêu oan, và tiếng kêu của con gặt đã thấu đến
tai Chúa các cơ binh.
5 Anh em đã sống trên thế gian ăn uống vui sướng và xa
xỉ, anh em đã làm cho lòng mình no nê trong ngày chém
giết;
6 anh em đã luận tội và đã giết người công bình, mà người
chẳng cự lại.
7 Hỡi anh em, vậy hãy nhịn nhục cho tới k” Chúa đến.
Hãy xem kẻ làm ruộng: họ bền lòng chờ đợi sản vật quí
báu dưới đất cho đến chừng nào đã được mưa đầu mùa và
cuối mùa.
8 Anh em cũng vậy, hãy nhịn nhục và bền lòng; vì k”
Chúa đến gần rồi.
9 Hỡi anh em, chớ oán trách nhau, hầu cho khỏi bị xét
đoán; kìa, Đấng xét đoán đứng trước cửa.

10 Hỡi anh em, hãy lấy các đấng tiên tri đã nhân danh
Chúa mà nói, làm mẫu mực về sự chịu khổ và nhịn nhục
cho mình.
11 Anh em biết rằng những kẻ nhịn nhục chịu khổ thì
chúng ta xưng là có phước. Anh em đã nghe nói về sự
nhịn nhục của Gióp, và thấy cái kết cuộc mà Chúa ban cho
người; vì Chúa đầy lòng thương xót và nhân từ.
12 Hỡi anh em, trước hết chớ có thề, chớ chỉ trời, chỉ đất,
cũng chớ chỉ vật khác mà thề; nhưng phải thì nói phải,
không thì nói không, hầu cho khỏi bị xét đoán.
13 Trong anh em có ai chịu khổ chăng? Người ấy hãy cầu
nguyện. Có ai vui mừng chăng? hãy hát ngợi khen.
14 Trong anh em có ai đau ốm chăng? hãy mời các trưởng
lão Hội thánh đến, sau khi nhân danh Chúa xức dầu cho
người bịnh đoạn, thì các trưởng lão hãy cầu nguyện cho
người.
15 Sự cầu nguyện bởi đức tin sẽ cứu kẻ bịnh, Chúa sẽ đỡ
kẻ ấy dậy; nếu kẻ bịnh có phạm tội, cũng sẽ được tha.
16 Vậy, hãy xưng tội cùng nhau, và cầu nguyện cho nhau,
hầu cho anh em được lành bịnh: người công bình lấy lòng
sốt sắng cầu nguyện, thật có linh nghiệm nhiều.
17 Ê-li vốn là người yếu đuối như chúng ta. Người cầu
nguyện, cố xin cho đừng mưa, thì không mưa xuống đất
trong ba năm rưỡi.
18 Đoạn, người cầu nguyện lại, trời bèn mưa, và đất sanh
sản hoa màu.
19 Hỡi anh em, trong vòng anh em nếu có ai lầm lạc cách
xa lẽ thật, mà có người khác làm cho nó trở lại,
20 thì phải biết rằng kẻ làm cho người có tội trở lại, bỏ
đường lầm lạc, ấy là cứu linh hồn người khỏi sự chết và
che đậy vô số tội lỗi.

Thư thứ nhất của Phia-rơ

1 Phi-e-rơ, sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, gởi cho những
người kiều ngụ rải rác trong xứ Bông, Ga-la-ti, Cáp-ba-đốc,
A-si và Bi-thi-ni, là những người được chọn,
2 theo sự biết trước của Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha,
và được nên thánh bởi Đức Thánh Linh, đặng vâng phục
Đức Chúa Jêsus Christ và có phần trong sự rải huyết Ngài:
nguyền xin ân điển và bình an thêm lên cho anh em!
3 Ngợi khen Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Jêsus Christ
chúng ta, Ngài lấy lòng thương xót cả thể khiến chúng ta
lại sanh, đặng chúng ta nhờ sự Đức Chúa Jêsus Christ sống
lại từ trong kẻ chết mà có sự trông cậy sống,
4 là cơ nghiệp không hư đi, không ô uế, không suy tàn,
để dành trong các từng trời cho anh em,
5 là kẻ bởi đức tin nhờ quyền phép của Đức Chúa Trời giữ
cho, để được sự cứu rỗi gần hiện ra trong kỳ sau rốt!
6 Anh em vui mừng về điều đó, dầu hiện nay anh em vì
sự thử thách trăm bề buộc phải buồn bã ít lâu;
7 hầu cho sự thử thách đức tin anh em quí hơn vàng hay
hư nát, dầu đã bị thử lửa, sanh ra ngợi khen, tôn trọng,
vinh hiển cho anh em khi Đức Chúa Jêsus Christ hiện ra.
8 Ngài là Đấng anh em không thấy mà yêu mến; dầu bây
giờ anh em không thấy Ngài, nhưng tin Ngài, và vui mừng
lắm một cách không xiết kể và vinh hiển:
9 nhận được phần thưởng về đức tin anh em, là sự cứu
rỗi linh hồn mình.
10 Về sự cứu rỗi đó, các đấng tiên tri đã tìm tòi suy xét,
và đã nói tiên tri về ân điển định sẵn cho anh em:
11 nghĩa là tìm cho biết thời kỳ nào và thời kỳ cách nào
mà Thánh Linh Đấng Christ ở trong lòng mình đã chỉ cho,
là khi làm chứng trước về sự đau đớn của Đấng Christ và
về sự vinh hiển sẽ theo sau.
12 Các đấng ấy đã được tỏ cho rằng chẳng phải vì mình,
bèn là vì anh em mà truyền ra những điều đó, là những
điều hiện nay đã rao cho anh em, bởi những người nhờ
Đức Thánh Linh từ trên trời sai xuống, mà giảng Tin Lành
cho anh em; các thiên sứ cũng ước ao xem thấu những sự
đó.

13 Vậy, anh em hãy bền chí như thể thắt lưng, hãy tiết độ,
lấy sự trông cậy trọn vẹn đợi chờ ơn sẽ ban cho mình trong
khi Đức Chúa Jêsus Christ hiện ra.
14 Anh em đã nên như con cái hay vâng lời, thì chớ có làm
theo sự dâm dục, là sự cai trị trong anh em ngày trước, về
lúc anh em còn mê muội.
15 Nhưng, như Đấng gọi anh em là thánh, thì anh em
cũng phải thánh trong mọi cách ăn ở mình,
16 bởi có chép rằng: Hãy nên thánh, vì ta là thánh.
17 Nếu anh em xưng Đấng không tây vị anh em, xét đoán
từng người theo việc họ làm, bằng Cha, thì hãy lấy lòng
kính sợ mà ăn ở trong thời kỳ ở trọ đời nầy,
18 vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư nát như bạc
hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn ở không
ra chi của tổ tiên truyền lại cho mình,
19 bèn là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết
của chiên con không lỗi không vít,
20 đã định sẵn trước buổi sáng thế, và hiện ra trong cuối
các thời kỳ vì cớ anh em,
21 là kẻ nhân Đức Chúa Jêsus tin đến Đức Chúa Trời, tức
là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, và ban sự vinh
hiển cho Ngài đến nỗi đức tin và sự trông cậy anh em được
nương nhờ Đức Chúa Trời.
22 Anh em đã vâng theo lẽ thật làm sạch lòng mình, đặng
có lòng yêu thương anh em cách thật thà, nên hãy yêu nhau
sốt sắng hết lòng;
23 anh em đã được lại sanh, chẳng phải bởi giống hay hư
nát, nhưng bởi giống chẳng hư nát, là bởi lời hằng sống và
bền vững của Đức Chúa Trời.
24 Vì, Mọi xác thịt ví như cỏ, Mọi sự vinh hiển của nó ví
như hoa cỏ. Cỏ khô, hoa rụng,
25 Nhưng lời Chúa còn lại đời đời. Và lời đó là đạo Tin
Lành đã giảng ra cho anh em.

2

1 Vậy anh em đã từ bỏ mọi điều độc ác, mọi điều gian
giảo, mọi thứ giả trá, lòng ghen ghét và sự nói hành,
2 thì hãy ham thích sữa thiêng liêng của đạo, như trẻ con
mới đẻ vậy, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà được rỗi
linh hồn,
3 nếu anh em đã nếm biết Chúa là ngọt ngào.
4 Hãy đến gần Ngài, là hòn đá sống, bị người ta loại ra,
song được chọn và quí trước mặt Đức Chúa Trời,

5 và anh em cũng như đá sống, được xây nên nhà thiêng
liêng, làm chức tế lễ thánh, đặng dâng của tế lễ thiêng
liêng, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ mà đẹp ý Đức Chúa Trời.
6 Vì trong Kinh Thánh có chép rằng: Nầy, ta đặt tại Si-ôn
hòn đá góc nhà đã chọn lựa và quí báu; Ai tin đến đá ấy sẽ
không bị xấu hổ.
7 Vậy nên, cho anh em là kẻ đã tin, thì là đá quí; nhưng
cho những kẻ không tin, thì Hòn đá mà bị thợ xây nhà loại
ra, Bèn trở nên đá góc nhà, là Đá gây cho vấp váp, là đá lớn
làm cho sa ngã;
8 họ bị vấp đá đó, vì không vâng phục Đạo, và điều ấy
đã định sẵn cho họ rồi.
9 Nhưng anh em là dòng giống được lựa chọn, là chức
thầy tế lễ nhà vua, là dân thánh là dân thuộc về Đức Chúa
Trời, hầu cho anh em rao giảng nhân đức của Đấng đã gọi
anh em ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi sáng láng lạ lùng của
Ngài;
10 anh em ngày trước không phải là một dân, mà bây giờ
là dân Đức Chúa Trời, trước không được thương xót, mà
bây giờ được thương xót.
11 Hỡi kẻ rất yêu dấu, anh em như người ở trọ, kẻ đi
đường, tôi khuyên phải kiêng những điều xác thịt ưa thích,
là điều chống trả với linh hồn.
12 phải ăn ở ngay lành giữa dân ngoại, hầu cho họ là kẻ
vẫn gièm chê anh em như người gian ác, đã thấy việc lành
anh em, thì đến ngày Chúa thăm viếng, họ ngợi khen Đức
Chúa Trời.
13 Vì cớ Chúa, hãy phục theo mọi phép tắc loài người lập
lên, hoặc vua, như đấng rất cao,
14 hoặc các quan, như người vua sai ra để phạt kẻ làm dữ
và khen người làm lành.
15 Vì anh em làm điều lành để ngăn miệng những kẻ ngu
muội dại dột, ấy là ý muốn của Đức Chúa Trời.
16 Hãy ăn ở như người tự do, nhưng chớ dùng tự do làm
cái màn che sự hung ác, song phải coi mình là tôi mọi Đức
Chúa Trời.
17 Hãy kính mọi người; yêu anh em; kính sợ Đức Chúa
Trời; tôn trọng vua.
18 Hỡi kẻ làm tôi tớ, hãy lấy lòng rất kính sợ mà phục
theo chủ mình, chẳng những phục những chủ hiền lành
mà thôi, lại phải phục người chủ khó tánh nữa.
19 Vì nhân cớ lương tâm đối với Đức Chúa Trời, mà chịu
khốn nạn trong khi bị oan ức, ấy là một ơn phước.

20 Vả, mình làm điều ác, bị đánh mà hay nhịn chịu, thì có
đáng khoe gì: Nhưng nếu anh em làm lành, mà nhịn chịu
sự khốn khó, ấy là một ơn phước trước mặt Đức Chúa Trời.
21 anh em đã được kêu gọi đến sự đó, vì Đấng Christ cũng
đã chịu khổ cho anh em, để lại cho anh em một gương, hầu
cho anh em noi dấu chân Ngài;
22 Ngài chưa hề phạm tội, trong miệng Ngài không thấy
có chút chi dối trá;
23 Ngài bị rủa mà chẳng rủa lại, chịu nạn mà không hề
hăm dọa, nhưng cứ phó mình cho Đấng xử đoán công bình;
24 Ngài gánh tội lỗi chúng ta trong thân thể Ngài trên cây
gỗ, hầu cho chúng ta là kẻ đã chết về tội lỗi, được sống cho
sự công bình; lại nhân những lằn đòn của Ngài mà anh em
đã được lành bịnh.
25 (2-24) Vì anh em vốn giống như con chiên lạc, mà bây
giờ đã trở về cùng Đấng chăn chiên và Giám mục của linh
hồn mình.

3

1 Hỡi người làm vợ, hãy phục chồng mình, hầu cho nếu
có người chồng nào không vâng theo Đạo, dẫu chẳng lấy
lời khuyên bảo, chỉ bởi cách ăn ở của vợ, cũng đủ hóa theo,
2 vì thấy cách ăn ở của chị em là tinh sạch và cung kính.
3 Chớ tìm kiếm sự trang sức bề ngoài, như gióc tóc, đeo
đồ vàng, mặc áo quần lòa loẹt;
4 nhưng hãy tìm kiếm sự trang sức bề trong giấu ở trong
lòng, tức là sự tinh sạch chẳng hư nát của tâm thần dịu
dàng im lặng, ấy là giá quí trước mặt Đức Chúa Trời.
5 Vì các bà thánh xưa kia, trông cậy Đức Chúa Trời, vâng
phục chồng mình, đều trau giồi mình dường ấy;
6 như Sa-ra vâng phục Aùp-ra-ham, gọi người là Chúa
mình; nếu các chị em làm điều lành, không sợ chi hết mà
rối trí, thì trở nên con gái của Sa-ra vậy.
7 Hỡi người làm chồng, hãy tỏ điều khôn ngoan ra trong
sự ăn ở với vợ mình, như là với giống yếu đuối hơn; vì họ
sẽ cùng anh em hưởng phước sự sống, nên phải kính nể
họ, hầu cho không điều gì làm rối loạn sự cầu nguyện của
anh em.
8 Rốt lại, hết thảy anh em phải đồng lòng đầy thương xót
và tình yêu anh em, có lòng nhân từ và đức khiêm nhường.
9 Đừng lấy ác trả ác, cũng đừng lấy rủa sả trả rủa sả; trái
lại phải chúc phước, ấy vì điều đó mà anh em được gọi để
hưởng phước lành.

10 Vả, Ai muốn yêu sự sống Và thấy ngày tốt lành, Thì
phải giữ gìn miệng lưỡi, Đừng nói điều ác và lời gian giảo;
11 Phải lánh điều dữ, làm điều lành, Tìm sự hòa bình mà
đuổi theo,
12 Vì mắt Chúa đoái trông người công bình, Tai Ngài lắng
nghe lời cầu nguyện người, Nhưng mặt Chúa sấp lại nghịch
với kẻ làm ác.
13 Ví bằng anh em sốt sắng làm lành thì có ai làm dữ lại
cho anh em?
14 Nếu anh em phải vì sự công bình mà chịu khổ, ấy thật
là có phước. Chớ sợ điều họ sợ và đừng rối trí;
15 nhưng hãy tôn Đấng Christ, là Chúa, làm thánh trong
lòng mình. Hãy thường thường sẵn sàng để trả lời mọi kẻ
hỏi lẽ về sự trông cậy trong anh em, song phải hiền hòa và
kính sợ,
16 phải có lương tâm tốt, hầu cho những kẻ gièm chê cách
ăn ở lành của anh em trong Đấng Christ biết mình xấu hổ
trong sự mà anh em đã bị nói hành;
17 vì nếu ý muốn Đức Chúa Trời dường ấy, thì thà làm
điều thiện mà chịu khổ, còn hơn làm điều ác mà chịu khổ
vậy.
18 Vả, Đấng Christ cũng vì tội lỗi chịu chết một lần, là
Đấng công bình thay cho kẻ không công bình, để dẫn
chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời; về phần xác thịt thì
Ngài đã chịu chết, nhưng về phần linh hồn thì được sống.
19 Aáy bởi đồng một linh hồn đó, Ngài đi giảng cho các
linh hồn bị tù,
20 tức là kẻ bội nghịch thuở trước, về thời kỳ Nô-ê, khi Đức
Chúa Trời nhịn nhục chờ đợi, chiếc tàu đóng nên, trong đó
có ít người được cứu bởi nước, là chỉ có tám người.
21 Phép báp-tem bây giờ bèn là ảnh tượng của sự ấy để
cứu anh em, phép ấy chẳng phải sự làm sạch ô uế của thân
thể, nhưng một sự liên lạc lương tâm tốt với Đức Chúa Trời,
bởi sự sống lại của Đức Chúa Jêsus Christ,
22 là Đấng đã được lên trời, nay ngự bên hữu Đức Chúa
Trời, các thiên sứ, các vương hầu, các quyền thế thảy đều
phục Ngài.

4

1 Vậy, vì Đấng Christ đã chịu khổ trong xác thịt, thì anh
em cũng phải lấy sự đó làm giáp trụ, vì người nào đã chịu
khổ trong xác thịt, thì đã dứt khỏi tội lỗi,

2 hầu cho còn sống trong xác thịt bao lâu thì chớ lại theo
những sự người ta ưa thích, một phải theo ý muốn Đức
Chúa Trời.
3 Ngày trước cũng đã đủ làm theo ý muốn người ngoại
đạo rồi, mà ăn ở theo tà tịch, tư dục, say rượu, ăn uống
quá độ, chơi bời, và thờ hình tượng đáng gớm ghiếc.
4 Họ thấy anh em chẳng cùng họ theo sự dâm dật bậy bạ
ấy, thì họ lấy làm lạ và gièm chê.
5 Nhưng họ sẽ khai trình với Đấng đã sẵn sàng xét đoán
kẻ sống và kẻ chết.
6 Vì ấy bởi điều đó mà Tin Lành cũng đã giảng ra cho kẻ
chết, hầu cho sau khi chịu xét đoán theo loài người về phần
xác, thì họ được sống theo Đức Chúa Trời về phần hồn.
7 Sự cuối cùng của muôn vật đã gần; vậy hãy khôn ngoan
tỉnh thức mà cầu nguyện.
8 Nhất là trong vòng anh em phải có lòng yêu thương sốt
sắng; vì sự yêu thương che đậy vô số tội lỗi.
9 Người nầy người khác phải tiếp đãi nhau, chớ có cằn
rằn.
10 Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà
giúp lẫn nhau, khác nào người quản lý trung tín giữ các thứ
ơn của Đức Chúa Trời.
11 Ví bằng có người giảng luận, thì hãy giảng như rao
lời sấm truyền của Đức Chúa Trời; nếu có kẻ làm chức gì,
thì hãy làm như nhờ sức Đức Chúa Trời ban, hầu cho Đức
Chúa Trời được sáng danh trong mọi sự bởi Đức Chúa Jêsus
Christ; là Đấng được sự vinh hiển quyền phép đời đời vô
cùng. A-men.
12 Hỡi kẻ rất yêu dấu, khi anh em bị trong lò lửa thử
thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường.
13 Nhưng anh em có phần trong sự thương khó của Đấng
Christ bao nhiêu, thì hãy vui mừng bấy nhiêu, hầu cho đến
ngày vinh hiển của Ngài hiện ra, thì anh em cũng được vui
mừng nhảy nhót.
14 Ví bằng anh em vì cớ danh Đấng Christ chịu sỉ nhục,
thì anh em có phước; vì sự vinh hiển và Thánh Linh của
Đức Chúa Trời đậu trên anh em.
15 Trong anh em chớ có ai chịu khổ như kẻ giết người,
như kẻ trộm cướp, như kẻ hung ác, như kẻ thày lay việc
người khác.
16 Nhưng nếu có ai vì làm tín đồ Đấng Christ mà chịu khổ,
thì đừng hổ thẹn; thà hãy vì danh ấy ngợi khen Đức Chúa
Trời là hơn.

17 Vì thời kỳ đã đến, là khi sự phán xét sẽ khởi từ nhà
Đức Chúa Trời; vả, nếu khởi từ chúng ta, thì sự cuối cùng
của những kẻ chẳng vâng theo Tin Lành Đức Chúa Trời sẽ
ra thế nào?
18 Lại nếu người công bình còn khó được rỗi, thì những
kẻ nghịch đạo và có tội sẽ trở nên thế nào?
19 Vậy những kẻ chịu khổ theo ý muốn Đức Chúa Trời,
hãy cứ làm lành mà phó linh hồn mình cho Đấng Tạo hóa
thành tín.

5

1 Tôi gởi lời khuyên nhủ nầy cho các bậc trưởng lão trong
anh em, tôi đây cũng là trưởng lão như họ, là người chứng
kiến sự đau đớn của Đấng Christ, và cũng có phần về sự
vinh hiển sẽ hiện ra:
2 hãy chăn bầy của Đức Chúa Trời đã giao phó cho anh
em; làm việc đó chẳng phải bởi ép tình, bèn là bởi vui lòng,
chẳng phải vì lợi dơ bẩn, bèn là hết lòng mà làm,
3 chẳng phải quản trị phần trách nhiệm chia cho anh em,
song để làm gương tốt cho cả bầy.
4 Khi Đấng làm đầu các kẻ chăn chiên hiện ra, anh em sẽ
được mão triều thiên vinh hiển, chẳng hề tàn héo.
5 Cũng khuyên bọn trẻ tuổi, hãy phục theo các trưởng
lão. Hết thảy đối đãi với nhau phải trang sức bằng khiêm
nhường; vì Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo, mà ban
ơn cho kẻ khiêm nhường.
6 Vậy, hãy hạ mình xuống dưới tay quyền phép của Đức
Chúa Trời, hầu cho đến kỳ thuận hiệp Ngài nhắc anh em
lên;
7 lại hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay
săn sóc anh em.
8 Hãy tiết độ và tỉnh thức: kẻ thù nghịch anh em là ma
quỉ, như sư tử rống, đi rình mò chung quanh anh em, tìm
kiếm người nào nó có thể nuốt được.
9 Hãy đứng vững trong đức tin mà chống cự nó, vì biết
rằng anh em mình ở rải khắp thế gian, cũng đồng chịu
hoạn nạn như mình.
10 Đức Chúa Trời ban mọi ơn đã gọi anh em đến sự vinh
hiển đời đời của Ngài trong Đấng Christ, thì sau khi anh
em tạm chịu khổ, chính Ngài sẽ làm cho anh em trọn vẹn,
vững vàng, và thêm sức cho.
11 Nguyền xin quyền phép về nơi Ngài, đời đời vô cùng!
A-men.

12 Tôi cậy Sin-vanh, là kẻ tôi coi như một người anh em
trung tín, viết mấy chữ nầy đặng khuyên anh em, và làm
chứng với anh em rằng ấy là ơn thật của Đức Chúa Trời,
anh em phải đứng vững trong đó.
13 Hội thánh của các người được chọn, tại thành Ba-by-
lôn, chào anh em, con tôi là Mác cũng vậy.
14 Anh em hãy lấy cái hôn yêu thương mà chào nhau.
Nguyền xin sự bình an ở cùng hết thảy anh em trong Đấng
Christ!

Thư thứ hai của Phia-rơ

1 Si-môn Phi-e-rơ, làm tôi tớ và sứ đồ của Đức Chúa Jêsus
Christ, gởi cho những kẻ cậy sự công bình của Đức Chúa
Trời chúng ta và của Cứu Chúa là Đức Chúa Jêsus Christ,
đã lãnh phần đức tin đồng quí báu như của chúng tôi:
2 nguyền xin ân điển và sự bình an được gia thêm cho
anh em bởi sự nhận biết Đức Chúa Trời và Đức Chúa Jêsus,
là Chúa chúng ta!
3 Quyền phép Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi
điều thuộc về sự sống và sự tin kính, khiến chúng ta biết
Đấng lấy vinh hiển và nhân đức mà gọi chúng ta,
4 và bởi vinh hiển nhân đức ấy, Ngài lại ban lời hứa rất
quí rất lớn cho chúng ta, hầu cho nhờ đó anh em được
lánh khỏi sự hư nát của thế gian bởi tư dục đến, mà trở
nên người dự phần bản tánh Đức Chúa Trời.
5 Vậy nên, về phần anh em, phải gắng hết sức thêm cho
đức tin mình sự nhân đức, thêm cho nhân đức sự học thức,
6 thêm cho học thức sự tiết độ, thêm cho tiết độ sự nhịn
nhục, thêm cho nhịn nhục sự tin kính,
7 thêm cho tin kính tình yêu thương anh em, thêm cho
tình yêu thương anh em lòng yêu mến.
8 Vì nếu các điều đó có đủ trong anh em và đầy dẫy nữa,
thì ắt chẳng để cho anh em ở dưng hoặc không kết quả
trong sự nhận biết Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta đâu.
9 Nhưng ai thiếu những điều đó, thì thành ra người cận
thị, người mù; quên hẳn sự làm sạch tội mình ngày trước.
10 Vậy, hỡi anh em, hãy chú ý cho chắc chắn về sự Chúa
kêu gọi và chọn lựa mình. Làm điều đó anh em sẽ không
hề vấp ngã;
11 dường ấy, anh em sẽ được cho vào cách rộng rãi trong
nước đời đời của Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa và Cứu
Chúa của chúng ta.
12 Bởi vậy cho nên, dầu anh em biết rõ ràng và chắc chắn
trong lẽ thật hiện đây, tôi cũng sẽ nhắc lại những điều đó
cho anh em chẳng thôi.
13 Nhưng tôi còn ở trong nhà tạm nầy bao lâu, thì coi sự
lấy lời răn bảo mà tỉnh thức anh em, là bổn phận của tôi
vậy;
14 vì tôi biết tôi phải vội lìa nhà tạm nầy, như Đức Chúa
Jêsus Christ chúng ta đã bảo cho tôi.

15 Nhưng tôi ân cần rằng sau khi tôi đi, anh em có thể
hằng nhớ điều tôi đã nói.
16 Vả, khi chúng tôi đã làm cho anh em biết quyền phép
và sự đến của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, thì chẳng
phải là theo những chuyện khéo đặt để, bèn là chính mắt
chúng tôi đã ngó thấy sự oai nghiêm Ngài.
17 Vì Ngài đã nhận lãnh sự tôn trọng vinh hiển từ nơi Đức
Chúa Trời, Cha Ngài, khi Đấng tôn nghiêm rất cao phán
cùng Ngài rằng: "Nầy là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta
mọi đường."
18 Chính chúng tôi cũng từng nghe tiếng ấy đến từ trời,
lúc chúng tôi ở với Ngài trên hòn núi thánh.
19 Nhân đó, chúng tôi càng tin lời các đấng tiên tri chắc
chắn hơn, anh em nên chú ý lời đó, như cái đèn soi sáng
trong nơi tối tăm, cho đến chừng nào ban ngày lộ ra, và sao
mai mọc trong lòng anh em.
20 Trước hết, phải biết rõ rằng chẳng có lời tiên tri nào
trong Kinh Thánh lấy ý riêng giải nghĩa được.
21 Vì chẳng hề có lời tiên tri nào là bởi ý một người nào
mà ra, nhưng ấy là bởi Đức Thánh Linh cảm động mà người
ta đã nói bởi Đức Chúa Trời.

2

1 Dầu vậy, trong dân chúng cũng đã có tiên tri giả, và
cũng sẽ có giáo sư giả trong anh em; họ sẽ truyền những
đạo dối làm hại, chối Chúa đã chuộc mình, tự mình chuốc
lấy sự hủy phá thình lình.
2 Có nhiều kẻ sẽ theo họ trong những sự buông tuồng, và
đạo thật vì cớ họ sẽ bị gièm pha.
3 Họ sẽ bởi lòng tham mình, lấy lời dối trá khoét anh em;
nhưng sự kêu án nghịch cùng họ đã nghị định từ lâu nay,
và sự hư mất của họ chẳng ngủ.
4 Vả, nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các thiên sứ đã phạm
tội, nhưng quăng vào trong vực sâu, tại đó họ bị trói buộc
bằng xiềng nơi tối tăm để chờ sự phán xét;
5 nếu Ngài chẳng tiếc thế gian xưa, trong khi sai nước
lụt phạt đời gian ác nầy, chỉ gìn giữ Nô-ê là thầy giảng đạo
công bình, với bảy người khác mà thôi;
6 nếu Ngài đã đoán phạt thành Sô-đôm và Gô-mô-rơ, hủy
phá đi khiến hóa ra tro, để làm gương cho người gian ác về
sau;
7 nếu Ngài đã giải cứu người công bình là Lót, tức là kẻ
quá lo vì cách ăn ở luông tuồng của bọn gian tà kia,

8 (vì người công bình nầy ở giữa họ, mỗi ngày nghe thấy
việc trái phép của họ bèn cảm biết đau xót trong lòng công
bình mình),
9 thì Chúa biết cứu chữa những người tin kính khỏi cơn
cám dỗ, và hành phạt kẻ không công bình, cầm chúng nó
lại để chờ ngày phán xét,
10 nhất là những kẻ theo lòng tư dục ô uế mình mà ham
mê sự sung sướng xác thịt, khinh dể quyền phép rất cao.
Bọn đó cả gan, tự đắc, nói hỗn đến các bậc tôn trọng mà
không sợ,
11 dẫu các thiên sứ, là đấng có sức mạnh quyền phép hơn
chúng nó, còn không hề lấy lời nguyền rủa mà xử đoán các
bậc đó trước mặt Chúa.
12 Nhưng chúng nó cũng như con vật không biết chi, sanh
ra chỉ làm thú vật để bị bắt mà làm thịt, hay chê bai điều
mình không biết, rồi chết đi như con vật, dường ấy chúng
nó lãnh lấy tiền công về tội ác mình.
13 Chúng nó lấy sự chơi bời giữa ban ngày làm sung
sướng, là người xấu xa ô uế, ưa thích sự dối trá mình đang
khi ăn tiệc với anh em;
14 cặp mắt chúng nó đầy sự gian dâm, chúng nó phạm
tội không bao giờ chán, dỗ dành những người không vững
lòng, chúng nó có lòng quen thói tham dục: ấy là những
con cái đáng rủa sả.
15 chúng nó đã bỏ đường thẳng mà đi sai lạc theo đường
của Ba-la-am, con trai Bô-sô, là kẻ tham tiền công của tội
ác; nhưng người bị trách về sự phạm tội của mình,
16 bởi có một con vật câm nói tiếng người ta, mà ngăn
cấm sự điên cuồng của người tiên tri đó.
17 Aáy là những suối không nước, những đám mây bị
luồng gió mạnh đưa đi và sự tối tăm mờ mịt đã để dành
cho chúng nó.
18 Chúng nó dùng những lời văn hoa hư đản, đem những
điều ham muốn của xác thịt và điều gian dâm mà dỗ dành
những kẻ mới vừa tránh khỏi các người theo đường lầm
lạc;
19 chúng nó hứa sự tự do cho người, mà chính mình thì
làm tôi mọi sự hư nát; vì có sự chi đã thắng hơn người, thì
người là tôi mọi sự đó.
20 Vả, chúng nó bởi sự nhận biết Chúa và Cứu Chúa chúng
ta là Đức Chúa Jêsus Christ, mà đã thoát khỏi sự ô uế của
thế gian, rồi lại mắc phải và suy phục những sự đó, thì số
phận sau cùng của chúng nó trở xấu hơn lúc đầu.

21 chúng nó đã biết đường công bình, rồi lại lui đi về lời
răn thánh đã truyền cho mình, thế thì thà rằng không biết
là hơn.
22 Đã xảy đến cho chúng nó như lời tục ngữ rằng: Chó
liếm lại đồ nó đã mửa, heo đã rửa sạch rồi, lại lăn lóc trong
vũng bùn.

3

1 Hỡi kẻ rất yêu dấu, nầy là thơ thứ hai tôi viết cho anh
em. trong thơ nầy và thơ kia, tôi tìm cách làm cho nhớ lại
để giục lòng lành trong anh em,
2 hầu cho ghi lấy lời nói trước của các thánh tiên tri, cùng
mạng lịnh của Chúa và Cứu Chúa chúng ta, đã cậy các sứ
đồ của anh em mà truyền lại.
3 Trước hết phải biết rằng, trong những ngày sau rốt, sẽ
có mấy kẻ hay gièm chê, dùng lời giễu cợt, ở theo tình dục
riêng của mình,
4 đến mà nói rằng: Chớ nào lời hứa về sự Chúa đến ở
đâu? Vì từ khi tổ phụ chúng ta qua đời rồi, muôn vật vẫn
còn nguyên như lúc bắt đầu sáng thế.
5 Chúng nó có ý quên lững đi rằng buổi xưa bởi lời Đức
Chúa Trời có các từng trời và trái đất, đất ra từ Nước và
làm nên ở giữa nước,
6 thế gian bấy giờ cũng bị hủy phá như vậy, là bị chìm
đắm bởi nước lụt.
7 Nhưng trời đất thời bây giờ cũng là bởi lời ấy mà còn
lại, và để dành cho lửa; lửa sẽ đốt nó đi trong ngày phán
xét và hủy phá kẻ ác.
8 Hỡi kẻ rất yêu dấu, chớ nên quên rằng ở trước mặt Chúa
một ngày như ngàn năm, ngàn năm như một ngày.
9 Chúa không chậm trễ về lời hứa của Ngài như mấy người
kia tưởng đâu, nhưng Ngài lấy lòng nhịn nhục đối với anh
em, không muốn cho một người nào chết mất, song muốn
cho mọi người đều ăn năn.
10 Song le, ngày của Chúa sẽ đến như kẻ trộm. Bấy giờ
các từng trời sẽ có tiếng vang rầm mà qua đi, các thể chết
bị đốt mà tiêu tán, đất cùng mọi công trình trên nó đều sẽ
bị đốt cháy cả.
11 Vì mọi vật đó phải tiêu tán thì anh em đáng nên thánh
và tin kính trong mọi sự ăn ở của mình là dường nào,
12 trong khi chờ đợi trông mong cho ngày Đức Chúa Trời
mau đến, là ngày các từng trời sẽ bị đốt mà tiêu tán, các
thể chất sẽ bị thiêu mà tan chảy đi!

13 Vả, theo lời hứa của Chúa, chúng ta chờ đợi trời mới
đất mới, là nơi sự công bình ăn ở.
14 Vậy nên, hỡi kẻ rất yêu dấu, vì anh em trông đợi những
sự đó, thì phải làm hết sức mình, hầu cho Chúa thấy anh
em ở bình an, không dấu vít, chẳng chỗ trách được.
15 Lại phải nhìn biết rằng sự nhịn nhục lâu dài của Chúa
chúng ta cốt vì cứu chuộc anh em, cũng như Phao lô, anh
rất yêu dấu của chúng ta, đã đem sự khôn ngoan được ban
cho mình mà viết thơ cho anh em vậy.
16 Aáy là điều người đã viết trong mọi bức thơ, nói về
những sự đó, ở trong có mấy khúc khó hiểu, mà những kẻ
dốt nát và tin không quyết đem giải sai ý nghĩa, cũng như
họ giải sai về các phần Kinh Thánh khác, chuốc lấy sự hư
mất riêng về mình.
17 Hỡi kẻ rất yêu dấu, vì anh em đã được biết trước, vậy
hãy giữ cho cẩn thận, e anh em cũng bị sự mê hoặc của
những người ác ấy dẫn dụ, mất sự vững vàng của mình
chăng.
18 Hãy tấn tới trong ân điển và trong sự thông biết Chúa
và Cứu Chúa chúng ta là Đức Chúa Jêsus Christ. Nguyền
xin vinh hiển về nơi Ngài, từ rày đến đời đời! A-men.

Thư thứ nhất của Giăng

1 Điều có từ trước hết, là điều chúng tôi đã nghe, điều mắt
chúng tôi đã thấy, điều chúng tôi đã ngắm và tay chúng tôi
đã rờ, về lời sự sống;
2 vì sự sống đã bày tỏ ra, chúng tôi có thấy, và đang làm
chứng cho, chúng tôi rao truyền cho anh em sự sống đời
đời vốn ở cùng Đức Chúa Cha và đã bày tỏ ra cho chúng tôi
rồi;
3 chúng tôi lấy điều đã thấy đã nghe mà truyền cho anh
em, hầu cho anh em cũng được giao thông với chúng tôi.
Vả, chúng tôi vẫn được giao thông với Đức Chúa Cha, và
với Con Ngài là Đức Chúa Jêsus Christ.
4 Chúng tôi viết những điều đó cho anh em, hầu cho sự
vui mừng của chúng tôi được đầy dẫy.
5 Nầy là lời truyền giảng mà chúng tôi đã nghe nơi Ngài
và truyền lại cho anh em rằng Đức Chúa Trời là sự sáng,
trong Ngài chẳng có sự tối tăm đâu.
6 Ví bằng chúng ta nói mình được giao thông với Ngài,
mà còn đi trong sự tối tăm, ấy là chúng ta nói dối và không
làm theo lẽ thật.
7 Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính
mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao thông cùng
nhau; và huyết của Đức Chúa Jêsus, Con Ngài, làm sạch
mọi tội chúng ta.
8 Ví bằng chúng ta nói mình không có tội chi hết, ấy
là chính chúng ta lừa dối mình, và lẽ thật không ở trong
chúng ta.
9 Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành tín
công bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch
mọi điều gian ác.
10 Nhược bằng chúng ta nói mình chẳng từng phạm tội,
ấy là chúng ta cho Ngài là kẻ nói dối, lời Ngài không ở trong
chúng ta.

2

1 Hỡi con cái bé mọn ta, ta viết cho các con những điều
nầy, hầu cho các con khỏi phạm tội. Nếu có ai phạm tội,
thì chúng ta có Đấng cầu thay ở nơi Đức Chúa Cha, là Đức
Chúa Jêsus Christ, tức là Đấng công bình.

2 Aáy chính Ngài làm của lễ chuộc tội lỗi chúng ta, không
những vì tội lỗi chúng ta thôi đâu, mà cũng vì tội lỗi cả thế
gian nữa.
3 Nầy tại sao chúng ta biết mình đã biết Ngài, ấy là tại
chúng ta giữ các điều răn của Ngài.
4 Kẻ nào nói: Ta biết Ngài, mà không giữ điều răn Ngài,
là người nói dối, lẽ thật quyết không ở trong người.
5 Nhưng ai giữ lời phán Ngài, thì lòng kính mến Đức Chúa
Trời thật là trọn vẹn trong người ấy. Bởi đó, chúng ta biết
mình ở trong Ngài.
6 Ai nói mình ở trong Ngài, thì cũng phải làm theo như
chính Ngài đã làm.
7 Hỡi kẻ rất yêu dấu, ấy chẳng phải là điều răn mới mà
ta viết cho anh em, bèn là điều răn cũ anh em đã nhận lấy
từ lúc ban đầu; điều răn cũ nầy tức là lời anh em đã nghe.
8 Song le, ta cũng viết cho anh em điều răn mới, là điều
chân thật trong Chúa và trong anh em, vì sự tối tăm đã tan
rồi, và sự sáng thật đã soi sáng.
9 Kẻ nào nói mình trong sự sáng, mà ghét anh em mình
thì còn ở trong sự tối tăm.
10 Ai yêu mến anh em mình, thì ở trong sự sáng, nơi người
đó chẳng có điều chi gây cho vấp phạm.
11 Nhưng ai ghét anh em mình, thì ở trong sự tối tăm, làm
những việc tối tăm, và không biết mình đi đâu, vì bóng tối
tăm đã làm mù mắt người.
12 Hỡi các con cái bé mọn ta, ta viết cho các con, vì tội lỗi
các con đã nhờ danh Chúa được tha cho.
13 Hỡi các phụ lão, tôi viết cho các ông, vì các ông đã
biết Đấng có từ lúc ban đầu. Hỡi kẻ trẻ tuổi, ta viết cho các
ngươi, vì các ngươi đã thắng được ma quỉ.
14 Hỡi con trẻ, ta đã viết cho các con, vì các con đã biết
Đức Chúa Cha. Hỡi phụ lão, tôi đã viết cho các ông, vì các
ông đã biết Đấng có từ lúc ban đầu. Hỡi kẻ trẻ tuổi, ta đã
viết cho các ngươi, vì các ngươi là mạnh mẽ, lời Đức Chúa
Trời ở trong các ngươi, và các ngươi đã thắng được ma quỉ.
15 Chớ yêu thế gian, cũng đừng yêu các vật ở thế gian
nữa; nếu ai yêu thế gian, thì sự kính mến Đức Chúa Cha
chẳng ở trong người ấy.
16 Vì mọi sự trong thế gian, như sự mê tham của xác thịt,
mê tham của mắt, và sự kiêu ngạo của đời, đều chẳng từ
Cha mà đến, nhưng từ thế gian mà ra.
17 Vả thế gian với sự tham dục nó đều qua đi, song ai làm
theo ý muốn Đức Chúa Trời thì còn lại đời đời.

18 Hỡi các con cái ta, giờ cuối cùng là đây rồi, các con đã
nghe nói rằng Kẻ địch lại Đấng Christ phải đến. Vừa lúc
bây giờ, có nhiều kẻ địch lại Đấng Christ; bởi đó, chúng ta
biết rằng ấy là giờ cuối cùng.
19 Chúng nó đã từ giữa chúng ta mà ra, nhưng vốn chẳng
phải thuộc về chúng ta; vì nếu chúng nó thuộc về chúng
ta, thì đã ở cùng chúng ta; song điều đó đã xảy đến, hầu
cho tỏ ra rằng mọi kẻ ấy chẳng thuộc về chúng ta vậy.
20 Về phần các con, đã chịu xức dầu từ nơi Đấng thánh,
thì đã biết mọi sự rồi.
21 Ta viết cho các con, chẳng phải vì các con không biết
lẽ thật, nhưng vì các con biết lẽ thật, và hiểu rằng chẳng
có sự dối trá nào bởi lẽ thật mà ra.
22 Ai là kẻ nói dối, há chẳng phải kẻ chối Đức Chúa Jêsus
là Đấng Christ sao? Aáy đó là Kẻ địch lại Đấng Christ, tức
là kẻ chối Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con!
23 Ai chối Con, thì cũng không có Cha: ai xưng Con, thì
cũng có Cha nữa.
24 Còn như các con, điều mình đã nghe từ lúc ban đầu
phải ở trong các con. Nếu điều các con đã nghe từ lúc ban
đầu ở trong mình, thì các con cũng sẽ ở trong Con và trong
Cha.
25 Lời hứa mà chính Ngài đã hứa cùng chúng ta, ấy là sự
sống đời đời.
26 Ta đã viết cho các con những điều nầy, chỉ về những
kẻ lừa dối các con.
27 Về phần các con, sự xức dầu đã chịu từ nơi Chúa vẫn
còn trong mình, thì không cần ai dạy cho hết; song vì sự
xức dầu của Ngài dạy các con đủ mọi việc, mà sự ấy là thật,
không phải dối, thì hãy ở trong Ngài, theo như sự dạy dỗ
mà các con đã nhận.
28 Vậy bây giờ, hỡi các con cái bé mọn ta, hãy ở trong
Ngài, hầu cho, nếu Ngài hiện đến, chúng ta cũng đầy sự
vững lòng, không bị hổ thẹn và quăng xa khỏi Ngài trong
k” Ngài ngự đến.
29 Ví bằng các con biết Ngài là công bình, thì hãy biết
rằng người nào làm theo sự công bình, ấy là kẻ bởi Ngài
mà sanh ra.

3

1 Hãy xem Đức Chúa Cha đã tỏ cho chúng ta sự yêu
thương dường nào, mà cho chúng ta được xưng là con cái
Đức Chúa Trời; và chúng ta thật là con cái Ngài. Aáy là vì

đó mà thế gian chẳng biết chúng ta, vì họ chẳng từng biết
Ngài.
2 Hỡi kẻ rất yêu dấu, chính lúc bây giờ chúng ta là con cái
Đức Chúa Trời, còn về sự chúng ta sẽ ra thể nào, thì điều đó
chưa được bày tỏ. Chúng ta biết rằng khi Ngài hiện đến,
chúng ta sẽ giống như Ngài, vì sẽ thấy Ngài như vốn có thật
vậy.
3 Ai có sự trông cậy đó trong lòng, thì tự mình làm nên
thanh sạch, cũng như Ngài là thanh sạch.
4 Còn ai phạm tội tức là trái luật pháp; và sự tội lỗi tức là
sự trái luật pháp.
5 Vả, các con biết Đức Chúa Jêsus Christ đã hiện ra để cất
tội lỗi đi, và biết trong Ngài không có tội lỗi.
6 Ai ở trong Ngài thì không phạm tội; còn ai phạm tội, thì
chẳng từng thấy Ngài và chẳng từng biết Ngài.
7 Hỡi các con cái bé mọn, chớ để cho ai lừa dối mình:
kẻ làm sự công bình là người công bình, như chính mình
Chúa là công bình.
8 Kẻ nào phạm tội là thuộc về ma quỉ; vì ma quỉ phạm tội
từ lúc ban đầu. Vả, Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy
phá công việc của ma quỉ.
9 Ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì chẳng phạm tội, vì hột
giống của Đức Chúa Trời ở trong người, và người không thể
phạm tội được, vì đã sanh bởi Đức Chúa Trời.
10 Bởi đó, người ta nhận biết con cái Đức Chúa Trời và con
cái ma quỉ: ai chẳng làm điều công bình là không thuộc về
Đức Chúa Trời, kẻ chẳng yêu anh em mình cũng vậy.
11 Vả, lời rao truyền mà các con đã nghe từ lúc ban đầu,
ấy là chúng ta phải yêu thương lẫn nhau.
12 Chớ làm như Ca-in, là kẻ thuộc về ma quỉ, đã giết em
mình. Vì sao người giết đi? Bởi việc làm của người là dữ,
còn việc làm của em người là công bình.
13 Hỡi anh em, nếu thế gian ghen ghét anh em, thì chớ lấy
làm lạ.
14 Chúng ta biết rằng mình đã vượt khỏi sự chết qua sự
sống, vì chúng ta yêu anh em mình. Còn ai chẳng yêu thì
ở trong sự chết.
15 Ai ghét anh em mình, là kẻ giết người; anh em biết
rằng chẳng một kẻ nào giết người có sự sống đời đời ở
trong mình.
16 Bởi đó chúng ta nhận biết lòng yêu thương, ấy là Chúa
đã vì chúng ta bỏ sự sống; chúng ta cũng nên bỏ sự sống
vì anh em mình vậy.

17 Nếu ai có của cải đời nầy, thấy anh em mình đang cùng
túng mà chặt dạ, thì lòng yêu mến Đức Chúa Trời thể nào
ở trong người ấy được!
18 Hỡi các con cái bé mọn, chớ yêu mến bằng lời nói và
lưỡi, nhưng bằng việc làm và lẽ thật.
19 Bởi đó, chúng ta biết mình là thuộc về lẽ thật, và giục
lòng vững chắc ở trước mặt Ngài.
20 Vì nếu lòng mình cáo trách mình, thì Đức Chúa Trời
lại lớn hơn lòng mình nữa, và biết cả mọi sự.
21 Hỡi kẻ rất yêu dấu, ví bằng lòng mình không cáo trách,
thì chúng ta có lòng rất dạn dĩ, đặng đến gần Đức Chúa
Trời:
22 và chúng ta xin điều gì mặc dầu, thì nhận được điều ấy,
bởi chúng ta vâng giữ các điều răn của Ngài và làm những
điều đẹp ý Ngài.
23 Vả, nầy là điều răn của Ngài: là chúng ta phải tin đến
danh Con Ngài, tức là Đức Chúa Jêsus Christ, và chúng ta
phải yêu mến lẫn nhau như Ngài đã truyền dạy ta.
24 Ai vâng giữ các điều răn Ngài thì ở trong Đức Chúa
Trời, và Đức Chúa Trời ở trong người ấy; chúng ta biết Ngài
ở trong lòng chúng ta, là nhờ Đức Thánh Linh mà Ngài đã
ban cho chúng ta.

4

1 Hỡi kẻ rất yêu dấu, chớ tin cậy mọi thần, nhưng hãy thử
cho biết các thần có phải đến bởi Đức Chúa Trời chăng; vì
có nhiều tiên tri giả đã hiện ra trong thiên hạ.
2 Bởi điều nầy, hãy nhận biết Thánh Linh của Đức Chúa
Trời: phàm thần nào xưng Đức Chúa Jêsus Christ lấy xác
thịt mà ra đời, thần đó là bởi Đức Chúa Trời;
3 còn thần nào không xưng Đức Chúa Jêsus, chẳng phải
bởi Đức Chúa Trời. Đó là thần của Kẻ địch lại Đấng Christ,
mà các con đã nghe rằng hầu đến, và hiện nay đã ở trong
thế gian rồi.
4 Hỡi các con cái bé mọn, phần các con, là thuộc về Đức
Chúa Trời, đã thắng được họ rồi, vì Đấng ở trong các con
là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.
5 Họ thuộc về thế gian, cho nên nói theo như thế gian, và
người thế gian nghe họ.
6 Chúng ta thuộc về Đức Chúa Trời: ai nhìn biết Đức Chúa
Trời thì nghe chúng ta; còn ai chẳng hề thuộc về Đức Chúa
Trời, thì chẳng nghe chúng ta. Aáy bởi đó chúng ta nhìn
biết thần chân thật và thần sai lầm.

7 Hỡi kẻ rất yêu dấu, chúng ta hãy yêu mến lẫn nhau; vì
sự yêu thương đến từ Đức Chúa Trời, kẻ nào yêu, thì sanh
từ Đức Chúa Trời và nhìn biết Đức Chúa Trời.
8 Ai chẳng yêu, thì không biết Đức Chúa Trời; vì Đức Chúa
Trời là sự yêu thương.
9 Lòng Đức Chúa Trời yêu chúng ta đã bày tỏ ra trong
điều nầy: Đức Chúa Trời đã sai Con một Ngài đến thế gian,
đặng chúng ta nhờ Con được sống.
10 Nầy sự yêu thương ở tại đây: ấy chẳng phải chúng ta
đã yêu Đức Chúa Trời, nhưng Ngài đã yêu chúng ta, và sai
Con Ngài làm của lễ chuộc tội chúng ta.
11 Hỡi kẻ rất yêu dấu, nếu Đức Chúa Trời đã yêu chúng
ta dường ấy, thì chúng ta cũng phải yêu nhau.
12 Chưa hề có ai thấy Đức Chúa Trời; nếu chúng ta yêu
nhau, thì Đức Chúa Trời ở trong chúng ta, và sự yêu mến
Ngài được trọn vẹn trong chúng ta.
13 Bởi điều nầy chúng ta biết mình ở trong Ngài và Ngài ở
trong chúng ta, là Ngài đã ban Thánh Linh Ngài cho chúng
ta.
14 Chúng ta lại đã thấy và làm chứng rằng Đức Chúa Cha
đã sai Đức Chúa Con đặng làm Cứu Chúa thế gian.
15 Ví bằng có ai xưng Đức Chúa Jêsus là Con Đức Chúa
Trời, thì Đức Chúa Trời ở trong người, và người ở trong Đức
Chúa Trời.
16 Chúng ta đã biết và tin sự yêu thương của Đức Chúa
Trời đối với chúng ta. Đức Chúa Trời tức là sự yêu thương,
ai ở trong sự yêu thương, là ở trong Đức Chúa Trời, và Đức
Chúa Trời ở trong người ấy.
17 Nầy vì sao mà sự yêu thương được nên trọn vẹn trong
chúng ta, hầu cho chúng ta được lòng mạnh bạo trong ngày
xét đoán, ấy là Chúa thể nào thì chúng ta cũng thể ấy trong
thế gian nầy.
18 Quyết chẳng có điều sợ hãi trong sự yêu thương, nhưng
sự yêu thương trọn vẹn thì cắt bỏ sự sợ hãi; vì sự sợ hãi có
hình phạt, và kẻ đã sợ hãi thì không được trọn vẹn trong
sự yêu thương.
19 Chúng ta yêu, vì Chúa đã yêu chúng ta trước.
20 Vì có ai nói rằng: Ta yêu Đức Chúa Trời, mà lại ghét
anh em mình, thì là kẻ nói dối; vì kẻ nào chẳng yêu anh em
mình thấy, thì không thể yêu Đức Chúa Trời mình chẳng
thấy được.
21 Chúng ta đã nhận nơi Ngài điều răn nầy: Ai yêu Đức
Chúa Trời, thì cũng phải yêu anh em mình.

5

1 Ai tin Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, thì sanh bởi Đức
Chúa Trời; và ai yêu Đức Chúa Trời là Đấng đã sanh ra, thì
cũng yêu kẻ đã sanh ra bởi Ngài.
2 Chúng ta biết mình yêu con cái Đức Chúa Trời, khi
chúng ta yêu Đức Chúa Trời và giữ vẹn các điều răn Ngài.
3 Vì nầy là sự yêu mến Đức Chúa Trời, tức là chúng ta
vâng giữ điều răn Ngài. Điều răn của Ngài chẳng phải là
nặng nề,
4 vì hễ sự gì sanh bởi Đức Chúa Trời, thì thắng hơn thế
gian; và sự thắng hơn thế gian, ấy là đức tin của chúng ta.
5 Ai là người thắng hơn thế gian, há chẳng phải kẻ tin Đức
Chúa Jêsus là Con Đức Chúa Trời hay sao?
6 Aáy chính Đức Chúa Jêsus Christ đã lấy nước và huyết
mà đến, chẳng những lấy nước mà thôi, bèn là lấy nước
và huyết;
7 ấy là Đức Thánh Linh đã làm chứng, vì Đức Thánh Linh
tức là lẽ thật.
8 Vì có ba làm chứng: Đức Thánh Linh, nước và huyết;
ba ấy hiệp một.
9 Ví bằng chúng ta nhận chứng của loài người, thì chứng
của Đức Chúa Trời trọng hơn; vả, chứng của Đức Chúa Trời
ấy là chứng mà Ngài làm về Con Ngài.
10 Ai tin đến Con Đức Chúa Trời, thì có chứng ấy trong
mình; còn ai không tin Đức Chúa Trời, thì cho Ngài là nói
dối, vì chẳng tin đến chứng Đức Chúa Trời đã làm về Con
Ngài.
11 Chừng ấy tức là Đức Chúa Trời đã ban sự sống đời đời
cho chúng ta, và sự sống ấy ở trong Con Ngài.
12 Ai có Đức Chúa Con thì có sự sống; ai không có Con
Đức Chúa Trời thì không có sự sống.
13 Ta đã viết những điều nầy cho các con, hầu cho các
con biết mình có sự sống đời đời, là kẻ nào tin đến danh
Con Đức Chúa Trời.
14 Nầy là điều chúng ta dạn dĩ ở trước mặt Chúa, nếu
chúng ta theo ý muốn Ngài mà cầu xin việc gì, thì Ngài
nghe chúng ta.
15 Nếu chúng ta biết không cứ mình xin điều gì, Ngài
cũng nghe chúng ta, thì chúng ta biết mình đã nhận lãnh
điều mình xin Ngài.
16 Vì có kẻ thấy anh em mình phạm tội, mà tội không đến
nỗi chết, thì hãy cầu xin, và Đức Chúa Trời sẽ ban sự sống
cho, tức là ban cho những kẻ phạm tội mà chưa đến nỗi

chết. Cũng có tội đến nỗi chết; ấy chẳng phải vì tội đó mà
ta nói nên cầu xin.
17 Mọi sự không công bình đều là tội; mà cũng có tội
không đến nỗi chết.
18 Chúng ta biết rằng ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì hẳn
chẳng phạm tội; nhưng ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì tự
giữ lấy mình, ma quỉ chẳng làm hại người được.
19 Chúng ta biết mình thuộc về Đức Chúa Trời, còn cả thế
gian đều phục dưới quyền ma quỉ.
20 Nhưng chúng ta biết Con Đức Chúa Trời đã đến, Ngài
đã ban trí khôn cho chúng ta đặng chúng ta biết Đấng chân
thật, và chúng ta ở trong Đấng chân thật, là ở trong Đức
Chúa Jêsus Christ, Con của Ngài. Aáy chính Ngài là Đức
Chúa Trời chân thật và là sự sống đời đời.
21 Hỡi các con cái bé mọn, hãy giữ mình về hình tượng!

Thư thứ hai của Giăng

1 Trưởng lão đạt cho bà được chọn kia cùng con cái bà mà
tôi thật yêu dấu, nào những tôi yêu dấu thôi đâu, nhưng
hết thảy mọi người biết lẽ thật cũng yêu dấu nữa;
2 điều đó, vì cớ chính lẽ thật ở trong chúng ta, lại sẽ ở với
chúng ta đời đời:
3 nguyền xin ân điển, sự thương xót, sự bình an, bởi Đức
Chúa Trời là Cha, và bởi Đức Chúa Jêsus Christ là Con của
Cha, được ở cùng chúng ta, trong lẽ thật và sự yêu thương!
4 Tôi có lòng vui mừng lắm mà thấy trong con cái bà có
mấy kẻ làm theo lẽ thật, theo điều răn chúng ta đã nhận
lãnh nơi Đức Chúa Cha.
5 Hỡi bà được chọn, hiện nay tôi khuyên bà, không phải
truyền một điều răn mới, nhưng nhắc lại điều chúng ta
đã nhận lãnh từ ban đầu, ấy là chúng ta phải yêu thương
nhau.
6 Vả, sự yêu thương là tại làm theo các điều răn của Đức
Chúa Trời. Đó là điều răn mà các ngươi đã nghe từ lúc ban
đầu, đặng làm theo.
7 Trong thế gian đã rải nhiều kẻ dỗ dành, là kẻ chẳng
xưng Đức Chúa Jêsus Christ lấy xác thịt mà đến: ấy đó
thật là kẻ dỗ dành và kẻ địch lại Đấng Christ.
8 Chính các ngươi hãy giữ, hầu cho khỏi mất kết quả của
công việc mình, nhưng cho được phần thưởng đầy đủ.
9 Hễ ai đi dông dài, chẳng bền lòng theo đạo Đấng Christ,
thì người ấy không có Đức Chúa Trời. Còn ai bền lòng trong
đạo ấy, thì người đó có Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con.
10 Nếu ai đến cùng các ngươi mà không đem đạo ấy theo,
thì chớ rước họ vào nhà, và đừng chào hỏi họ.
11 Vì người nào chào hỏi họ, tức là dự vào công việc ác
của họ.
12 Ta còn nhiều điều muốn viết cho các ngươi; ta không
muốn viết bằng giấy và mực, nhưng ta ước ao đi thăm các
ngươi, và đối mặt nói chuyện cùng nhau, hầu cho sự vui
mừng của chúng ta được đầy dẫy.
13 Con cái của chị em bà, là bà được chọn kia, chào thăm
bà.

Thư thứ ba của Giăng

1 Trưởng lão đạt cho Gai-út là người yêu dấu, mà tôi thật
thương yêu.
2 Hỡi kẻ rất yêu dấu, tôi cầu nguyện cho anh được thạnh
vượng trong mọi sự, và được khỏe mạnh phần xác anh
cũng như đã được thạnh vượng về phần linh hồn anh vậy.
3 Vì tôi rất lấy làm vui vẻ mà thấy mấy anh em đến đây,
làm chứng về anh yêu mến lẽ thật, và về cách anh làm theo
lẽ thật ấy là thể nào.
4 Tôi nghe con cái tôi làm theo lẽ thật, thì không còn có
sự gì vui mừng hơn nữa.
5 Hỡi kẻ rất yêu dấu, anh ăn ở trung tín trong mọi điều
làm cho các anh em, và cũng cho các anh em ở trọ nữa.
6 Các anh em đã làm chứng về sự nhơn từ của anh ở trước
mặt Hội thánh. Anh sẽ giúp đỡ sự đi đường cho các anh
em một cách xứng đáng với Đức Chúa Trời thì tốt lắm.
7 Aáy vì danh Đức Chúa Jêsus Christ mà các anh em ra
đi, và không nhận lãnh vật chi của người ngoại hết.
8 Chúng ta cũng nên tiếp đãi những người thể ấy, hầu cho
chúng ta với họ đồng làm việc cho lẽ thật.
9 Tôi đã viết mấy chữ cho Hội thánh rồi, nhưng Đi-ô-trép
là kẻ ưng đứng đầu Hội thánh không muốn tiếp rước chúng
ta.
10 Cho nên, nếu tôi đến, tôi sẽ bới việc xấu người làm,
là lấy lời luận độc ác mà nghịch cùng chúng ta. Điều đó
còn chưa đủ, người lại không tiếp rước anh em nữa, mà
ai muốn tiếp rước, thì người ngăn trở và đuổi ra khỏi Hội
thánh.
11 Hỡi kẻ rất yêu dấu, chớ bắt chước điều dữ, nhưng bắt
chước điều lành. Ai làm điều lành là thuộc về Đức Chúa
Trời; còn kẻ làm điều dữ, chẳng hề thấy Đức Chúa Trời.
12 Mọi người đều làm chứng tốt cho Đê-mê-triu, và chính
lẽ thật cũng chứng cho; chúng tôi cũng làm chứng riêng
cho người, anh biết rằng lời chứng của chúng ta là hiệp với
lẽ thật.
13 Tôi còn nhiều điều muốn viết cho anh, nhưng không
muốn viết bằng mực và bút:
14 tôi ước ao tới thăm anh cho sớm và chúng ta sẽ đối
mặt nói chuyện với nhau! 1: 15 Nguyền xin sự bình an ở

với anh! Các bạn hữu chào thăm anh. Hãy chào thăm các bạn hữu theo đích danh từng người.

Thư của
Giu-đe

1 Giu-đe, tôi tớ của Đức Chúa Jêsus Christ và em Gia-cơ,
đạt cho những kẻ đã được kêu gọi, được Đức Chúa Trời, là
Cha yêu thương, và được Đức Chúa Jêsus Christ giữ gìn:
2 nguyền xin sự thương xót, bình an, yêu mến thêm lên
cho anh em!
3 Hỡi kẻ rất yêu dấu, vì tôi đã ân cần viết cho anh em về
sự cứu rỗi chung của chúng ta, tôi tưởng phải làm điều đó,
để khuyên anh em vì đạo mà tranh chiến, là đạo đã truyền
cho các thánh một lần đủ rồi.
4 Vì có mấy kẻ kia lẻn vào trong vòng chúng ta là những
kẻ bị định đoán phạt từ lâu rồi, kẻ chẳng tin kính đổi ơn
Đức Chúa Trời chúng ta ra việc tà ác, chối Đấng Chủ tể và
Chúa có một của chúng ta, là Đức Chúa Jêsus Christ.
5 Dầu Anh em đã học những điều nầy rồi, tôi cũng muốn
nhắc lại cho anh em rằng, xưa kia Chúa giải cứu dân mình
ra khỏi xứ Ê-díp-tô, sau lại tiêu diệt những kẻ không tin;
6 còn các thiên sứ không giữ thứ bậc và bỏ chỗ riêng mình
thì Ngài đã dùng dây xích họ trong nơi tối tăm đời đời, cầm
giữ lại để chờ sự phán xét ngày lớn.
7 Lại như thành Sô-đôm và Gô-mô-rơ cùng các thành lân
cận cũng buông theo sự dâm dục và sắc lạ, thì đã chịu hình
phạt bằng lửa đời đời, làm gương để trước mặt chúng ta.
8 Nhưng mà chúng nó cũng như vậy, trong giấc mơ màng
làm ô uế xác thịt mình, khinh dể quyền phép rất cao và nói
hỗn các đấng tôn trọng.
9 Vả, khi chính mình thiên sứ trưởng Mi-chen chống với
ma quỉ giành xác Môi-se, còn chẳng dám lấy lời nhiếc móc
mà đoán phạt; người chỉ nói rằng: Cầu Chúa phạt ngươi!
10 Song những kẻ nầy, hễ đều gì không biết thì khinh dể
hết; và mọi điều chúng nó tự nhiên mà biết cũng như con
thú vật vô tri, thì dùng mà làm hư mình.
11 Khốn nạn thay cho chúng nó, vì đã theo đường của
Ca-in, lấy lòng tham lợi mà gieo mình vào sự sai lạc của
Ba-la-am; và bị hư mất về sự phản nghịch của Cô-rê.
12 Những kẻ đó là dấu vít trong đám tiệc anh em, như
người chăn chiên chỉ tưởng nuôi mình cho no nê, không lo
sợ gì; như đám mây không nước, theo gió đưa đi đây đi đó,

như cây tàn mùa thu, không có trái, hai lần chết, trốc lên
bựt rễ;
13 như sóng cuồng dưới biển, sôi bọt ô uế của mình; như
sao đi lạc, sự tối tăm mù mịt đã dành cho chúng nó đời đời!
14 Aáy cũng vì họ mà Hê-nóc, là tổ bảy đời kể từ A-đam,
đã nói tiên tri rằng:
15 Nầy, Chúa ngự đến với muôn vàn thánh, đặng phán
xét mọi người, đặng trách hết thảy những người không tin
kính về mọi việc không tin kính họ đã phạm, cùng mọi lời
sỉ hổ mà những kẻ có tội không tin kính đó đã nói nghịch
cùng Ngài.
16 Aáy đều là những kẻ hay lằm bằm, hay phàn nàn luôn
về số phận mình, làm theo sự ham muốn mình, miệng đầy
những lời kiêu căng, và vì lợi mà nịnh hót người ta.
17 Nhưng anh em, là kẻ rất yêu dấu, hãy nhớ lấy những
lời mà các sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta đã nói
trước.
18 Các sứ đồ đó nói với anh em rằng, trong các thời k”
sau rốt, sẽ có mấy người hay nhạo báng làm theo lòng ham
muốn không tin kính của mình.
19 Aáy chính chúng nó là kẻ gây nên phe đảng, thuộc về
tánh xác thịt, không có Đức Thánh Linh.
20 Hỡi kẻ rất yêu dấu, về phần anh em, hãy tự lập lấy trên
nền đức tin rất thánh của mình, và nhân Đức Thánh Linh
mà cầu nguyện,
21 hãy giữ mình trong sự yêu mến Đức Chúa Trời, và trông
đợi sự thương xót của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta cho
được sự sống đời đời.
22 Hãy trách phạt những kẻ nầy, là kẻ trù trừ,
23 hãy cứu vớt những kẻ kia, rút họ ra khỏi lửa; còn đối
với kẻ khác, hãy có lòng thương lẫn với sợ, ghét cả đến cái
áo bị xác thịt làm ô uế.
24 Vả, nguyền Đấng có thể gìn giữ anh em khỏi vấp phạm
và khiến anh em đứng trước mặt vinh hiển mình cách rất
vui mừng, không chỗ trách được,
25 là Đức Chúa Trời có một, là Cứu Chúa chúng ta, bởi Đức
Chúa Jêsus Christ là Chúa chúng ta, được sự vinh hiển, tôn
trọng, thế lực, quyền năng thuộc về Ngài từ trước vô cùng
và hiện nay cho đến đời đời! A-men.

Khải thị

1 Sự mặc thị của Đức Chúa Jêsus Christ mà Đức Chúa Trời
đã ban cho Ngài đặng đem tỏ ra cùng tôi tớ Ngài những điều
kíp phải xảy đến, thì Ngài đã sai thiên sứ đến tỏ những điều
đó cho Giăng, tôi tớ Ngài,
2 là kẻ đã rao truyền lời Đức Chúa Trời và chứng cớ của
Đức Chúa Jêsus Christ, về mọi điều mình đã thấy.
3 Phước cho kẻ đọc cùng những kẻ nghe lời tiên tri nầy,
và giữ theo điều đã viết ra đây. Vì thì giờ đã gần rồi.
4 Giăng gởi cho bảy Hội thánh ở xứ A-si: nguyền xin ân
điển và sự bình an ban cho anh em từ nơi Đấng Hiện Có,
Đã Có Và Còn Đến, cùng từ nơi bảy vị thần ở trước ngôi
Ngài,
5 lại từ nơi Đức Chúa Jêsus Christ là Đấng làm chứng
thành tín, sanh đầu nhất từ trong kẻ chết và làm Chúa của
các vua trong thế gian!
6 Đấng yêu thương chúng ta, đã lấy huyết mình rửa sạch
tội lỗi chúng ta, và làm cho chúng ta nên nước Ngài, nên
thầy tế lễ của Đức Chúa Trời là Cha Ngài, đáng được sự
vinh hiển và quyền năng đời đời vô cùng! A-men.
7 Kìa, Ngài đến giữa những đám mây, mọi mắt sẽ trong
thấy, cả đến những kẻ đã đâm Ngài cùng trông thấy; hết
thảy các chi họ trong thế gian sẽ than khóc vì cớ Ngài. Quả
thật vậy. A-men!
8 Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng Hiện Có, Đã Có, Và Còn
Đến, là Đấng Toàn năng, phán rằng: Ta là An-pha và Ô-
mê-ga.
9 Tôi là Giăng, là anh em và bạn của các anh em về hoạn
nạn, về nước, về sự nhịn nhục trong Đức Chúa Jêsus, tôi
đã ở trong đảo gọi là Bát-mô, vì cớ lời Đức Chúa Trời và
chứng của Đức Chúa Jêsus.
10 Nhằm ngày của Chúa, tôi được Đức Thánh Linh cảm
hóa, nghe đằng sau có tiếng kêu vang, như tiếng loa,
11 rằng: Điều ngươi thấy, hãy chép vào một quyển sách
mà gởi cho bảy Hội Thánh tại Ê-phê-sô, Si-miệc-nơ, Bẹt-
găm, Thi-a-ti-rơ, Sạt-đe, Phi-la-đen-phi và Lao-đi-xê.
12 Bấy giờ tôi xây lại đặng xem tiếng nói với tôi đó là gì;
13 vừa xây lại thấy bảy chân đèn bằng vàng, và ở giữa
những chân đèn có ai giống như con người, mặc áo dài,
thắt đai vàng ngang trên ngực.

14 Đầu và tóc người trắng như lông chiên trắng, như
tuyết; mắt như ngọn lửa;
15 chân như đồng sáng đã luyện trong lò lửa, và tiếng
như tiếng nước lớn.
16 Tay hữu người cầm bảy ngôi sao; miệng thò ra thanh
gươm nhọn hai lưỡi và mặt như mặt trời khi soi sáng hết
sức.
17 Vừa thấy người, tôi ngã xuống chân người như chết;
nhưng người đặt tay hữu lên trên tôi, mà rằng: Đừng sợ
chi, ta là Đấng trước hết và là Đấng sau cùng,
18 là Đấng Sống, ta đã chết, kìa nay ta sống đời đời, cầm
chìa khóa của sự chết và âm phủ.
19 Vậy hãy chép lấy những sự ngươi đã thấy, những việc
nay hiện có và những việc sau sẽ đến,
20 tức là sự mầu nhiệm của bảy ngôi sao mà ngươi thấy
trong tay hữu ta, và của bảy chân đèn vàng. Bảy ngôi sao
là các thiên sứ của bảy Hội thánh, còn bảy chân đèn là bảy
Hội thánh vậy.

2

1 Hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Ê-phê-sô rằng: Nầy
là lời phán của Đấng cầm bảy ngôi sao trong tay hữu và đi
chính giữa bảy chân đèn vàng:
2 Ta biết công việc ngươi, sự khó nhọc ngươi, sự nhịn
nhục ngươi; ta biết ngươi không thể dung được những kẻ
ác, lại biết ngươi đã thử những kẻ tự xưng là sứ đồ mà
không phải là sứ đồ, ngươi đã rõ rằng chúng nó giả dối.
3 Ngươi hay nhịn nhục và chịu khó vì danh ta, không mệt
nhọc chút nào.
4 Nhưng điều ta trách ngươi, là ngươi đã bỏ lòng kính
mến ban đầu.
5 Vậy hãy nhớ lại ngươi đã sa sút từ đâu, hãy ăn năn và
làm lại những công việc ban đầu của mình; bằng chẳng
vậy, ta sẽ đến cùng ngươi, nếu ngươi không ăn năn thì ta
sẽ cất chân đèn của ngươi khỏi chỗ nó.
6 Song ngươi có điều nầy khá, là ngươi ghét những việc
làm của đảng Ni-cô-la, mà ta, ta cũng ghét nữa.
7 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các
Hội thánh rằng: Kẻ nào thắng, ta sẽ cho ăn trái cây sự sống
ở trong Ba-ra-đi của Đức Chúa Trời.
8 Hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Si-miệc-nơ rằng:
Nầy là lời phán của Đấng trước hết và Đấng sau cùng, Đấng
chết rồi mà đã sống lại:

9 Ta biết sự khốn khó nghèo khổ của ngươi (dầu ngươi
giàu có mặc lòng), và những lời gièm pha của kẻ xưng
mình là người Giu-đa, mà k" thực không phải, chúng nó
vốn thuộc về hội quỉ Sa-tan.
10 Ngươi chớ ngại điều mình sẽ chịu khổ. Nầy, ma quỉ
sẽ quăng nhiều kẻ trong các ngươi vào ngục, hầu cho các
ngươi bị thử thách; các ngươi sẽ bị hoạn nạn trong mười
ngày. Khá giữ trung tín cho đến chết, rồi ta sẽ ban cho
ngươi mũ triều thiên của sự sống.
11 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các
Hội thánh rằng: Kẻ nào thắng, sẽ chẳng bị hại gì về lần
chết thứ hai.
12 Cũng hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Bẹt-găm
rằng: Nầy là lời phán của Đấng có thanh gươm nhọn hai
lưỡi:
13 Ta biết nơi ngươi ở; đó là ngôi của quỉ Sa-tan; ngươi đã
vững lòng tôn danh ta, không chối đạo ta; dầu trong những
ngày đó, An-ti-ba, kẻ làm chứng trung thành của ta đã bị
giết nơi các ngươi, là nơi Sa-tan ở.
14 Nhưng ta có điều quở trách ngươi; vì tại đó, ngươi có
kẻ theo đạo Ba-la-am, người ấy dạy Ba-lác đặt hòn đá ngăn
trở trước mặt con cái Y-sơ-ra-ên, đặng dỗ chúng nó ăn thịt
cúng thần tượng và rủ ren làm điều dâm loạn.
15 Ngươi lại cũng có những kẻ theo đạo Ni-cô-la.
16 Vậy, hãy ăn năn đi, bằng chẳng, ta sẽ đến mau kíp
cùng ngươi, lấy thanh gươm ở miệng ta mà giao chiến cùng
chúng nó.
17 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các
Hội thánh: Kẻ nào thắng, ta sẽ ban cho ma-na đang giấu
kín; và ta sẽ cho nó hòn sỏi trắng, trên đó có viết một tên
mới, ngoài kẻ nhận lấy không ai biết đến.
18 Ngươi cũng hãy viết thơ cho thiên sứ của Hội thánh
Thi-a-ti-rơ rằng: Nầy là lời phán của Con Đức Chúa Trời, là
Đấng mắt như ngọn lửa, và chân như đồng sáng:
19 ta biết công việc ngươi, lòng thương yêu ngươi, đức tin
ngươi, sự hầu việc trung tín ngươi, lòng nhịn nhục ngươi,
và công việc sau rốt ngươi còn nhiều hơn công việc ban
đầu nữa.
20 Nhưng điều ta trách ngươi, ấy là ngươi còn dung cho
Giê-sa-bên, người nữ ấy xưng mình là tiên tri, dạy dỗ và
phỉnh phờ tôi tớ ta, đặng rủ chúng nó phạm tà dâm, và ăn
thịt cúng thần tượng.
21 Ta đã cho nó thì giờ để ăn năn, mà nó chẳng muốn ăn
năn điều tà dâm nó!

22 Nầy, ta quăng nó trên giường đau đớn, và phàm kẻ nào
phạm tội tà dâm với nó, mà không ăn năn việc làm của nó,
thì ta cũng quăng vào tai nạn lớn.
23 Ta sẽ đánh chết con cái nó; và mọi Hội thánh sẽ rõ ta
là Đấng dò biết lòng dạ loài người; và ta sẽ tùy công việc
của mỗi người trong các ngươi mà báo lại.
24 Nhưng, với các ngươi là kẻ khác ở tại Thi-a-ti-rơ, chưa
từng nhận lấy đạo đó và chưa biết điều sâu hiểm của quỉ
Sa-tan, như chúng vẫn nói, thì ta phán dặn rằng ta không
gán cho các ngươi gánh nặng khác.
25 Chỉn các ngươi khá bền giữ những điều mình đã có,
cho tới chừng ta đến.
26 Kẻ nào thắng, và giữ các việc của ta đến cuối cùng, ta
sẽ ban cho quyền trị các nước:
27 kẻ đó sẽ cai trị bằng một cây gậy sắt, và sẽ phá tan các
nước như đồ gốm, khác nào chính ta đã nhận quyền cai trị
đó nơi Cha ta.
28 Ta sẽ cho kẻ ấy ngôi sao mai.
29 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các
Hội thánh!

3

1 Ngươi cũng hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Sạt-đe
rằng: Nầy là lời phán của Đấng có bảy vì thần Đức Chúa
Trời và bảy ngôi sao: Ta biết công việc ngươi; ngươi có
tiếng là sống, nhưng mà là chết.
2 Hãy tỉnh thức, và làm cho vững sự còn lại, là sự hầu
chết; vì ta không thấy công việc của ngươi là trọn vẹn trước
mặt Đức Chúa Trời ta.
3 Vậy hãy nhớ lại mình đã nhận và nghe đạo thể nào, thì
giữ lấy, và ăn năn đi. Nếu ngươi chẳng tỉnh thức, ta sẽ đến
như kẻ trộm, và ngươi không biết giờ nào ta đến bắt ngươi
thình lình.
4 Nhưng, ở Sạt-đe, ngươi còn có mấy người chưa làm ô
uế áo xống mình: những kẻ đó sẽ mặc áo trắng mà đi cùng
ta, vì họ xứng đáng như vậy.
5 Kẻ nào thắng, sẽ được mặc áo trắng như vậy. Ta sẽ
không xóa tên người khỏi sách sự sống và sẽ nhận danh
người trước mặt Cha ta, cùng trước mặt các thiên sứ Ngài.
6 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các
Hội thánh!
7 Ngươi cũng hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Phi-la-
đen-phi rằng: Nầy là lời phán của Đấng thánh, chân thật,

là Đấng có chìa khóa của Đa-vít, mở thì không ai đóng
được, đóng thì không ai mở được:
8 Ta biết công việc ngươi; nầy, ta đã mở trước mặt ngươi
một cái cửa không ai đóng được; vì ngươi có ít năng lực,
mà đã giữ đạo ta, và chẳng chối danh ta.
9 Nầy, ta ban cho ngươi mấy kẻ trong những kẻ thuộc về
hội quỉ Sa-tan, chúng nó xưng mình là người Giu-đa, mà k”
thực không phải, nhưng chúng nó nói dối; nầy, ta sẽ khiến
chúng nó đến sấp mình xuống dưới chân ngươi, và sẽ cho
chúng nó biết rằng ta đã yêu ngươi.
10 Vì ngươi đã giữ lời nhịn nhục ta, ta cũng sẽ giữ ngươi
khỏi giờ thử thách, là giờ sẽ đến trong khắp thế gian, đặng
thử những người ở trên đất.
11 Ta đến mau kíp; hãy giữ lấy điều ngươi có, hầu cho
không ai cất lấy mão triều thiên của ngươi.
12 Kẻ nào thắng, ta sẽ cho làm trụ trong đền Đức Chúa
Trời ta, và người sẽ không ra khỏi đó nữa; ta lại sẽ lấy danh
Đức Chúa Trời ta, danh của thành Đức Chúa Trời ta, là Giê-
ru-sa-lem mới từ trên trời, bởi Đức Chúa Trời ta mà xuống,
cùng danh mới ta, mà viết trên người.
13 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các
Hội thánh!
14 Ngươi cũng hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Lao-đi-
xê rằng: Nầy là lời phán của Đấng A-men, Đấng làm chứng
thành tín chân thật, Đấng làm đầu cội rễ cuộc sáng thế của
Đức Chúa Trời:
15 Ta biết công việc của ngươi; ngươi không lạnh cũng
không nóng. Ước gì ngươi lạnh hoặc nóng thì hay!
16 Vậy, vì ngươi hâm hẩm, không nóng cũng không lạnh,
nên ta sẽ nhả ngươi ra khỏi miệng ta.
17 Vả, ngươi nói: Ta giàu, ta nên giàu có rồi, không cần
chi nữa; song ngươi không biết rằng mình khổ sở, khốn
khó, nghèo ngặt, đui mù và lõa lồ.
18 Ta khuyên ngươi hãy mua vàng thử lửa của ta, hầu cho
ngươi trở nên giàu có; mua những áo trắng, hầu cho ngươi
được mặc vào và điều xấu hổ về sự trần truồng ngươi khỏi
lộ ra; lại mua thuốc xức mắt đặng thoa mắt ngươi, hầu cho
ngươi thấy được.
19 Phàm những kẻ ta yêu thì ta quở trách sửa phạt; vậy
hãy có lòng sốt sắng, và ăn năn đi.
20 Nầy, ta đứng ngoài cửa mà gõ; nếu ai nghe tiếng ta
mà mở cửa cho, thì ta sẽ vào cùng người ấy, ăn bữa tối với
người, và người với ta.

21 Kẻ nào thắng, ta sẽ cho ngồi với ta trên ngôi ta, như
chính ta đã thắng và ngồi với Cha ta trên ngôi Ngài.
22 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các
Hội thánh!

4

1 Kế đó, tôi nhìn xem, nầy, một cái cửa mở ra trên trời;
và tiếng thứ nhất mà tôi đã nghe nói với tôi, vang rầm như
tiếng loa, phán cùng tôi rằng: Hãy lên đây, ta sẽ cho ngươi
thấy điều sau nầy phải xảy đến.
2 Tức thì tôi bị Thánh Linh cảm hóa; thấy một ngôi đặt
tại trên trời, trên ngôi có một Đấng đang ngồi đó.
3 Đấng ngồi đó rực rỡ như bích ngọc và mã não; có cái
mống dáng như lục bửu thạch bao chung quanh ngôi.
4 Chung quanh ngôi lại có hai mươi bốn ngôi; trên những
ngôi ấy tôi thấy hai mươi bốn trưởng lão ngồi, mặc áo trắng
và đầu đội mão triều thiên vàng.
5 Từ ngôi ra những chớp nhoáng, những tiếng cùng sấm;
và bảy ngọn đèn sáng rực thắp trước ngôi: đó là bảy vì thần
của Đức Chúa Trời.
6 Trước ngôi có như biển trong ngần giống thủy tinh, còn
chính giữa và chung quanh có bốn con sanh vật, đằng trước
đằng sau chỗ nào cũng có mắt.
7 Con sanh vật thứ nhất giống như sư tử, con thứ nhì như
bò đực, con thứ ba mặt như mặt người, con thứ tư như chim
phụng hoàng đang bay.
8 Bốn con sanh vật ấy mỗi con có sáu cánh, chung quanh
mình và trong mình đều có mắt; ngày đêm lúc nào cũng
nói luôn không dứt: Thánh thay, thánh thay, thánh thay là
Chúa, là Đức Chúa Trời, Đấng Toàn năng, Trước Đã Có, Nay
Hiện Có, Sau Còn Đến!
9 Khi các sanh vật lấy những sự vinh hiển, tôn quí, cảm
tạ mà dâng cho Đấng ngự trên ngôi là Đấng hằng sống đời
đời,
10 thì hai mươi bốn trưởng lão sấp mình xuống trước mặt
Đấng ngự trên ngôi, và thờ lạy Đấng hằng sống đời đời; rồi
quăng mão triều thiên mình trước ngôi mà rằng:
11 Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được
vinh hiển, tôn quí và quyền lực; vì Chúa đã dựng nên muôn
vật, và ấy là vì ý muốn Chúa mà muôn vật mới có và đã
được dựng nên.

5

1 Rồi tôi thấy trong tay hữu Đấng ngồi trên ngôi một
quyển sách viết cả trong lẫn ngoài, có đóng bảy cái ấn.
2 Tôi cũng thấy một vị thiên sứ mạnh mẽ cất tiếng lớn
kêu rằng: Ai đáng mở quyển sách nầy và tháo những ấn
nầy?
3 Dầu trên trời, dưới đất, bên dưới đất, không ai có thể
mở quyển sách ấy hoặc nhìn xem nó nữa.
4 Vì không có ai đáng mở quyển sách ấy hoặc nhìn xem
nó nữa, nên tôi khóc dầm dề.
5 Bấy giờ, một người trong các trưởng lão nói với tôi rằng:
Chớ khóc, kìa, sư tử của chi phái Giu-đa, tức là Chồi của
vua Đa-vít, đã thắng, thì có thể mở quyển sách ấy và tháo
bảy cái ấn ra.
6 Tôi lại thấy chính giữa ngôi và bốn con sanh vật, cùng
chính giữa các trưởng lão, có một Chiên Con ở đó như đã
bị giết; Chiên Con có bảy sừng và bảy mắt, là bảy vì thần
của Đức Chúa Trời sai xuống khắp thế gian.
7 Chiên Con bước tới, lấy sách ở tay hữu đấng ngự trên
ngôi.
8 Khi lấy sách, bốn con sanh vật và hai mươi bốn trưởng
lão bèn sấp mình xuống trước mặt Chiên Con, mỗi kẻ cầm
một cây đàn và những bình vàng đầy hương; đó là những
lời cầu nguyện của các thánh.
9 Chúng hát một bài ca mới rằng: Ngài đáng lấy quyển
sách mà mở những ấn ra; vì Ngài đã chịu giết lấy huyết
mình mà chuộc cho Đức Chúa Trời những người thuộc về
mọi chi phái, mọi tiếng, mọi dân tộc, mọi nước,
10 và Ngài đã làm cho những người ấy nên nước, và thầy
tế lễ cho Đức Chúa Trời chúng ta; những người ấy sẽ trị vì
trên mặt đất.
11 Đoạn, tôi nhìn xem, nghe bốn bên ngôi và các sanh vật
cùng các trưởng lão, có tiếng của vô số thiên sứ; thiên sứ
hàng muôn hàng ngàn,
12 đồng nói lên một tiếng lớn rằng: Chiên Con đã chịu giết
đáng được quyền phép, giàu có, khôn ngoan, năng lực, tôn
quí, vinh hiển và ngợi khen!
13 Tôi lại nghe mọi vật dựng nên trên trời, dưới đất, bên
dưới đất trên biển, cùng mọi vật ở đó đều nói rằng: Chúc
cho Đấng ngồi trên ngôi cùng Chiên Con được ngợi khen,
tôn quí vinh hiển và quyền phép cho đến đời đời!
14 Rồi bốn con sanh vật đều nói: A-men. Và các trưởng
lão sấp mình xuống mà thờ lạy.

6

1 Tôi nhìn xem, khi Chiên Con mở ấn thứ nhất trong bảy
ấn thì tôi thấy một con trong bốn con sanh vật nói tiếng
như sấm rằng: Hãy đến!
2 Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa bạch. Người cỡi ngựa
có một cái cung; có kẻ ban cho người một cái mão triều
thiên, và người đi như kẻ đã thắng lại đến đâu cũng thắng.
3 Khi Chiên Con mở ấn thứ nhì, tôi nghe con sanh vật thứ
nhì nói: Hãy đến!
4 Liền có con ngựa khác sắc hồng hiện ra. Kẻ ngồi trên
ngựa được quyền cất lấy cuộc hòa bình khỏi thế gian, hầu
cho người ta giết lẫn nhau; và có kẻ ban cho người một
thanh gươm lớn.
5 Khi Chiên Con mở ấn thứ ba, tôi nghe con sanh vật thứ
ba nói: Hãy đến! Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa ô. Kẻ
ngồi trên ngựa tay cầm cái cân.
6 Tôi lại nghe ở giữa bốn con sanh vật như có tiếng nói
rằng: Một đấu lúa mình bán một đơ-ni-ê, ba đấu mạch nha
bán một đơ-ni-ê, còn dầu và rượu chớ động đến.
7 Khi Chiên Con mở ấn thứ tư, tôi nghe con sanh vật thứ
tư nói: Hãy đến!
8 Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa vàng vàng hiện ra.
Người cỡi ngựa ấy tên là Sự Chết, và Âm phủ theo sau
người. Họ được quyền trên một góc tư thế gian, đặng sát
hại dân sự bằng gươm dao, bằng đói kém, bằng dịch lệ và
bằng các loài thú dự trên đất.
9 Khi Chiên Con mở ấn thứ năm, tôi thấy dưới bàn thờ có
những linh hồn của kẻ đã chịu giết vì đạo Đức Chúa Trời
và vì lời chứng họ đã làm.
10 Chúng đều kêu lên lớn tiếng rằng: Lạy Chúa là Đấng
thánh và chân thật, Chúa trì hoãn xét đoán và chẳng vì
huyết chúng tôi báo thù những kẻ ở trên đất cho đến chừng
nào?
11 Có kẻ bèn cho họ mỗi người một cái áo trắng dài; và có
lời phán rằng phải ở yên ít lâu nữa, cho đến khi được đủ
số người cùng làm việc và anh em mình phải bị giết như
mình vậy.
12 Tôi nhìn xem, khi Chiên Con mở ấn thứ sáu, thì có một
cơn động đất lớn; mặt trời bèn trở nên tối tăm như túi lông
đen, cả mặt trăng trở nên như huyết.
13 Các vì sao trên trời sa xuống đất, như những trái xanh
của một cây vả bị cơn gió lớn lung lay rụng xuống.
14 Trời bị dời đi như quyển sách cuốn tròn, và hết thảy
các núi các đảo bị quăng ra khỏi chỗ mình;

15 các vua ở trên đất, các quan lớn, các tướng quân, các
kẻ giàu, các kẻ quyền thế, các kẻ tôi mọi, các người tự chủ
đều ẩn mình trong hang hố cùng hòn đá lớn trên núi,
16 chúng nói với núi và đá lớn rằng: Hãy rơi xuống chận
trên chúng ta, đặng tránh khỏi mặt của Đấng ngự trên ngôi,
và khỏi cơn giận của Chiên Con!
17 Vì ngày thạnh nộ lớn của Ngài đã đến, còn ai đứng nổi?

7

1 Sau việc ấy, tôi thấy bốn vị thiên sứ đứng ở bốn góc đất,
cầm bốn hướng gió lại, hầu cho không gió nào thổi trên
đất, trên biển hay là trên cây nào.
2 Tôi lại thấy một vị thiên sứ khác, từ phía mặt trời mọc
mà lên, cầm ấn của Đức Chúa Trời hằng sống. Người cả
tiếng kêu bốn vị thiên sứ đã được quyền làm hại đất cùng
biển,
3 và bảo rằng: Chớ làm hại đất, biển và cây cối, cho đến
chừng nào chúng ta đã đóng ấn trên trán những tôi tớ Đức
Chúa Trời chúng ta.
4 Tôi lại nghe số người được đóng ấn là: Mười bốn vạn
bốn ngàn người được đóng ấn từ trong các chi phái dân
Y-sơ-ra-ên;
5 Trong chi phái Giu-đa, một vạn hai ngàn người được
đóng ấn; Trong chi phái Ru-bên, một vạn hai ngàn; Trong
chi phái Gát, một vạn hai ngàn;
6 Trong chi phái A-se, một vạn hai ngàn; Trong chi phái
Nép-ta-li, một vạn hai ngàn; Trong chi phái Ma-na-se, một
vạn hai ngàn;
7 Trong chi phái Si-mê-ôn, một vạn hai ngàn; Trong chi
phái Lê-vi, một vạn hai ngàn; Trong chi phái Y-sa-ca, một
vạn hai ngàn;
8 Trong chi phái Sa-bu-lôn, một vạn hai ngàn; Trong chi
phái Giô-sép, một vạn hai ngàn; Trong chi phái Bên-gia-
min, một vạn hai ngàn đều được đóng ấn.
9 Sự ấy đoạn, tôi nhìn xem, thấy vô số người, không ai
đếm được, bởi mọi nước, mọi chi phái, mọi dân tộc, mọi
tiếng mà ra; chúng đứng trước ngôi và trước Chiên Con,
mặc áo dài trắng, tay cầm nhành chà là,
10 cất tiếng lớn kêu rằng: Sự cứu rỗi thuộc về Đức Chúa
Trời ta, là Đấng ngự trên ngôi, và thuộc về Chiên Con.
11 Vả, hết thảy thiên sứ đứng vòng chung quanh ngôi và
chung quanh các trưởng lão cùng bốn con sanh vật, sấp
mặt xuống trước ngôi, và thờ lạy Đức Chúa Trời,

12 mà rằng: A-men! Sự ngợi khen, vinh hiển, khôn ngoan,
chúc tạ, tôn quí, quyền phép và sức mạnh đều về Đức Chúa
Trời chúng ta đời đời vô cùng! A-men.
13 Bấy giờ một trưởng lão cất tiếng nói với tôi rằng:
những kẻ mặt áo dài trắng đó là ai, và bởi đâu mà đến?
14 Tôi thưa rằng: Lạy chúa, chúa biết điều đó. Người lại
phán cùng tôi rằng: Đó là những kẻ ra khỏi cơn đại nạn,
đã giặt và phiếu trắng áo mình trong huyết Chiên Con.
15 Aáy vì đó mà chúng được ở trước ngôi Đức Chúa Trời,
và ngày đêm hầu việc Ngài trong đền Ngài; còn Đấng ngồi
trên ngôi sẽ che chở chúng dưới trại Ngài.
16 Chúng sẽ không đói không khát nữa; cũng không có
mặt trời, hoặc cơn nắng gắt nào hại đến mình.
17 Vì Chiên Con ở giữa ngôi sẽ chăn giữ và đưa chúng đến
những suối nước sống; Đức Chúa Trời sẽ lau hết nước mắt
nơi mắt chúng.

8

1 Khi Chiên Con mở ấn thứ bảy, trên trời yên lặng chừng
nửa giờ.
2 Tôi thấy bảy vị thiên sứ đứng trước mặt Đức Chúa Trời,
và có người trao cho bảy ống loa.
3 Đoạn, một vị thiên sứ khác đến, đứng bên bàn thờ,
người cầm lư hương vàng, và được nhiều hương để dâng
hương ấy trên bàn thờ bằng vàng ở trước ngôi với các lời
cầu nguyện của mọi thánh đồ.
4 Khói hương từ tay thiên sứ bay lên trước mặt Đức Chúa
Trời, với những lời cầu nguyện của các thánh đồ.
5 Thiên sứ lấy lư hương, dùng lửa nơi bàn thờ bỏ đầy
vào, rồi quăng xuống đất; liền có sấm sét, các tiếng, chớp
nhoáng và đất động.
6 Bảy vị thiên sứ cầm bảy ống loa bèn sửa soạn thổi.
7 Vị thứ nhất thổi loa, thì có mưa đá và lửa pha với huyết
bị quăng xuống đất. Một phần ba đất bị cháy, một phần
ba loài cây bị cháy, và mọi giống cỏ xanh đều bị cháy.
8 Vị thiên sứ thứ nhì thổi loa; bèn có một khối tựa như
hòn núi lớn toàn bằng lửa bị ném xuống biển. Một phần
ba biển biến ra huyết,
9 một phần ba sanh vật trong biển chết hết, và một phần
ba tàu bè cũng bị hủy hết.
10 Vị thiên sứ thứ ba thổi loa, thì một ngôi sao lớn ở trên
trời rơi xuống, cháy có ngọn như một bó đuốc; ngôi sao ấy
rơi vào một phần ba các sông lớn và các suối nước.

11 Tên ngôi sao đó là Ngải cứu, một phần ba nước biến ra
như mùi ngải cứu, và làm chết mất nhiều người ta, vì đã
biến thành ra đắng.
12 Vị thiên sứ thứ tư thổi loa, thì một phần ba mặt trời bị
hại, một phần ba mặt trăng và một phần ban các ngôi sao
cũng vậy, hầu cho một phần ba các vì sáng ấy đều bị tối
tăm, và hầu cho ban ngày mất một phần ba sáng, và ban
đêm cũng vậy.
13 Bấy giờ tôi nhìn xem, nghe chim phụng hoàng bay giữa
trời, kêu tiếng lớn rằng: Khốn thay! Khốn thay! Khốn thay!
cho những dân sự trên đất, vì cớ tiếng loa mà ba vị thiên
sứ khác còn phải thổi nữa.

9

1 Vị thiên sứ thứ năm thổi loa, thì tôi thấy một ngôi sao
từ trời rơi xuống đất, và được ban cho chìa khóa của vực
sâu không đáy.
2 Ngôi sao ấy mở vực sâu không đáy ra, có một luồng
khói dưới vực bay lên, như khói của lò lửa lớn; mặt trời và
không khí đều bị tối tăm bởi luồng khói của vực.
3 Từ luồng khói ấy, có những châu chấu bay ra rải trên
mặt đất; và có kẻ ban cho chúng nó quyền giống như bọ
cạp ở đất vậy.
4 Có lời truyền cho chúng nó chớ làm hại loài cỏ ở đất,
thứ xanh và cây cối nào, nhưng chỉ làm hại những người
không có ấn Đức Chúa Trời ở trên trán.
5 Lại cho chúng nó phép, không phải là giết, nhưng là
làm khổ những người đó trong năm tháng, và sự làm khổ
ấy giống như sự làm khổ khi bọ cạp cắn người ta.
6 Trong những ngày đó, người ta sẽ tìm sự chết, mà không
tìm được; họ sẽ ước ao chết đi mà sự chết tránh xa.
7 Những châu chấu đó giống như những ngựa sắm sẵn
để đem ra chiến trận: trên đầu nó có như mão triều thiên
tợ hồ bằng vàng, và mặt nó như mặt người ta;
8 nó có tóc giống tóc đàn bà, và răng nó như răng sư tử.
9 Nó có giáp như giáp bằng sắt; và tiếng cánh nó như
tiếng của nhiều xe có nhiều ngựa kéo chạy ra nơi chiến
trường.
10 Đuôi nó có nọc, như bọ cạp, ấy bởi trong những đuôi
đó mà chúng nó có quyền hại người ta trong năm tháng.
11 Nó có vua đứng đầu, là sứ giả của vực sâu, tiếng Hê-
bơ-rơ gọi là A-ba-đôn, tiếng Gờ-réc là A-bô-ly-ôn.
12 Nạn thứ nhất đã qua; nay còn hai nạn nữa đến sau nó.

13 Vị thiên sứ thứ sáu thổi loa, thì tôi nghe có tiếng ra từ
bốn góc bàn thờ bằng vàng đặt trước mặt Đức Chúa Trời.
14 Tiếng ấy nói cùng vị thiên sứ thứ sáu đang cầm loa
rằng: Hãy cổi cho bốn vị thiên sứ bị trói trên bờ sông cái
Ơ-phơ-rát.
15 Bốn vị thiên sứ bèn được cổi trói, đã chực sẵn đến giờ,
ngày, tháng, và năm ấy, hầu cho tiêu diệt một phần ba loài
người.
16 Số binh kỵ mã của đạo quân là hai trăm triệu; số đó tôi
đã nghe.
17 Kìa trong sự hiện thấy, tôi thấy những ngựa và kẻ cỡi
ra làm sao: những kẻ ấy đều mặc giáp màu lửa, mầu tía,
mầu lưu hoàng; đầu ngựa giống như dầu sư tử, và miệng
nó có phun lửa, khói và diêm sanh.
18 Một phần ba loài người bị giết vì ba tai nạn đó, là lửa,
khói, và diêm sanh ra từ miệng ngựa.
19 Vì quyền phép của những ngựa ấy ở nơi miệng và đuôi
nó; những đuôi ấy giống như con rắn, và có đầu, nhờ đó
nó làm hại người.
20 Còn những người sót lại, chưa bị các tai nạn đó giết đi,
vẫn không ăn năn những công việc bởi tay chúng nó làm
cứ thờ lạy ma quỉ cùng thần tượng bằng vàng, bạc, đồng,
đã và gỗ, là những tượng không thấy, không nghe, không
đi được.
21 Chúng nó cũng không ăn năn những tội giết người, tà
thuật, gian dâm, trộm cướp của mình nữa.

10

1 Đoạn, tôi lại thấy một vị thiên sứ khác sức mạnh lắm, ở
từ trời xuống, có đám mây bao bọc lấy. Trên đầu người có
mống; mặt người giống như mặt trời và chân như trụ lửa.
2 Người cầm nơi tay một quyển sách nhỏ mở ra: người để
chân hữu mình trên biển, chân tả mình trên đất,
3 và kêu lên một tiếng lớn, như tiếng sư tử rống: khi kêu
tiếng đó rồi thì bảy tiếng sấm rền lên.
4 Lại khi bảy tiếng sấm rền lên rồi, tôi có ý chép lấy,
nhưng tôi nghe một tiếng ở từ trời đến phán rằng: Hãy
đóng ấn, những điều bảy tiếng sấm đã nói, và đừng chép
làm chi.
5 Bấy giờ vị thiên sứ mà tôi đã thấy đứng trên biển và trên
đất, giơ tay hữu lên trời,
6 chỉ Đấng hằng sống đời đời, là Đấng đã dựng nên trời
cùng muôn vật trên trời, dựng nên đất cùng muôn vật dưới

đất, dựng nên biển cùng muôn vật trong biển, mà thề rằng
không còn có thì giờ nào nữa;
7 nhưng đến ngày mà vị thiên sứ thứ bảy cho nghe tiếng
mình và thổi loa, thì sự mầu nhiệm Đức Chúa Trời sẽ nên
trọn, như Ngài đã phán cùng các tôi tớ Ngài, là các đấng
tiên tri.
8 Tiếng mà tôi đã nghe đến từ trời, lại nói cùng tôi và bảo
rằng: Hãy đi, lấy quyển sách nhỏ mở ra trong tay vị thiên
sứ đang đứng trên biển và đất.
9 Vậy, tôi đi tới vị thiên sứ và xin người cho tôi quyển
sách nhỏ. Người phán: Ngươi hãy lấy và nuốt đi; nó sẽ
đắng trong bụng ngươi, nhưng trong miệng ngươi nó sẽ
ngọt như mật.
10 Tôi lấy quyển sách nhỏ khỏi tay vị thiên sứ và nuốt đi;
trong miệng tôi nó ngọt như mật, nhưng khi tôi nuốt rồi,
thì đắng ở trong bụng.
11 Có lời phán cùng tôi rằng: Ngươi còn phải nói tiên tri
về nhiều dân, nhiều nước, nhiều tiếng và nhiều vua nữa.

11

1 Bấy giờ có người ban cho tôi một cây lau giống như cây
gậy, và biểu tôi rằng: Hãy đứng dậy đo đền thờ Đức Chúa
Trời, bàn thờ, và những kẻ thờ lạy tại đó.
2 Còn sân ngoài đền thờ thì hãy để nó ra ngoài, đừng đo
làm chi; vì chỗ đó đã phó cho dân ngoại, họ sẽ giày đạp
thành thánh đủ bốn mươi hai tháng.
3 Ta sẽ cho hai người làm chứng ta mặc áo bao gai đi nói
tiên tri trong một ngàn hai trăm sáu mươi ngày.
4 Hai người làm chứng ấy tức là hai cây ô-li-ve và hai
chân đèn đứng trước mặt Chúa của thế gian.
5 Nếu ai muốn làm hại hai người đó, thì có lửa ra từ miệng
hai người thiêu nuốt kẻ thù nghịch mình: kẻ nào muốn làm
hại hai người thì phải bị giết như vậy.
6 Hai người có quyền đóng trời lại, để cho trời không mưa
trong những ngày mình nói tiên tri; hai người lại có quyền
biến nước thành huyết và khiến các thứ tai nạn làm hại
trên đất, lúc nào muốn làm cũng được cả.
7 Khi hai người đã làm chứng xong rồi, có con thú dưới
vực sâu lên, sẽ chiến đấu cùng hai người; thú ấy sẽ thắng
và giết đi.
8 Thây hai người sẽ còn lại trên đường cái của thành lớn,
gọi bóng là Sô-đôm và Ê-díp-tô, tức là nơi mà Chúa hai
người cũng đã bị đóng đi trên thập tự giá.

9 Người ta ở các dân tộc, các chi phái, các tiếng, các nước
sẽ trông thấy thây hai người trong ba ngày rưỡi, và chúng
sẽ không cho chôn những thây ấy trong mồ.
10 Các dân sự trên đất sẽ vui mừng hớn hở về hai người,
và gởi lễ vật cho nhàu, bởi hai tiên tri đó đã khuấy hại dân
sự trên đất.
11 Nhưng, sau ba ngày rưỡi ấy, có sanh khí từ Đức Chúa
Trời đến nhập vào trong hai người: hai người bèn đứng
thẳng dậy, và những kẻ đứng xem đều kinh hãi cả thể.
12 Hai người nghe một tiếng lớn ở từ trên trời đến phán
cùng mình rằng: Hãy lên đây! Hai người bèn lên trời trong
đám mây và những kẻ thù nghịch đều trông thấy.
13 Đồng một giờ đó, có cơn động đất lớn; một phần mười
của thành đổ xuống, bảy ngàn người chết trong cơn động
đất ấy, còn những kẻ khác thất kinh và ngợi khen Đức Chúa
Trời trên trời.
14 "Nạn" thứ nhì qua rồi; nầy "Nạn" thứ ba đến mau
chóng.
15 Vị thiên sứ thứ bảy thổi loa, có những tiếng lớn vang
ra trên trời rằng: Từ nay nước của thế gian thuộc về Chúa
chúng ta và Đấng Christ của Ngài, Ngài sẽ trị vì đời đời.
16 Hai mươi bốn trưởng lão đang ngồi ở trước mặt Đức
Chúa Trời, trên ngai mình, đều cúi mình sấp mặt xuống,
thờ lạy Đức Chúa Trời,
17 mà rằng: Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời Toàn năng, là
Đấng Hiện Có, Trước Đã Có, chúng tôi cảm tạ Ngài, vì Ngài
đã cầm quyền rất cao trong tay và đã trị vì.
18 Các dân tộc vốn giận dữ, nhưng cơn thạnh nộ của Ngài
đã đến: giờ đã tới, là giờ phán xét kẻ chết, thưởng cho tôi
tớ Chúa là các đấng tiên tri, thưởng cho các thánh và các
người kính sợ danh Chúa, thưởng cho kẻ nhỏ cùng kẻ lớn,
và hủy phá những kẻ đã hủy phá thế gian.
19 Đền thờ Đức Chúa Trời bèn mở ra ở trên trời, hòm giao
ước bày ra trong đền thờ Ngài, rồi có chớp nhoáng, tiếng,
sấm sét, động đất và mưa đá lớn.

12

1 Đoạn, trên trời hiện ra một dấu lớn: một người đàn bà
có mặt trời bao bọc, dưới chân có mặt trăng, và trên đầu
có mão triều thiên bằng mười hai ngôi sao.
2 người có thai, và kêu la vì nhọc nhằn và đau đẻ.

3 Trên trời cũng hiện ra một dấu khác nữa: là một con
rồng lớn sắc đỏ, có bảy đầu, mười sừng, và trên đầu có bảy
mão triều thiên.
4 Đuôi kéo một phần ba các ngôi sao trên trời, đem quăng
xuống đất; con rồng ấy chực trước người đàn bà gần đẻ,
hầu cho khi đẻ ra thì nuốt con người đi.
5 người sanh một con trai, con trai ấy sẽ dùng gậy sắt mà
cai trị mọi dân tộc; đứa trẻ ấy được tiếp lên tới Đức Chúa
Trời, và nơi ngôi Ngài.
6 Còn người đàn bà, thì trốn vào đồng vắng, tại đó người
đã có một nơi ở mà Đức Chúa Trời đã sửa soạn cho, để nuôi
mình trong một ngàn hai trăm sáu mươi ngày.
7 Bấy giờ có một cuộc chiến đấu trên trời: Mi-chen và các
sứ người tranh chiến cùng con rồng, rồng cũng cùng các
sứ mình tranh chiến lại;
8 song chúng nó không thắng, và chẳng còn thấy nơi
chúng nó ở trên trời nữa.
9 Con rồng lớn đó bị quăng xuống, tức là con rắn xưa, gọi
là ma quỉ và Sa-tan, dỗ dành cả thiên hạ; nó đã bị quăng
xuống đất, các sứ nó cũng bị quăng xuống với nó.
10 Tôi lại nghe trên trời có tiếng lớn rằng: Bây giờ sự cứu
rỗi, quyền năng, và nước Đức Chúa Trời chúng ta đã đến
cùng quyền phép của Đấng Christ Ngài nữa; vì kẻ kiện cáo
anh em chúng ta, kẻ ngày đêm kiện cáo chúng ta trước mặt
Đức Chúa Trời, nay đã bị quăng xuống rồi.
11 Chúng đã thắng nó bởi huyết Chiên Con và bởi lời làm
chứng của mình; chúng chẳng tiếc sự sống mình cho đến
chết.
12 Bởi vậy, hỡi các từng trời và các đấng ở đó, hãy vui
mừng đi! Khốn nạn cho đất và biển! vì ma quỉ biết thì giờ
mình còn chẳng bao nhiêu, nên giận hoảng mà đến cùng
các ngươi.
13 Khi rồng thấy mình bị quăng xuống đất, bèn đuổi theo
người đàn bà đã sanh con trai.
14 Nhưng người được ban cho một cặp cánh chim phụng
hoàng, đặng bay về nơi đồng vắng là chỗ ẩn náu của mình;
ở đó được nuôi một thì, các thì, và nửa thì, lánh xa mặt con
rắn.
15 Bấy giờ con rắn phun nước ở miệng mình ra như sống
theo sau người đàn bà, hầu cho kéo người xuống sông.
16 Nhưng đất tiếp cứu người đàn bà, vì đất hả miệng nuốt
sông mà con rồng đã phun ra từ miệng nó.
17 Con rồng giận người đàn bà bèn đi tranh chiến cùng
con cái khác của người, là những kẻ vẫn giữ các điều răn

của Đức Chúa Trời và lời chứng của Đức Chúa Jêsus. (12-18) Con rồng đứng trên bãi cát của biển.

13

1 Đoạn, tôi thấy ở dưới biển lên một con thú có mười sừng
bảy đầu, trên những sừng có mười cái mão triều thiên, và
trên những đầu có danh hiệu sự phạm thượng.
2 Con thú tôi thấy đó giống như con beo; chân nó như
chân gấu, miệng như miệng sư tử, và con rồng đã lấy sức
mạnh, ngôi, và quyền phép lớn mà cho nó.
3 Một cái trong các cái đầu nó như bị thương đến chết;
nhưng vít thương chết ấy được lành, và cả thế gian đều lấy
làm lạ mà theo con thú đó.
4 Người ta khởi thờ phượng con rồng, bởi nó đã lấy quyền
phép cho con thú; và họ cũng thờ phượng chính con thú,
mà rằng: Ai sánh được với con thú, ai giao chiến cùng nó
được?
5 Nó được ban cho cái miệng nói những lời kiêu ngạo
phạm thượng; và nó lại được quyền làm việc trong bốn
mươi hai tháng.
6 Vậy, nó mở miệng ra nói những lời phạm đến Đức Chúa
Trời, phạm đến danh Ngài, đền tạm Ngài cùng những kẻ ở
trên trời.
7 Nó lại được phép giao chiến cùng các thánh đồ và được
thắng. Nó cũng được quyền trị mọi chi phái, mọi dân tộc,
mọi tiếng và mọi nước.
8 Hết thảy những dân sự trên đất đều thờ lạy nó, là những
kẻ không có tên ghi trong sách sự sống của Chiên Con đã
bị giết từ buổi sáng thế.
9 Ai có tai, hãy nghe!
10 Nếu ai bắt người làm phu tù, chính mình sẽ bị làm phu
tù; nếu ai giết người bằng gươm, mình phải bị giết bằng
gươm. Đây là sự nhịn nhục và đức tin của các thánh đồ.
11 Tôi lại thấy từ dưới đất lên một con thú khác, có hai
sừng như sừng chiên con, và nói như con rồng.
12 Nó cũng dùng mọi quyền phép của con thú trước tại
trước mặt con thú ấy, và nó bắt thế gian cùng dân cư nó
phải thờ lạy con thú trước, là con có vít thương đến chết
đã được lành.
13 Nó làm những phép lạ lớn, đến nỗi khiến lửa từ trên
trời rơi xuống đất trước mặt người ta.
14 Nó lừa dối dân cư trên đất bằng những phép lạ nó đã
được phép làm ra trước mặt con thú; và khuyên dân cư

trên đất tạc tượng cho con thú đã bị thương bằng gươm và
đã sống lại.
15 Nó cùng được quyền hà hơi sống vào tượng con thú,
hầu cho tượng ấy nói được và khiến hết thảy những kẻ nào
không thờ lạy tượng con thú đó bị giết đi.
16 Nó cũng khiến mọi người, nhỏ và lớn, giàu và nghèo,
tự chủ và tôi mọi, đều chịu ghi dấu hoặc trên tay hữu, hoặc
trên trán,
17 hầu cho người nào không có dấu ấy, nghĩa là không có
danh con thú hay số của tên nó, thì không thể mua cùng
bán được.
18 Đây tỏ ra sự khôn ngoan: Kẻ nào thông minh, hãy tính
số con thú, vì đó là một số người; số nó là sáu trăm sáu
mươi sáu.

14

1 Tôi nhìn xem, thấy Chiên Con đứng trên núi Si-ôn, và với
Ngài có mười bốn vạn bốn ngàn người đều có danh Chiên
Con và danh Cha Chiên Con ghi trên trán mình.
2 Tôi nghe một tiếng từ trên trời xuống, y như tiếng nhiều
nước, và như tiếng sấm lớn; tiếng mà tôi nghe đó như tiếng
đàn cầm mà người đánh đàn gảy vậy:
3 chúng hát một bài ca mới trước ngôi, trước bốn con
sanh vật và các trưởng lão. Không ai học được bài ca đó,
họa chăng chỉ có mười bốn vạn bốn ngàn người đã được
chuộc khỏi đất mà thôi.
4 Những kẻ ấy chưa bị ô uế với đàn bà, vì còn trinh khiết.
Chiên Con đi đâu, những kẻ nầy theo đó. Những kẻ đó đã
được chuộc từ trong loài người, để làm trái đầu mùa cho
Đức Chúa Trời và Chiên Con;
5 trong miệng chúng chẳng có lời nói dối nào hết, cũng
không có dấu vết gì.
6 Điều ấy đoạn, tôi thấy một vị thiên sứ khác bay giữa
trời, có Tin Lành đời đời, đặng rao truyền cho dân cư trên
đất, cho mọi nước, mọi chi phái, mọi tiếng, và mọi dân tộc.
7 Người cất tiếng lớn nói rằng: Hãy kính sợ Đức Chúa
Trời, và tôn vinh Ngài, vì giờ phán xét của Ngài đã đến;
hãy thờ phượng Đấng dựng nên trời, đất, biển và các suối
nước.
8 Một vị thiên sứ khác, là vị thứ hai, theo sau mà rằng:
Ba-by-lôn lớn kia, đã đổ rồi, đã đổ rồi, vì nó có cho các dân
tộc uống rượu tà dâm thạnh nộ của nó.

9 Lại một vị thiên sứ khác, là vị thứ ba, theo sau, nói lớn
tiếng mà rằng: Nếu ai thờ phượng con thú cũng tượng nó,
và chịu dấu nó ghi trên trán hay trên tay,
10 thì người ấy cũng vậy, sẽ uống rượu thạnh nộ không
pha của Đức Chúa Trời rót trong chén thạnh nộ Ngài; và sẽ
chịu đau đớn trong lửa và diêm ở trước mặt các thiên sứ
thánh và trước mặt Chiên Con.
11 Khói của sự đau đớn chúng nó bay lên đời đời. Những
kẻ thờ lạy con thú và tượng nó, cùng những kẻ chịu dấu
của tên nó ghi, thì cả ngày lẫn đêm không lúc nào được yên
nghỉ.
12 Đây tỏ ra sự nhịn nhục của các thánh đồ: chúng giữ
điều răn của Đức Chúa Trời và giữ lòng tin Đức Chúa Jêsus.
13 Tôi nghe có tiếng đến từ trên trời rằng: Hãy viết lấy: Từ
rày, phước thay cho những người chết là người chết trong
Chúa! Đức Thánh Linh phán: Phải, vì những người ấy nghỉ
ngơi khỏi sự khó nhọc, và việc làm mình theo sau.
14 Tôi nhìn xem, thấy một đám mây trắng; có kẻ giống
như một con người ngồi trên mây, đầu đội mão triều thiên
vàng, tay cầm lưỡi liềm bén.
15 Có một thiên sứ khác ở đền thờ đi ra, cất tiếng lớn kêu
Đấng ngồi trên mây rằng: Hãy quăng lưỡi liềm xuống và
gặt đi; vì giờ gặt hái đã đến, mùa màng dưới đất đã chín
rồi.
16 Đấng ngồi trên mây bèn quăng lưỡi liềm mình xuống
đất, và dưới đất đều bị gặt.
17 Một vị thiên sứ khác ở đền thờ trên trời đi ra, cũng
cầm một cái lưỡi liềm bén.
18 Rồi một vị thiên sứ khác nữa có quyền cai trị lửa, từ
bàn thờ đi ra, lấy tiếng lớn kêu vị thiên sứ cầm lưỡi liềm
bén mà rằng: Hãy quăng lưỡi liềm bén của ngươi xuống
và hái những chùm nho ở dưới đất đi, vì nho đã chín rồi.
19 Thiên sứ quăng lưỡi liềm xuống đất, cắt vườn nho ở
đất và ném nho vào thùng lớn thạnh nộ của Đức Chúa Trời.
20 Thùng ấy phải giày đạp tại ngoài thành; rồi có huyết
ở thùng chảy ra, huyết đó lên đến chỗ khớp ngựa, dài một
quãng là một ngàn sáu trăm dặm.

15

1 Tôi thấy một điềm khác ở trên trời, vừa lớn vừa lạ: bảy
thiên sứ cầm bảy tai nạn sau cùng, vì bởi các tai nạn nầy
làm hết cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời.

2 Tôi thấy như biển bằng pha ly lộn với lửa, những kẻ đã
thắng con thú và hình tượng nó cùng số của tên nó, đứng
bên biển pha ly đó mà nâng đàn cầm của Đức Chúa Trời.
3 Chúng hát bài ca Môi-se, là tôi tớ Đức Chúa Trời, và bài
ca Chiên Con, mà rằng: Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời Toàn
năng, công việc Chúa lớn lao và lạ lùng thay! Hỡi Vua của
muôn đời, đường lối Ngài là công bình và chân thật!
4 Lạy Chúa, ai là kẻ không kính sợ và không ngợi khen
danh Ngài? Vì một mình Ngài là thánh, mọi dân tộc sẽ đến
thờ lạy trước mặt Ngài, vì các sự đoán xét Ngài đã được tỏ
ra.
5 Rồi đó, tôi nhìn xem, thấy trên trời có nơi thánh của đền
tạm chứng cớ mở ra.
6 Bảy vị thiên sứ cầm bảy tai nạn từ đền thờ đi ra, mặc
áo gai trong sạch rực rỡ, và ngang ngực thắt đai vàng.
7 Một con trong bốn con sanh vật ban cho bảy vị thiên sứ
bảy cái bát bằng vàng đựng đầy sự thạnh nộ của Đức Chúa
Trời, là Đấng hằng sống đời đời.
8 Đền thờ bèn đầy những khói, vì cớ sự vinh hiển và oai
quyền của Đức Chúa Trời; chẳng ai được vào đền thờ cho
đến chừng nào bảy tai nạn của bảy thiên sứ được làm trọn.

16

1 Bấy giờ, tôi nghe một tiếng lớn từ trong đền thờ ra, phán
với bảy vị thiên sứ rằng: Hãy đi, trút bảy bát thạnh nộ của
Đức Chúa Trời xuống đất.
2 Vị thiên sứ thứ nhất đi trút bát mình xuống đất, thì trở
nên ghẻ chốc dữ và đau trên những người có dấu con thú
cùng thờ lạy hình tượng nó.
3 Vị thiên sứ thứ hai, trút bát mình xuống biển, thì biển
biến ra huyết, như huyết người chết; phàm sanh vật ở trong
biển đều chết hết.
4 Vì thiên sứ thứ ba trút bát mình xuống các sông cùng
các suối nước, thì nước biến ra huyết.
5 Tôi nghe thiên sứ của nước nói rằng: Hỡi Đấng Hiện
Có, Đã Có, tức là Đấng Thánh, Ngài là công bình, vì Ngài
đã phán xét thể nầy;
6 bởi vì chúng nó đã làm đổ huyết của các thánh đồ cùng
của các đấng tiên tri, và Ngài đã cho chúng nó uống huyết:
thật là đáng lắm.
7 Tôi lại nghe bàn thờ nói rằng: Phải, lạy Chúa, là Đức
Chúa Trời toàn năng, những sự phán xét của Ngài đều chân
thật và công bình.

8 Vị thiên sứ thứ tư trút bát mình trên mặt trời, thì mặt
trời được quyền lấy lửa làm sém loài người.
9 Loài người bị lửa rất nóng làm sém, chúng nó nói phạm
đến danh Đức Chúa Trời là Đấng có quyền trên các tai nạn
ấy, và chúng nó cũng không ăn năn để dâng vinh hiển cho
Ngài.
10 Vị thiên sứ thứ năm trút bát mình trên ngôi con thú,
nước của nó bèn trở nên tối tăm, người ta đều cắn lưỡi vì
đau đớn.
11 Chúng nó nói phạm đến Đức Chúa Trời trên trời vì cớ
đau đớn và ghẻ chốc mình, và cũng không ăn năn công
việc mình.
12 Vị thiên sứ thứ sáu trút bát mình xuống sông cái Ơ-
phơ-rát; sông liền cạn khô, đặng sửa soạn cho các vua từ
Đông phương đến có lối đi được.
13 Tôi thấy từ miệng rồng, miệng thú, miệng tiên tri giả
có ba tà thần ra, giống như ếch nhái.
14 Đó là những thần của ma quỉ, làm phép lạ và đi đến
các vua trên khắp thế gian, để nhóm hiệp về sự chiến tranh
trong ngày lớn của Đức Chúa Trời toàn năng.
15 Kìa, ta đến như kẻ trộm. Phước cho kẻ tỉnh thức và giữ
gìn áo xống mình, đặng khỏi đi lõa lồ và người ta không
thấy sự xấu hổ mình!
16 Chúng nhóm các vua lại một chỗ, theo tiếng Hê-bơ-rơ
gọi là Ha-ma-ghê-đôn.
17 Vị thiên sứ thứ bảy trút bát mình trong không khí, thì
có tiếng lớn trong đền thờ vang ra, từ ngôi đến mà phán
rằng: Xong rồi!
18 Liền có chớp nhoáng, tiếng rầm, sấm vang và động đất
dữ dội, động đất lớn lắm đến nỗi từ khi có loài người trên
đất chưa hề có như vậy.
19 Thành phố lớn bị chia ra làm ba phần, còn các thành
của các dân ngoại đều đổ xuống, và Đức Chúa Trời nhớ
đến Ba-by-lôn lớn đặng cho nó uống chén rượu thạnh nộ
Ngài.
20 Mọi đảo đều ẩn trốn, các núi chẳng còn thấy nữa.
21 Những cục mưa đá lớn, nặng bằng một ta-lâng, ở trên
trời rớt xuống trên loài người; loài người bèn nói phạm đến
Đức Chúa Trời bởi cớ tai nạn mưa đá ấy, vì là một tai nạn
gớm ghê.

17

1 Bấy giờ trong bảy vị thiên sứ cầm bảy bát ấy, có một vị
đến gần mà nói với tôi rằng: Lại đây ta sẽ chỉ cho ngươi sự

phán xét về con đại dâm phụ, nó ngồi trên các dòng nước
lớn kia.
2 Các vua trong thiên hạ phạm tội tà dâm với nó, và dân
sự trong thế gian cũng say sưa vì rượu tà dâm của nó.
3 Tôi được Thánh Linh cảm động thiên sứ đó đem tôi tới
nơi đồng vắng; thấy một người đàn bà ngồi trên lưng một
con thú sắc đỏ sặm, mình mang đầy những tên sự phạm
thượng, có bảy đầu và mười sừng.
4 Người đàn bà ấy mặc màu tía mà điều, trang sức những
vàng, bửu thạch và hột châu; tay cầm một cái chén vàng
đầy những đồ gớm ghiếc và dâm uế.
5 Trên trán nó có ghi một tên, là: Sự Mầu nhiệm, Ba-By-
Lôn Lớn, Là Mẹ Kẻ Tà Dâm Và Sự Đáng Gớm Ghê Trong Thế
Gian.
6 Tôi thấy người đàn bà đó say huyết các thánh đồ và
huyết những kẻ chết vì Đức Chúa Jêsus; tôi thấy mà lấy
làm lạ lắm.
7 Thiên sứ bảo tôi rằng: sao người lấy làm lạ? Ta sẽ cắt
nghĩa cho ngươi sự mầu nhiệm của người đàn bà cùng của
con thú chở nó, là con thú có bảy đầu và mười sừng.
8 Con thú ngươi đã thấy, trước có, mà bây giờ không còn
nữa; nó sẽ từ dưới vực lên và đi đến, chốn hư mất; những
dân sự trên đất, là những kẻ không có tên ghi trong sách
sự sống từ khi sáng thế, thấy con thú thì đều lấy làm lạ, vì
nó trước có, nay không có nữa, mà sau sẽ hiện đến.
9 Đây là sự nghĩ ngợi có khôn ngoan. Bảy cái đầu tức là
bảy hòn núi mà người đàn bà ngồi lên.
10 Nó cũng là bảy vì vua nữa; năm vì trước đã đổ, một vì
hiện có, còn một vì nữa chưa đến; khi vì ấy sẽ đến, cũng
chẳng còn được bao lâu.
11 Chính con thú trước đã có nay không có nữa, là vì vua
thứ tám; nó cũng ở trong số bảy, và nó sẽ đi đến chỗ hư
mất.
12 Vả, mười cái sừng mà ngươi đã thấy, là mười vì vua
chưa nhận được nước mình; nhưng họ nhận quyền vua
với con thú trong một giờ.
13 Chúng cũng một lòng một ý trao thế lực quyền phép
mình cho con thú.
14 Chúng chiến tranh cùng Chiên Con, Chiên Con sẽ được
thắng, vì là Chúa của các chúa, Vua của các vua; và những
kẻ được kêu gọi, những kẻ được chọn cùng những kẻ trung
tín đều ở với Chiên Con, cũng thắng được chúng nữa.
15 Đoạn, thiên sứ lại nói với tôi rằng: Những dòng nước
ngươi đã thấy, trên có dâm phụ ngồi, tức là các dân tộc, các

chúng, các nước và các tiếng.
16 Mười cái sừng ngươi đã thấy, và chính mình con thú sẽ
ghét dâm phụ, sẽ bóc lột cho nó lõa lồ, ăn thịt nó và thiêu
nó bằng lửa.
17 Bởi Đức Chúa Trời đã để cho chúng có lòng vâng làm
theo ý muốn Ngài cùng khiến chúng có chung một ý, và
ban nước mình cho con thú, đến khi những lời Đức Chúa
Trời phán được ứng nghiệm.
18 Người đàn bà ngươi đã thấy, tức là cái thành lớn hành
quyền trên các vua ở thế gian.

18

1 Sau điều đó, tôi thấy một vị thiên sứ khác ở trên trời
xuống, người có quyền lớn, và sự vinh hiển người chiếu
rực rỡ trên đất.
2 Người kêu lớn tiếng rằng: Ba-by-lôn lớn đã đổ rồi, đã
đổ rồi! Thành ấy đã trở nên chỗ ở của các ma quỉ, nơi hang
hố của mọi tà thần, hang hố của mọi giống chim dơ dáy mà
người ta gớm ghiếc,
3 vì mọi dân tộc đều uống rượu dâm loạn buông tuồng
của nó, vì các vua thế gian đã cùng nó phạm tội tà dâm, và
vì các nhà buôn trên đất đã nên giàu có bởi sự quá xa hoa
của nó.
4 Tôi lại nghe một tiếng khác từ trên trời đến rằng: Hỡi
dân ta; hãy ra khỏi Ba-by-lôn, kẻo các ngươi dự phần tội lỗi
với nó, cũng chịu những tai họa nó nữa chăng;
5 vì tội lỗi nó chất cao tày trời, và Đức Chúa Trời đã nhớ
đến các sự gian ác nó.
6 Các ngươi hãy làm cho nó điều nó đã làm cho kẻ khác;
hãy báo lại gấp hai công việc nó, hãy pha cho nó gấp hai
chén mà nó đã pha cho kẻ khác.
7 Nó càng khoe mình và chìm đắm trong sự xa hoa bao
nhiêu, thì hãy làm cho nó đau đớn khốn khó bấy nhiêu. Bởi
trong lòng nó tự nghĩ rằng: Ta là một nữ vương ngự trên
ngôi mình, không phải là đàn bà góa, và ta sẽ không thấy
sự than khóc bao giờ.
8 Vậy cho nên đồng trong một ngày, những tai nạn nầy sẽ
giáng trên nó, nào sự chết, nào sự than khóc, nào đói kém,
và nó sẽ bị lửa thiêu mình đi nữa; vì Đức Chúa Trời phán
xét nó là Chúa có quyền lực.
9 Các vua thế gian đã phạm tội dâm dục và say đắm trong
cuộc xa xỉ với nó, thấy khói của sự cháy nó thì sẽ vì nó khóc
lóc thở than.

10 Sợ phải cùng chịu hình khổ với nó, nên chúng đứng xa
mà rằng: Khốn thay! Khốn thay! Ba-by-lôn là thành lớn,
là thành cường thạnh kia! Trong một giờ mà sự phán xét
ngươi đã đến rồi.
11 Các nhà buôn trên đất cũng vì nó khóc lóc rầu rĩ, vì
không ai mua hàng hóa mình nữa:
12 hàng hóa là vàng, bạc, ngọc, châu, vải gai mịn màu
tía, lụa, màu điều; các hạng gỗ thơm; các thức đồ bằng
ngà voi, bằng gỗ quí, bằng đồng, bằng sắt, bằng đá hoa;
13 nhục quế, sa nhân, hương, dầu thơn, nhũ hương;
rượu, dầu, bột mì mịn, lúa mì; bò, trừu, ngựa, xe, tôi mọi
và linh hồn người ta nữa.
14 Các thứ trái mà lòng người mơ ước đó đã mất đi rồi,
mọi sự rực rỡ sang trọng đó cũng đã hư mất khỏi ngươi;
người ta sẽ không hề tìm thấy nữa.
15 Các nhà buôn đó đã nhờ Ba-by-lôn làm nên giàu, sẽ
đứng cách xa, vì e phải chia khổ cùng nó; họ sẽ than khóc
và buồn rầu, mà rằng:
16 Khốn thay! Khốn thay! thành lớn kia, đã từng mặc
vải gai mịn, màu tía và màu điều, rực rỡ những vàng ngọc
cùng hột châu! Trong một giờ, sự giàu có sang trọng dường
bao đã biến mất hết!
17 Phàm những lái tàu, những người đi biển, và thủy thủ,
những kẻ buôn bán trên mặt biển, đều đứng cách xa;
18 khi thấy khói của sự cháy thành thì cùng kêu lên rằng:
Có thành nào đã được như thành lớn nầy ư?
19 Chúng lấy bụi rắc lên đầu mình, thương khóc than
vãn, mà rằng: Khốn thay! Khốn thay! thành lớn nầy đã lấy
sự giàu có mình làm giàu cho mọi kẻ có tàu trên biển, mà
trong một giờ, đã hóa thành một chỗ hoang vu!
20 Hỡi trời, hãy vui mừng về việc nó đi, và các thánh, các
sứ đồ, các tiên tri, cũng hãy mừng rỡ đi; vì Đức Chúa Trời
đã xử công bình cho các ngươi trong khi Ngài xét đoán nó.
21 Bấy giờ một vị thiên sứ rất mạnh lấy một hòn đá như
cối xay lớn quăng xuống biển mà rằng: Ba-by-lôn là thành
lớn cũng sẽ bị quăng mạnh xuống như vậy, và không ai tìm
thấy nó nữa.
22 Không ai còn nghe thấy nơi ngươi những tiếng kẻ khảy
đàn cầm, kẻ đánh nhạc, kẻ thổi sáo và thổi kèn nữa. ỳ đó
cũng sẽ không thấy có thợ nào nữa, dầu nghề gì mặc lòng,
và tiếng cối xay cũng không nghe nữa.
23 Aùnh sáng đèn sẽ không chiếu nơi đó nữa, và người ta
cũng chẳng còn nghe tiếng vợ chồng mới cưới, bởi vì các

nhà buôn của ngươi đều là kẻ tôn trọng trên đất, bởi vì mọi
nước đều bị tà thuật ngươi lừa dối.
24 Aáy chính trong thành nầy, mà đã tìm thấy huyết các
đấng tiên tri, các thánh đồ, và hết thảy những kẻ đã bị giết
trong thế gian.

19

1 Sự đó đoạn, tôi nghe ở trên trời như có tiếng lớn của
lũ đông lắm rằng: A-lê-lu-gia! Sự cứu chuộc, vinh hiển,
quyền phép đều thuộc về Đức Chúa Trời chúng ta.
2 Vì những sự phán xét của Ngài đều chân thật và công
bình: Ngài đã đoán phạt đại dâm phụ nó lấy đều dâm loạn
làm hư hỏng thế gian, và Ngài đã báo thù huyết của các tôi
tớ Ngài đã bị tay con dâm phụ đó làm đổ ra.
3 Chúng lại nói một lần thứ hai rằng: A-lê-lu-gia! Luồng
khói nó bay lên đời đời.
4 Hai mươi bốn trưởng lão cùng bốn con sanh vật bèn
mọp xuống thờ lạy Đức Chúa Trời, là Đấng ngồi trên ngôi,
mà rằng: A-men, A-lê-lu-gia!
5 Lại có tiếng từ ngôi đến rằng: Hết thảy các ngươi là tôi
tớ Đức Chúa Trời chúng ta, vẫn kính sợ Ngài, nhỏ hay lớn,
đều hãy ngợi khen Ngài!
6 Đoạn, tôi lại nghe có tiếng như một đám đông vô số
người, khác nào tiếng nước lớn hoặc như tiếng sấm dữ,
mà rằng: A-lê-lu-gia! Vì Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta,
là Đấng Toàn năng, đã cầm quyền cai trị.
7 Chúng ta hãy hớn hở vui mừng, tôn vinh Ngài; vì lễ cưới
Chiên Con đã tới, và vợ Ngài đã sửa soạn,
8 đã cho người được mặc áo sáng láng tinh sạch bằng
vải gai mịn (vải gai mịn tức là công việc công bình của các
thánh đồ).
9 Thiên sứ phán cùng tôi rằng: Hãy chép: Phước thay cho
những kẻ được mời đến dự tiệc cưới Chiên Con! Người lại
tiếp rằng: Đó là những lời chân thật của Đức Chúa Trời.
10 Tôi bèn gieo mình xuống dưới chân người đặng thờ lạy;
song người phán rằng: Hãy giữ lấy, đừng làm vậy; ta là bạn
tôi tớ với ngươi và với anh em ngươi là người cùng giữ lời
chứng của Đức Chúa Jêsus. Ngươi hãy thờ lạy Đức Chúa
Trời. Vì sự làm chứng cho Đức Chúa Jêsus là đại ý của lời
tiên tri.
11 Bấy giờ tôi thấy trời mở ra, và có một con ngựa bạch
hiện ra: Đấng cỡi ngựa ấy gọi là Đấng Trung Tín Và Chân
Thật; Ngài lấy lẽ công bình mà xét đoán và chiến đấu.

12 Mắt Ngài như ngọn lửa; trên đầu có nhiều mão triều
thiên, lại có đề một danh, ngoài Ngài ra không ai biết được.
13 Ngài mặc áo nhúng trong huyết, danh Ngài xưng là Lời
Đức Chúa Trời.
14 Các đạo binh trên trời đều mặc vải gai mịn, trắng và
sạch, cỡi ngựa bạch theo Ngài.
15 Có một lưỡi gươm bén ở miệng Ngài ra, Ngài sẽ lấy nó
mà đánh các dân, và cai trị họ bằng một cây gậy sắt. Ngài
giày đạp thùng rượu cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời toàn
năng.
16 Trên áo tơi và trên đùi Ngài, có đề một danh là Vua
Của Các Vua Và Chúa Của Các Chúa.
17 Tôi thấy một vị thiên sứ đứng trong mặt trời. Người
cất tiếng lớn kêu các chim chóc bay giữa không của trời,
mà rằng: Hãy đến, bay hãy nhóm hiệp lại để dự tiệc lớn
của Đức Chúa Trời,
18 hãy đến ăn thịt các vua, thịt các tướng, thịt các dũng
sĩ, thịt ngựa cùng kẻ cỡi ngựa, và thịt của mọi người, tự
chủ và tôi mọi, nhỏ và lớn.
19 Tôi lại thấy con thú và các vua thế gian cùng những
quân đội mình nhóm lại đặng tranh chiến với Đấng cỡi
ngựa, và với đạo binh của Ngài.
20 Nhưng con thú bị bắt và tiên tri giả là kẻ đã làm phép
lạ trước mặt con thú, nhờ đó lừa dối những người đã nhận
dấu hiệu con thú cùng thờ lạy hình tượng nó, cùng bị bắt
với nó nữa; cả hai đều đang sống bị quăng xuống hồ có
lửa và diêm cháy bừng bừng.
21 Những kẻ khác đều bị giết bởi lưỡi gươm ra từ miệng
Đấng cỡi ngựa, và hết thảy chim chóc đều được ăn thịt
chúng nó no nê.

20

1 Đoạn, tôi thấy một vị thiên sứ trên trời xuống, tay cầm
chìa khóa vực sâu và một cái xiềng lớn.
2 Người bắt con rồng, tức là con rắn đời xưa, là ma quỉ,
là Sa-tan, mà xiềng nó lại đến ngàn năm.
3 Người quăng nó xuống vực, đóng cửa vực và niêm
phong lại, hầu cho nó không đi lừa dối các dân được nữa,
cho đến chừng nào hạn một ngàn năm đã mãn. Sự đó đoạn,
Sa-tan cũng phải được thả ra trong ít lâu.
4 Tôi lại thấy những ngai, và những người ngồi trên ngai
được quyền xét đoán. Kế đó, tôi thấy linh hồn những kẻ
đã phải chết chém vì sự làm chứng cho Đức Chúa Jêsus và
vì lời Đức Chúa Trời, linh hồn những kẻ chẳng thờ lạy con

thú cùng hình tượng nó, chẳng nhận dấu hiệu nó, hoặc
trên trán hoặc trên tay. Các người ấy được sống và trị vì
với Đấng Christ trong một ngàn năm.
5 Còn những kẻ chết khác chẳng được sống cho đến khi
đủ một ngàn năm. Aáy là sự sống lại thứ nhất.
6 Phước thay và thánh thay những kẻ được phần về sự
sống lại thứ nhất! Sự chết thứ nhì không có quyền gì trên
những người ấy; song những người ấy sẽ làm thầy tế lễ của
Đức Chúa Trời và của Đấng Christ, cùng sẽ trị vì với Ngài
trong một ngàn năm.
7 Khi hạn ngàn năm mãn rồi, quỉ Sa-tan sẽ được thả,
8 và nó ra khỏi ngục mình đặng dỗ dành dân ở bốn
phương trên đất, dân Gót và dân Ma-gót; nó nhóm chúng
lại để chiến tranh, đông như cát bờ biển.
9 Chúng nó lên khắp các vùng rộng trên mặt đất, vây
dinh thánh đồ và thành yêu dấu. Nhưng có lửa từ trên trời
rơi xuống thiêu diệt chúng nó.
10 Còn ma quỉ là đứa đã dỗ dành chúng, thì bị quăng
xuống hồ lửa và diêm, trong đó đã có con thú và tiên tri giả
rồi. Chúng nó sẽ phải chịu khổ cả ngày lẫn đêm cho đến
đời đời.
11 Bấy giờ tôi thấy một tòa lớn và trắng cùng Đấng đang
ngồi ở trên; trước mặt Ngài trời đất đều trốn hết, chẳng
còn thấy chỗ nào cho nó nữa.
12 Tôi thấy những kẻ chết, cả lớn và nhỏ, đứng trước tòa,
và các sách thì mở ra. Cũng có mở một quyển sách khác
nữa, là sách sự sống; những kẻ chết bị xử đoán tùy công
việc mình làm, cứ như lời đã biên trong những sách ấy.
13 Biển đem trả những người chết mình chứa; Sự chết và
Aâm phủ cũng đem trả những người chết mình có. Mỗi
người trong bọn đó bị xử đoán tùy công việc mình làm.
14 Đoạn, Sự Chết và Aâm phủ bị quăng xuống hồ lửa. Hồ
lửa là sự chết thứ hai.
15 Kẻ nào không được biên vào sách sự sống đều bị ném
xuống hồ lửa.

21

1 Đoạn, tôi thấy trời mới và đất mới; vì trời thứ nhất và
đất thứ nhất đã biến đi mất, và biển cũng không còn nữa.
2 Tôi cũng thấy thành thánh, là Giê-ru-sa-lem mới, từ trên
trời, ở nơi Đức Chúa Trời mà xuống, sửa soạn sẵn như một
người vợ mới cưới trang sức cho chồng mình.

3 Tôi nghe một tiếng lớn từ nơi ngai mà đến, nói rằng:
nầy, đền tạm của Đức Chúa Trời ở giữa loài người! Ngài sẽ
ở với chúng, và chúng sẽ làm dân Ngài; chính Đức Chúa
Trời sẽ ở với chúng.
4 Ngài sẽ lau ráo hết nước mắt khỏi mắt chúng, sẽ không
có sự chết, cũng không có than khóc, kêu ca, hay là đau
đớn nữa; vì những sự thứ nhất đã qua rồi.
5 Đấng ngự trên ngôi phán rằng: Nầy, ta làm mới lại hết
thảy muôn vật. Đoạn, lại rằng: Hãy chép; vì những lời nầy
đều trung tín và chân thật.
6 Ngài lại phán cùng tôi rằng: Xong rồi! Ta là An-pha và
Ô-mê-ga, nghĩa là đầu tiên và cuối cùng. Kẻ nào khát, ta
sẽ lấy nước suối sự sống mà ban cho nhưng không.
7 Kẻ nào thắng sẽ được những sự ấy làm cơ nghiệp, ta sẽ
làm Đức Chúa Trời người và người sẽ làm con ta.
8 Còn những kẻ hèn nhát, kẻ chẳng tin, kẻ đáng gớm ghét,
kẻ giết người, kẻ dâm loạn, kẻ phù phép, kẻ thờ thần tượng,
và phàm kẻ nào nói dối, phần của chúng nó ở trong hồ có
lửa và diêm cháy bừng bừng: đó là sự chết thứ hai.
9 Một vị trong bảy thiên sứ đã cầm bảy bát đựng đầy bảy
tai nạn cuối cùng, đến gần tôi, bảo rằng: Hãy đến, ta sẽ
chỉ cho ngươi thấy người vợ mới cưới là vợ Chiên Con.
10 Rồi tôi được Thánh Linh cảm động, thiên sứ đó đưa tôi
đến trên một hòn núi lớn và cao, và chỉ cho tôi thấy thành
thánh, là Giê-ru-sa-lem, từ trên trời, ở nơi Đức Chúa Trời
mà xuống,
11 rực rỡ vinh hiển của Đức Chúa Trời. Sự chói sáng của
thành ấy giống như của một viên bửu thạch, như bích ngọc
sáng suốt.
12 Thành có một bức tường cao lớn, với mười hai cửa,
trên những cửa có mười hai vị thiên sứ, cùng những danh
đề, là danh mười hai chi phái của con cháu Y-sơ-ra-ên:
13 phía đông có ba cửa; phía bắc có ba cửa; phía nam có
ba cửa; phía tây có ba cửa.
14 Còn tường của thành có mười hai cái nền, tại trên có
đề mười hai danh, là danh mười hai sứ đồ của Chiên Con.
15 Đấng nói cùng ta tay cầm một cái thước, tức là cây sậy
bằng vàng để đo thành, các cửa và tường của thành.
16 Thành làm kiểu vuông và bề dài cùng bề ngang bằng
nhau. Thiên sứ đo thành bằng cây sậy: thành được một
vạn hai ngàn ếch-ta-đơ; bề dài, bề ngang, và bề cao cũng
bằng nhau.
17 Người lại đo tường thành: được một trăm bốn mươi

bốn cu-đê, là thước đo của loài người, và cũng là thước đo
của thiên sứ.
18 Tường thì xây bằng bính ngọc, thành thì xây bằng vàng
ròng, tợ như thủy tinh trong vắt.
19 Những nền tường thành thì trang sức đủ thứ ngọc. Nền
thứ nhất, bằng bích ngọc; nền thứ nhì, bằng đá lam bửu;
nền thứ ba, bằng lục mã não; nền thứ tư, bằng đá lục cẩm;
20 nền thứ năm, bằng hồng mã não; nền thứ sáu, bằng
đá hoàng ngọc; nền thứ bảy bằng ngọc hoàng bích, nền
thứ tám, bằng ngọc thủy thương; nền thứ chín, bằng ngọc
hồng bích; nền thứ mười, bằng ngọc phỉ túy; nền thứ mười
một, bằng đá hồng bửu; nền thứ mười hai, bằng đá tử bửu.
21 Mười hai cửa thì làm bằng mười hai hột châu; mỗi cửa
bằng một hột châu nguyên khối làm thành. Đường trong
thành làm bằng vàng ròng, giống như thủy tinh trong suốt.
22 ỳ đó, tôi không thấy đền thờ nào; vì Chúa là Đức Chúa
Trời toàn năng và Chiên Con đều là đền thờ của thành.
23 Thành cũng không cần mặt trời, mặt trăng để soi sáng;
vì vinh hiển của Đức Chúa Trời chói lói cho, và Chiên Con
là ngọn đèn của thành.
24 Các dân sẽ đi giữa sự sáng thành đó và các vua trên
đất sẽ đem vinh hiển mình vào đó.
25 Những cửa thành ban ngày không đóng, vì ở đó không
có ban đêm.
26 Người ta sẽ đem vinh hiển và phú quí của các dân đến
đó;
27 kẻ ô uế, người làm điều gớm ghiếc và nói dối không hề
được vào thành; nhưng chỉ có những kẻ đã biên tên trong
sách sự sống của Chiên Con.

22

1 Thiên sứ chỉ cho tôi xem sông nước sự sống, trong như
lưu ly, từ ngôi Đức Chúa Trời và Chiên Con chảy ra.
2 ỳ giữa phố thành và trên hai bờ sông có cây sự sống trổ
mười hai mùa, mỗi tháng một lần ra trái; và những lá cây
đó dùng để chữa lành cho các dân.
3 Chẳng còn có sự nguyền rủa nữa; ngôi của Đức Chúa
Trời và Chiên Con sẽ ở trong thành; các tôi tớ Ngài sẽ hầu
hạ Ngài;
4 chúng sẽ được thấy mặt Chúa, và danh Chúa sẽ ở trên
trán mình. Đêm không còn có nữa,
5 và chúng sẽ không cần đến ánh sáng đèn hay ánh sáng
mặt trời, vì Chúa là Đức Chúa Trời sẽ soi sáng cho; và chúng
sẽ trị vì đời đời.

6 Bấy giờ thiên sứ nói với tôi rằng: Những lời nầy là trung
tín và chân thật, Chúa là Đức Chúa Trời của thần các đấng
tiên tri, đã sai thiên sứ mình đặng tỏ cùng các tôi tớ Ngài
những điều kíp phải xảy ra.
7 Kìa, ta đến mau chóng. Phước thay cho kẻ nào giữ
những lời tiên tri trong sách nầy!
8 Chính tôi là Giăng đã thấy và nghe những điều đó. Khi
nghe và thấy đoạn, tôi sấp mình xuống dưới chân thiên sứ
đã tỏ những điều ấy cho tôi, để thờ lạy.
9 Song người phán rằng: Chớ làm vậy! Ta là bạn tôi tớ
với ngươi, với anh em ngươi, là các đấng tiên tri, và với
những kẻ giữ các lời trong sách nầy. Hãy thờ phượng Đức
Chúa Trời!
10 Rồi người lại phán cùng tôi rằng: Chớ niêm phong
những lời tiên tri trong sách nầy; vì thì giờ đã gần đến.
11 Kẻ nào không công bình, cứ không công bình nữa; kẻ
nào ô uế, cứ còn ô uế nữa; kẻ nào công bình, cứ làm điều
công bình nữa; kẻ nào là thánh, cứ làm nên thánh nữa!
12 Nầy, ta đến mau chóng, và đem phần thưởng theo với
ta, để trả cho mỗi người tùy theo công việc họ làm.
13 Ta là An-pha và Ô-mê-ga, là thứ nhất và là sau chót, là
đầu và là rốt.
14 Phước thay cho những kẻ giặt áo mình đặng có phép
đến nơi cây sự sống và bởi các cửa mà vào trong thành!
15 Những loài chó, những thuật sĩ, những kẻ tà dâm,
những kẻ giết người, những kẻ thờ hình tượng, và những
kẻ ưa thích cùng làm sự giả dối đều ở ngoài hết thảy.
16 Ta là Jêsus, đã sai thiên sứ ta đến làm chứng về những
sự đó cho các ngươi trước mặt các Hội thánh. Ta là chồi và
hậu tự của Đa-vít, là sao mai sáng chói.
17 Thánh Linh và vợ mới cùng nói: Hãy đến! Kẻ nào
nghe cũng hãy nói rằng: Hãy đến! Ai khát, khá đến. Kẻ
nào muốn, khá nhận lấy nước sự sống cách nhưng không.
18 Tôi ngỏ cho kẻ nào nghe lời tiên tri trong sách nầy: nếu
ai thêm vào sách tiên tri nầy điều gì, thì Đức Chúa Trời sẽ
thêm cho người ấy tai nạn đã ghi chép trong sách nầy.
19 Và kẻ nào bớt điều gì trong những lời ở sách tiên tri
nầy, thì Đức Chúa Trời sẽ cất lấy phần họ về cây sự sống và
thành thánh, mà đã chép ra trong sách nầy.
20 Đấng làm chứng cho những điều ấy, phán rằng: Phải,
ta đến mau chóng. A-men, lạy Đức Chúa Jêsus, xin hãy
đến!
21 Nguyền xin ân điển của Đức Chúa Jêsus ở với mọi
người!